

GÜLBEN SAKAR

Geçmişin Nabzu

*Herkes için iki kelimeydi
ancak onlar için yalnızca
iki kelime olamayacak kadar
büyük bir anlama sahipti.*

“Kâğıthelva?”

Spor medyası şirketinde sosyal medya editörü olarak çalışmaya başlayan *Lara Güneş Yazgan*’ın tek amacı, geçmişin izlerini silerek kendi ayakları üzerinde dimdik durmaktır. Eski defterleri kapadığını sanmaktadır ancak o geçmişte hatırlanmayı bekleyen bir ışığı tekrar bulmasıyla hayatı tamamen değişecektir.

Doğduğu andan itibaren kendisini futbol sevdalısi bir ailenin içinde bulan ve her daim hedefi bir gün çok başarılı bir futbolcu olmak olan *Utku Deniz Has*, tek başına tırmanmıştır kariyer basamaklarını. Yeni sezonda Galatasaray’a transfer olmasıyla o güne dek yaşadığı tüm zorluklardan daha fazlasını görecektir fakat o, tüm zorluklara tek başına göğüs gerip vazgeçmeyen bir adamdır.

Üstelik artık tek başına da değildir. Çünkü güneş yıllar önce onun için doğmuştur, batsa dahi ışığını asla kaybetmemek üzere...

DESTEK
DUKÂN

1 www.destekmedyagroup.com 2 www.destokuldukan.com
3 athicabooks 4 athicabooks 5 athicabooks
6 athicabooks 7 info@destekpayintari.com

KDVeren muatır.

9 786256 187641

G Ü L B E N S A K A R

Geolierler Nabze

Duzenleme
Ny.ozlem

YEDİNİN NABZI
Gülben Sakar

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Kapak Tasarım: Ebru Aydın
Kapak Çizeri: Sena Nur Tulgar

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Kaan Cumalıoğlu
Yayıma Hazırlayan: Ebru Aydın
Yayın Koordinatörü: Egemen Kırım
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Editör: Mualla Selen Yüksel
Son Okuma: Kardelen Uysal
Sayfa Düzeni: Derya Balcı

Sosyal Medya-Grafik: Nursefa Üzüm Kalender - Mina Sönmez

ATHİCA: 1.Baskı: Şubat 2025
Yayıncı Sertifika No: 43196

ISBN: 978-625-6187-64-1

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5 Nişantaşı-İstanbul
Tel. (0 212) 252 22 42
Faks: (0 212) 252 22 43

🌐 www.destekmediagroup.com 📧 www.destekdukkani.com
📖 [athicabooks](#) 📖 [athicabooks](#) 📖 [athicabooks](#)
📖 [athicabooks](#) 📧 info@destekyayinlari.com

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay. Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No. 62/B Bağcılar-İstanbul
Sertifika No: 45464 **Tel:** (0212) 630 64 73

*Tüm engellere rağmen hayallerinin peşinden
gitmekten vazgeçmeyen herkes için...*

*Bu kitapta yer alan tüm karakter ve olaylar
tamamen hayal ürünüdür.
Gerçek kişi ve kurumlarla ilgisi yoktur.*

giriş

Denizin hırçın dalgalarına inat, güneş hiç olmadığı kadar parlıyordu.

Hayat, getirmiş olduğu tüm güzellikleriyle beraber gelen zorluklara da katlanmayı gerektiriyordu. Ancak hayır, tüm bu güzellikleri hayat getirmemişti.

Doğduğu andan itibaren kendisini futbol sevdalı bir ailenin içinde bulan ve daimi amacı bir gün çok başarılı bir futbolcu olmak olan Utku Deniz Has, tek başına tırmanmıştı kariyer basamaklarını. Hayat değil, kendi getirmişti tüm o güzellikleri hayatına.

Şu an çocukluktan beri hayali olan Galatasaray'a transfer olmuşsa bu onun başarısıydı. Bu onun yaşadığı tüm zorluklara göğüs gerip vazgeçmeyişinin ödülüydü.

Dışarıdan bakıldığında belki her şey çok kolay gözüküyordu ancak olduğu konuma gelmek onun için hiç kolay olmamıştı. Daha küçük yaşında mahallesindeki çocuklarla öylesine oynadığı futbol artık profesyonel ligde işinin ehli futbolcularla oynuyordu. Buraya gelmek kolay olmamıştı, olduğu konumda kalmak da hiç kolay olmayacaktı, farkındaydı.

Üstelik şimdi, çocukluk hayali olan Galatasaray'a transfer oluşuna bile tam anlamıyla sevinemiyordu. Yaşayacağı zorluklar bitmemişti, aksine yeni başlıyordu.

Yine de bu onun için sorun değildi.

Yıllar önce güneş bir kere doğmuştu onun için, batsa dahi ışığını asla kaybetmemek üzere...

“Bu kadar sıkma canını be oğlum.” diyen abisinin sesiyle bakışlarını hırçın dalgalarıyla dans eden denizden çekti. “İlk zorluğun değil ya. Evvel Allah bunu da halledeceksin sen. Koskoca Galatasaray’a transfer oldun aslan parçam benim. Şimdi önüne çıkan engellere takılma zamanı değil. Şimdi tırnaklarını kazıya kazıya geldiğin noktada kendinle gurur duyma vakti.” Abisi yumruğunu Utku Deniz’in omzuna doğru vurdu. “Sen başardın Utku. Geriye kalan her şeyi halledeceksin. Hep hallettin.”

Gerçekten başarmış mıydı?

“Yoluma çıkarak ayağıma çelme takmaya çalışanlar yüzünden kavuştuğum hayalime odaklanamıyorum.” dedi Utku Deniz. Sesi sıkıntı doluydu. *Sen profesyonel futbolcusun her şeye katlanmalısın*, sözlerine karşı yalnızca susmakla yetiniyordu. O profesyonel futbolcuydu da... Peki ya herkes gibi insan değil miydi? Bir şeyleri kafasına takamaz ya da üzülemez miydi?

“Yine de...” diyerek yaslandığı yerden doğrulurken gözlerinin içindeki parlamaya abisi şahitlik etti. “Yine de her şeyi bir kenara attığımda, sevincimi anlatacak kelime yok.” Gülümsemi, gözlerinin içindeki parlaklık her geçen saniye artıyordu.

“Tüm söylenenlere, tüm başaramazsın diyenlere, değil o stadyumda futbolcu olmak, önünden bile geçemezsin diyenlere inat; *yarın Ali Sami Yen’in kapılarından Galatasaray’ın profesyonel oyuncusu, yedi numarası olarak içeri gireceğim.*”

Kararlı bakışlarını bir an olsun abisinin gözlerinden çekmeden başını yavaşça aşağı yukarı salladı. “Engeller hep vardı. Engeller hep karşıma çıkacak, bunun bilincindeyim. Üstelik şu saatten sonra o engellerin zorluğu her geçen gün daha da artacak çünkü...” Durdu, derin bir nefes aldı ve güneş tepesinde parlayarak yüzüne yansırken gözlerini bir an bile kırpmadan konuştu. “Çünkü başardım.”

Başarmıştı.

Henüz yedi yaşındayken hayranlıkla televizyonda izlediği futbolcular geldi aklına. Bir gün, derdi hep, bir gün ben de o televizyonun içinde olacağım, bir gün beni de öyle hayranlıkla izleyecekler.

Belki bir gün, sokakta futbol oynarken onların yerine geçmiş gibi isimlerini bağırdığı futbolcular kadar başarılı olup, mahalle aralarında top koşturan çocukların onun ismini bağırdıklarını duyacaktı.

Tam o gün kendine bunun için söz vermişti. Yalnızca bir gün çocuk haliyle umutsuzluğa kapılarak çökmüştü kaldırım taşına. Yine o gün yağmurlu ve kasvetli havaya rağmen içinde beliren ışıkla vazgeçmişti bu düşünceden. Vazgeçirilmişti.

O günden sonra bir daha değil vazgeçmek, vazgeçmeyi düşünmemişti bile Utku Deniz.

Upuzun, hayaller ve zorluklarla dolu bir yoldu yürüdüğü yol. Kimi zaman çok mutlu olacak kimi zaman ise karşılaştığı zorluklarla ayağa kalkamayacak gibi hissedecekti. Yine de hayallerinin süslediği bu yolda kazananın o olması için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Pes etmek onun doğasında yoktu.

Eşofmanının çekiştirilmesiyle daldığı yerden çekti bakışlarını. “Amca.” dedi küçük yeğeni Çisil. Henüz dört yaşındaki yeğenine döndüğünde onun uzun saçlarını sallayarak kocaman gülümsediğini gördü. Utku Deniz’in ona bakmasıyla işaretparmağını kaldırarak bir noktayı gösterdi Çisil.

Utku Deniz, sevgiyle dolan gözlerini yeğenine döndürdüğünde işaret ettiği noktaya bakmadan yeğeninin saçlarının üzerine dudaklarını bastırdı. Ardından işaret ettiği noktaya baktığında kâğıthelva satan bir seyyar satıcı gördü. “Kâğıthelva mı istiyorsun amcacığım?” diye sordu buram buram şefkat kokan sesiyle.

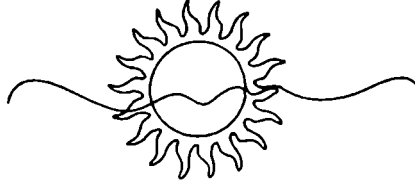
Bir *an* belirdi hafızasında. Yıllar geçmesine rağmen asla siliğ değildi. Aksine hiç olmadığı kadar netti.

Çisil, ismini her defasında yeniden öğrenip hemencecik unuttuğu kâğıthelvanın amcasının dudaklarından döküldüğünü duyduğunda heyecanla başını salladı. Utku Deniz onun bu halini gördüğünde tebessümünü daha da büyüttü. Bacaklarının hemen yanında duran yeğenini kucağına alarak kâğıthelva satan adamın yanına ilerlemeye başladığında Çisil kollarını sıkıca amcasının boynuna sardı.

Çisil için bir kâğıthelva alıp ücretini ödemesinin ardından paketini açarak yeğeninin ellerine tutuşturdu. Kendisinin kâğıthelvayla arası yoktu. Çisil büyük bir heyecanla kâğıt helvasını ısıırken Utku Deniz bir kez daha bastırdı dudaklarını onun uzun ve yumuşacık saçlarına. “Amca.” dedi, henüz dolu ağzıyla.

“Söyle bebeğim.” dedi Utku Deniz onun önüne düşen saçlarını omzundan arkaya atarken. Küçük yeğeni onun biriciğiydi.

Yeğeni ısırıldığı parçayı ilk ısırığın heyecanıyla büyük bir mutlulukla çiğniyordu. Az önce yüzünden düşen bin parçayken şimdi sevecen bir ifadeyle kendisini izleyen amcasına uzattı kâğıt helvasını. Mutlu olmasını ve gülümsemesini istiyordu. “*Kâğıt helva?*”

bölüm BİR

Güneşin ısıltısı denizi sarmalıyordu.

Zor bir haftanın başlangıcının bu kadar erken olması her ne kadar mental sağlığını tüketse de işe gelip şu manzarayı gördüğümde huzur tüm nefret kırıntılarını bir kenara atıyordu. Kahvemden son yudumu da alarak ayağa kalkmamla bardağımı masamın hemen yanındaki çöp kutusuna attım. Saati kontrol edip henüz zamanımın olduğuna kanaat getirince odamdan çıkarak etrafa bakındım. Yarın Süper Lig başlayacağı için binanın tamamına büyük bir koşuşturmaca hâkimdi.

Yanımdan koşar adımlarla ilerleyen bedenlerin arasından sıyrılarak bahçeye çıktım. Normal bir zamanda asla boş kalmayacak banklardan birine oturduktan sonra kollarımı önümde kavuşturup derin nefesler almaya başladım. Ağustos sıcaklığında hafif esen rüzgârlı hava bir nimetti. Denizin hemen dibinde olmamızdan dolayı hafif esen rüzgâr salık saçlarımı uçururken yanıma oturan bedenin sahibine dönmeden denize bakmaya devam ettim. Kim olduğumu biliyordum.

“Günaydınlar efenim.” diyen sese karşılık gülümsedim. “Herkes telaş içindeyken ben de transferlere son bir kez göz

gezdirdim. Bu sezon takımların hepsi şampiyonluğa oynayacak.” Tableti önüne tutarak takımların yeni transfer ettikleri futbolcuları işaret etti. “Şu transferlere bak. Henüz KAP* bildirilmemiş olanlar var tabii. Sonucu tahmin etmek zor...”

Cristiano Ronaldo, transfer ve Galatasaray’ın aynı cümlede geçtiği bir transfer dönemi yaşıyorduk, oldukça ilginçti.

Işıl ışıl parlayarak seyir zevki veren denizden ayrılan bakışlarım ona dönerken onaylar şekilde başımı salladım. “Her takım transfer konusunda bu sene ayrı bir iyi ama önemli olan o transferleri takım içinde oynatabilmek olduğunu unutmayalım yine de. Fenerbahçe’nin kötü transfer dönemi olmadı ancak konu şampiyonluğa geldiğinde ortada çözülemeyen bir durum olduğu aşikâr. Ki bilirsin benim en favori gösterdiğim transferlerde Fenerbahçe başlarda.”

Tebessüm ederek başını salladı. “Orası öyle... Transfer önemli. O transferleri takım oyuncusu yapmak ayrı önemli. Bunu yapan kazanır.”

“Yine mi?” diye sormamla tebessümü sırtıta döndü. “Hayır, seninle kim şampiyon olacak diye iddiaya girmeyeceğim.”

“Bak sana söylüyorum.” derken hareketlenerek bedenini tamamen bana doğru döndürdü. “Fenerbahçe bu sene şampiyon olur. Biliyorsun ben Beşiktaşlıyım ancak mesleğimiz gereği objektifliği korumamız gerekiyor. Transferinden tut takım içindeki olaylara kadar herkesten önce bizim haberimiz oluyor. Yeni getirilen teknik direktör o takımı şampiyon yapmadan bırakmaz.”

“Daha görmedik.” dedim. “Ayrıca Beşiktaşlıyım diyorsun ama takımın aldığı dünya yıldızlarını unutmuş olabilir misin? Galatasaray da aynı şekilde... Milletin, bunun tırnağını almazlar, dedikleri futbolcuları alıp getirdiler takıma. Bence bu sene tüm takımlar şampiyonluğa oynayacağı için son ana kadar kesin bir şey söylemek doğru olmaz.” Elimi yumruk yaparak

* Kamuyu Aydınlatma Platformu.

başparmağımı havaya kaldırdım. “Son ana kadar belli olmayan şampiyonluk yarışları... En sevdiğim.”

“Benim dediklerim çıkar.” dedi, tüm dediklerimi es geçerek. “Fenerbahçe bu sezon sonu şampiyon olur.” Fenerbahçe’den reklam mı almış, diye şüphelenmedim değil. “At hafızana bekle Lara.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. Üstelemeye gerek yoktu.

“Futbol maçlarında görev alacağın için memnun musun? Dün Dilara’yı gördüm, ağlayacak gibiydi. Beklentisi daha farklıymış sanırım.” diye devam etti sohbete.

“Mutluyum açıkçası ama zaten benim için fark etmez. Dilara da voleybol olur sanıyordu, o yüzden aniden öyle yıkıldı sanırım. Neden bilmiyorum ama futbol için istekli değildi. Yine de işini severek yapacaktır.”

Başını salladı. “Her maça siz gidemezsiniz tabii.” dedi bu sefer de. “Ekipler hâlâ ayarlanma aşamasında olsa da sizin eki bi daha çok Galatasaray’a gönderirler gibi. Bu konuda memnun musun?”

“O da fark etmez.” dediğimde güldü. “Takım tutsam da tutmasam da hangi tarafta görev yapacağım çok önemli değil. İşimi her türlü severek yaparım.”

“Gerçi benimki de soru.” dedi. “Senin yakın arkadaşın Galatasaray’da oynuyor değil mi?”

İşaretparmağımı ona doğru salladım. “Özel hayatımı iş hayatıma asla karıştırmam.” Gerçekten de öyleydi. “Hem Atlas’ın yakın arkadaşım olduğunu kimse bilmiyor Ferhat. Lütfen herkesin içinde de böyle söyleme. Daha sonrasında takım ya da futbolcu kayırıyorsun denilmesiyle uğraşmak istemiyorum.”

“Aman iyi.” dedi omuz silkerek. Tabletinin ekranından bu haftanın maçlarını incelerken devam etti. “Dediğin gibi takım hakkında konuşmak riskli. Durup dururken şirketi de riske atmayalım.”

Gülümsedim. “İşim gereği tamamen objektif olabilmek için takım tutmamayı tercih ediyorum. Hatta yabancı bir takıma karşı oynayan tüm Türk takımlarını sonuna kadar da desteklerim. Yine de ne zaman paylaşım yapsam Sporun Nabzı sayfasının yöneticisi kesin şu takımlı deniliyor. Bir de tutsam neler oldu kim bilir...” İşte asıl tam da bu yüzden Galatasaray’a transfer olan Atlas’la olan dostluğumuzdan birkaç kişi dışında kimsenin haberi yoktu. “Orası doğru.” dedi. “Tarafsız olmak en mantıklısı... Ama zaten bir takım tutsak da sayfada objektif olduğumuz takdirde kimsenin bir şey demeye hakkı yok.” Bu konuda haklıydı. Kolundaki saatine bakarak ayağa kalktı. “O zaman sezonu açmanın zamanı geldi. Hazır mısınız?”

“Her zaman.” diyerek ben de hemen ardından ayağa kalktım. “Dilara’yla orada mı buluşacağız? Göremedim bugün.”

“Direkt oraya gelecek.” derken elindeki tablete bakarak ilerlemeye başladı. “Birkaç saatliğine izin almış.”

Şirket binasından içeri girerken birkaç dakika sonra buluşmak üzere ayrıldık. Dilara’yla paylaştığımız odamızdan çantamı ve kartımı alırken vakit kaybetmeden giriş kapısına ilerledim. Ilık esen rüzgârın bir kez daha tenime vurmasıyla hafifçe irkilsem de boş bir köşeye sırtımı yaslayarak Ferhat’ı beklemeye başladım. Bakışlarım koşuşturmacanın olduğu bahçede gezinirken son olarak boynuma asmış olduğum kartımda duraksadı.

SPORUN NABZI

Sosyal Medya Editörü

Lara Güneş Yazgan

İstanbul’da özel bir üniversitede tam burslu olarak okuduğum Yeni Medya bölümünden mezun olalı birkaç ay olmuştu. Şubat ayında staja başladığım ofiste artık sosyal medya editörlüğü yapıyordum. Dörder kişiden oluşan ekiplerimiz vardı. Ekip arkadaşım Dilara benim gibi yeni mezunken, röportajların çekimini

yapan Ferhat ise iki yıldır buradaydı. Ferhat yalnızca maç günü dışındaki stadyum ziyaretlerinde bizimle olacaktı, o nedenle sık sık görüşeceğimizi düşünmüyordum ama yine de belli olmazdı.

Maç günleri Dilara'yla beraber sık sık birlikte olacağımız diğer ekip arkadaşımızla ise henüz tanışma fırsatım olmamıştı. Bir hafta önce ekibe katılması gerekirken bilmediğimiz nedenlerden dolayı hâlâ onunla tanışamamıştık. Her konuda dakik ve planlı biri olarak bu konu canımı sıksa da önemli bir şey olabileceğinden sessiz kalmayı tercih etmiştim. Elbette böyle durumlar olabilirdi.

Bu sezon ekipçe görev alacağımız ilk işimiz, ertesi gün sezon açılışını ev sahibi olarak yapacak Galatasaray'ın son antrenmanından görüntüler yakalamak ve yeni transferleriyle küçük çaplı röportajlar yapmaktır. Bunun için rotamızı Galatasaray'ın Florya Metin Oktay Tesisleri'ne çevirecektik.

Ertesi gün yapılacak olan açılış maçında da Sporun Nabzı ekibi olarak taraftarların arasında olacaktık. Galatasaray transfer dönemini en hareketli geçiren takımlardan biriydi. Bu nedenle taraftarların yapacak olduğumuz paylaşımlara olan ilgisi de ekstra fazlaydı. Dünyaca ünlü olmasak da Türkiye'nin en fazla takip edilen spor sayfaları arasında ikinciydik. İkinci olmamızsa ilk sırada olan şirketle büyük bir rekabet içinde olduğumuz anlamına geliyordu.

İki şirket arasında tam anlamıyla Galatasaray ve Fenerbahçe rekabeti var desem yalan olmazdı.

Yalnızca futbol değil, diğer spor dallarıyla da ilgili çalışmalarımız vardı ve Dilara ısrarla futbol dışında çalışmak istese de maalesef olmamıştı. Televizyon programımızın yanı sıra YouTube çalışmalarımız da hız kazanmıştı. Şimdi her işin sosyal medyada varlık göstermesini göz önünde bulundurursak bu iyiye işaretti. Oldukça kapsamlı çalışmalara imza atmamız nedeniyle her spor dalının departmanları ve ekipleri de ayrıydı. Sporun da gecesini gündüzü olmadığı için 7/24 mesai yapabiliyorduk ama sorun değildi. Çalışmayı oldum olası seviyordum.

Ferhat yanıma gelince, "Galatasaray sabah dörde karşı KAP açıklaması yayımladı." diyerek saate baktım. Saat on ikiye geliyordu. Yalnızca birkaç saatlik uykuyla duruyordum. Sabah dokuzda Instagram hesabımızda günün spor ekranını paylaşmamın ardından herhangi bir paylaşım yapmamıştım. "Bugünkü antrenmanda olsa da yarın ilk 11'de olmayacağı bilgisini aldım. Zaten kendisiyle ayrı ve daha kapsamlı röportaj yapmamız daha iyi olacaktır. Sonuç olarak transfer dönemini en hareketli geçiren futbolcuydu."

Daha takımda oynamaya başlamadan dengeleri değiştirmeye başladığı için kendisini tebrik etmek istiyordum. Olaylı transferiyle, yabancı takım arkadaşının ve eşinin magazinsel olayları kadar gündeme gelmişti.

Utku Deniz Has.

Geçtiğimiz sezon Antalyaspor'un sol kanadında gösterdiği performansıyla hem Galatasaray hem Fenerbahçe hem de Trabzonspor'un kadrosuna katmak için uğraştığı oldukça yetenekli genç bir futbolcuydu.

Bu transfer hakkında epey büyük dedikodular dönüyor olsa da henüz gerçeğe ilişkin kimse tarafından bir açıklama yapılmamıştı. Bu yüzden futbol magazininin her gün gündeminde olan bir isimdi. Oldukça büyük takımlar peşinden koşsa ve güzel teklifler verse de Utku Deniz Has'ın tercihi Galatasaray olmuştu.

Hatta öyle ki Antalya'dan İstanbul'a olan yolculuğunu Fenerbahçe karşılaşmışken futbolcuyu kapam Galatasaray olmuştu.

Maalesef bu olaya gülmemek çok zordu. Bir gece yarısı Fenerbahçe taraftarının *çık dışarı* diye bağırarak başkanın evini basacak raddeye gelmesi ise bir o kadar üzücüydü.

Galatasaray taraftarı derbi maçlarında, *bizim de uçak biletlerimizi karşıla* diyerek dalga geçecek gibi duruyordu. Bunu sabaha karşı dörtte paylaştığım Utku Deniz'in transfer gönderisine gelen yorumlardan sonra gayet iyi anlamıştım. Bazen gerçekten dakikalarca güleceğim şeyler yazabiliyorlardı. Sos-

yal medyadaki gelişmiş linç kültürünün yanı sıra mizah anlamında geride kaldığını söyleyemezdim.

Bana tek gözüm kapalı şekilde haber paylaştırdığı için kendisine içten içe kızgındım aslında. Uyku kırmızı çizgimdi. Gündüzler çuvala mı girmişti? Takımlara belirli saatler içerisinde transfer bildirme kuralı falan gelseydi fena olmazdı. Çalışmayı seviyor olsam da uykuyu daha fazla seviyordum. *Aynen, benim güzel bir uyku çekmem için de hemen böyle bir yasa çıkacaktı.*

Utku Deniz Has'ın transferinin detayıyla ilgili tek bildiğim futbolcunun Galatasaray'ı kendi isteğiyle seçtiği idi. Bu yüzden ki geçen sezonki takımı Antalyaspor'la güzel bir ayrılık yaşamamışlardı. Her ne kadar her şey normal gösterilse de arka planda sıkıntıların büyük olduğunu tahmin edebiliyordum. *Lara Sherlock iş başında.*

Florya'da bulunan Metin Oktay Tesisleri'nin önünde durmamızla taksiden indim ve telefonumun kamerasını açarak özellikle Galatasaray taraftarlarını harekete geçirecek o paylaşımları yapmak için tesisten birkaç alanı fotoğraflamaya başladım. Bütün bir sezonum böyle geçecekti. Mutluydum ve tamamen huzurlu olduğum bir işin içerisindeydim. Çocukluğumdan beri spor dallarını takip etmemin, stajımı bir spor şirketinde yapmamda etkisi olmuştu elbette.

Babaanneme işimi elli kere anlatsam da hâlâ ne yaptığımı bilmiyor ve *memur musun yani*, diye soruyordu ancak işimi o kadar seviyordum ki buna katlanabilirdim.

“Selam.” diyerek ekip arkadaşım Dilara'ya sarıldım. Stajı da birlikte geçirdiğimiz için samimiyetimiz bu dönemde fazlasıyla artmıştı. “Fazla beklemedin değil mi?”

Dış görünüş olarak epey minyondum. Yirmi üç yaşındaydım ve yüzüme bakılınca her ne kadar küçük görünmesem de bedenlen oldukça küçük duruyordum. Dilara'ysa benim aksime uzun boylu ve kalıplı bir kadındı. Keskin yüz hatları, kumral saçları ve uzun boyuyla kesinlikle çok güzeldi. Yan

yana durduğumuzda fazlasıyla fark edilen küçüklüğüme yüzümü buruşturdum.

“Ben de az önce geldim.” diyerek sarılışıma karşılık verdi. Sert ama samimi bir mizacı vardı. “Top peşinde koşanlar için sabahın köründe kapıda bekleyemezdim.”

Bir de anlamadığım bir şekilde futbolcu düşmanlığı vardı. Voleybol ya da basketbol maçlarını duyunca gözleri parlarsa da konu futbol olunca tam aksi oluyordu.

“Voleybol maçları diğer ekipte.” diyerek sııttım. “Şansına küs. Futbol senin kaderin.”

“Bu işte çalışıyorsak her yol mubahtır.” dedi, yanımızda beliren Ferhat. “Spor ırkçılığı yapmayın lütfen Dilara Hanım.”

Spor ırkçılığı lafına gülmek istesem de Dilara’nın yüz ifadesini görmemle bu isteğime anında engel oldum.

Ferhat bir şey dememize müsaade etmeden ilerlemeye başlarken Dilara tip tip, bize dönmüş olduğu sırtına baktı. “Bu da ayrı bir artist. Hiç sevmiyorum şunu.”

Birlikte ilerlemeye başladığımızda kartlarımızı gören güvenlik, Ferhat’la kısa bir konuşma yaparak içeri girmemize izin verdi. Gülümseyerek ona baş selamı verdim. “Bazen çok şaşıyorum.” dedim Dilara’ya. “Altı aydır birlikteyiz. Tüm stajı da beraber gördüğümüz için her gün birlikteydik ama şunu sevdim dediğin kişi sayısı toplam beş falandır. Gerçekten hiç kimseyi sevmiyorsun.”

“Abartma Lara.” dedi yüzünü buruşturup. “Beş falan da değil. On kişi vardır.”

Bakışlarım tesisin bahçesinde gezinirken *vay be* dercesine dudaklarımı büzdüm. “Lütfen bu kadar hümanist olma Dilara.”

“Elimde değil.”

Florya’nın ünlü aslanının yanından geçip içeri girmemizle bizi karşılamakla görevli olan Eray Bey yüzündeki gülümsemeyle karşımızda belirdi. “Hoş geldiniz.”

Ferhat ve Dilara’nın ardından bana uzattığı elini sıktım. “Hoş bulduk, Eray Bey.”

“Futbolcularımızın antrenmanı on beş dakikaya bitiyor. Yarınki maçın son antrenmanı. Yalnızca sabah antrenmanı olarak bitiriyoruz. Dilerseniz röportaja yarım saat sonra başlayalım. Sizler de hem dinlenin hem de röportaj için hazırlık yapın. Ekip arkadaşlarımız sizlerle ilgilenecekler.”

Ferhat ve Dilara teşekkür ederek ilerlerken Eray Bey’in yanında durmaya devam ettim. Neden beklediğimi anlamış olacak ki gülümsemesi büyüdü, yavaşça başını onaylarcasına salladı. “Sosyal medya hesabınızın ben de sıkı takipçisiyim.” diyerek göz kırptı. Demek ki rakibi değil bizi takip ediyordu. *Eray Korkut golü atıyor ve durum 1-0 oluyor sevgili futbolseverler.* Eliyle koridoru işaret etti. “Antrenmandan görüntüler paylaşman takipçilerini memnun edecektir. Eh, tabii bizi de.”

Onlar daha çok, gece tüm servetini üzerine geçirdiği karısının ondan boşanacağı haberleri çıkan futbolcunuzun moralini merak ediyorlardı ama antrenmanı da merak edenler vardır tabii. İki kişi falan olduğunu düşünüyordum. Öyle bir transfer yapmışlardı ki futbolcu geldiğinden beri özel hayatıyla gündemden düşmüyordu.

Arada magazine bağlamasaydım daha iyi bir insan olabilirdim.

“Ne kadar çok ön gösterim yaparsam beklenti artıyor. Az önce burayı paylaşmamla Galatasaray taraftarı mesajları ve yorumları patlattı diyebilirim.” Hele ki *Icardi’yi çek Icardi’yi* yorumları durmak bilmiyordu. “Yarın sezonun ilk maçı ve sizden de beklenti çok olunca antrenmanlar hakkında da her şey bilinmek istiyor haliyle.”

Eray Bey yüzündeki memnuniyet dolu gülümsemeyle başını salladı. “Galatasaray her sezon şampiyonluğa oynuyor. Bu sezonda elbette şampiyonluk beklentileri oldukça yüksek. Transfer gündemimizin yoğunluğu da malum. Elimizden geleni yapıyoruz. Durmak yok.”

“Bu yoğunlukta bizi kırmadığınız için teşekkür ederiz. Yarın da taraftarların arasında olacağız. Güzel bir sezon olsun bü-

tüm takımlar için.” Babaannem şu anları görseydi kibarlıktan kırılacağımı söylerdi. Bugün hiç konuşamamıştık, o nedenle iş çıkışı onu aramam gerekiyordu.

Antrenmanın yapıldığı sahaya çıkmamızla Eray Bey’in birazdan geleceğini söyleyerek yanımdan ayrılması bir oldu. Düdük ve komut verme seslerinin hâkim olduğu atmosfere doğru merdivenlerden yavaş yavaş indim. Yeşil sahaya ayak basınca kenardan ilerlemeye başladım. Tek bir kişi dışında tüm takım buradaydı. Antrenmanın bitimine yaklaşmalarından olacak ki hepsinin yüzünde yorgun bir ifade vardı. Buna rağmen takımın neşe kaynağı olarak gördüğüm Muslera sırtarak ona atılan top-
ların üzerine atlıyordu.

Bu adama yıllanmış şarap diyenlere yüzde yüz katılıyordum.

Bu sezon takım *full* artı *full* motivasyon sağlamak için uğraşiyor olmalı ki yapılan yeni transferlerden diğerleri de Muslera’ya destek için gelmiş gibilerdi. Yüzündeki geniş gülümsemesiyle Mertens ona gelen topu sol ayağıyla kaleye gönderdi, işaretparmaklarını öperek havaya kaldırdı. Onun bu hareketiyle Torreira önünde diz çökerken Mata kale direğinin arkasına saklandı. Eğlenceli hallerine gülümsedim.

Bakışlarım köşede Abdülkerim’le birlikte ağırlık kaldıran Atlas’ı bulduğunda gülümsemem büyüdü. Arkası dönük olduğundan beni henüz görmemişti. Gururlu bir anne nasıl bakardı ya da nasıl hissedirdi bilmiyordum ancak Atlas’ı gördüğümde içimi öyle bir his kaplamıştı. Oğluyla gurur duyan bir anneyle benzer hislere sahip gibiydim. Atlas’ın futbol kariyerinin başından beri yanında değildim ancak geçtiği zorlu yolları biliyordum ve şimdi onu burada, Galatasaray sahasında takım arkadaşlarıyla görmek beni duygulandırmıştı.

Yıllardır uğraşıyordu ve şimdi buradaydı. Başarmıştı ve vazgeçmezse başarmaya devam edecekti.

Daha fazla duygu yoğunluğuna kapılmadan bakışlarımı kaçırdım. Teknik direktörleri olan Okan Hoca, orta saha için

transfer edilen genç de olsa oldukça umut vaat eden oyuncular Eymen'in omzuna elini koymuş bir şeyler söylerken kimseyi rahatsız etmeden sosyal medya hesabımız için birkaç kare ve video çekmeye başladım. Kendimi o an için paparazzi gibi hissediyordum. Fotoğrafın üzerine kocaman harflerle, "*Öyle bir şey yaptı ki görenleri şoka uğrattı!*" yazıp yanına da birkaç emoji ekleyip paylaştım tıklanma rekoru kırar mıydı acaba?

Düdük sesleriyle birlikte, "Hadi beyler olabildiğince hızlı." bağırışları duyuldu. Art arda koşan Yunus ve Icardi hızlandı. Bazı sporcular, özel hayatlarını sporuna katmasalardı çok daha iyi yerlere gelirlerdi diye düşünüyordum. Olay bir nevi mantaliteydi aslında ancak bunu güçlü tutmak en alt lig takımından 1. Lig'e yükselmek kadar zordu ve uğraş isterdi.

Durup dururken futbolcu yorumlama perileri uğruyordu üzerime ama futbolsever çoğu kişide bence bu özellik mevcuttu. İnsan istemsizce yorumlamaya başlıyordu.

Sporun Nabzı ekibi olarak Metin Oktay Tesisleri'nde olduğumuzu bildiren birkaç fotoğraf ve videonun ardından, *Sezonu açacak ev sahibi takımla son antrenmanlarında beraberiz*, yazarak yaptığım paylaşımın ardından yanıma yaklaşan kim olduğunu görmek için telefon ekranını kilitleyerek başımı kaldırdım.

"Allah çarpsın pestilim çıktı." diyerek hemen yanımdaki duvara kendini bıraktı Galatasaray'ın şansa savunma yapan savunmacısı Alperen Kalkan.

"Abi sen bu yüzden yedek kalıyor olabilir misin?" diyerek hemen yanına kendini bırakan da Eymen Kortel oldu. Kendisi yirmi iki yaşında genç bir futbolcu olduğu için Alperen Abisini de öyle görüyor olabilirdi. "Valla ben bir öğleden sonra antrenmanı da yaparım şu an. Gerçi röportaj var. Kızlar güzel mi acaba?" O sırada bakışları onlara bakmaya devam eden bana kaydığında duraksadı. "Ve Messi olmayı diliyorum!" diyerek etrafa baktı.

Friends dizisine yaptığı göndermeyi es geçtim. Beni görür görmez direkt olarak güzel olduğumu belli edercesine konuşunca alnımı kaşıyarak bakışlarımı kaçırdım. Futbolcu olunca çapkınlık otomatik olarak mı yükleniyordu, yoksa Eymen Kortel takıma transfer olduğu ilk sezondan malum takım arkadaşısıyla fazla mı takılmıştı? *Futbolcularla sevgili oldun mu? Anında aldatıldınız*, yazılı videoların gerçekliğine bu hareketlerle daha fazla inanmaya başlıyordum.

“Abla merhaba.” diyerek oturduğu yerden kalkarak karşıma dikilen Alperen’e şok içinde baktım. Benden dört yaş kadar büyük olması dışında ortada bir problem yoktu. “Sen şu Sporun Damar Yolu ekibindensin değil mi? Adını söylemediler valla kusuruma bakma.”

Söyleseler de aklımda tutamazmışsın zaten dememek için kendimi zor tutuyordum.

“Lara, ben.” diyerek bana uzattığı elini sıktım. “Abla dediniz ya az önce, Lara.” Düz düz suratıma bakmaya devam ettiğinde kaşlarımı kaldırdım. “Sporun Nabızı’ndan geliyoruz.”

“Siz onun kusura bakmayın.” diyerek hemen yanımda dikilmeye başladı Eymen. “Abim çok yorulunca beyin fonksiyonları da molaya çıkıyor. Bugünkü antrenman tabiri caizse ağzına etti. Ee yaşlılık...”

Alperen, Eymen’in ensesine bir tane patlattı. “Hanımefendinin yanında düzgün konuşan gevşek herif. Sanki sahada hakemle konuşuyor. Ne demek yaşlı oğlum? Sahada bin basarım şimdiki gençlere.” Bana baktı. “Tırışka bunlar hep.”

Şimdiki gençlere...

“Sorun yok.” diyerek bir adım geri gittim. “Röportaj için ekip arkadaşlarım içeride hazırlanıyorlar. Siz biraz da olsa dinlendikten sonra başlayacağız. Ben sosyal medya hesabımızın editörü olarak antrenmanınızdan birkaç kare yakalamaya geldim.”

Sözlerimin ardından Alperen olduğu yerde dikleşti. “Zaten deminden beri şaka yapıyoruz.” diye konuştu kalın sesiyle. “Alperen

Kalın yorulur mu? Antrenmanın bir numaralı oyuncusu bendim. İnanmayan Okan Hoca'ya sorsun. Benim fotoğraflarımı çekmek istersen sorun değil. Her mesleğe sonsuz saygım vardır.”

“Aynen abi.” diyerek sırtı Eymen. “Yalnız Lara Hanım'ın bu yalanları dinlemek için pek vakti yok gibi görünüyor. İstersen biz içeri girelim de sen anlat yalanlarını. Ben dinlerim.”

Anlaşılan o ki bu ikili, didişmelerine rağmen buradaki en iyi ikililerden biri olacaktı.

“Kolay gelsin hanımefendi.” dedi Alperen arkasını dönmüş gidiyorken omzunun üzerinden bana bakarak. Eymen'in onu bir kez daha çekiştirmesiyle bakışlarını sinirle üzerimden çekti. “Aga küfrettireceksin bak bana.”

“Sen her dakika küfrediyorsun zaten.”

Eymen ve Alperen'in didişerek içeri geçmesinin ardından onların arkasından gülmeye devam ettim. Odağımı tekrar antrenman sahasına çevireceğim sırada yeniden adımlı duydum. “Ben de bugün sahadaki ekstra sıcaklık ve ışık nereden geliyor diyordum. Lara'm gelmiş!” Atlas'ın sesini duyunca sırtarak arkamı döndüm. Nefes nefese yanıma geldiğinde terli haliyle bana sarılmak için atak yapmıştı ki hızlıca geriye kaçtım.

Ben, “Git önce yıkan.” diye çıkışınca sırtı. “Pis çocuk. Özledin mi beni?”

“Özleminden elimdeki ağırlığı az önce kafama vuracaktım ki Apokerim zor tuttu.” Yumruğumu uzatmamla yumruğunu yumruğuma tokuşturdu. “Buraya gelmeden söyleseydin de seni özel şoförümle aldırıtsaydım.”

“Sürünerek geldiğin tesislere beni olmayan özel şoförümle aldirtmaktan mı bahsediyorsun?” diye sorduğumda elini yanağıma koyarak sıkmaya başladı. Yüzüm acıyla buruşurken yanağımdaki eline vurmaya başladım. “Kocaman adam oldun hâlâ çocuk gibi hareketler ya!”

Elini yanağımdan çekmesiyle ona sırtımı dönerek sahanın çıkışına ilerlemeye başladım. “Kız bekle nereye gidiyorsun?”

diye bağırdı arkamdan. “Sanki evinin içinde yürüyor ya, ben bu kadar rahat değilim daha!”

“Git duş al, daha röportaj yapacağız.” dedim, yanımda koşar adımlarla yürümeye başladığında. “Atlas Uzunlar fırtınasını görsün herkes.”

“Rakiplere korku salmaya geliyorum.” dediğinde gülerek koluna vurdum. “Duş alıp anında yanında belireceğim, beklemede kal.”

Yumruk yaptığım elimi kaldırarak başparmağımı gösterdim. “Tamamdır.”

Tam soyunma odasına ilerliyordu ki olduğu yerde durarak omzunun üzerinden bana baktı. “Utku’yla röportaj yapılacak mı?”

Henüz sahada bile görmediğim Utku’yu sormasıyla şaşırsam da kaşlarımı kaldırıp indirdim. “Hayır. Onunla daha sonra kapsamlı bir röportaj yapmaya düşünüyoruz eğer kabul ederse. Hem burada yok ki.”

Eliyle binanın içerisini gösterdi. “İçeride bir yerdedir o. Neyse geliyorum on dakikaya.”

Atlas’ın gitmesiyle ben de antrenman sahasını arkamda bırakarak tekrardan binaya girdim. Henüz zamanımız olduğu için bizimkilerin yanına geçecektim ki onlar için ayrılan odada Ferhat ve Dilara’nın da didiştğini görünce bundan vazgeçtim. Sıkıntılı bir nefes bırakarak odanın kapısını hafifçe kapatıp koridorda ilerlemeye başladım. Duvarların her bir noktası Galatasaray’ın tarihiyle ilgili fotoğraflarla doluydu.

Geldiğim yoldan geri giderek binadan ayrıldım ve sağa doğru ilerleyerek bahçe kısmına yöneldim. Önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken etrafa bakınmayı ihmal etmiyordum. Staj döneminde Beşiktaş’ın antrenmanlarında bulunsam da buraya ilk gelişimdi. Yine de Atlas sayesinde çoğu yere hâkimdim. İçinde her şeyin olduğu çantamdan kâğıthelvamı çıkararak paketini açtım ve bahçenin ortasına doğru ilerlemeye başladım. Kâğıthelva bağımlılığının ilk bende çıktığını düşü-

nüyordum. Asla çantamdan eksik olmayacak şeylerden biriydi. Bu kadar güzel bir şeyin sağlıklı olmaması haksızlıktı.

Çantamın fermuarını kapatıp çardaklara doğru ilerlemeye başlamıştım ki başımı çantamdan kaldırıncı bahçenin köşesindeki üstü kapalı çardakta birini gördüm. Kollarını dizlerine yaslayarak başını elleri arasına almış olması duraksamama sebep oldu.

Tam geri dönecektim ki elini yüzünden çekmesiyle kim olduğunu görebildim. Bu durum da hareket etmememe neden oldu.

O kişi Utku Deniz'di.

Az önce antrenmanda değildi ama üzerinde antrenman kıyafetleri vardı. Burada kimse olmayacağını düşündüğüm için bulunuyordum ancak şu an onu rahatsız edip etmeme konusunda kararsız kalmıştım.

Onu rahatsız etmek istemediğimden sessizce geri dönecektim ki aniden omzunun üzerinden olduğum yere bakmasıyla adımlarım olduğum yere bir kez daha çivilendi. Göz göze gelmemizle küçük bir duraksama yaşarken o da beni tanımadığı için duraksamış olacak ki bir süre bakışları üzerimde asılı kaldı.

Bakışları kim olduğumu çıkarmak istercesine yüzümde gezinmeye başladığında yutkundum.

Beni gördüğü için içimdeki sesi dinleyip hareket ederek adımlarımı ona doğru yönelttim. Hemen yanında durduğumda başını kaldırdı, yüzümü görmek için başını çok da arkaya eğmesine gerek kalmamıştı. Karışmış ve alnına düşen, yeni yıkandığı belli olan kumral tonlarındaki saçları ve yüzündeki hafif solgun ifadeden aslında bugünkü idmanını yaptığını anlayabilmişim. Belki de bireysel antrenman yapmıştı, bilemiyordum.

İlk kez yüz yüze geliyorduk ve gerçekten yakışıklı bir adam olduğunu inkâr edemezdım. Hem yakışıklı hem güzeldi. Bu nasıl oluyordu bilmiyordum ama öyleydi işte.

Yeşile dönük elaları yüzümü inceleyerek kim olduğumu çıkarmaya çalışıyordu. Bakışları kısa bir an iki yanımdan uzanan kahve tonlarındaki saçlarıma düştü. Mutsuz görünüyordu.

Birden yanma geldiğim için ne diyeceğimi bilemezken normal bir şekilde selam demek yerine dudaklarımı birbirine bastırarak elimde tuttuğum kâğıt helvayı ona doğru uzattım. “*Kâğıthelva?*”

Sporcu adama kâğıthelva uzattığımı gören Galatasaray taraftarı tarafından sınır dışı edilme ihtimalim vardı. Yine de risk almayı severdim.

Kısılan gözlerini gözlerimden koparıp elimdeki kâğıthelvaya yönelttiğinde yine kısa çaplı bir duraksama yaşadı ancak hemen ardından uzatmış olduğum kâğıthelvanın ucundan küçük parça kırdı. O da hep bu anı bekliyormuş gibiydi.

“Teşekkür ederim.” Gözleri tekrardan gözlerimi bulurken hemen yanını işaret etmişti. Sessizlik yine hüküm sürmeye başlayacaktı ki, “Oturmak istersen...” diyerek tekrardan konuştu.

Pekâlâ, belli ki rahatsız etmemiştim.

“Rica ederim.” diyerek yanına oturduğumda garip bir an yaşadığımızı biliyordum. Durup dururken yabancı birinin onun yanma gelerek kâğıthelva uzatması eminim ki ona da garip gelmişti. Bu yüzdendir ki kendimi açıklama ihtiyacı hissetmiştim. “Ben ekiple...”

“Biliyorum.” diyerek başını hiç kaldırmadan yüzünü bana doğru döndürdü. “Siz içeri girerken ben de antrenmandan çıkıyordum.” diyerek açıklama yaptı. Oldukça sakın ve sessiz konuşması dikkatimi çekti.

O sıralarda ortamda yalnızca bizim olduğumuzu düşünüyordum ve etrafı da inceliyordum ancak onu nasıl göremediğimi bilmiyordum. Ne düşündüğümü nasıl hissetmişti bilmiyordum ama, “Heyecanla antrenman sahasına gidiyordun, görmedin beni.” dedi.

Yüzümü mahcup bir halde buruşturdum. “O sırada aklımda yalnızca iş vardı o yüzden görememişimdir.” Ben derin bir nefesi içime çekerken tebessüm ederek başını eğdi. Aniden, “Röportaj için zamanımız olduğundan buraya çıktım ama yalnız kalmak istiyorsan ve rahatsız ettiysem hemen gidebilirim.”

diyerek panikle konuştuğumda tebessüm ederek başını iki yana salladı. “Böyle biraz garip oldu biliyorum...”

“Öyle bir şey yok.” Dudağını sol tarafa kıvrıp başparmağıyla o kıvrımı kaşdı. “Rahatsızlık vermedin yani. Olsaydı yanıma oturmanı teklif etmezdim değil mi? Oturuyoruz işte.”

“Sevindim o zaman.” diyerek rahatlarcasına derin bir nefes verdim. “Aslında az önce antrenman sahasındaydım ve herkes devam ediyordu.” Bakışlarım vücudunda gezinirken az önce kopardığı kâğıthelva parçasını dudaklarının arasına aldı. “Herhangi bir sakatlığın yok değil mi?”

Sonra adın, transfer çalımını olarak anılabilirdi sevgili Utku Deniz.

Dilini şaklattı. “Zaten yarınki maçta oynamayacağım.” diyerek konuştu ağzındaki lokması bittiğinde. “Transferimle ilgili bazı pürüzler var. Avukatımla görüşmek için erken bitirdim bugünkü diyelim.”

O kadar ses getirmişken bir sorun çıkmaması garip olurdu zaten.

Bakışları gözlerimden kopup saçlarımda gezinirken neden sürekli saçlarıma baktığını sorgulamaya başlıyordum. Bakışlarında değişik bir duygu vardı sanki. “Tabii bu yalnızca bugünkü... Ne sorun olursa olsun antrenmanda her zaman yüzde yüzümü vereceğim. Özel hayatımı iş hayatıma karıştırmayı sevmem.”

Haline üzülmüştüm. Yüzü solgun duruyordu ve bunun antrenman yorgunluğuyla alakalı olduğunu düşünmüyordum.

Kısa süreli sessizliğimde bakışlarını üzerimden çekmemişti. Gözünü kırparak beni işaret etti. “Sen de dışarı kaçmışsın. Bir sorun mu oldu içeride?”

Bunu sormasını beklemediğim için kısa bir süre öylece yüzüne bakakalsam da tebessüm ederek başımı iki yana salladım. “Bir sorun yok. Sizinkileri beklerken biraz bahçede hava almak istedim.” Bakışlarımı etrafta gezdirdim. “Güzelmiş burası. Zamanınızın çoğunu burada geçirecek olmanız epey güzel bir durum.”

“Öyle.” dedi iç çekerek. “İnsana huzur veriyor.”

“Her şey zamanla düzelir.” diye konuştum aniden. Sözlerimle birlikte ellerini birbirine bağlayarak bakışlarını önce saçlarımdan gözlerime çevirdi, ardından da üzerimden çekerek ellerine baktı. Güzel elleri vardı. *Anlamsız ve seni ilgilendirmeyen detaylara takılma Lara.*

Saçlarının birkaç tutamı daha alnına dökülmüştü. Duş jelinden olduğunu düşündüğüm hoş koku burnuma doluyordu. *Hâlâ takılmaya devam ediyorsun Lara. Dur Lara. Futbola dön Lara.*

“Başarılı her futbolcu elbette zorlu yollardan geçer ama bunların her biri de onlara deneyim sağlayarak daha da başarılı olmalarını sağlar.”

Gülümsedim. “Ve sen oldukça başarılı bir futbolcusun.” İşaretparmağımla onu gösterdim. “Sıra, zorlu yolları geçerek başarına başarı katma adımımda bence. Sence?” Olduğu yerde doğrularak arkasına yaslandığında gözleri bir kez daha gözlerime tutundu. Ellerimi teslim olurcasına iki yana kaldırdım. “Tamamen objektif yorumum. Galatasaraylı değilim.”

Son cümlem üzerine gülümsemesine karşılık verdikten sonra ben de bakışlarımı ellerime indirdim.

“Başarılıyım.” diyerek beni onaylamasıyla tekrardan ona baktım. Altdudağını dişlerinin arasına alırken sol elini saçlarına daldırarak karıştırdı. O mis gibi koku bir kez daha uğradı bana. “Önemli olansa bu başarıyı yeni takımımda, çocukluğumdan beri oynamak istediğim ve sonunda hayalime kavuştuğum takımımda devam ettirebilmek. Biz futbolcuların başarı basamaklarında yükselişi ne kadar zorsa, o yükselişi devam ettirmek de bir o kadar zor.” Omuz silkti. “Bedenen de zor elbette ama asıl bahsettiğim ruhen. Beni tedirgin edense bu... Mental olarak kendimi tutamazsam her şey sarpa sarar. Bu olmamalı.”

İnsanın insana yaşattığı psikolojik şiddetten nefret ediyordum.

“Çünkü bir futbolcu on maç iyi oynayıp taraftarın gözünde anca bir yerlere gelmişken, tek maçtaki hatalarıyla bir anda o yeri kaybedebilir.”

Parmağını şıklatarak işaretparmağıyla beni gösterdi. “Tam üzerine bastın. Formdayım ama geçirdiğim süreçte psikolojimi sağlam tutmalıyım. Takımımın ayrı, ailemin ayrı, taraftarlarımızın ayrı umutları var benimle ilgili.” Elini alnına yasladı. “O dediğin zor yolları ben geçmeden o benim üzerimden geçerse sıkıntı yani.” Kaşları havaya kalkarken dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini kıstı. “Harbi harbi sıkıntı.”

Yüzündeki ifadeye ve son cümlesine karşı gülümsemek için dudaklarım titredi.

“Sakin kalıp odaklandığın sürece halledeceğini düşünüyorum.” diye konuştum gülümsememek için altdudağımı dişlerimin arasına alırken. “Eski takımındaki performansını biliyorum, yakından takip ediyoruz tüm süreçleri. Ve umudunu kaybetmezsen o çocukluktan beri hayalini kurduğun takımda inanılmaz başarılarla imza atacaksın. Bu işin içerisinden, tamamen objektif olan birinin yorumu olarak düşün bunu. Sen olayın ta kendisi olduğun için mantığını oturtman zor olsa da ben tamamen dışarıdan biz göz olarak konuşuyorum. Her şey yoluna girecektir.”

Gözleri kısılırken bakışları yüzümde gezindi. “Takımın psikoloğu olup şu anda beni deniyor olma ihtimalin yok değil mi? Sakın böyle olduğunu söyleme.” Elini kalbinin üzerine götüreerek yalandan yüzünü buruşturdu. “Bir kez daha oyuna gelmeyi kaldırabileceğimi düşünmüyorum.”

Bir kez daha derken neyi kastettiğini anlamamıştım ama içimden bir his özel bir mevzu olduğunu söylüyordu. Bu detayı es geçtim ve sözleri üzerine bu kez kendimi tutamayıp kocaman gülümsedim. “Psikologlukla uzaktan yakında alakam yok desem?”

Psikologlar beni görseler ağarlardı zaten. Kendime hayrım olmadığını bilmediğinden beni futbolcu psikoloğu sanması,

transferiyle uykumu yarıda bölmesine duyduğum kızgınlığımı alıp götürdü. Tavşan dağa kızmış ama dağın haberi yok misali.

Altdudağını dişlerinin arasına alarak gülümsedi ve muzipçe konuştu. “İnanmam zor olacaktır ama kabulleneceğim.”

Bakışları yüzümde, saçlarımda ve elimde tuttuğum kâğıthelvamda gezindi. “Peki, daha önce karşılaşmış olma ihtimalimiz var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Sanmıyorum.” Tanışmış olsaydık hatırlardım diye düşünüyordum. Bileğimdeki saatime bakarak ayağa kalktım. “Ben artık içeri geçsem iyi olur. Sen de kafanı dinlersin rahatça.”

Cevap vermeyip yüzüme bakmaya devam edince hafifçe gülümseyerek arkamı döndüm. Birkaç adım atmıştım ki arkamdan, “Bir dakika.” diye seslenmesiyle durup tekrardan ona doğru döndüm. Oturduğu yerden ayağa kalkıp birkaç adım attı ve tam önümde durdu. Göz teması kurabilmem için başımı oldukça geriye atmam gerekti. Sahi boyu kaçtı?

Elini bana doğru uzatarak gözlerini kırıştırdı. *Güzel bulduğum elini.* “Tam olarak tanışamadık.” dedi, bakışları keskin bir şekilde yüzümü incelemeye devam ediyordu. Beni tanıyormuş da çıkarmaya çalışıyormuş gibiydi ama hayır. Daha önce tanışmadığımıza emindim. “Gerçi sen beni tanıyorsun ama yine de... Utku Deniz ben.”

O hoş koku oldukça yakınımdayken bir kez daha buram buram burnuma dolarken uzattığı avucunun içine elimi bıraktım. Sanki deniz kokuyordu. Avucunun içinde küçücük kalan elimi sıkıca tuttu. “Lara.” dedim, sertçe çarpan kalbime inat sakın çıkan sesimle. Tam o an bir şeyler garip gidiyormuş gibi hissettim. O an ne oluyorsa çok tanıdıktı. “Lara Güneş.”

Bakışları tekrardan saçlarıma düşerken, “*Güneş...*” diyerek ikinci ismimi tekrar etti. Yaşadığımız bu garip an sertçe yutkunmama sebep olurken başımı salladım. “Memnun oldum.”

“Ben de.” diyerek ellerimizi birbirinden ayırdım. “Peki, sana Utku mu demeliyim yoksa Deniz mi?”

Gözleri güneşin de etkisiyle hafifçe kısıldı. “Genelde Utku derler ama sen bilirsin.” dedi. “Fark etmez.”

Başımı salladığımda, “Peki ben sana Lara mı demeliyim yoksa Güneş mi?” diye sordu.

“Genelde Lara derler ama sen bilirsin.” dedim tıpkı onun gibi. Bir adım geriye atarak dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. “Fark etmez.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. Tekrar konuştum. “Artık gitmem gerekiyor.”

Başını sallayarak ellerini siyah eşofmanının ceplerine soktu ve olduğu yerde dikilmeye devam etti. Ona arkamı dönerek binanın içeri uzanan kapısına doğru ilerlemeye başladım. Aklıma gelen bir detayla tekrar yanına döndüm ve yalnızca onun bir parça aldığı kâğıthelvamı eline tutuşturdum. “Beni hep mutlu eder.” diye konuşurken hafifçe utansam da devam ettim. Önüme düşen birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken devam ettim. “İşe yarar mı bilmiyorum ama... Sende kalsın.”

Arkamı döndüm ve bir şey demesine izin vermeden ilerlemeye başladım. Kızaran biri olmasam da kanın yanaklarıma oturduğunu hissedebiliyordum. Hafif titreyen ellerimi yumruk yaparak sertçe çarpan kalbimle adımlarımı atmaya devam ettim. Olduğu yerde hâlâ bana baktığını hissedebiliyordum. Aklıma gelen düşünceyle tam kapıdan içeri gireceğim an durdum ve omzumun üzerinden tekrardan ona baktım. Tahmin ettiğim gibi bana bakıyordu, gözlerimiz birbirinde buluştu.

“Bu konuşma hatırına senden özel ve detaylı bir röportaj kapsam iyi olur.” dedim muzipçe. Sözlerimle düz bir ifadeyle duran dudakları iki yana kıvrıldı. “İki dakikalık küçük motivasyon konuşmam ve kâğıthelvam etkili olmuş mudur?”

Gülüşü samimi bir sırıtmaya dönerken başını aşağı yukarı salladı. “Olmuştur. En kısa zamanda halledelim.”

Yumruk yaptığım elimi başparmağımı göstererek havaya kaldırdım. “Anlaştık.”

Tam içeri girecektim ki seslenişiyse tekrar durmak zorunda kaldım. Yanından bir türlü ayrılamayışıma az kalsın gülecektim. “Röportajımı sen mi yapacaksın?” diye seslendi.

Dilimi damağıma vurarak şaklatırken başımı da iki yana salladım. “Ben yapmayacağım. Yalnızca sosyal medya hesabımızdan sorumluyum. O işe ekip arkadaşım bakıyor.”

Cebinden çıkardığı eliyle tekrardan dudağının kenarını kaşıdı. “Öyle olsun.”

İçimden *olsun bakalım*, diye geçirirken bakışmamıza son vererek içeri girdim. Sosyal medyada takımı dışında özel hayatını hiç paylaşmamasından olsa gerek onun oldukça soğuk olduğundan bahsediliyordu ancak yanındayken hiç de öyle hissetmemiştim. Bir futbolcunun özel hayatını paylaşmasındansa sosyal medya hesabında yalnızca işini paylaşması bana daha doğru geliyordu.

Özel hayatındansa kariyeriyle ön planda olması bir futbolcu için birkaç adım önde olmak demekti.

Derin nefesler alarak röportajların yapılacağı alana geldim. Dilara’nın yanına vardım, Ferhat’ı görememişim. “Çok şükür.” diye konuştu. “Beni Ferhat’la yalnız bırakma Lara, yalvarırım. İki zıt karakter olarak nasıl birlikte çalışacağız diye daha şimdiden karalar bağlamaya başladım. Bu topçular da hâlâ gelemediler.”

“Şunlara topçu diye hitap etmesene.” dedim, hemen yanına otururken. Ellerimin titremesi devam ederken ellerimi birleştirerek bacaklarımın arasına koydum. “Gelirler şimdi.”

Sözlerimi bitirmemle kapının aralanması bir olmuştu. Ferhat’la birlikte Eymen, Alperen, Icardi, Mertens ve yeni transferlerin geri kalanı içeri girerken Alperen’in Dilara’yı görmesiyle dudaklarına götürdüğü suyu püskürtmesi bir olmuştu. Bu kadar profesyonel futbolcuyu bir arada görmek, az kalsın benim de aynı hareketi yapmama neden olacaktı.

İşimiz sporla ilgili olsa da her gün dünyaca ünlü futbolcular görmüyordum sonuçta. Bu haklı bir tepki olurdu.

“Çok pardon.” dedi, bakışlarını Dilara’dan çekmeden. Dilara ona öyle bir bakıyordu ki sanki karşısında tanımlanamamış yeni bir virüs görmüş gibiydi. Birkaç adımda soluğu onun yanında alırken elini Dilara’ya doğru uzattı. “Baş eğmişim gökçe kız, bu boynum kıldan ince.”

Dilara tek kaşını kaldırdı. “Anlamadım?”

Boğazını temizledi. “Alperen ben.”

Dilara onun elini tutup iki saniye içinde geri çekmişti. “İsterseniz başlayalım.”

“Neye?”

“Röportaja.”

“Ben de öğrenmeyeyim mi?” diye sordu bu sefer Alperen.

“Neyi?”

Sırıttı. “İsminizi.”

“Dilara.” dedi kısaca. “Fazlaca geciktik. Röportaja geçsek iyi olur.”

Alperen olanların yeni farkına varıyormuş gibi Dilara’nın sözleriyle irkildi. “Haklısınız.” Bakışlarının odanın içinde gezinip bende durmasıyla korkmadım desem yalan olurdu. Ani bir hareketle Eymen’in kolunu tutarak Dilara’ya doğru ittirdi. “Siz başlayın.” Eymen onun bu hareketiyle ters ters Alperen’e bakarken Alperen işaretparmağını ona doğru salladı.

“Ters ters bakma lan dingil.”

Dilara omuz silkerek Eymen’e döndüğünde Alperen’in adımları önümde son buldu. “Abla...”

“Senden dört yaş küçüğüm.” dediğimde sözünün yarıda kesilmesiyle gözlerini abartılı bir şekilde kocaman açtı. “Bana abla deme lütfen. Hem... Dilara da benimle yaşıt. Ona da abla demen gerekebilir. Sen büyük olduğun için biz abi diyelim istersen.”

Yanımdaki ikili koltuğa çöktü. “Allah yazdıysa bozsun.” diye konuştu. “Ne abisi?”

“Asıl ne ablası?” diye sormamla *haklısın* dercesine başını salladı.

“Az önce olanları gördün mü?” Kırk yıllık arkadaşmışız gibi yanındaki boş yere iki kere vurdu. “Gel otur, derin mevzulara gireceğim.”

Dediğini yaparak otururken sorusunu cevapladım. “Tarihi bir diziden fırlamış gibi konuştuğun anları mı? Evet, gördüm.”

Kuruluş Alperen.

“Kalbinden çıkan sözler özlü bir şekilde meydana geliyorsa sakın çekinme.” dedi Kuruluş Alperen ve ekledi: “Demişler. Televizyondaki tarih dizileri falan hikâye. İzliyor musun gerçekten?”

Elimi *boş ver* dercesine salladım. “Babaannem izliyor, ne yapayım?”

Başını salladı. “Ben bayağı fiyakalı âşık oldum.” demesiyle gözlerim şokla irileşti. “Ve biz âşık olduk mu sevdamızdan ne olursa olsun geri dönmeyiz.”

“Dilara’yı ilk defa gördüğünün ve yalnızca birkaç kelime konuştuğunun farkında mısın?” diye sorduğumda kaşlarını çat-tı. “Ofsayt Alperen.” dedim panikle. “Yemin ederim sana bir kırmızı kart gösterir, bir daha yeşil sahalara ayak basamazsın. Dilara’yla olmaz.”

Derin bir iç çekti. “İmkânsız aşk mı diyorsun?”

“İstiyorsan şansını dene ama buna imkânsız demek bile az kalır diyorum.”

“O da bana âşık oldu bence.” demesiyle kahkaha atacaktım ki ayıp olmaması için kendimi tuttum. “Tek kaşını kaldırdı bana, görmedin mi? Odaklanma problemin var sanki biraz.”

Kaşlarım alayla havaya kalktı. “Sorun bende yani?”

Ellerini *ben bilmem* dercesine havaya kaldırdı. “Ben de Alperen’sem eğer Dilara’yı şahım yaparım.”

Dehşet içinde bakakaldım. “Şahın mı yaparsın?”

Koluma iki kere dokunarak ayağa kalktı ve Dilara’nın yanına ilerledi. Arkasından ona bakarken gözlerimden umutsuz vaka

nidalarının okunduğuna emindim. Yine de konuşmaları beni güldürürken kapıdan Deniz'in içeri girmesiyle gülümsemem yüzümde asılı kaldı. Eymen, "Ooo Utku'm." diyerek koşarak kolunu omzuna attı. "Ne işin var burada Boşnak böreğim?"

Boşnak böreği mi?

Dilara'ya, "Utku Boşnak mı?" diye sormamla yanıma ne ara geldiğini bilmediğim Atlas cevap vermişti.

"Evet."

"Türk değil mi yani?" diye sordu Dilara.

"Türk." dedi bu sefer de Atlas. Kolunu omzuma atarak Eymen ve Utku'ya bakıyordu. "Yerli statüsünde oynuyor zaten biliyorsunuz. Makedonya göçmeni ailesi. Has kere has Bayrampaşalıdır hem."

Bize derler Bayrampaşalı.Arda Turan Bayrampaşalı tahtını artık Utku Deniz Has'a bırakmıştı anlaşılan.

"Öyle bir bakınmak için geldim." dedikten sonra bakışlarını odanın içerisinde gezdirdi. En köşede oturduğum için gözleri en son olarak bana ve Atlas'a uğramıştı. İkimiz arasında dolaşan bakışlarının çabucak üzerimizden çekilmesine Eymen'in, Deniz'in yanağını sıkması neden olmuştu. "Ne yapıyorsun oğlum?"

"Dayım." dedi neşeyle. "Hallettin mi sorunlarını? Gidiyor muyuz çıkışta?"

Deniz dudağının kenarını kaşırken başını salladı. "Halletmedim daha ama gideriz."

"Seninki aradı az önce." dedi Eymen. "Açmadım tabii ama arka arkaya bayağı bir çaldırdı."

Bunu söylerken cebinden Deniz'in olduğunu düşündüğüm telefonu ona doğru uzatmıştı. Deniz bir şey söylemeden yalnızca başını sallayarak telefonunu alarak cebine attı.

Bakışlarımı onların üzerinden çekerek telefonuma çevirdim. Onların muhabbetlerini dinliyor gibi görünmek istemiyordum. Telefonumda gördüğüm bildirimlerle cinnet geçireceğimi sandım. Son paylaştığım gönderinin altına gelen bot yorumları bir

gün cinnetin gerçekten kapımı çalmasına sebep olacak gibi duruyordu. Bunlar ne ara bu kadar türemişlerdi?

Atlas da görmüş olacak ki kahkaha atmaya başladı. “Benimle o kadar uğraşırsan böyle musallat olur işte.”

Gözlerimi devirdim. “Broskim.” diyerek kolunu omzumdan çekti ve yanımdan kalkıp Utku Deniz’in yanına ilerlemeye başladı. Hangi ara bu denli bir samimiyet geliştirdikleri hakkında fikrim yoktu. Onları es geçerek Dilara ve Ferhat’ın yanına ilerledim.

Bir saatin sonunda Atlas’la eşzamanlı olarak işlerimizin bitmesiyle odadan birlikte ayrılarak tesislerin içerisinde yürümeye başladık. “Heyecanlı mısın?” diye sormasıyla gülümseyerek omuz silktim. “Aman! Heyecanlıyım desen ölürsün Lara.”

“Asıl sen heyecanlı mısın? Yarın Galatasaray’da ilk maçına çıkacak olan ben değilim.”

Olduğu yerde aniden durarak yerinde zıpladı. “Heyecan demek az kalır kızım! Kalbim duracak sanki. Sahanın ortasında heyecandan baygınlık geçirmem inşallah. Düşünsene Galatasaray tarihine geçiyorum ama sahanın ortasında bayıldığım için... Kâbusum olacak şimdi bu ihtimal.”

Yere çömelince elinden tutarak kaldırdım. “Öyle bir şey olursa çok gülerim, kırk yıl da dalgasını geçerim, haberin olsun.”

“Dost musun düşman mısın belli değil.” dedi, yalancı bir isyanla. “Sen onu bunu bırak da. Artık Galatasaray’a transfer olduğuma göre Galatasaray’ı tutuyorsun değil mi? Bana hiç objektifim, takım tutmam masalını okuma.” Tam konuşacaktım ki işaretparmağını bana doğru uyarırcasına uzattı. “Bak laga luga yapma!”

“İstemiyorsan yapmam ama durum aynı söylediğin şekil.”

Elini *hayret bir şey* dercesine havada salladı. “Ayrıca arkadaş olduğumuzu da dışarıdan kimse bilmeyecek Ato. Arkadaşı var diye Galatasaray’ı kayırıyor dedirtmem ben ona göre.”

“Dedikleri gerçek olsaydı bari.” dedi sıkıntıyla. Duvar da Galatasaray tarihiyle ilgili birçok tablonun asılı olduğu kordorda yürümeye devam ettik. “Kayırmayı bırak aksine daha

sert oluyorsun kızım sen bana karşı. Transferimin açıklandığı ilk gün Muslera'nın fotoğrafını bana göstererek, bu adamın durduğu fileli yere topu atmayacaksın dediğini unutmadım."

Konyaspor'da iki kere kendi kalesine gol atmasını hâlâ atmamıştım. Sen hatırlamazsın ama ben unutmam Atlas.

"Kale görünce şutu yapıştırma sen de." derken bir yandan bana tesisin içini gezdirdiğini yeni anlayabilmiştim. "Yemin ederim çıkış yapamazsın Ali Sami Yen'den."

"Kendi kaleme falan atmam." demesiyle gözlerimi devirdim. "Bir kere Muslera Abim bir bakar anında yere gömülürüm." Kolumu tutup bir kapıdan içeri sokmasıyla bakışlarımı spor aletleriyle dolu odada gezdirdim. "Fitness çalışmalarını yaptığımız kısım burası." diyerek bir de açıklama yapmıştı.

"Ciddi misin?"

Antrenman sahasına bakan cama doğru ilerledi. Ellerini ceplerine koyup sırtı bana dönük bir şekilde durmaya başladığında gülmeye başladım. "Futbol mafyası falan mısın sen?"

"Ben artık kötü biriyim." dedi, alayla. "Elif'le ayrıldık. Sorun bende değil onda."

Köşede duran pilates topunun üzerine oturdum. "Yine mi?"

"Bu sefer kesin." demesiyle dudaklarımdan alay dolu mırıltılar döküldü. "Valla kız."

Cevap vermek için dudaklarımı araladığım sırada koridordan yükselen bağırışma ve gülüşme sesleriyle duraksadım. Anlaşılan onlar da bizim arkamızdan oradan ayrılmışlardı. Atlas da omzunun üzerinden kapıya bakmaya başladıktan birkaç saniye sonra içeri Eymen, Alperen ve Utku Deniz girmişti. "Kankan gelince beni unuttun aşkım." diye koşarak gelen Eymen Atlas'ın sırtına atladı. Sürekli birilerinin üzerine atlamaktan tuhaf bir zevk alıyor herhalde, diye düşünmeye başlamıştım. "Çıkalım mı artık?"

Bakışlarım ikisinin üzerindeyken ayağa kalkarak yere koyduğum çantamı aldım. "Ben de bizimkilerin yanına geçiyorum. İşimiz bitince tekrar şirkete geçeceğiz Atlas. Haberleşiriz yine."

Atlas omzunda duran Eymen'in kolunu iterek bana doğru yaklaştı. "Haberleşiriz atom karıncam benim." Kollarını etrafıma sardığında maalesef ortadan kaybolmuştum. "Yoldan geçerken dikkatli ol. Arabalar görmeyip ezmesinler benim biriciğimi."

"Ha ha." diyerek geri çekildim. Yüzümdeki yapmacık gülümsemeyi silerek dik dik yüzüne bakmaya başladım. "Çok komikmiş, bir daha olmasın." Şirin olduğunu düşündüğü bir gülüşü bana göndererek uzaktan öpücük attı. "Sen iste yeter. Daha çok yapacağım."

Gözlerimi devirerek ona sırtımı dönerken Eymen ve Alperen'e de el salladım. "Dilara'ya beni övmeyi unutma." diyen Alperen'in sesiyle tekrar onlara döndüm. "Tam evlenecek adam dersin de çok makbule geçer valla bacım. Yeni tanışmış olabiliriz ama sıkı dost olacağız biz, hissediyorum." Elini kalbinin üzerine yasladı. "Tam şuradan hissediyorum."

"Lütfen beni bulaştırma." dediğimde düşünceli gözlerle kirli sakallarını kaşıdı. "Dilara beni dinlemez zaten."

Alperen, "Oğlum o kız sana bakmaz." diyen Atlas'a elinde tuttuğu hırkasını fırlattı. "Dost acı söyler biraderim."

Alperen tiksindircesine Atlas'a bakmaya başladığında güldüm. "Ya Rab! Sen beni dostlarımdan koru, ben düşmanlarımdan hakkından gelirim."

Eymen, "Başladı mesai." diyerek yere oturdu. "Abi sen kendini Mevlana mı sanıyorsun ben anlamıyorum ki."

Alperen ayağını kendince yavaş sayılacak şekilde yerde oturan zavallı Eymen'in koluna vurdu. "Sikeceğim belam dangoz."

"Daha iki saat önce Lara'nın yanında sansürlü konuştuğum halde beni uyaran adama bakın. Kısa sürede unutulmuş belli ki. Yaşlı deyince kızılıyorsun sonra. Herkes terbiyesini korusun lütfen."

"Sen bana terbiyesiz mi dedin?" diye sordu Alperen. "Ulan Eymen!" Eymen omuz silkerek telefonu ile ilgilenmeye başlasa da Alperen yerde oturan takım arkadaşını iteklemeye başladı.

“Size doyum olmaz ama ben kaçıyorum.” diyerek geriye doğru iki adım attım.

Atlas, “Kâğıthelva yok mu?” diye sorunca yeniden durmak zorunda kaldım. “Versene bana biraz.”

Çantamda yalnızca bir helva vardı ve onu da Deniz’e vermiştim. Bugünlük hakkımı ben bile yiyemedim Atlas bir de sana mı vereceğim? “Yok kâğıthelva falan. Git salata falan ye. Her şey formunu koruman için, asla kâğıthelvamı paylaşmak istemediğim için değil biliyorsun.

“Çok iyisin sağ ol.”

Utku Deniz’e dönen bakışlarımla bakışları telefonundayken tebessüm ettiğini gördüm.

Omuz silktiğini gördüğümde bu sefer gerçekten odadan çıkmak için kapıya doğru yürümeye başladım. Deniz’in kapının hemen önünde durması nedeniyle dışarı çıkamayınca kenara kayması için bekledim ama hareket etmedi. Elindeki telefonunu cebine atarak uzun boyundan dolayı bana yukarıdan bakmaya başladı. Boyun fıtığı olmama ramak kalmıştı.

Bir adım daha atarak tam önünde durduğum an, o da bir adım kenara kayarak kapının önünden çekildi. Ona küçük bir tebessüm göndererek yanından geçip gittiğimde bakışlarındaki o tanıdık his, iyice tuhaf hissetmeme sebep olmuştu. Ya da o kadar dikkatli bakmıştı ki ben artık tanıştırıyor muyuz diye düşünmeye başlamıştım.

Geldiğimiz koridordan geri dönerek bizimkilerin yanına gittim. İşlerimizi tamamen bitirip tesisten ayrıldığımızda Dilara yanımızdan ayrılırken biz yeniden şirkete dönmüştük. Karşıdan gelen tehlikeli maddeden kaçınmak adına arkamı dönüp farklı koridora yönelmiştim ki çok geç olduğunu ismimi seslenmesiyle anlamıştım.

“Sen benden mi kaçıyorsun?”

Mecburen olduğum yerde durarak ona döndüğümde yüzündeki saçma sapan sırıtışla tam karşımda durdurdu adımlarını. “Neden kaçacakmışım senden? Başladın yine kafanda kurmaya.”

Suratındaki aptal sırıtış daha da büyürken kafamı duvarlara sürtmek istedim. “Beni görünce saptın bu koridora.” İşaretparmığıyla olduğumuz yeri gösterdi.” Yemekhaneye giden koridorda ne işin var yoksa?”

Yüzümü buruşturdum. “Tam şu an sana hesap mı vermem gerekiyor?”

“Çok sinirlisin.”

“Seni görmeseydim günümü pamuk gibi bitirebilirdim. Beni sen sinir hastası ettin.”

“Her şeye rağmen beni sevdiğini biliyorum.” deyince etrafa bakındım. Koridora kussam mı diye düşünmüyor değildim. “Kuzeniz biz Lara. Bu kadar nefret dolu bakman hoş mu sen-ce?”

“Ne kuzenliğinden bahsediyorsun sen be?” Sinirle ona doğru bir adım attım. “Senin o kuzenlik dediğin ailenin babaanne-me yaptıklarından sonra bitti gitti. Kaç kere daha konuşacağız aynı mevzuları? Uzak durun bizden, başka da bir şey istemiyoruz. Sürekli karşıma çıkıp çıkıp aynı meseleleri açma.”

Güzel geçen günümü iki dakikada zehir etmesine daha da öfkelenirken yanından geçip ilerleyeme başladım. “Salak salak konuşup beni sinirlendiriyor, sonra da ‘çok sinirlisin Lara’ diyor. Angut.”

“Seni hâlâ duyabiliyorum.” diye arkamdan seslendi.

Koridorda ikimizden başka kimse olmamasının verdiği yetkiyle sesimi iyice yükselttim. “Angut!”

Yemek saati çoktan geçmişti, yemekhane bomboştu. Zaten o aptal yüzünden buraya gelmişim ancak sandalyelerden birini çekerek oturdum. “Koskoca şehirde iş yokmuş gibi, inadına geldi burada başladı işe beyinsiz.” Çantamı kucağıma çekerek fermuarı açıp kulaklığımı aramaya başladım. “Zaten küçüklüğümüzden beri ancak benimle rekabet halindeydi sorunlu manyak.”

Parfümümü kenara ittirdim. “Seviyormuşum bir de onu... Galiba gerçekten kusacağım.”

Gelen tıkırtılarla irkilerek kapıya baktığımda Ferhat'ı görmemle derin bir nefes aldım. “Sen kendi kendine mi konuşuyorsun?”

“Sinir katsayılarım bir angut yüzünden yüzle falan çarpılmış hale geldiği için evet.”

Çantamın içerisinde olduğuna emin olduğum ama asla bulamadığım kulaklığımı aramayı bırakarak sinirle doğruldum. “O zaman sana güzel bir haber vereyim.” demesiyle merakla gözlerimi kırıştırdım. “O sinir katlarını yüzle çarpan angut az önce işten ayrılacağını bildirmiş bizim üstlere.”

Kaşlarım hayretle havaya kalktı. “O asla böyle bir şey yapmaz. Şirket iflas aşamasında olsun yine de beni burada bırakıp gideceğini düşünmüyorum. Ayağımı falan kaydırması lazım.”

“Güzel haberi verdiğime göre şimdi kötüye geçiyorum.” diyerek tam karşıma oturdu. “Buradan ayrılmış çünkü bizim rakipte işe başlayacakmış. Melike'ye söylerken duydum.” İşaret parmağını bir bana, bir de duvara doğru sallamaya başladı. “Artık rakip olarak çalışacaksınız anlayacağın.”

“Rakibin de ahlaklısı ve insan olanı makbuldür ama bana gelecek olana bak. Allah'ım sabır ver.”

“En azından her gün onun yüzünü görmeyeceksin.” demesiyle öfkem bir anda söndü, yüzüme tatlı bir tebessüm yayıldı. “Düşünsene... İşyerine geliyorsun ve artık yalnızca huzur var. O yok Lara! Olmayacak da artık!”

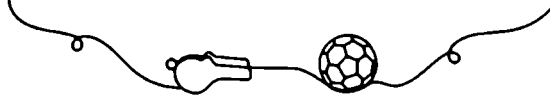
“Bu yönden düşününce de harika tabii.” diyerek başımı salladım. “O insan kılığına girmiş şeytanın aklında yine bir şeyler vardır ama bizim de elimiz armut toplamıyor Ferhat, değil mi? Hodri meydan.”

Yumruğunu bana uzatmasıyla sol elimi yumruk yaparak yumruğuna vurdum. “Getir götürümüzü yapar anca.”

Söyledikleri dudaklarımdan sesli bir kahkahanın dökülmesine sebep olmuştu. Sporun Nabzı yalnızca kariyer anlamında değil, mesai saatleri boyunca da hayatımı güzelleştiriyordu.

Sanırım hayatımda şanslı olduğum nadir anlardan birindeydim çünkü ekibim de tahmin edemeyeceğim kadar iyiydi.

Yine de bu hayat bana erken konuşmamayı öğreteli çok olmuştu.

“Elim kırıldı galiba.” dediğim an yüzünü ekrana yaklaştırdı. Az önce dolaba çarptığım elimi göğsüme yasladım. “Çok acıyor.”

“En fazla ölürsün.”

Ben, “Sağ ol.” diye göz devirince geri çekilerek gülmeye başladı. “Yarın da ben güleceğim.”

“Telefonu Hatoş’uma götür de kaliteli bir sohbet yüzü göreyim. Bugün fazla Lara dozu almış olmalıyım ki ekranda yüzünü değil de hakemin bana kaldırdığı ofsayt bayraklarını görüyor gibiyim.” Yüzünü buruşturdu. “Ayrıca şu yüzündeki maskeyi de çıkar kendimi hayaletle konuşuyor gibi hissediyorum.”

“Ofsayt bayrağı değildir o. Kendi kalene gol atarak rakibe kazandırdığın puanlardır Ato.” Göz kırptım. “Ayrıca çıkaramam daha beş dakikası var.”

Bardağa yaslamış olduğum telefonumu alarak oturduğum yerden kalktım. Odamdan çıkıp salona, babaannemin yanına geçerken Atlas söylenmeye başlamıştı. “Koskoca Galatasaray’ın heybetli orta sahasına ettiğin laflara bak, utanmıyor musun?”

“Hayır.”

“Yüzün de mi kızarmıyor?”

Gülümseyerek kameraya doğru yaklaştım. “Hayır!”

“Bir de ekrana yüzünü yapııştırıyor.” diye söylendi. “Gece rüyama gireceksin.”

Salonun kapısından içeri girince babaannem gözlüklerinin üzerinden bakarak beni süzdü. “Ne dikiliyorsun kız orda?”

“Atlas seninle konuşmak istiyormuş.” deyince tekrardan televizyona döndü. Yine şu meşhur yemek yarışması programını izliyordu. “Reklamlarda arasın hayırsız.”

“Neden hayırsız oldum şimdi ben?” diye soran Atlas’ı elbette duymuştu.

“Gelip gitmediğin içinmiş de.” demesiyle güldüm.

“Seni duyuyor babaanne.”

“Kız yarın maçım var.” diyerek bağırdı Atlas. “Sonra geleceğim söz. Yarın izleyecek misin beni?”

Babaannem tekrardan gözlüklerinin üzerinden bana doğru bakarken yanına oturarak ekranı ona çevirdim. “İzlemeyeceğim.”

“Aşk olsun.” dedi Atlas. “Senin için gol atacaktım oysaki sultanlar sultanım.”

Babaannem telefonumu ittirdiğinde gülerek geri çekildim. “Anlamam ben gol falan.”

“He! Tarih dizisinde oynayıp televizyonda yemek yapsam anlardın ama.” deyince babaannem cevap vermedi. “Lara’nın kime çektiği belli gerçekten.”

“Bana neden laf sokuyorsun şimdi?” diye sordum, öpücük attı. “Kadın izlemiyor futbol. Kabullen artık şunu.”

“Küçücük topun peşinden deli danalar gibi koşuyorsunuz anca dediğinde kabullendim onu zaten ama insan umut etmeden de duramıyor atom karıncam.”

Bakışlarım babaanneme kaydı, çoktan yemek yarışmasına odaklanmıştı. Saat ona geliyordu. Birazdan uyuyacaktı ve derin uykuya geçtiğinde top patlasa uyanmazdı. “Kapatıyorum hadi.” dedim. “Sen de yat uyu. Maç var oğlum yarın.”

“Az önce Utku’yla konuştum.” deyince sustum ve konuşmasını bekledim. “Alperen ve Eymen ondaymış, ben de oraya geçeceğim birazdan. Ben heyecandan uyuyamam, Utku da sıkıntılı. Diğer ikisi uyur. Çok üzülüyorum Utku’nun haline kızım. Hayal ettikleri gerçekleşiyor ama aradaki pürüzü bir türlü halledemiyorlar. Neyse ki senden önce onunla konuştum, biraz daha iyi gibiydi.”

“Sevindim.” diyerek sessizliğimi bozdum en sonunda. “Çözülür her şey, sıkmasın canını.”

“Tamam gidince söylerim.” deyince duraksadım.

“Ne söylersin?”

Yürüdüğü için bana bakmıyordu. “Söylediklerini işte Lara. Ne diyeceğim başka? Terapist miyim ben?”

“He, tamam.”

Ekrana kısa bir bakış attı. “Hayırdır?”

“Ne hayırdır?” diye sordum.

“Beş dakikadır bana laf sokmuyorsun bir sıkıntı mı var?”

Nefesimi bırakırken gülümsedim. “Kaşınıyorsun bence. Kapatıyorum. İyi geceler.”

“Sana da iyi geceler devlerin devi Galatasaray’ın görkemli orta saha oyuncusunun minik dostu, sana da...”

Gülerek aramayı sonlandırdıktan sonra telefonumu şarja takıp mutfığa geçtim. Kendime sütlü bir kahve yapıp önce maske-mi yıkamış, ardından babaanneme iyi geceler dileyerek odama geçmiştim. Prizin hemen yatağımın kenarında olması sayesinde şarjda da olsa telefona bakmaya başladım. Gelen birkaç maile cevap verdikten sonra Sporun Nabzı’nın Instagram sayfasına girip bildirimleri incelemeye başladım. Bot hesapların yorumlarını silmeye devam ederken kendime sabır dilemeye başladım.

“Telegram’daki kızlı erkekli grubumuza gelmek ister misin?” Hayır istemeyiz Banu. *Sil* “ASKLAR HİKÂYEME BAKINNN.” Hayır bakmayacağız Serpil. *Sil*.

“Taytımı yırtar mısın?” Taytını yırtamayız Ceyda. Bir tayt olmuş kaç para. Ekonomiyi de mi düşünüyorsun? *Sil*.

“Külotum yırtıldı ya hikâyeme bakın.” Külotun yırtıldıysa yenisini al Cemre, bakamayız. *Sil*.

Allah’ım sabır ver. Sil sil bitmiyorlar. Birkaç dakika daha yorumlarla uğraşmamın ardından en sonunda bitirmenin rahatlığıyla derin bir nefes aldım. Hesabımızdaki reel kısmına girerek ligin başladığına dair çektiğimiz videoya tıkladım. Bu se-

zonun haftalık fikstür açıklamasını videoda ben anlatıyordum, bu nedenle heyecanlıydım.

“Herkes merhabalar! Sporun Nabzı yeni sezonda her zaman olduğu gibi sizlerle. Süper Lig’de heyecan kaldığı yerden devam ediyor. Birinci haftanın açılış karşılaşmasında geçen sezonu yedinci olarak tamamlayan Galatasaray ev sahipliği yapıyor. Galatasaray stadyumunun şahitlik edeceği karşılaşma, cumartesi akşamı saat 21’de gerçekleşecek. Weghorst, Muleka ve Cenk Tosun’la hücum hattını iyice güçlendiren Beşiktaş ise geçen sezonun şampiyonu Trabzonspor ile pazar günü Trabzon’da oynanacak sezonun ilk derbisinde karşı karşıya gelecek...”

Konuşmamı es geçerek yorum kısmına girdiğimde Galatasaray, Fenerbahçe ve oynanacak derbi hakkındaki yorumların dışında benim hakkımda da yorum yapılmış olduğu gördüm. Arkadaşlar lütfen sadece spor konuşabilir miyiz? Sayfa neden birden futbol dışında her şeyin konuşulduğu futbol programına dönmüştü?

“Hayır beni görünce neden konsantre olamadın ki Ahmet?” diyerek gözlerimi devirdim. “Yüzünüzü güldürdüğüm için beni işten çıkarmasınlar mı? İşim şaklabanlık mı Can? Necati’nin yazdığına bak... Beni paylaşarak takipçi kazanmaya çalışıyorsa çok haklıymışız, takip etmiş. İlla maksimum erkek mi yazalım, ne istiyorsun Necati? Benim yerime Ferhat anlatsaydı kimse anlatan kişi hakkında yorum yapmazdı.” Bir de İngilizce olarak kadın yazıp yanına kahve emoji koyarlar. Bunu onlara karşı asıl bizim yapmamız gerekiyor da neyse...

Instagram hesabımı soran birkaç yorumu da gördükten sonra gönderiden çıktım. Video dışındaki gönderilerin hepsinde yalnızca spor konuşulsa da atılan videolarda ben, ekibim ya da şirketten diğer çalışan arkadaşlarımız olunca yorumların geyiğe dönmesi kaçınılmaz oluyordu.

Hafif soğumuş olan kahvemi bitirerek sayfada dolaşmaya devam ettim. Bizi takip eden futbolcular vardı. Bizi takip ettikleri için de favori isimlerimin başında geliyorlardı. Objektif

biri olduğumu söylemiştim, değil mi?Elbette o isimlerin başında dostum Atlas geliyordu. E zaten bizi değil diğer sayfayı takip etmiş olsaydı artık eski dostum olurdu.

Şaka.

Belki de değil.

Gecenin ilerleyen saatlerine doğru telefonu tam bırakacağım sırada sayfaya gelen takip bildirimlerinin arasında gözüme çarpan kişi duraksamama sebep olmuştu.

utkudenizhas seni takip etmeye başladı. 7sn

“Atlas takip ettirmiştir.” diyerek uygulamadan çıktım. “Yanında sonuçta.”

Ekranı kilitleyerek ayağa kalkıp odamın ışığını kapattım. “Gerçi Eymen ve Alperen’e takip ettirmedim ama...” diyerek kendi kendime konuşmaya devam ettiğimi fark edince yüzümü buruşturdum. “İyice delirmeye başladım galiba. Daha bugün ekipçe oradaydık ya akıllım, belki de o yüzdendir. Gerçi rakibimiz buna bayağı bir bozulacak.” Sırıttım. “Helal olsun Utku Deniz!”

Karanlık odada ezbere bildiğim köşelere çarpmadan geçerek kendimi yatağıma bıraktım. Başım yumuşak yastığa değerken gözlerimi kapattım. On bardak kahve de içsem yine uyurdum, uykumu almam önemliydi.

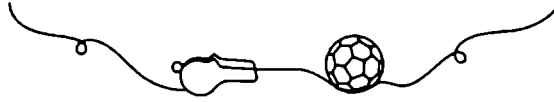
Futbol atmosferine alışık olsam da Türkiye’nin en büyük kulüplerinden biri olan takımın oyuncularının arasında bulunmak o an pek anlamasam da fazlasıyla heyecanlanmama sebep olmuştu. Kendimi sıktığımı daha şu an fark ediyordum. Yine de aklımda tek bir ismin kalmış olması garipti. Utku Deniz’le konuşmam ona ne hissettirmişti bilmiyordum ancak yüzünde gördüğüm o ifade üzülmememe sebep oluyordu. Onun o sözlerine ihtiyacı yoktu, hatta çevresindeki herkes benim söylediklerimi ona söylüyordu belki. Bilmiyordum, yine de dudaklarımdan dökülenlere engel olamamıştım.

Hayalini kurduğu takıma büyük umutlarla geldiği halde tam anlamıyla mutlu olamıyordu. Geçen sezon göstermiş olduğu

performansı bilen biri olarak böylesine genç bir futbolcuya sorun çıkarılmasını anlamıyordum. İstemediği bir takıma gönderilip performansını düşürmek yerine, hayalindeki takıma giderek her anlamda mutlu olacağı yerde kendini daha da geliştirecek olmasına sevinmeleri gerekirken işleri çıkmaza sokuyorlardı.

Futbolcular her daim profesyonel davranmak zorunda olabilirlerdi ancak bu hiç istekleri ve görüşleri olmayacağı anlamına gelmezdi.

Düşüncelerimin arasında gezinirken uykuya dalmadan önce son bir kez alarmlarımı kontrol ederek gözlerimi kapadım. Yarın yorucu bir gün olacaktı.

“Cimbombomum! Sen çok yaşa! Canım feda olsun sana! Hiçbir şeye değişilmez senin sevgin bu dünyada!”

Konum bildiriyorum.

Ali Sami Yen Spor Kompleksi,
RAMS Park Stadyumu.

Maçın başlamasına bir saat kalmıştı ve ben soyunma odasının bulunduğu koridorun sonunda Atlas'ı bekliyordum. İçeri girmeyi hiç düşünmüyordum ancak heyecandan kalpten gideceğini söyleyince soluğu burada almıştım. Şimdi ise on dakikadır içeriden çıkarak yanıma gelmesini bekliyordum.

Kapının açılma sesini duyunca yaslandığım duvardan doğrulmadan çıkacak kişiyi bekledim. Çıkan kişi Atlas değildi. Utku Deniz içeriden çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Bugün Okan Hoca tarafından hiç olmazsa yedeklere koyulmuştu ancak oynayacağını düşünmüyordum. Koridorda bana doğru ilerlerken yerdeki bakışları ayaklarımdan başlayarak yavaşça yüzüme doğru yükseldi. Sırtımı duvara daha fazla yasladım ve yanıma gelmesini bekledim. Yanıma gelerek sırtını tam karşımdaki du-

vara yaslarken kollarını önünde bağladı ve bakışlarını saçlarımın üzerinde gezdirmesinin ardından gözlerime çevirdi.

“N’aber?” diye sorduğunda onu baştan aşağı inceliyordum.

“İyiym, seni sormalı?” diyerek tebessüm ettim. “Sen nasılsın? Heyecan var mı?”

Dudaklarını birbirine bastırırken başını *hem de nasıl* dercesine salladı. “İyi diyelim iyi olsun.” Başıyla az önce çıktığı soyunma odasını gösterdi. “Atlas’a mı geldin?” diye sormasıyla onun gibi kollarımı önümde bağlayarak başımı salladım. “İçeride oyalanıp duruyor. Senin geldiğinden haberi yok mu?”

Oyalanıyor lafını duymamla kaşlarım istemsizce çatıldı. “Oyalanıyor mu? Beni buraya çağıran oydu. Gerzek çocuk ya.”

Burnundan nefes vererek güldü. “Gerzek bir çocuk olduğuna katılıyorum.”

“Dün sende kalacağını söylemişti.” dedim tebessüm ederek. “Uyudu mu bari?”

Dudaklarını oynatıp elini *yani* dercesine salladı. “Sayılır.”

Başımı salladım. Bakışlarımız birbirinde asılı kalırken, “Sayfayı yalnızca sen mi yönetiyorsun?” sorusuyla derin bir nefes aldım.

Dün bizi takip etmişti tabii.

Bir kez daha helal olsun Utku Deniz!

“Genellikle ben kullanıyorum diyelim.” diyerek açıkladım. “Yalnız değilim. Maalesef tek başıma yetişemem.” Bu sefer başını sallayarak sessiz kalan o olmuştu. “İyi gibisin ama tam olarak nasıl hissediyorsun?” diye sormamla dudaklarını birbirine bastırdı.

Başparmağıyla dudağının kenarını kaşdı. “Belli etmiyorum ama Atlas’tan farkım yok. Oynamayacak olmama rağmen buranın o atmosferinin içerisinde Galatasaray oyuncusu olarak yer almak, taraftarımızın desteğini hissetmek de yetiyor. Üstelik daha şimdiden bana tezahürat yaptıklarını duyabiliyorum. Hissettiğim duyguların bir tarifi yok.”

“Bugün daha iyi görünüyorsun.” dediğimde yanlış anlaşıl-mamak için hızlıca ekledim. “Yani, dün moralinin bayağı bozuk olduğu dışarıdan görülüyordu. Şimdi daha iyi hissediyormuşsun gibi gördüm seni. Belki de bana öyle gelmiştir, bilmiyorum.”

Altdudağını dişlerinin arasına alırken bakışlarımı ellerime çe-virdim. “*Başarılı her futbolcu elbette zorlu yollardan geçer ama bunların her biri onlara deneyim sağlayarak daha da başarılı olmalarını sağlar.*” dediğinde dün ona söylediğim şeyleri bire-bir söylemesiyle şaşkınlıkla tekrardan ona çevirdim bakışlarımı. “Başarılı bir futbolcu olduğum için yaşayacağım deneyimlerle moralimi bozmak yerine olduğum konumun keyfini çıkarmaya bakmaya karar verdim diyelim.” diyerek muzipçe gülümsedi.

Şaşkınlık yerini yüzümdeki gülümsemeye bırakırken ne di-yeceğimi bilemedim.

“Bizsiz dedikodu mu yapıyorsunuz lan?” Atlas’ın sesiyle irkilerek yaslandığım duvardan doğruldum. “Bak Lara en sev-diğin Galatasaray oyuncusu benim hâlâ, değil mi? Ulan Utku kızın kafasını karıştırdıysan gol sevincinde belini sakatlarım.”

“Abart.” dedim, yanıma geldiğinde koluna vurarak.

“Herhangi bir konuda kafa karışıklığı oldu mu bilmem ama özellikle bir şey yapmadım kardeşim.” demesiyle gözlerimi kocaman açarak Deniz’e döndüm. Yaslandığı duvardan doğ-rulmadan ellerini iki yana kaldırdı ve altdudağını dişlerinin arasına alarak sırttı. “Bir şey demedim.”

Atlas çeneme koyduğu eliyle ona bakmamı sağladı. “Ta-mam, kendi kaleme gol atmamla nam salmış olabilirim ama ben senin canınım. Kanat değil, orta saha seveceksin Lara! Ka-natlar pis, kaka, öh.” Çocuk mu sanıyordu bu beni?

“Bence savunma hattı favori olmalı Laracığım.” diyerek koluma giren Eymen’le ona döndüm. “Biz olmasak gol yeriz, biliyorsun.”

“Asıl sen varken gol yiyoruz it.” dedi Alperen tok ses to-nuyla. “Ben olsam Çanak kalemi savunur gibi savunurdum.”

“Abi yedekler konuşmasın ya.” diyerek uzata uzata konuştu Eymen. “Ben sezonun ilk maçına çıkacağız diye mehter marşı dinlerken sen kalkmış, ‘sabahlar sensiz olmaz Dilara’ diye çı-ğırıyordun. Kim daha savaşçı? Söyle abi!”

Alperen’in dinlediği şarkıyı duymamla dudaklarımdan dökülen kıkırtılara engel olamamıştım. “Birincisi...” dedi dişle-rini sıkarak. “Ben on numara defans oyuncusuyum. İkincisi, dinlediğim şarkı da on numara şarkı. Neyini beğenmedin lan? Yengenin adına yapılan şarkıya laf söyleme.”

Bir günde Dilara’yı yenge ilan etmiş olması karşısında şok geçirdim. Dilara bunu öğrense iki katı şok geçirip serum bağ-latırdı kendine.

“Alperen’im en iyi savunma oyuncumuz.” dedi Atlas ko-lunu onun omzuna atarken. “Kardeşim nasıl çıkıyorsun hava toplarına, bir anlat da Eymen kardeşimiz öğrensin.”

Alperen kafasını Atlas’a doğru çevirerek garip bir ifadeyle ona baktı. “Hava topuna nasıl mı çıkıyorum? Zıplıyorum, çıkı-yorum. Başka nasıl olacaktı?”

Atlas derin bir nefes alarak bakışlarını uzaklara çevirdi. “Anlıyorum kardeşim.”

“Gördün mü Ato’m beni nasıl övüyor.” dedi Alperen. “Ağa-cın kalitesi özünden, insanın kalitesi sözünden belli olur.”

“Az önce kanatlara laf etmeseydi sana katılmayı düşünebi-lirdim.” diyen Deniz’e gözücuyla baktım. Eğlenen bir ifadeyle karşısındaki ikiliye bakıyordu. “Takımın kolu kanadı biziz bi-rader, laf söyletmem. Orada bir uzaklaştık seninle.”

Atlas ona dil çıkardı. Beni çocuk sandığı gibi kendi de ço-cuk gibiydi.

“Hepimiz aileyiz.” dedi Alperen sanki az önce inatlaşan kendi değilmiş gibi. “Aile olmak; sadece aynı evde yaşamak değil, aynı duyguları paylaşmak, aynı şeye sevinip aynı şeye üzülme-dir. *Biz bir aileyiz.*”

Eymen duygulanmış bir halde kolunu kolumdan çıkarıp Alperen'e sarıldı. "Maç öncesi motivasyon deyince de sen." dediğimde Eymen'e sarılırken göz kırptı.

"Bunu Dilara'nın yanında da söyle."

"Abi yenge sana karşı çok sert ya." dedi Eymen hüzünle Alperen'e bakarken. "Dün seni bir kaşık suda boğacak gibi bakıyordu. Ama sen yine de üzülme. Zaman her şeyin ilacıdır."

Alperen omuzlarını düşürürken alnını hemen yanındaki duvara yasladı. "Ne ilacı bu kardeşim? Parol mu?"

"Kardeşim aşk işlerine sonra devam edelim çünkü birazdan gazamız mübarek olsun kısmına geçeceğiz." dedi Atlas. "Aslanlarım benim! Çıkıyoruz ve bu maçı alıyoruz. Maç neticesi ne olur bilmem ama şunu asla unutmayın. Siz benim kalbimde hep kazandınız, hep şampiyonsunuz! Allah yardımcımız olsun!"

Dün gece Fatih Terim'in soyunma odasında yaptığı motivasyon konuşmasını tekrara alarak sabaha kadar izlediğini tahmin etmiştim.

Ama belli ki bunu diğer üçü de yapmıştı.

"Bugünlük sizde." diyen Utku Deniz uzanıp Atlas'ın ve Eymen'in yanağından makas aldı. "Haftaya aranıza katılacağım. Bensiz idare edebilirsiniz, değil mi?"

"Bakarız." dedi Eymen göz kırparak. "Olsan fena olmazdı. Kolum kanadım kırılmış gibi hissediyorum ama halledeceğiz kardeşim. Otur ve abilerini izle."

Utku Deniz başını geriye atarak güldü. "Hadi lan oradan."

"Beyler!" diye seslenen Abdülkerim'e hepimiz birden bakışlarımızı yönelttik. "Hoca çağırıyor."

Utku Deniz onu onaylarken Abdülkerim yeniden soyunma odasına girmişti. Eymen ve Alperen bana veda edip ilerlemeye başladıklarında Atlas tek kaşını kaldırarak Deniz'e döndü. "Düş önüme." dedi. "Senin ifadeni alacağım içeride."

"Yürü hadi yürü." diyerek Atlas'ı ittirdi Deniz. Omzunun üzerinden bana kaçamak bir bakış atmayı ihmal etmedi. "En

sona ben kaldım ama kimsenin kafası karışmamıştır diye düşünüyorum.”

“Dillere düşürdün beni.” diyerek ters ters konuştum Atlas’a hitaben. “Sana verdiğim emeklere yazık.”

Onlar gülüşerek soyunma odalarına geri dönerken ben de her ne kadar onlara karşı söylensem de yüzümdeki derin gülümsemeyle tekrardan tribünlere döndüm. Tribünün en ön sırasındaydık. Yedek kulübesi hemen yakınımıydı, çaprazımda yer alıyordu.

Dilara’nın yanına geçip oturduğumda stadyumdaki ses yoğunluğu nedeniyle kulağına yaklaşarak konuştum. “Alperen selam söyledi.”

“Alperen kim?” diye sordu telefonda kaldırdığı bakışlarıyla.

“Şu savunma oyuncusu... Alperen Kalgan.”

Yüzünü buruşturdu. “Allah’ın selamı olduğu için alıyorum şu anda ama bir daha aynı şeyi yapmasın.”

“Sabah akşam Dilara şarkısını dinliyormuş. Seni gördüğünden beri...” dediğimde yüzünü mümkünmüş gibi daha fazla buruşturdu. “Bak ilk görüşte aşk, iyi düşün.”

Başını salladı. Tam iki saniye sessizce durmasının ardından yeniden konuştu. “Maalesef ilk görüşte aşk değil. Birkaç kez görmüştü beni ama nerede çalıştığımı bilmiyordu. Yine de... İyi düşündüm. Hâlâ aynı fikirdeyim.”

Alperen’e bakın siz... Daha önceden gözüne kestirmiş de hiç çaktırmıyordu. Akşamlar Dilara’sız olacak mı bilmiyorum Alperen ama sensiz olacak gibi duruyor.

“Peki.” dedim sakince. “Ama bayağı abayı yakmış görünüyor sana. Evet, birkaç görüşte... Herkes uzun sürede âşık olacak diye bir şey yok sonuçta. Ben ilk görüşte aşka inanıyorum Dilara.”

Ellerini çenesinin altında birleştirerek yavru kedi bakışları atmaya başladı. “Lütfen sus. Şu an Alperen’i, Alperen’in takımını savunmasından daha iyi savunuyorsun.”

Kulağına doğru eğildim. “Sakın bunu onun yanında söyleme.” diye fısıldadım. “Alınıyor.”

Sözlerimin bitimiyle yüzüme doğru eğilen Dilara olmuştu. “Gördüğüm ilk yerde söyleyeceğim.” diye fısıldadı. “Not aldım.”

Gülerek geri çekildim. Oturduğum yerde rahat bir pozisyon alırken ısınmak için sahaya çıkan futbolculara dikkat kesildim. Kasımpaşalı futbolcuların çıkışıyla büyük bir uğultu koparken hemen ardından Galatasaraylı futbolcuların çıkmasıyla da büyük bir alkış tufanı hâkim olmuştu stadyumda. Çektiğim ısınma fotoğrafını paylaşarak tekrardan sahaya dikkat kesildim. Yeni transferlere ekstra ilgi vardı. Hepsi bir araya gelerek maç öncesi tribünleri dolaşırken içlerinde bu maç yedekte olacak olan Alperen ve Utku Deniz de vardı.

Isınmanın ardından futbolcuların içeriye girmesi, tekrar çıkmaları ve İstiklal Marş’ını okumamız derken maç saati gelip çatmıştı. Hakemin düdüğü çalmasıyla ev sahibi takım maça başlarken yeni sezona da resmi olarak başlamış olduk.

Allah yar ve yardımcımız olsun.

Yedek kulübesinde oturan Deniz’e kaydı bakışlarım. Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine yaslamış bir halde sahaya odaklanmıştı. Alperen ise hemen onun yanında hafif yayılmış bir şekilde oturuyordu. Bu adamın rahatlığı...

Tribünlerden yükselen sesle tekrardan sahaya döndüğümde Atlas’ın topu kaptığı gördüm. “İnşallah Muslera’yı tanımıştır.” dediğimde Dilara’nın güldüğünü duydum.

Atlas’ın topu kaptırmasıyla kaşlarım istemsizce çatılırken hemen dibimden gelen erkek sesi irkilmeme sebep oldu. “Bu işteysen maç izlerken objektif olmak en önemli kurallardan biri...”

Hemen yanımdaki boş koltuğa oturan genç adamla kaşlarım çatılırken tek kaşımı kaldırdım. “Pardon?”

“Bir takımın futbolcusu topu rakip takıma kaptırdığında kaşların çatılamaz.”

Hemen söylüyorum kaşlarıma, senden özür dilesin ismini bile bilmediğim adam.

“Sana mı soracağım peki bunu?” diye sordum ters bir ifadeyle. Dilara da hemen yanımda doğrularak dik dik karşımdaki adama bakmaya başladı. Her an kavgaya girişecek bir moda sokmuştu kendini.

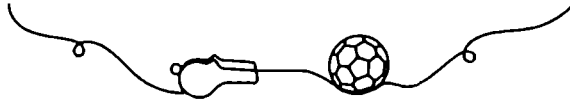
Kaşlarını alayla kaldırdığında içimdeki öfkenin ortaya çıktığını hissetmeye başladım. “Eğer objektif kalamıyorsan... Evet, bana soracaksın.” Elini uzattığında hayretler içerisinde bana uzattığı eline baktım. “Yarkın Şahin.” Gülümsedi. “Gittiğin tüm maçlarda olmasa da çoğunda yanında olacak ekip arkadaşım. Söylediklerimi ciddiye alman, iyi anlaşmamız açısından önemli olacaktır. Koca bir sezon objektiflikten uzak çalışmak isteyeceğim en son şey.”

Kaşlarım alayla havaya kalktı. “Dakik ve işine saygıyla tutunan biri olarak koca bir sezon zamanında, yerinde olması gerekirken maçlara geç kalıp, sonradan karşısındakine iş ahlakı öğretmeye çalışan biriyle çalışmak da benim isteyeceğim en son şey.” Gülümsedim. “Söylediklerimi ciddiye alman iyi anlaşmamız açısından önemli olacaktır Yarkın Bey. Lara Güneş ben.”

Bakışları keskinleşirken ikimiz de gözlerimizdeki hırsı birbirimize bakmaya devam ettik.

Yanılmıştım.

Benim krizlerle dolu Süper Lig sezonum asıl şimdi başlıyordu.

Yıllar önce...

“Ronaldinho geliyor! Ronaldinho kaleye vuruyor ve GOO-OOLLLL!” Utku Deniz kaleye yolladığı golle hırslı bir şekilde bağırırken yumruk yaptığı elini havaya kaldırarak olduğu yerde zıpladı. “Ronaldinho Gaúcho attı!”

Güneş, babaannesi ve amcasını ardında bırakarak kaldırıma oturmuş, elinde tuttuğu kâğıthelvayı ısırırken karşısında kendisiyle yaşıt olan erkek çocuklarının futbol maçını izliyordu. Kumral, kısa boylu olan çocuğun gol atıp bağırmasıyla heyecanla gülümsedi ve tam onu alkışlayacaktı ki onun hemen yanındaki çocukların topu golü atan çocuğun üzerine sertçe atmalarıyla gözlerini kocaman açtı.

“Sen futbol oynamayı bilmiyorsun oğlum.” dedi esmer çocuklardan birisi Utku Deniz’e. “Böyle gol mü olur?”

Onun hemen yanındaki çocuk da alayla güldü. “Balla attığı gole seviniyor.” demesiyle diğerleri de gülmeye başladı. “Bir de Ronaldinho diye bağırıyor. Ronaldinho kim sen kim salak ya!”

Esmer çocuk az önce Utku Deniz’in üzerine fırlattığı topu kolu ve beli arasında tutarak yüzünü buruşturdu. “Bırak oğlum kandırsın kendini. Değil Ronaldinho mahalle maçlarında futbolcu bile olamaz bu.” Diğer çocuklara kafasıyla arka sokağı işaret etti. “Hadi biz gidip oyunumuza bakalım.”

“Bence de.” dedi çocuklardan diğeri. “Bir daha bizimle oynamasın bu. Zaten ya bala gol atıyor ya da hileli.”

Çocuklar arkalarını dönerek ilerlemeye başladıklarında Utku Deniz ellerini iki yandan yumruk yapmış bir halde onların arkasından bakmayı sürdürdü.

Utku Deniz sessiz bir çocuktur. Karşısında onunla alay eden ve arkadaş olarak gördüğü çocuklara karşı da o sessizliğini korumuştur. “Bir gün çok iyi bir futbolcu olacağım.” diye bağırdı arkalarından. Çocuklardan ise yine alay dolu gülüşlerle dolu bir cevap aldı. “En iyisi ben olacağım!”

Çocukların sokağın sonundan sola dönmesiyle Utku Deniz omuzlarını düşürdü. Hemen yanındaki kaldırıma çöküp otururken başını elleri arasına alıp yere bakmaya başladı. Futbol izleyen aile fertleriyle dolu bir evde doğmuştu. İlk adımlarından itibaren ayağının hemen önünde futbol topunu bulmuştu. Babasıyla futbol oynayarak kendini geliştirmeye çalışıyordu.

En büyük hayaliyse büyüdüğünde televizyondan hayranlıkla izlediği o futbolcular gibi bir futbolcu olmaktı.

Mahalleye yeni taşınmışlardı ve bir süredir az önce onunla dalga geçen çocuklarla arkadaşlık kurmaya çalışıyordu. Sessiz olsa da içine kapanık bir çocuk değildi. Aksine atılgan, ne istediğini bilen ve azimli bir çocuktü. Diğer çocukların onu sevmeme nedeni de buydu. Utku Deniz henüz çok küçük olsa da futbolda iyi bir oyuncuydu. En azından oynadığı diğer çocuklara göre çok iyiydi.

Lara Güneş az önce yaşananlara anlam vermeye çalışırken karşısındaki yere çökmüş çocuğa bakakaldı. Babaannesı ve amcasının birazdan geleceklerini söyleyerek içeri girmeleriyle koca sokakta ikisi yalnız kalmıştı. Henüz yarısını yediğı kâğıthelvaya baktı. Kaldırımından kalkarak üzerindeki sarı eteğı düzeltti ve hemen çaprazında yerde oturan çocuğa doğru adımladı.

Çocuğun gözleri dolu bir ifadeyle başını eğmesine üzölmüştü.

Üzerinde siyah bir eşofman ve sarı-kırmızı forma olan çocuğun hemen önünde durup tepeden ona bakmaya başlamasıyla Utku Deniz de üzerine düşen gölgeye bakmak üzere başını kaldırmak zorunda kaldı. Lara Güneş gözleri dolmuş çocuğa bakarken kocaman gülümsedi ve kâğıthelvasının henüz ısırmadığı köşesini ona doğru uzattı. “*Kâğıt helva?*”

Utku Deniz hiç tanımadığı küçük bir kızın ona aniden kâğıthelva uzatmasıyla duraksadı. “Sen kimsin?” diye sordu çocuk sakince. “Seni ilk defa görüyorum. Buraya yeni mi taşındın?”

Annesi her ne kadar yabancılardan bir şey almamasını her defasında tembihlese de karşısındaki kızın samimi gülüşünü görmesiyle kâğıthelvanın ucundan bir parça kopararak elinde tuttu.

“Ben burada yaşamıyorum.” diyerek Utku Deniz’in hemen yanına oturdu Güneş. İşaretparmağıyla az önce çıktığı amcasının evini gösterdi. “Orada amcam var.”

Utku Deniz onun gösterdiği yere bakıp tekrardan yanına oturan kıza baktı. Belinden aşağı uzanan kahverengi saçlarına şaşırarak baksa da bir şey söylemedi. “Az önceki golün çok güzeldi.” dedi Lara Güneş, kâğıthelvasından kopardığı bir parçayı ağzına atarken. “Üzülme. Ben de sokaktaki çocuklarla hiç anlaşılamıyorum. Onlara iyi davrandığım halde beni hep dışlıyorlar. O çocuklar bence seni kışkandılar.”

Utku Deniz duyduğu sözlerle doğrulurken engel olamadığı heyecanıyla gülümsedi. “Gerçekten mi?”

Başını hızlıca aşağı yukarı salladı. “Gerçekten.”

“İleride televizyondan izlediğimiz o futbolculardan olacağım.” derken heyecanı gözlerinden okunuyordu. “Sence de olur muyum?”

Onun sözleriyle bu sefer heyecanlanan Lara Güneş oldu. “Futbolcu mu olmak istiyorsun?”

Utku Deniz başını salladı. “Evet. Babam yeteneğim olduğunu söyledi. Biliyor musun abim de aynı Ronaldinho gibi koştüğümü söyledi. O benim idolüm.”

Lara Güneş duyduğu baba kelimesiyle hüznünlense de karşısındaki çocuğa gülümsemeye devam etti. “Çok şanslısın.” dedi aniden.

“Aynı sokakta olsaydık ben senin arkadaşın olurdum.” dedi Utku Deniz. “Seni dışlayanlar da seni kıskanmışlar. Üzülme.”

“Üzülmiyorum.” dedi Lara Güneş küçük bir tebessümle. “*Bir gün futbolcu olduğunda seni televizyondan izleyeceğim!*”

Babaannesinin ona seslenmesiyle ayağa kalkmak zorunda kaldı. Birkaç cümleden oluşan sohbetleri Lara Güneş’in gitmesi gerektiği için son bulacaktı. “Bir gün futbolcu olursam nereden bileceksin ki?” diye sordu Utku Deniz karşısındaki hiç tanımadığı kıza bakarken. Onun ayağa kalkmasıyla kendisi de ayağa kalktı.

Kız gülümseyerek omuz silkti. “Televizyonda göreceğim ya işte seni...”

“Ama ya futbolcu olamazsam?” diye sordu Utku Deniz.
“Hiç bilemeyeceksin.”

Lara Güneş uzanıp Utku Deniz’in elini tuttu ve elindeki yarım kalmış kâğıthelvayı avuçlarına bıraktı. “Olacaksın.”

Babaannesinin, “Güneş!” diye bağırmasıyla hızlıca arkasını döndü ve aceleyle onların yanına koştu. Babaannesinin onun için açtığı kapıdan arabaya binerek cam kenarına doğru kaydı. Bakışları Utku Deniz’i bulurken onun olduğu yerde öylece durarak kendisine baktığını gördü.

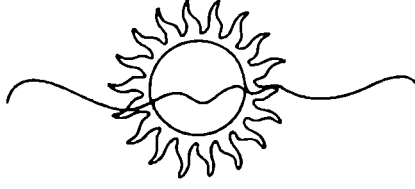
Babaannesi ve amcasının arabaya binmesinin ardından araba çalıştı. İkisinin de bakışları birbirinden ayrılmazken Lara Güneş bir kez daha gülümsedi ve elini kaldırarak Utku Deniz’e el sallamaya başladı.

Utku Deniz bir daha yıllarca görmeyeceği uzun ve güzel saçlara sahip kıza şaşkınlıkla bakarken tebessüm etti. Sağ elini kaldırarak bir daha görmeyeceğini düşündüğü, arabanın içinden ona el sallamaya devam eden kıza el sallamaya başladı. Sol elinde ise o güzel saçlı kızın ona bıraktığı kâğıthelvasını sıkıca tutuyordu.

O gün hiç tanımadığı küçük bir kızın hayatına dokunduğu anları yıllar sonra bile unutmayan Utku Deniz; yıllar sonra o güzel saçlı kızın hayatına tekrar ışığını saçmasıyla ışıyla yolunu aydınlatıp sıcaklığıyla içini ısıtan o Güneş’in ona hiç veda etmediğinin farkında varacaktı.

Düzenleme

Ny.ozlem

bölüm İKİ

“*G*üzel, sevdim.” dedi adının Yarkın olduğunu öğrendiğim ama öğrendiğime bin pişman olduğum ekip arkadaşım. *Çok da gerek yoktu sanki.* “İyi anlaşacağız gibi duruyor.”

“Umarım.” demekle yetindim.

“Aynen.” diye fısıldadı kulağıma doğru Dilara. “En iyi arkadaş olursunuz hatta siz. İnancım tam.”

“Sus sus.” dedim dişlerimin arasından. “Normali bize denk gelmez ki.”

Bakışlarım tekrardan Yarkın’a döndüğünde dikkatle maçı izlediğini gördüm. Taraftar sesinin aniden yükselmesiyle ondan çektiğim bakışlarımı sahaya çevirdiğimde Atlas’ın topu kapmış bir şekilde kaleye doğru ilerlediğini gördüm. Tekrar bir objektiflik mevzuuyla daha uğraşmak istemediğim için düz bir ifadeyle pozisyonu izlemeye devam ettim. Birilerinin söylemesiyle iş yapacak değildim ancak ekip çalışması gerektiren ortamlarda alttan almayı tercih ederdim. Gergin bir ortamda çalışmak isteyeceğim en son şey bile değildi.

İçimdeki destek vermek isteyen yakın arkadaş, ellerini havaya kaldırmış bekliyordu.

Yanındaki Kasımpaşa oyuncusunu da geçerek hemen önünde olan Icardi'ye topu attı Atlas. Icardi ilk olarak kaleye baktı, önünün kalabalıklaşmasıyla sol ayağıyla topu tekrardan arkasından gelen ve sağ tarafında bulunan Atlas'a attı. *Vaov*. Kabul edelim, süper hareketti. Atlas topun tekrardan onunla buluşmasıyla beklemeden kaleye sert bir şut çekti.

Gözlerimi kısmış topun akıbetini beklerken son sürat giden top fileyle buluştu. Ve gol!

Hem Süper Lig'in hem de Galatasaray'ın bu sezonki ilk golünü atan Atlas'a Fatih Terim'in Muslera'ya ödül töreninde attığı gurur dolu bakışı atmak istesem de aynı ifadeyle onu seyretmeye devam ettim. Ancak Fatih Hoca burada olmasa da Okan Hoca'nın da futbolcusuna aynı bakışı attığı fark ettim.

Atlas golün ardından önce taraftarına dönerek sevinç gösterisini yaptı, ardından teknik direktörüne koşarak sıkıca sarıldı. Onun golünün ardından Galatasaray yedek kulübesi ayağa kalkarken Utku Deniz birkaç adımda onun yanına ulaştı. Atlas'ın başına eline koyarak onu kendine çekti ve dudaklarını saçlarına bastırdı.

Romantik...

Daha önceden arkadaş olmadıklarını biliyordum ancak Eymen hem Atlas'la hem de Deniz'le arkadaştı. Hızlı samimi olmalarının sebebini buna da bağlıyordum ama yine de bunu Atlas'a sormayı aklıma not ederek telefonumu çıkardım. Mail hesabıma Atlas'ın golü için paylaşacağım edit atılmıştı. Büyümüş de attığı gol için editler yapılmış...

Golün anonsuyla birlikte oyun devam etti. Maçın tek yüksek anı Atlas'ın golü olmuştu. Galatasaray ilk yarının sonlarına doğru ataklarına devam etse de top kaleyle buluşamamıştı. Direkt kaç kez gole engel olmuştu, saymayı bir süre sonra bırakmıştım.

İkinci yarı değişikliğe gidilirken Atlas taraftarının tezahüratı ve alkışlarıyla yedek kulübesine gelirken yerine Berkan geçti. Icardi yerineyse Gomis oyuna alınmıştı ancak ikinci yarı fazla durgundu. Top orta sahada dönüp dururken maç sonuna doğru Kasımpaşa beraberlik için bir gol şansı yakalamıştı. Muslera'nın topu tutmasıyla stadyumda bir kez daha alkış sesi yükseldi.

Her geçen maçta yıllanmış şarap denilmesine layık olduğunu kanıtlarcasına oynuyordu. Taraflı tarafsız herkesin sevdiği biri olarak şu an ligdeki en iyi kaleciydi.

Tribünlerden, "Utku Deniz!" nidaları yükselirken bakışlarım yedek kulübesinde oturan kendisine kaydı. Stadyumda herkesin onun adını tezahürat etmesi yüzünde derin bir gülümseme oluştururken dudağının kenarını kaşmasıyla utandığını da anladım. Hoşuna gitmiş, mutlu olmuştu. Sahada bile değilken adının böylesine coşkuyla tezahürat edilmesine karşılık gururla başını geriye atarak gülümsüyordu. Bir futbolcu için en özel anlardan birini yaşıyordu.

Maç Atlas'ın attığı tek golle sonlanırken Galatasaray yeni sezona galibiyetle başlamıştı. Kasımpaşalı oyuncular vakit kaybetmeden içeri girerlerken Galatasaray yedek kulübesindeki oyuncular da sahaya doğru çıkarak ultrAslan tribününün bulunduğu kısma ilerlemeye başladılar.

Maç sonu üçlüsünü çektiren kişi Atlas olacaktı ancak takım önce tam ultrAslan tribününün karşısına yan yana dizildi. Birbirlerine omuzlarına kollarını attıklarında taraftarla birlikte Galatasaray marşı söylemeye başladılar.

Güzel bir görüntüydü. Taraftarıyla bütünleşen her takım bence hanesine bir gol daha yazdırıyordu. Onların bu hallerini videoya çekmeye başladığımda kısa bir an hiç sesi soluğu çıkmayan Yarkın'a baktım. Kısık gözlerle etrafı inceliyordu. "Yarınki maçta siz yoksunuz ancak ben gideceğim." dedi, aniden bana doğru dönerken.

“Bizim ekip Fenerbahçe maçlarına gitmiyor ki?”

Tek kaşını kaldırdı. “Yani? Gitmem senin için sakıncalı sanırım.”

Burnumun üzerine sinirle kaşırken gülümsemeye çalıştım. “Beni değil, ekibimizi ilgilendiren bir durum olduğu için konuştum. Kolay gelsin o zaman size yarın derbide.”

“Teşekkürler Lara Hanım.” diyerek baş selamı verdi. “Size de iyi dinlenmeler.”

La havle ve la kuvvete...

“İyi akşamlar.” demekle yetindim. Dilara’yla da vedalaşmasının ardından arkasını dönüp ilerlemeye başladı. “İyi anlaşmak zorundayız.” dedim, Dilara’nın sert suratına karşı. “Bütün bir yılımız beraber aynı ekibin içinde geçecek. Belki de ilk izlenim konusunda kötüdür.”

Dudaklarına fermuar çekme işareti yaparak önüne döndü. Biraz Pollyanna olmanın ne zararı vardı ki?

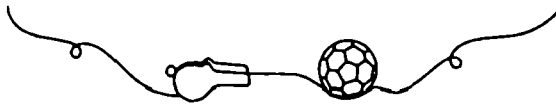
“Pekâlâ, susuyorum.” dedim, onun bu hareketine karşı. “Zamanla göreceğiz zaten. Şimdi sen eve mi dönüyorsun?”

Kaşlarını *hayır* dercesine kaldırıp indirdi. “Ofise.”

“Burada ayrılalım o zaman.” diyerek ilerlemeye başladım. “Ben bir Atlas’la görüşeyim. Öyle çıkarım. Sonra söylenir durur. Gelmek ister misin?”

Beni başıyla reddetmesinin ardından iyi geceler dileyerek telefonunu kulağına götürdü ve çıkışa doğru yürümeye başladı. Atlas’ın kendisini övmemi istemesini saatlerce dinlemek için maçtan önce buluşmak için belirttiği yere doğru zoraki ilerlemeye başladım.

Gerçi bu sefer övgüyü hak etmişti.

“Ooooo çok kritiiik!”

Gözlerimi devirdim. “Kritik maçları seven yalnızca siz değilsiniz Atlas. Ayrıca sen yine şu spor programının hayranı mı oldun? En son sana ayaksız dedikleri için küsüp izlemeyi bırakmıştın.”

Kaşlarını kaldırarak havalı olduğunu düşündüğü ama aslında gorile benzediği bir bakış attı. “Geçen gün beni övmüşler. Aslında övmüşler değil. Sinan Abim ve Fatih Terim türbesi açılmasını destekleyen has Galatasaraylı abim övmüş. Tarafımız belli.”

Fatih Terim türbesi açılması derken... Ne?

“Bir gün orada futbol konuşulur diye çok korkuyorum.” dediğimde sırtarak başını salladı. “O yüzden seni övmelerine de şaşırmıyorum Ato.”

Duraksadı. Yüzüme bakmaya devam ederken söylediğim cümleyi algılamaya çalıştığının farkındaydım. Yüzü yavaş yavaş değişirken ima ettiğim şeyi anladığını fark ederek sırttım. “Sen çok kötü bir kadınsın Lara. Evet diyorum, söndü Güneş'im...”

“Ben sana böyle konuşuyorum ki sonra sosyal medyadaki yorumları görünce üzülme diye. Dostluk yapıyoruz, yine yaranamıyoruz.”

“O kadar iyisin ki sağ ol.”

Omuz silkmekle yetindim. Telefonunu alarak oyalanmaya başladığında bakışlarım kahveme döndü. Maç biteli yarım saat oluyordu. Bittiği gibi soluğu Atlas'ın yanında almıştım ancak şu an Alperen, Eymen ve Deniz'i bekliyorduk. Her ne kadar planlarına sonradan dahil olmak rahatsız etse de hepsinin ısrarıyla kabul etmiştim. Nereye gideceğimiz hakkında bir fikrim yoktu. Atlas'ın malum yer deyip durmalarıysa beni bir tık korkutmayı başarmıştı.

Atlas'ın bu gizemli halleri beni öyle korkutuyordu ki umarım soluğu herhangi bir gazinoda almayız demekten başka bir şey gelmiyordu elimden.

“Ee sen yapacaksın peki şimdi?” diyerek aramızdaki sessizliği bozdu. “Neydi şu az önce bahsettiğin herifin adı? Yarrrr... Neydi ya?”

“Yarkın.” diye homurdandım. “Herhangi bir fikrim yok. Fazla sivri dilli. Biri herhangi bir konu hakkında konuşsun da ona laf sokayım diye hazır olda bekliyor sanki. Hayır hepsi de bana mı denk gelir? Biri gidiyor diğer geliyor.”

“Döveyim mi kanka?”

Alnımı avucuma yaslarken umutsuz gözlerle ona baktım. “Adın manşetlere kömür harflerle yazılsın istiyorsan, buyur.” Hak vermiş olacak ki beni onayladı. “Neyse ki bugün oldukça iyiydin Ato. Helal olsun. Evinin başköşesine çerçevesiz Muslera fotoğrafı koymam işe yaramış.”

“Tekrar ediyorum.” dedi huysuzca. “O kadar iyisin ki sağ ol.”

Elimi eyvallah dercesine göğsüme vurdum. “Her zaman.”

Gelen bildirimle ekranı aydınlanan telefonumu elime alarak sosyal medyaya girdim. Galatasaray 1-0 yenmişti bugünkü maçı. Çok iyi açılış yaptığını söylemezdim ancak o tek golün Atlas’a ait olması beni gururlandırmıştı. Tabii yeni transferlerinden birinin ilk maçlarında gol atması nedeniyle taraftar da benimle aynı durumdaydı. Maç sonucunu paylaştığım gönderinin altındaysa yalnızca Atlas övülüyordu. Bu da ilk dakikadan bir yerlerini kaldırmıştı tabii. Açıp açıp övgü yorumlarını okuyordu yarım saattir.

“Ne yazmışlar başka?” diye sordu sesinden bile gülümseme akarken. “Daha nasıl övmüşler beni anlat. Anlat! Anlat da herkes duysun. Nasıl övmüşler sağ ayağımı, anlat!”

“Sağ ayağı götüne girsin demişler Ato.” dediğimde ciddiye alarak oturduğu yerde doğruldu.

“Lan neden? Sol ayağımla atmadım ki golü. Sağ ile attım. Atmasa mıydım? Yemin ederim herkes nankör olmuş...”

Güldüm. “Yazan kişinin kullanıcı adı 1903 ile bitiyor. Üzülme tamam.”

Elini göğsünün üzerine koyarak derin bir nefes bıraktı. “Çok şükür.”

Yorumlara bakmaya devam ederken arkamızdan gelen tıklarlarla Atlas’ın bakışları sesin geldiği tarafa yöneldi. “Yeter artık abi.” dediğini duydum Eymen’in. Telefonumun ekranını kilitlerken Eymen hemen yanıma, Deniz onun yanına, Alperen ise Atlas’la ikisinin ortasına oturmuştu. Deniz’le kısa bir an göz göze geldiğimizde başıyla selam verdi. “Utançtan magmaya girdim.”

Üzerlerinde Galatasaray’a ait bir eşofman takımı vardı. Deniz’in baş selamına karşı hafifçe tebessüm ederek Alperen’e baktım. Ters ters Eymen’e bakıyordu. Hatta az önceki sağ bacağı götüne sokma olayını Eymen’e uygulayacak gibi bakıyordu.

“Sus lan dingil.” dedi öfkeyle. “Ne yapmışım utanılacak? Sen Lara bacım.” diyerek aniden okları bana döndürdüğünde oturduğum yerde doğruldum.

Neyin geleceğini bilmemek beni öyle bir tedirgin etmişti ki...

“Ayak bileğimi sakatlamışım, ağrıyor.” diye başladığında kaşlarım yukarı kalktı. Maç oynamadan ayak bileğini sakatlayanı da ilk defa görüyordum.

“Tam bileğimle ilgilenirken ve acı çekerken Dilara’m gördü beni. Ee tabii sordu... ‘Ne oldu bir tanem?’ dedi.” *Dilara ve bir tanem?* “Yapabileceğim bir şey var mı, diye sorunca da, ‘*Derdimin dermanı sensin. Bana bir duanın âmini gerek.*’ dedim.” Oturduğu yerden Eymen’e vurmaya çalışsa da tek yaptığı şey Utku’yu ezmek olmuştu. “Bu herif de utandım mutandım demeye başladı.”

Utku yüzünü buruşturarak Alperen’i üzerinden ittirdi. “Ama haksız mıyım?” diye sordu Eymen bana karşı. “Daha kızı tanıyalı iki gün olmuş laflara bak. Bir tanem falan da demedi Dilara Hanım bu arada. Abi iyice şizofren oldun başımıza. Bak senin sonunu hiç iyi görmüyorum ben ona göre.”

“Senin ağzına sıçayım Eymen.” dedi öfkeyle Alperen. “Neden mutluluğumu bozuyorsun lan? Ben kafamın içinde demiş

gibi davranıyorsam sana ne lan şerefsiz herif? İki gün de olmadı. Sizin bilmediğiniz mevzular var.”

“Lara Hanım’m yanında ettiğin şu laflara bak.” diye konuştu kınarcasına Eymen. “Küfrediyor utanmadan. Yakışmadı.”

“Lara da ediyor bu lafları.” dedi Atlas. Ters ters ona baktım. “Siz bakmayın onun bu kadar minnoş görüldüğüne. Bir sinirlensin de görün... Küçük civciv terör estirdi olayı Lara’dan çıktı.”

Utku Deniz’den kesik bir kahkaha sesi yükselirken bakışlarım Atlas’tan ona döndü. Çenesini eline yaslamış, başparmağıyla dudağının kenarını okşarken tam olarak bana bakarak gülümsüyordu. Onun ardından Eymen’den bir gülüş yükselirken yüzümü astım. Sinirli biri olduğumu hiç ama hiç düşünmüyordum.

“Saçmalama.” dedim bakışlarımı ondan kaçırıp Atlas’a bakarken. “Ben sinirli bir insan değilim.”

“Ben de kariyerim boyunca hiç kendi kaleme gol atmadım.” dediğinde masanın üzerindeki krakerlerden birkaç tane alarak ağzına tıktım. “Bakın şu an bile sinirlendi.” diye konuştu dolu ağzıyla. Pis çocuk.

Yalnız kaldığımızda kendisiyle ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyordu. Böyle uluorta beni ifşa edemezdi.

“Siz ona bakmayın.” dedim gülerek karşımdaki üç kişiye bakarken. “Atlas işte.”

“Atlas ve Eymen’in boş konuşmadığı bir gün yok zaten.” diye konuştu Alperen. “Götelekler.”

“Abi ayıp oluyor ama.” dedi Atlas küskünce. “Zaten sevgilimden yeni ayrıldım moralim bozuk.”

“Ne yapsın seni öperek iyileştirsin mi birader?” diye sordu Utku Deniz ona gülerek bakarken. “Ne yapsın omzunda mı uyutsun?”

Atlas göz kırptı Deniz’e. “Bu kadar tarif ettiğine göre sen yapmak istiyorsun galiba... Hayır derim çünkü kadınlardan hoşlanıyorum. Sadece kardeş olabiliriz seninle Utku.”

Deniz hafifçe boğazını temizledi. “Sakın bir daha böyle konuşma. Millet yanlış anlayacak.”

“Lara Hanım.” diyerek araya giren Eymen’e baktım. “Dilara Hanım da Alperen Abime karşı boş değil diyebilir miyiz?”

“Kardeşim benim.” dedi Alperen ona sevecen bir ifadeyle göz kırparken. Az önce söven kendisi değilmiş gibi aniden değişmesi karşısında şaşkınlıkla kaldım. “Aslan yelesi saçlarını yediğim.”

Eymen’in saçlarına dikkatle baktığımda Alperen’in bu söyleminde haklı olduğunu fark ettim. Siyah, kıvrır kıvrır saçları oldukça gürdü. Eymen yüzünü buruşturdu. “Sormadım sayın, rica ediyorum. Hatta Dilara Hanım’a da söyleyin. Aklı varsa kaçsın.”

“Dilara’nın d’si büyük yalnız.” dedi Alperen işaretparmağını Eymen’e sallarken. “İçinden küçük söyledin, ben anladım.”

Onların ikisi yeniden bir tartışmaya tutuşurken bakışlarımı masaya çevirdim. Aslında yorgun hissediyordum. Şirkette bütün gün koşturup akşam da maçta olmak beni yormuştu. Yarkın mevzusu da ayrı bir dertti. Resmen Dilara’ya ve bana karşı bir savaş açmıştı. Angut şirketten ayrılırken yerini buna bırakmıştı herhalde.

“Keyifsiz duruyorsun.” diyen sesle başımı kaldırdım. Utku Deniz’le göz göze geldiğimizde saçlarımı sırtıma doğru attım. Bu hareketimle bakışları gözlerimden koparak saçlarıma çevrildi. “Bir sorun mu var?”

Başımı iki yana sallamamla tekrardan gözlerime baktı. “Yorgunum yalnızca.”

“Yorma kendini.” dedi Alperen aniden. “Bırak hayatına eşlik etmek isteyenler seninle gelsin Lara.”

Hepimiz düz bir ifadeyle ona bakmaya devam edince tek kaşını kaldırdı. “Ne? Ben demedim, birisi demiş işte.”

“Abi hadi kalkın gidelim.” diyerek ayağa kalktı Atlas. “Yoksa bu herif susmayacak anasını satayım.”

Onunla birlikte ayağa kalkarken, “Ben gelmeyeyim.” dedim. İtiraz edecekti ki kolunu tuttum. “Gerçekten yorgunum. Başka zamana sözüm olsun.”

“Olmaz.” diye homurdandı. “Ne yorgunluğu bugün kızım? Doksan dakika sahada o koştu sanki. Bugün attığım ilk golü, aynı zamanda bu sezonki ilk gol olduğunun da altını çizirim, kutlamamız gerekiyor.”

“Tam bir ev kuşu olduğumu biliyorsun. Siz eğlenin işte. Başka zamana sözüm olsun.”

“Abi yorgun gözüküyor zaten ısrar etme bence.” dedi Eymen araya girerek. “Başka bir zaman da onunla kutlarsınız. Hem kutlama anlayışın beni bir tık endişelendirdi.”

“Ne ki kutlama anlayışı?” Kaşlarımı çattım. “Umarım alkol içeren bir şeyler değildir Atlas, yoksa diyetisyenine ve hocana ben söylerim.”

Utku Deniz’in, “Alkollü olsa bir kere ben katılmam.” diye konuşmasıyla yüzümde *helal olsun* dercesine bir gülümseme oluştuğu fark ettim. Alkol içen sporcu hanemde fazlasıyla eksilerdeydi. Bu gülüşümü o fark etmeden silecektim ki geç kaldığımı yüzünde oluşan sırıtmayla anladım.

Bakışlarımı hızlıca kaçırarak derin bir nefes aldım. “Tamam, biraz kalır dönerim sonra.”

“İşte bu! Harika bir kutlama yemeği olacağından hiçbirinizin şüphesi olmasın.”

Atlas, Eymen ve Alperen’le önden ilerlemeye başladığında Utku Deniz arkada, yavaş adımlarla benimle birlikte ilerliyordu. Ondan bana doğru yayılan tanıdık hisler kafamı karıştırıyordu. Onu tanımadığıma emindim ama bir yanımda nedense bunun tam tersini söylüyordu.

“Durumlar nasıl?” diye sordum aramızdaki sessizliği bozarak. Ellerini eşofmanının ceplerine sokmuş bir halde başını eğmiş yürüyordu. Alnına düşmüş birkaç tutam saçını geriye

doğru ittirerek bakışlarını bana çevirdi. “Bazı sıkıntılar olduğu yönünde konuşmalar dönüyor ortada...”

Dudağının kenarını kaşırken bakışlarını kaçırdı. “Sıkıntılar olduğu doğru. Durumlar da aynı.” Derin bir nefes alarak devam etti. “Hemen çözülecek gibi durmuyor mevzular.”

“Çözölmeyecek mevzu yoktur. Çözölmeyecek gibi görö-nüp insanın ruh sağlığını bozan mevzu vardır bence. Tam olarak sorun ne bilmiyorum ama kulübün arkanda olduğu sürece geç de olsa halledilir mesele.” Bu adamın yanında psikolog kesileceğim tutuyordu resmen. O sırada beni gören psikologlar...

“Atlas da senin gibi... Bu kadar takmayın kafanıza. Spor-cusunuz siz. Her şeyi bu kadar düşünmeye devam ederseniz performansınıza yansır. Bir şekilde düşöncelerinizi kontrol etmeniz gerekiyor.” Kendi kendime yüzümü buruşturdum. “Çok kolaymış gibi konuşuyorum ama bu gibi durumların performansınızı etkilemesi isteyeceğim en son şey bile değil. Gerçi bir performans düşöklüğünde Alperen sizi kendinize getirir gibi duruyor ama...”

“Alperen önce kendi kendine gelsin.” dedi gülererek. Onunla birlikte ben de güldüm. “Yedek kulübesine yuva yaptı.”

“Küçük bir performans düşöklüğü diyelim ona da... Halledilir. Aşkın gücü Alperen’i Messi yapacaktır.”

Bakışları tekrardan üzerime dönerken gözünü kırparak başını salladı. “Senin keyfin yok gibi.” diyerek konuşmaya başladığında ağzımdan laf almaya çalıştığını fark ettim. “Yoksa sende de mi küçük bir performans düşöklüğü diyeceğimiz şeyler oluyor?”

Alperen’in arabasının yanında durmuş hararetle bir şeyler konuşan üçlüye doğru ilerlemeye başladık. Biz öyle yavaş yürümüş olmalıyız ki aradaki mesafe epey açılmıştı. “Yeni ekip arkadaşım-la tanıştık bu gece maalesef.” dedim bıkkın bir ses tonuyla. “Kendisi gol atmaya değil de rakibini sakatlamaya ça-

lışan bir futbolcu gibi. Canımı sıktı gibi oldu ama üstesinden gelebilirim.”

Boy farkımızdan dolayı kulağıma fısıldamak için eğilmek zorunda kalmıştı. Hemen yakınımdaki yüzüne bakarken, “Yardım lazım mı?” diye sordu. Yardımın şu an lazım olduğunu düşünüyordum.

Duraksadığımı fark etmesiyle hızlıca geri çekilirken hafifçe boğazını temizleyerek ileriye doğru bakmaya başladı. “Halledemeyeceğim bir şey değil.” diye konuştum en sonunda. Diğerlerinin yanına varmıştık. “Olursa söylerim ama.” Gülümseyerek cümlemi bitirmemle elimi yumruk yaparak başparmağımı kaldırdım.

Deniz de gülümsedi ve aynı benim gibi yumruk yaptığı elini göstererek başparmağını kaldırdı. “Anlaştık.”

“Mevzu mu var?” diyerek aramızdan kafasını uzattı Alperen. “Ben de geliyorum. Nerede, ne zaman?”

Deniz işaretparmağını onun alnına koyarak geriye doğru itirdi. “Hiçbir şey yok kardeşim.”

“Yalan söyleme lan.” diyerek yükseldi Alperen. “Duydum. Hemen anladım mevzu olduğunu. Lara, neymiş mesele sen söyle bacım.”

“Gerçekten bir mevzu yok.” diyerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Her an kavgaya gidecek gibi durması beni bir tık korkutmaya yetmişti. “Yanlış anladın sen.”

“Herkesin anlayış derecesi farklıdır.” dedi, büyük bir ciddiyetle gözlerimin içine bakıp. “Senin bana anlatacakların, ancak benim anlayacağım kadardır.”

Eymen’in ofladığını duyduğumda hâlâ Alperen’e düz bir ifadeyle bakıyordum. “Abi hadi biz gidelim artık.” dedi Eymen. “Siz Utku’nun arabasıyla gelin, kaçtık biz.”

Alperen’i tutup kendi arabasına doğru çekiştirmesiyle Atlas da arkama geçerek ellerini omuzlarıma yasladı ve beni yürüt-

meye başladı. “Utku’nun arabası yüksek ama sırtıma çıkararak binmene izin vereceğim.”

“Ha ha.” dedim, yüksek sesle. “Utku Deniz umarım seni arabasından atar.”

Arabanın yanına geldiğimizde ben arka koltuğa geçip tam ortaya otururken Utku şoför koltuğuna, Atlas ise hemen yanına geçmişti. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu arabayı çalıştırmamasının hemen ardından.

“Ben sana tarif edeceğim broskim, devam et.”

Aralarında tanıdıkları bir futbolcu hakkında konuşurlarken sessizce dinlemeye başladım. “Bonservisi ne kadarmış?” diye sordu Atlas. Aynı zamanda dikkatle yola bakarak döneceğimiz yeri kaçırmamaya çalışıyordu. Aynı yere yüz kere de gitsem yine de yolu tarif edemeyen biri olarak şu anki stresini anlayabiliyordum.

Utku, “Beş.” diye cevapladı.

“Beş milyon euro mu?”

Gözlerimi devirdim. “Yok, beş Türk lirası Atlas.”

Utku Deniz bakışlarını dikiz aynasından bana çevirdi. “Bazen IQ kaybı yaşamasa iyi çocuk.”

Başımı sallayarak onay verdim. “Onu böyle kabullenmek zorundayız.”

“Arkadaş olduk bir kere.” dedi Utku Deniz de.

“Şimdi geri dönersek ayıp olur. Performans mevzuları falan filan...”

“Ben hâlâ buradayım, umarım farkındasınızdır.” dedi Atlas.

“Sizin ifadenizi alırdım ama geldik.”

Pekâlâ, her şeyi bekliyordum. Bir kulüp bile bekliyordum ama böyle bir mekân beklemiyordum.

Utku arabayı park eder etmez arabadan ilk olarak ben indim. Arabası gerçekten yüksekti bu yüzden hafifçe zıplayarak inmek durumunda kaldım. Bizi takip eden Alperen ve Eymen

de yanımıza ulaştıklarında İbrahim Erkal'ın Sevmek şarkısının neredeyse son ses açıldığı mekâna giriş yaptık. Bir taraf yalnızca yemek masasıyken diğer tarafta okey masaları mevcuttu. Mekânın içi tamamen geleneksel tarzdaydı ve bordo-kahverengi renklerinden oluşuyordu.

“Ciddi misin?” diye soran Eymen olmuştu. Biz dört kişi içeri girdiğimiz an kapı eşiğinde durarak etrafı şaşkınlıkla incelemeye başladık. Atlas ise rahat bir tavırla ellerini ceplerine koymuştu. “Burayı kendimden beklerdim ama senden beklemezdim Ato.” diyen ise Alperen olmuştu. “Gözümde birkaç artı puan aldın kardeşim.”

“Bunca zamandır tanışıyoruz, ben bile beklemezdim.” dedim, daha çok erkeklerin oluşturduğu ortamı incelemeye devam ederken. Neyse ki birkaç hemcinsim vardı da kendimi binlerce ev sahibi takım taraftarın arasında kalan rakip takım taraftarı olarak hissetmiyordum.

Atlas'ın gösterdiği masaya ilerlediğimiz sırada oturanlar yüksek sesle şarkıya eşlik etmeye başladı. “Tutma benim gibi onun elini! Onu benim gibi sevmek, sevmek!”

Alperen anında ortama ayak uydururken köşedeki masaya ulaşarak yerleştik. Atlas ve Eymen yan yana otururken ben duvar dibine geçmiştim. Benim yanıma Utku Deniz oturmuştu, Alperen de onun yanına. “Ben kimseyi sevmeydim senin gibi.” diye bağırdı Alperen. “Sen de benim gibi sevmek sevmek! Ah Dilara, aah!”

Bu ortama anında ayak uydurmasına nedense şaşırmamıştım. “Dilara burayı severdi bu arada.” dedim. Alperen'in beni duyması için biraz bağırarak zorunda kalmıştım. Arkama yaslanarak masanın üzerinde ve hemen önümüzdeki menüde göz gezdirdim. “Ben de sevdim. Lüks bir restorana ya da gece kulübüne gitmekten burası daha içten, daha bizden... Bu tarz özelliklerin olduğunu neden yeni öğreniyorum Atlas?”

Atlas sahte bir kızgınlıkla kaşlarını çatı. “Sen beni İstanbul hovardası sanırsın ama ben buyum Lara.”

Utku Deniz'in sessizliği dikkatimi çekerken onun menüyü eline alıp incelediğini fark ettim. Üzerinde gezinen bakışlarımı anında hissederken başını kaldırarak bakışlarını önce yüzüme ardından saçlarıma çevirdi. "Acıktım." dedi, altdudağını dişlerinin arasına alarak. Belli ki açlığa dayanamıyordu. "Şu Alperen'e bak, şimdiden girdi moda. Sabaha kadar ancak sipariş verir."

Hemen yanında oturan Alperen'e kayan bakışlarımın ardından kahkaha atmamak için avucumu dudaklarımın üzerine örttüm. Oturduğu tahta sandalyede hafifçe yayılmış, sol kolunun dirseğini sandalyenin koluna yaslamışken avucunu alnına yaslayarak hafifçe oturduğu yerde sallanıyordu.

Konuşmak için tekrar Deniz'e döndüğümde gözlerinin hâlâ saçlarımda olduğunu gördüm. Uzun, kahverengi saçlarım omuzlarıma dökülmüşken ellerimi saçlarımda gezdirerek omzumun arkasına attım. Neden saçlarıma bakıp duruyorsun deyip yakasına yapışmama az kalmıştı. Bunu ona sormak için yanıp tutuşsam da soramıyordum.

"Alperen'i rahatsız etmesek iyi olur. Sipariş verelim."

Masada beşten az menü olduğu için elindekini bana uzattı. "Kâğıthelva yok ama..."

"Hey!" dedim gülerek. "Ana öğünlerimde kâğıthelva falan yemiyorum."

Şarkının nakarat kısmının bir kez daha gelmesiyle ortamdaki ses artarken birbirimizi duymak zorlaştı. Söyleyeceği şey için yaslandığı yerden doğrulup bana doğru yaklaşırken kolunu sandalyesinin benim tarafımdaki koluna yaslayarak kulağıma doğru eğildi. Nefesini tenimde hissedeceğim kadar yakın değildi. Bu mesafeyi rahatsız olmamam için bıraktığının farkındaydım. Düşünceli haline karşı içten içe tebessüm etsem de normal bir yüz ifadesiyle söyleyeceği şeyi bekledim.

"Neyse ki ilk kez karşılaşmıyorum. Şaşırmazdım, eğer yiyor olsaydın."

Bu da ne demekti şimdi?

Bu sefer merakıma yenik düşüp soracaktım ki ortamdaki müziğin azalması ve garsonun yanımıza gelmesiyle Utku Deniz hızlıca geri çekilerek önüne döndü. “Kardeşim sen bize önce beş tane mercimek çorbası getir ama masada pul biber göremedim, ondan da getirirsen süper olur.”

“Atlas...”

“Bu benim kutlama yemeğim olduğu için menüyü ben belirliyorum.”

“Yine bol pul biberi koyarsan yarınki antrenmanda seni yerden Okan Hoca toplar ama nasıl toplar bilemiyorum Ato.” dedi, Eymen. Belli ki bahsettiği olayı daha öncesinde tecrübe etmişti. “Birkaç güne Antalya kampına gidiyoruz. Valla risk falan alma derim.”

Gözlerim kocaman açıldı. Doğru ya! Galatasaray’ın ikinci maçı Antalyaspor’laydı ve deplasmandaydı. Yarın öğlene kadar rahatlardı ancak sonrasında akşam antrenmanı ile Antalyaspor maçı için antrenmanlara başlayacak, birkaç güneysel kamp için yola çıkacaklardı.

Utku Deniz’in Galatasaray’daki ilk maçı, geçen sezon olaylı ayrıldığı takımı Antalyaspor’la olan maç olacaktı.

“Risk alır mıyım o maç varken oğlum? Boşnak böreğim için ekstra enerjiyle oynayacağım o maçı Allah çarpsın. Kendimize eğlence, rakibe endişe vermek için hazırız.”

“Kardeşimin de Galatasaray’ımızda ilk maçı olacak inşallah.” dedi Alperen. “Ulan be! İlk maçının eski takımına karşı olmasına mı şaşırayım, ilk golünü eski takımına karşı atacağına mı sevineyim bilemedim. Pardon, eski ve sana sorun çıkaran takımın diyelim.”

“Islıklanmaya hazır mısın broskim?” diye sordu Eymen. “Son yılların Gedson’dan sonra en çok ıslıklanan oyuncusu olarak tarihe geçebilirsin.”

Alperen, “Golle karşılık verecek benim kardeşim.” derken oldukça ciddi bir ifadesi vardı. Belli ki bu maçı gerçekten Üçüncü Dünya Savaşı olarak görüyordu. Aniden elini yumruk yapıp havaya kaldırarak Eymen ve Atlas’a doğru kaldırdı. “Galatasaray’ımızın yedi numaralı futbolcusu! HAS?”

Atlas ve Eymen de aynı onun gibi ciddiyetle bağırdı. “Utku Deniz!”

Onların bu haline gülümserken birkaç masanın bakışları bizim masaya dönmüştü. Utku’nun utanarak başını eğdiğini gördüm.

“Eyvallah kardeşim.” dedi Utku Deniz elini ensesine atarken. “Elimden geleni yapacağım inşallah.”

Minik bir çocuğa dönmüştü sanki gözümün önünde.

“Bu maçta taraftarımızdan uzak olsak da kapı gibi takım arkadaşların var senin yanında.” dedi Alperen. “Aslan gibi hocamız, başkanımız ve diğer dostlarımız var. Seni yedirir miyiz hiç?”

Eymen elini Utku’nun omzuna koyarak destek verircesine sıktı. “Düşmeni isteyenlere inat düşmemen için elimizden gelen her şeyi yaparız hepimiz kardeşim.”

Utku Deniz omzundaki eli teşekkür edercesine sıktı. Bakışlarımız birleşirken ona destek olurcasına gülümsedim. Olayın detayını fazlasıyla merak ediyordum olsam da konusunu açmama karar vermiştim. Zaten kendi içinde yaşananları aşmak için bir savaşta olduğunun farkındaydım. Bir de aynı konuyu henüz yeni tanıdığı birine açmasını beklemem aptallık olurdu.

Çorbalarımızın önümüze koyulmasıyla Atlas sanki az önce konuşulmamış gibi bol pul biberle doldurmuştu mercimek çorbasını. Alperen de onun kadar olmasa da biraz koyarken ben de hafifçe koymuştum. Eymen ve Utku tercih etmemişlerdi. “Çorbayı tadın ve beni övmeye başlayın. Ömrü hayatınızda böyle çorba içmediğinize kalıbımı basarım.”

“Hangi kalıbını?” diye sordu Alperen bir kaşık çorbayı dudaklarına götürürken. “Söyle de ona göre yorum yapalım.”

“Bugün övölme kotanı doldurmadın mı sen?” diye sordum. “İyi alıştın.”

“Artı bir.” dedi Eymen. Sosyal medya canavarları kendini yavaş yavaş belli etmeye başlamıştı.

“Siz nereden tanışıyorsunuz?” diye sormamla Atlas vereceği cevabı unutarak bana döndü. Bu sırada çorbamdan bir kaşık aldım. Güzel tadı ağzımın içinde dağılırken gerçekten söylediği kadar iyi olduğunu fark ettim. Ama hayır, içtiğim mercimek çorbaları arasında en iyisi değildi. “Çok lezzetli ama benim için bir numaraya yerleşmedi. Nerede içersem içeyim babaanneminkine değişmem.”

“Eymen’le eski takım arkadaşı olduğumuzu zaten biliyorsun.” diyerek önce açıklama yapmaya başladı. “Onun sayesinde de diğer ikisiyle tanıştık. Hangi ara bu samimiyete geldiğimizi soruyorsan biz de bilmiyoruz. Kan kanı çekermiş.” Çorbamdan bir kaşık daha aldığımda anladım dercesine başımı salladım. “Çorba konusuna gelirsek, henüz sultanımdan mercimek çorbası içmedim. Bir gün davet et de şu dört gariban ev yemeği görsün be insafsız.”

“Kardeşim hadi sen neyse de bizi neden katarak emrivaki yapıyorsun?” diye söylendi Utku Deniz. “Git iç sen çorbanı.”

“Olur mu öyle şey? Onu çağırdığımda sizi de çağırırım tabii ki. Lafı mı olur hiç.” Kaşlarım derinden çatıldığında gülümsedi. “Sinirlendim işte bak. Emrivaki falan hiç oluyor mu? O zaman ben de buraya gelerek emrivaki yaptım.”

“Bir şey demedim, tamam.” diyerek teslim olurcasına ellerini kaldırdı. İşaretparmağıyla kendiyle beraber Eymen ve Alperen’i işaret etti. “Bu tayfa bir araya gelince fazla gürültü oluyor da ondan dedim.”

“Babaannem kalabalık ortamları sever.” diyerek gülümsedim. Burukça bir gülümsemeydi ama bunu hiçbirinin anlamadığını biliyordum. “Geleceğiniz için de ayrıca mutlu olur.

Deplasman dönüşü ayarlarız. Maçı kaybederseniz çorba falan yok ama haberiniz olsun.”

Alperen’in dudaklarından bir *hah* nidası döküldü. “İmkân dahilinde bile değil.”

“Yalvarırım bu kadar emin konuşma artık.” diye söylendi Eymen.

“Olsun konuşsun ya.” dedim Eymen’e. “Evrene pozitif enerji gönderiyor ne güzel.”

“Ne?” diyerek başını yarısından çoğunu içtiği çorbasından kaldırdı Alperen. “Ne yapıyormuşum?”

İki elimin işaretparmağını kaldırıp anlaması için yavaşça konuşmaya başladım. “Aldım, kabul ettim, öyle de oldu.” Her kelimede işaretparmaklarımı bir sağa bir sola sallarken bakışları hipnoz olmuşçasına parmaklarımdaydı. “Yedi, yedi, yedi.”

Birkaç saniye sessiz yüzüme bakmasının ardından sonunda dudaklarını araladı. “Utku Deniz’den mi bahsediyorsun Lara bacım?”

Kendimi tutamayıp kahkaha atmaya başladığımda Alperen hariç herkes gülmeye başladı. Eymen karnını tutarak öyle bir gülüyordu ki Alperen gerçek ve büyük bir şaşkınlıkla duraksama yaşadı.

“Lan ne oluyor?”

“Ben ne alaka?” diye sordu Utku Deniz gülüşlerinin arasından. Dağılan kumral saçları alnının üzerine dökülürken gülmesini durdurmak için önündeki suya uzandı. Güzel gülüyordu. *Ama bana neydi, evet.*

“Oğlum yedi dedi.” Alperen hâlâ konuyu anlamaya çalışıyordu. “Üç kere yedi dedi. Demedin mi Lara? Yedi numara sen değil misin Utku? Ben kafayı mı yedim kardeşim yoksa?”

“O anlamda demedim.” diye konuşurken kahkaham kesilmiş olsa da yüzümdeki tebessüm asılı duruyordu. “Bir çeşit dilek gibi düşün. Yan yana üç tane yedi sayısı yazılıyor ve az önce söylediğim sözler söyleniyor.”

Olduğu yerde doğrulup başını geriye çekerken yüzünde *siz delirmişsiniz* ifadesi belirdi. “Ben dilek falan dilemem, dua ederim. Almış, görmüş, bilmiş... Yok götüme soktum, uzaya yolladım.”

Sözlerine bir kez daha gülerken Atlas’ın dalga geçmeleri devam ediyordu. Oysa kendi de birkaç gün önceye kadar bilmiyordu bunu. Bir şey demeden çorbamı içmeye devam ettim. Yalnızca çorba içip kalkacaktık çünkü bu saatte şu menüdekileri yeseler muhtemelen yarınki antrenmana katılamazlardı. İstedikleri zaman istedikleri şeyi yiyemiyorlardı ve bence çok üzücü bir durumdu. Gece yarısında yenen lahmacunun tadı başka hiçbir zaman aynı olmuyordu mesela.

Mekânda İbrahim Erkal şarkıları arka arkaya çalarken birçok kişi efkâr anlarındaydı. Bizim bu ortamın ortasında yerlere yatacak kadar gülmemizse elbette garip bakışlarla karşılaşmamıza sebep oluyordu.

Alperen bitirdiği çorba kâsesini masanın ortasına doğru iterken, “Keşke Dilara da gelseydi.” dedi. “Bir sonrakine ikna etsene onu Lara. Yaparsın sen be.”

“Olur, şansımı denerim.” dememle sırtarak göz kırptı.

“Çok kral kadınsın.”

“Kadınlar kraliçe olur yalnız.” dedi Eymen.

“Kadın kadındır kraliçe babandır.” dedi Alperen.

“Abla demenden sonra inan kral falan ağır gelmiyor.”

“Bunun da yaş sendromu çıktı başımıza.” dedi Atlas. “Tamam en küçük sensin, tamam.”

Kötü kötü ona bakmaya başlamamla sırtıttı. Az bir şey kalmış çorbasını kaşıklamak yerine kâseyi kaldırarak dudaklarına yasladi. Çorbaların bitimiyle hesabı ödeyip ortamdan ayrılırken Atlas mekânın sahibiyle konuşmak için biraz daha kalacağını söylemişti. Utku Deniz’le arabaya binip onu beklemeye başladığımızda yüksek sesli müzik yüzünden başımın ağrıdığını yeni fark ediyordum.

“Burada bir yerde otobüs durağı vardır mutlaka. Beni oraya kadar bırakırsanız çok iyi olur.”

Arabayı çalıştırmamıştı. Omzunun üzerinden başını bana döndürdüğünde kollarımı iki koltuğa yaslayarak öne doğru eğildiğim için yüzlerimizin arasında mesafe sıfıra indi ve burun buruna kaldık. Nefesi nefesime çarparken geri çekilmek için bir hamle yapamamıştım. Öylece gözlerine bakakaldığım an, zihnimde silik bir sahne harekete geçti.

“Ben seni eve bırakırım.” diye konuşmasıyla kendime gelirken yüzünü benden uzaklaştırdığını fark ettim. Hafifçe boğazını temizleyerek ön camdan dışarı bakmaya başladığında yüzünün görebildiğim kısmını inceliyordum. Bir şey vardı, ama neydi?

“Evim ters kalabilir.” derken hissettiğim gariplik sesime yansımıştı. “Uğraştırmak istemem gece gece.”

“Hep böyle misin?” diye sormasıyla duraksadım. “Uğraştıracak olsan, rahatsız olacak olsam bir şeyleri teklif etmem Güneş. Şu an bile diken üstünde oturuyor gibisin.”

“Daha iki gündür tanışıyoruz.” dedim. “Nasıl davranacağımı biliyorum ancak kimseye yük olmak da istemem. Kaldı ki, neyden rahatsız olmayacağını bilmem için de oldukça kısa bir süre.”

Başını geriye doğru yaslariken gözlerini kapattı. “Daha iki gündür tanışıyoruz...”

“Evet.”

“Demek ki o kadar belli ediyorsun ki ben daha *iki günden* nasıl olduğunu çözmüşüm.”

Verecek bir cevabım vardı. Ta ki gördüğüm şeye kadar. Atlas’ın mekândan çıkmasıyla bir anda etrafını sokak çalgıcıları sararken o da neye uğradığını şaşırdı.

Arabaya doğru ilerlerken elinde darbuka taşıyan bir adam hemen dibine girerek darbukasını çalmaya başlamıştı. “Atlas Abi ee, waka waka ee! Atlas Abi, Atlas Abi! Hoş geldin Atlas!”

“Ne?” diyerek gülmeye başladığımda Utku Deniz gülümseyerek kaşının üzerini kaşdı. “En azından magazincilere yakalanmadı, öyle düşünelim.”

Atlas bir süre onların arasında kalmıştı ancak bir şekilde onları atlatarak arabaya atladığında Utku Deniz vakit kaybetmeden arabayı çalıştırdı. “Az önce ne olduğunu gördünüz mü? Resmen Arda Turan Abimi bulan sokak çalgıcıları beni de buldu. Bu bir işaret mi? Yoksa Galatasaray’dan sonraki durağım Barcelona mı? Allah’ım âmin!”

“Hâlâ inanamıyorum.” dedim ben de onun gibi. “Kırk yılda bir gelen sokak çalgıcıları perileri seni buldu Atlas, tebrik ederim.”

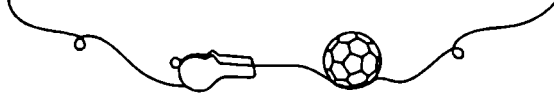
Atlas inanmadığına dair cümlelerine devam ederken ilk olarak benim evime geldik. Küçük bir mahallede oturduğum için yollar dardı. Bu yüzden Utku’nun büyük arabası ilerlerken biraz zorluk çıkmıştı ancak inatla evimin önüne kadar getirmişti beni. Ona teşekkür edip ikisiyle de vedalaşarak arabadan indim. Merdivenleri tırmanıp cebimdeki anahtarla apartmana girdiğimde Utku’nun arabasının hareket ettiğini henüz duymamıştım. Birinci kattaki evime girip ayakkabılarımı çıkarır çıkarmaz koşarak ön cama gidip arabaya baktım. Hâlâ evin önündelerdi, beni gördükten sonra Utku Deniz arabayı çalıştırmış ve sokaktan ayrılmışlardı.

Güzel ve eğlenceli bir gece geçirmiştım. Atlas’la senelerdir tanışıyor olmamıza rağmen onun Galatasaray’dan önceki takımı yüzünden başka şehirde olmasından ve benim de derslerime odaklanmam nedeniyle çok görüşemiyor ve konuşamıyorduk. Şimdi aynı samimiyetle devam ediyor olsak da araya mesafe girdiğini birbirimiz hakkında bildiğimiz şeylerin azalmasından anlayabiliyordum. Eymen ve Alperen’i de sevmiştim. Henüz yeni tanışmamıza rağmen bana karşı davranışlarında oldukça samimilerdi. Utku Deniz ise... Onda hissettiğim tanıdık hislere anlam veremiyordum ve bu beni çıkmaza sokuyordu. Onunla

ilk kez karşılaştığımıza emindim ancak bu hislerim nedense beni emin olmaktan uzaklaştırıyordu. Yakışıklı bir adamdı. Kendi içimde böyle düşündüğümü inkâr etmeme gerek yoktu. Aynı zamanda kibar ve samimiydi. İleride ne olurdu bilemiyordum ancak hepsiyle iyi anlaşmaya devam edeceğimi hissediyordum.

Hiç kalabalık bir arkadaş grubunda bulunmamıştım. Lisede de üniversitede de kendimi hep derslerime verdiğimdendi belki de... Arkadaşlarım hep birkaç kişiyle sınırlı kalırdı. Onlarla da hep bir mesafe olurdu aramızda.

Maalesef buna Atlas ve Dilara da dahildi.

Angut herif.

Gittiği için şükrediyordum ancak bedenlen gitmiş olsa dahi bir şekilde beni sinir krizine sokabiliyordu.

Şeytan herif.

“Yok ben bu herifin kafasını duvarlara sürtmeden rahatlayamayacağım.” diye konuştum. “Resmen benim ayağımı kaydırmak için girmiş rakip şirkete.”

Dilara bilgisayardan başını kaldırarak öfkeden kırmızıya dönmüş yüzüme baktı. “Bu kadar sinir nerenden çıkıyor Lara? Sakin ol. Hiçbir şey yapamaz biliyorsun.”

“Biliyor olmam sakın kalabileceğim anlamına gelmiyor ki Dilara. Daha gittiği ilk günden YouTube kanallarında bizim yapacağımız projeye atıfta bulunmuşlar. Resmen Truva!”

Güldü. “Vay şerefsiz.”

Katlanamıyordum. Onu görmek, yaptıklarını duymak bir yana dursun ismini birinin ağzından duymak bile sinirlenme sebep oluyordu. Lanet olsun ki ne olursa olsun sinirlerime hâkim olamıyordum.

Çocukluğumda büyük yer kaplayan birinin bir anda böylesine nefret ettiğim birine dönüşmesini kaldırmakta zorlanmıştım uzun süre. Ebediyen hayatımdan çıkmalarını istesem de gerçekten istemediğin ot burnunda bitirmiş sözünü yaşıyordum. Ailemden kalan tek parçam olan babaanneme ailecek yaşattıklarından sonra henüz çocuk halimle nefret beslediğim kuzenim, amcam ve yengemden olabildiğince uzak durmaya çalışsak da bir şekilde hayatımıza dahil olmayı başarabiliyordu.

Eski Lara, ilk zamanlardaki Lara, her şeyi öylesine kafaya takıyordu ki uzun bir süre psikoloğa gitmek durumunda kalmıştı. Çok fazla kafaya takmaktan gelen mide ağrıları ve bulantısı, uyku sorunları, sürekli ağlama isteği ve daha nicesi...

Şimdiki Lara ise artık her şeyi kabullenmişti. Asıl sorunun ne olduğunu biliyordu, sıkıntı anında ne düşüneceğinin ve yapacağının bilincindeydi. Her şey bitmemişti elbette ama en azından artık uykusuz geceler, olmadık insanlar için günlerce üzülme gibi durumlar en aza inmişti.

Kimsenin bir insanın kendine bunu yaşatacağı kadar değerli olmayacağını öğrenmiştim.

Babaannem dışında. O her şeye değerdi.

Geçmişimden kaçmıyordum. Geçmişimden kaçmaya kalksam bile bir şekilde peşime takılıyordu. Uzun bir süredir tek amacım; geçmişin sancılarından kurtulup geleceğimi kollarımların arasında sıkıca tutmaktı. Çünkü bana kalmasını istediğim tek şey kendi ellerimle inşa edeceğim geleceğimdi. Üstü örtülmüş yaralarla dolu geçmişim değil.

Nefes al, Lara. Nefeslen ve artık onlara karşı öfke duygusunun kırıntısını bile gösterme.

“Geri zekâlı.” diye mırıldanarak günün spor haberlerine göz gezdirmeye başladım. Galatasaray’ın transfer raporunu paylaşarak en iyi transferi takipçilerimize sormuş, ardından yorumları beklemeye başlamıştım. Beğeni ve yorumlar art arda gelirken kahveye uzanarak bir yudum aldım. “Birkaç kişi

Morutan'ın neden yazılmadığı sormuş da Galatasaray onu resmi sitesinde KAP'a bildirmedi henüz, değil mi?"

Soruma cevap veren Yarkın oldu. "Bildirmedi."

"Dün gece Erden Timur'un açıklamalarını izlediniz mi? Bahsettiği futbolcuları getirirse ortalık karışır. Galatasaray transferde büyük oynuyor." diyen Ferhat'a karşı sessiz kalmayı tercih ettim. "Beşiktaş ve Trabzonspor derbisinin berabere kalması iyi olmadı. Daha sezonun başlangıcı olsa da Fenerbahçe ve Galatasaray gaza basacak gibi duruyor."

Pazar günü oynanan derbi maçının gol düellosunda kazanan çıkmamıştı.

"Dört büyüklerin beş haftalık fikstürünü paylaştı Lara." diye konuştu Yarkın. Bakışları odaklanmış bir halde tabletinde olduğundan bizi dinlemiyor sanıyordum. "İyi incelediniz mi? Galatasaray ve Beşiktaş'ın çoğu maçı deplasmanda, o yüzden zor maçlar. Fenerbahçe'nin ise kendi evinde... Bu önemli bir unsurken daha ilk maçlardan konuşmak doğru olmaz. Sürprizler olacaktır."

"Hadi ya." diye bağırdı aniden Dilara. "Ne demek Galatasaray'ın maçları çoğunlukla deplasmanda? Haftalar boyunca uçaklarda sürünecek miyiz yani?"

Güldüm. "Bir tane maçın Ümraniyespor ile olduğunu düşünürsek otobüs de diyebiliriz Dilara."

"Nerelere gideceğiz? Takvimi hiç incelemedim."

"Yarın Antalya'ya uçuyoruz. Sonra İstanbul'dayız ama Ümraniyespor'un stadyumunda. Sonra da hop Giresun."

"Şeyi duydunuz mu? Utku sol ayak ya, Okan Hoca onu sol kanat yerine sağda oynatmayı denemeyi düşünüyormuş. Durumuna göre oyun planını bayağı değiştirecek gibi duruyor."

Bunu bilmiyordum. Utku Deniz, Antalyaspor'daki kariyerinde sol kanatta oynamıştı ve oldukça iyi bir oyun sergilemişti. Muhtemelen ilk maçında solda başlardı ancak Ferhat'ın dediği doğruysa sağ kanatta da başarı göstereceğinden emindim.

Galatasaray'ın Antalya'daki maçına iki gün kalmıştı. Takım bugün oradaki kampları için yola çıkmıştı. Taraftarlar, maçın sonucundan çok Utku Deniz'in eski takımına karşı nasıl bir oyun sergileyeceğini merakla bekliyorlardı. Rakip takım açınsındansa olaylar karışıkı. Antalyaspor taraftarı Utku'yu hâlâ sevenler ve saygı duyanlar; Utku'ya kin duyup ağzına geleni sayanlar olarak ikiye ayrılmıştı. Açıkçası takımla kötü ayrılması da ikinci gruptakilerin sayısının artmasına neden olmuştu.

O stadyuma nasıl girecek ya da nasıl çıkacak meçhuldü. Elbette ki bahsettiğim mental olarakı. Zaten kötü bir dönemden geçiyorken göreceği tepkiler onu düşürebilir ve maçta asıl performansını gösteremeyebilirdi. Bu da kendi taraftarının umutlarına bir çizik atabilirdi.

“Utku Deniz'in röportajı ayarlandı mı?” diye soran Dilara'ya ne cevap vereceğini bekleyerek merakla Yarkın'a bakmaya başladım.

“Oyuncu kabul etti mi ki?” diye sordu Ferhat.

Yarkın tabletini kapatıp ayağa kalktı. “*Etmış*. Antalyaspor maçı dönüşünden iki gün sonra yapılacak.”

Ee kâğıthelvamızı vermiştik o kadar, bir zahmet etsindi...

“Süper!”

Yarkın yanımızdan ayrılırken Ferhat da onun hemen arkasından ilerledi. “Bu ikisi senin onlarla kutlama yemeğine gittiğini duysa var ya yer yerinden oynar.” diyen Dilara'ya gözlerimi devirdim. “Bir dahakine ben de geleyim de daha çok çıldırsınlar.” diyerek de kocaman sırttı.

“Gel gel.” dedim imalı bir şekilde. “Sen zaten birilerinin özel davetlisisin.”

Yüzündeki sırıtış her geçen saniye solarken yanağını masaya yasladı. “Öldür beni.”

“Bu kadar katı olmana gerek yok. Sana aşk yaşa demiyorum ama en azından yanındayken tersleme. Alperen gerçekten iyi bir adam. Tanısan bana hak vereceksin.”

“Arkadaş olurum ama aşk anlamında hiçbir futbolcuyla tek bir şey bile yaşamam. Hiçbirine güvenmiyorum çünkü Lara.”

“Herkesi de bir tutmayalım yani şimdi...” Futbolcu savunma bakam olmadığım kalmıştı, o da yükleniyordu herhalde. “Aralarında iyi, tam bir sevgi böceği, aile babası olacak kişiler de olabilir.”

“Mesela?”

“Ne bileyim ben ya, öylesine söyledim!” diye yükseldim aniden. “Evli mutlu çocuklu bir sürü Türk futbolcu var. Onlardan bahsediyorum. Sanki daha önce futbolcu sevgilim oldu da... Başka neyden bahsedeceğim?”

Yüz ifademe karşı pis pis sırtmaya başlamasıyla küçük küçük mırıldandım. “Akşamlar sensiz geçmez Dilara!” Dehşet içinde yüzüme bakmaya başladığında sırtarak yavaşça ayağa kalktım ve kapıya doğru mırıldanmaya devam ederek ilerlemeye başladım. “Sabahlar sensiz olmaz Dilara!”

Arkamdan bağırdığını duymamla hızlıca odadan çıkarak kapıyı kapattım. “Hah, Lara! Ben de yanına geliyordum. Öğleden sonrası için istediğin izin onaylandı. Sabahki işlerini bitirdiysen çıkabilirsin.”

Melike’ye teşekkür ederek tekrardan odaya döndüm. Dilara’nın kötü bakışları altında eşyalarımı toplayarak işyerimden ayrıldığımda saate baktım. Henüz bire geliyordu. İzin istememin sebebi babaannemdi. Son zamanlarda bilmediğimiz sebepler yüzünden sürekli hastalanıyordu. İşten onun için izin almama kızıyordu aslında. Kendini yük gibi hissediyordu ama asıl böyle düşündüğü zaman ona kızıyordum.

Kendimi bildim bileli yanımda bir tek o vardı. Bu zamana kadar bana hem annelik hem babalık yapmıştı. Maddi anlamda durumumuz hiçbir zaman iyi olmamıştı. Her zaman ortalama gitmiştik. Bazen zorlandığı zamanlar olmuştu ancak yine de bana karşı tek bir sorunu bile yansıtmamaya çalışmıştı. Bazen gece-gündüz çalışmış ve beni en iyi şekilde okutmuş-

tu. Yapmak zorunda değildi. Bir çocuğa bunları yapması gereken annesi ve babasıdır. Anne-babasının yapmadığını o da yapmak zorunda değildi ancak bir gün olsun şikâyet ettiğini duymamıştım.

Bu yüzdendir ki hayatımın hiçbir döneminde nazlanan bir insan olmamıştım. Küçük yaşta olgunlaştığımı söylerdi hep bana. Küçük yaşta büyüdüğümü... Onun ne zorluklarla beni büyüttüğünü görüp de nasıl şımarıklık yapabilirdim? Benim için yaptığı büyük fedakârlıklara elimden geldiğince karşılık vermeye çalışmıştım. Babaannem için ne kadar iyi bir evlat olmuşum bilmiyordum ancak elimden geleni yapıyordum.

Sabahtan akşama kadar çalıştıktan sonra akşam eve geldiğinde hastalandığımı görüp sabaha kadar bir an olsun uyumadan başımda beklediği geceleri bir an olsun aklımdan çıkmazken şimdi ben onu nasıl başımın üzerinde tutmazdım ki?

Zordu. Zor olan çok fazla şey vardı. Senelerce yaşadığımız maddi zorluklar öyle hafif geliyordu ki ailevi sorunların yanında dert etmeye bile çekiniyordu insan. Şimdi her şey daha güzel, daha rahattı. Özellikle kendim para kazanmaya başladığımdan beri önceliğim her zaman babaannem olmuştu. Beni kendi evladıymış gibi en iyi şekilde büyötmeye çalışan ve hiçbir eksiğim olmaması için uğraşan kadın için artık ben çabalıyordum.

Onun için hastanelere gitmek zor değildi. Onun için bir şeyler almak, rahat yaşaması için çabalamak... Benim için yük olabilecek son insan bile değildi. Her ne kadar belli etmesem de çoğu zaman gençlik çağımı yaşayamayıp onunla uğraştığımı dile getirmesi üzüyordu beni. Biliyordum. *Anne ve babam bakmadı, babaannem mi bakacak* diye düşündüğüm zamanlardaki gibi o da *iki oğlumun umurunda değilim torunumun mu olacağım* diye düşünmeden edemiyordu.

Nankör bir insan değildim. Ancak o kadar çok nankör insan giriyordu ki hayatımıza insan kime, nasıl güveneceğini

şaşıırıyordu. Birçoğunun doğasında vardı belki de bilmiyordum. Bencil ve nankör insanlar, koşarak uzaklaştığım özellikteki insanların başında geliyorlardı. Herkes için de böyle olması gerektiğini düşünüyordum. Gün geliyordu zamanında fedakârlıklar yaptığımız insanın yaptığı nankörlükler yüzümüze tokat gibi çarpabiliyordu. *Tıpkı amcamın annesine yani babaanneme yaptıkları gibi.*

En çok acıtansa bunu yapanın, yapmasını en beklemediğim insan olması oluyordu.

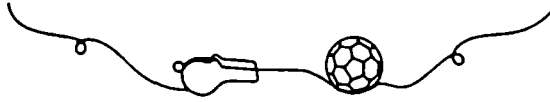
Babaannemi almak için evime giden otobüse bindiğimde boş koltuklardan birine oturarak kulaklıklarımı taktım. Çağan Şengül'ün *Zor* şarkısını açarak başımı cama yasladım. Müzik ruhuma iyi gelen nadir şeylerin başında geliyordu.

Bulamadım yolumu, göremedim sonumu

Zor

Sen olmadan çok zor, adımlarım gitmiyor

Zor

Sabah antrenmanı spor salonunda devam ederken günün ikinci antrenmanı akşamüzeri antrenman sahasında olacaktı. Utku Deniz koşu bandındaki hızını bir tık artırırken bakışları hemen karşısında, antrenman sahasında olan birkaç arkadaşındaydı.

“Şuraya bakın.” Bakışlarını sesine geldiği yöne, Alperen’e çevirdiğinde topun üstüne dizüstü çıkmış, dengede durmaya çalıştığını gördü. “Dengenin diğer adı Alperen Kalgan.”

“Şuraya bakın.” dedi Atlas da hemen onun gibi. Normal bir şekilde yürüyordu. “Yürüyorum!”

“Yok, bunun kafasını koparıp Fernando’ya vereceğim. Kaleci antrenmanlarında kullanır.”

Utku Deniz gülerek başını iki yana sallarken yerdeki mat-
ta uzanan Gomis'in açtığı şarkıyla olduğu yerde sallanmaya
başladığını gördü. "Isabelle." diye bağırdı elinde telefonunu da
kendisine doğru tutarken. "Seninle mezara ben! Gecemi gün-
düz eder!"

Gomis şarkıyı bozuk Türkçesiyle söylemeye çalışırken Ey-
men tam onun yanından geçerken kamerasını ona doğru dön-
dü. "Eymen, Eymen! Dans Isabelle, dans Isabelle!"

Utku Deniz koşu bandından inerek onları izlemeye başladı-
ğında Eymen gülerek dans etmeden ilerledi. "Dans et oğlum,
dans et diyor adam sana!" diye bağırdı Utku Deniz onun arka-
sından. Eymen'in yerine kamera açısına geçerken olduğu yer-
de şarkıya göre hareket etmeye başladı.

Gomis onun dansının ardından yüzünü kameraya sokmuş,
arka arkaya *Isabelle* demeye devam ederken Utku Deniz sırı-
tarak geri çekildi. "Atacak mısın onu abi?" diye soran Atlas'a
telefonunu gösteren Gomis çoktan videonun üzerine, "*Bizim
motivasyon şarkımız ISABELLE*" yazarak hikâye atmıştı. Vide-
oda Alperen ve Atlas görünmediği halde onları da etiketlemişti.

"Görüyor musun kralı?" diye sordu Atlas. "Biz videoda gö-
rünmesek bile bizi etiketlemiş. Ulan adımız yeter be!"

Utku Deniz elindeki havluyu ona doğru fırlatarak su şişe-
sini dudaklarına yasladı. Artık bireysel antrenmanları evinde
yapıyordu. Takımla birlikte antrenmanları başlamıştı. İlk gün-
den beri takım arkadaşlarının desteğini çok yoğun bir biçimde
hissediyordu.

Dünya yıldızlarıyla çalışmaya başlamasıyla kendini daha de-
motive hissetmeye başlamıştı. Her biri de bu genç yeteneklere
ellerinden geldiğince yardımcı oluyorlardı. Büyük takımlarda
oynadık diyerek üstünlük taslamak yerine birikimlerini ve tec-
rübelerini onlara aktarıyorlardı.

"Akşam 101?" diye sordu Atlas. "Çift antrenmanın üzerine
çok iyi gitmez mi ama?"

Alperen az önce dengede durmaya çalıştığı topun üzerine oturarak nefes nefese kalmış bir halde cevap verdi. “Aga senin hiç enerjin bitmiyor mu? Daha akşam antrenmanında takımlara ayrılıp maç yapacağız, hepimizin pestili çıkacak. Sen gelmiş akşam eve gidip yatmak yerine seninle okey oynamaya gelmemizi istiyorsun. Kafayı mı yedin lan? Manyak mısın oğlum?”

Atlas dudaklarını büküp dünyası yıkılmış gibi bir hüznle Alperen’e bakmaya başladı. “Ne bakıyorsun öyle?”

“Artık kabullenmem gerektiğini fark ettim.”

Alperen yine anlamadığı için elini *ne diyor bu* dercesine sallayarak Utku’ya döndü. “Valla anlamadım.” dedi Utku Deniz de merakla Atlas’a bakarken.

“Yaşlandığını Alperen.” dedi Atlas. “Yaşlandığını abim. Sen bitmişsin. Bak bize. Yirmi üç yaşındayız be abi. Çift antrenman bize koyar mı sandın? Versinler, günde dört antrenman yapayım.”

“Seni dört antrenman yapmamak için tutan ne?” diye sordu yanlarına gelen Abdülkerim. “Dalga geçmeyin Alperen’imle. Hepimizi dize getirecek kadar formda o hâlâ.”

“Konuş.” diyerek aniden yükseldi Alperen. “Konuş benim minik topuzlu prensim. Benim inancımı söndürenlere inat konuş. Çünkü en küçük inanç tohumu, en büyük mutluluk meyvesinden daha iyidir.”

Ayağa kalkıp Abdülkerim’in yanında durarak saçlarının tepesinden öptü. “Mermisin Abdü’m.”

“Neden şu an üvey evlat sayılıyorum?” diyerek konuştu Atlas. “Sacha nerede? Beni bir o anlar.”

“Sacha senin gibi lak lak mı yapıyor kardeşim? Sahada antrenman yapıyor.” Utku Deniz göz kırparak çıkışa ilerlemeye başladı. “Telefon görüşmesi yapıp geliyorum.”

“Bana lak lak yapıyorsun diyen herife bakın.”

“Baktım valla harbi yakışıklı ve sportif bir adam.” diyen Eymen’e Utku Deniz odadan çıkmadan önce göz kırpmış ve

gülüşler eşliğinde yanlarından ayrılmıştı. İki gündür görüşemediği yeğeni için abisini görüntülü aradığında elbette ekranda ilk olarak yeğenini görmüştü. Çisil'in ağlamaktan kızarmış yüzünde amcasını görünce güller açarken dudaklarından sevinçle, "Amca!" nidası dökülmüştü.

"Amcam!" dedi Utku Deniz, sevgi dolu sesiyle. Yüzündeki gülümseme sırtıtmaya dönmüştü. "Neden ağlıyorsun bakalım güzelim benim?"

Çisil'in omuz silkerek cevap vermediği sırada abisinin yüzü kadraja girdi. "Seni sayıklıyor da ondan. Bu kızın babacı olması lazımdı amcacı değil. Ne yaptın oğlum kızıma sen? Valla kıskanmaya başladım."

Utku Deniz onun sözleriyle dilini dişlerinin arasına alarak sırtmış ve göz kırpmıştı. "Amcası da hayran olunmayacak gibi mi ama?" Abisi ona göz devirirken Utku bu sefer de yeğenine hitaben konuştu. "Bu aralar yanına gelemem fıstığım ama sana aldığım kâğıthelvalarım gelecek tamam mı? O cimri baban almayabilir ama burada kapı gibi amcan var senin."

"Zararlı diyorum..." diye homurdandı abisi. "Sporcu adam-sın. Senin, zararlı yedirtmeyin, demen gerekirken bizden çok alıyorsun."

Utku Deniz dilini şaklattı. "Bir şey olmaz. Tamam, sağlıklı değil ama az yerse sıkıntı olmaz. Siz çocuğu tamamen mahrum etmek istiyorsunuz."

"Bu kızın bu kâğıthelva aşkı nereden geliyor anlamıyorum. İlk defa gördüm."

Utku Deniz onun aksine ilk defa görmüyordu.

"Baba." dedi Çisil. "Biz de amcama kâğıthelva yollayalım mı?"

"Gerek yok babacığım. Amcan kaldırsın totosunu da gitsin alsın kendisine. Hem o sevmiyor öyle şeyleri, o yüzden yemiyoruz demişti ya bize."

"Evet amcacığım. Yemiyorum ben öyle şeyleri. Sen de az ye tamam mı?" Çisil tekrardan telefon ekranına bakarken gü-

lümseyerek başını salladı. “Ben geldiğimde parka gideriz yine seninle. Ağlayıp beni de üzme.”

Çisil hızla başını iki yana salladı. “Ağlamam amcacığım, sakın üzülme. Ne zaman geleceksin?”

“En kısa zamanda.” dedi Utku Deniz. “İlk boş vaktimde hemen yanına geleceğim söz.”

“Tamam.” dedi Çisil, duydukları hoşuna gitmişti. “Eğer gelmezsen küserim ama. Seni televizyondan izliyorum. Gol attığında bağıracağım!”

Çisil’in hızlı hızlı ve bazı kelimeleri yanlış konuşmasıyla Utku’nun yeğenine kocaman sarılası gelmişti. “İzle beni amcacığım. Senin için gol atacağım.”

Çisil başını sola eğerek ekrana bakmaya başladı. Utku Deniz’in içi sıcacık olurken avucunu dudaklarına bastırdıktan sonra ekrana doğru uzattı. “Öpüyorum seni kocaman.”

Çisil de küçük avucuna dudaklarına bastırarak kameraya doğru açtı. “Ben de öpüyorum *kocaman*.”

Yeğenin yanlıştelaaffuzuna karşılık kahkaha atarken aramayı sonlandırdı. Hemen ardından avukatını arayarak kısa bir görüşme gerçekleştirirken morali bozulur gibi oldu. Aptal bir adam değildi ve neyin ne olduğunu görebiliyordu. Yaşanan olaylar yüzünden avukatıyla bazı krizlerin eşiğindeydiler. Menajeri Galatasaray’a olan transferi konusunda onu desteklese de oluşan krizler nedeniyle avukatıyla bağları sarsılmıştı.

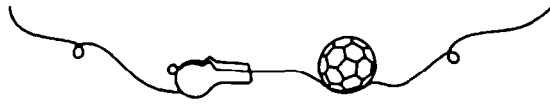
Telefonunu aldığı yere bırakarak tekli koltuklardan birine oturup başını geriye yasladı ve gözlerini kapattı. Her şey ya çok iyiydi ya da çok kötü. Bir an önce ortasını bulmalıydı. Şimdi önünde eski takımıyla olan maçı vardı ve moral bozmanın zamanı değildi.

Galatasaray onu istemişti, o da Galatasaray’ı istemişti ve şimdi buradaydı. Artık takımı için savaşıacaktı. Karşısında kim olursa olsun.

Akşam antrenmanında takım içinde ikiye ayrılarak maç yapmışlardı. Gün sonunda kazanan takımın içerisindeydi. Takım arkadaşlarıyla kısa süre de olsa uyum içinde oynamaya başladığını hissediyordu. Bu uyumu taraftarların önünde, maç sırasında da gösterirse her şeyi daha kolay aşacaktı. Akşamüzeri yorgunlukla tesislerden ayrıldığında arabasına binerek çantasını yanındaki koltuğa bıraktı. Vakit kaybetmeden eve doğru sürmeye başladığında arabada kısık sesli bir müzik yankılanıyordu. Yüksek ses sevmediğinden şarkıları her zaman kısık sesle dinlerdi. Kutlama yemeğinde uzun bir süre o kadar yüksek sese maruz kalmak sabaha kadar başının ağrımasına sebep olmuştu.

O gece aklına gelince küçük bir tebessüm belirdi dudaklarında.

Hatırlanmayanlar bazı anlar olduğu gibi, hiç akıldan çıkmayanlar da vardı.

Yıllar önce...

“Hadisene baba hadi!” Utku Deniz babasının kolunu çekiştirerek onu bahçeden çıkarmayı başaramıyordu. Evlerinin önünde tek başına top sektirirken geçen hafta Güneş’in amcamın evi diye bahsettiği yerden çıkan adamı görmesiyle soluğu babasının yanında almıştı. “Gitmeden sor hemen, hadi baba.”

“Oğlum bir kere görmüşlüğüm yok adamı. Birden gidip ne soracağım?”

Evin önündeki adamı işaret etti Utku Deniz. “Bak gördün işte. Git sor baba hadi. Bir daha gelecekler miymiş öğren, lütfen.”

“Kim bu kız anlamıyorum ki.” diye söylendi babası. “Tamam, bekle beni burada oğlum.”

Utku Deniz hevesle başını sallarken babası başını iki yana sallayarak onun gösterdiği adama doğru ilerlemeye başladı. Utku Deniz kaldırıma çöküp heyecanla babasını beklemeye başladığında birkaç dakika sonra babası kaşları çatık bir halde yanına gelerek önünde diz çökmüştü. “Ne dedi? Ne dedi baba? Gelecek miymiş?”

“Evet, bahsettiğin o küçük kız yeğeniymiş ancak artık görüşmüyorlarmış Utku.”

Utku’nun omuzları düşerken kaşlarını çatarak babasının omzunun üzerinden yabancı adama baktı. “Neden görüşmüyorlarmış baba? Bir daha buraya gelmeyecek mi yani?”

Babası elini uzatarak oğlunun saçlarını karıştırdı. “Gelme-yecekmiş küçük adam. Nedenini de soramayız çünkü başkalarının aile meseleleri bizi ilgilendirmez değil mi? Artık bu konuyu kapatalım mı?”

“Ama baba...” dedi Utku Deniz hüznle. “Bana kâğıthelvasını vermişti. Ben de ona kâğıthelva vermek istiyordum. Hem bana futbolcu olduğumda beni izleyeceğini söyledi. Bir gün futbolcu olduğumda ona da söylemek istiyorum. Bir daha gelmezse bunları yapamam ki.” Ellerini iki yana açtığında isyan edercesine konuşmaya devam etti. “Beni orada görünce tanıyacağını söyledi ama büyüdüğümde ya beni tanımazsa baba?”

“Oğlum.” dedi babası bu sefer de yanağını okşayarak. “Arkadaşını güzel hatırlamaya bakmalısın. Bazen insanlar hayatımızda kalırlar, bazen ise kalmasını çok istesek de giderler ve bir daha görmeyiz. Hem bak amcasına söyledim. Bir daha gelirse sana haber vereceğine dair söz verdi. Adı ne demiştin?”

“Güneş.” dedi Deniz. “Adı Güneş.”

“Güneş...” diye mırıldandı babası. “Ne güzelmiş ismi. Bakarsın ileride tekrar karşılaşacaksınız. Hem nereden biliyorsun? Büyüyüp kocaman bir futbolcu olduğunda belki de gerçekten seni görüp tanıyacak. Ne diyorduk hep? Umudumuzu kaybetmek yok. Tamam mı?”

Babasının son sözlerini es geçerek asıl takıldığı noktayı sordu. “Ne kadar ileride?” diye sordu Utku Deniz. “Yarınki gün olan ilerisi mi yoksa bir sürü gün sonra mı ilerisi?”

Babası onun bu haline kahkaha attı. “Bilemem ki oğlum. Belki de yıllar sonrası olarak ilerisi...”

“Baba ya!” Utku Deniz ayağa kalkarken eve doğru ilerlemeye başladı. “Sen beni anlamıyorsun.”

Babası şaşkınlıkla öfkeli öfkeli eve doğru ilerleyen oğlunu izledi. “Hareketlere bak.” diye seslendi oğlunun arkasından. “Büyümüş de küçülmüş. Anlamıyormuşum... Bak sen kerataya.”

“Eşek sıpası dediğimde de bana kızıyorsun.” diye konuşan eşinin sesini duyduğunda bahçe kapısını ardından kapatıyordu. Eşine doğru gülüp başını sallayarak ilerlemeye başladı. “Çok hırçın bu aralar, kime çekti diyeceğim ama aynı babasına çekmiş.”

“Şu sokaktaki çocuklardan sonra böyle oldu hayatım.” dedi. “Benimle alakası yok. Benim oğlum çok güzel futbol oynuyor-ken hevesini kırıyorlar. O da böyle hırçınlaşıyor.”

“Sen bu çocuğu böyle yaptın Yavuz.” dedi, eşi kaşlarını çatarak. “Resmen futbol bağımlısı yaptın, şimdi de çekiyoruz bak. Sabah uyanıyoruz Galatasaray, akşam yatıyoruz Galatasaray.”

Yavuz keyifli bir kahkaha atarak eşini kollarının arasına çekti. Onları odasının penceresinden izleyen Utku Deniz’in hüznü hali geçmiş, gülümsemeye başlamıştı. Odasındaki futbol topunu kapıp koşarak bahçeye çıktığında babasına doğru ilerlemeye başladı. “Sen kaleye geç, ben de sana gol atmaya çalışayım baba.”

“Allah Allah.” dedi babası. “Az önce ben anlamıyorum diye küsüp gittin. Şimdi de ben oynamıyorum seninle. Sen beni anlamıyorsun oğlum.”

“Anne ya!” diye seslendi Utku Deniz huysuzca.

“Çocukla çocuk olmasana Yavuz.”

“Ben çocuk değilim, büyüdüm anne.”

“Sana bir haberim var.” dedi babası sol dizine vurarak Utku Deniz’in gelmesini istediğini belirtirken. Utku ikiletmeden elindeki topu bırakarak babasının dizine oturduğunda gelecek haberi bekliyordu. “Yarınki maç için sana, bana ve abine bilet aldım.”

Utku heyecanla gözlerini kocaman açtı. “Maça mı gideceğiz? O kocaman stadyuma?”

“Evet.” dedi Yavuz, oğlunun alnını öperken. Ara sıra maça gitseler de bu çok sık olmadığından oğullarının ikisi de her maç günü heyecanlarını zirvede yaşıyordu. “Hem de bu sefer en önden yer aldım. Futbolcuları yakından göreceksin.”

Utku Deniz zafer kazanmışçasına elini yumruk yaparak yukarı kaldırdı. “En önde olduğumuz için belki beni görürler.”

“Görürler oğlum.”

“Baba... Bir gün ben de orada oynar mıyım?”

Yavuz kollarını sıkıca oğluna sardı. “Oynarsın Utku’m. En güzel yerlerde oynarsın. Değil mi annesi?”

Annesine çevirdiği bakışlarıyla merakla diyeceklerini bekledi. “En iyisi olacak benim Deniz’im.”

Utku Deniz babasının kucağından inerek az önce bıraktığı futbol topuna doğru ilerlemeye başladı. Aynı zamanda annesi ve babasına doğru konuştu. “Olacağım evet.” dedi, kararlılıkla. “Televizyona da çıkacağım. Hatta beni oradan izleyecekler.”

“Tabii.” dedi babası. “Güneş de izleyecek.”

Annesi hayretle güldü. “Güneş de kimmiş?”

“Geçen hafta kâğıthelvasını bizim oğlana veren kız işte. Artık ne dediyse bizimki bir kararlı bir kararlı anlatamam. Bulamadık da kızı. Gitmişler. Utku Deniz o günden beri evimizin önündeki kaldırıma oturarak bekliyor ya, işte Güneş’i bekliyormuş.”

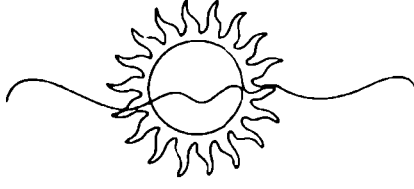
“Bak sen.” dedi annesi imalı bir şekilde oğluna bakarken. “Büyümüş de kızların laflarına takılır olmuş. Her gün bekliyor bir de... Ben ağlayacağım galiba Yavuz.”

İlk defa ailesi dışında birisi ona futbolcu olduğunu söylemişti. Hem de bunu ona söyleyen saçları upuzun, çok güzel olan bir kızdı. Utku Deniz yaşı küçük olsa dahi aklına kazınmıştı o anı.

Sol ayağına topu değdirerek bahçelerindeki kaleye doğru adımladı. Bir sağa bir sola ilerlerken başını kaldırdı, kaleyi gördü ve sol ayağıyla topa sertçe bir şut çekti. Henüz kaleye uzak olmasına rağmen top düzgün bir şekilde ağlarla buluşmuştu. Gülümseyerek arkasını dönüp anne ve babasına baktı.

İkisinde de aynı şeyi gördüğüne memnun oldu.

Umut ışıyla dolu parlak gözler ve gurur dolu birer gülümseme.

bölüm ÜÇ

*K*aybetme korkusunun hüküm sürdüğü bedenim zangır zangır titrerken gecenin karanlığına derin bir soluk bıraktım. Sakinleşmek istiyordum ancak vücudumun verdiği tepkilere engel olamıyordum. Bir süredir hiçbir sorun yokmuş gibi yaparak kendimi sıkmamın bedelini şu an titreyen vücudumun sakinleşmesini sağlayamayarak ödüyordum. Midem düğüm düğüm olmuş, bir yudum suyu bile içemez hale gelmiştim.

Şu hayattaki en değerli varlığım hastalanmıştı.

Çok hastaydı.

Yüksek tansiyonu için gittiğimiz hastanede birçok tetkik yapılırken bulunan kitlelerle kanser hastası olduğunu öğrenmiştik babaannemin. Tedavi sürecine bugün itibariyle başlanırken gözlerinin içinde umutsuzluğun yarattığı harabeyle karşılaştığımda asıl darbeyi o an almıştım. Babaannem farkındaydı. İyi olmadığını, iyi hissetmediğinin... Belki de çok önceden anlamıştı ama bana söylememişti, bilmiyordum. Eğer öyleyse ona çok kırılırdım. Umarım öyle değildir çünkü bu hayatta beni kırmayan yalnızca oyken onun da beni kırmasını kaldıramazdım.

Gözlerim vücudumdaki stresle birlikte kocaman olmuştu. Hafif dalgalı denizi izlerken titreyen ellerimi bacaklarımın altına sakladım. Kendimi bildim bileli hayatımda olmayan anne ve babamın yokluğuna alışmıştım ama yine kendimi bildim bileli başucumda hep bulunan babaannemin yokluğuna alışmak zorunda kalacağımı düşünmek bile nefesimi kesiyordu.

Umutsuz değildim. Doktor da umutsuz konuşmamıştı ancak elbette hastalığını tetikleyecek birçok faktörden uzak durması gerektiğini de anlatmıştı uzun uzun. Umutlu konuşmuştu ancak durumu da ciddiye. Uzak durması gerekenlerin başını stres ve üzüntü çekiyordu. Her gün oğullarının fotoğraflarına bakarak ağlayan onu nasıl stres ve üzüntüden uzak tutacaktım? Yorgundu. O kadar yorgundu ki yılların onda bıraktığı duygusal yıpranmışlıkların vücuduna hastalık olarak döndüğünü söylemişti bugün bana.

Canımı acıttı.

En çok da onun için elimden gelen her şeyi yapmaya razıyken gözlerindeki pes etmişlik acıtmıştı. İstemiyordu. Belki de nefes almaktan yorulmuştu, bu zamana kadar üstüne durmadan binmeye devam eden yüklerden dolayı yaşamak bile istemiyordu. Ben de bir yük olmuşum. En çok da benim için uğraşmıştı. Bir kez daha öfke duydum. Amcama, yengeme ama en çok da anne-baba demeye utandığım o iki insana.

Bugün tüm öfkeme, tüm yaşananlara rağmen babaannem için amcamı aramış ve yaşananları haber vermiştim. Karşılığında verdiği tepki sinirden deliye dönmeme sebep olmuştu. Annesinin hastalığını öğrenince kuru bir geçmiş olsun demişti yalnızca. İyi mi, yapabileceğim bir şey var mı ya da görmeye geleceğim yoktu. Yalnızca geçmiş olsun ve başka bir şey diyecek misinden ibaretti tüm konuşması.

Her gece oğullarının fotoğrafına bakıp ağlayarak, özlemle dolup taşarken uykuya dalan babaannem bunu duysaydı kahrolurdu.

Yutkunmaya çalıştım. Boğazım ağlayamamaktan düğüm düğüm olurken telefonumu çıkardım. Yarın sabah erkenden Antalya'ya uçacaklarını biliyordum ancak biriyle konuşmaya o kadar ihtiyacım vardı ki vazgeçmeden Atlas'ı aradım. Çaldı, çaldı, çaldı...

Açmadı.

Bir kez daha aramazdım normalde. Ama o kadar kötüydüm ki tüm her şeyi bir kenara bırakarak tekrardan çaldırdım telefonunu. Aramam bir kez daha yanıtsız kalırken telefonumu cebime atarak denizi izlemeye devam ettim. Müsait olsaydı açardı. Rahatsız etmek istemiyordum. Dilara muhtemelen çoktan uyumuştur ama uyanık olsaydı da onu arayamazdım. Dertlerimle kimse uğraşmak zorunda değildi. Atlas'la daha yakındık, biraz konuşmak iyi gelir diye düşünmüştüm ama o da uyuyordu belki de.

Saat gece yarısına geldiği sıralarda oturduğum banktan kalktım. Ellerimi ceplerime koyarak yürümeye başladığımda bakışlarım dalgalarla süslenen denizden ayrılmıyordu. Kokusu buram buram burnuma dolarken derin nefesler alarak içimdeki sıkıntıyı atmaya çalıştım.

Her zaman huzuru bulduğum deniz kokusu bile geçiremiyordu içimdeki sıkıntıyı. Ağlayabilsem rahatlayacak gibi hissediyordum, ağlayamıyordum. Yürümeye devam ettim. Kafamı dağıtmama yetecek, belki daha iyi hissetmemi sağlayacak kadar yürüdüm ancak nafileydi. Eve vardığımda ilk işim baannemin odasına girmek oldu. Çoktan uyumuştur. Uykusu çok ağırdı, içtiği ilaçların da etkisi vardı bunda. Gece lambası hafifçe aydınlattığı yüzüne bakarken sessiz adımlarla yanına ilerleyerek yatağının kenarına oturdum. Elim beyazlamış saçlarına uzanırken tebessüm ettim. "Bu hayatta senden başka ailem yok." diye mırıldandım parmaklarım ak saçlarının arasından gidip gelirken. "Beni bırakıp gidersen kimsesiz kalırım. Ve ben yalnız kalmaktan çok korkarım."

Bu kadar kötü hissetmemin sebebi onun umutsuz oluşuydu. Tedavinin iyi gelmeyeceğinden değil, tedavi olacak gücü kendinde bulamamasından korkuyordum.

“Bencillik biliyorum.” dedim ellerimi kucağıma çekip birbirine bağlarken. “Benim için hayatından birçok kez ödün vermişken şimdi yine benim için diren demek bencillik biliyorum ama...”

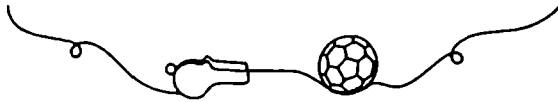
Durdum.

“Senden başka kimsem de yok.”

Daha fazla konuşmadım. Derin uykuda olan yüzüne son bir bakış atıp odasından ayrıldım. Kısa bir düşün ardından kendimi yatağıma sırtüstü bırakırken telefonumdan kanser hastalığıyla ilgili uzunca bir araştırma yaptım. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Yorgundum ama bir gram uykum yoktu. Midem stresten dolayı öyle taş gibiydi ki zaten uykum olsa dahi ağrıdan uyuyabileceğimi sanmıyordum. Telefonumu kapatarak sol tarafıma doğru döndüm. Bakışlarım hiçbir yıldızın görünmediği gökyüzünde gezindi.

Öyle bir çıkmaz sokaktaydım ki başımı kaldırdığımda gördüğüm gökyüzümde yıldızlarım bile parlaklığını esirgiyordu sanki benden.

Yıldızlar parlaklıklarını yitirmiş, güneş ışığını kaybetmiş gibiydi benim için. Umut vardı, vardı ama benim için neredeydi?

Telefon ekranımda aniden beliren görüntülü arama çağrısına şaşırsam da müsait olduğumdan vakit kaybetmeden aramayı cevapladım.

Telefon ekranım dört kareye ayrıldı. Bakışlarım ilk olarak Utku Deniz'i bulurken yarı uykulu bir halde telefon ekranına baktığını gördüm. Bakışları ekranın bir köşesine dönerken o kısık gözleri yavaşça açıldı, oturduğu yerde doğruldu.

“Çabuk açın, çabuk açın, çabuk açı...” Atlas’ın sesiyle bakışlarımı sanki kötü bir şey yapıyormuşum da yakalanmışım gibi hızlıca ekranda görünen yüzüne çevirdim. Nefes nefese bir halde koşuyor, ekrana hiç bakmıyordu.

Utku’nun “Ekranı bakarsan açtığımızı görürsün Ato.” demesiyle irkilerek telefon ekranına döndü. “Bizi toplu aramanın sebebi nedir kardeşim? Koştururken hem de...”

Bakışlarım telefon ekranındaki diğer yüzlerde gezindi. Atlas aniden görüntülü aramıştı ve yalnızca beni değildi elbette. Konuşmada Utku Deniz ve Alperen de vardı. Alperen’in hemen yanında kafasını kadrja sokmaya çalışan bir Eymen de tabii ki... Atlas’ın beni de Galatasaray’ın futbolcusu sanıyor olma ihtimali gün geçtikçe artıyordu.

“Ben geç kalıyorum.” dedi nefes nefese. “Uçak beni almadan gidecek galiba. Sonra burada Trabzon deplasmanında maç sonu sahada tek başına oradan oraya koşturan Serdar Dursun gibi kalacağım. Utku sen mantıklı adamsın. Durdur o uçağı.”

Utku bezgince ofladı. “Benim mantıklı olmamla uçağı durdurmanın alakası ne?” Telefonu hareket ettirdiği için görüntüsü sarsılırken yüzünü biraz daha ekrana yaklaştırarak telefonu sabit tutmaya başladı. Saçlarının birkaç tutamı alnına dökülürken saatin henüz erken olmasından kaynaklansa gerek, gözleri her ne kadar açık tutmaya çalışsa da kısıktı. Başını geriye doğru yaslayarak uyumamaya çalışıyor gibiydi. Sabahları ayrı bir tatlılığa büründüğü fikri kafamın içinden geçerken yutkunma ihtiyacı hissettim.

“Ve benim bu konuşmanın içerisinde olmamın alakası ne?” diye sordum hemen onun ardından. Kafamdaki konuyu değiştirmem gerekiyordu. Bazen anlamsız detaylara takılıyor, hiç olmadık kişiler hakkında kafamın içinden geçen düşüncelere engel olamıyordum. Mesela *onun* hakkında...

Atlas yeni fark ediyor olmalı ki duraksadığını gördüm. “Lara? Ne işin var burada?”

Ekрана baygın bakışlar attım. “Beni sen aradın.”

“Konumuz bu mu peki Lara?” diye söylendi. Uyku Atlas’ın da yüzünden şapır şapır dökülüyordu. Onların aksine uykulu bir halim yoktu. Bütün gece uyumamış olmama rağmen sabah dinç bir şekilde erkenden işyerime gelmişim. “Geç kalıyorum diyorum! Sizin uçakla gelsem alırlar mı?”

“Aynen.” dedim alayla. “Kampa da bizim şirketten katılırsın. Online kamp.”

“Yetişseydin.” dedi Alperen sessizliğini bozarken. O diğerlerinin aksine oldukça dinç duruyordu. Şaşırtıcıydı. “Gökyüzüne bak, el sallarsın. Ayrıca günaydın Lara. Dilara orada mı?”

“Günaydın.” dedim. “Henüz gelmedi.”

Alperen cevap vermeden başını sallarken, “Günaydın.” diyen Utku Deniz oldu. Bakışlarım telefon ekranımdan onun yüzünde gezinirken Atlas’ın küfrüyle yüzüm istemsizce buruştu.

“Hay sikeyim ya...”

“Küfretme.” dedi. Bakışlarını ekranda gezdirirken bir an göz göze geldik. *Evet, ekrandan.* “Söyleriz beklerler. Seni burada bırakıp gidecek halimiz yok Ato.”

Atlas bakışlarını kısa bir an önündeki yoldan ayırırken terdirgince telefon ekranına baktı. Sıkıntılı bir soluk bıraktı. “Ya bırakıp giderseniz? Ya siz orada, ben burada ayrı kalırsak?” “İstersen drama dizisine bağlama kardeşim.”

Alperen kahkaha attı. “Adamın dert ettiği şeye bakın anasını satayım. Seni bırakıp gitsek bile al bilet gel arkamızdan kardeşim. Gerçi sen de haklısın. Arada böyle konuları dert etmek gerekiyor. Hayatta her zaman mutlu olursak, hayalini kuracak neyimiz kalır?”

Alperen’in sözleriyle derin bir nefes alarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Utku’nun bıkmış bir halde gözlerini kapatıp başını iki yana salladığını gördüm. Eymen onun omzunda uymakla meşguldü.

“Alperen.” dedi Atlas, ciddi bir tonda. “Bağlantın zayıfladı gözüküyor kardeşim, o yüzden çıkarıyorum seni toplantıdan.”

“Lan!” Alperen aniden sohbetten düşerken Atlas derin bir nefes aldı.

“Bu adam böyle konuşunca benim nefesim kesiliyor.”

“Yanıma gelecek şimdi.” dedi Utku Deniz gülerek.

“Neredesin ki sen?” dememle dudaklarımı birbirine bastırdım. *Kural bilmem kaç Lara. Gereksiz sorular sorma.*

Boştaki elini çenesine götürürken başparmağıyla dudağının kenarını kaşıdı. “Havaalanı. Kahve içiyorum ben şimdi. Tek başıma. Alperen’le Eymen de takımla birlikteydi.”

Anladım dercesine başımı salladığımda gülümsemesini saklamak istercesine dudaklarını birbirine bastırdı. Hey, ne oluyordu?

“Beş çayı muhabbetiniz bittiyse benim burada kalacak olmamla ilgilenebilir misiniz?” diyerek homurdanan sesiyle bakışlarım bir kez daha onun yüzünden ayrıldı. “Hayır, asıl mesela burada kalmak da değil. Ne güzel lige üç puanla başlamamızı sağlayan golü ben atmışım, kendimi göstermişim. Bu durum hiç iyi olmayacak. Okan Hoca beni disiplinsizlikten kadro dışı bırakır mı?”

“İnşallah bırakır.” dedim.

Benimle aynı anda Utku Deniz’in de sesi duyulmuştu. “İnşallah bırakır.”

Bizim aynı düşünüp aynı anda aynı sözleri söylememiz hoşuna gitmiş olacak ki kıkırdaması doldu kulaklarıma. Altdudağımı dişlerimin arasına alarak gülüşümü saklamaya çalışsam da pek fayda etmemişti.

“Geçin dalganızı.” diyen Atlas ile sıyrıldım düşüncelerimden.

“Ne yapalım Atlas? Ne yapalım istersin canım arkadaşım? Işınlanma gücüm var da benim mi haberim yok? Kulüp size haber vermiş. Ne diye geç kaldın? Dün gece erken uyuduğunu sanıyordum.”

“Şey...” dedi ve sırtımaya başladı. “Gece bazı yoğunluklarım vardı.”

Yüzümü buruşturup öğürecek gibi yapacaktım ki Utku Deniz’in hâlâ aramada olduğu aklıma gelmiş, bundan vazgeçmiştim. “Rezilsin.” dedim, mırıldanarak. “Sen rezil bir insansın. İnşallah kadro dışı bırakırlar da seni, görürsün o yoğunluğu.”

“Harbiden rezilsin Ato.” dedi Utku. “Sen daha yeni sevgilinden ayrılmadın mı oğlum?”

Atlas omuz silkti. “Giden gitmiştir. Takımdan oyuncu gidine arkasından ağlayıp duruyor muyuz? Yoo. Yeni oyuncu transfer ediyoruz. Öyle düşünün.”

“Tekrar ediyorum.” dedim düz bir ifadeyle. “Rezilsin Atlas.”

“Tekrar ediyorum.” dedi Utku Deniz de benim gibi düz bir ifadeyle. “Harbiden rezilsin Ato.”

“Birdiler iki oldular başıma.” diye söylendi Atlas. Aramayı açtığımızdan beri ya koşuyor ya da hızlı hızlı yürüyordu. Evinde havaalanına yürüyerek mi gidiyordu anlamamıştım. Eğer öyleyse muhtemelen takım maçı bitirip İstanbul’a geri döndüğünde ancak ulaşırdı Atlas Antalya’ya. “Kapatın abi kapatın. İki eğlenmesin zaten şu bahtsız Atlas. Neyim ben makine...”

Susmayacağını anlayınca ekrandaki Utku Deniz’e el salladım. Anlamış olacak ki, işaret ve ortaparmağını birleştirerek alnına değdirdi ardından uzaklaştırdı. Onun bu hareketinin ardından kırmızı butona basarak aramadan ayrıldığımda benim ardından onun da çıktığını biliyordum.

Sabah henüz çok erkendi. Galatasaray takımı bu saatte havaalanına gittiğine göre erkenden Antalya’ya varıp direkt olarak akşam antrenmanına başlayacaktı. Bu maç için takımın ekstra motivasyona sahip olduğunu ve iştahla çalıştıklarını duymuştum. Bunun nedeni elbette Utku Deniz’di.

Elbette her maç her futbolcu için önemliydi ama bu maç Utku için çok önemliyken belli ki takımı için de öyle olmuştu. Kısa sürede birbirlerini böylesine benimseyip destek olmaları

rı çok güzeldi. Farkındayım. Herkes farkındaydı. Utku Deniz Antalya'ya vardığında da maça çıktığında da çok büyük tepkilerle karşılaşacaktı. Hele ki maça çıktığında muhtemelen ısıklar dur durak bilmeyecekti.

Yine de bunların dışında çok daha önemli bir olay vardı.

Bu maç Utku Deniz'in Galatasaray formasıyla ilk maçı olacaktı.

Büyük umutlarla geldiği, çocukluk hayali olan takımla ilk maçına çıkacaktı. Yaşanacak tüm olumsuzluklara rağmen maç sırasında elinden gelenden fazlasını yapacağını inanıyordum. Ben de orada olacaktım.

Ekip olarak maç günü yani yarın sabah erken saatlerde Antalya'ya varacaktık. Hatta şansımız varsa takımlarla maç öncesi birkaç konuşma gerçekleştirerek taraftarlara iletebilirdik. Bu konuda Atlas'a söylesem elbette yardımcı olurdu ancak bu tarz bir şey istemiyordum. Bu konularda üstlerimiz iletişime geçiyor, eğer izin alabilirlerse röportaj yapabiliyorduk. Elbette her zaman olmuyordu. Maç öncesi ve maç sonrası gelecek olan yorumlar ve tepkiler de göz önüne alınarak izin verildiği için hiçbir takımı da yargılayamıyordum.

“Sen iyi misin?” diyen sesle önüme düşen saçlarımı omzumdan arkaya atarak sesin sahibine döndüm. Yarkın elindeki kahvelerden birini önüme bıraktığında hal hatır soranın o olmasına şaşırsam da teşekkür ettim. “Kötü gözüküyorsun.”

“Yorgunum sadece.” dedim tebessüm ederek. Kötü mü gözüküyorum? Teşekkür ederim Yarkın... “Transfer haberleri falan derken uyku düzenim bozuldu. Uyuyamayınca böyle oluyorum ama geçer birkaç güne.”

Anladım dercesine başını salladı. “Kahve iyi gelir. Sen bugün iyi dinlen de sonra Antalya deplasmanında bayılıp kalma.” Sırıttı. “O kadar işin arasında bir de ayılıp bayılmakla vakit kaybetmeyelim, değil mi?”

“Bayılmam.” dedim, düz bir ifadeyle. “Öyle bir durum olsa da vakit kaybedecek olan sen olmazsın, dert etme.”

Omuz silkerek masasına geri döndüğünde gözlerimi devirdim. Önümdeki bilgisayara dönerek haftalık Süper Lig planını çıkarırken Dilara odaya girdi. “Utku Deniz Has ile yapılacak röportajın günü ve saati belli olmuş. Yine sen, ben ve Ferhat gideceğiz Lara. Antalya maçından sonraki gün izinliler, o nedenle daha sonraki günün öğle arasında röportajı gerçekleştireceğiz. Sosyal medya ekibinden biri olarak sen de bizimle geleceksin.”

“Tamam.” dedim usulca. “YouTube kanalıyla ilgilenen ekip-ten kimse gelmeyecek mi?”

Başını iki yana salladı. “Bizim gideceğimizi söylediler yalnızca. Ferhat koordine edecekmiş. Başlayacak yine emirler yağdırmaya... Şimdiden sinir krizi geçirdim.”

Ona küçük bir tebessüm ederek bilgisayar ekranına döndüm. Programı tamamlamamın ardından çıkan haberlere bakıyordum ki tanınan bir haber ajansının başlığını görünce sayfayı kaydırmayı bırakarak tıkladım.

GALATASARAY’DA KÖTÜ BAŞLANGIÇ

Utku Deniz Has için Galatasaray’da kötü başlangıç. Eski takımıyla yaşadığı olaylı ayrılık sonrası büyük umutlarla geldiği takımında profesyonel futbolcu Utku Deniz Has’ın adeta hayata küstüğü öğrenildi. Tesislerde ağzını bıçak açmadığı ve kimseyle konuşmadığı öğrenilen Has’ın takım arkadaşlarıyla da arasının bu nedenle açık olduğu, onlarla kaynaşamadığı düşünülüyor.

Geçtiğimiz sezonu büyük bir başarıyla geçiren Utku Deniz’in kendini her şeyden uzaklaştırdığı gibi taraftarlarından beklediği desteği alamadığı ve adeta hayata küstüğü belirtildi. Yorumcularımızdan Ali Korkut’un deyimine göre bu tavırların ardından eski takımıyla

oynanacak olan maçta alacağı tepkiler nedeniyle Utku Deniz Has'ın beklenen performansı gösteremeyeceği ve sahada ikinci yarıyı bile göremeyeceği düşünülüyor.

Transferiyle büyük ses yaratan Utku Deniz Has için gözler Galatasaray-Antalyaspor maçında.

“Bir insanın üzerine bu kadar gidilir gerçekten.” diye konuştum sınırlı bir tonda. “Destek olmak varken köstek olmayı seviyorlar. Bir de öyle bir yazmışlar ki... Utku'nun gerçek düşüncelerini direkt onun ağzından duymasam inanacağım. Saçmalık.”

“Sen kendi kendine mi konuşuyorsun?” diye soran Dilara'yı duyunca kaşlarımı çattığımı o an fark etmiştim. “Neye sinirlendin birden?”

“Utku Deniz için yapılan haberi gördün mü? Bayağı umutsuz konuşmuşlar.”

“Gördüm.” dedi. “İlk maçının deplasmanda, hele ki ayrıldığı takımının deplasmanında olması çok kötü oldu Lara. İster istemez ekstra kötü etkileniyordur Utku. Bu durumun da performansını etkilemesi çok yüksek ihtimal. Elbette böyle bir şey olmasını kimse istemez ama ihtimaller çerçevesinde konuşacak olursak Utku'nun istediği performansı gösteremeyecek olması beni şaşırtmaz.”

Haber sayfasını kapatarak derin bir nefes çektim. Neden herkes böyle negatif düşünüyordu ki? “Ben öyle düşünmüyorum.” dedim kararlı bir tonda. “Tüm bunların aksine yaşadığı haksızlıklar, her şeye rağmen ona güvenen yönetim ve taraftarı için eskisiden bile iyi performans sergileyeceğini düşünüyorum.”

Dilara söylediklerim karşısında bir süre sessiz kalırken usulca başını salladı. “Umarım ben yanılıyorum.”

Umarım.

Utku Deniz kulaklığını takarak ortamdan sıyrılacaktı ki Atlas'ın nefes nefese uçağa yetişmesiyle taktığı tek kulaklığını da çıkardı. "Yetişmeyi başarabildin. Hiç umudum yoktu ama başardın, tebrik ederim kardeşim."

"Götümden bile ter akıyor şu an." diyerek kendini Alperen'in yanına attı Atlas. "Artık tövbe etmem gerektiğini anladım."

Alperen, "İnşallah cenabet cenabet gelmemişsindir buraya." diyerek yerinden kalkarak Utku Deniz'in yanına geçti ve iğrenircesine baktı Atlas'a. "Geldi bir de yanıma attı kendini. Tövbe Rabbim, tövbe Allah'ım."

Eymen kahvesini yudumlarken Atlas'ın yanağından makas aldı. "Dillere düştün Atlas reis."

Atlas nefesini kontrol altına almaya çalışırken çantasından su şişesini çıkardı. "Gören de sizi masum sanır."

"Yatağında mışıl mışıl uyudum, sabah kalkıp buraya geldim." dedi Utku Deniz ters ters. "Başka zaman da herkesin yanında senin gibi şeyler yapıyormuşuz gibi konuşma."

Atlas onu umursamadan sanki az önce yorgun argın uçağa binen o değilmiş gibi ayağa fırlayarak en ön kısma geçti. "Sevgili Galatasaray ailem." dedi, ulusa seslenir gibi. "Küçük bir gecikme yaşadık ama şimdi buradayım. Öncelikle hepinize günaydın... Sizi gördüm ve evet diyorum, doğdu güneşim."

"Sadede gel sadede." diye bağırdı Alperen. "Uyuyacağım çabuk."

"Sen hep uyuyorsun abi." dedi Abdülkerim. "Sen sadece uyuyorsun zaten."

Eymen konuya atladı. "YouTube kanalı için sırayla hepimizin bir gününü çekeceklermiş abi. TikTok canlı yayında uyuyan adamı binlerce kişi izliyor bakalım seni de izleyecekler mi göreceğiz. Malum sen de bütün gün uyuyorsun. Ne çekecekler başka?"

Utku Deniz kolunu Alperen'in omzuna atarak kendine çekti. "Uğraşmayın Alperen'imle."

“Sen dur Utku’ m.” dedi Alperen. Başını hafifçe eğip kısık gözlerle kendiyle dalga geçen ikilide gezdirdi bakışlarını. “Bir insanın nasıl güldüğünden terbiyesini, neye güldüğünden akıl seviyesini anlarsın, demiş Mevlana.”

“Mevlana?” diye sordu Mertens bozuk Türkçesiyle.

“Mevlana Mevlana.” dedi Alperen. “Kendisi şairdir abim. Aynı zamanda çok değerli bir mutasavvıftır da...”

“Abi o kadar Türkçe bilmiyor ama sen bilirsin.” dedi Eymen. “İngilizce mi anlatsan? Gelmişsin iki haftadır Türkiye’de olan adama mutasavvıf falan diyorsun.”

Alperen gözlerini baydı. “Öğrensın oğlum. Daha uzun süre burada. Utku Deniz çevirir şimdi. Çevir Boşnak böreğim.”

Utku ikiletmeden onun yerine Mertens’e İngilizce bir şekilde cevap verdiğinde Mertens gülerek başını salladı.

“Şu İngilizceye bak be.” dedi Alperen gururla onu izlerken. “Şu aksana bak. Çok yetenekli bu çocuk. Her konuda çok iyi. Bir de Antalya deplasmanında gol attı mı var ya...” Parmaklarını birleştirerek dudaklarına götürdü. “Üffff!”

Utku Deniz onun bakışı ve övgü dolu sözleriyle başını eğerek gülümsedi.

“İşte konu tam da bu.” diyerek sessizliğini bozdu Atlas. “Bu maç her zamanki maçlarımızdan daha önemli. Kazanacağız. Kazanmak için uğraşacağız.” Gaza gelmiş halde bağırarak konuşurken işaretparmağıyla her bir takım arkadaşını gösteriyordu. “Utku’ muz için Antalya’ dan sarı-kırmızı meşaleleri galibiyetle yakarak döneceğiz!”

“Atlas.” diye uyardı onu Utku Deniz. “Kardeşim dur bir. Neden savaşa gidiyormuşuz gibi gaza geldin?”

“Savaş sayılır.” İşaretparmağını sus dercesine dudaklarına götürdü. “Sen bu işe karışma. Yalnızca sahaya çık ve golleri at kardeşim. Ben ve diğer takım arkadaşların sana sonsuz destek olacak.” Elini göğsüne vurdu. “Yanında. Sen sadece maçı düşün. Hiçbir şeyi kafana takma. Biz halledeceğiz.”

Atlas'ın sözlerinin ardından takım arkadaşlarından Yunus, Berkan ve Mertens de aynı desteği dile getirdi. Utku Deniz onlara minnet dolu gözlerle baktıktan sonra ellerine çevirdi bakışlarını. Utanmış gibiydi ancak içinde en çok yükselen duygu minnetti. Daha yeni tanıştığı bu insanların yıllardır tanıyor-muşçasına ona sahip çıkmaları, içinde bir yerlerde uzun süredir gezinen kara bulutların biraz da olsa dağılmasını sağladı.

“O zaman ben DJ'iniz Eymen yani namı diğer Şimşek Eymen sizi motive etmek için buradayım. İstek parçası olan kendilerini daha sonraya saklasın. İlk şarkı benden Utku'ya geliyor. *Kırk Yılda Bir Gibisin* kardeşim.”

Onun şarkı seçimi Utku Deniz'in kahkaha atmasına sebep olurken koluna delinmek istercesine vurulmasıyla ilgisi Alperen'e yöneldi. “Bu sana mı âşık lan?”

“Evet, yaza evleniyoruz. Haberin yok mu kardeşim?” diyerek alay etti Utku Deniz. “Ne oldu, kıskandın mı?”

“Dilara'm var benim bir kere.”

“Emin misin olduğuna?” diyen Utku'ya karşı gözlerini kıstı Alperen. “Var da bize mi söylemiyorsun?”

“Dalga mı geçiyorsun lan? Dilara bana yeşil ışık yaksa yemin ederim Arabistan'daki Ronaldo'nun bile haberi olur. Ne söylememesi?”

Utku Deniz destek vermek istercesine elini onun omzuna koyarak iki kere sıktı. “Denizde kum bizde umut bitmez kardeşim, üzülme.”

Alperen onun elini omzundan iterken homurdandı. “Sen üzülme dedin ya üzülmiyorum artık. İyi ki psikolog falan olmamışsın birader.”

“Ne yapayım başka?”

“Lara'yla konuş, aramızı yapsın.” dedi Alperen.

Utku Deniz duyduğu isimle duraksadı. “Neden ben konuşuyormuşum?”

“Atlas gevşek de ondan.” Alperen onun duraksadığını görünce sırtarak *hayırdır* dercesine göz kırptı. “Niye duraksadın ki sen şimdi? Hayırdır? Sanki git Lara’ya evlenme teklifi et dedim.”

Utku Deniz onun son cümlesiyle birlikte boğazını temizleyerek geri çekildi. “Duraksamadım. Kız sana bir şey yapamayacağını söyledi. Ben söyleyince değişecek mi fikri?” Alperen konuşmak için dudaklarını aralamıştı ki Utku Deniz izin vermedi. “Sus kardeşim. Benim için açılan şarkıyı dinleyeceğim. Sabah sabah kafamı açtın anasını satayım.”

“Senin başka yerlerin de açılmış da... Neyse.”

“Eymen!” diye bağırdı Alperen. “Sana şimşek lakabını kim taktı kardeşim? Götünden element uydurma.”

Eymen *teessüf ederim* dercesine başını yana yatırdı. “Sahanın ortasına şimşek gibi düşüyorum abi. Bana demeyecekler de kime diyecekler? Kırdın beni, *god damn it!*”

“*God damn it* diyor ya... Kafanı kıracağım kafanı.”

“Kafamı kırabilirsin abi. Ayağıma dokunma da...”

Bol şarkılı ve makaralı geçen uçuşun ardından takım Antalya’ya vardı. Herhangi bir taraftar sesi duyulmuyordu çünkü yönetim tarafından varış saatlerine dair bilgi verilmemişti. Utku Deniz başı eğik bir halde kapıdan çıktı ancak Alperen çoktan onun yanına gelerek kolunu omzuna atmıştı bile.

Otobüse bindiklerinde orta sıralardaki ikili koltuklardan birinin cam kenarına geçti. Alperen de hemen onun yanına oturdu. Otobüs birkaç dakika sonra kamp yapacakları alana doğru yola çıkarken Eymen en başta ayağa kalkarak hoparlöre bağladığı telefonundan bir şarkıyı son ses açtı. “Hoş geldin yar, yüreğime, boş ver be!” İşaretparmağıyla Atlas ve Alperen’i gösterince üçü hep bir ağızdan bağırarak gelen kısma eşlik ettiler. “Elâlem ne der-se de-sin, hadi hadi hadi hadi haddiiiiii!”

Berkan, Gomis, Barış Alper ve Atlas ayağa kalkarak otobüsün koridor kısmına çıkıp oynamaya başlamıştı. Utku Deniz onların bu hallerine gülümserken Berkan aniden onu kollarından tutarak yanlarına çekince itiraz etmeye vakti kalmamıştı. “Bafe’ye bak.” diye seslendi Alperen. “Benden daha Türk gibi oynuyor Allah çarpsın. Helal olsun abime benim be!”

“Oyna!” diye bağırdı Gomis ellerini havaya kaldırıp sallarken. “Oyna abi yandan yandan abi.”

“Öz abim.” dedi Atlas onu işaret ederken. “Yalnız kıvrırış gerçek mi? Bana da öğret Bafe!”

Alperen alayla güldü. “Sen de o kıvrırışı yapacak göt var mı Atlas kardeşim?”

Onun söylediğiyle diğerleri de gülerken Atlas sırtarak şarkıyla uyumlu oynamaya devam etti. “Bu herif beni laf ede ede seviyor.” dedi. “Alperen Kalgan size laf söylüyorsa bilin ki sizi seviyordur. Eğer sessiz kalıyor ve uğraşmıyorsa geçmiş olsun. Asla dostluk alanına girememişsiniz demektir.”

“Çok şükür.” dedi Eymen. “En çok beni seviyor demek ki.”

Atlas, “Yarışırız bu konuda.” dediğinde Alperen onları umursamadı.

“Ben en çok yedi numarayı seviyorum. Yedi, yedi, yedi.”

“İyi ki bir şey öğrendi.” dedi Atlas.

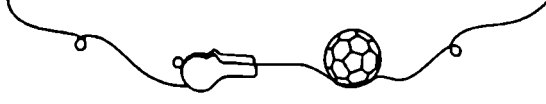
“Bilmemek değil öğrenmemek ayıptır.” Utku Deniz’in kafasındaki şapkayı çıkararak saçlarını karıştırdı. “Seni sevdiğim kadar yaşasaydım ölümsüzlüğün adını sonsuzluk koyardım Boşnak böreğim.”

Atlas eğilerek Utku Deniz’in kulağına yanaştı. “Sen kaç istersen. Alperen sanırım seni Dilara Yenge olarak görmeye başladı. Vay anasını satayım. Aşk acısı insana gerçekten serap gördürüyormuş.”

“Serap merap tanımam ben. Dilara görürüm sadece.”

“Alperen ‘konuşamam, yalnızca Dilara’ moduna geçtiğine göre...” dedi Atlas. “Biz oynamaya devam.”

Keyifli bir yolculuk, keyfi gayet yerinde bir takım. Maç için hazırlardı.

Lara Güneş Yazgan

Öğleden sonra Antalya'ya varır varmaz ilk iş Antalyaspor başkanıyla görüşmüş, ardından bizim için ayrılan yere dinlenmek üzere varmıştık. Şimdi stadyumdaydık ve maçın başlamasına az bir vakit varken Galatasaraylı futbolcuların bulunduğu soyunma odasının önünde duraksadım. Sahadaki ısınmalarından az önce dönmüşlerdi. Utku Deniz kısa bir an takım arkadaşlarından uzaklaşarak eski takım arkadaşlarından birkaçının yanına gelmesiyle onlarla hasret gidermişti.

Atlas o geceki aramama dönmemişti ancak gelip gelmediğimi soran bir mesaj göndermişti. Burada olduğumu öğrenince soyunma odası kısmına gelmemi rica etmişti. Yanımdan Antalyasporlu birkaç futbolcu geçerken biri göz göze gelmemizle tebessüm ederek yanımdan geçip gitmişti.

Kapı açıldığında Atlas'ı görmeyi beklerken Utku Deniz karşımda belirince bakışlarım önce üzerindeki Galatasaray formasında gezindi, ardından yüzüne çıktı. Sarı ve kırmızı ona yakışıyordu. Kumral saçlarını geriye atarak kapıyı ardından kapattığında bakışları yüzümde gezindi ve kaşlarını çatı. "Sorun ne?"

Kaşlarım bu sorusuyla yukarı kalktı. "Anlamadım. Sorun ne mi?"

Gözlerini kırıştıtırıp bana doğru bir adım daha attı. Bakışları yüzümü öylesine derinlemesine inceliyordu ki bakışlarımı kaçırmamak o an için çok zor geldi. "Moralin..." dedi mırıldanarak. "Bozuk duruyor. Bir şey mi oldu?"

Uykusuzluktan daha da büyüyen göz altlarım görünmesin diye bolca kapatıcı bile sürmüştüm. Nereden anlamıştı bir sorun olduğunu? “Uykusuzum.” demekle yetinsem de çatık kaşları düzelmemişti. “Sen nasılsın?” diyerek konuyu değiştirdim. “Senin için oldukça önemli bir maç.” Gülümsedim. “Galatasaray’daki ilk maçın hayırlı olsun Utku Deniz.”

“İyi gibiyim.” dedi, sakince. Stresli olmasını bekliyordum ancak sakinliği beni şaşırtmıştı. “Maç öncesi sahayı turlamaya çıktığımızda ıslıklanmalar başlasa da takım arkadaşlarımın desteğini hissetmek stresimi önlüyor.” Boğazını temizledi. “Sen gerçekten iyi olduğuna emin misin?”

Ellerimi hızlıca yüzüme götürdüm. “Yüzümde bir şey mi var? Kötü mü görünüyorum?”

“Hayır.” dedi hiç düşünmeden. “Güzelsin...” dedikten sonra duraksayarak gözlerini kapadı ve kaşının kenarına kaşdı. “Yüzünde... Kötü görünen hiçbir şey yok. Yalnızca gözlerin...”

“Dedim ya uykusuzluktan diye...” diyerek konuyu kapatmasını diledim. Oysa ağlamaktandı. “Hem beni değil de seni konuşabilir miyiz? Senden daha heyecanlıyım galiba şu anda.”

Birkaç dakikadır ilk defa tebessüm etti. “*Yedi numara tribünüyüm* diyorsun.”

Gülümseyerek başımı sol omzuma doğru eğdim. Boy farkımız alçak tabanlı spor ayakkabılarım sayesinde bir kez daha kendini belli ederken ben yukarı doğru bakıyordum o ise başını eğmişti. Mesafeler... “Sanki sen öyle anlamak istedin ama... Bozmayacağım seni.” Muzipçe konuşmamı anlayarak tebessümünü büyüttü. “Maç öncesi seni düşürüp Galatasaray taraftarından linç yemek de istemem.”

Altdudağını dişlerinin arasına alırken yükünü sağ bacağına vererek kollarını önünde bağladı. “İlk maçıma evimde, taraftarımızın önünde çıkmak istesem de buraya yabancı değilim. Gergindim ama artık değilim. Bana güvenen takımımın ve taraftarımın güvenini kırmamak için elimden geleni yapacağım.”

Göz kırptı. “Yedi numara tribünü olduğun için pişman olmayacaksın.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsememi saklamaya çalışsam da bunu yine başaramamıştım. “Görelim bakalım.”

Gelen gürültü ve hemen ardından kapı açılması sesiyle bir adım geriye atarak benden uzaklaştı. Uzaklaşmadan hemen önce, “Görelim bakalım.” kelimeleri döküldü dudaklarından.

“Selam.” dedi Atlas yanağımdan makas alırken.

“Selam.” dedim tebessüm ederek. “Neden çağırdın beni buraya?”

Olduğu yerde zıplarken cevap verdi. “Bu gece dönerken bizimle gelmek ister misin? Sizinkiler yarın sabah döneceklermiş.”

“İyi olur.” dedim onaylarken. Babaannemi yalnız bırakmak istemiyordum. “Sorun olmaz mı?”

Onun yerine Utku Deniz cevapladı. “Sorun olmaz. Olursa da hallederim ben.” Atlas ile ikisini gösterdi. “Biz hallederiz yani.”

“Aynen öyle.” dedi Atlas. “Senin farklı yerlerde kalmayı sevmediğini bildiğimden teklif edeyim dedim. Ondan çağırdım. Maç sonu karmaşa olur arada kaynar falan. Tamam mıyız o zaman?”

Elimi yumruk yaparak kaldırdım ve başparmağımı gösterdim. “Ben gidiyorum artık.” dedim geri geri adımlarken. “Size başarılar. Vurduğunuz gol olsun!”

İkisi birlikte gülerken tam arkamı dönmüştüm ki Utku Deniz’in sesini duydum. “Atlas’ı bilmem de *ben verdiğim sözleri tutarım*. Tribünümü üzmem.”

Olduğum yerde durarak tekrardan onlara döndüğümde Alperen ve Eymen başlarını kapıdan çıkardı. “Bizim için dua et Lara.” dedi Alperen.

“Valla ben dünden beri dua ediyorum.” diyen Eymen olmuştu. “Dua, dilek, manifest ne varsa yaptım. Hem kazanmamız için hem de gol atmam için.”

“Kardeşim.” dedi Alperen onun omzuna kolunu sarıp kendine çekerken. “Gol atman için dilek dilemek istiyorsan üç kere Utku Deniz demen gerekiyor. Duanı etmeyi de unutma tabii.”

“Ne alaka abi?”

“Üç kere Utku Deniz dersen dileğin kabul oluyormuş çünkü.”

Eymen’in başını sallayarak, “Utku Deniz, Utku Deniz, Utku Deniz.” demesiyle dudaklarımdan küçük bir kahkaha döküldü.

“Yedi, yedi, yedi.” dedim ben de onlara uyararak. “Aldım, kabul ettim, öyle de oldu. Hadi bakalım.”

“Yalnız tam olarak neyi dilediniz?” diye sordu muzipçe Utku Deniz. Bakışları gözlerimdeydi. “Eymen’in gol atmasını mı yoksa beni mi? Bana pek Eymen ile alakası yokmuş gibi geldi.”

Söyledikleriyle gözlerim kocaman açılırken hepsine el sallayarak arkamı döndüm. “Tekrardan başarılar. Ben kaçtım!”

Koşar adımlarla koridoru aşip stadyumda bizim için ayrılan tribüne girdiğimde yine aynı hızla Dilara’nın yanına bıraktım kendimi. Telefonundaki bakışları üzerime döndürerek ne olduğunu sorgularcasına yüzümde gezinmeye başladı. “Biri seni sıkıştırdı mı yoksa?” Sinirle olduğu yerde doğruldu. “Dövebilirim Lara. Nered...”

“Ay hayır.” dedim kolunu tutarak. “Bizimkilerin yanındaydım da koşarak geldim buraya. Kötü bir şey yok, sakın ol lütfen.”

Bir soluk bıraktı. “İyi bari. Seni nefes nefese ve endişeli görünce korktum bir an.”

Endişeli değil, şaşkın ve heyecanlıydım yalnızca. Arkama yaslanıp derin nefesler almaya devam ederken elimi kalbimin üzerine götürdüm. Bu hep böyle saçma sapan hızlanacak mıydı?

On dakika sonra oyuncuların sahaya çıkması ve İstiklal Marşı’nı hep beraber okumamızın ardından herkes yerlerine

dizildi. Atlas olduğu yerde heyecanla zıplarken onun bu haline gülmeden edemedim.

Bakışlarım en son olarak Galatasaray'ın sol kanadına takıldı.

7 NUMARA Utku Deniz Has

Yüzünden hiçbir şey okunmazken ciddi bir ifadeyle maçın başlatılmasını bekliyordu. Sağ kanatta Rashica varken en önde Gomis elbette parlıyordu. Limonlu kekimiz Icardi bu maçta yedekti.

Hakemin düdüğü çalmasıyla maç başladı. Dilara solumda oturuyordu, onun hemen yanındaysa Yarkın. Maça etkili başlayan isim rakip takım olsa da on dakikanın sonunda Galatasaray'ın ilk atağı için topu ilerleten oyuncu Dries Mertens olmuştu. Dikkatle maça odaklanırken topu alan Mertens pası sol tarafında kalan Utku Deniz'e isabetli bir şekilde attı. Topun Utku Deniz'in sol ayağıyla buluşmasıyla stadyumda büyük ıslıklar duyulurken Utku rakip takımın oyuncusundan nefis bir hareketle sıyrıldı.

7 numara tribünü... Ayağa kalkın çünkü sanırım o başaracak.

Önüne çıkan rakip takım defans oyuncusundan yine ustalıkla sıyrılırken topu Gomis'e yolladı. Stadyumun üst kısmında Galatasaray taraftarı için ayrılan tribünde sesler yükselirken Gomis boş kaleye doğru son sürat ilerlemeye başladı. Hemen sol arka kısmında Utku Deniz de onu takip ederken Gomis şut çekse yüzde yüz gol atacağı pozisyonu es geçerek Utku Deniz'e topuk pası attı. Topun yeniden sol ayağıyla buluşmasıyla Utku Deniz kaleye sert bir şut çekti.

Top sanki ağır çekimde havada uçarken kaleci topun geldiği yöne zıplasa da fayda etmemişti. Utku Deniz'in sol ayağıyla sertçe çektiği şut ağlarla buluştu.

GOL!

Maçın on üçüncü dakikasında topu ağlarla buluşturan Utku Deniz stadyumdaki rakip takımın taraftarından büyük bir tepki alırken her şeye rağmen gol sevinci yapmadı. Takım arkadaşları ondan daha fazla sevinerek Utku Deniz'e sarıldılar.

Bakışlarım yedek kulübesine kaydığında Alperen'in önceki maçın aksine bu maçta ayağa kalkarak saha kenarına ilerlediğini gördüm. Utku'yla göz göze geldiklerinde yumruk yaptığı elini havaya kaldırırken işaretparmağıyla onu işaret etti. Utku Deniz ise maç tekrardan başlamadan hemen önce oraya koşup önce Alperen'e, ardından Okan Hoca'ya sarıldı.

Stadyumdaki uğultuyu bastıran Galatasaray taraftarının, "Utku Deniz Has!" tezahüratları ise onların olduğu tribüne bakarak elini kaldırmasını sağladı. Yüzündeki gülümsemeden utandığını anlayabiliyordum.

Biliyordum.

Tüm yazılanların ve söylenenlerin aksine tüm takımın ve taraftarın onun yanında olduğunu ve Utku Deniz'in pes etmeyeceğini biliyordum. Ve o az önceki golüyle tüm söylenenlerin yutulmasını sağlamıştı.

Elbette bunda takım arkadaşlarının da etkisi büyüktü. Futbol bir takım oyunuyken futbolcuların bencil olmaması tebrik edilecek bir detaydı. Birçok kişi bunun bir takım oyunu olduğunu unutup bireysel performanslarını yükseltmek amacıyla bencilce oynayabiliyordu.

"Haklıymışsın." diyen Dilara'nın bana doğru eğilerek söylediği sözlerle sahaya nasıl bakıyordum bilmiyordum ama yüzümdeki tebessümle döndüm ona. "Islıklanmalardan etkilenmek yerine daha fazla motive oluyor. Şu on beş dakikadır izlediğimiz Utku'yu oldukça kararlı gördüm."

Telefonumu çıkardım, Utku Deniz'in attığı gol için paylaşım yapacağım dosyayı indirdim mailimden. "*Süper Lig'de gol perdesini açtı.*" yazmamın ardından paylaştığım gönderiye art arda yorumlar gelmeye başladı. Yorumlara daha sonra baka-

caktım ancak üstteki bildirimden gördüğüm yorum gülmemi sağladı.

“Aga nasıl geçti o iki kişinin arasından kesin gusüllü.” Dilara sesli okuduğum yorumla bana dönerken anlamsız bakışlarıyla telefon ekranını ona doğru çevirdim. “Sen yeteneğinle sahada nefis hareketler yaparsın, o sırada yorumlar...”

Dilara’nın bakışları omzumdan arkaya kayarken stadyumdaki seslerin çoğalmasıyla ben de hızlıca pozisyona döndüm. Tam o sırada rakip takım skoru eşitleyecek o golü atmıştı. “Abdülkerim pas hatası yaptı.” dedi. “Rakip takımın asistini yaptı. Gelecek yorumları tahmin edebiliyorum.”

Abdülkerim de takıma bu sene gelmişti ve şu hareketinden sonra transfer çalımını olarak dalga geçilmesi muhtemeldi. Ancak her zaman dediğim gibi tek maçta şu lafları yiyebileceği gibi tek maçta baş üzerine de çıkarılabilirdi.

Rakip takımın golünün ardından stadyumda gol anonsu yankılanmış ve maç tekrar başlamıştı. Top her iki takımda da eşit dururken Utku Deniz taç atışını kullanmak için saha kenarına ilerledi. Islıklarla birlikte kafasına doğru su şişesi ve birkaç maddenin atılmasıyla olduğum yerde öne doğru kayarak bir şey olup olmadığını görmeye çalıştım. Takım arkadaşlarından birkaçı yanına koşup onu sahanın ortasına doğru çekerken aniden bir karmaşa oldu. Rakip takım kaptanı saha kenarına giderek taraftarlarına durmaları gerektiğini işaret ederken Alperen’in de sahaya atlayarak Utku’nun yanına gittiğini gördüm. Neyse ki hiçbir sorun yoktu.

Alperen’in Utku Deniz’in kafasını tutup hasar tespiti yapması Dilara’yı güldürürken sııttım. “Sen Alperen’e mi güldün az önce?”

“Yoo.” dedi gülüşünü hızla yüzünden silerken. “Sanki doktor da koştu hemen kontrol ediyor.”

“Bence Alperen dostları için o an doktor da olabilecek bir karakter.” dememle salladığı bacağıının durduğunu, bakışları-

nın ise sahanın ortasından tekrardan yedek kulübesine yürüyen Alperen’de tutuklu kaldığını fark ettim. “Biraz farklı bir karakter ama bu onu kötü yapmaz.” diyerek devam ettim. “Şu kısacık zamanda bile bana kırk yıllık dostuymuşum gibi davranıyor. Sen onunla konuşmaya başlasan kim bilir nasıl davranır...”

Alperen’in kafasını kaldırarak olduğumuz tribüne bakmasıyla Dilara başını hızla karşı tribüne çevirdi. “Konuşacağımız bir şey yok. Alperen’in bana karşı farklı tarzda duygularının olduğunu farkındayım ama o duyguların karşılığı bende yok. Şu anda olmadığı gibi, ileride de olmayacak. Boşa umut vererek kimseyi üzmeye hakkım olduğunu sanmıyorum. Selam desem umutlanacak bir tipi var.”

Üstelemek istemedim. “Sen bilirsin.” demekle yetindim.

Utku Deniz bu sefer olaysız bir şekilde taç atışını kullanırken atak golle sonuçlanmamış ve ilk yarı verilen üç dakikalık uzatmanın sonunda sonlanmıştı. Dilara sessizliğini korurken Yarkın’ın çoktan yanımızdan ayrıldığını şu an fark ediyordum. “Yarkın gitmiş.”

Elini *aman* dercesine salladı. “Varlığıyla yokluğu bir zaten.”

Futbolcuların içeri girmeleriyle Dilara tekrar konuştu. “Benim hakkımda konuşuyor musunuz?”

“Kiminle?” diye sordum anlamamış gibi yaparak.

Gözlerini devirdi. “Şu yedek futbolcuyla işte...”

“Şu yedek futbolcunun adı var sanki ama...”

“Alperen işte Lara.” diye konuştu ancak tamamen homurdanmadan ibaretti. “İlla söyleteceksin bana. Sen maç öncelerinde ve sonlarında görüşüyorsun onlarla. Benim muhabbetim dönüyor mu hiç?”

“Senin muhabbetini yalnızca Alperen döndürüyor.” dedim dürüst olarak. “Diğerleri senin yüz vermeyeceğinden bahsediyorlar yalnızca. Zaten Alperen hele ki aranızda bir şey yokken ortamda adını kötü bir şekilde döndürecek bir adam değil. Rahatsız olduğun bu sanırım.”

Başını sallayarak bileğindeki tokasıyla saçlarını tepesinden atkuyruğu yapmaya başladı. “Sadece sana olan aşkımdan bahsederek efkârlanıyor.” dediğimde yüzünde herhangi bir duygu değişimi olmasa da sert bir ifadesi yoktu. “Derbeder etmişsin Galatasaray futbolcusunu. Taraftar duymasın...”

Omuz silkti. “Ben bir şey yapmadım. İlk görüşte âşık oldum diye dolaşan kendisi. Kaldı ki ilk görüşte aşka inanmam ben Lara. Bir kere buradan kaybediyor puanları.”

“Ha, zamanla âşık olsa puan kazacak ve bir şansı olacak yani öyle mi?”

Ellerini birbirine çarparak beni alkışladı. “Yani, lafları nasıl böylesine enteresan anlıyorsun ben de bunun araştırılmasını istiyorum Lara. Hiçbir şekilde şansımız yok bizim. Ben futbolculara güvenmem. Bile bile aldatılmaya yürümeyeceğim, kimse kusura bakmasın.”

Dudaklarımı büzerek bakışlarımı ellerime çevirdim. “Tüm futbolcuları aynı kefeye koyman ne kadar doğru? Her konuşmamızda bunu yapıyorsun. Önceden yaşadığın bir şeyler mi var?”

Sağ omzunu silkti ve cevap vermedi. Bu beni şüpheye düşürse de özel hayatına saygı duyarak daha fazla soru sormadan konuyu kapatmayı tercih ettim. Merak ettiklerimi saygı çerçevesinde sorardım ancak anlatmak istemiyorsa da zorlama tarafı değildim. Karşımdakini rahatsız etmek, bile isteye yapacağım şeylerden biri değildi. Dilara bir gün eğer isterse anlatırdı.

“Baksana.” dedi. Çantamdan çıkardığım su şişesini dudaklarıma yaslarken onu dinliyordum. “Sen Atlas’tan hoşlanmıyorsun değil mi?”

Duyduğum sözlerle içtiğim su genzime kaçtı. Aniden öksürmeye başlarken Dilara sırtıma vurarak, “Helal.” demeye başladı. “Ne oldu birden?”

“Ne mi oldu birden?” diye sordum öksürüklerimin arasından. “Sorduğun şeyin farkında mısın? Atlas benim arkadaşım!”

“Olabilir.” dedi umursamaz bir tavırla. “Arkadaşlar sonradan sevgili olamıyorlar mı? Hem arkadaşın olabilir ama hoşlanıyor da olabilirsin. Sürekli bana tüm futbolcuları bir tutma, herkes aynı olmaz falan dediğin için böyle bir çıkarım yaptım.”

“Lütfen bir daha çıkarım yapma.”

Gözlerini kıstı. “Böyle bir ihtimal yok yani?”

“Elbette yok Dilara.” dedim ters ters. “Atlas benim hep arkadaşımdı, hep de öyle kalacak. Aklına başka şeyler gelmesin.”

Ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. “Pekâlâ.”

İkimiz de sessizliğe gömüldüğümüzde Yarkın ikinci yarının başlamasıyla yanımızdaki yerini tekrardan almıştı. Gereke-dikçe konuşmayı tercih etmediğinden aynı şekilde davranıyor-duk biz de ona. Ya konuşmuyordu ya da konuşsa bile alttan alttan laf söyleyerek karşısındakini zor duruma sokuyordu. En-teresan bir karakteri vardı ama yine de tüm bunlara rağmen onu tanımaya çalışıyordum. İzin verdiği kadarıyla elbette...

“Abdülkerim’i çıkarıyor.” diyen Dilara’yla düşüncelerim-den sıyrıldım. “Yaptığı hata maçtan erken çıkarılmasına sebep oldu.”

“Alperen giriyor onun yerine maça.” dedim. Alperen, Okan Hoca’yla sahanın kenarına geçerken onun söylediği şeyleri dikkatle dinlemeye başladı. Hırslı bir yapıya sahipti. Elinden geleni yapmaya da çalışıyordu ancak nedense maç anında is-tediği performansı gösteremiyor ve yedek kalıyordu. Böyle devam ederse yani performansını artıramaz ve yedek kalmaya devam ederse kulübün onu kiralama olasılığı yüksekti. Ya da kulüp göndermek istemese de Alperen yedeklerde durmak ye-rine oynamak için başka takıma gitmek isteyebilirdi.

“Geçen hafta...” dedi Dilara, “Eyüpspor’a gideceği yönün-de haberleri çıkmıştı.”

“Yalandır muhtemelen. Gitmek istediğine yönelik konuş-madı hiç. Aksine Galatasaray maçları için sıkı hazırlanıyor.”

Oyuncu değişikliğinin ardından Alperen sahadaki yerini alırken ma aynı seyriyle devam etti. Galatasaray taraftarı az olmasına rağmen takımını ikinci gol için daha da motive etmek adına öyle bir bağırıyordu ki Antalyaspor taraftarında da büyük bir uğultu başlamıştı. Bebeklere takılan ses engelleyici kulaklıktan almama son bir maç...

Galatasaray kalesinde art arda yaşanan tehlikeli ataklar Muslera'nın kurtarışlarıyla geride kalırken oklar Galatasaray'a dönmüştü. Atak için hazırlanan Nelsson topu uzun pasla sağ kanattaki Rashica'ya yolladı. Ceza sahasının kalabalıklaşması pozisyonu zorlaştırırken Rashica'nın pasıyla topu kaleye şut çeken Gomis maalesef sonuç alamamıştı. Ancak şansları bitmemişti. Mertens köşe vuruşu için yerine geçerken geriye kalanlar kalenin önünde toplandılar.

İçimden bir his gol olacağını söylüyordu.

Bakışlarım daha dikkatli bir şekilde pozisyonun oynanacağı alana odaklanırken ellerimi kucağımda birleştirdim. Düdük aldı, Mertens köşe vuruşunu kullandı. Mertens'in topu kalabalığa doğru vurmasıyla kale önünde büyük bir karmaşa yaşanırken topa gelen kafa vuruşuyla top ağlarla buluştu.

Gol atan kişi 7 numaralı formasıyla Utku Deniz Has' tı.

Utku Deniz hem bu gecenin hem de Galatasaray formasıyla ilk maçının ikinci golünü attı. Dudaklarım benden bağımsız gülümsemek için iki yana doğru gerilirken o, yine gol sevinci gösterisi yapmayarak takım arkadaşlarına sarıldı. Tek başına kalmasıyla sağ avucu kalbinin üzerini, armasının hemen üstünü bulurken gözlerini kapatarak başını gökyüzüne kaldırdı. Dudaklarının araladığını ve bir şeyler mırıldandığını oturduğum yerden grebilsem de dudak hareketleri o kadar küçüktü ki ne dediğini kimse okuyamaz gibiydi.

Dudak okumayı bilmeyi diledim bir an için. Gerçekten merak etmiştim. Sorabilirdim ama... Ama işte.

Maç devam etti. Utku Deniz'in golünün ardından elbette geriye de düşmelerinin etkisiyle Antalyaspor taraftarı daha sınırlanmıştı. Utku'ya yönelik küfürler oldukça net duyuluyordu. Buna gerek var mıydı? Evet, sizden gitmişti. Ancak arka planda dönen olayları bu sektörün içinde olduğum halde ben bile detaylı bilmezken yalnızca dışarıdan bakarak onu yargılamaları normal miydi?

Doksanıncı dakikaya gelinmesiyle havaya kaldırılan tabela da maçın uzatması gösterildi. *Doksan artı dört* verildi.

Taraftar baskısının artmasıyla Okan Hoca oyuncu değişikliğine giderek Utku Deniz'i takım arkadaşları ve yönetimin alkışları eşliğinde kenara çağırdı. Dudaklarını birbirine bastır-mış, nefes nefese bir halde kenara doğru ilerlerken Utku Deniz bu sefer başını eğmedi.

Başını kaldırdı ve bakışlarını olduğum tribüne çevirdi.

Bakışlarını olduğum tribünde gezdirirken anlamsız bir şekilde kalbim heyecanla kanat çırp-tı. Gözlerinin bende son bulmasıyla ona bakakaldığımda yüzünden hiçbir duygu okuyamadığım için hafifçe gülümsedim. Neden maçıtan çıkarken olduğum tribüne baktı, neden onunla göz göze geldiğimizde gülümsedim bilmiyordum ancak bu *an* yaşandı.

Deniz dalgalandı, güneş ışığını denize yansıttı. *An*, parıltılarını gözlerinin içine yerleştirdi.

Gülümsememle bakışları gözlerimden koparak dudaklarıma indi. Kanın yüzüme nüfuz etmesiyle ani bir sıcak basarken Utku yedek kulübesine geçti. Bense az önce bana bakarak yürüdüğü alanda takılı kaldım.

Vücudumun ani tepkileri kaşlarımın çatılmasına sebep olurken asıl canımı sıkan şey, yine o tanıdık hislerin tekrar ortaya çıkması oldu. Anlamadığım bu hisler Utku Deniz ile yaşadığım bazı anlarda ortaya çıkarken bunların ne anlama geldiğini bilmemek canımı sıkmaya başlamıştı. Daha önce tanıdığım biri olsaydı onu *unutmazdım*, biliyordum.

Verilen dört dakika da golsüz sonlanırken Galatasaray rakip takımı 2-1 mağlup ederek Süper Lig'in ikinci maçında da es vermedi. Galatasaray takımı direkt olarak içeri girecekken kendi taraftarlarının bulunduğu tribünden gelen seslerle onları kırmadılar ve o kısma doğru ilerlemeye başladılar. Ben ne olacağını merakla beklerken Gomis öne çıkarak Alperen'in yanında sessizce yürüyen Utku Deniz'in yanına gitmiş ve elinden çekerek onu taraftarın tam önüne götürmüştü.

Şimdi en önde Utku Deniz, arkasında takım arkadaşları, karşısında ise taraftarı duruyordu. Tam o an taraftarlarının hepsinin ağzından aynı cümleler dökülmeye başladı.

"Utku! Utku Deniz! Utku! Utku Deniz!"

Utku Deniz sağ elini kalbinin üzerine yaslarken sol elini kaldırarak taraftarını selamladı. Tam şu an neler hissettiğini anlayamazdım ya da o da kelimelere dökemezdi ama onun için bu anın paha biçilemez olduğunu ve yıllar geçse de aklından asla silinmeyecek bir an olduğunu farkındaydım.

Daha fazla vakit kaybetmeden alkışlarla sahadan ayrılan Galatasaray takımıyla biz de yaşanan karmaşa nedeniyle tribünlerden erken ayrılmak zorunda kalmıştık. Dilara da benimle dönmeye karar vermiş, Yarkın bizim için ayarlanan otele gitmek için yanımızdan ayrılmıştı. Şimdi stadyumun hemen önünde diğerlerini bekliyorduk.

"Akşamlar sensiz geçmez Dilara!" Sesin sahibiyle arkamı bile dönmeden gülümseyerek gözlerimi kıstım. "Sabahlar sensiz olmaz Dilara."

Dilara etrafa bakındı. "Kafamı nereye gömebilirim?"

"Dilara... Neredesin benim güzel sevdiğim."

Alperen ellerini eşofmanın cebine sokmuş bir halde Dilara'nın yanındaki yerini alırken araladığım gözlerimin açısına bir çift ela göz düştü. "İyi akşamlar." dedi, keyifli ses tonuyla Utku Deniz. Dudaklarındaki gülümsemesinin ışıltıları

gözlerinin içine de düşmüşken keyfi onu tanıdığımdan beri ilk kez böylesine yerinde görünüyordu.

“İyi akşamlar.” dedim gülümsemesine karşılık vererek. Ellerimi arkamda birleştirirken Alperen ve Dilara’nın aralarında bir konuşmaya dalmasıyla bakışlarımı üzerinde sabit tutmaya devam ettim. “Tebrik ederim.”

“Eyvallah.” Nemli saçlarının dağıtırken o da ellerini eşofmanının ceplerine sokarak bana bakmaya devam etti. “Ne âlemde?” diye sordu.

Sorusunu anlamadığım için birkaç saniye sessiz kalırken, “Ne ne âlemde?” diye sordum.

Başını geriye doğru atarken dişlerini göstererek kocaman gülümsedi. “Yedi numara tribünü diyorum...” Kaşlarıyla beni işaret ederken göz kırptı. “Ne âlemde?”

“Ha, sen beni bayağı bayağı yedi numara tribünü olarak belledin anladığım kadarıyla.” Dilimi altdudağımın üzerinde gezdirirken Antalya sıcaklığının etkisiyle saçlarımı sırtıma doğru attım. Bakışları saçlarıma düştü.

Bakışları saçlarımdayken mırıldandı. “Hım?”

“Yedi numara tribünü bence çıldırmıştır.” diye konuştum. “Ben öyle tahmin ediyorum yani. O iki golün ardından aksi mümkün olamaz gibi. Keyfim dün geceden sonra ilk kez biraz da olsun yerine gelirken kafamı kısa bir an da olsa dağıtabildiğim için mutluydum. “Sen sahada ne yaptın öyle Deniz?”

“Küçükken vermiş olduğum bir söz vardı.” dedi, bir adım daha atıp üzerime eğilirken. “Maça çıktığım sırada onu düşündüm.”

İşaretparmağını karanlık gökyüzüne doğru kaldırdı. “*Güneş doğdu.*”

Güneş? Doğdu?

Anlamını sormak üzere dudaklarımı aralamıştım ki Atlas’ın ortama düşen sesiyle kelimelerimin hepsini yutmak zorunda kaldım. “Gençler! Hadi gidiyoruz. Canımız kanımız taraftarımız bizi havaalanında bekliyormuş.”

“Binlerce insan, tek yürek.” diye bağırdı Eymen. “Utku! Utku Deniz! Utku! Utku Deniz!”

Atlas ve Eymen kollarını birbirlerinin omuzlarına atarak oldukları yerde zıplamaya başladılar. “Sol ayağına kurban olalım Utku’m!”

“Hadi oradan.” diye bağırdı Alperen. Sonunda ilgisi-ni Dilara’dan alabilmişti. “Utku’nun sol ayağına ben kurban oluyorum. Siktirin gidin kıskanç herifler.” Elini dudaklarına yaslariken mahcup bir ifadeyle Dilara’ya baktı. “Özür dilerim, birden kaçtı Dilara’m.”

Utku Deniz Has’ın sol ayağı fan club başkanı Alperen Kalkan aramızdaydı. İki de rakibi vardı elbette. Atlas ve Eymen...

Gözlerini deviren Dilara onu umursamadan ilerlemeye başladı. “Şu cilveyi görüyor musun?” diyen Alperen’e baktığımda bana doğru konuştuğunu gördüm. “Senin bu arkadaşın bana âşık ama kabullenemiyor haberin olsun.”

“Günaydın Alperen.” dedim, elimi yüzüne doğru sallayarak. “Uyan, geldik.”

Utku Deniz konunun bölünmesinden hoşnut olmayan bir halde benden uzaklaşırken arkadaşlarının adını tezahürat yaparak бүрүндүкleri neşeli hallerine karşı yüzü yeniden keyifli bir hal almıştı.

Takım otobüsüne onlarla binmek garip hissettirse de Atlas’ın çekiştirmeleriyle en arka koltuğa kimseyi inceleyemeden oturmak zorunda kaldım. “Ne yapıyorsun?” diye sordum öfkeyle. “İki baktırtmadın. Sanki her gün dünya yıldızlarıyla dolu otobüse biniyorum.”

En arka koltuğun cam kenarına Dilara geçerken ben hemen onun yanına oturdum. Benim yanıma Alperen onun yanmaysa Eymen otururken Atlas ve Utku Deniz önümüzdeki ikili koltuğa geçerek oturmak yerine bize döndüler.

“Her takımla bir araya geldiğinde böyle olacaksan işimiz var Lara. İstiyorsan senin için hepsinden imzalı forma alabilirim.”

Atlas'a göz devirdim. "Ben kendim alırım sağ ol."

"Ne soracağım sana. Utku bugün telefonumda görünce hatırlattı, bak aklımdan çıkmış. Sen geçen gece beni neden aradın?"

Sorusuyla vücudum kasılırken ellerimi kucağımda birleştirdim, gülümseyerek omuz silktim. "Önemli bir şey değil. Sabah geç kalma diye uyku kontrolü yapacaktım ama açmadığın için yapamadım. Nitekim geç de kaldın sabah..."

Atlas baygın bakışlarını bana yollarken yorgun bir halde kendini koltuğa bıraktı. "Sen uğraş benimle uğraş. Kadro dışı kalacağım diye ne kadar korktuğumu bir ben bir de Allah biliyor."

Onun görüş açımdan çıkmasıyla hâlâ ayakta bize doğru dönmüş olan Utku Deniz'le göz göze geldiğimizde benim aksime o gülmüyordu. Sorgular bir ifadeyle bakışlarını yüzümde gezinmesiyle sanki az önceki minik yalanım ortaya çıkacakmış gibi bakışlarımı ellerime indirdim.

Neden bu kadar dikkatli bakıyordu?

Neden bakışları her konuşmamızda saçlarıma takılıyordu?

Ve neden ondan aldığım bu hisler bana bu kadar tanıdık hissettiriyordu?

Neden, neden ve neden... Üç nedenle kendimi uğurluyordum çünkü üçünün de bir cevabı yoktu. *Henüz.*

Ona bir an olsun bakmamamla Utku Deniz de yerine otururken duyulan Galatasaray marşları ve tezahüratlarıyla havaalanına geldiğimizi anladım. Biz geride takımdan önce inerek havaalanına başka kapıdan girmeye karar verdik. Sakin olan kapıdan birkaç Galatasaray çalışanıyla girip kontrollerden geçerken takım için ayrılan uçağa geçtik. Takımın gelmesi taraftarlardan ötürü gecikse de takım yarım saat içerisinde aramıza katılmıştı. Dilara yanımda çoktan gözlerini kapamış, benimle muhatap olmayın moduna geçmişken hem yorgun hem uykusuz olsam da sessizce telefonuma bakmaya devam ettim.

Gelen seslerle takım teker teker uçağa bindiğinde bakışlarım hepsinin yüzlerinde gezindi. Atlas bana göz kırpıp yine

önümdeki koltuğa geçmişti. Tüm takımın yüzünden yorgunlukları okunsa da hepsi gülümsüyordu. Bir kişi dışında herkes yerini alırken bakışlarım uçağın giriş kapısında dolandı. Utku Deniz hâlâ gelmemiştir.

Gelmeyen yalnızca o kalmışken bir an planı değişti sanmıştım ki on dakikaya yakın bir süre sonra nefes nefese bir halde çantasıyla uçağa bindi. Bakışları uçakta gezinirken yanımdaki boş koltukta takılı kaldı ve oraya doğru adımladı.

Yanıma oturduğunda burnuma hoş kokusu dolarken artık bu kokunun tanıdık olduğu gerçeğiyle yüzleştim. “Oturdum ama...”

“Boştu zaten.” dedim, saçımı kulağımın arkasına atarken. “Hem burada misafir ben sayılırım. İstedğin yere oturabilirsin.”

Çantasını yanındaki boş koltuğa bırakırken sırtını arkasına rahatça yaslayarak bacaklarını beni rahatsız etmeyecek derece araladı. “Uykusuz gibisin. Gidene kadar uyu istersen.” dediğinde başımı iki yana salladım. “Seni zorlamam. Ama konuşmaya ihtiyacın varsa eğer *buradayım*.” Anlamıştı. Moralimin bozuk olduğunu, tüm bu ruh halimin uykusuzluktan ya da yorgunluktan olmadığını anlamıştı. Nasıl anlamıştı bilmiyordum ama o an bana değerli hissettirdi. “Ne zaman istersen.”

“Teşekkür ederim.” diye fısıldadım güçlkle.

Boğazına düşen bakışlarımla sertçe yutkunduğunu gördüm. “Atlas görüntülü aramıştı, telefonum orada vardır.”

Başımı salladım. “Kaydederim.”

“Aramalardan rahatsız olmam.” dedi bu sefer de. “Erken uyurum ama uykum da hafiftir. Müsait olurum geceleri.” Duğının kenarını kaşdı. “Gündüzleri genelde antrenmanda olduğumuzdan telefonuma bakamıyorum.”

“Teşekkür ederim.” diye konuştum yeniden. Bakışlarımı kucağımda birleştirdiğim ellerime indirdim. “Ama ben iyiyim, gerçekten.”

“Biliyorum.” dedi. “Sadece söylüyorum. Aklında bir yerlerde bulunsun diye. Bir gün... Lazım olur belki.”

“Belki...”

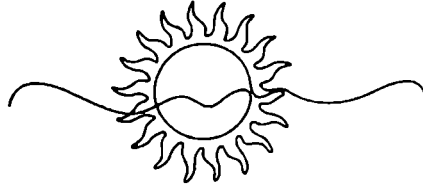
“Belki...”

Yine ağlamak istedim.

Ağlamadım.

Utku Deniz’in yanımda kıpırdanmasıyla onu seyrettim. Diğer tarafındaki koltuğa bıraktığı çantasına uzandığını görsen de sırtı görüş alanımı kapattığından içerisinden ne aldığını görememiştim. Onun tekrardan bana dönmesiyle bakışlarımı hızla ellerime çevirdim. Dirseğini aramızdaki koltuk kenarına yasladığını gözücuyla görmemin ardından nefesi saçlarıma vurdu. Nefes alışverişlerim düzensizleşirken hemen önüme uzattığı şey ve söylediği o iki kelimeyle nefesim kesildi, kalbim tekledi.

“*Kâğıthelva?*”

bölüm DÖRT

*K*âğıthelva.
Çocukluğumda, üzgün olduğum anlarda gülümsememi, mutluysen daha da coşmamı sağlayan; küçükken yalnızca babaannemin benim istememle aldığı, biraz olsun büyüdüğümdeyse artık hep kendi kendime almaya başladım kâğıthelva.

Utku Deniz bana kâğıthelva almıştı.

Utku Deniz dakikalar öncesinde hiçbir şey konuşmamama rağmen beni anlamış, üzgün olduğumu öğrenmesinin ardından da bana kâğıthelva almıştı.

Babaannem dışında ilk kez biri bana...

“Bana kâğıthelva mı aldın?” diyerek sessizce mırıldanmamla titreyen kirpiklerimin arasından yüzünü seyrettim.

Sorumla dümdüz duran dudakları iki yana doğru hareket etti. “Sana kâğıthelva aldım.” dedi tane tane. “Bu seni mutlu edecek mi?”

“Etti.” diye konuşurken gülümsedim. Etmişti. Nasıl etmezdi ki? Beni anladı, beni düşündü, bana kâğıthelva aldı.

Seni çok kısa süredir tanıyorum Utku Deniz. Şimdiden böylesine kalbime dokunman normal mi?

Sol elimin üzerinde elini hissettim önce. Ellerim sıcaktı. Onunkiyse soğuk. Temasıyla irkilerek nefesimi tuttum. Sol elimi tutan eliyle önce yavaşça avucumu açtı, ardından benim için aldığı kâğıthelvayı sol elimle tutmamı sağladı.

Avucuma bıraktığı kâğıthelvayı sıkıca tutarken bakışlarını ellerimizin üzerinden çekerek tekrardan yüzüne çevirdim. Üzerime doğru eğildiği için aramızdaki mesafe azdı ve nefesi saçlarıma çarpıyordu. Ona bakmamla onun bakışlarının ellerimizde ya da yüzümde değil de saçlarımda olduğunu gördüm.

“Deniz.” dedim tüm içtenliğimle. Bakışlarını hızla saçlarımdan çekerek gözlerime çevirdi. Elaları yakından daha da güzeldi. “Ben... Teşekkür ederim.”

“Teşekkür etmen için almadım.” dedi. “Mutlu olman için aldım Güneş. İkisi arasında büyük bir fark var, o yüzden bana teşekkür etmek yerine elinden alacaklarmış gibi sımsıkı tuttuğun kâğıthelvayı yemeye başla, olur mu?”

O söyleyene kadar avucumu bu kadar sıkıtlığının farkında değildim. “Olsun.” diyerek omuz silktim. “Yine de benim için aldın. Teşekkür etmeliyim.”

“Etmemelisin.” dedi inatla. Bakışlarıyla avucumu işaret etti. “Hadi, bekliyorum.”

“Düşünceli olduğun kadar inatçısın da...”

“Yok ya.” diye konuştu keyifle. “İnatçı değilimdir normalde.”

Eli yavaşça elimin üzerini terk ederken dakikalardır temas ettiğimiz gerçeği yüzüme çarptı. İkimiz de konuşurken ellerimizi ayırmak için hiçbir adım atmamıştık. Kâğıthelvamın paketini açıp yavaşça dudaklarıma götürdüm. “Öyle mi? Hiç belli olmuyor ama inanmış gibi yapacağım.”

Güldü. “Bak ya...”

Keyifle kâğıthelvamı yemeye başladığımda benden uzaklaşmıştı. Kâğıthelvamı ona doğru uzattım. “İster misin?” Soru-

ma karşılık duraksama yaşamasının sebebini anlayamazken bir süre cevap vermedi. “Yani, biraz hızlı cevap verirsen iyi olur. Her an bir köşeden takımın diyetisyeni, sağlıkçısı falan çıkarak beni dava edebilir.”

Tekrar konuşmamla kendisine gelmiş gibi başını iki yana salladı. Uzattığım kâğıthelvanın ısırdığım kısmından bir parça kırarak ağzına attı. “Endişelenme, seni korurum.” dedi muzipçe. “Aramızda.”

Gülümseyerek bakışlarımı kaçırdım. “Aramızda.”

“N’apıyorsunuz la siz?” Alperen’in aniden kafasını üzerimizden uzatmasıyla yerimden sıçradım. “Kâğıthelva mı o? Nereden çıktı?”

“Kızı korkuttun.” diye homurdandı Utku Deniz. “Senin sesinin ayarına kardeşim...”

Alperen sırıttı. “Kızma Utku’m.” Bakışları yanımda çoktan uyku moduna geçmiş olan Dilara’ya kaydığında içli bir nefes aldı. “Ah Dilara, ah Dilara... Uyuyan prenses.”

“Bana şöyle şeyler söyleme.” diyen Dilara aniden gözlerini açarak ona baktı. “Beni bir salar mısın sen ya?”

“Salmak ne demek Dilara? Sen hayvan mısın yoksa eşya mı? Hayır, değilsin. Kendini ve bu tarz kelimeleri aynı cümle içinde kullanmazsan sevinirim. Nasıl ki kupalara layıkça Galatasaray, sen de dünyanın en güzel kelimeleriyle aynı cümle içinde olmaya layıksın.”

“Vaov.” kelimesi çıktı dudaklarımdan istemsizce. “Bu gerçekten çok iyiydi.”

Alperen kısa bir an bana dönüp göz kırptıktan sonra tekrar Dilara’ya döndü. “Ah bir de ona iyi gelse...”

Dilara kabul et... Kabul et buna gerçekten düştün.

Ben de Dilara’ya baktığımda onun sessizce Alperen’in yüzüne baktığına gördüm. Hiçbir tepki vermeden önüne döndü. “Bence düştü.” diye fısıldadım Alperen’e doğru. “Yoksa tepki verirdi. Yine de bana güvenme ama acayip iyi cümleydi. Helal olsun.”

“Hayret bir şey.” diyen Utku Deniz’i duymamla dudaklarımı birbirine bastırdım. “Tek cümle ederek kâğıthelvamın üzerine geçti.”

“Asla.” dedim aniden. “Onun üzerine kimse geçemez.”

Alperen baygınca ona döndü. “Tamam, en kibar sensin Utku. En kibar, en güzel konuşan sensin biraderim. Almadık tahtını elinden pašam. Hem ben bu cümleleri ve hareketleri bir tek Dilara’ya yapıyorum.”

Utku Deniz kısa bir an bakakaldıktan sonra Alperen’in kafasına vurdu. “Ben önüme gelene mi yapıyorum Alperen? Salak salak konuşma kardeşim.”

“Pardon, sarhoştum Atlas sandım.”

“Eymen nerede?”

“Horul horul uyuyor.” diye homurdandı Alperen. “Bu çocukla başımız belada benden söylemesi. Kulaklık takıp şarkı dinleyerek sesini duymayayım dedim ama son seste bile horuldaması kesilmedi.”

Kaşlarım yukarı kalktı. “Biz neden duymuyoruz?”

“Rahatsız olmayın diye uçağın diğer ucuna götürdüm.” dedi rahatça. “Merak etmeyin, her şey kontrolüm altında.”

Aklıma gelen şeyi söylemeden önce dudaklarımdan bir, “Aaa!” nidası döküldü. “Yarınki izinden sonra tesislere seninle röportaj yapmaya geleceğiz Utku Deniz. Ben de geliyormuşum.”

“Benimle neden yok?” diye sordu Alperen. “Röportaj.”

Dudaklarımı büzdüm. “Seninle de olur yakında. Utku Deniz şu an gündemde ya...”

“Twitter’da gündemden inmiyor öz kardeşim benim.” dedi gururla. “Şimdi yine bir Utku Deniz tezahüratı yapardım da herkes uyudu neredeyse. Hayranınım kardeşim.”

“Eyvallah kardeşim benim.” dedi Utku Deniz.

“Kardeşlik öyle bir duygudur ki tüm evrene karşı sırt sırta siper olmak gibidir Utku’m.”

“Alperen doğruyu söyle Utku Deniz’den imzalı forma aldın mı?” diye soran oldu. Atlas ön taraftan dizlerini koltuğa yaslayarak bize döndü. “Benim sana vermemi ister misin? İmzalı forma yani.”

“İğrenç herif.” diye kısık sesle konuştuğunu duydum Utku Deniz’in. Ne kadar sessiz söylemeye çalışsa da onu duymuştum. Alperen ve Atlas konuşmaya devam ederken ben kâğıthelvamı bitirmeye yaklaştım bile.

“Kız.” dedi Atlas ona bakmamı sağlarken. “Çantamda kâğıthelva yok dememiş miydin sen? Beni mi kandırdın?”

Gözlerimi devirdim. “Seni kandırmadım Ato. O gün gerçekten yoktu ve bu da çantamdan çıkmadı zaten.”

Kalan kâğıthelvamı almak için uzandı ki eline vurdum. “Uzaklaş.”

“Kötü kız.” diyerek sitem etti.

“Git kendine al.” dedim kaşlarımı çatarak. “Oradan bakılınca kâğıthelva hayratına mı benziyorum?”

“Açıkçası evet.”

“Çok komiksin.”

“Ben açım.” diyerek konuşmamızı sonlandırdı Alperen. “Dönünce geçen Atlas’ın götürdüğü yere gidelim mi?”

“Döndüğümüzde saatin kaç olacağından haberin var mı?”

“Ee ne olmuş? Yarın izinliyiz oğlum. Şöyle gidip mercimek çorbası üzerine lahmacun gömmemiz yok mu?”

Canım çekmişti.

“Yok kardeşim.” dedi Utku Deniz.

“Aman diyet listesini bozma.” dedi ters ters Alperen. “Abuk sabuk sağlıklı şeyler yemeye devam et sen.”

“Abuk sabuk mu? Takımdaki herkes öyle besleniyor kardeşim. Sen dışında.”

“Ne var arada kaçamak yapsak?”

Utku Deniz, “Arada yaparız ama şu an değil. Formu düşürmeye hiç gerek yok kardeşim.” diyerek yanağından makas aldı

Alperen'in. "Biz pancarlı, zencefilli ve zerdeçalı su içmekten devam."

Şok içinde yüzüne baktım. "Gerçekten o dediğin şeyi içmiyorsun değil mi?"

Altdudağını dişlerinin arasına alırken gülümsememeye çalışsa da başarılı olamadı. "Gerçekten içiyorum o dediğim şeyi."

"İnanamıyorum." dedim hayretle. "Neden bunu kendine yapıyorsun?"

"Sağlıklı." dedi gülmeye devam ederken. "Enerji kaynağı gibi düşün."

Elimi *aman kalsın* dercesine salladım. "Sağlıksız kalmayı tercih ediyorum tam şu an."

"Bir dene ama." dedi. Başını sol omzuna doğru eğerek bana bakmaya devam etti. "Seversin belki."

"Hadi oradan." dedi Alperen. "Sikimsonik şeyler içtiğin yetmiyormuş gibi bir de bize içirmeye çalışıyorsun. Pardon Lara bacım."

Elimi *boş ver* dercesine salladım "İstediğiniz gibi konuşun ya, sorun yok."

"Bari yarın gidelim." dedi bu sefer de. "Şu galibiyet üzerine bir ocakbaşı efsane gitmez mi aga? Lara ve Dilara'm da gelir."

"Beni şu cümleden çıkarın."

Dilara...

"Siz kendi aranızda gidin bence de." dedim. "Biz dahil olmayalım hiç."

Alperen anlamayarak yüzünü buruşturdu. "Sebep? Siz de bizden sayılırsınız artık. Hatta ben Atlas'ı atıp tesise seni almaları için başvuru yapacağım Lara."

"Hayda!" Atlas sitemli bir şekilde telefonunu kapatarak ilgisini bize verdi. "Kabak yine başıma patladı. Lara doğru söyle yerimde gözün mü var?"

"Ne münasebet? Sanki ben dedim!"

Alperen aramızdan biraz daha uzanarak Atlas'a ulaşip ensesine bir tokat patlattı. "Çok gevşek hareketlerin var, seni bir güzel dövsek iyi olacak."

Atlas sırttı. "Sende gözüm var demiyorsun da..."

Alperen kısa bir an Dilara'ya baktı. "Saçma sapan konuşmaları. Benim sevdalığım var."

Dilara kapalı gözlerini bir an bile aralamazken bir de ellerini yüzüne kapatarak ağlar gibi sesler çıkarmaya başladı. "Biri beni uçaktan atabilir mi?"

"Arkasından onu atmamı isterse elbette atabilir Dilara." dedi Alperen büyük bir ciddiyetle. "İsteklerine biraz dikkat edersen sevinirim."

"Bir de özür dileyeyim istersen."

"Estağfurullah."

Şu konuya el atmam şart olmuştu. "Tamam. Eğer giderseniz biz de geliriz. Dilara gelmezse ben de gelmem ama..."

"Gidelim." dedi Dilara beni şaşırtarak. "Benim kimseyle bir problemim yok." Ellerini indirdiği gibi gözlerini de açmıştı. Kocaman gözlerle Alperen'in gözlerinin içine dik dik baktı. "Kimseyle alakam da yok. Hiç kimseyle..."

"Alakan değil, sevgilin olmak tercihimdir zaten. Eyvallah Dilara."

Dilara cevap vermedi. Atlas önüne dönerken Alperen de geri çekilerek yerine oturdu. Bakışlarını Utku Deniz'i bulurken başını sol omzuna doğru yatırmış bir halde uyuduğunu gördüm. Bu şekilde uyursa boynunun tutulacağını bildiğimden elimi çenesine yaslayarak kafasını düzeltecektim ki elim daha yüzüne dokunduğu an irkilerek gözlerini araladı. Elim ateşe değmiş gibi geri çekerken mahcup bir şekilde gözlerimi kırıştırdım. "Uyandırdım, özür dilerim. Ben boynun tutulmasını diye..."

Gözlerini art arda birkaç kez kırıştırtmasının ardından sorun yok dercesine başını iki yana salladı. "Uykum çok hafif."

dedi. “Yanımda hareket ettiğin an yine uyanırdım zaten.” Göz kırparak gülümsedi. “Dert etme.”

“Hadi ya? Bense tam tersi kafamda davul çalsan uyanmam.”

Gülümsemesi sırtıta döndü. “Hadi ya?”

“Öyle...”

Yorgunlukla omuzları çökerken başını geriye doğru yaslamasıyla ben de önüme döndüm. Başımı geriye doğru yaslayıp gözlerimi birkaç dakika için kapatırken uyuyacağımdan habersizdim. Günlerdir uykusuzdum. Burnuma dolan hoş kokuyla iyice mayışırken sesler gitgide boğuklaşmış, başımın sol omzuma doğru düşmesine engel olamamıştım.

“Lara! Lara! Lara! Uyan be kızım artık. İsmiini tüm havalımanı öğrendi sayemde.”

“Günlerdir uyumamış.” diyen Utku Deniz’in de sesini duymamla uykulu havam yavaş yavaş dağılmaya başladı. “Uyusun biraz daha. Acelen ne?”

“Zaten senin yüzünden yarım saattir uyanmasını bekliyoruz Utku.” diye homurdanan Atlas’la gözlerimi usulca araladım. “Yorulduk, evimize gidelim artık.” Şaşkın bakışlarım karşımdaki dört yüzde gezinirken Atlas şükredercesine ellerini havaya kaldırdı. “Günaydın uyuyan güzel. Hiç uyanmasaydın, biz daha beklerdik.”

Gerçekten günlerin acısını çıkarmak ister gibi uyumuştum ama yanlış mekânda. Yine de şu kısacık uyku bile vücuduma o kadar iyi gelmişti ki...

Ben bir cevap vermezken, “Yeter sen de.” dedi Alperen ona karşı. “Yarım saat bekledin incilerin mi döküldü. Günaydın Lara bacım. Hadi, gidelim artık.”

Olduğum yerden doğrulurken omzumdan kucağıma düşen şeyle anlamayarak birkaç kez göz kırptırdım. Beyin fonksiyonlarım hâlâ uyanıp yerine gelememişti... “Bu kimin?” diye mırıldandım. Üzerinde Galatasaray arması bulunan bordo bir erkek hırkasıydı.

“Utku’nun.” diyen sesin sahibine döndüm. Eymen. “Kötü yatıyordun diye boynuna koymuştu. Uykun gerçekten ağır-mış.” diyerek güldü. “O kadar hırkayı omzuna koydu, üzerini örttü ama bana mısın demedin Lara. Kızım ölüp gitsek haberin olmayacak.”

“Allah korusun.” dedim, elimdeki hırkayı sıkıca tutarken.

Alperen ellerini Atlas ve Eymen’in ensesine yerleştirerek uçağın çıkışına doğru yürütmeye başladı onu. “Gevezeliğiniz tuttu.” diyerek homurdanmaya da devam ediyordu aynı zaman-da. Ayağa kalkıp bakışlarımı uçakta gezdirdiğimde herkesin çoktan indiğini gördüm. Gerçekten Utku Deniz’in teklifiyle yarım saat beni mi beklemişlerdi? Ve gerçekten sırf daha fazla uyumam için Utku Deniz böyle bir teklifte mi bulunmuştu?

İçimde sıcak bir his belirdi.

“Hırka sende kalsın.” diyerek ayağa kalktı Utku Deniz. Bakışlarımı üzerine sabitlemişken her hareketini seyrettim. Çantasını alarak omzuna attı. “Hava serinledi.”

Aynı mahcup ifade tekrardan yüzüme yerleşirken altdudağımı dişlerimin arasına aldım. “Sırf uyuyorum diye beni burada beklemişsiniz.” diye konuştum. “Keşke uyandırsaydınız.” Uyanacakmışım gibi... “Böyle olmadı hiç.”

“Yarım saatten ne olacak Güneş?” diye sordu. “Oturduk sohbet ettik işte. Bize ne zararı var? Dert etme böyle şeyleri kendine. Hadi, hırkayı giy de inelim.”

Bir şey dememe müsaade etmeden ilerlemeye başladığında bana verdiği hırkasını üzerime geçirdim. Kalçalarımın altına inen hırkasının kollarını birkaç kez katlayarak çantamı aldım ve arkasından ilerlemeye başladım. Rezillikti. Resmen uyuyayım diye milleti bekletmişim. İçime saçma sapan bir suçluluk hissi yüklenirken yüzümdeki o mahcup ifadeyi istesem de silemiyordum.

Hırkasından burnuma yayılan buram buram kokusu az önce uyanmamışım gibi uykumu getirirken ne hissedeceğimi şaşır-

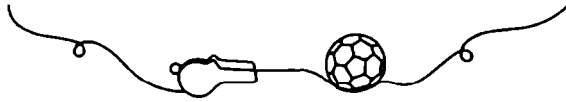
dım. Yanlış hislerle boğuşmaktan korkuyordum. Bu yaşıma kadar yaşadığım anlardan dolayı yeterince kırgın hissediyordum. Bir başka sebepten daha kırılmaya gücüm yoktu. Hep uzak durmaya çalışıyordum yanlış olabilecek tüm hislerden.

Dilara da dışarıda beni bekliyordu. Belki mahcup olduğumdan belki de aklıma takılan konudan dolayı hiç sohbete girmeden herkesle kısaca vedalaşarak ayrıldım yanlarından. Ben hızlı adımlarla yanlarından uzaklaşırken sırtımdaki bakışlardan bihaberdim. Yüzlerine pek fazla bakmamıştım ve bunu fark ettiklerini biliyordum. Yine de bir şey dememişlerdi. Atlas dışında elbette. O söylenmeye devam ederdi her zaman.

Gerçekten serinlemiş olan havanın etkisiyle üzerimdeki hırkaya daha sıkı sarıldım. Boynum tutulmasın diye hırkasını omzuma koyması, üzerimi örtmesi ve uyuyayım diye herkesi yarım saat bekletmesi...

Utku Deniz kafamı karıştırıyordu.

Utku Deniz neden kafamı karıştırıyordu?

Antalya'dan üç puanla dönen Galatasaray takımı dün gece Florya'da saatler çok geç olsa da coşkulu şekilde karşılanmıştı. Elbette bunu yapılan canlı yayınlardan biliyordum. Uçaktan indiğimiz gibi yollarımızı ayırmamızın ardından direkt olarak eve geçmiştim. Ben geldiğimde babaannem çoktan uyuyordu. Yatmadan birkaç şey atıştırıp maskelerimi de yapmamın ardından yatağıma geçsem de uyku tutmamıştı.

Yine göz altılarımı kapatıcıya boğduğum bir gündeydik.

Galatasaray takımı tesislerde taraftarının coşkusuna aynı şekilde karşılık verirken birlikte marşlar söylemiş, üçlü çektirmişlerdi. Bu olayın başrolünü ise Utku Deniz oynamıştı. Dün gece

tüm takım arkadaşları, maç öncesi yapılan tüm kötü yorumları yalanlayarak arkasında olduğunu Florya'da da göstermişti.

Utku Deniz'in dün gece yanımıza gelmeden önce yaptığı röportaj açıktı ekranımda. Önce tebrikleri kabul etmiş, ardından maçla ilgili birkaç cümle söylemişti. "Her maçımız önemli ancak bu maçın önemi benim için çok ayrıydı." diyerek başlamıştı cümlesine.

"Yaşananları herkes az çok biliyor. Geçirdiğim sarsıcı sürecin üzerine takımım için iki gol atarak galibiyete getirmenin önemi benim çok büyük. Her zaman elimden geleni yaptım, bundan sonra da öyle olacak. Güzel bir maç oldu. Takım arkadaşlarımın, ailemin, yönetimimizin ve taraftarımın desteğiyle daha da güç aldım. En başından beri arkamda olduklarını hissediyorum, buradan en çok onlara teşekkür ederim. Sezona güzel başladık, güzel devam ediyoruz. İnşallah galibiyet serimize devam edeceğiz ve sonu şampiyonluk olacak."

Onun sözlerinin bitimiyle muhabir konuşmaya başladı. "Gollerinin ardından elini kalbine götürerek gökyüzüne baktın. Bunun özel bir anlamı var mı senin için Utku?"

Utku Deniz'in yüzünde derin bir gülümseme oluştu. "Özel bir anlamı var." dedi Utku Deniz. Nefesimi tutarak devam etmesini bekledim. "*Güneş doğmuştu.*"

"*Sen sahada ne yaptın öyle Deniz?*"

"*Küçükken vermiş olduğum bir söz vardı. Maça çıktığım an onu düşündüm.*"

İşaretparmağını karanlık gökyüzüne doğru kaldırdı. "Güneş doğdu."

Utku Deniz için gecenin karanlığında bile güneş doğuyordu.

Bahsettiği güneş...Düşüncelere dalacağım sırada odamın kapısının aniden açılmasıyla irkilerek başımı telefonumdan kaldırdım. "Canım kuzenim ya, çok özlemişim." Gelen kişiyi görmemle gözlerim öfkeyle kapandı. "Ama galiba o beni özlememiş..."

Yumduğum gözlerimi tekrardan açarken onunla göz göze gelmemizle kusacağım sandım. Onu gördüğüm, sesini duyduğum an sinir tepeden tırnağa bütün vücudumu sarıyordu. “Ne işin var burada? Ayrıldın ve ben de arkandan mutluluk naraları attım. Daha işin ne burada?”

Vay be dercesine ağzını oynatırken o ağzının ortasına bir tane yumruk çakma hayallerimden bihaberdi. Boyum bir altmış olabilir ama elimin gerçekten ağır olduğunu düşünüyordum. Evet, öyleydi. Bence bunu gerzek kuzenimin üzerinde deneyerek ispat edebilirdim. “Arkamdan mutluluk naraları atacak kadar beni önemsemen gözlerimi yaşartmadı değil.” diyerek masamın önündeki koltuğa yayılarak oturdu. Gözün çıksın. “Bir süredir görüşmüyorduk. Seni görmeye geldim. Kötü mü yapmışım? Hem eski işyerimi de özlemedim değil. Gerçi şu anki buraya bin basar da konu bu değil, her neyse.”

“Küfretmek istemiyorum.” diye konuştum dişlerimin arasından. Araladığım dudaklarımın arasından sert nefesler çekerken sakın kalmak için kendimi tutmaya çalışıyordum. “Sadede gel.”

Yüzündeki sırtış yerini korurken benim bu sinirli halimin ona zevk verdiğini biliyordum. Yine de ona karşı olan sinirimi kontrol etmeyi henüz öğrenememiştim. Ona karşı olan sinirim geçebileceği bana mümkün bile gelmiyordu. “Kuşlar bana bir şeyler fısıldadı. Hatta artırıyorum... Fısıldamakla kalmadılar, üzerine bir de fotoğraflı kanıt getirdiler. Bak sen şu işe...”

Yüzüm buruştu. “Ne anlatıyorsun şu an?” Başlamıştı yine saçmalama makinesi.

“Galatasaray ve oyuncularını desem tanıdık gelir mi?”

Tek gözümü kapatarak düşünür gibi yaptım. “Bakıyorum tanıdık geliyor mu diye... Futbol camiasının içinden biri olarak saçmalama istersen elbette hiçbirinin adını bile bilmem.” dedim. “Lütfen bana böyle zor sorular sorma.”

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. “Ha, iğnelemeyi de öğrenmişiz. Dikkat et de o iğne dönüp sana batmasın.”

La havle ve la kuvvete... “Doğru düzgün konuş ya da git buradan. Seninle uğraşmayacağım.”

Elini cebine atarak telefonu çıkardı. Ben sessizce ne yapmaya çalıştığını izlerken o ekranına dokunarak bir şeyler yapıp ardından telefonunu bana doğru uzattı. “Al.”

“Bana emir verme.”

İnatla uzattığı telefonu almadığımı gördüğünde gözlerini devirdi. “Lara, sultanım! Çok rica edeceğim telefonumu alır mısınız?”

Hayır demek vardı da... İşte...

Ne gevelediğini de öğrenmem gerekiyordu. Uzattığı telefonu mikroplu bir şeyi alır gibi tuttuktan sonra açtığı ekrana baktım. Gördüğüm fotoğraf duraksamama neden olurken, “Kaydır kaydır yana da kaydır.” sesiyle fotoğrafı kaydırdım. İlk fotoğraf benim Atlaslarla birlikte gittiğim ocakbaşından bir fotoğrafımızdı. Uzaktan çekilmişti ancak yüzlerimiz görünüyordu. Hep birlikte gülerek konuştuğumuz bir fotoğraftı. Diğer fotoğraf ise dün gece onların uçağına binerken çekilen bir fotoğraftı. “Şimdi senin de istediğin gibi sadede geleyim.”

“Ne şimdi bu?” diyerek telefonu ona doğru fırlattım. Telefonunu son anda yere düşmekten kurtarıırken dehşet içinde yüzüme bakıyordu. “Şimdi de sapıklığa mı başladın? Bir bu eksikti. Tedavi ol.”

“Sen beni çok yanlış anladın kuzen.” dedi alayla. “Ben yalnızca objektifliği savunan bir spor şirketinin çalışanının bir takımın oyuncularıyla böylesine samimi olmasına şaşırdım. Kötü bir niyetim yok, yanlış anlama. Ben bile böyle düşündüysem yöneticilerin ya da takipçilerin ne düşünür? Eh, bunu da sen düşünmelisin, değil mi?”

Kaşlarım alayla havaya kalktı. “Beni tehdit mi ediyorsun? İş hayatıma karıştırmadığım sürece özel hayatımda yaşananlar yalnızca beni ilgilendirir. Şimdi al fotoğraflarını da çık git buradan. Artık yöneticilerime mi gösteriyorsun yoksa sosyal

medyada takipçilerime mi ifşa ediyorsun, seçim sana kalmış. Böyle ucuz numaralara anca sen kanarsın.”

Olmayan beyniyle beni tehdit etmeye gelmişti.

“Ben bunları dediğin gibi ifşa edersem sen yine bu konumda olacağını düşünüyorsun yani öyle mi?” diye sordu kendinden emin bir ses tonuyla. “Sen beni hep böyle güldürecek misin Lara?”

Dudaklarımı büzdüm. “Yani, aynı konumda kalamam belki...” Gülümsedim. “Terfi falan alabiliyoruz sonuçta. Ben buna aynı konumda kalmaya devam etmek demezdim.”

Yüzündeki gülüş silinirken geldiğinden beri ilk kez ciddiyet maskesini takmıştı suratına. Bu maskelerinden yalnızca biriydi. Genellikle yavşaklık ve şerefsizlik maskelerini kullanmayı tercih ediyordu mesela. Suratına en çok yumruk atmak istediğim maske kesinlikle yavşaklık olandı. Bir gün umarım nasip olurdu.

“Ben çok ciddiyim.”

Omuz silktim. “Ben de.”

“Lara...”

“Senin aksine...” diyerek sözünü kestim. Çok bile konuşmuştu. “Hiçbir zaman özel hayatımı iş hayatıma karıştırmadım. Sana olan nefretimi dahi aynı yerde çalışırken hiçbir anımızda işimize bulaştırmadım. Düşün, sana olan nefretimi bile diyorum. Ben dışarıda istersem bir Galatasaray futbolcusuyla görünürüm ister Fenerbahçe ister başka bir takım. Ha, oldu da bunu sayfama bulaştırdım. İşte o zaman karşında durur yalnızca susarım. Ama sen şimdi gelip de iki fotoğrafla beni tehdit ediyorsun ya... Çok acınasıdır Buğra.”

Sinirle ayağa kalkarken ellerini masaya dayayarak üzerime doğru eğildi. “Ayağını kaydırduğımda ciddi olduğumu anlatacaksın. Ama çok geç olacak canım kuzenim.”

“Elinden geleni ardına koyma.” dedim, sandalyemde arkama yaslanıp ondan biraz daha uzaklaşırken. “Ben kendimi

açıklamasını da savunmasını da bilirim. Ama sen de şunu unutma. Güya saman altından yürüttüğünü sandığın her şeyi ben biliyorum.”

Gözleri kısıldı. “Tehdide karşılık tehdit diyorsun, ha?”

Dilimi şaklattım. “Ben tehdit etmem. Sen bahsettiğim her şeyi yaptığımı direkt görürsün.”

“Lara, Lara... Küçüklüğünden beri şu saçma özgüveninden vazgeçemedin. Başına çok büyük bela alacaksın. Bu görüntüler hoş karşılanacak sanıyorsan çok yanılıyorsun. Seni kovmaları...”

“Başından beri sakın olayım, küfretmeyeyim diyorum ama sen insanı gerçekten bozarsın.” dedim ve hafifçe sesimi yükselterek devam ettim. “Siktir git Buğra. Bu odadan, bu şirketten, hayatımdan siktir git Buğra.”

Öfkeyle ayağa kalktığımda karşı karşıyaydık. “Yalnızca bir an için.” dedim. Boğazım düğümlenmeye başladı. “Bir an için buraya babaannemi sormak için geldiğini düşündüm. Bir an için gerçekten vicdanın olduğunu ve onu merak ettiğin için burada olduğunu düşündüm. Ama hiç olur mu? Buğra Bey’in daha önemli işleri var. Beni saçma sapan fotoğraflarla tehdit etmek gibi. Bu da benim aptallığım olsun. Bunca şeye rağmen senin bir vicdan sahibi olduğunu düşündüm ya... Gerçekten büyük aptallıktı.”

Duvar gibi bir ifadeyle, “Konuyu başka yere çekme.” dedi.

“Başka yer dediğin kanser olan babaannemiz!” Sesim istemediğim şekilde yükselirken gözlerimi kapatarak sakınlaşmaya çalışsam da nafileydi. Kaldıramıyordum. Bu konudaki umursamazlıkları kaldırabileceğim türden bir rahatlık değildi. Gözlerimi tekrar açarken alev alevdi artık bakışlarım. “Gelmiyorsun bari bir kez olsun ara da halini hatırını sor! Bu kadar mı zor? Götünü kaldırıp buraya beni tehdit etmeye gelebiliyorsun ama oturduğun yerde babaanneni arayıp birkaç dakika da olsa konuşmak bu kadar mı zor? Neden bu kadar kötüsün? Neden bu kadar kötüsünüz? Annen, baban, sen... Çocukluğumdan beri

sizden hiçbir şey istemedim. Babaannem için o babanı aradım, bu bile ona çok geldi.”

Cevap vermedi.

“Allah’ınızdan bulun.” dedim. “Yaşattığınızın bin katını yaşayın dilerim ki.”

Susmaya devam etti. Gözlerini birkaç kez kapatıp açmasının ardından bir şey demeden arkasını döndü ve hızlı adımlarla odayı terk etti. Şerefsiz. “Bari şu sözlerin üzerine nasıl olduğunu sorsaydın.” diye söylendim kendi kendime. Bu kadar vicdansız... Bu kadar kalpsiz nasıl olabiliyorlardı? Yorgunlukla az önce oturduğum koltuğa çöktüm. “Canım kuzenimmiş... Canına tüküreyim senin. Vicdandan yoksun. Başın kopsun, gözlerin çıksın, alev alev yan inşallah.”

“Ov!” İrkilerek kapıya baktım. Yarkın başını hafifçe döndürmüş sorgular gözlerle beni inceliyordu. Az önce angut çıkarken kapıyı tamamen kapatmamıştı. “Sinirlerin ortalıkta cirit attığı bir zamana denk geldim sanırım?”

Bir sen eksiktin.

“Hayır.”

“Biraz gerginsin sanırım.”

Sana ne? “Hayır.”

“Seni bayağı kızdırmışlar.”

Bayağı bile az kalırdı şu anki durumum için. “Hayır.”

Elindeki dosyaları masama bırakırken elini çenesine yaslayıp bir psikolog edasıyla beni incelemeye devam etti. “Vaov gerçekten. Senden gelen sinir ışınları beni bile etkiledi. Nesin sen? Ayaklı trafo mu?”

“Hayır.”

Düz bir ifadeyle robotmuş gibi aynı şeyi söylüyor ve hareket etmeden yalnızca gözlerimle onu takip ediyordum. Ölü numarası yaparsam beni rahat bırakır mıydı?

“Yoksa bana mı kızdın?”

“Hayır.”

“Dilara?”

“Hayır.”

“Pekâlâ.” diyerek nefesini bıraktı. “Seni daha fazla sinirlendirmeyeceğim yürüyen trafo.”

“Bana şöyle seslenme.” dememle parmaklarını şıklattı.

“Sonunda hayır dışında bir şey söyledin.”

“Allah’ım sen sabır ver.” diye mırıldanarak ellerimi yüzüme kapattım. “Yalnız kalmak istiyorum Yarkın. Lütfen, rica ediyorum beni yalnız bırakır mısın?” Seninle konuştuğum her saniye nefesimi tutarak kendimi boğasım geliyor da...

Ellerimi yüzümden çekmeden yalnızca parmaklarımı aralayarak ona baktığımda başını salladı. “Okey. Gittim bile. Sana iyi sinir krizi geçirmeler.” Bu kadar kolay rahat vereceğini düşünmediğim için şaşırsam da odadan ayrıldı.

Onun çıkmasının hemen birkaç dakika sonrasında kapım tıklatıldığında ağlar gibi iç çektim. “Bugün Lara’yı sinama günü mü?”

“Yanlış bir anda mı geldim?”

Duyduğum sesle parmaklarım yüzümde iyice aralanırken Utku Deniz’le bakışlarımız birleşti. Odamın kapısını hafifçe aralamış, başını ve vücudunun bir kısmını odaya uzatmış, öylece bana bakıyordu.

“Ay hayır.” dedim aniden. Yalnızca sinir krizi geçirmenin eşiğindeydim. Ellerimi yüzümden hızlıca çekerek ayağa kalktım. “Gel lütfen.”

Dudaklarını birbirine bastırarak odaya girdi. Ardından kapıyı kapattı. Altında siyah bir pantolon, üzerine ise yalnızca marka ismi yazan düz beyaz tişört giymişti. Saçlarını ve sakallarını önceki güne göre kısaltmıştı. Ben onu incelerken o çoktan yanıma gelerek elini uzattı. “Hoş geldin.” diyerek gülümse dim. Sanki az önce sinirden deliren ben değilmişim gibi sesim yumuşacık çıkıyordu. “Şaşırdım seni burada gördüğüme... Bu ziyaretini neye borçluyuz?”

Bir de kov istersen Lara.

Elimi avucunun içine bıraktığımda sıkıca kavradı. “Yarın yapacağınız röportajla ilgili birkaç pürüz oluştu. Ertelemek zorunda kaldık.” diyerek açıkladı kendini. Bundan haberim yoktu. Ellerimizin teması kesilirken dudaklarım büzülse de hızlıca kendimi toparlayarak yerime oturdum. “Gelmişken seni de görmek istedim.”

Yüzümdeki gülümseme daha da büyüdü. “İyi yapmışsın.” Bir an için elimi nereye koyacağımı bilemezken saçlarımı omuzlarımdan sırtıma doğru attım. Bakışları saçlarıma kaydı. “Seni izin gününde neden buraya kadar yordular anlamadım ama güzel oldu. Ertelendiğini de henüz öğrenmemiştim.”

“Yarın da tesislerde olamayacağım.” dedi. “O yüzden ben ertelemek istedim. Zaten görüşme bitince direkt yanma geldim.” Utku Deniz kalbimle oynamaya ant içmiş olabilir miydi? Bakışları etrafta gezindi. “Odan güzelmiş.”

Bakışlarımı kaçırdım. Masamın önündeki koltuğu işaret ettim. “Otursana. Bir şeyler içer miyiz?”

“İçeriz.” dedi, az önce Buğra’nın oturarak kirlettiği yere otururken. Dirseğini koltuğun kenarına yaslarken başparmağıyla dudağının kenarını kaşıdı. “Sen nasılsın? Dünden sonra... Merak ettim seni.”

Beni merak etmiş...

Başımı aşağı yukarı sallayarak titreyen ellerimi kucağıma indirdim. “Ben... Daha iyiyim. Teşekkür ederim.” Başımı kaldırmadan gözlerimi ona çevirdiğimde gülümsediğini gördüm. “Hem kâğıthelvadan sonra nasıl kötü olabilirdim ki?” Gülümsedi. Aklıma gelen bir fikirle gözlerimi kocaman açtım. “Sen!” Ani tepkimle şaşırarak devam ettim. “Sen o yüzden mi geç kaldın dün gece uçağa? Bana kâğıthelva almak için mi?”

“Konumuz bu değil.” diyerek geçiştirdi beni. Oturduğu yerde doğrulup üzerini düzeltir gibi yaparken bakışlarını benden uzaklaştırdı. “Ee yok mu bana çay falan? Hani misafirperverlik?”

“Bak ya.” diyerek gülmeye başladım. “Hem konuyu değiştiriyorsun hem de misafirperverliğime laf ediyorsun öyle mi?”

Ellerini teslim olurcasına iki yana kaldırdı. “Asla.”

Gözlerimi kıssam da gülmeye devam ediyordum. Telefon açıp iki çay söylediğimde bakışlarının ellerimde olduğunu fark etmem uzun sürmedi. “Senin ellerin mi titriyor?”

Telefonu masanın üzerine bırakıp ellerimi kucağıma çektim. “Evet. Sen gelmeden bazı sinir anları atlattım da... Sinirlenince böyle oluyor ama geçer.” Yüzüme bakmaya devam ettiğinde güven verircesine tebessüm ettim. “Gerçekten. Önemli bir şey değil.”

Sessiz kaldı ama bakışları çoktan düşünceli bir hal almıştı. Gözlem yeteneği gerçekten üst seviyedeydi. Kısa süredir tanıdığım birisi, tek bir hareketimle ya da yüzümün şeklinden yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlayabiliyordu ve bu benim için hiç iyiye işaret değildi. Alışkın değildim bir kere.

Kendini bildi bileli anlaşılmamaktan mustarip bir insanın, artık tek bakışıyla neler hissettiğinin bir adam tarafından anlaşılması... Utku Deniz bana tam olarak bu duyguyu hissettiriyordu.

Bir insanı tanımak için haftalar, aylar ya da yıllar geçmesi gerekmezdi. Bazı insanlar vardı ki onları gördüğümüz ilk an bizde başka duygular uyandırabilirdi. Belki bir bakışıyla, hareketiyle, belki de bir sözüyle bizde bir yer edinebilirdi. Bana düşünmediğim şeyler düşündürüyordu ve ben bununla nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyordum. Neydi bu? Merhamet? Şefkat? Yoksa yalnızca kibarlık mıydı?

Belki de herkese böyleydi. Belki de yalnızca çok iyi bir gözlemciydi. Yalnızca ben abartıyordum.

Yine de iyi geliyordu. Anlaşılmak iyi geliyordu. Kendim hakkında konuşamazdım. Bir şeyleri birilerine açmak benim için çok zordu. Ya da bunca zaman o kadar anlaşılmamıştım ki artık anlatmaya bile mecalim yoktu. Birilerinin beni merak etmesi, benim için kâğıthelva alması çok normal sayılabilecek-

ken benim için değeri o kadar devleşiyordu ki hislerimin tarifini nasıl yapacağımı bile bilmiyordum.

Babaannemin hastalığını öğrendiğimden beri her şey daha da kötüleşmişti sanki. Ve yine o hastalığı öğrendiğimden beri öyle anlar yaşıyordum ki sanki benim için güneş hiç böylesine doğmamıştı daha önce. Arafta gibiydim. Duygudan duyguya geçiş yapıyor, zor uyuyor, ne hissedeceğimi, ne düşüneceğimi şaşıırıyordum. Her şey bir yana, en hassas olduğum noktada amcamın, eşinin ve oğlunun davranışlarıydı beni en çok zorlayan. En mutlu olduğum anda bile o anın ortasına bomba gibi düşüyorlardı.

“Güneş.” Yumuşak çıkan ses kulaklarıma ulaşırken ellerimin üzerinde sıcakık eller hissettim. Bu sefer benim ellerim buz kesmişken onun elleri sıcacıktı. İçimi ısıtmıştı sanki. Masanın üzerine odakladığım bakışlarım, hangi ara yanıma gelip sandalyemin önünde diz çöktüğünü bilmediğim Utku Deniz’e dönerken bakışlarını ellerime çevirdi. Ellerimi tutan elleriyle avuç içlerimi açtı. İstemsizce sıktığım için tırnaklarım avuç içlerimde hilal şeklinde izler bırakmıştı. Başparmağı usulca o izlerin üzerinde gezinirken boğazıma büyük bir yumru oturdu.

“Dakikalardır sana sesleniyorum.” diye mırıldandı avuç içlerimdeki izleri okşamaya devam ederken. Başını eğdiği için yalnızca kumral tutamlarıyla bakışıyordum. “Beni korkuttun.”

“Özür dilerim.” Avuçlarımı ellerinin arasından çekerek birleştirdim. “Yalnızca... Kötü günler geçiriyorum.”

Ellerimi ondan çekmemle başını kaldırarak yüzünü yüzüme çevirdi. Ona üstten bakmak garip hissettirse de ikimiz de hareket etmedik. “Anlatabilirsin.” dedi. “Biliyorsun.”

“Benim biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var yalnızca.” diyerek gözlerimi kaçırdım. Kaçıyordum. Tüm her şeyden... Yine ve yine...

İtiraz etmek istercesine aralandı dudakları. “Güneş...”

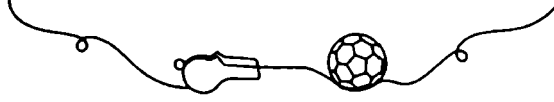
“Deniz...” Güçlkle de olsa gülümsedim. “Lütfen.”

Elaları dikkatle önce gülümsememde gezindi. Ardından en ince ayrıntısına kadar inceler gibi yüzüme baktı. Son durağı saçlarım olurken dudaklarını birbirine bastırarak başım eğdi. “Peki.”

Pes eder gibi değil de ikna edemeyeceğini anlamış birinin hüznüyle söylenen bir peki gibiydi bu.

Ayağa kalkmasının ardından sessizce odanın kapısına doğru ilerledi. Bu anın böyle sonlanmasını istemezdim ama çok kötü bir zamanlamaydı. Yalnız kalmaya, kendi kendime iyi gelip tüm bu duygu değişimlerini düzeltmeye ihtiyacım vardı. “Kusura bakma.” dememle duraksayarak omzunun üzerinden tekrar bana döndü.

“Kusura bakmam.” dedi ve her bir kelimesinin kalbime saplanacağını bilmediği o cümleyle devam etti: “*Sen kusura bakma. Bu sefer kâğıthelvam yok.*”

“Allah’tan hiçbir kamera tribünü çekmemiş de kimse seni bulamaz.”

Başımı kollarımın arasına daha çok gömdüm. “O an aklıma bile gelmedi ama gerçekten riskli bir hareket yapmış. Utku Deniz’le konuşmam gerek. Bu yazılanları gördüğünü sanmıyorum.”

Antalyaspor maçında Utku Deniz’in maçtan çıkarken bana baktığı an futbol magazini yapan bir sayfa tarafından paylaşılmıştı. Her kafadan bir ses çıkarken ve onlarca teori ortaya atılırken kime baktığı şu an magazindeki en önemli gündemdi. Neyse ki o an kameraların hepsi sahayı çekiyordu. Tribünlerden de kimse fark etmemişti ki Utku’nun bana baktığı ortaya çıkmamıştı. Ortada yalnızca tribünlere bakarak gülümseyen bir Utku Deniz vardı. O gülümsemenin hedefinde olan ben ise arananlar listesinin başında geliyordum.

Daha ligin başından aldık başımıza belayı...

Utku Deniz'in Galatasaray'daki ilk maçında oyundan çıkar-ken bakarak gülümsediği kişinin ben olduğum ortaya çıksaydı neler olurdu tahmin etmek bile istemiyordum.

Angut Buğra'ya kalmadan biz kendi kendimizi ifşa edecek gibiydik.

"Yalnız gözükmesen bile bulabilme ihtimalleri var." demesiyle Dilara'ya kaşlarımı çattım. "Ne var? Gerçekleri söylüyorum ben Lara. Sherlock gibiler kızım, ben korkuyorum açıkçası. Siz de ne diye maçın ortasında birbirinize bakarak gülümsüyorsunuz?"

"Maçın ortasında değil." diye düzelttim. "Maçın sonlarıydı."

"Ahah." diye güler gibi yaptı düz bir ifadeyle. "Bunu düzeltmen hayatımda neler değiştirdi bir bilsen..."

Omuz silktim. "Ben ne bileyim böyle bir şey olacağını? Hem Utku dönüp gülümsedi. Ne yapsaydım? Kafamı yere gömüp 'Hayır sakın bana bakma' diye ağlasa mıydım Dilara? Hiç yardımcı olmuyorsun!"

Bakışları, yüzümü kollarıma gömerek yattığım için yarım görünen yüzümde gezindi. "Sizin aranızda bir şey mi var?"

Başımı hızla kaldırdım. "Saçmalama. Nereden çıktı bu?"

"Nereden mi çıktı?" Telefonu ekranını havaya kaldırarak Utku Deniz'in sahada tribünlere bakarak –yani bana– gülümsediği fotoğrafı gösterdi. "Buradan çıktı canım. Dökül."

"Dökülecek bir şey yok." dedim. "Aramızda ilk maçıyla ilgili birkaç konuşma geçmişti. O yüzden şey yapmıştır. Başka ne olacak ki?"

"O yüzden şey yapmıştır." diyerek sesini incelterek taklidi-mi yapmaya çalıştı Dilara. Benim sesim öyle değildi bir kere. "Alperen beni sevdiğini söylüyor ama o bile böyle hareketler yapmıyor Lara. Sence ne olabilir canım arkadaşım?"

Kaşlarım muzipçe yukarı kalkarken sırıtmaya başladım. "Alperen'in böyle bir harekette bulunmasını mı isterdin yani?"

“Lafları başka yerinden anlama!”

“Yoo.” dedim arkama yaslanıp kollarımı önümde kavuşturdurken. Dilara’nın kaşları çatılmış, sinirli haline karşı ben oldukça keyifli bir şekilde sırtıyordum. “Gayet de düzgün anladım. Alperen’e söyleyeyim de gör sen. Yemin ederim sahanın ortasına alevlerle Dilara bile yazdırır. Sen yeter ki iste...”

Kolasından bir yudum alırken gözlerini devirdi. “Kendisini yakarsa işim daha da kolaylaşır.”

İç çekerek elimi kalbime yasladım. “Cani kadın.”

“Konu değiştirmede usta olduğunu daha önce söyleyen oldu mu?”

“Hiç de konu değiştirmedim. Bizim bir konumuz yoktu ki. Utku Deniz’in fotoğrafı paylaşılmış işte. Ortada büyütülecek bir mesele olduğunu düşünmüyorum.”

“Utku Deniz’in fotoğrafı paylaşılmış ve Utku Deniz’in sana bakıp gülümserken fotoğrafı paylaşılmış cümleleri arasında dağlar kadar fark var Lara Güneş Yazgan. Sen bir sonraki maçta ifşa ol da görürüm ben seni. Sonra ağlayarak gelme hiç yanıma.”

“Gelmem.”

Aramızda sessizlik oluşurken üzerimdeki ince hırkanın kollarını biraz çekerek avucumda topladım. Ağustos ayında olmamız rağmen akşamları üşüyordum. Hırka demişken... Utku Deniz’in o akşam bana verdiği hırka da hâlâ evimde duruyordu.

“Şaka yapıyorum.” dedi bir süre sessizlikten sonra. “Ne olursa olsun ben seni desteklerim. Yalnızca ağzından laf almaya çalışıyorum be kızım. Sen de kapalı kutu gibisin. Neyse, itirafıma geçiyorum o zaman.”

Merakla söyleyeceklerini beklerken kendimi tutamadım. “Demek Alperen’den etkilendiğini itiraf edeceğin ana geldik. Hazırım, bekliyorum.”

“Lara!”

Dudaklarımı büzdüm. “Tamam ya.”

Bugün iş çıkışında Dilara'nın beni davet etmesiyle onun tek başına yaşadığı evine gelmiştik. Yaklaşık bir saattir de balkonunda çekirdek yiyip kola içiyorduk. Yüzde yüz sağlıksız bir saatin ardından vicdan azabı çeksem de ortam beni bütün gücüyle içine çekiyordu.

“İtiraf dediğim benim çıkarımlarım yalnızca.” Başımı aşağı yukarı sallayarak devam etmesini belirttim. “Siz ikiniz... Utku ve sen yan yana gelince bir elektrik ortaya çıkıyor sanki. Böyle konuştuğuma bakma. Aşk meşk konuşacağın son insan bile değilim ama uçakta da sizi yan yana öyle görünce emin oldum. Ben bile fark ettiysem herkes fark eder bu arada.”

Ellerimi sandalyenin kenarlarına yaslayarak doğruldum. “Nasıl yani? Nasıl bir elektrik?”

“Elektrik kızım işte.” dedi. “Aranızda bir kıvılcım var sanki. Ki bu öyle bir kıvılcım ki asla aşk, sevgililik, flört işlerine kafa yormayan ben bile o kıvılcımdan doğan elektriğin farkına vardım. Birbirinize bakışınız, gülümsemelerimiz, konuşmalarınız... Nasıl anlatılır bilemiyorum. Bu bahsettiğim şey her insanda olacak bir şey değil. Birbirimize çok âşığız diye gezen çoğu çiftte bile yoktur belki.”

Sağ bileğime taktığım saç tokasını sol elimle hareket ettirmeye başladığımda, “Dışarıdan nasıl görüldüğümüzün farkında değilim.” dedim. “Yalnızca ilk andan beri onu tanıyormuş gibi hissediyorum. Belki bu yüzden olabilir söylediğin. Utku Deniz gerçekten iyi bir adam Dilara. İnan bana yanında kim olsa oradan bir kıvılcım çıkar.”

Başını bıkkınlıkla geriye attı. “İyi bir adam olmakla yanındaki kadınla arasında kıvılcım olmasının alakası nedir Lara? Açıklar mısın bana? Utku Deniz sana farklı bakıyor bence. Bunu kör olmayan herkes görür. Senin dışında herkes yani.”

Duraksadım. “Ne gibi farklı?”

“İşte orasını bilmiyorum.” demesiyle kaşlarımı çattım. “Daha o kadar gelişmedim bu konularda. Bahsettiğim aşk falan

değil anlıyorsun beni değil mi? Farklı şeyler var sanki. Kendini kahretme bu kadar, çıkar kokusu.”

“Ne kahredeceğim kendimi ya?” Dilara bir süre kapatılmıyordu. “Sen bizi bu kadar gözlemleyeceğine Alperen’i gözlemle. Ona bak diye yapmadığı kalmadı. Biraz da çıkarımlardan değil de gerçeklerden bahsedelim.”

“Susma hakkımı kullanıyorum.”

“Susma hakkını kullanmanı reddediyorum.” dedim. “Bana gelince konuş, kendine gelince sus. Bak senin bu konuları sevmediğini, aşk meşk konuşmak istemediğini ya da ne bileyim erkekler hakkında konuşmak istemediğinin farkındayım ama konuyu sen açtın. Anlatmak istediğin bir şeyler varsa da ben dinlerim.”

Masanın üzerindeki sigara paketine uzanarak bir dalı dudaklarının arasına bıraktı. Ucunu ateşleyip derin bir nefesi içine çekerken bakışları asla gözlerime uğramıyordu. “Belki bir gün konuşuruz ama şu an değil.” dedi. Sigarasından art arda nefesleri içine çekti. “Bu konuda benziyoruz sen de biliyorsun. Bir şeyleri karşındakine anlatmaya çalışma konusunda diyorum.”

Onu başımla onayladım. Dilara’yla belki de bu yüzden çok yakın olamamıştık bunca zaman. İkimiz de herkese karşı, doğal olarak birbirimize de karşı bir sınır çizdiğimiz için bir türlü o çok yakın arkadaş durumuna gelemiyorduk. Yine de sohbetinden keyif aldığım nadir kişilerdendi. Zaten çevresi kalabalık olan biri değildim. Dilara da benimle aynı durumdaydı.

Bir süre daha oturup sohbet ettikten sonra Dilara’yla vedalaşarak evinden ayrıldım. Evlerimizin arasındaki mesafe pek yakın sayılmazdı. Önce otobüse binmiş ardından evimin olduğu duraktan bir durak öncesinde inerek yürümeye karar vermiştim. Yürüyerek rahatlıyordum ancak İstanbul maalesef ki her yere yürüyerek gidebileceğim bir şehir değildi. Çocukların oyun oynarken birbirlerine bağırışlarıyla dolu olduğu sokaklardan geçerken evimin hemen yanındaki parka uğrayarak boş banklardan birine oturdum.

Oysa hemen karşımda gördüğüm manzarayla karşılaşacağımı bilseydim direkt olarak eve geçerdim.

Küçük bir kız çocuğu ve ona sevgiyle bakan babası.

Bazı anlar kalp kırardı.

Geçmeyecek bir kırgınlığa sahiptim. Hayattaki en büyük kırgınlığını ailesinden alanların ömür boyu içlerinde kalacak, iyileşmeyen yaraya sahip olduklarını düşünüyordum.

Aile vardı. Aile vardı.

Bir babanın kız çocuğuyla özenle ilgilendiğini görmek kalp kırmamalıydı. Olması gereken bir manzaraydı. Ama kalp kırıyordu. Babalar kimilerinin kahramanıyken kimilerinin geçmeyecek kırgınlığı olabiliyordu.

Benim babam benim hiçbir şeyim değildi.

Aile konusunda düşündüklerim geçerliydi ancak kırgınlık yaratacak kadar yanımda olan bir baba figürüne hiç sahip olmamıştım. Karşımdaki manzara can yakıcıydı. Eski halim burada olsa belki ağlardı yokluklarına, belki hâlâ sorgulardı yokluklarını. Geçmiş geçmemişti, sızısı olduğu yerde duruyordu.

“Baba.” dedi, pembe hırkalı küçük kız. Baba. Bana oldukça yabancı bir kelimeydi. “Eve giderken çikolata da alalım mı?”

“Alalım güzelim.” diyerek yere çömeldi babası, kızıyla aynı boya geldi. “Hatta eve girmeden sitedeki parkta, en sevdiğin salıncakta seni sallayalım. Geç kaldık ama anneye söylemek yok.”

Küçük kız hevesle başını sallarken kollarını babasının boynuna sardı. Babası da kollarını sıkıca ona sararken kızını kucaklayıp kalktıktan sonra ilerlemeye başladı. “Giderken anne de çiçek alalım da bize kızmasın. Annemizi üzmemek yok.”

“Annemizi üzmemek yok.” diyerek tekrarlardı babasını. “Babamızı da üzmemek yok.” Başını babasının omzuna, güvenli limanına yasladı. Sesleri yavaş yavaş uzaklaşıyordu.

Dudaklarını kızının saçlarına bastırdı. “Aferin benim güzel kızıma.”

Sonunda onları duyamayacağım kadar uzaklaştılar. Boğazım düğümlenirken art arda yutkundum. Çocuk olmaktan uzak olduğum bir yaşıyordum ama benim için parka gelmek hâlâ iyi bir eylem değildi.

“Utku’m? Moralin mi bozuk senin? Geldiğinden beri yüzünden düşen bin parça. Öpeyim de geçsin mi aslan parçası?”

Utku Deniz alnını kaşırken başının altındaki yastığı düzeltti. “Hemen de anla.”

“İki dost, iki deli kurşunuz biz.” dedi Alperen yayıldığı yerden doğrulurken. Utku’nun tavana bakarak düşünceli bir halde sessiz kalması canını sıkıyordu. “Lan harbiden ne oldu? Şu dava meselesi mi hâlâ?”

Utku Deniz, “O da var.” dedi. Şu an için asıl mesela başkaydı ama bunu kimseyle paylaşmayı düşünmüyordu. “Halledebileceğim şeyler kardeşim. Boş ver sen şimdi olan biteni. Karnım acıktı benim.”

“Anlatma anlatma.” diyerek ayağa kalkarak mutfığa doğru ilerledi Alperen. “Sana bir zıkkım vereyim de kendine gel.”

Utku Deniz dakikalar sonra ilk kez güldü. “Sen bana kıyamazsın kardeşim. Bırak bu lafları. Gidip pizza falan söyleme internetten. Sağlıklı bir şeyler yapalım.”

“Bok ye.”

Utku Deniz bir kere daha gülerken yattığı koltukta oturur vaziyete geldi. Alperen’in evindelerdi ve ortalık savaş alanından halliceydi. “Bu evi toplamayı düşünüyor musun anasını satayım? Evine değil çöplüğüne geldim sanki. Şuraya bak. Ya abi... Alperen, çorabın neden televizyonun üzerinde?”

Alperen mutfaktan kafasını uzatırken kaşları çatıktı. “Beğenmiyorsan git lan. Ev de beğendiremiyoruz paşama. Yemek

olarak da bol yağlı bir iskender söyleyeyim de gör sen. Oh mis gibi!”

Utku Deniz yüzünü ellerine gömdü. “Ben evime gidiyorum. Senin niyetin bize kalp krizi geçirtmek...”

“Dilara burada olmadığına göre kalp krizi geçirmem rahat ol.”

“Taktın sen de şu kıza.” dedi. “İstemiyor oğlum kız. Üsteleme de rahatsız olmasın.”

“Rahatsız olacağını bilsem yapmam zaten.” dedi Alperen. “Dilara’nın aslında gönlü var. Lara’ya sor istersen.”

Duyduğu isimle Utku Deniz ellerini yüzünden çekmeden parmaklarını araladı. “Lara mı?”

“Evet.” diyerek onayladı Alperen elinde sandviçlerle mutfaktan geri döndüğünde. “Unuttun mu lan kim olduğunu? Atlas’ın arkadaşı var ya, o işte.”

“Unutmadım.” dedi Utku Deniz. Sesi oldukça net çıkmıştı. “Unutmadım.”

“Tamam, anladık.” Alperen’in uzattığı sandviçi eline alırken ne olur ne olmaz diyerek içini kontrol etti. “Hee. Salam, sosis ne bulduysam doldurdum. İçine bakıyor bir de hıyar. Seni koydum içine kardeşim. Afiyet olsun.”

Utku Deniz sırtırken sandviçi dudaklarına götürdü. “Eline sağlık Alperen’im. Bana iyi bakıyorsun.”

Alperen televizyonun üzerindeki çorabını alıp koltuğa atarken spor kanallarından birisini açarak Utku’nun yanına oturdu. Diğer sandviçi de kendisi yerken dolu ağzıyla, “Seni övüyorlar görüyor musun? Aslan kardeşim benim. Nasıl hiç acımadan sapladın o iki golü, anlatsana biraz.”

“Gollerini attığım anı hayal meyal hatırlıyorum.” diyerek itiraf edercesine konuştu Utku Deniz. “Ölene dek unutamayacağım bir maç oldu benim için.”

“Anlatılmaz yaşanır diyorsun yani?”

“Öyle.”

“Sen şu röportajı neden ertelettin?”

Sandviçini bitirmesiyle tabağını mutfağa götürmek için ayağa kalktı. “O gün için de izin aldım. Çanakkale’ye bizimkilerin yanına gideceğim. Benim ufaklık hastalanmış.”

“Hadi ya? Benim yerime de öp cimcimeyi. Onun önümüzdeki maç için İstanbul’a gelip stadyumda seni izleme hayalleri yalan oldu o zaman. Desene ağlayacak bayağı bir.”

Utku Deniz tabağını makineye yerleştirmesinin ardından bir bardak su alarak tekrardan salona geçti. Yeğenin yüzü aklına geldiği için dudaklarında güzel bir gülümseme hâkimdi. “Ortalığı fena ayağa kaldıracak.” dedi. “Neyse, ben onun gönlünü alırım.”

“Kadınlarla da iyi geçiniyor, erkeklerle de, çocuklarla da... Aga nesin sen VIP kul falan mı? Bana biraz taktik ver de Dilara’yı âşık edeyim kendime.” Dediklerini düşünür gibi bir an duraksadı. “Gerçi aşk konusunda senin kendine hayrın yok da bana mı olacak? Bir yengemiz de yok ki seni bir süt dökmüş kediye çevirsin. Yenge istiyorum ben Utku.”

“Atlas ve Eymen sana yeterince yenge getiriyorlar kardeşim, bana bulaşma.”

Alperen de sandviçini bitirmesiyle boş tabağını masanın üzerine bıraktı. “Onların getirdiği yengelerden hayır mı gelir be? Bir bakıyorum sarışın bir bakıyorum esmer anasını sata-yım. İsim hafızam yetişmiyor yemin ederim.”

“Senin isim hafızası Dilara’dan ibaret olduğu için de olabilir.”

“Seninki kimden ibaret?”

Utku Deniz bakışlarını televizyonda sabit tutmaya devam etti. Adamlar konuşmaya devam etseler de onun akli başka yerde olduğundan konuşmaları duymuyordu bile. “Senden kardeşim.” diyerek alaya vurdu. “Alperen de Alperen diyor isim hafızam. Değerini bil bak. Genelde isimleri hafızamda pek tutamam.”

Alperen ağzını bir o yana bir bu yana oynattı. “Allah razı olsun.”

“Hadi, aç da PES atalım.” dedi Utku Deniz. Bahsi geçen konunun kapanmasını istiyordu. “Seni ağlatayım.”

Alperen onun hassas noktasına basılmış gibi ciddiyetle ayağa kalktı. “Buradan ağlayarak ayrılacaksın.”

“Hadi hadi.” dedi Utku Deniz umursamazca. “Az laf çok iş. Daha akşamüzeri bireysel antrenmanım var.”

“Çok canımı sıkıyorsun Utku.”

Utku uzaktan öpücük attı Alperen’e. “Ben de seni kardeşim.”

“Al.” diyerek bir kolu Utku’ya attı. “Takımını seç.”

“Ben takımımı çoktan seçtim.” dedi. “Anlı şanlı Galatasaray kardeşim. Sen kendine seç.”

“Galatasaray’ıma gol atamam.” dedi büyük bir ciddiyetle. “Başka bir takım seç.”

Utku’nun yüzü alayla dolarken yumruğunu Alperen’in omzuna vurdu. “Bana gol atamazsın zaten kardeşim dert etme.”

“Ne bu Muslera hareketlerin? Şımarma.”

“Çok konuşma da başlayalım. Bu arada... Ben sana bir şey soracağım.”

Oyunu başlattıklarından ikisinin de gözleri televizyon ekranındaydı. “Sor. Neden sormadan haber veriyorsun oğlum?”

“Atlas ve Lara... Nerede tanışmışlar? Senin bilgin var mı?”

“Yoo.” dedi umursamazca. “Hiç de merak etmedim.”

“Alperen ne bu umursamazlık kardeşim? Konu Dilara dışı olunca sen harbiden mağarana dönüyorsun.”

Utku Deniz hem konuşup hem gol attığında Alperen öfkeyle ona döndü. “Bu bir taktik miydi?”

“Yoo.” dedi gülerek. “Sorum oldukça ciddiydi. Atlas hiç bahsetmedi.”

“Niye bahsetsin? Bizi hiç alakadar etmez.”

“Niye etmesin?” diye sordu aniden Utku Deniz. “Kıza aramızdan birisin derken iyiydi. Öğrenelim işte. Bence öğrenmeliyiz.”

Alperen dilini dışarı çıkarmış hırsıyla oyunu oynarken Utku Deniz normalde hiç yapmayacağı bir şeyi yaparak düşüncelere dalınca gol yemişti. “Gol ulan! Yeni gelmedik geri geldik! Aklına nerede oğlum senin? Harcayacağım şimdi seni.”

Onun bağırmasıyla Utku Deniz irkilirken bir Alperen’e bir de nasıl gol yediğini anlamak için ekrana baktı. Oldukça basit bir gol yediğinden tepki vermedi. Bu oyunda oldukça iyiydi ve gol yemesi zordu. Tabii ortada aklını meşgul eden bir şey yoksa...

Ya da biri.

Yıllar önce...

Kasvetli günün akşamında yağmur bardaktan boşanırcasına yağarken parmağıyla buğulanmış cama küçük bir gülücük çizdi Lara. “Babaanne.” dedi, bakışları dışarıdayken. Gözleriyle cama vuran yağmur damlalarını takip etmeyi ihmal etmiyordu. “Amcamlara bir daha gitmeyecek miyiz?”

“Gitmeyeceğiz kuzum.” dedi, babaannesesi. “Son gidişimizdi. Artık orada işimiz yok.”

Lara küçük dudaklarını büzerken düşen omuzlarıyla babaannesine döndü. “Ama neden? Gitsek olmaz mı?”

Hatice Hanım gözlüklerinin üzerinden torununa baktı. “Sen sevmezdin amcanları. Ne zaman gidelim desem oturup ağlıyordun hani. Ne değişti şimdi Güneş’im?”

Lara omuz silkti. O gün sokakta gördüğü çocuğu bir kez daha görmek istiyordu ama bunu babaannesine söyleyemezdi.

“Gidelim işte.” demekle yetindi. “Bari bir kerecik daha gidelim babaanne. Söz bir daha istemeyeceğim.”

“Sen ne amcanı ne de Buğra’yı isterdin kuzum.” dedi merakla. “Neden gitmek istiyorsun şimdi? Söyle bakalım babaannene. Var bir karın ağrın senin.”

“Hayır, karnım ağrımıyor babaanne.” Hatice Hanım güldü. Lara Güneş bir süre sessiz kalsa da en sonunda dudaklarını araladı. “Futbolcu çocuğu görmek istiyorum. Lütfen bir kere daha gidebilir miyiz? Beni unutursa çok üzülürüm. Adımı söyledim ona.”

Hatice Hanım’ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Lara sokaktaki çocuklarla iyi anlaşılamazdı. Yok denecek kadar sayılı arkadaşı vardı. İlk kez birini görmek istemesi onu şaşırtsa da sevinçle gülümsedi. “Kimmiş bu futbolcu çocuk?”

Lara hevesle oturduğu yerden doğrulurken uzun kahverengi saçlarını zorlukla omuzlarından sırtına doğru bıraktı. “Dün ona kâğıthelvamı verdim.” İşte bu durum Hatice Hanım’ın daha da şaşırtmasına sebep olmuştu çünkü Lara kâğıthelvasını paylaşmaktan nefret ederdi. “Çok üzülüyordu çünkü. Gülümsesin diye ona kâğıthelvamı verdim. Futbolcu olacakmış biliyor musun? Bir gün onu televizyondan izleyebilirim babaanne.”

“İzlersin kuzum.” Ayağa kalkarak cam kenarında oturan torununun hemen ayakucuna oturdu. “İsmi öğrenemedin mi bu futbolcu çocuğun?”

“Hayır.” dedi hüznle. “Sen hemen çağırdığın için sormadım.”

“Bak küçük hanıma.” dedi Hatice Hanım muzipçe. “Şimdi de ben mi suçlu oldum hanımefendi?”

Lara başını salladı. “Onu bir daha göremeyeceğim değil mi?”

“Neden göremeyesin?” diye sordu babaannesesi. “Hayat bu Güneş’im. Elbet bir kez daha görürsün.”

“Ama ne zaman? Ben şimdi görmek istiyorum babaanne. Sonra beni unuttur ki! Aynı annem ve babam gibi... Bak onlar unuttular ve gelmiyorlar.”

Lara Güneş umut ışıklarının bir bir söndüğü gözlerini pencereden dışarı çevirdi. Yağmur damlalarına inat net bir şekilde gördüğü görüntü küçük kalbinin kırılmasına neden oldu. Sınıf

arkadaşı Sedef babasının omuzlarına binmiş, baba-kız gülüşerek şiddetli yağmurdan kaçıyordu.

Küçücük kalbi kaldıramayacağı kadar büyük acılarla doldu.

“Onu bir daha anne ve babamı göremediğim gibi göremeyeceğim.” dediğinde Hatice Hanım’ın yüzündeki hüznün daha da derinleşmeye başlamıştı.

“Hayır.” dedi babaannesi. “İkisi aynı şey değil Güneş’im, biliyorsun. Hem ne demiştik biz seninle? Umudumuzu kaybetmek yoktu değil mi? Kaderinde varsa futbolcu çocuk seni bulur güzel kızım. Üzme o küçücük kalbini.”

Lara Güneş sessiz kaldı.

Babaannesini salonda bırakarak dolu gözlerle odasına geçti. Kapısını ardından kapatıp küçük boyuyla masasının önündeki sandalyeye otururken sarı kapağının üzerine civciv çıkartması yapıştırdığı günlüğünü çıkardı.

Sevgili günlük,

Bugün babaannem bir daha amcamlara gitmeyeceğimizi söyledi. Çok üzüldüm. Futbolcu çocuğu bir daha göremeyeceğim. Onu tekrar görseydim belki o da bana kâğıthelvasını verirdi. Belki arkadaş olurduk. Ama göremeyeceğim.

Yine Sedef ve babasını gördüm. Annem ve babama çok kızgınım çünkü herkesin anne babası yanında. Onlar yoklar. Onları affetmeyeceğim.

Bugün kalbim çok kırık sevgili günlük.

Kâğıthelvam da yok...

Hoşça kal.

Defterin kapağını kapatıp kalemini masanın üzerine atarken sandalyesinden inerek tekrar pencere kenarına geçti. Odasının kapısı açıldığında elinde sütle babaannesi içeri girdi. “Minik kuzuma ballı süt yaptım.” dedi neşeyle.

“İçmeyeceğim.” dedi Lara üzgün bir ses tonuyla.

Hatice Hanım elinde sütle onun yanına giderek koltuğa hemen yanına oturduğunda sıcak sütü minik avuçlarına bıraktı. “Üzme beni kuzum.” dediğinde Lara kısa bir an onun yüzüne baktıktan sonra sütünü dudaklarına götürmüştü. “Bak ben yanıdayım. Ne istiyorsan birlikte yaparız Güneş’im, tamam mı?”

Lara Güneş usulca başını sallarken bakışlarını kararmaya başlamış gökyüzüne çevirdi. “Karanlıkta da güneş doğar mı babaanne?”

“Doğmaz kuzum.”

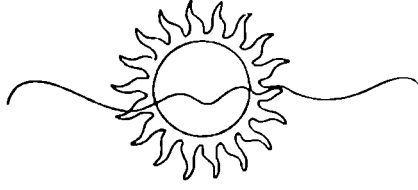
“Keşke geceleri de güneş doğsaydı.” diye konuştu Lara Güneş. “Ben geceleri çok korkuyorum. Güneş doğsaydı korkmazdım. Anne ve babamı da özlemezdim.”

Hatice Hanım hiçbir şey söyleyemeden torununu kolları arasına çekti. Eli usulca onun omuzlarını okşarken bakışlarını onun gibi gökyüzüne çevirdi. “Geçecek. Geçecek güzel kızım.”

Lara Güneş gözlerini usulca yumdu. Babaannesinin ona söylediği geçecek kelimesine inandı. O babaannesine hep inanırdı ama bu sefer inancı boşa çıkmıştı.

Çünkü büyümüştü, geçen ise yalnızca seneler olmuştu.

bölüm BEŞ

“*Y*alnız hanımefendi zamanında takım arkadaşının sevgilisiymiş...”
“Yakışmadı.” dedim. “Arkadaşının sevgilisine yan gözle bakması hiç etik değil. Limonlu kekin hanesine eksi puan yazıldı bile.”

“Daha çok kadın göz koymuş bence.” diyen Dilara kahvesini yudumlamaya devam etti. “Şimdi kimsenin günahını da almayalım tabii ama burada bu konular hakkında hasbihal ederken de bahsetmek gerekiyor biraz.”

Kalemi parmaklarımın arasında döndürmeye devam ederken, “Tabii hasbihal.” dedim alayla. “Asla dedikodu değil. Resmen beni de günahına ortak ettin.”

“Bu yolda birlikteyiz.” diye yükseldi. “Kiminle konuşayım başka? Saatlerce futbol konuşabilecek kız arkadaş bulmak kolay mı? Üstelik futbol magazini konuşmanın tadı her zaman ayrıdır. Bunu kimse inkâr edemez.”

Gülümseyerek ellerimi kaldırdım. “Tamam bir şey dedim. Devam et.”

“*Futbolbuddy.*”

“Dilara...”

“Aman iyi.” diyerek homurdandı. “Utku Deniz ilk maçında gol attı diye taraftar grubunun lokma dağıttığını gördün mü? Ben futbol tayfadan ciddi anlamda korkmaya başladım.”

Gülümsedim. Hayır, yalan haber değildi. Utku Deniz’in ilk maçında hem de eski takımıyla oynanan maçta gol atmasının üzerine Galatasaraylı bir taraftar grubu toplanarak sokakta lokma dağıtmıştı. Utku Deniz’in tepkisini oldukça merak etsem de o günden beri onu görmemiştim. İzin alarak Çanakkale’ye ailesinin yanına gittiğini ve iki günün ardından dönerek antrenmanlara katıldığını biliyordum. Ailesini Bayrampaşa’da sa-
nıyordum ancak orada büyümüş olsa da ne o ne de ailesi artık orada yaşamıyordu.

Bu süreçte Atlas’la da pek görüşmemiştik. Hastane, ev ve işim arasında mekik dokuyordum. Babaannemin durumu ise yaşı nedeniyle iyiye gitmiyordu. Günlerdir öyle bir ruh halindeydim ki bazı anlar gerçekten nefes alamıyor gibi hissediyordum. Onu o halde görüp elimden hiçbir şey gelmemesiye boğazıma bir el yapışmış gibi hissettiriyordu. Tek çare tedaviydi ancak ona ne kadar iyi gelecekti ya da ne kadar savaşılabilecekti, bilmiyordum. Çıkmaz bir sokakta yıldızlar bile benim için ışığını söndürmüş gibi hissediyordum.

Güçlü olmaya çalışmak hiçbir anımda bu kadar zor gelmemişti.

Dilara’nın, “Yine daldın.” sözünü duymamla irkilerek başımı kaldırdım. “Bu aralar çok sık dalıyorsun. Birkaç kez sesleniyorum ama duymuyorsun bile. Sorun ne?”

“Yorgunum yalnızca.”

Bana inanmadığına dair bakışlar atmaya başladığında gözlerimi ondan kaçırarak bilgisayar ekranına döndürdüm. “Yemezler.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu zamana kadar derdimi birilerine anlatan biri olmadığım için kendimi açmak zor geliyor-

du. Dilara tekrar ısrar etmek için boğazını temizlemişti ki çalan telefonu kurtarıcım olmuştu. Birkaç dakika konuştuktan sonra oflayarak yerinden kalktı. “Şimdilik kurtuldun ama tekrar konuşacağız bu konuyu Lara. Kaçmak yok.”

Ona bir cevap vermediğimi görünce odadan ayrıldı. Bir süre, yeni futbol haberlerini paylaşacağım sıraya göre düzenlemeye dalmıştım ki telefonumdan art arda gelen bildirim sesiyle başımı işten kaldırdım. Uykusuzluk ve stresten ağrıyan başımı ovuşturarak telefon ekranına baktım. *GALATASARAY’ın NABZI* isimli gruptan mesajlar vardı. Evet, bu sabah aniden gruba eklenmişim. Gupta Atlas, Utku, Eymen ve Alperen varken Atlas sonradan hem beni hem de Dilara’yı eklemişti.

Atlas: Selam atom karınca ve Dilara (yenge). Bu gece müsait misiniz?

Lara Güneş: Ne için olduğuna bağlı Ato

Atlas: Okeye gidelim diyoruz. 101 atarız

Lara Güneş: Altı kişi mi?

Atlas: Alperen’le ben yancı oluruz kardeşim derdin bu olsun

Alperen: Ben neden yancı oluyorum birader? Dilara’m la orti olmak varken.

Dilara: Beni bu mesajdan çıkar. 101 oynamakta berbatım hem **Alperen:** Yanlış bildiğin yolda herkesle yürüyeceğine; doğru bildiğin yolda yalnızca sevdiğinle yürü demişler Dilara. Sen benim tek doğru yolum, yenilsek dahi tek ortim olacak kadınsın evvel Allah.

Eymen: Mesajın Türkçesi nedir?

Alperen: Amma koyayım Eymen demektir.

Alperen: Sürçülisan ettiysek affola hanımlar.

Atlas: Terbiyesiz

Eymen: Ahlaksız

Utku Deniz: Dokunmayın Alperen’ime

Utku'nun yazdığı ilk mesaj bu olurken grup bilgilerine girerek profiline baktım. Onu kaydettiğimde profil fotoğrafı ve durumu çoktan görünüyordu. Durumunda yalnızca bir aslan emojisi vardı ve bu durumu yaptığı tarih, Galatasaray'a transfer olduğu tarihten de önceydi. Profilinde öz çekim yaptığı bir fotoğrafı vardı. Saçları normalde kullandığından daha uzun olduğu için alnına dökülmüştü. Gri kapüşonlusunun şapkasını takmış, düz bir ifadeyle kameraya bakmıştı. Güzel bir fotoğraftı.

Cildi öyle güzeldi ki kıskanmadan edememiştim. Yalnızca yüzünü yıkayarak böyle güzel bir cilde sahip olduğuna yemin edebilirdim. Akşam ağlaya ağlaya evdeki yüz maskelerimden birini yapacaktım.

Fotoğrafa daldığımı fark edince hızlıca profilinden çıkıp sohbete geri döndüm. *Gizli saklı stalklar... Ama şimdi saklamalıyız... Soran olursa neyse ne, ya gören olursa? Sadece arkadaşız...*

Atlas: Ee ne diyorsunuz?

Lara Güneş: Ben gelebileceğimi sanmıyorum Atlas. Belki başka zaman. Siz planı bozmayın sakın benim yüzümden

Utku Deniz: Neden?

Lara: Tek kişi için plan bozulmaz çünkü...

Utku Deniz: Hayır. Neden gelemiyorsun?

Sorduğu soruyla parmaklarım klavyenin üzerinde duraksadı. Gitmek istememe nedenim zaten gün için işte olduğum için babaannemin yanında olamıyorken en azından akşamları onunla vakit geçirmek istememdi. Çok şükür yalnız değildi. Ben yokken de babaannemin yanında durması için bir yardımcı tutmuştum ancak yine de içim rahat etmiyordu.

Bir süre mesajı görüldü bırakmamın ardından Atlas ve Eymen'in ısrar dolu mesajlarının üzerine cevap yazmaya koyuldum.

Lara Güneş: Yorgunum, o yüzden

Utku Deniz: :)

Atlas: Ne yorgunluğu kızım ya

Atlas: Sanki dans ederek okey oynayacağız anasını sata-
yım. İş çıkışında alırsız sizi. Gece de evine bırakırız prenses

Utku Deniz: Üsteleme

Atlas: Ama...

Utku Deniz: Zorlama Atlas

Lara Güneş: Tamam, biraz durur kalkarım ama

Dilara: Ben de okeyim

Atlas: Oyyy

Atlas: Sana prenses çayı da ısmarlarım kız Lara Sun

Lara Güneş: Başladın yine zevzekliğe. Alperen lütfen göreve

Alperen: Atlas sus kardeşim.

Alperen: Bugün bir şey fark ettim.

Alperen: LARA ve DiLARA.

Eymen: Ee?

Alperen: Seni *cinsel içerik* Eymen. Neden her dediğime
atlıyorsun salak salak lan?

Eymen: Abi dediğin mantıklı mı sence? Ne yapalım bu da-
hiyane buluşun için seni tebrik mi edelim?

Alperen: *cinsel içerik*

Eymen: Ben de seni<33

Atlas: Akşam haberleşiriz o zaman. Şimdi herkes antrenmana

Lara Güneş: Biz de mi?

Utku Deniz: Neden olmasın... Bekleriz

Lara Güneş: Yarın geliyorum

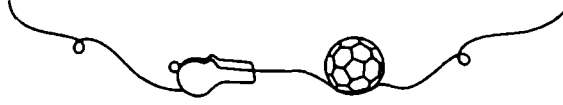
Utku Deniz: :)

Yüzümdekiyle gülümsemeyle telefon ekranımı kilitlerken soğumuş kahveme yüzümü buruşturdum. Bu aralar sık sık kahvemini yarısından sonrasını içemiyordum çünkü çoktan soğumuş oluyordu. Kafam o kadar doluydu ki bazı şeyleri unuttuğumu da fark ediyordum. Az önce bıraktığım telefonumu tekrar elime alarak bu sefer yardımcımız Aysel Abla'yı ara-

dım. Sabah erkenden kemoterapiye gitmiş, ardından babaanne-
mi ona emanet ederek işe gelmişim.

Yokuşlu bir yolu düşe kalka yine tek başıma ilerlemeye ça-
lışıyordum ancak bu sefer her şeyin daha farklı olacağından
haberim yoktu.

Hayatımın değiştiğinin farkında değildim ve ben köklü de-
ğişikliklerden çok korkardım.

“Topu bana doğru atacaksın.” dedi Alperen.

Eymen ona inat sektirdiği topu Utku Deniz’e pas verdi.
Onun bu hareketiyle Alperen kaşlarını çatarken ellerini beline
yasladı. “O topu sana montelerim kardeşim.”

“Bana tavuskuşu demeyecektin abi.”

Alperen dik dik Eymen’e bakmaya devam etti. “Yanlış olan
nedir? Yanlış bir şey görmüyorum. Çok şükür bugün de haklı
konuşmuşum.”

“Göremezsın kardeşim zaten duyarsın.” dedi Atlas ve yeşil
çimlere iyice yayılıp yatarken bir bacağını diğerinin üzerine
attı. Yüzüne gelecek olan güneşi Utku Deniz kapatıyordu.

“Hayırdır? Yatarak futbol oynayamaya mı başladın? Tem-
bellik yapma. Biri çabuk Torreira’yı çağırsın.”

“Beni bir sal.” dedi Atlas yorgunlukla. “Torreira balımı yor-
mayın.”

Eymen kınarcasına baktı ona. “Hani balın bendim?”

“Utku da beni aldatıyor. Üzülme, geçer.”

Utku top sektirmeyi bırakıp nefes nefese yere çömeldi.
“Ben ne alaka?”

Atlas ona hiç dönmeden Alperen’in bacağına vurdu. “Bu
alaka.”

Alperen içmek için açtığı şişedeki suyu Atlas'ın üzerine sıçrattı. "Bu ne demek lan?"

"Sensin. Utku'yu benden çaldın. O benim Boşnak böreğimdi. Şimdi ise herkesin..."

"O hiçbir zaman senin olmadı." dedi Alperen büyük bir ciddiyetle. "Aramıza girmeye çalışsan da başaramadın."

Atlas yalandan da olsa üzgün bir şekilde Utku'ya baktı. "Gerçekten öyle mi Utku?"

Utku Deniz gözlerini devirerek tekrar ayağa kalktı. Topu alıp tekrardan sektirmeye başladığında cevap alamayacağını anlayan Atlas yüzünü yeşil çimlere gömdü. Alperen ise başka âlemlere dalmıştı. "İyi aklına geldi bu akşamki plan Atlas. Özledim Dilara'mı. Valla biliyor musunuz? Bazen insan öyle özlenir ki, özlenen bilse yokluğundan utanır."

Bu sefer gözlerini devirme sırası Eymen ve Atlas'taydı. Utku Deniz topu bırakarak Atlas'a döndü, ilerideki boş alanı işaret etti. "Seninle konuşalım mı biraz?"

Atlas'ın kaşları çatıldı. "Hayırdır?"

"Gel kardeşim."

Utku Deniz ve Atlas sakın bir köşeye geçene kadar sessizliklerini korudular. Banklara karşılıklı oturmalarının ardından Atlas merakla konuştu. "Sorun ne?"

"Güneş'in şu kuzenini sen tanıyor musun? Amcasının oğluymuş." diyerek başladı konuşmaya Utku Deniz. "Can sıkıcı bir tipe benziyor."

Atlas onun bu soruyu neden sorduğunu anlamasa da başını salladı. "Çok az tanıyorum. Lara'yla aralarının pek iyi olmadığını biliyorum yalnızca. Pek bahsetmez Lara. Hayırdır?"

"Nasıl olduysa bizim o çorba içtiğimiz gece fotoğraflarımızı çekip buna atmışlar. Bu durum yüzünden Güneş'i sıkıştırmış, sonra da bana yazdı." Utku Deniz öfkeyle gözlerini kapatırken başını sol omzuna doğru eğdi. "Saçmaladı bir şeyler. Benden

yana sıkıntı yok ama o fotoğraflarla işin ucu Güneş'e dokunursa ben de öyle durup izlemem Atlas."

"Hadi lan!" dedi Atlas. "Şantaj mı yapıyor şerefsiz? Hayır, paylaşılsa bizlik sıkıntı yok ama Lara için fazla sıkıntı yaratır."

"Öyle de denebilir. Muhtemelen bir adım önde olmak için her şeyi yapacak birisi. Buna karşısında kuzeni de olsa ayağını kaydırmak da dahil."

Atlas kollarını bacaklarına yaslayarak öne doğru eğildi. Utku Deniz'i hep sakin gördüğünden bu sinirli halini garipsemişti. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Ona göre hareket edeceğim." diyerek geriye doğru yaslanıp bacaklarını iki yana açtı. "Ben diyeceğimi dedim. Gerisi ona kalmış."

"Utku Deniz Has." dedi tane tane Atlas. "Gerçekten önce rakiplerini iyice analiz edip sonra atağa çıkmaya bayılıyorsun değil mi?"

Utku Deniz kaşlarını havaya kaldırarak gülümsedi. "Golle sonuçlanmadığı da olmadı."

"Şu karizmaya bak, eritti. Allah'ım gol!"

Utku Deniz'in yüzünden gülümseme silinirken tekrar ciddileşti. "Güneş bunu duymasın diyeceğim ama benimle konuştuğunu da çoktan ötmüştür o lavuk. Sırf kızı sinir etmek için..."

"Lara bunu öğrendiyse küplere binmiştir bile." dedi. "Mahcubiyetten senin de yüzüne bakamaz haberin olsun."

"Ne alaka?" diye sordu dik dik. "Onun mahcup olacağı bir durum yok ortada."

"Sen gel de bunu Lara'ya anlat."

"Anlatırım." dedi yumuşacık bir ses tonuyla. "Sıkıntı yok."

Atlas onun aniden yumuşayan ses tonuna karşı bir şey söylememeyi tercih etti. "Bu olay büyürse biz varız kardeşim. Sen de Lara da yalnız değilsiniz. Olayın ucu sana değil en çok Lara'ya dokunur diye düşünüyorum ama dokunmadan çaresine bakarız. Dert etme sen de."

“Eyvallah.”

“Da... Neden bize değil de özellikle sana ulaştı ki bu adam?”

Utku Deniz bilmem dercesine omuz silkti. Tesis binasından çıkan Eymen, elinde Utku Deniz’in çalan telefonuyla onlara doğru gelince sohbetleri bitmişti. Eymen telefonu ona uzatıp kendini Atlas’ın üzerine atarken Utku Deniz telefonunun ekranındaki Güneş yazısını görünce onlardan uzaklaşarak aramayı cevapladı. Kendisini aramasını beklemediği bir gerçektir.

“Güneş?”

“Deniz.” diyen ince sesi duymasıyla tebessüm etti. “Ben çok özür dilerim. İnanamıyorum sana bulaştığına. Sen dert etme ben halledeceğim bu durumu, tamam mı?”

Lara’nın öfkeli sesi onu daha çok güldürürken dudaklarını birbirine bastırarak konuşmadan devam etmesini bekledi. “O şerefsiz angut hep böyleydi biliyor musun? Bir açık arar ama bulamazdı. Ee şimdi de eline bir fırsat geçmiş durur mu? Hayır, geldi bana tehditler savurdu zaten umursamadım ama sana ulaşması? Bu son noktaydı. Senin başında yeterince dert yokmuş gibi bir de benim yüzümden bu herif çık...”

“Güneş...”

“Hayır, hayır dinle beni.”

Utku Deniz yüzünde koruduğu gülümsemesiyle Lara’nın sinirli konuşmasına karşı oldukça sakin konuştu. “Ben seni dinliyorum ama seni beni dinlemiyorsun ki...” Lara’nın telefonun ucundan derin bir nefes aldığını işitti. “Benden yana bir sıkıntı yok. Sana ne söyledi bilmiyorum ama kafama takacağım herhangi bir mevzu yok. Sen kafana takıp kendini suçlarsan ben de kafama takarım yalnız.”

“Ya...” Lara’nın sesi mırıldanarak çıkmıştı.

“Ya...” dedi aynı şekilde Utku Deniz. “Bunlar halledilemeyecek şeyler değil Güneş. Kafana takmana değecek şeyler hiç değil.”

Ofladı Lara. “Emin misin? Gerçekten senden yana bir sorun yok değil mi? Performansına yansımaz değil mi? Takımın en iyi oyuncularından birini sorunlarımla çöküşe sürüklersem kendimi de uçuruma sürüklerim. Bak, yaparım Deniz!”

Utku Deniz başını geriye atarak gülmeye başlarken fark etmeden eliyle de hemen yanında durduğu çiçeğin yapraklarına dokunuyordu. “Söz veriyorum sıradaki maçta da gol atacağım. Bak dert edeceğin bir şey kalmadı. *Ben verdiğim sözleri tutarım.*”

“Atmazsan bozuşuruz ama?” Lara’nın kıkırtısı doldu kulağına. “Çok hakkım varmış gibi... Sen yine de at ama. Maçta olacağım, ona göre. Bakalım sözlerini gerçekten tutuyor musun göreceğiz Utku Deniz Has!”

Utku Deniz içinden geçenleri birebir söylemek istese de vazgeçti. “Sen bu maçta da yedi numaralı tribünümün yerinde olacağını söylüyorsun yani?”

“Yalnızca sözünü tutup tutmadığını görmek için...”

“Öyle olsun bakalım.” dedi. Arkadan takım arkadaşlarının onu çağırdığını duydu. “Artık kapatmam gerekiyor.”

“Kapat tabii.” dedi Lara Güneş hızlıca. “Antrenman saatiniz olduğunu unuttum konuştukça konuşuyorum ben de. Takım avukatınızla karşı karşıya gelmesem iyi olacak. Görüşürüz Deniz, kolay gelsin.”

“Teşekkür ederim.” dedi, yüzündeki gülümseme hâlâ yerli yerindeydi. “Canını olmayacak şeyler için sıkma. Görüşürüz.”

“Tamam.” derken son heceyi uzatmış, ardından telefonu kapatmıştı Lara Güneş. Yüzündeki gülümsemeyle telefon ekranına bakan Utku Deniz’i kendine getirense omzundan onu tutup çeken Alperen olmuştu.

“Ne o telefona gülücükler atmalar falan Boşnak böreğim?”

“Hiç.” diyerek telefonu cebine attı. Beraber yürümeye başladıklarında Alperen omzuyla omzuna doğru vurmuştu. “Sakatla kardeşim benim. Sakatla, sen de rahatla ben de.”

“Sen kaç milyon eurosun haberin yok herhalde?”

“Yok ben beş Türk lirasıyım kardeşim.”

“Şakacı seni.”

“Yürü press çalışacağız.” diyerek onu öne doğru iten Utku Deniz olmuştu bu sefer. “Seni ilk on bire sokturacağım.”

“Varsın ilk on birde oynamayayım be kardeşim. Onun gönlünde ilk sıraya çıkayım yeter bana.”

“Alt liglere düştüğünde beni arayıp ağlarsan bu sözlerini hatırlatırım.”

Alperen ona hak vererek ciddileşti. “Yürü yürü, çabuk beni çalıştır.” Takım arkadaşlarının yanlarına gelmeleriyle Alperen koşarak yanaşıp Eymen’in yanağını sıktı. “Hava da güzel he.”

“Selam beyler.” dedi Utku Deniz. “Benim öz abim nerede?”

“Buradayım.” dedi Alperen.

Utku Deniz, “Mertens’ten bahsediyorum.” dediğinde suratını astı.

Kendi ismini duyan Mertens antrenman sahasından çıkıyordu ki omzunun üzerinden onlara dönerek eliyle Utku Deniz’e gel işareti yaptı. “Gel Utku! Come, come.” Utku Deniz gülse de harekete geçmeyince Mertens yeniden bağırdı. “Hayde hayde!”

“Bayılıyorum bu adama.” dedi Eymen sırtarak. Topa sertçe vurup Alperen’e çarpmasını sağladı. “Oynaaa!”

Alperen topu es geçerek onun üzerine doğru yürümeye başladığında Eymen arkasını dönerek kaçmaya başladı. “Ben bu takımın enerjisiyle şampiyon oluruz diyorum.” dedi Atlas. “Şu mutluluğa bak. Icardi Abimin de ilişkisi güzel gidiyor olacak ki suratında güller açıyor. Kurban olurum.”

Utku Deniz onu omuzlarından tutarak ayak tenisi oynayacakları yere doğru ittirdi. “Yürü. Önce ben senin ifadeni alacağım.”

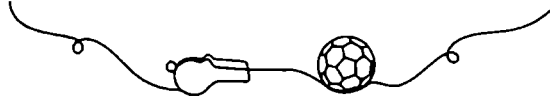
“Torreira ile ben olurum haberin olsun.” dedi hızlıca.

“Bana Alperen’im yeter.”

Atlas karnını tutarak gülmeye başladı. “Siz ikiniz kazanın ben de gidip Okan Hoca’ya beni oynatmayın önümüzdeki maçta diye ağlarım. O kadar eminim kaybedeceğinizden. Böyle bir yenilgi hazmedebileceğim bir şey değil. Ki ben kimseye ağlamam bunu bilirsiniz.”

Utku Deniz sırtlamakla yetindi.

Nitekim Atlas gün sonunda kendini Okan Hoca’nın yanında bulmuştu.

“Ne işimiz var burada?”

Taksiden inmiş, lüks bir sitenin güvenliğinin önünde beklemeye başlamıştık. Atlas bana cevap vermeden ilerlemeye başladığında güvenlik görevlisine bir baş selamı vererek açılan kapıdan geçti. Hemen arkasından tıptış tıptış ilerlemeye başladığımda etrafı incelemeye devam ediyordum.

En fazla yedi kattan oluşan dört bina vardı. Kocaman yeşillik alan ve ışıklandırmalar ilgimi çekerken kolumun tutulmasıyla incelemeye bir son vermek zorunda kalmıştım. “Bu taraftan.” Binaların hemen arkasında spor salonu olduğunu tahmin ettiğim yere doğru beni çekıştirmeye başlamasıyla kaşlarımı çatarak kolumu çektim.

“Ne bu gizem? Beni kötü yola sokmaya mı götürüyorsun?”

Atlas bana baygın bakışlar fırlattı. “Oradan bakılınca karanlık işlerin yapılabileceği bir yer gibi mi duruyor burası?”

“Durmadığı için yapılması mantıklı zaten.” dediğimde, *vay be* dercesine dudak büktü.

“İçinden mafya kadın çıkmasına şaşırmalı mıyım?”

“Korksan daha iyi olur.” dedim alayla.

Spor salonu olduğunu düşündüğüm yere gelip içeri girdiğimizde tahminimde haklı çıktığımı anlamıştım ancak akşam akşam burada ne işimiz olduğu hakkında hâlâ bir fikrim yoktu.

“Utku burada.” dedi, düşüncelerimi okumuş gibi. Utku mu? Adını duyunca duraksayıp ona döndüm. “Yüzme havuzunda.”

“Peki, ben neden buradayım?”

“Buradan geçeceğiz kafeye de ondan buradasın.”

Yüzme havuzunun giriş kapısına gelmemizle Atlas’ın telefonu çalmaya başladı. Ekranına baktıktan sonra, “Sen geç, ben geliyorum.” diyerek uzaklaşmaya başlayınca ardından hayretle bakakaldım.

Yine de orada dikilmeye bir son vererek aralık kapıdan içeri girdiğimde, spot ışıklarının aydınlatığı büyük havuzun içerisinde tek başına yüzen Utku Deniz’i görünce kapıyı ardından kapayarak olduğum yerde durdum.

İkimizden başka kimse yoktu. Ona karşı olan mahcubiyetim hâlâ geçmiş değildi. O angutun bizim fotoğraflarımızı Utku Deniz’e atıp bir de şantaj yapar gibi konuşması karşısında ben eğilip bükülmüştüm. Her ne kadar Utku bunun için sorun yok dese de kendime engel olamıyordum. Benim yüzümden saçma sapan bir insanla muhatap olmak zorunda kalmıştı.

Birkaç adım daha attığımda Utku Deniz havuzun merdivenlerine yaklaştı. Başını sudan çıkararak iki yana sallayınca ıslak saçlarındaki su damlaları yüzüne doğru kaymaya başladı. Ellerini merdivene yaslayarak havuzdan çıkarken saçlarından süzülen su damlaları yapılı vücuduna doğru yol alıyordu. Bakışlarımı ondan kaçırmak istesem de bunu yapamadım. *Belki de yapmadım.*

Vücudu abartılı derecede kalıplı değildi ancak yapılı biri olduğunu inkâr edemezdim. Yaptığı tüm antrenmanların, tüm bu sıkı çalışmaların ekmeğini yediği aşikârdı. Başını eğip iki yana sallayarak ıslak saçlarındaki su damlalarını etrafa sıçrattı.

Tam o sırada bakışları olduğum yöne dönüp gözlerimi bulduğunda bir an ne yapacağımı bilemeyerek ona bakmaya devam ettim. Gözlerini üzerimden çekmeden havlusuna uzandı.

Vücuduna birkaç kez dokundurduğu havluyu ensesine atarken bana doğru yürüyerek tam karşıma geldi.

Bana kal gelmiş olma ihtimali yüzde kaçtı? Neden hareket etmiyor ya da en azından gözlerimi falan kaçırmıyordum tam şu anda?

Dilini altdudağının üzerinde gezdirerek yüzümü inceleme-ye devam etti.

Bu hareketiyle dudaklarına düşen bakışlarımı hızla havuza çevirdim. “Selam.” dedi. Konuşmayacağımı anlamış olmalıydı.

Bakışlarımı tekrar kısa bir anlığına gözlerine çevirdim. “Selam.”

“N’aber?” dedi ve sırtmaya başladı.

Havuzun duvarlarını incelerken mırıldandım. “İyidir, senden?”

Havuzu izlemeye devam etsem de maalesef yandan bana bakarak sırttığını görebiliyordum. Komik bir şey mi vardı?

Derin bir nefes aldı. “İyi. Neden yüzüme bakmıyorsun? Yoksa hâlâ o olayı mı düşünüyorsun?”

Aklıma yeniden o anların akın etmesiyle üzerinin çıplak olduğunu, pardon, su damlalarının akın akın süzüldüğü yapılı vücudunun tamamen gözlerimin önünde sergilendiği gerçeğini unutarak gözlerim hırsıyla ona döndü.

O anları ve o angutu hatırlamamla tüm sinir vücuduma hücum ederken gözlerimi birkaç kez kırptırdım. “Evet! Hâlâ unutmadım çünkü çok sinirliyim. Bak, sen her ne kadar sorun olmadığını söyleyen de ben sana karşı mahcubum Deniz. O anın yaşanmaması gerekiyordu.” Gözleri gözlerimden koparak saçlarımı buldu. “Tamam belki sen bunu dert edecek biri değilsin ama ben de öyle umursamayacak biri değilim. Üstelik o lafları hak etmediğini ikimiz de biliyoruz. Böyle bir olay yaşamaman gerekirdi.”

Derin bir nefes alarak bakışlarını saçlarımda gezdirmeye devam etti. “Beni anlıyorsun, değil mi? Zaten bir daha karşıma çıktığında ona o pis ağzının payını vereceğim. Ne demek seni

işim için kullanıyor olmak ya?” Öfkeyle soludum. “Ben onu bir kullanacağım görecek o. Herkesi kendi gibi sanıyor Deniz ya. Ben asla öyle bir şey yapmam ama biliyor musun? Bilmiyorsun tabii beni henüz tanımıyorsun ama...”

“Saçların.” dedi aniden sözümü keserek. “Çok güzel.”

Sinir bir anda tüm hücrelerimden ayrılırken soluk soluğa yüzüne bakakaldım. “Hı?”

“Saçların.” dedi yeniden. “Çok güzel.”

Elim istemsizce saçlarıma gitti. “Teşekkür ederim.” diye mırıldandım. Sanki az önce tüm sinirimle art arda terör estiren ben değilmişim gibi öyle uysal konuşmuştum ki dudaklarında bir kıvrım meydana gelmişti. Onun tebessümüyle ben de tebessüm ettim. Neden birden saçlarıma iltifat etmişti ki? Hem... Saçlarım gerçekten dediği gibi çok mu güzeldi?

“Tanıştığımızdan beri.” dedim, cesaretimi toplayarak. “Ara sıra...” Ara sıra değil çoğu zamandı ama abartmak istemedim. “Saçlarıma baktığını fark ettim.”

“Çünkü çok güzeller.” dedi.

Hipnoz olmuş gibi gözlerime bakarken dudaklarından üçüncü kez *çok güzel* kelimelerinin dökülmesiyle yutkundum. Sıcak basmıştı. Ellerimi kaldırarak kendimi serinletirken tebessümü sırtışa dönmüştü. Evet, yanlış bir hareketti. “Sıcak ya burası.” dedim öylece. “Havuz var sonuçta. Ondan sıcak bastı.”

“Hı hım.” Dilini bir kez daha dudaklarının üzerinde gezdirdi.

“Giyin istersen.” diyerek vücuduna bakmadan işaretparmağımla gösterdim. “Üşüteceksin.”

“Sıcak ya burası.” dedi aynı benim gibi. Dudaklarım misillemesine karşı aralanacak gibi olsa da susmaya devam ettim. “Havuz var sonuçta. Ondan sıcak bastı.”

Eğlenir tonda çıkan sesiyle kaşlarım çatıldı. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

Bir adım atarak bana yaklaşırken, “Yoo.” dedi. “Sana hak veriyorum. Sıcak burası. Bayağı... O yüzden üşütmem. Endişelenme.”

“Peki.”

Yüzüm ona ters bir yöne dönükken bakışlarım onun dışında her yerde geziniyordu. “Güneş.” demesiyle bakışlarım duvara yansıyan gölgemizde takılı kaldı. Yanında gerçekten küçücük kalıyordum. “Hafızan gerçekten kötü, değıl mi?”

“Nasıl yani?” diye sordum anlamayarak. “Yani, B12’im eksik evet ama... İlaç kullanıyorum. Sen nereden biliyorsun?”

Gülüşü kulaklarıma doldu. Tam ona dönerek bunun ne anlama geldiğini soracaktım ki Atlas içeri girdi. Tam da zamanında... Bakışları dip dibe duran ikimizin üzerinde gezinirken aceleyle bir adım geri atarak Utku Deniz’den uzaklaştım. O bu yakınlığı garipsememiş olacak ki elinde telefonunu çevirerek yanımıza yaklaştı. “Size bir haberim var.” Utku’yla yumrukla-rını tokuşturdular. “Sizi ekiyorum.”

Yüzümü buruşturdum. “Bu okey planını sen ayarladın Atlas.”

“Evet ama...” dedi ve sırtmaya başladı. “Çok ama çok önemli işim çıktı atom karıncam.” Göz kırptı. “Anlarsın ya.”

Yüzüm mümkünmüş gibi daha da buruştu. “Şimdi kusacağıım.”

Yanağımdan makas aldı. “Ben şimdi kaçıyorum. Siz diğ-erleriyle buluşup takılın işte. Bir ara telafî ederiz. Utku’m ben yokken iyi bak atom karıncama. Başına bir şey gelirse Hatice Sultan’a sen hesap verirsin.”

“Senin yanındansa benim yanımda daha güvende kardeşim, merak etme.” dedi Utku Deniz. “*Ben gayet iyi bakarım ona.*”

“İyi madem.” diyerek geriye doğru adımlamaya başladı. “Öpüyorsunuz sizi.” İkimize öpücük yolladı. “Özleyin beni.”

Bir şey demeden arkasından göz devirdim. “Gerçekten ba-zen çok pis birisi oluyor.”

“Ben giyineyim de çıkalım.” derken çıkışa ilerlemeye başladık. “Asma suratını. Yolda giderken sana kâğıthelva alırım.”

Gülümsedim. “O gelmiyor diye neden suratımı asacakmı-
şım? Kendi kaybeder bir kere ama...” dedim ve muzipçe de-
vam ettim, “kâğıthelvaya da hayır demem.”

“On dakika ver bana.” demesiyle başımı salladım. Koltuk-
lardan birine oturarak onu beklemeye başladığımda gerçekten
on dakikanın sonunda hazırlanmış bir şekilde karşımdaydı. Si-
yah bir pantolonun üzerine siyah bir tişört geçirmişti. Sol bi-
leğinde akıllı saati vardı. Sağ bileğinde ise kırmızı ipten, tam
ortasında küçük nazar boncuğu olan bir bileklik vardı. Bu bi-
lekleğin aynısını bugün Atlas’ın bileğinde de görmüştüm. Ga-
latasaray takımı totem olarak takıyordu belli ki. “Çıkalım mı?”

“Gerçekten de on dakikada hazırlandın.” dememle gülüm-
sedi. “Dakik birisin sanırım.”

“Öyleyim normalde.”

“Normalde?”

“Bazı şeylere geç kaldığımı öğrendim.”

Duş almıştı ama saçını kurutmamıştı. “Hasta olacaksın.”
dedim, konudan tamamen bağımsız.

“Hasta olmayacaksam bile artık olacağım Güneş.” dedi yu-
muşak bir ses tonuyla. “O kadar çok söyledin ki. Kolay kolay
hasta olmam korkma.”

“Ne korkacağım ya...” dedim ve gülüşerek spor salonunda
ayrıldık. Yanında yürüyerek onu takip ediyordum. Gerçekten
güzel bir sitede oturuyordu. “Sonra hastalanır da maça çıka-
mazsan görürsün.”

“Bir çorbanı içerim artık...”

“Çorba falan yapamam valla.” dediğimde *öyle mi* dercesine
başını salladı. “Ben seni uyardım.”

“Öyle olsun.” Elini kumral saçlarına götürerek düzeltti.
“Ben ve yedi numara tribünüm bunları hak etmedik ama ha-
berin olsun.”

Adımlarım yavaşlarken o ıslık çalarak önden ilerlemeye
başladı. “Allah Allah.” diye seslendim arkasından. “Ben ne

yaptım? Seni Galatasaray taraftarına havale ediyorum Utku Deniz Has!”

Adımlarımı hızlandırıp yanına ulaştığımda elini kalbinin üzerine koyduğunu gördüm. “Havale gerçekleşti.”

Gülümsedim. Otoparka girip arabasına bindikten sonra yola çıktık. Arabanın içinde ölüm sessizliği hüküm sürerken aklıma gelen şeyle emniyet kemerinin izin verdiği kadar ona döndüm. “Sosyal medyada seninle ilgili bir şey dönüyor. Onları gördün mü?”

Bakışları kısıldı ancak gözünü yoldan ayırmadı. “Hangisinden bahsediyorsun?”

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. “Antalya’da maçtan çıkarken tribüne baktın ya.”

“Tribüne değil, sana baktım Güneş.”

“İşte.” dedim parmaklarımla oynarken. “O görüntün düşmüş sosyal medyaya. Herkes de Utku kime bakıyor, tribünde kimi arıyor falan diye konuşuyor. Ama neyse ki tribünü çekmemişler de ben çıkmamışım. Başına bir de böyle sorun çıkacaktı.”

“Sorun diye adlandırmazdım.” Kalbim tekledi. “Birkaç şey görmüştüm ama üzerinde durmadım. Bu durum seni rahatsız mı etti?”

“Hayır.” dedim hızlıca. “Benlik bir problem yok. Seni düşünüyorum. Sonuçta göz önünde olan sensin. Özellikle son zamanlarda daha da fazla dikkat çekiyorsun. Yalan haberler çıktığı gibi tek hareketinden yola çıkılıp birçok iddia da atılacaktır ortaya.”

“Senlik bir problem yoksa benlik de yok.” dedi. Bakışlarını yoldan birkaç saniyeliğine ayırıp bana çevirirken göz kırptı. “Bunları kafana takma.”

“Peki.”

“Kafana taktığın başka şeyler varsa onları konuşabiliriz.”

Kaşlarım yukarı kalktı. “Ne gibi?”

“Her şey olur. İlla benimle alakalı olmak zorunda değil.”

Söylemeye çalıştığı şeyi anladım. Bir sıkıntım olduğunun farkındaydı. Her ne kadar belli etmemeye çalışsam da Utku Deniz nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde tek bakışıyla anlamıştı kötü hissettiğimi. Şimdi ise beni sıkıntıya boğan her neyse onu öğrenmek istiyordu. Tek sorun benim kendi içimde yaşadıklarımı bir başkasına aktaramıyor oluşumdu. Bu belki karşımdakini sıkacağımdan korkmamın, belki de şu zamana kadar her şeyi içime atmış olmamın bir sonucuydu. Bilmiyordum ama yapamıyordum.

Yine de... Utku Deniz her geçen gün içimi daha da ısıtıyor gibi hissediyordum. Konuşmadan anlaşılıyor olmanın bu kadar iyi hissettireceğini tahmin edemezdin.

Derin bir nefes aldığını işittim. “Yine konuşulmayacak anlaşılan. Seni zorlamayacağım.”

“Deniz.” dedim usulca.

“Güneş.” dedi aynı benim gibi. “Konuşmak zorunda değilsin. Seni zorlamayacağım ama kendini yalnız hissedip içine de atma. Benimle konuşmak istemiyorsan Atlas var. Gözlerindeki hüznü görebiliyorum.” *Seni görebiliyorum.*

“Sen görüyorsun.” dedim. “Atlas değil. Görmek zorunda da değil ya da benim sorunlarımla uğraşmak... Ben böyle iyiyim. Hep böyle iyi oldum.”

“Hep böyle iyi oldun diye bundan sonra da böyle olmak zorunda değil.” *Hep yalnız oldun diye bundan sonra da yalnız olmak zorunda değilsin.*

“Teşekkür ederim.” demekle yetindim. Şimdilik böyle olmalıydı. En azından benim biraz olsun kendim hakkında konuşacak cesareti kazanabildiğim ana kadar. Bazen anlatmak çok zor geliyordu. Saçma gelebilirdi ancak bunu, en iyi zamanında konuşacak kimsesi olmayanlar anlayabilirdi. Aşmak zordu ama imkânsız değildi. Hele ki artık cesaretini kazanmanı seninle birlikte isteyen birileri varken...

Bir cevap vermedi. Şeritler sessiz bir şekilde akarken arabayı caddede uygun bir yerde durdurdu. Bana bir şey demeden deniz kenarına doğru ilerlemeye başladığında kâğıthelvacıyı gördüğümde dudaklarım iki yana kıvrıldı. Bana kâğıthelva alacaktı, *yeniden*.

Umarım buna alışmazdım. Alışırsam benim açımdan kötü olacağını biliyordum.

Açık camlardan burnuma dolan deniz kokusuyla daha da huzur dolarken Utku Deniz aldığı iki kâğıthelvayla arabaya doğru yürümeye başladı. Derin bir nefes alarak yanıma gelmesini bekledim. Yerine oturup ikisini de bana uzattığında hevesle elindekileri almak için uzandım. “Al bakalım.”

Teşekkür ederek ikisini de tuttum. “İkisi de senin.” diye ekledi.

“Sen?” diye sorsam da pişman oldum. “Sen böyle sağlıksız şeyler yemiyordun ya doğru...”

Paketini açıp bir ısırık aldığım kâğıthelvama kısa bir bakış attı. “Hani bana?”

“Hani ikisi de benimdi?”

“Seninkinden versene.” Bir şey dememe müsaade etmeden ısırduğım kâğıthelvamdan bir parça alıp ağzına attı. “Sağlıksız ama güzel geliyor şu sıralar.”

“Umarım buna misilleme olarak o pancarlı şeyden içmemi teklif etmezsin. Etmezsin, değil mi?”

“O pancarlı şeyin ne kadar sağlıklı olduğunu anlatmamı ister misin Güneş?”

“Hayır.”

“Neyse ki diyetisyen değilim.”

“Bir de olsan ne olurdu acaba...”

“Sen gidip benim diyet listeme bakmış olabilir misin?”

Cama doğru iyice dönerek kâğıthelvamı yemeye devam ettim. “Alakasız şeyler konuşmayalım lütfen.”

“Gayet alakalı.” Başımı eğerek omzumun üzerinden ona baktığımda sırtıttığını gördüm. Kaşlarım daha çok çatıldı. “Sağlıksız bir besine âşık olduğun yetmezmiş gibi bir dakikalık aralarla kaşlarını çatıp duruyorsun.” Deniz kenarında kafe tarzı sakin bir yerin önünde arabayı durdurmasıyla açmadığım kâğıthelva paketini de yanıma alarak arabadan indim. Gerçekten mutlu olmuştum. İçimin pır pır ettiği bir gerçektir. “Bir de cevap vermeden kaçıyorsun, öyle mi?”

“Kaçmıyorum.” dedim son heceyi uzatarak. “Bu da nereden çıktı?”

Arabanın önünde yan yana geldiğimiz an bakışları saçlarıma kaydı. *Saçların çok güzel.* “Yakalarım ama.” dedi. “Hızlı koşarım.”

“Gol atmak istiyorsan hızlı koşmaya devam et zaten.” dedim tamamen futbol hayatını kastederek ancak o farklı bir anlam çıkarmış olacak ki kıkırdadı.

“İçeri geçelim.” dedi. Gülüşünden ve gözlerinin içindeki imalı parıltılardan kaçmak istercesine başımı hızla salladım. Kafeye girerken avucunu bel oyuntumun üzerinde hissettiğimde heyecandan bir adım ileri kaçacağımı sanmıştım ki kendimi frenledim. “Şuradalar.”

Tam cam kenarındaki okey masasında oturmuş Alperen, Dilara ve Eymen üçlüsünü gördüğümde adımlarımı Deniz’e uydurarak yürümeye başladım. Yanlarına vardığımızda Dilara ve Eymen’in bakışları Deniz’in belimdeki eline kaydığında o bunu fark etmemişti. Alperen’e sarılmak için elini çektiğinde derin bir nefes bırakarak Dilara’ya sarıldım. Alperen ve Eymen’in uzattığı yumruklara elimi yumruk yaparak karşılık verdiğimde Alperen Atlas’ı sordu. “Kaçtı.” dedi Utku Deniz. “İşi çıkmış.”

Utku Deniz, Alperen ve Eymen’e öyle bir bakış atmıştı ki ikisi de anladım dercesine başını salladı. “Vay adi.” diyen Alperen oldu. “Şerefsiz kelimesinin sözlük anlamı.”

“Atlas bunları duysaydı mutlu olurdu.” dedi Eymen alayla.

Alperen ve Dilara karşı karşıya oturdukları için biz de Utku Deniz’le karşı karşıya oturduk. Eymen ise Alperen ve Utku Deniz’in arasına yancı olarak oturmayı tercih etmişti. “Kaderde orti olmak da varmış.” dedi Dilara.

“Kaderde daha neler var bir bilsen Dilara...”

“Şimdi beni günaha sokmanı hiç istemiyorum Alperen ama neden tüm kaderi sen yazmış gibi konuştun?”

“Tövbe yarabbim.” Gülümsedi. “Kaderim sen olunca bilmem normal değil mi?”

Dilara ona baygın bir bakış atarak taşları dizmeye başladı. “İnşallah elin de ağzın kadar çalışıyordur da yenilmeyiz. Ben-den hiç umutlu olma. Gerçekten berbat oynarım.”

“En az ayağım kadar elim de çalışıyordur.” diyen Alperen’e cevabı Eymen vermişti.

“Yenildiniz desene.”

Alperen’in eli taşların üzerinde duraksarken ters ters ona baktı. “İstekayı bir yerlerine sokarım bak. Özür dilerim hanımlar.”

“Çocuk haklı.” dedi Utku Deniz. Bana kısa bir bakış atıp Alperen’e döndü. “Biz yeneceğiz. Kâğıt nerede?”

“Yazmaya gerek yok yeneceğimiz için ama hadi neyse hayal kurun.” Alperen kenardaki kâğıt ve kalemi aldı. Sol tarafa Alperen kalp Dilara yazarken Dilara gözlerini devirmekle yetindi.

Alperen bizim isimlerimizi yazmak için sayfada sağ tarafa kaymıştı ki, “Deniz ve Güneş yaz.” dedi Utku Deniz.

Alperen dalgınca ona baktı. “Onlar kim?”

Utku Deniz onun sorduğu soruyla istekasını kaldırarak kafasını dürttü. “Kaybettin yine bunun içindekini.”

“Kız senin adın Güneş mi?” diye sordu bana, kâğıda Deniz ve Güneş yazarken. “Daha güzelmiş. Lara ne? Yabancı isim gibi.”

“Daha fazla yorum yapmazsan sevinirim.” dedim gülümseyerek.

“Sen de Deniz değil Utku’sun ne bu haller?”

“Yorma kardeşim.”

Taşları dizmeyi tamamladığımızda Utku Deniz dağıtmaya başladı. Yedişer olarak dizdiğimiz taşları hepimize sırayla dağıtırken yanımıza gelen garsona Türk kahvesi siparişi verdik. Eymen bizden ayrı olarak yanına bir de kola istemişti. Türk kahvesi ve kola ikilisi? Enteresan bir damak tadı vardı.

Dilara çıkardığı sigarasını dudaklarına yerleştirdi. “Sigara içtiğini nasıl bilmem?” diye sordu Alperen taşlarını istekasına koyarken.

“Sporcuların arasında sigara içiyorum mu diyeceğim Alperen? Şimdi başlamayın sağlıksız diye.”

Utku’yla göz göze geldik. “Birileri diyebilir.” dedim.

Gülümserken kaşları *öyle mi* dercesine kalktı. “Birileri haklı bence.” dedi.

“En azından kâğıthelva daha yararlı.” diyerek az önce masaya bıraktığım yarım kalan kâğıthelvamı yemeye devam ettim. Elim şu anlık iyiydi ancak açmıyordu. “Alperen’in savunmasından daha yararlı mesela.”

Alperen’in tam olarak sağında oturuyordum ve bana öyle bir bakmıştı ki şirince gülümsemeye çalıştım. “Şaka yaptım vallahi.”

Utku Deniz, Dilara ve Eymen bu halimize gülerken Dilara tabaktaki paketlenmiş küp şekerlerden birini alarak Alperen’in yüzüne attı. “Arkadaşıma şöyle bakmayı kes.”

“Sen iste yeter.” dedi taş atarken. Bir rakamını attığında gözlerimi devirdim. “Devirme gözlerini kız. Ne atacaktım on üç mü?”

Ortadan çektiğim taş okey çıkarken bir şey belli etmeden elimdeki en küçük taşı Dilara’ya attım. Dilara, “Senin de ondan aşağı kalır yanın yok.” diyerek homurdandı ve ortadan taş çekti. Sigarasını dudaklarının arasında tutarken iki eliyle de taşlarının yerini değiştirmeye başladı. Alperen ise ona âşık âşık

bakmaya devam ediyordu. İki el daha normal geçerken henüz elini açan olmamıştı. İstedğim sayıya çoktan ulaşıyor olsam da elden bitmek istediğim için açmamıştım. Deniz’le göz göze geldiğimizde bana *elin nasıl* dercesine göz kırptı.

Gülümseyerek gözlerimi kapatıp açtığımda sırtıttı. Çektiğim taşı da perde yerine yerleştirdikten sonra Utku Deniz’le kısa bir bakışma daha yaşadık. Ben elimi Dilara’nın istekasına, Deniz ise Alperen’in istekasına attı ve aynı anda sertçe devirdik.

Alperen ve Dilara çıkan sesle irkilirken gülerek bittiğim taşı ortaya attım. Alperen kaşlarını çatarak bittiğim ele bakarken ofladı. “Bu bal nedir bacım? Daha ilk oyunda elden bitmek herkesin harcı değildir. Helal olsun. Önünde saygıyla eğiliyorum.”

“Teşekkürler.” diyerek avucumu Deniz’e uzattığımda avucunu avucuma vurdu. “Sahada siz, okey masasında da ben diyelim Alperen.”

“Erken konuşmayın.” Kâğıda puanları yazarken az önce gelmiş olan kahvesinden höpürdeterek bir yudum aldı. “Aşkta kazanan kumarda kaybeder demişler. O yüzden böyle oldu.”

Bakışlarım Utku Deniz’e kaydığına düz bir ifadeyle Alperen’in sözlerinin ciddiyetini ölçtüğünü fark ettim. “Harbi mi?”

“Ne harbi mi kardeşim?” Taşları toplamaya yeniden başladığımızda sessizce onları dinliyordum.

“Az önce söylediğin...”

“Doğru.” dedi. Kahveme uzanıp bir yudum aldım. “Kumarda kaybeden aşkta kazanır. Aşkta kaybeden de kumarda. Daha önce böyle bir sözü hiç mi duymadın Boşnak böreğim?”

“Desene.” dedi Dilara. “Biz kazanacağız bu gece Alperen.”

“Benim bir mucizeye ihtiyacım vardı ve karşıma sen çıktın Dilara. Varsın karşılıklı olmasın kazanmak.”

Eymen telefondan kaldırdığı başını Alperen’in omzuna yasladı. “Abim benim be...”

“Eyvallah koççum.” diyerek onun kıvrıcık saçlarını okşadı Alperen.

“Böyle şeyler söyleme artık.” dedi Dilara.

“Bir yerde okudum. Birisi tarafından derinden sevmek sana güç verirmiş ama birisini derinden sevmek ise cesaret... Ben çok cesur bir adamım.”

“Yalan söyleme.” dedi Dilara. Taş toplamamız bitmişti ancak Alperen Dilara’ya karşı atakta olduğu için taşlarımızı dağıtmıyordu. “Siz ne sevmeyi bilirsiniz ne de sevmeyi.”

“Araya giriyorum ama taşları dağıtıp öyle devam edebilir misin Alperen? Bari burada biraz hızlı ve atik ol.”

“Atlas haklıymış.” dedi isyan edercesine. Bana vereceği taşları alarak önüme koydu. “Al. Sanki bitecek.”

“Az önce ben bittim yalnız?” diye çıkıştığımda sustu.

“Okey masasını meyhane masasına çevirdin.” dedi Utku Deniz. “Sus oğlum sen de biraz. Az sonra masanın altından rakı falan çıkarma.”

“Sakın.” dedik Dilara’yla aynı anda.

Alperen sabır çekti. “Ben alkol kullanmam.” Onu içten içe tebrik ettim. Oyun ikinci kez başlarken ilk taşı ben atmıştım. “Sabah antrenman kaçta?”

“Sabah antrenman yok.” dedi Eymen. “Akşam antrenmanı var. Sen bizimle aynı takımda olduğuna emin misin abi?”

“Hafızam kötü.”

“Benim de.” dedim ona hak vererek.

Cevap ise Utku Deniz’den geldi. “Onu çok iyi anladık.”

Başımı kaldırmadan yalnızca gözlerimi ona çevirdiğimde bana bakmadığını gördüm. “Yarın sabah benim röportajım var.”

“Kiminle lan?”

“Bizimle Alperen.” dedi Dilara. “Bizzat benimle hatta.”

“Yalnız şu havaya bakın. Ertesi gün röportajını yapacağı futbolcuyla şu an okey atıyor. Kraliçeliğin zekâtını ver Dilara’m.”

Dilara, “Etik kurallarına aykırı ne var diye sorsalar şu an bu masayı gösterirdim.” diyerek sırtıttı.

Kahvemden bir yudum daha almamın ardından sıranın tekrar bana geçmesiyle taş çektim ancak yüzüm buruştu. Alperen’in dağıttığı el gerçekten çok kötüydü. Adam hissedip mi vermişti taşları anlamamıştım ama gerçekten bu sefer açmam bile çok zordu.

“Alperen Kalgan’ın dağıttığı el, rakiplere böyle korku salar.” dedi.

“Ağzın değil Alperen, elin elin.”

Alperen başını salladı. “Tamam Dilara’m.”

“Utku.” dedi Dilara bileğindeki tokayla saçlarını tepesinde toplamaya başlarken. Gerçekten güzel bir kadındı. Alperen’e hak veriyordum. “Seninle röportaj yapacağımız medyaya düştüğünden beri sevgilin olup olmadığını sormamı isteyenler var. Magazinci olsak sıkıştırırdım valla ama öyle bir niyetim yok.”

Ben sevgilisi yoktu diye biliyordum ancak özel hayatını tamamen bilmemin imkânı da yoktu. “Sevgilim yok.” dedi Utku Deniz, Dilara’nın sözleri biter bitmez konuşmuştu. “Sorsan da onlara istedikleri malzemeyi verecek bir cevabım yok.”

“Size bir şey soracağım ama doğru söyleyeceksiniz.” diyerek işaretparmağıyla üçünü işaret etti. Üç erkek de aynı anda başını salladığında devam etti. “Bilinen futbol magazini sayfaları var, illaki duymuşsunuzdur. Arada *fake* hesaplarınızdan falan o sayfalara bakıp acaba hakkımızda ne konuşuyorlar diye bakıyor musunuz? Hep bunu merak etmişimdir.”

“Ben hiç bakmadım.” diyerek Alperen ve Eymen’e baktı Utku Deniz. “Kendi sosyal medya hesaplarıma da çok bakmıyorum.”

“Yalan yok ben baktım.” dedi Eymen. “Alperen de bakmamıştır. O ne anlasın fake hesaptan? Kendi hesabından bakıp ifşa eder kendini.”

“Ben geri zekâlı mıyım Eymen?”

“Esağfurullah abi.”

“Sen geri zekâlı mısın Eymen?”

“Olabilir abi.” Eymen ona öpücük atarak Dilara ve bana döndü. “Hem merak ediyorum hem de eğleniyorum. Hakkımda şununla sevgiliymiş, şununla konuşuyormuş iddialarını okumak güzel oluyor. Geçen tanımadığım bir kızla aynı tişörtü giymişiz. Onun üzerindeki güya benimmiş. Bunu araştırıyorlar şimdi.”

“O zaman mesajları da okuyorsun?” diye sormamla daha çok sırtarak başını aşağı yukarı salladı. “Sana ne mesajlar geliyordur şimdi Eymen.”

“Geçen bunun tavuskuşu saçlarını öveni bile gördüm Lara bacım. Eymen’in mesaj kutusunu çok ciddiye almayın.”

Eymen, “Bak hâlâ...” diyerek kaşlarını çatı. “Kızlar senin o beğenmediğin lülüklerime bayılıyorlar diye kıskançlıktan ne dediğini bilmiyorsun.”

Oyun sırası Utku Deniz’e geçtiğinde elini açtı. Onun eline işleyeceğim taşları tek tek kenara ayırmaya başladığımda, “Dilara’nın yanında bir daha beni, başka kızları ve kıskançlık kelimelerini aynı cümlede kullanırsan o kıvırcıklarını bizzat kendim keserim.” dedi Alperen. “Dilara yalnız şaka maka harbi el bile açamadın. Kötüyüm derken beni kandırıyorsun sanmıştım.”

Dilara mutsuzca açılan ellere bakarken gözlerini devirmekle yetindi. O da elini açtığında sıra bana geçti. Son taşı çekip elimi açtığımda işlek taşlarımı da Alperen ve Utku Deniz’inkilere işledim. “Yirmi bir kaldı elimde.”

“Yedi.” dedi Utku Deniz.

“Yedi, yedi, yedi.” dedim kendimi tutamayarak.

“Başladı yine Utku Deniz duasına...” Alperen’in bu cümlesiyle biraz utanmıştım. Ne alakaydı bir kere? Benim aksime Deniz masaya bakarak gülümsüyordu. Bugün fazla mı gülümsüyordu sanki? Keyfinin yerinde olmasına sevinmişim.

“Bende on kalmıştı ama bir işe yaramaz. Dilara sen bizi yaktın.”

Dilara zaten sert yüz hatlarına sahipken bazen öyle bir ciddiyetle bakıyordu ki Alperen’in yutkunmasına sebep oldu. “Şimdi bırakacağım oyunu göreceksin.”

“Vallahi şaka yaptım.”

“Eymen istersen bu el ben kalkayım sen otur.” dediğinde başını iki yana sallayarak reddetti.

“Siz bitirip kazananı belirleyin sonra ben oynarım.”

“İyi peki.” Kafede çalan pop müziklerden sıkılan Alperen garsonu yanına çağırarak kulağına bir şeyler söyledi. Garsonun yanımızdan ayrılmasından birkaç dakika sonraysa şarkı değişti.

Sen aşkı anlamaz bilmez, gül yansa ağlamaz sakın...

“Ben akmayan gözyaşında seni severdim.” diye mırıldanmaya başladı. Kolunu sandalyesinin koluna yaslayıp başını eline yaslayarak Dilara’yı seyretti. “Sen hisli korkak savaşçı...”

“Şu okey taşlarını alıp ağzının içine dolduracağım şimdi.” diye homurdandı Dilara. “Müzik zevkine bak.”

Alperen tek kaşını kaldırdı. “Sen ne dinliyorsun ki?”

“Tame Impala severim en çok.”

“Ne?”

“Tame Impala?”

“Anladım.” Anlamamıştı. Dinlemeyi geçtim duymadığının bile farkındaydım. Gerçekten ikisi çok farklı zevklere sahipti. Yine de büyük aşk yaşamalarına engel olmadığım düşünüyordum.

Aklıma arabanın içerisinden dışarı bakan beyaz cins köpek ve dışarıdan ona bakan sokak köpeği gelmişti. Nedensiz...

Eymen’in ve Alperen’in bileğinde de aynı bilekliği görünce kaşlarım havaya kalktı. “Siz hepiniz mi taktınız şu nazar boncuklu kırmızı bileklikten? Hepinizinki aynı.”

“Takım olarak hepimiz taktık.” dedi Eymen. “Nazar değişmesin diye her tuşa basıyoruz Lara.”

“Belli oluyor.” dedim gülerek.

“Bu sene o şampiyonluk gelecek inşallah.” dedi Alperen. “O şampiyonluğu koyduk kafamıza. Yarın cuma namazına geç kalma Utku.”

“Tamam.” dedi Utku Deniz.

“Şimdiden hayırlı cumalar hanımlar.” derken oynamayı bırakmıştı Alperen. “Rabbim yüreğimize merhem olsun, dualarımızı kabul etsin inşallah.”

“İnşallah.” derken büyük bir şaşkınlık yaşıyordum. Alperen’den böyle sözler beklemediğim aşikârdı. “Sana da hayırlı cumalar Alperen.”

Dilara’ya doğru eğilerek fısıldadım. “Baksana hem futbolcu hem de iman dolu. Kaçırma bence Dilara.”

“Yapma Lara...”

Omuz silkerek sandalyeme geri yaslandım. Birkaç tur daha oynamaya devam ettikten sonra Dilara’nın hiç açamaması, Alperen’in de yalnızca iki açmasıyla oyunu sonlandırmıştık. Puanları toplamamıza gerek bile yoktu çünkü Utku Deniz’le ikimiz de bitemesek de çoğu elde açabilmiştik. Kazandığımızı anlayınca dudakları iki yana kıvrıldı. Elini bana doğru uzatmasıyla avucuna vurdum. “*Kazandık.*” dedim sevinçle.

Utku Deniz keyifle arkasına yaslanırken az önce getirilen çayından bir yudum aldı. “Aksini hiç düşünmedim.”

Bakışlarım bakışlarında asılı kalırken parıldayan gözlerinden geçenleri okumayı çok isterdim.

“Boş ver be Dilara.” dedi Alperen araya girerken. “Oyunun başında da dediğim gibi. Oyunda kaybeden aşkta kazanır. Biz bu masada kaybettik belki ama aşkta kazanacağız. Şimdi onlar düşünsün.”

Onun bu sözleri Utku Deniz’in ciddileşmesini sağlarken hafifçe boğazını temizledi. “Saçmalama. Ne alaka?”

“Çok alaka.”

“Bir kere kumar değildi bu.” diyerek Utku Deniz’e destek verdim. “Kumar olsaydı haklı olabilirdin. Ortaya bir ödül bile atmadık!”

“Kendinizi kandırmaya devam edin.”

“O işi genelde sen yapıyorsun.” dedi Dilara. “Lara haklı. Senin dediğin sayılmaz.”

“Aynen öyle.” diyerek destek çıkan Utku Deniz olmuştu. “Şimdi kazandıysak aşkta da kazanırız. Sen de öylece izlersin kardeşim.”

“Ayıp ediyorsun ama benim Boşnak böreğim.”

Eymen üfledi. “Olsaydı da yeseydik. Utku’nun annesi çok güzel yapıyor. Geçen gün gitti ya, getirmiş gelirken.”

“Evet.” dedi Utku Deniz. Bana hitaben konuştu. “Senin için de getirmiştım ama bunlar sormadan yiyip bitirmişler.”

Duraksadım.

Utku Deniz beni gün geçtikçe daha da şaşırtmaya devam ediyordu. Ne yani? Annesinin yaptığı börekten arkadaşlarına getirdiği gibi bana da mı getirmişti?

“Düşünmen yeter.” dedim dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirirken. Açıkçası benim için getirdiği börekten tatmak istedim ama ortada börek kalmadığı için onu da üzmemek istemedim. “Hiç sorun değil. Afiyet olsun çocuklara.”

“Hiç de afiyet olmadı valla Lara.” dedi Eymen. “Senin için ayırdıklarını yedik diye bize, ‘zıkkımın kökünü yiyin’ dedi. Açıkçası biraz kırıldım. Beş dakika falan. Sonra PES attık çünkü.”

Utku Deniz’e baktığımda başını eğmiş bir halde ellerine baktığını gördüm. “İyi demiş.” dedim yalancı bir kızgınlıkla. “Siz neden benimkilere göz koyuyorsunuz? Ayıp değil mi?”

“Sen aşkı anlamaz bilmeeee!”

“Abi bir dur sen de ya zaten ortalık karışık.”

Gecenin geri kalanında Utku Deniz’in karşısına Eymen oturmuştu. Ben de onun kalktığı yere geçerek bir Utku Deniz’in, bir de

Alperen'in oyunu seyretmeye başlamıştım. Diğer kâğıthelvamı da açarak yemeye başladım. Alperen benden yardım istediğinde Utku Deniz itiraz ederek ona yardımcı olacağımı söylemiş –ihtiyacı bile yoktu oysa– ve Alperen'i yine yalnız oynamaya ikna etmişti. Bense onun isteğiyle kolumu sandalyesine yaslayarak ona doğru eğilip oyununa yardım etmeye başlamıştım.

Saçlarımın üzerine dağılmasıyla rahatsız olacağını düşünerek toplayacaktım ki aniden telefonundan bir şey göstermesiyle vazgeçerek gösterdiği şeye odaklandım.

Oynayıp gülüşerek geçen saatlerin ardından hesabı ödeyerek kafeden ayrıldık. Utku Deniz beni bırakmayı teklif ettiğinde saat gerçekten geç olduğu için kabul ettim. Dilara, Alperen ve Eymen'le vedalaşıp tekrardan arabasına bindik. "Evim sana biraz ters kalıyor ama... Yol üzerinde bıraksan da olur."

"Tabii tabii, yol üzerinde bırakırım." dedi alayla.

"Seni düşündüğüm için." diyerek homurdandım. "Şoförlük yapmak hoşuna gitmiyordur eminim ki."

Kendi tarafındaki camı açarak dirseğini yasladı. "Hiçbir fikrin yok değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ne hakkında?"

"Hiç. Yarın geliyorsun değil mi röportaj için?"

"Geleceğim." dedim. "Yoksa benden soruları mı isteyeceksin?"

Sol kolu kapıya yaslıyken sağ eliyle direksiyonu çevirdi. "Sorularımı sen soracak olsaydın evet."

Aklıma gelen şeyi sorup sormamak arasında kalsam da merakıma yenik düşmüştüm. "Ben bugün bir şey duydum."

"Hım?"

"Amcamın oğlu olan angut var ya." dediğimde gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm. "Onun yeni çalıştığı şirket de seninle röportaj yapmak istemiş sanırım. Yani, ne kadar doğru bilemiyorum tabii."

"Doğru." dedi. "Menajerimle görüşmüşler."

“Anladım.”

“Ee.” dedi keyifle. “Yapıp yapmayacağımı sormayacak mısın?”

“Yoo.” dedim, umursamıyormuş gibi bakışlarımı ön cama çevirip akan yolu izledim. “Sen bilirsin. Bizimle yapıyorsan onlarla da pekâlâ yapabilirsin. Muhtemelen evet demişsindir ama okumayacağım oradaki röportajını haberin olsun. Hem bizim sorularımız daha orijinal, nereden bildiğimi hiç sorma.” Kıkırdadığında dudaklarımı büzdüm. “Ne yani? Bu söylediklerim sana komik mi geldi Deniz?”

“Söylediklerin değil de... Söylerkenki yüz ifadelerin komik geldi.” dediğinde kaşlarım düzeldi. “Menajerimden şu an başka bir röportaj için vaktim olmadığını iletmesini istedim.”

“Neden?”

“Ne neden?”

“Bizi kabul ettin.” dedim. “Onları neden etmedin?”

Umarım benim yüzümden değildir çünkü gerçekten üzülürdüm. Kimsenin hayatına bu tarzda, olumsuz bir etkimin olmasını istemezdim. “Bu akşamüzeri reddettiğimi ilettim Güneş. O kuzenin bana ulaşana kadar reddetmeyi düşünmüyordum ama reddetmemdeki en büyük etken o oldu. Kimse ne beni ne de yanımdakileri bu şekilde rahatsız edebilir. Madem rekabete hile sokuyor, böyle bir geri dönüş aldığında da şaşırmayacak. Sakın ha, benim yüzümdendi diye düşünüp canını sıkmıyorsun. Kendi etti, kendi buldu. Böyle devam ederse de daha çok bulur.”

Hızını azaltırken bakışlarını bir anlığına dikkatle onu seyreden gözlerime çevirdi. “Hak edene hak ettiği gibi cevap vermezsen kafana daha çok takacağın olaylarla karşına çıkarlar. En başında dur demen gerekiyor. Bu sefer ben senin yerine yaptım. Gerektiği her zaman da yapacağımdan şüphelenmesin.”

Tekrar önüne döndüğünde bir süre cevap vermeden onu izledim. Kumral saçları gecenin sonuna doğru iyice dağılmıştı. Birkaç tutamı yine alnına düşüyordu. Bakışlarım saçlarından yüzüne indiğinde kemikli yüz yapısı, yüzüne yakışan burnu ve dolgun dudaklarına bakarken yutkunma ihtiyacı hissettim. Çok hafif kirli sakalları vardı. Uzadığı an yine bu hale getirdiğini fark etmiştim. Nadiren de tamamen tıraş oluyordu.

“Nasıl yapıyorsun?” diye sordum.

Anlamadı. “Neyi?”

“Ne düşündüğümü ya da ne düşüneceğimi biliyor gibi konuşuyorsun ve hepsi doğru çıkıyor. Hiçbir şey söylemiyorum ama bir şeyler olduğunu anlıyorsun. Nasıl? Senelerdir tanışmıyoruz. Çok kısa bir zaman geçti. Bunu nasıl başarıyorsun?”

Bir cevap vermesini bekledim. Bir cevap vermesini çok istedim ama Utku Deniz ilk defa sessiz kaldı. Geri kalanının sessiz geçtiği yolculuğumuz evimin önüne gelmemizle sonlanırken kemerimi çözerek kapıyı açtım. İnmeden önce bir kez daha ona baktığımda zaten bana baktığını gördüm. “Bıraktığın için teşekkür ederim. İyi geceler.”

“İyi geceler.” dedi sakince.

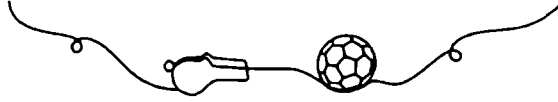
Arabadan inip kapıyı kapatmadan önce, “Dikkatli sür.” dedim ve kapıyı kapatarak hızlı adımlarla apartmana girdim. Yine ben eve geçene kadar beni beklemişti çünkü camdan dışarı baktığım anı bekleyip beni gördükten sonra arabayı çalıştırarak gittiğini görmüştüm.

İnce düşünceli, nazik biriydi. Belki de sorunun cevabı buydu. Utku Deniz ince düşünceliydi ve herkese karşı anlayışlıydı belki de. Arabada bu halleri yalnızca bana özelmış gibi konuştuğumu fark ettiğimde yanaklarımın ısındığını hissettim. “Salak.” dedim kendi kendime. “Bazen gerçekten susman gereken yeri bilmiyorsun Lara.”

Babaanneme baktığımda uyuduğunu gördüm. Yanına gidip bir süre otursam da saatin iyice geç olmasıyla ben de odama

geçtim. Sabah önce şirkete geçecektim, ardından ekiple stad-
yuma gidecektik. Yorgun bir halde kafamı yastığa koydum.
Utku Deniz beni anlıyordu ama bazı anlarda ben onu gerçekte
anlamıyordum. O mu açık konuşmuyordu yoksa ben mi
özellikle anlamıyordum karar verememiştim.

Ortada bir şeyler var gibiydi ama aynı zamanda yok gibiydi de.

“Sporun Nabzı’nda bugün çok önemli bir konuğumuz var. Süper Lig’in son zamanlarda en çok konuşulan, futbolun en formda ismi Utku Deniz Has ilk uzun özel röportajını Sporun Nabzı’na verecek. Utku hoş geldin.”

Dilara’nın sözleri bittiğinde Utku Deniz gülümseyerek, “Hoş buldum.” dedi. Stadyumun sahasını gören camın önünde karşılıklı tekli koltuklarda oturmuşlardı. Dilara röportajı yaparken Ferhat onları çekiyordu. Ben ise kameranın hemen arkasında durmuş onları seyrediyordum. Utku Deniz inşallah maçtan çıkarken baktığı gibi şu an kamera arkasındaki bana bakmazdı çünkü bu sefer cidden ayvayı yemiş olurduk.

“Seninle şu an konuşuyor olmak benim ve ekibim için heyecan verici çünkü hikâyeni gerçekten merak ediyoruz. Zorlu bir süreçten geçtiğini, Galatasaray’a ulaşmak için çok çaba sarf ettiğini biliyoruz. Sezona çok güzel başladın. Galatasaray taraftarı daha ilk transfer haberleri çıktığında heyecanlanmıştı. Şimdi ilk maçtaki performansından sonra bu durumun daha da arttığını gördük. Yeni takımın, takım arkadaşların ve taraftarın için neler söylemek istersin?”

“Öncelikle teşekkür ederim.” dedi Utku Deniz. Dilara’nın tüm söylediklerini yüzündeki huzurlu gülümsemeyeyle dinlemişti. “Galatasaray benim en büyük hayallerimden biriydi ve ben

bu hayalimi gerçekleştirebildiğim için çok mutluyum. Öylesine bir transfer değildi. Çocukluk aşkım olan takıma tınaklarımı kazıya kazıya gelmek; yönetimi olsun, taraftarı olsun, takım arkadaşlarım olsun her birinden çok güzel tepkiler almak benim için tarif edilemez bir duygu. Hedeflerimin başında Galatasaray'a transfer olmak vardı. Bu hedefimi gerçekleştirdim. Şimdi ise sarı kırmızılı formayla sahada elimden geleni yaparak beni destekleyenleri hayal kırıklığına uğratmamayı hedefliyorum.”

Kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacağına çok emindim.

Utku Deniz Galatasaray amblemi olan kupasından bir yudum alırken Dilara konuşmaya başladı. “Gerçekten arkada büyük bir destek olduğunu biliyoruz. Bunun bir futbolcu için ne kadar değerli olduğunun da bilincindeyim. Birçok kişinin asıl merak ettiğiyse futbolcu olmaya nasıl karar verdiğin. Ne sebep oldu da başladı bu sevdada? Futbolcu olmak isterken hiç vazgeçmek istediğin oldu mu?”

“Aslında şu olay oldu da ben futbolcu olacağım dedim diye bir şey yaşamadım hiç. Ailem fanatik Galatasaray taraftarıydı ve ben zaten futbol aşığı bir ailenin içinde büyüdüm. Babamla ve abimle kendi aramızda oynadığımız futboldan tutun, sokakta arkadaşlarımla oynadığım futbola kadar hepsi etkili oldu bu süreçte.”

Yutkundu. Bakışlarını bir anlığına kameranın arkasına çevirecek gibi olsa da son anda kendini tutarak bu hareketi yapmamıştı. “Yalnızca bir an... Bir an için futbolcu olmaktan vazgeçtiğimi hatırlıyorum. Henüz çocuktum. Her zamanki gibi sokakta arkadaşlarımla oynuyordum. O gün bir anlığına futbolcu olmaktan vazgeçmek istedim. Bunu başaramayacağım gibi gelmişti. Çok uzun sürmedi ve hemen kafamdan atmıştım bu düşüncüyü. Ondan sonra bir daha aklıma hiçbir şekilde bu düşüncüyü getirmedi. İlk ve sondu.”

“Peki.” dedi Dilara. “Futboldan vazgeçmemene neden olan bir etken mi olmuştu yoksa yalnızca kendi içinde yaşanan bir olay mıydı?”

Utku Deniz önündeki masaya bakarak gülümsedi. “*O gün hayallerimden vazgeçmememi sağlayan bir güneş doğdu.*” Gülmemesi yüzünde asılı kalırken ellerini birleştirdi. “*Ve o güneş bir daha batmadı.* Ben de o güneşe hayatım boyunca tutundum. Başarılı bir futbolcu olmak istiyorsanız zorlu yollardan geçerken yaşanabilecek tüm olumsuzluklara da yenilmeden göğüs germek zorundasınız. Şu an bu konumdaysam, bir daha vazgeçmeyi düşünmediysem o gün doğan güneşin ışıklarını kalbimde saklamamın da çok büyük etkisi var.”

Dudaklarından çıkan her bir kelime içime saplanır gibi olduğunda avucumu kalbimin üzerine götürdüm.

Her bir kelimesinin içime işliyor gibi olması normal miydi yoksa ben gerçekten çıkmaza mı sürükleniyordum? Utku Deniz’de hissettiğim tanıdık hisler ansızın ortaya çıkarak onun dudaklarından kalbime saplanmıştı sanki.

“*Doğan güneşinin hiç batmaması dileğiyle* diyelim.” dedi Dilara da onun sözleriyle tebessüm ederken.

Onun bu cümlesiyle karşılıklı gülüştiler. “Profesyonel olarak ilk yolculuğun nasıl başladı Utku? Anladığım kadarıyla ailenin de desteği çok büyük olmuş.”

“En büyük destekçim ailemdi.” dedi Utku Deniz. Onlar röportajın akışına geri dönmüşlerdi ancak ben dönemiyordum. Hâlâ az önce söylenenlerin etkisindeydim. Bana ne oluyordu, neden böyle hissetmiştim o cümleleri duyunca bilmiyordum ama bir an önce kendimi çözmeliydim. Bir insanın hissettiği duyguları anlayamaması ne demekti? Bir şey oluyordu ancak içimde o şey, kayıp bir yapboz parçası gibiydi.

O parçayı bulursam her şey tamamlanacaktı.

“Abimin yanı sıra bir de ablam var. Kardeşlerim, annem ve babam bu süreçlerde hep en yakınımdaydılar. Profesyonel

olarak ilk adımımı babam ve abim sayesinde attım. En başından beri benim bir gün çok iyi futbolcu olacağımı söylerdi babam. Bunu o zamanlarda görüp desteğini esirgmeden elinden geleni yaptığı için en büyük teşekkürüm hep onadır. İlk hocamdı. Beni futbol okuluna yazdırdıktan sonra çok fazla hocam oldu ama babamın yeri her zaman ayrıydı. O futbol okulundan sonra zaten devamı geldi. Elimden geleni yaptım, daha çok çalıştım. Asıl kendimi gösterebildiğim yer önceki takımım oldu. Her şeye rağmen ‘iyi ki’lerimin arasındadır. Bu değişmeyecek bir gerçek.”

“Eski takımın... Senin de dediğin gibi asıl parladığın dönem o maçlar oldu. O takımdan Galatasaray’a transferin hakkında birçok iddia dönüyor. Bu iddialar hakkında ya da yaşadığın bu transfer dönemi hakkında bir şeyler söylemek ister misin? Eminim ki birçok kişinin merak ettiği bir diğer konu da bu.”

Utku Deniz derin bir nefes aldı. “Zor bir süreç olduğunu inkâr edemem. Yıpratıcı çok fazla şey yaşandı ama detay vermeyeceğim. Yalnızca bu transferden mutlu olmadığımı dahi yazanlar olduğu için bir şeyleri açıklığa kavuşturmak istiyorum. Galatasaray gelmemi istedi ve ben de büyük bir mutlulukla çocukluk hayalim olan takımı seçtim, transferim gerçekleşti. Bunun dışında herhangi bir zorlamaymış başka bir şeymiş, bunlar altı boş iddialardan ibarettir.”

Dalgın gözlerimi, telefonumun cebimde titrediğini fark ettiğimde üzerlerinden çekmek zorunda kaldım. Arayan ismi görmemle oradan uzaklaştım. Röportaj devam ederken olduğumuz yerden koridora çıkarak hızlıca aramayı cevapladım. “Aysel Abla? Bir sorun yok değil mi?”

“Lara.” diyen endişeli sesiyle sırtımdan aşağı kaynar su dökmüş gibi hissettim.

“Kızım biz hastanedeyiz. Babaannen birden fenalaştı. Ne yapacağımı bilemedim hemen ambulansı aradım hastaneye geldik.

Hemencecik de seni aradım vallahi.” Aysel Abla bir şeyler daha söylemeye devam etse de anlamadım. Anlayamadım.

Hastanedeyiz.

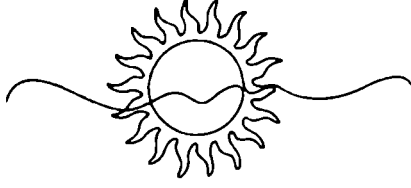
Babaannen birden fenalaştı.

Kalbim daha önce hiç olmadığı kadar sıkışırken yere düşmemek için elimle duvardan destek aldım. Ben şimdi ne yapacaktım?

Nasıl güçlü kalmaya devam edecektim?

Düzenleme

Ny.ozlem

bölüm

ALTI

*N*e yaşarsa yaşasın her olayın iyi yanını görüp ona tutunarak umudunu kaybetmeyen insanlara imrenen biriydim.

Kendimi ne kadar şartlarsam şartlayayım başıma gelen olaylarda olumlu pencerelere kilit vuruyor, hep en kötü tarafından görebileceğim pencereyi ardına kadar açıyordum. Belki de bu, felaket tellallığıydı babaannemin zamanında bana dediği gibi ama bu huyumdan vazgeçemiyordum. Sanki yaşadığım anı takip edecek en kötü senaryoyu düşünmezsem daha da kötüsünün başıma geleceği hissi peşimi bırakmıyordu.

Babaannemin çok sevdiği eşini kaybetmesinin ardından bir de benim başına kalmamla hayatı darmaduman olmuştu ve yaşadığı zorlu hayatın üzerine şimdi de hastalığıyla cebelleşmek zorunda kalıyordu. Kanseri ileri derecedeydi, verilen ilaçların hassas bünyesine ağır gelmesi nedeniyle vücudu dayanamamış ve hastaneye kaldırılmıştı. Zorlu sürecin daha en başından yere düşmesi, zaten azalmakta olan enerjisini sıfırlamıştı. Gözlerini araladığından beri konuşmuyor olmasıysa tüm yaşanılanları daha da çıkmaza sokuyordu.

Hastanenin rahatsız koltuğunda otururken bakışlarım üzerindeydi ancak o gözlerini kapamış, uyuyor numarası yapıyordu. Evet, numaraydı. Konuşmamak için kaçış yoluydu. Düşüncelerinin kötü yöne gitmemesi adına onun karşısında hep dik durmaya çalışıp yüzümdeki gülümsemeyi silmemeye çalışsam da uyanıp gözlerime baktığı an gözyaşlarımı elbette tutamamıştım. Beni öyle görmesinin ardından gözlerinde oluşan hüznle daha da artan gözyaşlarımla odadan ayrılmak durumunda kalmıştım. Döndüğümde ise ya uyuyor ya da hiç konuşmuyordu.

Kendini birilerine yük hissetme hissini çok iyi bilirdim ama bunu bana karşı hissedecek en son insanın böyle hissetmesi kalbimi kırıyordu.

“Uyumadığını biliyorum babaanne.” diye konuştum pürüzlü sesimle. “Neden böyle yapıyorsun?” Cevap vermediği gibi gözlerini de açmadı. “Böyle yaparak beni daha çok üzdüğünün farkında değilsin. Bizim için bir şeyler hiçbir zaman kolay olmadı ama hep el ele vererek aştık. Yine öyle yapacağız. Hep yaptık. Doktorları duydun. Sana uygun tedavi yöntemine göre hareket edecekler. Daha baştan düştük diye öyle devam etmek zorunda değiliz. Sen benimle savaşmak yerine elimi bırakıyorsun.”

Yine cevap vermediğinde derin bir nefes aldım. “Peki.”

Bir süre sonra düzenli nefes alışverişlerini duymamla bu sefer gerçekten uyuduğunu anladım. Saat sabah altıya geliyordu. Dün sabah hastaneye kaldırıldığını duyduğum an dünya başıma yıkılmış gibi hissetmiş, nasıl ofisten çıkıp da hastaneye gelmiştim bilmiyordum. Sanki her şey saniyeler içerisinde gelişmiş gibiydi. Şimdi daha iyiydi ancak bu iyi, maalesef kötünün iyisiydi. Babaannem henüz çok yeni öğrendiğimiz hastalığıyla savaşmak yerine pes etmeye karar vermişti.

Artık ardında kalacak olan beni bile düşünmüyordu.

Bu yaşına kadar o kadar düşünmüştü ki belki de o da yorulmuştu artık. Hak veriyordum.

Telefonumun şarjı buraya geldiğim gibi bitmişti. Eve gidip şarj aletimi dahi almaya fırsatım olmamıştı, bu yüzden kimseyle iletişime de geçememiştim. Sıkıntıyla pencereden dışarı baktım. Gün aydınlansa da ağustos ayının ortasında kara bulutların üzerimizde dolaştığını görmemem zordu.

Yorgunluk akan gözlerimi kapatsam da uyuyamıyordum. Uyku beni yine terk etmişe benziyordu. Koltukta iyice uzanarak tavanı izlemeye başladım. Gün doğmuştu, bizim için de doğmasını beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

“İyisin değil mi? Bak sırf benim için iyi olduğunu söylüyorsan beni daha çok üzersin babaanne.” Yaşlı gözlerimi kırpıştırarak elini daha sıkı tuttum. İlk günün aksine artık konuşuyordu ama çok bitkindi. Yaşından dolayı ilaçların bünyesine ağır geldiğini ve bu sebeple fenalaştığını söylemişlerdi ancak nasıl bir tedaviye yöneleceklerini bilmiyordum. “Bir şey istiyor musun?”

Babaannem yorgun gözlerini üzerime çevirerek gülümsemeye çalıştı. “İyiyim güzel kızım.” dediğinde ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. Dokunsalar ağlayacakmış gibi hissetmekten de yorulmuştum. Evet, artık en azından konuşuyordu benimle. “Sen böyle kendini yiyip bitirirsen asıl ben o zaman kötü olurum.”

“Babaanne...”

“Güneş’im...” Yine benim için güçlü kalmaya çalışıyordu. Ben onun için gücümü korumakta zorlanırken hem de. “Benim güzel ışığım. Biraz konuşalım mı seninle?”

Kaşlarım çatıldı. “Konuşuyoruz ya işte.”

“Öyle değil.” diye mırıldandığında canımı sıkacak bir şeyler konuşacağımızı anladım. “Ben farkındayım. Ben her şe-

yin farkındayım yavrum. Senin bir şeyleri kabullenemediğini de tek bakışından anlıyorum. Sanki karşımda beş yaşındaki Güneş’miş gibi bakıyorsun gözlerime.” Dolan gözyaşlarını daha fazla tutamazken usulca akmaya başladılar. “Ama hayat bu. Bak... Başımıza ne zaman ne geleceğini bilmiyoruz. Ölümün de ne zaman bizi bulacağını bilmediğimiz gibi.”

“N’olur konuşma ölüm mölüm. Ağzından yel alsın.”

Beni dinlemedi. “Ben yaşlandım Güneş’im. Daha küçücükken seni yanıma aldığım da hep yanında olacağımı söylemiştim ama...” gülümsedi burukça. “Bak hayat bana nasıl da ‘büyük konuşmamalıydın’ diyor.”

“Sen benim hep yanımda oldun ki...” Avucumun arasındaki elini alarak dudaklarına götürdüm. “Hep! Ben senin hakkını hiç ödeyemem.”

“Benim hakkım sana helal olsun güzel kızım. Ama söz ver bana.” dedi elimi sımsıkı tutarken. “Söz ver Güneş. Bana bir şey olursa... Olur da savaşamazsam ardımdan yıkılmak yok; yaşamaya devam edeceksin, eğleneceksin. En çok da o gülümsemeni hiç eksik etmeyeceksin o güzel yüzünden. En çok kendin için yapacaksın bunu ama benim için de güçlü kalacaksın.” “Savaşacaksın.” dedim başımı iki yana şiddetle sağlarken. “Böyle konuşma yalvarırım. Savaşacaksın, başaracaksın. Ben biliyorum. Sen benim için senelerce tek başına savaştın. Şimdi hastalık mı yenecek seni? Bir daha ölüm de deme, beni bırakmayı da düşünme.”

“Dayanamıyorum.” diye fısıldamasıyla çığlık çığlığa ağlayacağını sandım. “Bak ne haldeyim? Tedavi ilerledikçe daha iyi olmayacak belki de. Ölmekten korkmuyorum ama seni bırakmak var ardımda. Benimle ilgileneceksin diye gençliğinin sönüp gitmesine mutlu mu oluyorum sanıyorsun? Sen...”

“Benimle ilgileneceksin diye bütün hayatın bitti.” dedim sözünü keserek. “Hastalığında sana bakmışım bu mu bana ağır gelecek? Gerçekten mi babaanne? Gençlik umurumda mı sanı-

yorsun? Ben böyle mutluyum çünkü ailem, tek varlığım olan sen varsın yanımda. Sen yokken yaşayacağım gençlik umurunda bile değil. Böyle konuşarak beni ne kadar üzdüğün hakkında hiçbir fikrin yok. N’olur devam etme artık.”

“Allah’ım senden razı olsun Güneş’im. Annen baban senin kıymetini bilemediler ama ben her gün şükrediyorum senin gibi hayırlı bir evladım olduğu için. Her gece dua ediyorum Rabbim ben yokken de seni yalnız bırakmasın diye. Ben olmasam bile sen güçlü olacaksın biliyorum ben. Bakma söz verdiğim içim rahat etsin diye ama ben senin ne kadar güçlü bir kadın olduğunu biliyorum.” Buruk bir gülümsemeyle devam etti. “Kadın diyorum artık. Gözümde küçücük bir kız çocuğu olsan da kocaman olduğunun farkındaydım. Büyüdün, güçlü bir kadınsın artık.”

“Güçlüyüm çünkü beni sen büyüttün.”

“Çünkü seni ben büyüttüm.” diyerek tekrarladı beni. “Söz vereceksin şimdi bana. Bundan sonra ne olur ne yaşarsın onu Allah bilir ama bana söz ver. Güneş’im olarak benden sonra da hayatına devam edeceksin.”

İtiraz etmek için dudaklarımı araladım. “Babaanne...”

“Güneş.” diyerek sözümü kesti. “Söz ver bana yavrum. Söz ver ki ben huzurla devam edeyim. Söz ver ki ölürsem gözüm de arkada kalmasın. Ben bileyim. Olmasam da Güneş’imin ışı-ğıyla parlamaya devam edeceğini bileyim.”

Başımı göğsüne yasladığımda gözyaşlarım üzerindeki hastane önlüğünü ıslatmaya başladı. Hüngür hüngür ağlamamak için kendimi sıkıyordum. “Neden böyle üzüyorsun beni?”

“Benden sonra da ışığını etrafına saçabilmen için.” diyerek saçlarımı öptü. “Güzel kızım benim.”

“Söz veriyorum.” derken sertçe yutkundum. “Ben her zaman güçlü olacağım. Önce senin için sonra kendim için. Çünkü senden böyle öğrendim benim canımın içi.” Başımı kaldırarak

yanagını öptüm. “Sen de söz ver. Benim için savaşmaya devam edeceksin. Bir daha da sakın ölüm kelimesini ağzına alma.”

Elini saçlarımın üzerinde gezdirdi. “Savaşacağım tabii.” dedi zor da olsa gülümseyerek. Bunu inanarak söylediğine inanmak istiyordum. “Daha seni evlendireceğim ben.”

“Bak ya.” dedim gözyaşlarımın arasında gülümseyerek. “Başladın yine damat diye. Evlenmiyorum ben. Öyle başına kalacağım.”

“Yok canım? Turşunu mu kuracağım ben senin? Evlenmiyormuş... Bak bak... Getir önüme şöyle delikanlı birini artık. Ben bir inceleyeyim bakayım benim kızımı mutlu eder mi? Gözlerine o hayat ışığını verir mi? Saçlarını böyle kırmaktan korkarcasına sever mi? Önce ben onay vereceğim, ona göre.”

Geri çekilsem de elini tutmaya devam ettim. Az önceki yaptığımız sohbeti atlatamasam da yüzünün gülmesiyle bir şey belli etmedim. “Valla Hatice Hanım siz şimdi bunları düşünmeyin. Hem sen hep demez misin kader kısmet bunlar diye... Ben nereden bulayım da getireyim şimdi sana damadı?”

“Hadi oradan.” diyerek elime vurduğunda gülerek ayağa kalktım. “Olsa da söylemezsin sen.”

Yaşlı gözlerimi silerek güldüm. “Aaaa! Kuru iftira!”

“İftiraymış.” dedi burun kıvrırken.

Başının üzerini öpmemin ardından üzerini güzelce örttüm. “Sen şimdi dinlen. Ben kendime kahve alıp geliyorum, tamam mı?”

Başını salladı. Onay verdikten sonra gözlerini kapatınca odadan çıktım. Derin bir nefes alarak arkamı dönmüştüm ki ismimin seslenilişiyle irkildim. “Lara?”

“Atlas?” Karşımdaki beşliyi görmemle donup kalmam bir oldu. Bir süre bir şey diyemeden yüzlerine baksam da en sonunda kendimi toparlayarak konuşmaya başladım. “Burada ne işiniz var?” Sesim az önceki ağlamamın da etkisiyle kısık ve hırıltılı çıkarken Utku Deniz’in bakışlarını kaçırdığını gördüm.

“Ne demek ne işiniz var?” diye soran Alperen olmuştu. “İki gündür hastanedeymişsin yeni haberimiz oluyor Lara bacım. Seni görmeye geldik. Babaannen iyi mi?”

Sertçe yutkunma ihtiyacı hissetsem de yapamadım. Bana bakan yüzlerde bakışlarımı gezdirdiğimde en arkada sessizce beni izleyen Utku Deniz’de asılı kalmıştı bakışlarım. Az önce kaçırdığı bakışları yeniden beni bulmuş ve yüzünde anlamlandıramadığım bir ifadeyle bana bakıyordu. O ifadeyi anlayamamış olsam da gözlerinden yayılan hissin ne olduğunu anlamıştım. Şefkat.

“Daha iyi.” dedim zorlukla.

Dilara’nın telaşla, “O gün apar topar gittin. İşten de izin almışsın. Haber de vermiyorsun ki be Lara. Korktuk.” demesiyle mahcup bir ifade belirdi bakışlarımda.

“Üzgünüm.” diye mırıldandım.

Eymen yanıma gelerek kolumu sıvazladı. “Geçmiş olsun Lara. Duyunca hemen geldik. Yapabileceğimiz bir şey var mı?”

Başımı iki yana sallayarak teşekkür ettim. Dilara da yanıma gelerek yanağımı öptüğünde Alperen her zaman yaptığı gibi yumruğunu uzattı. “Yapılacak bir şey varsa çekinme söyle. Elimizden geleni yaparız. Daha erken haberimiz olsaydı bu kadar geç gelmezdik. Sen kusurumuza bakma.”

Tebessüm ettim. “Ne kusuru Alperen? Sorun değil. Düşünüp gelmeniz yeter. Ne zaman geldiğinizin bir önemi yok.”

Atlas yanıma gelerek az önce çıktığım kapıyı işaret etti. “Hatice Sultan nasıl? Görebilir miyiz?”

“Daha iyi olacak.” diye konuştum. “Henüz uyumamıştır. Girin görün tabii.” Kapıyı açarak geri çekildiğimde önden Atlas içeri girdi. Diğerleri de onu takip edip içeri girerken Utku Deniz tam karşımda adımlarını durdurdu. İçeri girmek yerine açık kapıyı kaparken sessizce onu izlemeye devam ettim. Henüz saat çok erken olduğundan koridorda ikimiz dışında kimse yoktu.

Bir şey demesini beklerken gözlerim yeniden dolmaya başladı. Birkaç dakika öncesine kadar toparlamış gibi hissediyordum. Peki ya şimdi neden gözlerine bakarken yeniden ağlayasım gelmişti?

O kadar üzgün ve yorgun hissediyordum ki tek bakışıyla dayanamayıp gerçekten ağlamayı düşündüm ama kendimi yine tuttum. Çok şey demesini bekledim. Belki sade bir geçmiş olsun diyeceği ama hiçbir şey demedi. Ellerini ceplerinden çıkararak belime atmasıyla beni kendine çekerek başımı göğsüne yaslamamı sağladı. Kolları etrafımı sımsıkı sararken burnunun saçlarımin üzerine değdiğini hissettim.

Utku Deniz, başımı koyacak bir omza en çok ihtiyaç duyduğum anda bana sımsıkı sarıldı.

Bu hareketiyle gözyaşlarım bir kez daha irademe galip gelirken az önce tutmaya karar verdiğim gözyaşlarım yanaklarımdan dökülmeye başladı. Kollarının arasında yabancılık çekmeden hüngür hüngür ağlamaya başladığımda elini saçlarımin üzerinde hissettim. Yüzümü göğsüne daha fazla yaslamamı sağlarken eli saçlarımin arasında usulca dolaşmaya başladı.

“Ben...” Titreyen ellerim gevşekçe üzerindeki tişörte tutundu. Sesim boğuk çıkarken güçlkle konuşuyordum. “Çok üzgünüm.”

Çenesini başımın üzerine yaslariken fısıldadı. “Biliyorum.”

Biliyordu.

Anlıyordu.

“Canım da çok acıyor.”

Derin bir nefes aldı. “Onu da biliyorum.” Kolları beni sımsıkı sarmışken saçlarıminı okşayan eliyle içimdeki tüm kara bulutların dağılmaya başladığını hissediyordum. Eli saçlarımin arasında kırmaktan korkarcasına geziniyordu. “İyi olacaksın.” dedi kendinden emin bir ses tonuyla. “İyi olacaksınız.”

“Olacağız, değil mi?”

“Evet.” dedi küçük bir kız çocuğunu ikna etmek ister gibi. Kollarının arasından çıkmasam da yüzümü geri çekerek şişmiş gözlerle gözlerine baktım. Bunun için başımı geriye atmam gerekirken o da yüzünü bana doğru eğmişti. “Bu sefer gerçekten iyi olacaksın. Yorgunluk diyerek üstünü kapamaya çalıştığın gibi değil.”

Gözleri yüzümün her zerresinde gezinirken avucunu yanığıma yasladı. Başparmağıyla gözyaşlarımı usulca sildi.

Bunu yapmayı kendi de beklemiyor olacak ki aynı anda yutkunduk. Kuruyan dudaklarımı birbirine bastırıp başımı yeniden göğsüne yasladım. Yorgun değil de üzgün olduğumu biliyordu. Her yorgunum deyişimde herkes buna inanırken o aslında üzgün olduğum için kaçtığımı anlamıştı. Ve ben, beni böylesine anlayan bir adamın kollarında saniyeler öncesinde hüngür hüngür ağlamıştım. İlk kez ve hatta belki de son kezdi ama şu anı tekrar tekrar yaşamak şimdiden içimde ihtiyaç haline gelmiş gibi hissettiriyordu.

Kollarının arasında akıttığım gözyaşlarım bir süre sonra dursa da ikimiz de geri çekilmedik. Uzun zamandır yalnızca buna ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Bir neden aramadım, sorgulamadım. Sorgulamak istemedim. Bu an bana iyi gelmişti ve ben sadece anda kalmak istiyordum. İki gündür cembelleştiğim hislerden kaçış yolunu bulmuştum sanki.

Hislerimi kelimelere dökemiyordum ama babaannem iyi hissetsin diye gülümsemem de bu gülümsemelerin hiçbirisi gerçek değildi. İyi değildim çünkü. O iyi olsun istiyordum, benim yıkıldığımı görmeyip iyi hissetsin istiyordum ama kendi hislerimi geri plana atıyordum farkında olmadan. “Teşekkür ederim.” diye konuştuğumda cevap vermedi. Artık geri çekilmem gerektiğinin farkındaydım. Bana sarılmaya karar verdiğinde ona koala gibi yapışacağımı düşünmemişti muhtemelen.

Kollarının arasından çıkarak bir adım geriye attığımda ağlamaktan acımaya başlayan gözlerimi kırptırdım. “Nasıl haberiniz oldu?”

Bakışları ağlamaktan ve uykusuzluktan mahvolmuş gözlerimde oyalandı bir süre. “Kuzeninden öğrendim.”

“Onu mu aradın?” diye sorarken sesimdeki şaşkınlığa engel olamamıştım.

“Böyle olması gerekti.” diyerek konuyu kapatmak istercesine dudağının kenarını kaşıdı. “Telefonuna ulaşılıyordu. Evde de yoktunuz.”

Evime kadar gitmişti. Bu uğraşının benim için ne kadar büyük bir anlam ifade ettiğinin farkında mıydı? Mahcupça gözlerimi kaçırdım. “Şarjım bitti.”

“Cebine atabileceğin şarj aleti almamız gerekiyor demek ki.” demesiyle ufak bir tebessüm meydana geldi dudaklarımda. Benim aksime gülümsemedi. “Endişelendim.”

Benim için endişelenmiş.

“Zor bir dönemden geçiyorum. Özür dilerim. O an ve sonrasında kimse aklıma gelmedi.” Çünkü biz böyle anlarda babaannemle hep yalnız kaldık. “Seni endişelendirmek istemezdim. Bana kızgın mısın?”

Gözlerini usulca kapatıp açarken, “Değilim.” dedi. “Yanında olmaya geldim. Tavır yapıp kalbini daha fazla yormaya değil. Ben bunu yapmam.” Bakışları az önce burnunu yasladığı, elleriyle okşadığı saçlarıma kaydığında derin bir nefes aldı. “Gerçekten iyi olduğunu görmediğim takdirde beni başından savamazsın, haberin olsun.”

Saçlarımı sol omzumda toplarken babaannemin yattığı odanın kapısına baktım. Gerçekten iyi hissettiğim bir an olacak mıydı bilmiyordum. “Seni başımdan savmak gibi bir planım yok Deniz. Yanımda olduğun için teşekkür ederim. Zorunda değilsin.”

“Zorunda kaldığım için yapmıyorum. Sen hep böyle teşekkür edeceksen işimiz var yalnız.”

“Kibarlık da yaramıyor.” diye huysuzca konuştuğumda geldiğinden beri ilk kez gülümsediğini gördüm. “O gün... Röportaj

yaptığımız gün aniden ortadan kayboldun. Başına bir şey geldiğini düşündüm. Ara verdik, seni aradım ama başta çalsa da sonra telefonuna ulaşamadı. Bu kadar geç kalmamalıydım.”

“Yalnızca iki gün.” dedim. Düşünüp gelmesi bile benim için yeterken iki günün lafını ona yapacak biri değildim. “İki gün geçti sadece. Bu benim için problem edilecek bir şey değil. Sen beni anlıyorsun Deniz. Bu benim için ne anlam ifade ediyor biliyor musun? İnan, bu tarz konular için kırılacağım biri değilsin.”

“İki gün değil.” diye mırıldandığını duydum sessizce.

“İki gün değil mi?”

Bakışlarım boğazına inerken onun sertçe yutkunduğunu gördüm.

Kaşlarım bu hareketiyle çatılırken bir cevap vermemesinin ne anlama geldiğini bilmiyordum. “Kahve almaya mı gideceksin?” diye sorduğunda başta anlamayarak gözlerine bakakaldım. “Biz geldiğimizde odadan çıkıyordun.”

“He, evet.” Başımı salladım. “Sana da almamı ister misin?”

Başıyla koridoru gösterdi. “Gel beraber gidelim. Yemek yemediğini tahmin ediyorum. Doğru muyum?” Bakışlarımı kaçırdım. “Elbette doğrudum. Önce yemek, sonra kahve Güneş.”

“Ama...”

“Ama diye bir şey yok.” diyerek kendiyle birlikte belime yasladığı eliyle beni de ilerletmeye başladı. “Karnını doyurup kahveleri aldıktan sonra babaanneni görmeye gireriz. Bizimkiler yalnız bırakmazlar onu.”

Başımı geriye atarak masum olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle yüzüne bakmaya başladığımda kaşlarını kaldırıp indirdi. “Yemem ben o bakışları şu an.”

“Çok az yiyeyim o zaman? Vallahi canım istemiyor ki. Midede taş var sanki.”

“Yemek yemediğin için o his daha da büyüyecek.” dedi. Gelen asansöre bindiğimizde yemekhanenin olduğu katın düğmesine bastı. “Yavaş yavaş ye ki o his geçsin. Tamam mı?”

“Tamam.” dedim yenilgiyle. “Yemeye çalışacağım.”

Gülümseyerek göz kırptığında başımı eğerek birleştirdiğim ellerime bakmaya başladım. “İki gün tek başına mıydın?”

“Evet.” diye konuştum. Üst katlarda olmadığımız için yemekhane katına inmemiz uzun sürmemişti. “Başka kim olacaktı ki yanımda?”

Yemekhanedeki yemek kokularının burnuma dolmasıyla yemek yemediğim halde acıkmadığımı fark ettim. Şu an yemek istemediğimi söylesem bile Utku Deniz kabul etmeyecekti, bunun farkındaydım. Öyle ki beni masalardan birine oturarak yemeğimi almaya kendisi gitmişti. Arkasından öylece bakarken bakışlarımı bir an olsun üzerinden ayırmadım.

Bir adam vardı. Hayatıma girdiği andan itibaren yılların soğuttuğu içimi her hareketiyle sıcacık yapıyordu.

Dolu dolu bir çorba kâsesi ve birkaç dilim ekmeğin olduğu tepsiyi önüme bırakarak tam karşıma oturdu. “Canın istemiyor diye şimdilik çorba aldım ama onların hepsi bitecek.” Başımı sallayarak çorbamı kaşıkladığımda, “Ekmekler de.” diye ekledi.

Dudaklarımı büzdüm. Ekmeğe uzanarak çorbanın içine doğramaya başladığımda pürdikkat beni izlemesi, elimin ayağımın birbirine karışmasına neden oluyordu. Bir kaşık çorbayı zorlukla yutsam da yedikçe yiyelim geliyordu ve aç olduğumu fark ediyordum. Aldığı su şişesinin kapağını da kendi açarak önüme koydu.

“Atlas’la aranız iyi mi?” diye sormasıyla dudaklarıma götürdüğüm kaşık havada kaldı. “Aranızdaki samimiyet nasıl?”

Elimi hareket ettirerek kaşıktaki çorbayı içmemin ardından cevapladım. “İyi. Neden sordun ki?”

“İyi? Neden bu iyinin üzgün olduğun zamanlarda, ‘Yorgunum’ demen gibi olduğunu düşünüyorum peki?” Kaşığımı kâsenin içinde bırakarak sırtımı sandalyeye yasladım. “Niye-tim hayatına karışmak değil. Yalnızca bazı şeyleri kafamda oturtmaya çalışıyorum.”

“Atlas’la aramız gerçekten iyi. Biz kavga etmeyiz ya da aramız hiç bozulmadı şu ana kadar. Vakit oldukça görüşüp eğleniyoruz da... Öyle yani. Kötü olacak bir şey yok.” Bakışlarım tereddütle kısıldı. “Bir sorun mu oldu yoksa?”

“Hayır.” dedi net bir şekilde. “Hiçbir sorun olmadı. Yalnızca kötü olduğunu nasıl fark etmediğini düşünüyorum. Kardeşim dediği bir insanın hem de...”

“Ben belli etmiyorum ki. Kimseyi sorunlarımla boğmak istemiyorum Deniz. Ben böyleyim ve hep böyle oldum. Bakma, sen anlıyorsun diye belki de daha rahat konuşuyorum seninle ama Atlas böyle değil. Ben ona anlatmam, o da bana ne olduğunu sormaz. Sormak zorunda da değil. Herkesin derdi kendine yetiyor, biliyorum.”

Yanındaki sandalyeye yasladığı kolunu kaldırarak saçlarını dağıttı. “Ben böyle düşünmüyorum ama.”

“Nasıl?”

“Bir insanı kardeşin olarak görüyor, ona dostum diyorsan, dertleri de sana yük olmayacaktır. Üstelik anlatmana gerek kalmadan bir şeylerin anlaşılması da zor değil. Hele ki konu sensen. Belli ediyorsun. Fark etsen de etmesen de.”

Belli mi ediyordum?

“Gözlerindeki kırgınlığı bu zamana kadar anlamamaları canımı sıkıyor Güneş.”

Bakışlarım önümdeki iki kaşık kalmış çorbaya kayarken artık yiyemeyeceğimi düşündüm. “Birilerinin gözlerimdeki kırgınlığı fark etmesini hiçbir zaman beklemedim.” Belki de kendimi kandırıyordum. “O kırgınlığı oluşturanlar fark etmemişken... Senin de canın sıkılmasın. Bu konuya canımın sıkılmayacağı kadar büyük bir dert içindeyim son zamanlarda. İnan hiç önemli değil. Atlas benim için değerli ve ben onu böyle kabul ettim. Ona kızmaya hakkım yok.”

Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı ve başını eğdi. Hiçbir şey söylemedi ancak nedense sinirlendiğini hissediyordum.

Benim için bu kadar uğraşmasını es geçmeyerek söylediği gibi tepsideki ekmekleri ve çorbayı bitirdim. “Kalkalım mı?” diye sorduğumda başını sallamakla yetindi. Yan yana asansörlerin olduğu kısma ilerlerken, “Atlas’la aranızda bir sıkıntı olmadı değil mi?” diye sordum.

Cevabı kısa ve netti. “Hayır.” Ona inanmayı tercih ettim. “Sen yukarı çık, ben geliyorum.”

Başımı sallayarak asansöre bindiğimde hastanenin çıkışına ilerlediğini gördüm. Babaannemin odasının bulunduğu kata çıkıp içeri girmemle Alperen’in anlattığı bir şeylere güldüğünü gördüm, keyfim yerine geldi. “Valla dediğim gibi, değerimi bilmiyorlar Hatice Annem.”

Kapıyı ardımdan kapattığımda bakışlar üzerime döndü. “Keyifler yerinde bakıyorum da...”

“Öyle öyle.” diye cevapladı Eymen. “Hatice Hanım’ı oldukça iyi gördüm, maşallahı var.”

“Bak hâlâ hanım diyor.” diye konuşan babaannem bizi güldürdü. “Oğlum teyze de bari.”

“İlk tanıştığımızda bana da hanım deyip duruyordu babaanne.”

“Kibar bir adam olmak böyle bir şey hanımlar.”

“Kibarmış... Daha fazla konuşma.” Alperen kahkaha attı. “Utku nerede Lara?” diye sordu ardından.

“Birazdan gelecekmiş.”

Babaannemin kısılan gözleriyle enseme kaşıldım. “Utku da kim?” diye sordu elbette.

“O da bizim takımdan anacım. Bizimle gelmişti de girmedi içeri. Gelir birazdan.”

“Sen onunla mıydın?” diye sorduğunda küçük bir soluk bıraktım. “Kahve alacağım dedin kahve de yok elinde.”

“Evet, yemekhaneye benimle geldi.” diye açıkladım. “Yemek yedik, sonra da unutmuşum babaanne.” Gözlerimi kocaman açtım. “Birazdan gelir, tanışırsın.”

Başını salladı. “Tanışırız tabii.”

Benim oturmam için Eymen ayağa kalkarken koltukta Dilara’nın yanına oturdum. “İyisin değil mi?” diye sormasıyla başımla onayladım. “Bu gece ben de kalacağım seninle hastanede.” İşaretparmağını tehdit edercesine kaldırdı. “İtiraz kabul etmiyorum. Hiç gerek yok ya da kendini yorma gibi laflara başlama.”

El mahkûm kabul ettiğimde içim rahat etmese de buna ihtiyacım olduğundan ses çıkarmadım. Aradan geçen on dakikanın ardından kapı tıklatıldığında Alperen ve babaannem sohbetine ara verdi. Utku Deniz elinde papatya buketiyle içeri girdiğinde önce papatyalarda takılı kaldı bakışlarım, ardındansa tebessüm eden yüzünde.

İçeri girerek kapıyı ardından kapadığında babaannemin yatağının yanına doğru adımladı. “Geçmiş olsun efendim.” diyerek yatağın hemen yanında komodine çiçek buketini bıraktığında bakışlarım ne düşündüğünü anlayamadığım babaanneme kaymıştı. Babaannem için papatya buketi alacak kadar zarif ve ince ruhlu bir adamdı.

Elini babaanneme doğru uzattığında babaannem boşta-ki elini avucunun içine bıraktı. Utku Deniz tuttuğu ele önce dudaklarını bastırdı, ardından alnına götürdü. Bu hareketiyle babaannem için çoktan üç sıfır öne geçmişti bile. “Sağ olasın evladım.” diyen sıcacık sesi de bu düşüncemi onaylıyordu.

“Utku Deniz ben.” dedi tuttuğu eli nazikçe bırakırken. “Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Papatya sever misiniz bilmiyorum ama...”

“Severim.” dedi. “Çiçekleri saksıda severim ama senin düşüncen yeter.” Babaannem bana kısa bir bakış attığında kafamı koltuğa gömmek istedim. “Memnun oldum çocuğum. Sen de Güneş’in arkadaşısın öyle mi?”

Utku Deniz dudağının kenarını kaşırken tebessümü büyüdü. “*Güneş’in* arkadaşıyım, evet.”

Babaannemin kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. Bana onun dışında kimse Güneş demezdi. Herkes Lara demeyi tercih ederdi, bu odadakiler de dahil. Şimdi zaten aklında tilkiler dolarken Deniz'in bana Güneş demesiyle fena bir sorguya çekeceğimi tahmin edebiliyordum.

“Sen de mi topçusun?”

Dilara'nın yanımda gülme sesini işittim. “Babaannen de benden Lara. Çok iyi anlaşıcağız bence.”

“Evet, öyleyim.” diye cevapladı Deniz. “Hepimiz aynı takımdayız. Bir gün gelip izlemenizi çok isterim.”

“Aynen öyle.” dedi Atlas. “Locanın en güzel tarafında yerin hazır Hatoş'um benim. Sen yeter ki he de.”

Babaannemin başını kaldırıp indirdi. “Aman aman, benim başım şişer oralarda.”

“Ses engelleyici kulaklıklardan alalım.”

“Oğlum onlar bebekler için.”

“Yetişkinler için de vardır.” dedi Alperen. “Ben bulurum siz düşünmeyin orasını.”

“Kıracak mısın çocukları babaanne?” diyerek araya girdim. “Bir maça benimle gelirsın bence. Hım?”

“İyi peki.” dedi. “Gol atmazsanız bir daha gelmem ama.”

“Eyvah.” dedi Alperen. “Çok sıkı çalışmam gerekiyor. Bazı sıkıntılar var da anacım. Halledeceğiz inşallah. Bu zamana kadar neler neler halletmedik ki? Çok şükür bugünüümüze de.”

Eymen elini kaldırarak Utku Deniz'i gösterdi. “Bu her maç gol atıyor Hatice Teyze. Bir gol de sen geldin diye atsın, işi ne?”

“Nazar degecek.” dedim kendimi tutamayarak. “Bak çok övüyorsunuz. Maşallah de bari.”

Bileğindeki nazar boncuklu bilekliği gösterdi. “Bunu boşuna mı taktık Lara? Korur benim Boşnak böreğimi.”

“Boşnak böreği mi?”

“Ailesi Makedonya göçmeni.” diyerek açıkladım babaanneme. “Boşnaklarmış, o yüzden öyle diyorlar. Geçen o börekten bana da getirmiş ama çocuklar sağ olsunlar bırakmamışlar.”

Söylememem gereken bir şeyi söylediğimi fark etmemle elimi dudaklarıma götürdüm. Babaannem şimdi *öyle mi* dercesine gülümsüyordu.

“E biz kalkalım artık.” diyen Alperen imdadıma yetişti. “Hasta ziyaretinin kıyası makbuldür demişler. Seni de çok yormayalım anacım. Bir ihtiyacınız olduğunda alo deyin. Biz yine geliriz ama inşallah eve artık.”

“Allah razı olsun oğlum.” dedi babaannem.

Hepsi sırayla vedalaşıp odadan ayrılırken Utku Deniz tekrardan elini öptü. “Bir ihtiyacınız olduğunda telefonum açık.”

Babaannem başını salladı. “Belli ki düşünceli bir çocuksun sen. Çiçekler için teşekkür ederim delikanlı.”

“Rica ederim.” diyerek gülümsemesinin ardından bana bir bakış attı.

Bakışıyla ayağa kalktım. “Ben yolcu edip geleyim.” diyerek onunla odadan çıktım. Dilara odada kaldı. Tek tek yüzlerinde gezdirdiğim bakışlarımın ardından gülümsedim. “Teşekkür ederim tekrardan, geldiğiniz için.”

Atlas yanıma yaklaşarak kolunu omzuma attı. “Hatice Sultan’ın hasta olduğunu neden bana söylemedin?”

“Bence bunun şu an sırası değil.”

“Şu an sırası.” dedi ısrar ederek. “Hastaneye kaldırılmasa belki de hiç söylemeyecektin Lara. Yanında olabilirdik.”

“Bilmiyorum Atlas.” dedim sıkıntıyla. “Böyle olması gerekiyormuş ve böyle oldu. Hem yanımdasınız bak.”

Utku Deniz’le göz göze gelmesinin ardından başını salladı. Atlas’la konuşmamız sırasında bize değil de yere bakması dikkatimi çekse de üzerinde durmadım.

“Ben dua edeceğim.” dedi Alperen. Minnetle ona baktım. “Sen de dua et, sonra da üç kere Utku Deniz de. Her şey hallo-lacak, sen canını sıkma.”

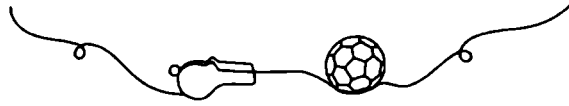
Küçük bir kıkırtı dudaklarımdan dökülürken Utku Deniz de gülerek onun omzuna vurdu.

Üçüyle de vedalaşmamın ardından sıra Deniz’e geldiğinde, “Ben yine gelirim.” dedi. “Şarj aleti de getiririm. Sanırım Dilara burada kalacak.” Başımı salladım. “Dikkat et kendine. Öğünlerini de aksatma Güneş.”

Elimi yumruk yaparak başparmağımı kaldırdım. “Sen de dikkat et. Dikkatli gidin.”

“Tamam.” dedi ama bir süre hareket etmedi. En sonunda başıyla selam verip asansörün önünde bekleyen arkadaşlarına yetişti. Onların asansöre binmesiyle içeri girmeden sırtımı duvara yasladım. Kafamın içinde yalnızca bir cümle dönüp duruyordu.

Artık yalnız degildim.

Birkaç saat önce...

“Nasıl öğrendin?”

“Röportajın ortasında kaybolmasından beri Güneş’e ulaşamıyordum.”

Utku Deniz meraktan çıldırmışçasına elinde telefonla bir ileri bir geri yürürken aklına ona geçenlerde mesaj atan Lara’nın kuzeni gelmişti. Çareyi ona yazmakta bulmuştu. Röportaj esnasında aniden ortadan kaybolan Lara Güneş’e önceki günden beri ulaşamıyorlardı. Telefonu bir süre çalsa da bir süre sonra tamamen ulaşılamaz olmuştu. Utku çareyi onların evine gitmekte bulduğunda komşulardan Lara’nın babaannesinin hastaneye kaldırıldığını öğrenmişti.

“Kuzenine yazdım ben de hangi hastanedelermiş öğreneyim diye. Şerefsiz o kadar rahat konuşuyordu ki sanki kadın hastaneye kaldırılmamış da tatil gitmiş gibi. Bu herif benim elimde kalmazsa şükretsın.”

Utku Deniz öfkeliydi ama en çok da üzgündü. Lara Güneş’in iki gündür tek başına savaşmak zorunda kaldığı duyguları düşündükçe kalbindeki sızıya engel olamıyordu.

“Gidiyoruz işte yanına.” diyen Atlas ile daha fazla gaza bastı. “Böyle bir şey olacağını düşünemezdim.”

“Sen hiçbir şeyi düşünemiyorsun zaten.”

Atlas onun bu sözleriyle kaşlarını çatığında arka koltukta oturan Alperen dahil oldu konuşmaya. “Beyler sırası değil.”

“Bekle Alperen.” diyerek ön koltukta Utku Deniz’e doğru döndü. “Neymiş benim düşünemediğim?”

“Lafa gelince o kız benim kardeşim gibi diyorsun ama kardeşim dediğin kızın günlerdir yorgunum demesine inanıyorsun. Sana kimse kalk bir şeyler yap demiyor ama kardeşim, dostum diyorsan kıza bir nasılsını çok göremezsın. İki gündür haber alamıyoruz lan Güneş’ten! Ama olur mu hiç? Atlas Bey’in tek derdi telefondaki kıyla flörtleşmek, değil mi? Sözde herkes dosttur Atlas, icraata gelindiğindeyse hepsi ortadan kaybolur.”

“Sana ne oluyor?” diye sertçe çıkıştı Atlas. “Lara beni böyle kabullenip arkadaş olmuşken hem de. Rahatsız olsaydı söylerdi. Sana batan ne Utku?”

Alayla güldü Utku Deniz. “Rahatsız olsa söyler miydi? Hiçbir şeyden haberin yok değil mi? Ulan kız kırılrsa dahi sen kırılma diye ağzını açmayacak. Sen gelmiş burada, rahatsız olsaydı konuşurdu diyorsun.”

Eymen’in, “Abi tamam bir sakın olun önce.” demesiyle ikisi de bir süre konuşmadı. “Ne yapıyorsunuz abi siz? Birbirinize kızarsınız tamam ama harbi zamanı değil. Şu hastaneye gidip Lara’yı görelim, sonra ne yapıyorsanız yapın. Kızın yanında da sakın tartışmayın.”

“Sen onu Atlas’a söyle kardeşim. Karşısındakini düşünmeden kendi rahatına göre hareket eden tek bir kişi var burada.”

“Harbi yeter ama Utku. Ne oluyor birader? Birden bana karşı nefretin mi doğdu? Bir ben mi düşüncesizim amına koyayım?”

“Evet.”

“Lan tamam.” diye bağırdı Alperen. “Susun artık. Atlas, görmüyor musun adam sinirli oğlum. Siniri geçince adamakıllı konuşur halledersiniz her şeyi.”

“Benim de anlamadığım bu kardeşim.” dedi Atlas imayla. “Utku neden bu kadar sinirli ve telaşlı?”

“Senin aksine yanındakileri umursuyor oluşundan olabilir.” diyerek ilk kez konuştu Dilara. “Ben de düşünceli değilimdir, birilerini merak etmem ya da sürekli iletişimde kalmam; bunları kabul ediyorum ama sana iki gündür Lara’ya ulaşamadığımızı söylediğimiz halde rahatlığınla sinir uçlarımızla oynadın Atlas.”

“Ya sabır.” Atlas yüzünü sıvazladı. “Lara’yı sizden daha iyi ve daha uzun zamandır tanıyorum. Hep böyle günlerce konuşmadığımız durumlar olduğu için de bir şey olacağını düşünmedim anasını satayım. Ben nereden bileyim babaannesinin hasta olduğunu ya da hastaneye kaldırıldığını? Sinirlenip sinirlenip bana patlamayın.”

Atlas’ın yükselen sesine karşılık, “Sorun da bu ve sen hâlâ anlamıyorsun.” diyerek sakince konuşan Utku Deniz oldu.

“Daha fazla devam etmeyin.” diyen Eymen orta yolu bulmaya çalışıyordu. “Sakinleşince konuşun ikiniz de. Yeter bu kadar.”

Yolun geri kalanı sessizlik içinde devam ederken hastaneye vardıklarında Atlas en önden yürümeye başladı. Hepsinin üzerinde Utku Deniz ve Atlas’ın tartışmasının yarattığı gerginlik vardı ancak Lara’ya belli etmeyeceklerdi. Hastaneye girip Hatice Hanım’ın odasını öğrenmeleriyle asansörle üçüncü kata çıktılar. Koridorun sonundaki odanın açılıp kapanmasıyla odaya çıkan Lara’yı gördüler. Atlas’ın ona seslenmesiyle Lara

Güneş başını kaldırıp şaşkınca onlara baktığında Utku Deniz gördüğü yüzle olduğu yerde kaldı. Onun yüzündeki ifadeyle bakışlarını kaçırdı.

Lara'nın gözleri ağlamaktan hem kızarmış hem de şişmişti. İki gündür sürekli ağladığını ve uyumadığını böylece anlamıştı Utku Deniz. Yorgun ve titrek gözlerle bakıyordu onlara Lara Güneş. Onun bu bitkin halini görünce bakışlarını kaçırmıştı. İki gün beklememeliydi. İki gün çok fazlaydı. Ortadan kaybolduğu anda aklına kuzenine sormak gelmeliydi.

Diğerlerinin içeri girmesiyle açık kapıyı kapatarak Lara Güneş'in tam karşısında durmuştu Utku Deniz. Önceliği karşıdaki kadının dudaklarından iyi olduğunu duymaktı ancak yapamadı. Lara'ya söyleyeceği tüm cümleler, onun dolu gözlerini görmesiyle aklından bir bir çıkarken tek bir şey yapmak istedi. Cebinden çıkardığı ellerini Lara Güneş'in ince beline dolarken onu kendine çekerek başını göğsüne yaslamasını sağladı. Saçlarının güzel kokusu buram buram yükselirken burnunu istemsizce saçlarının üzerine yaslayarak gözlerini kapattı.

Bunu Lara Güneş'in kendisini biraz da olsa iyi hissetmesi için yapmıştı. Asıl iyi hissedense onun başı göğsüne değdiği an Utku Deniz olmuştu.

Sarılıp sarılmamakta kararsız kalmıştı çünkü Lara'nın rahatsız olmasını istemiyordu. Bu şekilde temas etmek birçok kişiye normal gelse de rahatsız olabilir düşüncesiyle kendini geri çekiyordu. Yine de bu anı yaşamak için tekrar düşünmeden kollarımı etrafına sararım diye düşündü Utku Deniz. Bir süre sonra üzerindeki tişörte tutunmasıyla rahatsız olmadığını anlamış ve derin bir nefes almıştı.

Kollarının arasında hüngür hüngür ağlamasını ise asla beklemiyordu. Kalbinin tam ortasına ateşler sıçramış gibi hissediyordu. Güneş her ağladığında kalp kaslarının kasılmasının başka açıklaması yoktu. Belinde duran sol elini kaldırarak onu

ilk gördüğü andan beri gözlerini alamadığı saçlarının üzerine yerleştirerek usulca okşamaya başladı. Yumuşak tutamlar parmaklarının arasında kayıp giderken gözlerini açmadı. Dokunuşları titrekti ve bunun farkındaydı.

Bu his daha önce hiçbir anında hissetmediği bir histi.

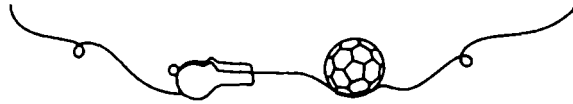
Çok üzgünüm, demişti Lara. *Çok canım yanıyor*, demişti. Ancak Utku Deniz bunları en başından beri farkındaydı. Öyle bir ses tonuyla konuşuyordu ki kolları arasında genç bir kadın değil de küçük bir kız çocuğu var gibiydi. Onun bu haliyle birlikte kendi kendine bir söz verdi.

Tutmak için elinden ne geliyorsa yapacağı bir söz.

Kolları arasında küçücük olan kız az kalsın gülümsemesini sağlayacaktı. Yine de gülümsemedi çünkü endişesi daha baskındı. Dünden beri kafasında bin türlü şey dönüyordu. Başındaki kesilmeyen ağrıysa bunun sonucuydu. Korkmuştu, endişelenmişti ancak şu an o baş ağrısı bile en hafif denecek seviyeye inmişti. Bir süre sonra kollarının arasında ayrılmak için çekilen kızla kendine gelirken her ne kadar uzaklaşmak istemese de buna izin verdi. Kızı bir ahtapot gibi sımsıkı sardığının yeni farkına varıyordu.

Birbirlerinden ayrıldıklarında Lara Güneş konuşuyordu ancak Utku Deniz öyle takılmıştı ki gözlerinin haline, ilk başta dediklerini zar zor anlayabilmişti.

Bazı dönüm noktaları olurdu hayatımızda. Bu an, farkında olmasalar da ilk dönüm noktası olmuştu onlar için.

“Galatasaray’ımızın birinci golü! Yedi numaralı formasıyla! HAS?”

Stadyumda yapılan anonsun ardından taraftar bir ağızdan bağırdı. “Utku Deniz!”

Stadyumun yıkılacağı kadar yüksek seste bağırarak taraftara bakarken Utku Deniz'in yüzünde oluşan gururlu gülümsemeyi seyrettim. Kendi evinde taraftarıyla oynadığı ilk maçı ve ilk golünü atmıştı. Maçın başından beri sahadaki oyun anlamında en etkili kişiyken dakika yirmi bire gelirken attığı golle taraftarını coşturmuştu. İlk işi tribünlere koşmak olmuş, geri dönerken başını gökyüzüne kaldırıp gözlerini kapatmıştı.

Utku Deniz Has yedi numara tribününü coşturmaya yemin etmiş gibi duruyordu.

“Çok şık bir goldü.” diye konuştu Yarkın. “Akıllı transfer hamlesi diye buna derim. Her futbolcu başaramazdı o pozisyonu golle buluşturmayı. Sezonun başında olmamıza rağmen Utku rakip takımları şimdiden düşündürmeye başladı.”

Şu sözleri ben söylesem on saat, “Objektif ol.” nasihati yerdim.

“Mertens'in payı da büyük bu golde. Yaptığı asist tam dünya yıldızına yakışır bir asistti. Utku Deniz ve Mertens güzel bir uyum yakaladı.”

Başımı sallayarak sözlerine onay verdim. Bir futbolcu ne kadar iyi olursa olsun gerçekten takımına uyum sağlayamazsa bir hiç olurdu. Utku Deniz ise şimdilik bu durumu iyi yönetiyor gibi duruyordu. İlerleyen zamanlarda da böyle olmasını umut ediyordum.

Telefonumu kontrol ederek maç izlemeye geri döndüm. Babannem hastaneden çıkmıştı ve şu an için durumu daha iyiydi. Bu bana moral olmuşken hemen işimin başına dönerek soluğu stadyumda almıştım. Kafamı dağıtacak tek şey işimdi. Maça biraz geç kalsam da ilk dakikalarına yetişebilmişim.

Utku Deniz o gün bana telefonda söz verdiği gibi maçta golünü atmıştı. Sözlerimi tutarım derken haklı olduğunu göstermişti. Ben de ona söz verdiğim gibi tribündeydim ancak haberi yoktu. Hâlâ izinli olduğumu sanıyorlardı. Son dakika maça yetiştiğim için geldiğimi haber verme fırsatı da bulamamıştım. Tabii bu kadar taraftarın arasında benim olup olmamam çok da önemli değildi.

Maç aynı şekilde devam ederken Okan Hoca'nın yedek kulübesinde oturan Alperen'i yanına çağırdığını gördüm. "Alperen'i deneyecek." dedim gülümseyerek. "Umarım bu fırsatı iyi değerlendirir."

Dilara dikkatli gözlerle Okan Hoca'yla Alperen'i izlemeye başladığında sııttım. "Bilemiyorum." dedi. "Objektif konuşalım. Formdan çok düştü, kadro çok iyi. O enerjiyi yakalayabilir mi emin değilim."

Stadyumdaki uğultudan birbirimizi zor duyarken dakikalar içinde Alperen oyuna girdi. Oyuna girdiği sırada Utku Deniz olduğu konumdan onun yanına ilerleyerek kulağına bir şeyler söyledi. Alperen'in yüzünde daha önce görmediğim bir ifade vardı. Utku Deniz'e başını sallamasının ardından birbirlerine sarılıp yerlerine geçtiler. Heyecanı yüzünden bile okunurken ona güvenen hocasını hayal kırıklığına uğratmamak istediğini anlayabiliyordum.

UltrAslan başlattığı marşla tribünlerdeki uğultuyu keserken stadyumda telefonlardan açılan flaşlarla birlikte Galatasaray marşı söylenmeye başlandı. Biz yedek kulübesinin arkasında hemen en önde oturduğumuzdan her yer çok rahat görünüyordu. "İşte şu atmosfer bir futbolcuya her şeyi yaptırabilir."

"Değerini bilene..."

İlk yarı Utku Deniz'in golüyle sonuçlanırken oyuncular soyunma odalarına gitmek için tünele doğru ilerlemeye başladılar. Utku Deniz en arkadan yavaş adımlarla ilerlerken ultrAslan tribünü tek ağızdan bağırmaya başladı. "Utku! Utku! Utku Deniz! Cimbomun çocuğu Utku Deniz!"

Ağır ağır attığı adımlarının arkası kesilirken ultrAslan tribününe doğru elini kaldırıp ardından kalbine götürdü. Hem delicesine mutlu olduğunun hem de çok utandığının farkındaydım. Üzerindeki Galatasaray forması ona oldukça yakışmıştı. Sanırım her zaman formayla dolaşıydu bunu yadırgamazdım.

Alkışlarla içeri girmesinin ardından dudaklarımda oluşan te-
bessümden habersizdim.

“Bu taraftar gazıyla önümüzdeki üç maça Utku için gol ya-
zalım Lara.”

“Nazar degecek.” diye homurdandım. “Ne zaman bir fut-
bolcu bu kadar övülse bir şey oluyor.” Kulakmememi çekişti-
rerek yumruk yaptığım elimi kafama vurdum. “Allah korusun.”

Her şey güzel ilerlerken illa kötü bir yere bağlanacakmış
gibi hissetmekten vazgeçemiyordum. Sanki tüm kötü şeylerin
fragmanı gibi hissediyordum yaşanan güzel anları. Fırtına ön-
cesi sessizlikmiş gibi...

İkinci yarının başlamasıyla rakip takım ataklara çıkmaya
başladı. Alperen kendini daha da geliştirmiş bir halde atakları
engellerken taraftardan alkışını da kaptı. Yüzü maç sırasında
hep ciddiye. Bir de sinirli olduğunu inkâr edemeyecektim.
Tam formu tutturmuşken şimdi bir sarı kart yemesi de olasıydı.

Galatasaray bu yarıda ikinci bir golle buluşamadığı gibi bir
de gol yedi. Maç berabere devam ederken iyiden iyiye strese
giren taraftara tam seksen dokuzuncu dakikada ikinci golünü
atan Galatasaray takımı ilaç gibi geldi.

Müthiş bir gol sesi kulaklarımı delip geçerken altdudağı-
mı dişlerimin arasına alarak takımın sevincini seyrettim. Golü
atan Mertens olurken asisti yapan Alperen oldu. “Alperen bu
asisti önümüzdeki iki ay konuşur.” diyen Dilara’ya içten içe
hak verdim. “Hatta artırıyorum üçe bile uzar.”

“Sen de översen beş aya kadar gider diye düşünüyorum.”
diyerek güldüm. “İki öv çocuğu da mutlu olsun be Dilara. Ger-
çekten övülecek bir asisti bu da inkâr etme hiç. Bu gece olduk-
ça iyi oynuyor hepsi.”

Omuz silkti. “Bakarız.”

Alperen’in, “Onun da gönlü var ya.” cümlesi kafamın için-
de yankılandı.

Biz sohbet ederken sahanın içerisinde yaşanan arbede-
de başrolün Utku Deniz olduğunu görünce oturduğum yerde
ayaklanarak neler olduğunu görmeye çalıştım. Benimle aynı
anda aslında bütün taraftarın ayağa kalktığını gördüğümde
Yarkın bile ne olduğunu anlamak için oturduğu yerden kalka-
rak yanıma geldi.

Utku Deniz kaşlarını çatmış, koşmaktan nefes nefese kal-
mış bir halde hakeme bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Alpe-
ren başta olmak üzere Barış Alper ve Icardi de hemen yanın-
daldı. Rakip takımın oyuncusunun, Utku Deniz konuşurken
onu omzundan ittirilmesiyle ortalık daha da karışırken Muslera
koşarak Utku Deniz'i oradan uzaklaştırmaya çalıştı. Alperen'i
iki kişi zor tutarken aslında olayla alakası olmamasına rağmen
arkadaşının itilmesiyle asıl deliren o oldu.

“Ne olduğuna dair hiçbir şey anlamadım.” diye konuştum.
“Ama sakın mizacıyla tanıdığım Deniz bu kadar sinirlendiyse
basit bir şey değildir bence.”

“Utku ittirildiği an Alperen'in karşı tarafa Allah ne verdiyse
saldırmasına kaç puan? Kendi ittirilse bu kadar tepki vermezdi
bence.”

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken sahadan ba-
kışlarımı çekmeden başımı aşağı yukarı salladım. “Bence de.”

Dakikalar sonra ortalık durulurken hakemin hiçbir şey yap-
madan oyunu devam ettirmesiyle Utku Deniz isyan edencesine
bir hareket yapmış ve oyununa geri dönmek zorunda kalmıştı.
Maçın devamı ekstra gergin devam ederken skor 2-1 olacak
şekilde sona ermişti maç.

Maç galibiyetle sonlanırken taraftar yaşanan gerginliği
unutturmak istermiş gibi daha bir kuvvetle bağırmaya başladı.
Maç sonlansa da kimse çıkmamıştı. Taraftarların tezahüratla-
rıyla takım arkadaşları Utku Deniz'i tribünlere doğru ittirmeye
başladı. Bu sefer kendi stadyumunda taraftarlarına üçlü çekti-
recekti.

Maç sonu paylaşımının üzerine Sporun Nabzı'nda Utku Deniz için ayrı bir gönderi çıkmıştı. Gönderiye bir Galatasaraylının attığı yorum oldukça fazla beğeni almıştı.

“Kumdan kaleniz varsa Deniz’in insafına kalmışsınızdır.”

Burada bahsedilen Deniz'i hepimiz tanıyorduk. Daha fazla vakit kaybetmeden, “Ben çıkışa gidiyorum.” diyerek ayaklandım. Muhtemelen takımca bir kutlama yaparlardı. Stadyumdan ayrılmadan görmek istiyordum Utku Deniz'i. En azından sözü mü tutup geldiğimi bilsin istiyordum.

Dilara'nın onayıyla yanından ayrılırken son kez omzumun üzerinden baktım. Utku Deniz tribünlerin ona verdiği Galatasaray bayrağını sallıyordu.

Gülümseyerek önüme döndüm ve çıkışa doğru ilerlemeye başladım. Bir süre beklemek zorunda kalmıştım çünkü Utku Deniz'in duş almadan stadyumdan ayrılmadığını biliyordum. Yüzümdeki gülümseme yerini korurken heyecanla parmak uçlarımda kalkıp durdum. Onu düşündükçe aklımın hastanedeki sarılmamıza kaymasına engel olamıyordum.

Kollarının arasında sanki tüm sıkıntımın azaldığını hissetmiştim. Üstelik karşısında dururken bile burnuma dolan kokusunu ilk defa bu kadar yoğun bir şekilde hissettiğimde anlam veremediğim o tanıdıklık duygusu yeniden tüm hücrelerime yayılmıştı. Her şey bir yana çocukluğumdan beri ilk defa birinin kolları arasında hüngür hüngür ağlamıştım. Ve o kişi Utku Deniz'di.

Heyecanla beklediğim yüz, sonunda koridorun sonunda belirirken suratımdaki gülümseme büyüdükçe büyüdü. Saçlarını yine kurutmamıştı. “Hasta olacaksın.” dediğimdeyse ciddiye almıyordu. Altında takımının amblemi bulunan siyah eşofmanı varken üzerine siyah düz bir tişört giymişti. Sağ elinde çantasını tutuyordu, sol elinde telefonu vardı. Olduğum yerde iyice doğrulup beni görmesini bekledim ama hiçbir şey dakikalardır beklediğim gibi olmadı. Hızlı adımlarla telefonuna bakarak iler-

leyen Utku Deniz orada olduğumu fark etmeden önümden hızla geçip gitti. Ben hareket dahi etmeden öylece arkasında bıraktığı rüzgârla kalırken, o uzaklaşıp gözden kaybolmuştu. Beni fark etmesini sağlamak için arkasından seslenememiştim bile.

Şaşkınlıkla az önce geçip gittiği boş koridora bakmaya devam ederken omuzlarım düştü. Moralimi bozmamaya çalışsam da bu konuda hiçbir zaman başarılı olamamıştım. Tıpkı şu an olduğu gibi.

“Sanırım acelesi vardı.” dedim kendi kendime. “Maçta da sinirleri gerilmişti zaten.”

Çantama sıkıca tutunup Utku Deniz’in ilerlediği yoldan ilerleyerek stadyumdan çıktım. Onu fazlasıyla beklediğim için etraf boştu. Taraftarların çoğu zaten dağılmıştı ancak burası daha ıssızdı.

Telefonumu çıkarıp rehberime girdim. İsminin üzerinde parmağım bir süre kalsa da en sonunda aramaya karar vererek telefonumu kulağıma yasladım. Telefon bir süre çalsa da en sonunda açmadığı için kapatmak zorunda kalmıştım. Alperen, Atlas ve Eymen’i görmemiştim. Muhtemelen takımla birlikte hâlâ stadyumdalardı. Onu tekrar aramak istesem de arama yapmadan telefonumu çantama geri attım.

Bir sorun olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Beni görmemişti bile.

Biraz endişelensem de kafamı daha fazla kurcalamasına izin vermeden eve geçtim. Babaannem televizyon izlerken yanına uzanarak spor kanallarından birini açtım. “Açtın yine şunları.” diye konuştu yarı uykulu gözlerle televizyona bakarken. “Sanki az önce oradan gelmemiş gibi.”

“Yorumlar da önemli ama sultanım, demiştim ya sana.”

“Aman.” diyerek burun kıvırdı.

Açtığım spor programında Utku Deniz ayrı, bu gece attığı gol ayrı övülürken kafam yine ona takıldı. Acelesi olmasını anlayabilirdim ama önümden hatta dibimden öylece geçip git-

mesine bozulmuştum. Üstelik dakikalarca yalnızca onun için beklemiştim. Telefonuna baktığı için beni görmemesini anlıyordum, peki ya aradığımda telefonumu açmamasının sebebi neydi? Üzülsem de bu Utku Deniz'e tepki gösterebileceğim bir konu değildi.

Babaannem yanımda sessizce televizyona bakmaya devam ederken Instagram'da gezinmeye devam ettim. "Tartışmasız ligin en iyi kanadı." yazmıştı biri Utku Deniz için.

"Utku Deniz Has'ın dribbling, duvar pası ve klas vuruşu... Galatasaray formasıyla Kaká'yı izlemek içinde ukde kalanlar için Allah, Utku Deniz'i gönderdi."

Bir başka yorum ise, "Bu adam gol attığında stadyumda *Kırk Yılda Bir Gibisin* çalınmasını talep ediyorum." şeklin-deydi. Bunların hepsi onun için attığım son gönderinin altına gelmişti. Elbette rakip takımların taraftarlarından da kötü yorumlar vardı.

Aşkın olayım Icardi'den sonra *Kırk Yılda Bir Gibisin* Utku Deniz vakası mı geliyordu?

"Senin neyin var Güneş'im?"

Yüzüm ne haldeydi bilmiyordum ancak gülümsedim. "İyiyim. Neden?"

Kaşlarını çattı. "Geldiğinden beri suratın asık. Sen babaanneni kandırabileceğini mi düşünüyorsun? Seni ben büyüttüm hanımefendi, benden kaçır mı?"

"Bütün akşam maçıydım ya, yorulmuşumdur." Koltuğun kenarına yaslanarak ona doğru uzandım. Elimini yanağına yaslayıp yavaşça sıktığımda huysuzlanarak yüzünü geri çekti. "Bir Türk kahvesi yapayım mı sana? Ellerimden iç de keyif yap şöyle bir. İki lafın belini kırarız kız. Baksana, senin eski kankin Nurten evleniyormuş haberin var mı? Manav Hüseyin Amca'yı ikna etmiş vallahi sonunda."

Sağ omzunu silkerek umurunda değilmiş gibi önüne döndü. "Eski kankin falan deme o gudubet kadına."

Kahkaha atarak ayağa kalktım. “Kahvenizi yapıp geliyorum Hatice Hanım. Sonra dedikodu yapacağız, sakın beni beklerken uyuma. Maskeleri de getiriyorum, yapıştıralım yüzümüze.”

Beni onayladığına dair birkaç mırıltı çıkardığında salondan çıkarak mutfağa geçtim. Evimiz çok büyük değildi ama ikimize hayli hayli yetiyordu. Babaannem sevmediği için kahve makinesini es geçerek çekmecedен bakır cezveyi çıkardım. Suyunu ve kahvesini koyduktan sonra cezveyi ocağa bırakırken kahve fincanlarını hazırlayıp beklemeye başladım. “Güneş bu ötüp duruyor, gel bak şuna kızım.” diye bağırان babaannemin sesiyle koşarak salonda bıraktığım telefonu elime aldım. “Ne bu böyle dıt dıt? Kafam şişti.”

“Ay yesinler kafanı.” diyerek öpücük attım. Dilara’dan gelen mesajları açıp mutfağa geçtim yeniden.

Dilara: Eve geçtin mi?

Lara Güneş: Ohoo bayağı oldu geleli. Sen?

Dilara: Ben de geldim de sen Utku’nun yanına gitmemiş miydin?

Lara Güneş: Yok, görüşemedik

Dilara: Ciddi misin? Kutlamada sen de varsın sanıyordum

Lara Güneş: Ne kutlaması?

Dilara: Atlas atmış ama hemen silmiş

Dilara: Bekle

Lara Güneş: Bekliyorum

Dilara mesajıma görüldü bırakıp çıktı. Kaşlarım neler döndüğünü anlamadığımdan çatılmıştı. Birkaç saniye içinde tekrar çevrimiçi oldu ve bir video gönderdi. Altına da Galatasaray magazini yapan bir sayfanın paylaştığını yazmıştı. Tezgâha yaslanarak videoyu oynattım, ekranda ilk olarak Atlas görüldü. Karanlık ve renkli spot ışıkların aydınlattığı bir mekânda yüksek sesli müzik çalıyordu. Atlas yanında Eymen’i ve birkaç kişiyi daha gösterirken en sonunda kamerayı çeviriyor ve kamerada ayakta duran Utku Deniz görünüyordu. Ve video hemen o an bitiyordu.

Gerçekten de acelesi varmış.

Videoyu bir kere daha izledikten sonra bir süre hareket etmezken videoyu kapatarak parmaklarımı klavyenin üzerinde hareket ettirmeye başladım.

Lara Güneş: Haberim yoktu. Dediğim gibi çıkışta Utku'yu da göremedim, diğerlerini de

Dilara: Atlas senin çağırır diye düşünmüştüm. Genelde plan yapıp duran o oluyor

Dilara: Alperen yok sanırım yanlarında

Alperen gerçekten de yoktu. Videoda gözükmedi desem Atlas çevresini ve karşısını da gösterecek şekilde çekmişti videoyu.

Lara Güneş: İşi vardır belki. Ben zaten böyle ortamları sevmiyorum, o yüzden hiç aklına bile gelmemiştir. Hem her kutlamayı benimle yapacak hali yok...

Dilara: Haklısın

Kahve kısık ateşte olduğundan taşmadan yakalayabilmiştim. Az kalsın her yeri batıracak olmamı es geçerek kahveleri fincanlara koydum. Yanına su bardaklarını ve küçük çikolataları da koyup salona geçtiğimde babaannemin kapalı gözlerini gördüm. “Şaka yapıyor olmalısın Hatice Sultan.”

Benim konuşmamla tek gözünü araladı. “Kahveni içmeden uyumam Güneş'im.” Doğrulmasına yardımcı olup kahvesini ve suyunu yanına bıraktım. “Kimmiş telefonunu öttüren?”

Öttürme tabirine bir kez daha güldüm. “Arkadaşım Dilara.”

“Bir gün çağır da evde de ağırlayalım arkadaşlarını.” dediğinde başımı salladım. “Ne zaman erkek arkadaşını göreceğim?”

“Babaanne?” Şaşkınlıkla soludum. “Erkek arkadaşım yok ki benim.”

“Sen bu eski toprak babaannenin buna inanacağını düşünüyor musun? Ne zamandır gözlerin bile gülüyor da susuyorum ben. Çağır gelsin.”

“Yahu kimi çağıracağım? Kimse yok ki!”

“Ben diyeceğimi dedim.” diyerek kahvesini yudumladı. “O kadar.”

“Başına damat adayı diye kocaman bir oyuncak ayı getireyim de gör.”

Ters ters bakmasıyla kaşlarımı kaldırıp indirdim. “Ne oldu? Hoşunuza gitmedi mi Hatice Hanım?”

Bir erkek arkadaşım olsa ve gerçekten sevildiğimi görse içinin daha rahat edeceğinin farkındaydım ancak bakkaldan çikolata alır gibi erkek arkadaş bulamayacağımı anlaması gerekiyordu. Kahvelerimizi bitirene kadar mahallenin dedikodusunu yaptığımızdan kahveye rağmen uykusu iyiden iyiye bastırmıştı. Maske yapmaktan vazgeçerek onu yatırıp odama geçtim. Uyku bahane, kafam başka yere takıldığından maske aklımdan çıkıp gitmişti. Odama geçip pijamalarımı giydikten sonra ancak aklıma geldi. Kafamın biraz olsun dağılması için yüz maskemi kendi başıma takıp biraz da saçlarımla uğraştım.

Gözlerimin önüne Atlas’ın paylaştığı video gelip dururken sıkıntıyla elimdeki dudak nemlendiricisine boş boş bakmaya başladım. Gerçekten aramama geri dönüp bir tebrik olsunumu duymak için bile mi vakti yoktu ya da “Şu anda konuşamıyorum.” diye mesaj göndermesi kaç saniyesini alırdı? Ona kırılmaya hakkım olmadığını biliyordum.

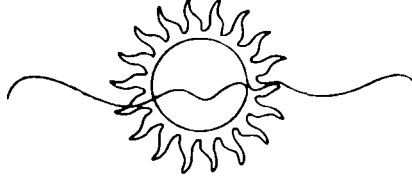
Yine de bunu onun kolları arasındaki sıcaklığı tatmış hislerime anlatamıyordum.

Sanırım Deniz, sert dalgalarıyla Güneş’i sarsmaya başlıyordu.

Belki de inşa ettiğim kalenin kumdan olduğunu kabullenmeye başlamam gerektiğini hatırlatıyordu.

Düzenleme

Ny.ozlem

bölüm

YEDİ

Yıllar önce...

“**A**ldın mı baba?”
“Aldım oğlum, aldım.” Elindeki kâğıthelvayı ona uzatarak kaldırımında oturan oğlunun hemen yanına oturdu babası. “Bugün yine nöbet var anlaşılan.”

“Sen o komşuyla konuşup Güneş’in yerini öğrenseydin ben de kâğıthelvamla onu beklemek zorunda kalmazdım baba.”

Babası şaşkınlıkla kaşlarını çatarak yolu seyreden oğluna bakakalırken gülümsedi. “Ha, şimdi de ben suçlu oldum beyefendi, öyle mi?”

Utku Deniz omuz silkmekle yetindi.

“Seninle bu konuda anlaştığımızı sanıyordum.” dedi bu sefer de. “Her kâğıthelvacı geçtiğinde bir kâğıthelva alarak bu kaldırımında oturman onu getirmeyecek oğlum. Eğer gelirse zaten haberimiz olur.”

“Ya olmazsa?” diye sordu hırçınca. “Ya gelirse ve o kadar beklememe rağmen göremezsem baba? Ben bekleyeceğim. Burada bekleyeceğim işte.”

“İnatçı.”

Utku Deniz mümkünmüş gibi kaşlarını daha fazla çatarken elindeki kâğıthelvayı sıkıca tutmaya devam etti. “Hayır anlamıyorum da. Bir kere gördün kızını. Ne bu haller kerata? Başka arkadaşın mı yok?”

Babasına aynı şeyleri açıklamaktan bıkmış bir tonda konuşmaya başladı. “Benimle kâğıthelvasını paylaştığı için ben de onunla paylaşmak istiyorum baba. Hem ilk defa bir arkadaşım bana futbolcu olabilirsin, dedi diyorum sana. Şimdi onu bulamazsam bir gün futbolcu olduğumu göremeyecek ve ben de üzüleceğim.”

“Bir gün hayallerini gerçekleştirip futbolcu olduğunda o seni bulur o zaman.” diyerek oğlunun sarıya çalan saçlarını okşadı. “Sen onu bulamazsan da o seni bulacak. Ben inanıyorum, tamam mı? Dalgalarınla yarattığın alaboları herkes görecek.”

Utku Deniz omuzlarını düşürürken tamamen babasına döndü. “Bulur değil mi? Mahallede benimle dalga geçen çocukların göreceği gibi o da beni görür değil mi?”

Hırsıyla başını sallarken babasının gözlerindeki ışıltıyla ona baktığının farkında değildi. “Ben sözümü tutacağım. Sen de benimle gurur duyacaksın baba. Söz. Hem de sallabora mıydı neydi ondan yapacak Deniz sözü.”

“İşte benim oğlum.” Kollarını açmasıyla Utku Deniz babasına sımsıkı sarıldı. “Kocaman adam olup bir gün o dalgalara sahip olacaksın ya, işte ben o gün de seninle aynı şimdi olduğum gibi gurur duyacağım. Deniz’ine güvenen kahraman babası sözü olsun bu da.”

Utku Deniz gülümsemesine inat dolu dolu parlayan gözleriyle hevesle konuşmaya başladı. “Benimle şimdi de gurur duyuyorsun değil mi?”

“Şimdi de gelecekte de. Her zaman.”

Utku Deniz sol elindeki kâğıthelvayı daha sıkı tuttu.

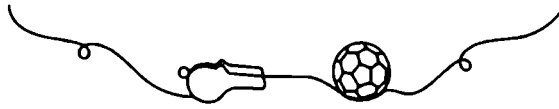
Pek çok insan için özellikle de en yakınlarında olanlar için futbolcu olacağım sözü öylesine söylenmiş bir söz gibi gelirdi. Kimse inanmaz, inanmadıkları gibi de bir çocukların hayaliyle bile dalga geçerlerdi. “Futbol oynayıp da ne yapacak? Küçükken oynasa da büyüdüğünde boşa gider. Okusun memur olsun ne işin var topla? Hobi olarak yine oynasın, ileride işsiz kalır.” gibi cümleler ve daha nicesiyle heves diye bir şey bırakmazlardı. Suç sayılmalıydı: Bir çocuğun hevesini kırmak, bir insanın duygularını incitmek... Cezası olmalıydı bunların.

Utku Deniz Has, çocukluğundan gençliğine kadar her anında duyduğu cümlelere inat, en çok da ailesinin desteğiyle, bir gün çok iyi yerlere geleceğine olan inancını her şeye rağmen kaybetmemişti. Çünkü Güneş’i tanıdığı o gün, ailesi dışında biri daha ona inanmıştı.

O yaşta yalnızca ailesinin gurur kaynağıken yitirmediği inancı sayesinde şimdi kocaman bir kulübün ve o kulübün milyonlarca taraftarının gurur kaynağıydı.

Dur durak bilmeyen dalgalarıyla sarsıyordu yeşil çimleri.

Deniz’in sert dalgaları, Güneş’in ışıltısını üzerine aldığı ana kadardı.

Kafamın içerisinde bas bas bağırان seslerin arasından sağ çıkabilirsem gözüme bir gram da olsa uyku girmesini sağlayabilirdim belki.

Gece yatağa yattığım an kafama üşüşen düşünceler nede-niyle uyuyamamaktan nefret ediyordum.

Yatağında bir sağa bir sola dönmeye son vererek sıkıntıyla ofladım. Hemen yanımda duran telefonumun ekranını aydınlattım. Saat: 03.27. Sabah erkenden kalkacağımı düşünürsek

mor göz altılarımı kapatmakla uğraşacağım şimdiden belli olmuştu. Dizilerde gördüğümüz o bebek gibi, benim makyajlı halimden daha güzel uyanan kızları kıskandığım anlardan birini yaşıyordum.

Sıkıntılar da geldikçe hep üst üste geliyordu.

Deniz'in tavırlarının içime bu kadar dert oluşunun sebebini ben de bilmiyordum.

Yatağımda doğrularak yanımdaki masadan su şişesine uzandığım an çalan telefon sesiyle cam şişeyi düşüreceğimi sanmıştım. Ekranda gördüğüm isimle hareket bile etmeden nefesimi tuttum. Bunu bekliyordum belki ama asla bu saatte değil.

Utku Deniz arıyor...

Utku Deniz beni bu saatte neden arıyordu?

Sanki görecekmış gibi saçlarımı düzeltirken hafifçe boğazımı temizleyerek titreyen ellerimle daha fazla bekletmeden aramasını cevapladım. "Deniz?"

Derin bir iç çekişin ardından sesi kulaklarıma ulaştı. "Güneş... Uyandırdım, değil mi?"

"Hayır." diye konuşurken boştaki elimle çarşafa sıkıca tutundum. "Uyumamıştım zaten. Bir sorun mu var?"

"Bu saatte neden uyanıksın?"

"Öyle." dedim. Ne diyecektim? Beni görmedin, üzerine seni aradığımda açmayıp eğlence mekânına gittin, ben de üzüntüden uyuyamadım mı diyecektim? Elbette hayır. "Uyku tutmadı."

Bir süre cevap vermezken hâlâ neden aradığını bilmediğimden stresle sol bacağımı sallamaya başladım. "Aramana dönemedim." demesiyle kısa bir an nefesimi tuttum. "Bu gece... İşler pek de istediğim gibi gitmedi." Sesinden dahi stresli ve sıkıntılı olduğu anlaşılırken kaşlarımın çatılmasına engel olmadım. "Bazen olur ya, çok sevindiğin anda bir şey olur da

o sevinç kursağında kalır... Son zamanlarda sıkça yaşıyorum. Her neyse. Ancak şimdi müsait olabildiğim için bekletmek istemedim. Amacım seni görmezden gelmek ya da geri plana atmak değildi. Konuşacak vaktim olsaydı *ilk önce seni görürdüm. Üzgünüm.*”

Yatağımdan kalkıp odamda adımlamaya başladım. “Utku Deniz.” dedim aniden. “Sorun değil, gerçekten.”

“Hayır, sorun. Senin için değilse de benim için sorun.” diyerek itiraz etti. “Keyiften olmadığını bil.”

“Sen öyle biri değilsin zaten. Gerçekten sorun değil, tamam mı? Canının sıkkın olduğu sesinden bile belli oluyor. Bir de bunu kafana takmanı istemem.”

“Üzgünüm.” dediğinde tüm gece peşimi bırakmayan üzüntüm giderek yerini merak dolu bir duyguya bıraktı. Onu böyle sine sıkıntıya sokan şey neydi?

“Buluşmak ister misin?” diye sordum aniden. Ne olduğunu bilmiyordum ancak ne olduysa canını çok sıktığını sesinden bile anlamak benim de canımı sıkmıştı. “Ben seni dinlerim. Eğer istersen...”

Telefonda başta hışırtı sesleri duyulurken, “Ciddi misin?” diye sordu. “Bu saatte çıkabilecek misin?”

“Elbette ciddiylim.” derken sesim oldukça net çıkmıştı. Hem onu görmek istiyordum hem de sorunun ne olduğunu öğrenerek onun için elimden geleni yapmak. “Müsaitsen ve konuşmak istersen görüşelim.”

“Çıkıyorum.” dediğini duymamla gözlerim kocaman açıldı. Anında çıkmasını beklemediğim kesindi. “Sen çıkma, ben oraya geleceğim. Mesaj atarım.”

“Tamam, bekliyorum o zaman.” dememin ardından veda-
laşarak telefonu kapattığımda heyecanla birkaç saniye öylece odaya bakındım.

“Ay!” Aynada kendimle göz göze geldim. “Gece gece hortlak görmek istiyorsan tabii gel Deniz. Şu göz altlarına bak!

Uyumazsan böyle olur işte Lara. Al sana kahve, al sana uykusuzluk...”

Söylene söylene üzerime kahverengi eşofman altımı ve aynı renkteki tişörtümü giyerken ilk defa gecenin bu saatinde ayna karşısına geçerek göz altlarımı kapatmaya başladım. Hafif rimel sürüp dudak nemlendiricimi de dudaklarımın üzerine yedirmemin ardından ayağa kalktım. Tam o sırada telefonum mesaj bildirimiyle titredi. Evlerimiz yakın değildi ancak uzak da sayılmazdı. Bu saatte yolların da boş olması nedeniyle hızlı gelmiş olmalıydı.

Utku Deniz: Aşağıdayım, *seni bekliyorum.*

Onu bekletmemek adına cevap vermeden telefonumu cebime atarak odamdan çıktım. Babaannemi son kez kontrol edip mişıl mişıl uyuduğunu gördükten sonra anahtarımı da alarak sessizce evden ayrıldım. Koşar adımlarla merdivenlerden inerek apartmandan çıktığımda hemen karşımda Utku Deniz’in arabası duruyordu. Kalbim hızlı hızlı çarparken bunu, merdivenleri hızlı hızlı inmeme bağlayarak arabasına yaklaştım. Kapısını açmamla göz göze gelmemiz bir olurken dudaklarım iki yana kıvrıldı. “Selam.” diyerek koltuğa oturdum.

Yorgunluk akan yüzünün aksine dudakları benimle aynı anda iki yana kıvrılırken, “Selam.” dedi.

Kapıyı kapatırken bakışlarım yüzünde gezinmeye başladı. Onun da uykusuz olduğunu gözlerinden anladım. Gözlerinin içi kıpkırmızı olmuştu. Ona olan bakışlarımı fark etmesiyle kemerimi işaret etti. “Kemerini tak, gittiğimiz yerde konuşuruz.”

Başımı usulca sallayarak kemerimi taktım. Arabayı çalıştırmasının ardından sessiz bir yolculuğa başladık. Benim kısa kollu üstümün aksine o üzerine bir hırka almayı akıl edebilmişti. Bana daha önce verdiği hırkasını da hâlâ ona vermemiştim. “Deniz kenarına gidiyorum?” derken bunu sorarcasına söylediği için başımı aşağı yukarı salladım. *Deniz havası* iyi gelirdi. Her zaman.

Bakışlarını yoldan çekip üzerimdeki tişörtte gezdirdi. “Üşüyeceksin ama.”

“Yok, sorun değil.”

Tekrar yola dönerken mırıldandı. “Üşürsen söyle.” diye konuştu. “Ben varım.” Boğazını temizledi. “Hırkam var yani.”

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine sertçe bastırsam pek de beceremedim. “Öyle mi?”

Benim aksime onun dudakları özgürce iki yana kıvrıldı. “Öyle.”

Derin bir nefesi içime çekmemin ardından akıp giden yolu seyrettim. Saat gecenin bir körü olduğundan her yer boştu. Kısa sürede arabayı park etmesiyle arabadan inerek yan yana dizilmiş boş banklardan birine doğru ilerlemeye başladık. “Her yer de ıssız.” dedim, aramızdaki sessizliği bozarak. “Biri çıkıp seni tanırsa fotoğrafımızı çekip sosyal medyaya atar, biliyor-sun değil mi?”

Banka yan yana oturduğumuzda kolunu arkama doğru atarak bedenini bana çevirdi. “Atarsa atsın.”

“Ha, umurunda değil yani?”

“Yoo.” dedi. “Ama atarsa da bu benim için problem olmaz.”

Dudaklarımı büzerek başımı salladım. “Öyle diyorsan.”

“Senin için olur ama... Değil mi?”

“Benim için değil, işim için problem olur Deniz.” diyerek açıklama yaptım. “Yaptığım işi biliyorsun. Her bakımdan sorun yaşarım. Hem takipçilerim açısından hem de işyerim açısından... Yine de bu yüzden sizinle görüşmeyecek değilim.” Bakışları bir süre takılı kaldı yüzümde. “Neyse. Bunları değil de seni konuşalım. Bir sorun var belli ki. Bana anlatmak ister misin? Bir çözüm bulabilir miyim bilmiyorum ama anlatınca için rahatlar belki.”

Gözünü bir an kırpmazken göğsü derin nefes alışıyla yükseldi. “Rahatlar.”

“O zaman anlat.” dedim hevesle. Neler döndüğünü gerçekten merak ediyordum. Bütün akşam içimde büyüyen sıkıntı onun aramasıyla yok olmuştu. Aklım yaşadığım bu hisle başka yönler kayacak gibi olsa da engel oldum. “Tabii kendini zorunda da hissetme. Benim öyle gözlerinin içine bakarak anlama yeteneğim yok ama istersen yalnızca susabiliriz.”

Bankta sırtıma doğru uzattığı kolunu çekerek bana bir cevap vermeden üzerindeki hırkayı çıkardı. “Önce şunu giy sen.” diyerek giymem için hırkasını iki yana açtığında itirazımı kabul etmeyeceğini bildiğimden sessizce hırkaya kollarımı geçirdim. Hırkaya sarılarak ona döndüğümde kolunu tekrardan bankın üzerinden arkama doğru attı. “Şimdi konuşabiliriz.”

“Gerçekten hasta olacaksın.” dediğimde kaşlarını kaldırıp indirdi. “İyi. Hasta olursan...”

“Hasta olursam ne? Bana bakacak mısın yoksa ben sana demiştim diyerek kızacak mısın? İyi düşün Güneş.”

Hırkasından yükselip burnuma ulaşan kokusuyla gözlerimi kapatacak gibi olsam da sözleriyle kendime gelmişim. Gülmseyerek, “Hasta olursan cevabını alırsın. Sen yine de olma ama...” dedim.

“Sen beni hastalığa davet ederken nasıl olmayayım?”

Gözlerim hayretle açıldı. “Seni hiçbir yere davet etmiyorum Deniz.”

“Tamam tamam.” dedikten sonra bakışlarını saçlarımın üzerine çevirdi. “Nereden başlayacağımı da bilmiyorum. Bir şeylerin düzelmesini geçtim artık. En azından daha da kötüleşmesin.”

Sessiz kalarak devam etmesini bekledim. Deniz’in bir tavsiyeye değil, biri tarafından dinlenmeye ihtiyacı vardı. *Aynı benim gibi.* “Avukatımla bir süredir problem yaşıyorduk, bu maç çıkışı yollarımızı tamamen ayırdık. Üstelik eski takımımın transfer olduğumdan beri sorunlar yaşadığımı biliyorsun. Bu sorunlar hâlâ devam ediyor. Konu hukuki sürece taşınacak ka-

dar uzadı.” Sıkıntılı bir nefes verirken başını geriye atarak gözlerini kapadı. “Takımımıza dava açacaklar gibi duruyor.”

Dudaklarım söylediklerinin etkisiyle aralanırken kısa bir an ne diyeceğimi bilemedim. Bunu asla beklemediğim aşikârdı. Olay eğer ki hukuki sürece taşınırsa sonuçlarının istenmedik durumlar doğurma ihtimali vardı. Bunlardan en kötüsüye Utku Deniz’in lisansının alınması ihtimaliydi.

Bir futbolcunun lisansı elinden alınırsa futbol oynayamazdı.

Bu ihtimalin düşüncesi bile korkunçtu. Benim için bile bu ihtimal bu kadar kötüyken Deniz’i düşünemiyordum. Bir futbolcunun başına gelecek en kötü olaylardan birisi sakatlıkken diğeriye buydu.

Tam formunu yakalamış bir futbolcunun lisansının iptal edilerek futboldan uzaklaştırılması korkunç bir senaryo olurdu. Belki korkunç bile bu durumu açıklamak için hafif kalabilirdi.

Buna rağmen Deniz’in şu an karşımda dimdik duruşunu içten içe tebrik ettim.

Maç sonundaki hali şimdi anlam kazanırken elimi bankın üzerindeki elinin üzerine koydum. Bu hareketimle birlikte kapadığı gözlerini aralayarak gözlerime çevirdi. “Sen bu yüzden mi maç çıkışında öyle stresli bir halde hızlıca ayrıldın stadyumdan?”

Kaşları sözlerimin bitimiyle derince çatıldığında altdudağımı dişlerimin arasına aldım. “Stadyumdan nasıl çıktığımı sen nereden biliyorsun?”

“Oradaydım çünkü.” dedim gizleme gereği duymadan. “Sen sözünü tuttun ve maçta golünü attın. İzinli olsam da ben de sözümü tutmak istedim Deniz. Maçtaydım ve attığın golü de gol sevincini de izledim. Neredeyse son anda yetiştiğim için yanınıza uğrayamadım, bu nedenle çıkışta seni bekliyordum ama...”

“Ama ben gözüm kimseyi görmeyecek halde stadyumda öylece ayrıldım.” derken yüzündeki pişmanlık hissini okudum. Böyle hissetmesi için anlatmamıştım, üzüldüm. “Özür dilerim Güneş.”

“Özür dilemen ya da pişman hissetmen için anlatmıyorum ki.” diyerek gülümsedim. “Yalnızca sözümü tuttuğumu bilmeni istediğim için anlatıyorum. Hem senin de yaşadığın süreç kolay değilken aniden böyle bir şey öğrendin. O an gözünün kimseyi görmemesi normal.”

Başını iki yana salladı. “Görmeliydi.” Ellerini yüzüne atarak çenesini sıvazlarken dikkatlice onu seyrettim.

“Ben her şeyi yoluna sokmak istersen o yol hep bir engel çıkarıyor karşıma. Sanki herkese bahar bahçeymiş de bana lodos fırtınaymış gibi.”

“Deniz hayır! Sen şimdi umutsuzluğa düşersen her şey düzelecek mi sanki? Unutma ki her fırtınanın ardından güneş doğar. Sorunlar olur, belki de hep olacak ama sen şimdi düşersen o güneş doğmaz. Düşmeyeceksin.”

“Düşecek gibi hissediyorum.” diye fısıldaması kalbime iğneler batmasına sebep oldu. Onu ilk kez böyle çaresizlik içinde görüyordum.

“Hayır, düşmeyeceksin. Oldu ki düştün.” diyerek kolundaki elimi kaydırarak tekrar elinin üzerine koydum. “Ben varım. Düşersen elinden tutup kaldıracak olan ben.”

Sözlerim ona nasıl hissettirecekti bilmiyorum ama içimden geçenleri ondan saklamak istemiyordum. Deniz bana iyi geliyordu. Ben de ona iyi gelmeliydim. En azından yalnız olmadığını bilmesini istedim.

İşte o an fark ettim.

Ben Deniz’e gerçekten değer veriyordum. Tek bir hareketinin beni saatlerce sıkıntıya sokacağı, tek bir hareketinin saatlerce beni gülümseteceği kadar çok...

“Söz veriyorum.” Bakışları elinin üzerindeki elime kaydığında ikimiz de aynı anda yutkunduk. “Benim en çok ihtiyacım olduğu anda bana iyi geldiğin gibi ben de sana iyi gelmek istiyorum. Çocukluğunda bir güneşin doğuşunun seni bu ana

getirdiğini söyledin. O güneş hiç sönmediyse... Sen şimdi düşer misin sanıyorsun?”

“Sönmedi. O *Güneş hiç sönmedi.*”

Elinin üzerimdeki elimi başparmağını kaldırarak tutarken başını hafifçe döndürerek yüzüme odaklandı. “Bu anı bir yerden hatırlıyorum.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Ne?”

“Çocukluğun nasıldı?” diye sordu aniden. Konu her şeyden bağımsız bir yere kayarken duraksadım. “Arkadaşlarını hatırlıyor musun?”

Konunun buraya nasıl geldiğini anlamasam da başımı iki yana salladım. “Çocukluğum hep babaannemle geçti. Okulda da çok yakınım olmasalar da tek tük arkadaşım vardı ama hatırlamıyorum zaten. Neden bunu soruyorsun şimdi?”

Sorumu es geçti. “Peki ya sokakta?”

“Sokakta oynamayı da sevmezdim çünkü mahallemde hiç arkadaşım yoktu. Bana hep kötü davrandıkları için bir süre sokakta oynamaya çıkmayı da bırakmıştım. Çocukluğumda ve gençliğimde sosyal biri olmamanın bunda etkisi vardır elbette. Deniz bunları neden soruyorsun ki birden? Konu senden bana nasıl döndü hiç anlamadım.”

Serzenişimle tekrar doğrulduğunda elimi elinin üzerinden artık çekmem gerektiğini düşündüm. Ona hiç bakmadan elimi çektiğimde bakışları saçlarıma takıldı. “Saçına bir şey takılmış.”

Gözlerin?

“Hım?” Elimini saçlarıma üzerine atacaktım ki beni durdurdu. Sırtıma doğru uzattığı eli saçlarıma dokunurken nefesimi tuttum. Saçlarıma üzerindeki eliyle kalbim teklerken yeniden bakışlarımı kaçırdım. Birkaç saniye sürse de dakikalar sürmüş gibi hissettiren an saçımdaki her neyse onu alıp atmasıyla son bulurken nefes aldım.

Hareketlerinin böyle garip hissettirmesi normal miydi?

“Şeyde kalmıştık.” dedim hızlıca. “Hukuki süreç falan di-yordun. Devam et istersen. Konu kaynamasın.”

Ne yaptığımı anlayarak tebessüm etti ancak buna yönelik hiçbir şey söylemeden konuşmaya başladı. “Maç bitiminde soyunma odasında avukatımdan bu meseleyi öğrendim işte.” dediğinde ona değil de denize bakıyordum. “Avukatımla yollarımız da o an ayrıldı. Stadyumdan nasıl çıktığımı bile hatırlamıyorum. Bizim çocukların da haberi yoktu. Eymen’in telefonu kapalıydı, Atlas da açmayınca mecburen oldukları yere giderek onları aldım. Atlas’la avukatlarımız aynı olduğu için konuşmamız gerekiyordu.”

Eğlenmeye gitmemiş...

Her şeyi kafamda kurarak üzülen ben olmuşum ancak işin aslı hiç de öyle değilmiş.

Aklıma takılan bir diğer konuysa 7/24 telefonda olan Atlas’ın telefonlarını açmamış olmasıydı. “Atlas hep telefonda olur. O saatlerde sosyal medyada da aktifmiş aslında... Neden telefonuna yanıt vermedi ki?” diyerek bu düşüncemi ona açtım. Kısa bir an sessiz kalması içime huzursuzluk tohumlarını ekmişti. Az önceki hislerim yok olurken ona sorgularcasına baktım. “Deniz?”

“Bazen yapıyor böyle.” derken bakışlarını kaçırın bu sefer o olmuştu.

“Sizin aranızda bir sorun yok değil mi?”

“Hayır?”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Deniz!”

“Güneş! Bir sorun yok diyorsam yoktur. Sen bir de böyle şeyleri düşünüp kafana mı takıyorsun?”

Omuz silktim. “Böyle olmak benim suçum değil.”

“Benim için de sorun değil. Hem sen nasıl oldun? Hastaneden sonra...” diye sorduğunda aniden ona yeniden sarılacağımı

sandım. Sorunlarla boğuşurken bile benim nasıl olduğumu merak ediyor ve soruyordu. “*Deniz sen nasıl bir adamsın böyle?*” diye bağırmak geliyordu içimden.

“İyiym ben.” diye konuştum. “Babaannem de daha iyi. Biliyor musun?” Bir bacağıma bankın üzerinde kıvrıp tamamen ona doğru döndüğümde heyecanla konuştum. “Bu gece uzun zaman sonra ilk defa kahve içtik beraber. Uzun uzun da dedi-kodu yaptı benimle. Kısacık bir zamanda bile o kadar özlemi-şim ki onunla böyle eğlenceli anlar geçirmeyi. Bana o kadar iyi geldi ki... Akşamlarımı onunla geçirmeyi çok seviyorum.”

Ben kendimi kaptırmış heyecanlı heyecanlı konuşurken Deniz dirseğini banka, yüzünü de eline yaslamış bir halde yüzündeki küçük tebessümle beni seyrediyordu.

“Benim en yakın arkadaşım hep oydu. Onu kaybedebileceğimi düşünmek bile öyle kötüydü ki, özellikle bu akşam nasıl bir rahatlama yaşadığımı anlatacak kelime bulamıyorum.” O kadar hızlı konuştum ki sözlerim biter bitmez yüzümü buruşturdum. “Konuyu tümünden dağıtmam yetmezmiş gibi bir de onca sıkıntının içinde sana böyle saçma şeyler anlatıp başını şişirdim şu an, değil mi?”

Mahcup bir halde konuşmamın ardından yüzüm ısınırken o benim aksime gülümsüyordu. “Sana bu tarz şeyler düşünmeyi nasıl yasaklayabilirim?”

“Yasaklayamazsın.” diyerek omuz silktim. “Ben de böyleyim işte ne yapacaksın? Ama şu andan itibaren susuyorum. Yalnızca sen konuşacaksın, tamam mı?”

“Tamam değil.” diyerek itiraz ettiğinde kaşlarımı çattım. “Ha bir de kaşlarını çatıyorsun bana, öyle mi?” Omuz silkip cevap vermedim. “Burada benimle barışman için helvalarından alabileceğim bir kâğıthelvacy yok. O yüzden küsmek yok.”

“Yalnız bu sefer kâğıthelvayı ben sana alacağım.” derken bu kez itiraz eden ben oldum. “Seni mutlu edebilmek için.”

“Bunun için kâğıthelvaya gerek kalmadı.”

Bir cümlenin bir insanı bu kadar etkilemesi beni hayrete düşürüyordu.

“Utku Abi!” Aramızdaki sessiz bakışmayı bölen seslenişle ikimiz de irkilmiştik. Utku Deniz omzunun üzerinden sesin geldiği yöne döndü. On sekiz-yirmi yaşlarında üç genç yan yana bize doğru gelirken Utku’ya seslenen esmer çocuk diğer ikisinin aksine koşarak yanımıza ulaşmıştı. “Abi merhaba. Rahatsız ettiysek kusurumuza bakma ama fotoğraf çekilebilir miyiz? Yemin ederim ta uzaktan gördüm seni, koştum geldim.”

Yüzünde oluşan gülümsemeyle, “Çekilelim tabii ki kardeşim.” diyerek ayağa kalkan Deniz önce gençlere sarılmıştı.

“Cansın Utku Abi!”

“Abla sen bizi çeker misin?” diyen esmer çocuğun yanındaki arkadaşı telefonunu bana uzattı.

Bu saatte ikimizi yan yana görmeleri içime kurt düşürse de bu sefer kötü şeyler düşünmemeye karar vererek yüzümdeki tebessümü silmeden ayağa kalktım. “Tabii.” Uzattığı telefonu alarak karşılıklarına geçtiğimde ikisi Utku Deniz’in soluna, diğeriye sağına geçmişti. Kamerayı onlara doğru tuttuğumda hepsi aynı anda gülümseyince birkaç kare çekerek telefonu tekrardan onlara uzattım.

“Teşekkür ederiz.” demesiyle rica ederek banka geri oturdum. Utku Deniz’le teker teker öz çekim de yapmalarının ardından bir kez daha sarıldılar.

Aralarındaki kumral çocuk, “Abi valla söylemeden gidemeyeceğim sonuçta her gün Utku Deniz Has’ı görmüyoruz. Sen yalnızca Deniz değil; fırtınasın, lodossun, kış kıyametsin. O nasıl oynamaktır abi? Yemin ederim gollerinde evi yıkıyoruz bağırmaktan. O topa dokunuş... Çektiğin şutlar... Verdiğin paslar... Değil şiir, kitap yazılır.”

Utku Deniz’in utanarak başını eğdiğini söylememe gerek var mı?

“Kardeşim benim.” diyerek sevgisini dile getiren gencin omzunu sıktı. “Eyvallah. Siz daha iyisi olun inşallah.”

“Senin gibi olsak da yeter valla.” diyerek ilk defa konuştu üçlüden sonuncusu. “Yerli Ronaldo gibisin Utku abi. Bizim Ronaldo’muz sen olacaksın yemin ederim.”

Deniz gülümserken ben de gülümsemeden duramadım. Bunu onların görmemesi için başımı eğdim.

Birkaç dakika sonra çocuklar yanımdan teşekkür ederek ayrıldıklarında Deniz yeniden yanıma oturmuş, başını eğerek eğdiğim yüzüme bakmaya çalıştı. “Gördüm... Gülümsediğini.”

“Hiç de gülümsemiyorum.” diyerek dudaklarımı birbirine bastırarak başımı kaldırdım. “Neden gülümseyecektim?”

“Sen söyle.” diyerek arkasını yaslanıp kolunu tekrardan arkama doğru attı. Parmak uçları saçlarımın ucuna değiyordu. Rahatsız olmadığım için hareket etmedim. Cevap vermediğimi görünce göz kırptı. “Güneş?”

“Canım öyle gülümsemek çekmiş.”

“Canın öyle gülümsemek mi çekmiş?”

Başımı sol omzuma eğerken, “Hıhım...” diye mırıldandım.

“Öyle olsun bakalım.”

“Olsun...” Derin bir nefes aldım.

Vakit sabaha yaklaşırken ikimiz de evlerimize giderek uymayı planlıyor gibi durmuyorduk. “Çok konuşup seni sıkırmak da istemiyorum ama konu hep bölünüp durduğu için konuşacaklarının yarım kalmasını istemiyorum. Bundan sonra ne yapmayı planlıyorsun?”

“İlk önce yeni bir avukatla anlaşmam gerekecek.” dedi. “Sonrasına kulübümle görüşüp bakacağız. Şu an bir şey yapmamız mümkün görünmüyor.” Bakışlarımız birbirinde takılı kalırken aynı şeyi düşündüğümüzün farkındaydım. “İkimizin de kafasında aynı ihtimal var biliyorum ama hayır Güneş. O ihtimali düşünmek uçurumdan aşağı bakmakla aynı sona sahip.”

“Öyle bir şey olmayacak.” diyerek gözlerimi kapatıp açtım. Saçlarımı toplayarak sol omzuma doğru attım. “Kötü düşünmeyeceğiz ki kötü olmasın.” diyene bakar mısın ama... “Hep

iyi düşünceğiz. Şu an çok iyi ilerliyorsun öyle de devam edeceksin. Ancak seni böyle sıkıntıya sokan eski takımına da yazıklar olsun Deniz. Geçen sene aldıkları tüm galibiyetlerde senin payın varken şimdi böyle yapmaları... Bilmiyorum. Bana fazla nankörce geliyor.”

“Daha önce de söyledim. Her şeye rağmen onlara çok şey borçluyum. Belki aynı vefayı görmüyorum ama ne olursa olsun haklarında kötü konuşmam. Zaman gösterecek her şeyi. Hayırlısı her neyse o olsun.”

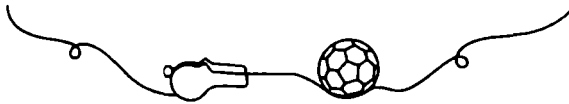
Senin gibi bir futbolcunun değerini bilmeyen kim varsa ağlayabilirdi.

Onun gibisi gerçekten zor bulunurdu.

Konuşurken saatler ilerlemiş, ikimiz de eve dönmekle ilgili ağzımızı açmamıştık. Sanki ikimizin de ihtiyacı olan şey bu an gibiydi ve biz bitsin istemiyorduk. Günün ilk ışıklarını beraber karşıladık. Güneş yeni bir gün için doğarken parıltısı denize yansiyarak ikimize de seyir zevki sunuyordu.

Deniz, “Güneş doğdu.” diye fısıldarken iyiden iyiye ağırlaşan kafamı daha fazla tutamayarak usulca omzuna bıraktım. Üzerimdeki *Deniz* kokan hırkasına sıkıca sarılıp başımı omzuna iyice yerleştirirken gözlerim daha fazla direnemeyerek kapandı. Uyku zihnimi esir alırken duyduğum son cümleyi gerçekten duymuş muydum yoksa bir rüyadan mı ibaretti, anlamam güçleşti.

“Senden beri hep olduğu gibi.”

Dilara’nın adımı seslenmesiyle bilgisayarına bakmaya son vererek dikkatimi ona yönelttim. “Utku’nun röportaj videoları geldi. Sana da atmamı ister misin? Hem düzenlenmiş hali var hem de ham görüntüler.”

“Olur.” diyerek başımı salladım. “Ben de bakayım bir. O gün yarısında gitmiştim.”

O günün aklıma gelmesiyle moralim bozulacakken buna izin vermeden Dilara’nın gönderdiği dosyaları indirdim. Kulaklığımı takarak önce düzenlenmemiş halini açtım. Orada olduğum kısımları hızlıca geçerek ayrıldığım dakikalara geldiğimde benim gittiğim dakikalarda çekimin de durduğunu fark ettim. “Çekimi neden durdurdunuz? Bir kısımda durup tekrar başlamışsınız.”

“Utku senin odadan çıktığını fark etti.” dedi başını bilgisayarımdan hiç kaldırmadan. “Kameranın arkasına doğru baktığı için dedikodular çoğalacağından da rica etti, biz de çekimi o an için kesip tekrardan başladık. Malum her bakışından bir anlam çıkarıyor taraftarlar. Sen çıkınca nedenini sordu ama bilmediğimden bir şey diyemedim. Eh bize röportaj sözü olduğu için yarıda kesip gidemeyeceği için de devam ettik. Yoksa o daha ilk andan fark etmişti yokluğunu.”

Dilara sözlerini çok sıradan şeylermiş gibi sıralarken benim içimde yaşadığım savaştan haberi yoktu. Çekimin yeniden başladığı kısmı açarak izlemeye başladığımda Utku Deniz’in –her ne kadar benim çıkmamla o tarafa baktı diye çekimi durdursa da– gözlerinin hâlâ ara sıra kamera arkasına kaydığını fark ettim.

Bu adamın gerçekliğini sorgulamaya başlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Kafamda Deniz’i kurma ihtimalim varmış da böyle güzel bir adamı orada yaşatıyormuşum gibi geliyordu ara sıra.

Röportajda art arda takım arkadaşları ve yönetim hakkındaki soruları yanıtlarken takımdaki en yakınının Alperen olduğunu söylemişti. Bu cevaba hiç şaşırmamıştım. Muhteşem dörtlü her ne kadar çok yakın olsa da Deniz ve Alperen’in arasındaki bağ çok daha farklıydı.

Dilara’nın hayatında biri olup olmadığını sormasıyla ekrana biraz daha dikkat kesildim. “Şu an için yok.” demişti Utku De-

niz. “Biz sporcular için ilk basamakta her zaman kariyerimiz yer alıyor ancak kesinlikle olmayacak ya da yalnızca kariyerime odaklanayım kafasında değilim. Hayatımda özel biri olduğunda hem ona hem de kariyerime odaklanabilecek biriyim.”

“Peki, son olarak gelecek için hedeflerinin neler olduğunu sorabilir miyim? İnanılmaz bir yükseliştesin, ismin medyadan düşmüyor. Bu yabancı takımların da ilgisini çekiyor haliyle. Gelecek için kesin bir plan var mı kafanda?”

“Şu an için ilk hedefim Galatasaray’da istediklerimi gerçekleştirerek sezon sonunda kupayı takımla birlikte kaldırmak. Her futbolcu gibi benim de Avrupa hayallerim olsa da bunun için önümde henüz uzun bir yol var. Önceliğim Galatasaray, uzun bir süre de öyle olacak. Sonunun şampiyonluk olması için elimden gelen her şeyi vermek için uğraşacağım.”

Röportaj birbirlerine teşekkürle sonlandı. Hemen ardından editlenmiş videoyu da izlediğimde ortaya gerçekten güzel ve keyifli bir video çıktığını fark ettim. Utku Deniz, halihazırda gündemde en çok konuşulan isim olduğundan röportajı büyük bir merakla bekleniyordu. Böyle keyifli bir videonun yayımlanacak olması da *yedi numara tribününü* oldukça memnun edececeği benziyordu.

“Süper olmuş.” dedim Dilara’ya. “Bu video fena gündem olacak.”

İşaret ve ortaparmağını birleştirip öperek beni işaret etti. “Rakiplere şimdiden korku salıyoruz. Sporum Nabzı herkesi iflasa sürüklemeye geliyor. Yeni gelmedik, geri geldik.”

Elimi düşünceli bir hslde çeneme atarak kaşıdım. “Bana birini hatırlatıyorsun...”

Alperen Kalgan...

“Sus.” diyerek sesini yükseltti. “Sakın devamını getirme.”

İki yana kıvrılan dudaklarıma fermuar çektim.

Bilgisayardan Instagram hesabımıza girerek yorumları incelemeye başladım. Beşiktaş’ın son maçta berabere kalması

tarafı isyana sürüklemişti. Üstelik bu hafta Trabzonspor'la derbileri vardı. Fenerbahçe'ye tıpkı Galatasaray gibi galibiyetlerle devam ediyordu sezona. Averaaj farkıyla Süper Lig sıralamasında ilk sıradaydı.

Yeni yılın ilk haftalarında Galatasaray-Fenerbahçe derbisi olacaktı.

Atlas'ın maç gününün gecesinde atıp sildiği hikâye ise taraftar tarafından yoğun tepki almıştı çünkü önünde bariz bir şekilde görünen alkol dolu bardak vardı. Evet, Atlas şu an için iyi bir performans gösteriyordu ancak alkolün onları ne kadar kötü etkilediği ortadayken içmeye devam etmeleri tepki çekiyordu. Hele ki Atlas'ın performansı düşerse, düştüğü gibi bu hikâye ortaya çıkarılır ve büyük bir linç kampanyası başlatılırdı.

Utku Deniz ayakta olduğu ve kısa bir anlığına görüldüğü için, Eymen ise elinde yalnızca kola tuttuğu için herhangi bir tepki almamıştı. Atlas paylaşımıyla yalnızca kendini yakmıştı.

Yorumların ardından keşfet sayfasına girdiğimde son günlerde olduğu gibi beni futbolcu editleri karşıladı. İlk sırada bulunan Utku Deniz'e yapılmış olan editlerden birine tıklayıp açtığımda Gülşen'in Kardan Adam şarkısıyla Deniz'in maçlardaki anlarını editlediklerini gördüm.

Gol sevinçleri, maç esnasında formasını kaldırarak alnını sildiğinde görünen karın kasları, arkadaşlarına gülümseyişi, kritik anlardaki ciddi surat ifadesi ve koştuktan yorulmuş bir halde kumral saçlarını dağıttığı anlar ve bu görüntülerle birlikte arka planda çalan sözler...

Hasar büyük, kalbim gidiyor elden, aşığım yani

Uzun boyundan mı? Serin suyundan mı?

Zamansız olmak mı? Seni sen yapıyor

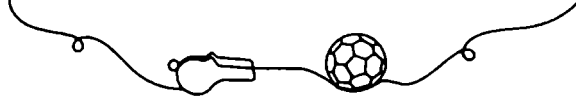
Pekâlâ...

Kafa karıştırıcı bir video olduğunu itiraf etmeliydim.

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatırken sanki suç işliyorumum gibi videoyu hızlıca kapattım. Masamın üzerindeki su

bardağımı dudaklarıma dayayarak art arda yudumlar aldım. Pır pır çarpan kalbimle elimi tam o noktaya götürürken şarkı sözlerinin ne kadar anlamlı olduğunu o an fark etmiştim.

Gerçekten elden gidiyor olamazdı, değil mi?

“Gerçekten kamplara da girmek zorunda mıyız? Futbolcu olsaydım bu kadar deplasman gezmezdim. Muhtemelen bir aydan fazladır sakatım diyen ama oradan oraya gezen futbolcudan daha çok deplasman geziyoruzdur. Tesislerde ve maçlarda işimizi yapsak olmuyor sanki.”

“Yarkın’ı duydun Dilara. Kamp sürecinde Okan Hoca ve ekibiyle de iletişimde olacağız. Şu an ligin en sıcak zamanlarıyken, takım da böyle yükselişteyken müdürün aksini istemesi düşünülemezdi.

“Utku’nun röportajı nasıl patladı ama?” diyerek kahkaha attığında onu ilk kez bu kadar neşeli gördüğümü fark ettim. “Hocam rakip şirket ağlıyor, tuvalete gidebilir miyiz?”

Dilara’nın eğlenerek söylediği sözler beni de gülümsetirken çantalarımı yatağımın kenarına bıraktım. Saat akşamüzeri beşe geliyordu ve Galatasaray takımı bugün tek antrenman yaptığı için şu an içi boşlardı. Atlas çoktan planını yapmıştı bile.

Ayak tenisi oynayacaklardı.

Hem de bizimle.

Odadan ayrılarak asansöre bindiğimizde telefonumu odada unuttuğumu fark etsem de mesai saatleri içinde olmadığım için geri dönmedim. Dilara’nın onlarla ayak tenisi oynamamıza itiraz edeceğini beklesem de düşündüğümün aksine bu tekli-fi hevesle karşılamıştı. İyi oynadığını o an anlamıştım. Beni sorarsanız... Beni hiç sormayın daha iyi. Asansörden inerek ayak tenisi oynayacağımız alana doğru yürümeye başladığı-

mızda Eymen'in boynuna kolunu sararak etrafında döndüren Alperen'i görmüştük. "Heh, geldiler." diyerek bizi ilk gören Atlas oldu. "Vakit kaybetmeden başlayalım." Avuçlarını birbirine sürttü. "Yenmek için sabırsızlanıyorum."

"O kadar emin olma." diyerek ilk kez konuştu Deniz. Gözlerim konuşmasını beklermişçesine hızla ona döndüğünde üzerine beyaz bir tişört ve altmaysa siyah bir şort giydiğini gördüm. Benim üzerimdeyse siyah bir tayt ve aynı markanın pembe tişörtü vardı. Dilara eşofmanlı, diğer erkekler de tişört ve şortluydu.

"Evet! Hanımlar ve beyler, hazır mıyız?" diye seslendi Alperen.

"Alperen, Utku ve Lara bir takım; ben, Dilara ve Atlas da diğer takımız. Dikkatin dağılsın diye Dilara'yı kendi takımına aldım abi."

"Koynumda yılan beslediğimin kanıtı." diye huysuzlandı. "Her neyse. Takımlar hepimiz için tamamsa başlayalım. Hazır mısınız?"

"Biz hazırız da seni hiç sanmıyorum." diyerek yüz buruşturdu Atlas. "Başlat artık kardeşim. Başlat da alayım ifadeni."

Alperen gözlerini devirirken gülerek onları izliyordum. "Zaten Dilara'yı takımına aldığın için sinirliyim. Fazla konuşma birader."

"Size de Lara'yı verdik ya." diyerek göz devirdi Eymen. "Biz kızıyor muyuz? Oyna abi artık oyna. Sonra bacağın olup olmadığından şüphe duyduğumuzda bize küsüyorsun."

"Çocuk muyum lan ben?"

Dilara cevapladı. "Biraz olabilirsin diye düşünüyorum."

Alperen onun sözlerine alınmak yerine bana yaklaşıp kısa boyumdan dolayı kulağıma eğildi. "Bu, 'Sende bir çocuğun masumiyetini görüyorum.' demek miydi Lara?"

Altdudağımı dişlerimin arasına alırken tedirgince ona baktım. Deniz hemen yanımda olduğundan, konuştuğumuzu du-

yuyor ve başını eğerek gülümsüyordu. “Yani, Alperen sanki şu an birazcık kafanda kuruyor gibisin. Yine de seni kırmak istemem biliyorsun. Dilara öyle demediyse bile biz öyle demiş varsayalım tamam mı?”

Eyvallah dercesine avucunu kalbine iki kez vurdu. “Şimdi hâlâ böylesine dimdik ayaktaysak sen ve senin gibi kardeşlerim sayesinde Lara. Var ol kardeşim.”

Ben de onun gibi yaparak avucumu göğsüme vurdum. “Sen de var ol Alperen.”

“Artık başlayabilir miyiz?” diye bağırdı Atlas. “Flörtün hazırlanmasını bu kadar beklemiyorum Allah çarpsın.”

Alperen bu lafın üzerine durur mu? “Yakında çarpacak zaten.”

“Sizinle cumaya gelmedim diye bana böyle davranmanı kırıcı buluyorum kardeşim.” diyerek yere çömeldi Atlas. “Biraz hoşgörü rica ediyorum.”

“Hoşgörü kalmadı kardeşim hoş göt kaldı, ister misin?” demesiyle bizim de yanlarında olduğumuz hatırlamış olacak ki arkasını Atlas’a doğru dönmekten vazgeçti. “Affedin hanımlar. Bazen sizi unutuyorum. Elbette sen hariç Dilara. Sen daimi olarak aklımdasın.”

“Sağ ol Alperen ya.” diye homurdandığımda telaşla bana döndü.

Elindeki topu bana doğru uzattı. “Oyuna sen başla ve benim yaptığım hıyarlığı mazur gör bu seferlik Lara. Benim eşekliğimden...” Topu aldım ve diğerlerinin daha fazla söylenmesine izin vermeden yere koydum.

Ayak tenisi oynayacaktık ama nasıl oynayacaktık bilmiyordum.

Yani açıkça konuşmak gerekirse... Futbolda yalnızca izleme ve takip etmede vardım. Konu icraata gelince ortadan yok olmayı düşünürdüm çünkü spor bana, ben spora oldukça uzaktık.

“Öncelikle siz ikinizi uyarmalıyım.” diyerek ciddi bir konuşma gerçekleştirmek üzere doğruldum. “Evet, futbol sek-

törünün içerisindeyim. Ancak yalnızca fikren içerisindeyim. Oynayamam. O yüzden kaybettiğimizde eğer benim yüzümden olduğunu söyleyecekseniz tam şu an gidiyorum. Bunu kaldıramam.”

“Alperen de bacaksız zaten sorun etme Lara.” diyerek oradan laf atan elbette Atlas oldu.

Kaşlarını çatarak ona dönmeme bunu beklemediği için yüzündeki sızıttı sildi. “Bir daha takım arkadaşına laf edersen aniden Messi bile olabilir Atlas.”

Alperen avuçlarını birbirine sertçe vurarak beni alkışlarken Deniz ıslık öttürmeye başladı. “Kraliçeliğinin zekâtını ver be Lara.”

“Tam bir takım ruhu.” diye devam eden Deniz olurken herkes yerine geçti. Deniz’in yanına yaklaşarak parmak ucumda doğruldum. Benim hareketimle bir şey söylememe gerek kalmadan eğilerek kulağına yaklaşmama yardımcı oldu.

“Sen başlasan olur mu? Hatta bana gelen toplarda önüme atlayıp beni kurtarırsan da iyi olur. Utku Deniz Has. Lütfen yap şovunu.”

Başını, yüzümü görmek için geri çekmesiyle aramızdaki mesafenin zaten az olması nedeniyle burun buruna geldik. Tam şu anı ikimiz de beklemediğimiz için gözlerimiz birbirine tutunmuş bir halde hareket edemezken nefesinin nefesime çarpmasıyla irkildim.

Aynı anda geri çekilmemizle, “Bana güven.” diyerek benden uzaklaştı. Bakışlarını hiçbirine değdirmeden yerime geçtiğimde Atlas ve Alperen’in birbirleriyle uğraştıklarını gördüm. Bu sayede az önceki anımızı gören olmamıştı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Söylediği gibi ona güvenmeyi tercih ettim.

“İddiayı unutmayın.” dedi Eymen. “Kaybeden kazananın istediği bir şeyi yapar.”

“Ne kadar da yaratıcı bir iddia...”

“Sus kız.” diyerek onu yerine ittirdi Atlas. “Kazandığımızda Alperen’e yaptıracağım şeyleri düşündükçe zevk alıyorum.”

Laf dalaşmalarının son bulmasıyla Utku Deniz sol ayağıyla ayak tenisi maçımızı başlattı. Topun bana gelmemesi için ettiğim dualar da eşzamanlı olarak kafamın içinde yankılanmaya başladı. Hepsi tarafından ısrar edilince kırmak istememiştim ancak gerçekten hiç futbol oynamamıştım. Evet, o kadar ilgilenmeme rağmen oynamamıştım.

Dilara’ysa benim aksime Deniz’in attığı topu güzelce karşılayarak bizim tarafımıza göndermişti. Ortamda dört profesyonel futbolcu ve futbolcu olmasa da gerçekten iyi oynayan bir kadın vardı. Ben ise aralarında öylece kalmıştım. Pekâlâ, yere oturup ağlamak için fazla büyüktüm.

Dilara’nın attığı top bana gelmişti çünkü oynayamadığımı bildiğinden özellikle üzerime atıyordu. Ona kötücül bakışlarımı gönderirken Deniz’in önüme atlayarak topa sertçe vurmaıyla top sertçe karşıya gitti ve Atlas’ın karşılayamamasıyla ilk sayı bizim oldu.

“İşte bu!” diyerek ellerimi birbirine çarparak yerimde sıçradım. “Ben bu akşam yalnızca yedi numara tribünüyüm.” Alperen’le göz göze gelmemle şirince sııttım. “Elbette Alperen Kalkan tribünü olarak da sahadayım. Yaşasın AlpDen.”

Atlas’ın, “Böyle ihanete de mi uğrayacaktım?” diye bağırmasıyla kendime gelerek maça odaklandım. “Yazıklar olsun Lara Sun...”

“Kusura bakma Atlas.”

Atlas’ın attığı topu Deniz ayağıyla karşılariken havaya uçan topu Alperen kafasıyla karşı tarafa gönderdi. Gelen topu Eymen, Atlas’a paslarken Atlas’ın benim olduğum konuma aniden topu fırlatmasıyla her ne kadar ayağımı uzatsam da top kenara doğru uçtu. Dudak büzüp ters ters ona baktım. Bana öpücük attı.

“Sen bittin.” diyerek işaretparmağımı ona doğru salladım. Galatasaray’ın orta sahasına neyime güvenerek artistlik taslı-

yordum bilmiyordum ama ayağımdan geleni yapacaktım. “Ben asıl şimdi başlıyorum.”

“Bitti dediye bitirir.” diyerek bana destek çıkan Deniz’e omzumun üzerinden bakarak gülümsememi sundum. “Ben güveniyorum.”

Alperen kaçan topu geri getirirken durumun 1-1 olmasıyla bu sefer oyuna biz başlayacaktık. “Bir kadın isterse her şeyi yapar.” dedi topu yerleştirirken. “Yeter ki istesin.”

Onun bu sözünün ardından Dilara’ya baktığımda hoşuna gittiğini yüz ifadesinden anladım. Yine de kimsenin görmemesi adına yüzündeki ifadeyi anında düzelitti. Ben görmüştüm ama! Hiç kaçırın yok Dilara...

“Aga böyle sessiz sessiz olmuyor.” dedi Alperen oyuna başlamadan hemen önce. “Şuradan hemen bir Dilara şarkısını açın da abiniz motive olsun.”

“Alperen başla kardeşim.” diye konuştu Deniz onun bu isteğine karşı tepki vermezken. Alperen’e karşı olan sabrı her şeyden çok ayrıydı. “Şu oyunu kazanalım da sonra ne istiyorsan bizzat ben açacağım.”

Alperen başını sallarken Deniz’i işaret etti. “Sırf sen istiyorsun diye Boşnak böreğim.”

Peki benim yiyemediğim Boşnak böreğim ne olacaktı...

Buradaki erkeklere karşı kısa bir an yine öfkeyle doldum ama hemen geçti. Alperen servisi kullanarak oyunu tekrar başlattı. Dilara bizim alana topu geri yollarken Deniz kafasıyla topu karşıladı. Bu sefer topa karşı taraftan Eymen dokunurken topu Alperen’in yetişemeyeceği noktaya göndererek ikinci sayılarını almış oldu.

Karşı takımın bir sayısı da Dilara’nın topu sertçe Alperen’e vurdurtmasıyla olurken omuzlarım düştü. Alperen üzülme yerine, “Vur yüreğim dağılsın, vur feleşim şaşırırsın.” demekle yetinmişti.

“Ben takım arkadaşımı değiştirmek istiyorum.” diyerek öfkeyle konuştum. “Oyun başka aşk başka ama yeter artık!”

“Hayırdır Lara? Hani takım arkadaşın için Messi olurdu? Senin içindeki Messi herhalde Adanalı Messi çıktı.”

Topu yerden alarak ona doğru fırlatmamla kahkaha atarak sıyrılmıştı atışımdan. “Beni satarsan böyle olur.”

“Takım arkadaşları arasında olur böyle şeyler.” diyerek aramıza girdi Deniz. “Alperen sen de karşında Dilara’nın olduğunu unut kardeşim, tamam mı? Yoksa Güneş’le yolumuza yalnız devam edeceğiz.”

“İyi.” derken bir de tripli konuşması yok muydu...

Oyuna devam ettiğimizde maalesef benim yaptığım hatalarla ilk turu kaybetmiştik. Üstelik Deniz’in sergilediği inanılmaz oyun da boşa gitmişti sayemde. Tek başına üçe karşı oynasa daha iyi bir iş çıkarırdı diye düşünüyordum. İkinci tur için su molası verdiğimizde suyum içerek yere oturdum. Yüzümden düşenin bin parça olmaması için uğraşsam da başaramamıştım. Kaybetmeyi sevmiyordum her ne olursa olsun.

Sırtımı duvara yaslayıp yere bakmaya devam ederken yanımdaki hareketlilikle başımı kaldırmak zorunda kaldım. “Bir ara beraber çalışırız.” diyerek bana güzel bir gülümseme sunan Deniz, yine küçük bir kız çocuğunu ikna etmek istercesine konuşuyordu. “Ben sana öğretirim oynamayı.”

Başımı da duvara yasladığımda o da benim gibi önce sırtını ardından başını duvara yaslayarak yüzüme bir cevap beklercesine bakmaya devam etti. “Öğrenebilir miyim sence? Görmedin mi, gerçekten berbat oynuyorum. Yemin ederim yerime balmumu heykelimi koysanız daha çok işe yarardı Deniz. Benim yüzümden senin enfes pasların ve sayıların da boşa gitti.”

“Ohoo.” diyerek isyan etmesiyle dudaklarımı büzdüm. “Biz de bir maçta kötü oynadığımızda takım arkadaşlarımız bizi istemesin, hocamız bizi takımdan atsın o zaman Güneş. Sen hiç öyle bir şey duydun mu? Hem ne dedik en başta? Biz bir takımız. Bugün ben iyi oynarım, sana oynamayı öğrettikten sonra

da sen. Söz, benden daha iyi oynamanı sağlayacağım.” Göz kırdı. “Tüm taktiklerim senindir.”

“Senin gibi sol ayağım olsaydı belki.” diyerek gülümsedim. “Gerçi sağ ayağının da hakkını yemeyelim.”

Son sözlerimi duyan Alperen elbette lafını esirgemedi. “Utku’mun sağ ayağına yedi yüz sayfa roman yazar, son sayfasına da solaktı diye not düşerim.”

“Abartmayın.” diyerek yine bir mütevazılık gösteren Utku Deniz’e inat Alperen’e hak vermemle *sen de mi* diye sorarcasına bana bakmıştı ancak gözlerinin içindeki parıltıdan haberi yoktu sanırım.

Omuz silktim. Alperen’in yeniden yanımdan uzaklaşmasıyla, “Söz verdin, taktiklerimi alırım, unutmam ona göre.” dedim.

“*Unutma.*” diyerek başını salladı yavaşça.

Dilara telefonla konuştuktan sonra aramıza dönerken yeniden yerlerimize geçerek ikinci tura başladık. Son anda Deniz’i sürekli önüme atlamaya ve ikimiz için de oynamaya ikna edebilmişim. Gerçi bu çok da zor olmamış, bir kez söylememle beni onaylamıştı.

Alperen oyuna başlar başlamaz sayı alırken, “Kadife bileğim.” diyerek kendini övmeyi es geçmedi.

Eymen, “Sen ilk on bir oynamaya başladığında biz senin kendini övmelerine nasıl engel olacağız bilmiyorum.” dedi harika bir pasla topu Dilara’ya atarken.

“Övülecek adam olduğumuz için övüyoruz kardeşim. Sorun, sıkıntı nedir? Bir başkası az önce attığım pası atmak için günde beş antrenman yapıyor haberin var mı? Doğuştan yetenekli adamlarsa günde tek antrenmanla öylesine oynadıkları maçlarda yaparlar bu hareketi.”

Topun üzerime gelmesiyle dikkat kesildiğim sohbetlerden sıyrılarak sağ ayağımla topa vurup Deniz’e pas vermeyi başarabildim. Ona attığım topu ustalıkla yakalarken karşı tara-

fa yollayarak sayıyı almamızı sağladı ve ardından bana dönerek göz kırptı.

Aldığımız sayıda katkım olduğu için avucumu açarak ona uzattım. Benimkine göre epey büyük kalan elini avucuma yavaşça vurdu. “Bir de oyunu tamamen öğrendiğini düşün.” diyerek altdudağını yaladı.

“Bakarsın seni geçerim.” diyerek muzipçe konuşmamla kaşlarını kaldırdı.

“Neden olmasın?”

Oyun son tura kalırken egzersizlikten taşlaşan vücudum iyice yorularak hareket edemeyecek duruma geldi. “Yazı-tura atıp kimin kazandığını belirsek olmaz mı?” derken derin derin soluyordum. Mantıklı bir seçenek sunmuştum onlara.

“Hiç uğraşma, o piti piti yapalım istersen Lara.” diyerek dalga geçti Atlas. “O kadar oynadık, boşa mı gitsin kızım?”

“Oradan bakılınca profesyonel futbolcuya ya da sportif birine mi benziyorum Atlas?” dediğimde ters bakışlarımın hedefinde kalmıştı. Spor yapmayan bir insan için düz yolda koşmak bile bir nimetti! “Vallahi bittim ben. Bakın tüm vücudum ağrıyor şakam yok.”

“Lara bacım kalk! Bu gemi sensiz yürümez. Sahada durmaya devam et, biz hallederiz.” Yanıma gelen Alperen elini kolumun üzerine koyarak kalkmama yardım etti. “Yeter ki durma, hızın önemli değil.”

Zor da olsa yerime geçtim. Ciddi anlamda bacaklarım ağrımaya başlamıştı ama takım arkadaşlarımı yarı yolda bırakmak istemedim. Bu işi ciddiye alıyordum.

Üçüncü tur başlarken iki takım da hırslanmıştı. Dilara’nın art arda sayılarının ardından Alperen de her topa atlayarak ona karşı art arda sayı almaya başlamıştı. Biz hayretle ikisini izlemeye başladığımızda sessiz bir savaşa girişmiş gibi görünüyorlardı. Eymen ve Atlas bile kenara çekilerek ikisini seyrederken birden kadın dayanışması olsun diye Dilara’yı desteklemeye

meyletsem de takım arkadaşşıma ihanet etmekten vazgeçtim. Hele ki ihanet edeceğinüz kişı Alperen ise önümüzdeki kırk yıl dilinden düşmezsiniz.

Maç, Alperen'in arkasına doğru topa koşarak ters bir şekilde zıplayıp o topa vurmasıyla sonlanacakken, Dilara'nın karşılayıp tekrar ona atmasıyla ve Alperen'in de *sana ilk yenilişim değil* diyerek topa koştımasıyla sonlanmıştı. Biz kaybetmiştik.

Ben şok içinde ona bakmayı sürdürürken Deniz'in ne yaptığına bakmak için başımı çevirdim. Konuşmasa dahi içinden küfürler saydırdığına yemin edebilirdim. Dilara, Eymen ve Atlas bağırarak sevinçlerini yaşarken Deniz, "Allah senin belanı vermesin." dedi en sonunda. "Bütün maç sen sonunda ilanı aşk et diye mi uğraştık oğlum biz? Alperen yemin ederim seni yaptığın şovlarda boğacağım kardeşim. Bak çok az kaldı sabrımın tükenmesine, ki ben oldukça sabırlı biriyimdir, bilirsin."

"Aşk olsun Utku'm. Aşk kazanmasın mı?"

"Ben sana bir şey kazandıracağım ama onun aşkla yakından uzaktan alakası yok Alperen'im." derken dişlerinin arasından tıslamıştı. "Bu gece odaya gelme sakın, seni balkondan aşağı atarım." İşaretparmağını yüzüne doğru salladı. "Şakam yok."

Alperen sırtıttı. "Yok bir de koltukta yatmamı söyle Utku."

"Odaya girebilersen yatarsın koltukta." diyerek gözlerini kapatarak sabır diledi Deniz.

"İçinden bana ettiğin küfürler kulağımı çınlatıyor." diyerek bir kez daha güldü. "Bak gün gelir ben de senin aşkın için fedakârlık yaparım Boşnak böreğim. Abartma bu kadar."

Utku Deniz ve aşkı...

"Ben kendi aşkım için fedakârlık yaparım kardeşim, sana gerek yok." dediğinde gözücuyla yüzüne baktım. Oldukça ciddi ve öfkeli görünüyordu. Yorgunluğu yüzünden okunurken nefese nefese kalmış bir halde ellerini beline koymuş, arkadaşına ters ters bakıyordu. "Yapacağım fedakârlık hem takımıma hem de sevdiğim kadına kazandırır, orası ayrı."

Alperen yattığı yerden dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Bu az önce bana laf mı soktu?”

“Geçmiş olsun Alpingo.” dedi Eymen. “Bir gecede iki mağlubiyet abim.”

“Ona az bile.” diyerek öfkesini yeniden belli etti Deniz. Onu tanıdığımdan beri ilk kez birine ters davranıyordu. Yenilgi hoşuna gitmemişti.

“Hadi, toparlanın da yemeğe inelim artık. Güneş, siz gelecek misiniz?”

Tam ona, takım yemeğinde ne işimiz var diye soracağım anda Atlas’ın sesini duydum. “Lara.”

“Efendim?”

“Utku’ya diyorum.” demesiyle düz bir ifadeyle ona bakması aynı anda olmuştu. “Güneş değil, Lara. Kimse ona Güneş demiyor Hatice Sultan dışında.”

Tepkisi kaşlarımın çatılmasına neden olurken bakışlarım ikisinin arasında geziniyordu. Atlas’ın bu tavrı, ikisi arasında bir sorun yaşandığı yönündeki düşüncemi kanıtlar nitelikte olmuştu. “Ben rahatsız olmuyorum.” diyerek Deniz’den önce cevapladım. “Ben rahatsız olmuyorsam da sorun yoktur. Güneş de benim ismim sonuçta, değil mi Atlas?”

Deniz bakışlarını bir an Atlas’tan ayırmazken cevabımın yüzünde tebessüm oluşturduğunu gördüm. “Rahatsız olmuyormuş.” dedi. “Sen de bundan değil, asıl rahatsız olman gerekirken olmadığın konulardan olmaya bak kardeşim.”

Alperen, “Yemeğe inelim hadi.” diye bağırdı ve ortamı yumuşatmak için gülerek topu Atlas’ın kafasına attı. “Ne bu ciddiyet lan? Tanımasak gevşek biri olmadığına inanacağız.”

Neden aralarında bir gerilim olduğunu ve bu gerilimin sebebinin yalnızca Deniz’in bana Güneş demesinden kaynaklanmadığını düşünüyordum?

Bu gerilimin benim yüzümden başladığını düşünmekte haklı olduğumu da düşünüyordum. “Bu tavır ne?” diye sordum ona

yaklaşırken. Deniz'den iyice uzaklaşarak Atlas'ı köşeye doğru çektim. "Bir sorun varsa açık açık konuşalım, olur mu?"

Gözlerini devirdi. "Sorun falan yok Lara. Herkes sana Lara derken Utku'nun inatla neden Güneş dediğini anlamaya çalışıyorum sadece."

"Ben de ona Deniz diyorum ama sen bir tek ondan rahatsız oluyorsun." diyerek tereddütle konuştum. Her zamanki umursamaz tavrını takınmaya çalışsa da bir şeyler olduğunu seziyordum. Benden gizlediği bir şeyler vardı. "Anlatacak mısın?"

"Anlatacak bir şey yok." dedi ters ters. "Gidelim hadi."

Beni beklemeden ilerlemeye başladığında bir süre sırtına baksam da en sonunda pes ettim. "Benim midem ağrıdı." dedim aniden. Sertçe yutkunarak Atlas ve Deniz arasında gezdirdiğim bakışlarıma da birkaç saniye içerisinde son verdim. "Yemeği odamda yerim daha sonra."

Onlara arkamı dönerek ayak tenisi oynadığımız salondan hızlıca ayrıldım. İkisi de ya susuyor ya da itiraz ediyordu ama vardı bir şey. Utku Deniz bana yalan mı söylemişti? Atlas'la aralarında küslük olmasa da araları güllük gülistanlık da değildi. Anlayabiliyordum, salak değildim. Kolayca iki lafa inanacak kadar saf, hiç değildim.

Hızlı adımlarla asansörlerin olduğu kısma ulaşmıştım ki Deniz'in arkamdan koşarak bana yetişmesiyle ona hiç bakmadan düşmeye art arda basmaya başladım. "Sana yalan söylemedim." diyerek bana doğru yaklaşmasıyla bir adım uzaklaştım. "Evet, bir sorun olmuştu ama hallettik bitti. Ne küsüz ne de düşman. Yalnızca önemli olmadığı için söyleme gereği duymadım Güneş."

"O gün sorduğumda bana söylemeliydin." diyerek gelen asansöre bindiğimde odamın olduğu kata bastım. Sırtımı aynaya yaslayarak asansör kapısının kapanmasını beklemeye başladım. "Aranızda soğukluk olduğunu zaten hissediyordum. Atlas'ın bu tavrı da düşüncemi doğruladı. Benim yüzümden

aranızda böyle bir soğukluk oluştu, değil mi? Yoksa bir şeyleri kafasına takacak son insan, neden senin bana Güneş demeni önemsesin ki?”

Atlas hiçbir şeyi umursamazdı. Deniz’in bana nasıl hitap ettiğini mi umursayacaktı?

“Senin yüzünden değil.” diyerek ardımdan asansöre binmesiyle kapılar kapandı. Ona bakmadan asansörün kapısına bakıyorken bedenini tam karşıma getirmesiyle görüş açım göğsü girmiş oldu. “Atlas’ın tavırları yüzünden tartışma yaşadık. Hatice Hanım’ın olayıysa bu konunun ortaya çıkmasına neden oldu yalnızca. O zaman olmasa da bir gün olacaktı. Senin yüzünden değil. Hiçbir şey senin yüzünden değil. Böyle düşünmeni istemiyorum.”

Önüme düşen saçlarımı kulaklarımın arkasına iterken bakışlarımı usulca yüzüne çıkardım. “Konu ne peki?”

Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerimin içine bakarak bir süre konuşmadan öylece durdu. “Atlas’la benim aramda.”

“Beni de ilgilendiriyor ama.” dememle kulağımın arkasına koyduğum saçlarım bir kez daha yüzüme düştü.

Deniz, o saç tutamına benden önce ulaşırken parmak uçlarını yüzüme değdirerek saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Yüzüme değen parmak uçlarıyla ani bir sıcaklığın yüzüme hücum ettiğini hissettim.

“Sorun yok.” dedi, güven verircesine gözlerini açıp kaparken. Kumral saçları daha öncekiler gibi değildi, artık daha kısaydı ancak yine de az önceki oyunun da etkisiyle ufak da olsa karışmıştı. Gözleri, yüzümden saçlarıma tırmanırken dudakları hafif aralık bir halde kalmıştı. Bazı anlar onu incelemekten duramıyordum, bu bir gerçektir. “Ben hallettim. Senin kafana takacağın bir konu yok, tamam mı?”

“Deniz...”

“Güneş.” diyerek devam etmeme engel oldu. “Bir sorun yok.” dedi tane tane. “Her arkadaş arasında olabilecek şeyler

bunlar.” Bana ona inanmamı ister gibi bakarken yumuşacık ses tonuyla konuşmaya devam etti. “Tamam mı?”

Bana öyle bir bakıyordu ki, ona itiraz etmem mümkün değilmiş gibi geliyordu.

Daha fazla uzatmak istemedim. Zaten her ne olduysa anlatmayacağı belliydi. Çok uzun süre olmasa da artık onu tanıyabilmiştim. “Peki. Dediğin gibi olsun.” Asansörün durmasıyla önümden çekildi. Benimle asansörden indiğinde, “Sen nereye?” diye sordum.

Ellerini şortunun cebine koyarken yanımda yürümeye başladı. “Seni bırakacağım.”

Gülümsedim. “Oteldeyiz ve sen beni odama mı bırakacaksın?”

Omuz silkti. “Evet. Sonra da odama döneceğim.”

“Yemek?”

“Duş almam lazım önce. Senin de midenin ağrımadığını biliyorum. Yemekte görüşürüz yine.”

Anladığımı belirtircesine başımı salladım. Elbette midemin ağrımadığını anlamıştı. Koridorda yan yana ilerlerken birinin adımı seslenmesiyle ikimiz de olduğumuz yerde durarak arkamızı dönmek zorunda kaldık. Yarkın hızlı adımlarla bize doğru gelirken Deniz’e kısa bir bakış atıp ilgisini bana yöneltti. “Tam bir saattir seni arıyorum ve telefonuma cevap vermiyorsun Lara.”

“Telefonumu odamda bırakmışım.” dedim mahcup bir ifadeyle. “Mesai saatlerinde olmadığımız için işimi aksatacak bir durum yaşanmaz diye düşünerek geri çıkıp almadım. Bir sorun mu oldu?”

“İş için buradayız.” dedi, dediklerimi duymamış gibi devam ederken. Yüzünde demirden bir duvar var gibiydi. “Arkadaşlarımızla takılmamız ya da herhangi bir aktivite yapmamız için değil.”

“Çalışma saatlerinin dışında yaptıkları yalnızca kendini ilgilendir.” diyen Deniz’le ikimiz de ona döndük. Yarkın’ın da

benim gibi bu cevabı beklemediği yüzündeki saniyelik şaşkınlıktan belli oluyordu. “Bu saatler içerisinde yaptıkları için de kimse kimseye hesap vermek zorunda değil. Karşınızdakini iş için uyarırken bu durumu göz ardı edip arkadaşınızı azarlar gibi konuşmanız hakkında ne düşünmeliyiz?”

“Haklılık payınız var Utku Bey ancak ben de iş için geldiğim yerde ekip arkadaşına aradığım her an ulaşmak istemekte haklıyım. Kusura bakmayın fakat bizim işimiz sabah sekiz akşam beş değil, 7/24 aktiflik gerektiriyor.”

“Yalnız benim de bir molaya hakkım olduğunu biliyorsun.” diyerek araya girdim. Kaşlarım derinden çatıldı. Yanlış bir şey yapmamıştım. Elbette ben aktif değilken aktif olan iş arkadaşlarım vardı. Her birimizin mola hakkı olduğunu biliyordu. Şimdi neden böyle azarlar gibi konuşuyordu anlamamıştım. Hele ki yanımızda Deniz varken. “Suç işlemişim gibi azarlanmayı da kabul edemem. İstersen sadede gelelim. Beni neden aramıştın?”

“Azarlamadım Lara. Gerekli dosya ve ekipmanların bulunduğu çanta sendeymiş.” dedi düz bir ifadeyle. “Onları almam gerekiyor.”

“Odamda.” diye açıkladım. “Zaten odama geçiyo...”

“Güzel.” diyerek böldü cümlemi. “Ben de seninle geliyorum. Koridorun sonundaki odaydı, değil mi?”

Sıkıntıyla iç çekerek, “Tamam.” dememle benden önce yürümeye başladı.

Deniz’in, “Tamam mı?” demesiyle beni beklemeden giden adamdan çektim bakışlarımı. “Tamam mı?” diye tekrarladı. “Odana gelmesine tamamsın yani?”

“Çantayı vereceğim işte, duydun ya.” diye konuştum sakince. Deniz ise... Onu ilk kez böyle görüyordum. Kaşlarını çatmış, yüzündeki sert ifadeyle Yarkın’ın bize dönmüş olduğu sırtına bakıyordu.

“Bunun için odana gelmesine gerek mi var?”

Kaşlarım yukarı kalktı. “Yani, çantayı onun odasına ışınlama gibi bir gücüm yoksa... Evet.”

Bakışları en sonunda gözlerimi bulurken huysuzca dudağının kenarını kaşdı. “İyi.”

“İyi mi?” Elimi kolunun üzerine koydum.

“Aynen.”

Aniden değişen tavrı beni içten içe şaşırtırken şu hallerine dakikalarca gülümsemek geldi içimden. Ancak Yarkın’ın ismimi seslenmesiyle kendime geldim. “Ben odaya geçeyim de çantayı vereyim, beklemesin daha fazla.” dedim. “Sen odama bırakacaktın ama... Yarkın sonuçta iş arkadaşım ve saçma sapan bir şey düşünmesini istemiyorum.” Onun takım ve futbolcuları ayırdığımı iddia ettiği ipe sapa gelmez düşüncelerini dinlemek istemiyordum. “Hem yoruldu zaten. Sonra tekrar görüşürüz, olur mu?”

Kısa bir an, gerçekten çok kısa bir an gözlerinde daha önce görmediğim bir duygunun gölgeleri dalgalandı.

Çatılan kaşları düzelirken o duygunun kırgınlık olduğunu fark etmemse saniyelerimi aldı. “Saçma sapan?” kelimeleri dököldü dudaklarından.

Başını yavaş hareketlerle aşağı yukarı sallarken tüm enerjisi çekilmişçesine dudaklarını birbirine bastırdı.

Dudaklarım aralanırken neden birden böyle olduğunu soracaktım ki birkaç adım geriye atarak arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı. Yanlış bir şey mi söylemişim? Onu kırmış mıydım?“Daha ne kadar bekleyeceğim?” diye seslenen Yarkın’ı duyunca istemesem de bakışlarımı ondan çekmek zorunda kaldım. Zaten Deniz de asansöre binerek gözden kaybolmuştu. Koşar adımlarla odama ilerledim. Kartı okutarak içeri girerken Yarkın’a kapının önünde beklemesini söyleyerek kapıyı yüzüne kapattım.

Deniz’in o hali aklıma takılmış, içime dolan sıkıntı ağlama isteğimi körüklemişti. Dolabın önünde duran çantayı alarak tek-

rar odanın kapısına yöneldim. Açıp çantayı ona uzattığımda, “Bir saate aşağıda yemekte olacağız.” demişti. “Ona göre hazır olursunuz.” Başımı salladım. Konuşmak istemiyordum. “Takım oyuncularıyla iyi anlaşıyor gibisin. Samimi görünüyordunuz.”

“İş hakkında başka bir sorun yoksa kişisel hayatım hakkındaki gereksiz soruları pas geçerek odama girmek istiyorum Yarkın.”

Boştaki elini kaldırdı. “Tamamdır, bir şey demedim.”

“İyi akşamlar.” diyerek kapıyı kapattım. “Sabır!”

Aklıma yeniden Utku Deniz’in bana o bakışı düşerken yatağın ucuna oturdum. “Yanlış bir şey mi söyledim ki?” diye kendi kendime konuşarak ellerimi kucağımda birleştirdim. Böyle zamanlarda içimin sıkıntıyla dolmasına engel olamıyordum.

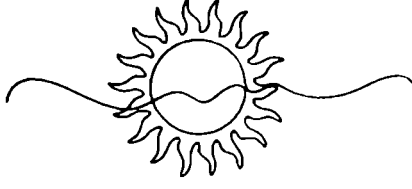
Aslında patavatsız ya da düşünmeden konuşan biri değildim. Aksine her zaman karşımdakini düşünüp kelimelerimi seçerek konuşurdum. O an amacım Deniz’i yanımdan kovmak da değildi. Peki ama o öyle mi anlamıştı beni?

Onu istemediğimi ya da arkadaşlığımızı saçma sapan bulduğumu mu sanmıştı?

Alakası yoktu ki. Bahsettiğim şey çok başkaydı.

Sporun Nabzı’nda kimliğim bilinmediği halde gönderileri takım kayırdığım ve bu sebeple futbolcu da kayırdığıma dair yazılar yazılıyordu. Yarkın’ın iş arkadaşım olarak özel hayatımı işime karıştırdığım yönünde saçma sapan düşüncelere kapılmasını istemiyordum. Deniz’i düşünüyordum ancak onu kırmadan kendimi de düşünmek zorundaydım. Yine de bazı konularda kendimi düşünürken onu kırmak isteyeceğim en son şey bile değildi.

Utku Deniz beni yanlış anlamıştı ve ben bana cömertçe sunduğu gülümsemelerine o kadar alışmıştım ki duvar gibi suratı, kırgın bakan gözleri bana ağır gelmişti.

bölüm

SEKİZ

Değer verdiğin birisini istemeden de olsa kırmak insana büyük bir suçluluk hissi yüklüyordu. Konuşmadan önce kelimelerini bile seçen biri olarak nasıl böyle düşüncesizce davranmıştım bilmiyordum ama bir an önce onunla konuşmak istiyordum. Düşündükçe ellerimin titremesine engel olamıyordum. Çoktan kafamda kurmaya başlamıştım.

“Hanımlar önden.” diyerek kapıyı işaret etmesiyle içten içe bunalsam da Yarkın’a belli etmeden düz bir ifadeyle kapıyı aralayarak içeri girdim. Zaten kafamın içi Deniz’i kırdığım düşüncesiyle işgal olmuşken bir de Yarkın’ın sanki tek başına hareket edemiyormuş gibi her yere benimle gitmek istemesi iyice daralmama sebep olmuştu. Hemen ardından içeri girme- siyle birkaç bakış üzerimize döndü. Galatasaray’ın tüm kadrosu ve yönetimi yemek salonundaydı. Bizim ekibimiz onlardan ayrı bir masada otururken diğer şirketlerin ekipleri de farklı masadalardı. Bakışlarım Utku Deniz’de takılı kalırken bana hiç bakmamasıyla yüzümün düşmesine engel olamadım.

“Burada böyle dikilecek misin?”

“Bensiz hareket edemiyor musun Yarkın?” diye konuştum sesimin öfkeli çıkmamasına dikkat ederek. “Sen ilerle.”

En uyuz sırtışlarından birini gönderirken önden salına salına ilerlemeye başladı. Sabır diledim. Tekrardan Deniz’i görmek için oturduğu masaya dönmüştüm ki düz bir ifadeyle onun arkasından baktığını gördüm. Bana bakmıyordu ancak Yarkın’a bakıyordu. Bu neydi şimdi?

Yarkın’a kısacık bir bakış atıp bana hiç bakmadan önündeki tabağa dönünce soluğumu sertçe bırakarak ekibimin olduğu masaya ilerlemeye başladım. Orada öylece durarak daha fazla dikkat çekiyordum. Üstelik dikkatini çekmek istediğim tek kişi hiç de beni görecektir gibi durmuyordu.

Dilara’nın hemen yanına oturduğumda aslında Deniz’in de karşısına oturmuş oldum, ayrı masalarda otursak da hareketlerini rahatça görebiliyordum. Bir an önce onunla konuşup yanlış anlamayı düzeltmek istiyordum. Bu tarz durumlarda sanki zaman daha yavaş ilerliyor gibi geliyordu.

Önümdeki çorba oldukça leziz görünse de iştahım çoktan kaçmıştı. Kaşığıma tabağın içinde oynatıp dururken bunu fark eden Dilara, “Miden geçmedi mi?” diye sormuştu.

Midemin ağrıdığını söylemem tamamen ortamdan kaçmak içindi ancak bunu açıklamak yerine, “Canım istemiyor.” demekle yetindim.

“Yine de içmeye çalış. Bünyen zayıf düşecek.”

Tebessüm ettim. “İçerim şimdi.”

Başını salladı. “İlk defa bu kadar fazla sayıda profesyonel futbolcuyla birlikte yemek yiyoruz. Staj döneminde böyle ortamlara girdik ama hiç bu kadar iç içe değildik. Bir ara Muslera’yla fotoğraf çekilmek istesem garip mi olur?”

“Sen?” diye sordum şaşkınlıkla. “Sen bir futbolcuyla fotoğraf çekilmek istiyorsun, öyle mi?”

Çorbasını içerken omuz silkti. “Herkesin içinde Fernando Muslera sevgisi vardır.”

“Vay be... Alperen bunu duymasın ama Dilara. Bir futbolcuyu daha aşk yüzünden kaybetmek istemeyiz. Valla futbol tayfanın ahını alır bir ömür kurtulamazsın.”

Gözlerini devirdi. “Her konuşmamıza sokma şu adamı ya.”

“Özür dilerim ama seni görünce aklıma direkt olarak Alperen geliyor artık.”

Ben kıkırdarken Dilara ters bakışlarıyla yemeğini bıraktı. “Arkadaşlığımızı sorgulamaya başlayacağım anlardayız Lara, yapma. Dur!”

“Tamam tamam.” dedim gülümsemeye devam ederken. “Ayak tenisinde kadınlarla ilgili söylediği cümleden sonra ona daldığını fark etmedim sanma.”

“Cümle hoşuma gitti, Alperen değil.”

“Öyle diyorsan öyledir.”

Yüzümdeki gülümsemeyle başımı kaldırdığım an Deniz’le göz göze geldik.

Tam ona karşı gülümsemem daha da büyüyecekti ki takım arkadaşı Barış Alper’in ona seslenmesiyle kısa ama etkili bakışmamız sona erdi. Gülümsemem, o bakışlarını benden çektiği an solup kayboldu. Yemek sırasında tek bakışmamız bu olurken başını kaldırmadan hatta kimseyle konuşmadan yemeğini bitirmişti. Yanlış bir anlaşılmanın dakikalarını zehrettiğini görmek işkence gibiydi.

Çorbamdan birkaç kaşık alıp bırakmış, onunla konuşmak için fırsat kollamaya başlamıştım ancak Deniz benden önce ayağa kalkarak Alperen ve Eymen’le birlikte diğer arkadaşlarına selam vererek yemek salonunda ayrıldı.

Aceleyle sandalyemi geri iterken, “Benim gitmem gerek.” dedim Dilara’ya. “Kısa bir süre idare edebilir misin beni? Çok önemli olmasa gerçekten...”

“Lara git.” diye sözümü kesti düz bir ifadeyle. “Hatta geri gelme, ben hallederim her şeyi. Senlik bir durum yok zaten. Ben de Okan Hoca ve yardımcısıyla kısa bir konuşma yapıp

odaya çıkacağım. Yarkın laf söyleyecek olursa da ben sustururum, onu dert etme.”

“Çok teşekkür ederim!”

Bana *ne teşekkürü* dercesine bakarken koşarcasına bir hızla salondan ayrılacaktım ki birine çarpmamla hızım kesilmiş, belime dolanan kollarla son anda düşmekten kurtulmuştum. “Özür dilerim.” diyerek çarptığım kişiye baktım.

Barış Alper’e çarpmıştım. Düşmemem için beni tutmuş, doğrulduğumdaysa kollarını belimden çekmişti. “Ben özür dilerim.” diyerek elindeki telefonu kaldırdı. “Telefona bakıyordum.”

“Hiç sorun değil.” diye gülümsedim. Bu sefer saçlarına jöle banyosu yaptırmamış, doğal haliyle bırakmıştı. “İyi akşamlar.”

Yanından geçip gideceğim sırada, “Sizi tanıyor muyum? Sanki daha önce görmüş gibiyim ama...” sözlerini duymamla yeniden durmak zorunda kaldım.

“Daha önce tesislere de gelmiştik ekip arkadaşlarımla.” dediğimde hatırlamış olacak ki parmağını şıklattı. “Orada görmüş olabilirsiniz.”

“Evet evet.” diyerek onayladı. “Sporun Nabzı.” Elini uzattı. “Yarkın Bey’le tanışmıştık zaten. Barış Alper.”

Ligin en iyi yerli oyuncularından birini tanımamak ayıp olurdu ama bozmadım. Uzattığı eline bakıp kısa bir an duraksadıktan sonra bu durumun uzamasına izin vermeden elini tuttum. “Lara ben.”

“Memnun oldum Lara.”

Barış Alper maçlardaki joker tarafını üzerinden atamamış olacak ki konuşmayı uzatarak rakip takımı engeller gibi benim de Deniz’e ulaşmamı engelliyordu.

“Ben de.” Aceleci tavrıma karşı gülümseyince birbirimize kısa bir baş selamı vermemizin ardından salondan ayrıldım. Az kalsın Galatasaray’ın oyuncusuna zarar verdiğim gerçeğini beynimin geri planına atıyordum. Bu sefer lokma niyetine beni

dağıtırlardı. *Bu Galatasaray taraftarı manyak ya*, diye konuşan Coulibaly'yi anladığım zamanlar oluyordu.

Yemek salonundan ayrılıp lobide bakınmaya başladığımda üçlüyü otelden çıkarken gördüm. Neyse ki tüm gecikmelere rağmen hedefimi kaçırmamıştım. Dikkat çekmemek adına bağırıktan vazgeçtim ancak adımlarım hız kesmedi. Dışarı adım atmamla hafif serinlemiş olan hava suratıma çarparken nefes nefese kalmış bir halde onlara yetişmeyi başardım. “Deniz!”

Sesim normal düzeyde ancak güçlü çıkmıştı. “Lara’nın sesini duyuyorum galiba.” diye konuşan Alperen az kalsın beni güldürecekti.

Deniz sesimi duyduğu gibi yürümeyi bırakınca diğerleri de onunla durmak zorunda kaldılar. Bakışlarımız saatlerin ardından yeniden buluştu. Saatlerdir benden kaçırdığı gözlerini tekrardan gözlerime hapsettim. Gözlerinin içindeki kırgınlık parçaları yerini korurken ellerimi önümde birleştirdim. “Biraz konuşabilir miyiz Deniz?”

Birkaç saniye sessiz kaldığında beni reddedeceğini düşünerek istemsizce yüzümü düşürdüm ancak Deniz derin bir nefes alarak başını olumlu anlamda salladı. “Konuşalım.”

Hâlâ iki yanında duran Alperen ve Eymen hareket dahi etmeden bana bakarken bakışlarımı ikisi arasında gezdirerek boğazımı temizledim. “Baş başa?”

Sesim bir tık kovar gibi çıkınca şirince gülümsedim.

“Ha...” dedi Alperen aniden durumu anlayarak. “Uzuyorduk biz de şimdi.”

“Valla ben sen hareket etmedin diye durmaya devam ettim.” dedi Eymen kıvırcık saçlarını karıştırıp. “Tam şu an toz oluyorum.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. Alperen kolunu Eymen’in omzuna atarak ilerlemeye başladığında Deniz istifini bozmadan, elleri ceplerinde bana bakmayı sürdürü-

yordu. “Şey...” Ne diyeceğimi bilemeyerek bakışlarımı kaçırdım. “Böyle yolun ortasında mı konuşacağız?”

Otelin arka tarafındaki ışıklandırılmış alanı işaret etti. “Şurada kimse yok. Geçelim.”

Başımı aşağı yukarı salladım. Işıklarla süslenmiş yeşillik alanda bulunan çardağa doğru yan yana ilerlerken ara ara ona dönsem de o yalnızca yere bakarak yürüyordu. Boş çardaklardan birine karşılıklı oturduğumuzda sırtını arkasına yaslayarak konuşmamı beklemeye başladı.

Bu durumda daha da stres olurken ellerimi kucağımda birleştirerek oynamaya başladım. “Sen beni yukarıda yanlış anladın.” diyerek konuya girdim direkt. “Ben sonradan anladım kendimi yanlış ifade ettiğimi.”

“Cümleler gayet açıktı.” dedi. Yüzünde tek bir mimik bile oynamazken sesi oldukça düz çıkıyordu. Bana karşı ilk kez böyle tepkisiz görüyordum onu. İrkilerek ellerimi daha sıkı tuttum. “Yüzündeki telaşın da.”

“Deniz hayır.” dedim isyan edercesine. Ilık rüzgâr saçlarımı önüme düşürürken onları hızlıca kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Öyle şey olur mu? Yemin ederim düşündüğün gibi değil. Benim her şeyi kafama taktığımı sen de çok iyi biliyorsun. O an yalnızca ekip arkadaşımın bir futbolcuyla yakınım diye bu durumu işime karıştırdığımı ima etmesini istemedim. Bunun Yarkın’la değil, onun iş arkadaşım olmasıyla alakası var. Üstelik saçma sapan derken aramızdakilerden bahsetmi...”

“Aramızdakiler?” diye sorarcasına sözümü kesti. Sırtını yasladığı yerden doğrulurken kollarını masaya dayayarak bana doğru eğildi.

“Yani aramızdaki arkadaşlık ilişkisinden bahsetmiyordum.” diyerek düzelttim hızlıca. “Evet, seninle görüşüyorum, Eymen ve Alperen’le de iyi anlaşıyorum ama bu demek değil ki bunu işime karıştıracayım. Tabii gel de bunu diğer insanlara anlat. Şimdi girip yorumlara baksan normal bir paylaşıma bile

o tarzda yorumlar yapıyorlar ve bunun sonucunda olan bize oluyor Deniz. Biz müdürün yanına çağırılarak açıklama yapıyoruz. Yarkın da biraz farklı biri... Sivri dilli de aynı zamanda. Onun saçma sapan imalarıyla uğraşmak istemedim. Yalnızca buydu.”

Bir nefeste konuşmamın ardından susup tedirgince söyleyeceği şeyleri bekledim. Bana kırgınlığı geçmez ve benimle artık konuşmak istemezse onu anlardım ancak çok üzülürdüm.

Saniyeler süren sessizlik boyunca yüzümün her karışında gezinen bakışlarının son durağı saçlarım olurken dudaklarının iki yana kıvrıldığını gördüm. “Sorun değil.”

“Gerçekten mi? Sorun değil mi?” diye sordum. “Öylesine değil, değil mi? Bak hâlâ o anki gibi düşünüyorsan kendimi açıklamaya devam edebilirim. Saçma sapan lafım senin anladığın gibi değildi asla, olamaz da.”

“Güneş.” diyerek taramalı tüfek gibi heyecanla devam ettirdiğim konuşmama bir son verdi. “Bir yanlış anlaşılma oldu aramızda ama açıkladın ve ben anladım. Gerçekten sorun değil.”

“Oh...” dedim aniden elimi kalbime götürürken. “Bana kırgın kalacaksın diye çok korktum.”

“Şu Yarkın’la yalnızca ekip arkadaşı mısınız yoksa dışarıda da arkadaşlık ilişkiniz var mı?” diye sormasıyla başını eğerek saçlarını karıştırdı. “Atlas sanki yalnızca iş arkadaşın olduğundan bahsetmişti de... O yüzden sordum.”

Başımı onaylarcasına aşağı yukarı salladım. “Doğru söylemiş Atlas. Yalnızca ekip arkadaşınız. Dışarıda hiç iletişimimiz yok. Dilara dışında dışarıda bir sizinle görüşüyorum zaten.”

Söylediklerim hoşuna gitmiş gibiydi. Başını eğerek gülümsemiğini saklamak istese de fark edebilmişim. “Yine de bir kâğıthelva almana hayır demem.” diyerek az önce benden sakladığı gülümsemesini bu sefer başını kaldırarak bana gösterdi. “Bir parça ben alır, gerisini sana bırakırım. Güzel anlaşma bence?”

Başımı aşağı yukarı sallarken kocaman gülümsedim. “İstediğin kâğıthelva olsun... Bu sefer de ben sana alırım.”

Altdudağını yalarken dudaklarına düşürmemeye çalıştığım bakışlarımı masaya indirdim. “Bu sefer?”

“İlk karşılaşmamızda da seninle paylaşmıştım, doğru ama onu sana vermemiştim.” dediğimde güldü.

“Öyle mi?”

“Değil mi?”

Dilini şaklattı. “Değil.”

Kaşlarım çatılırken, “Nasıl yani?” diye sordum.

“Şöyle...” dedi ve ayağa kalktı. Ben merakla ne yapacağını beklerken birkaç adımda yanıma ulaştı. Aramızda mesafe bırakmayacak şekilde bankta hemen yanıma otururken ben de dönerek bedenimi tamamen ona çevirdim. Hâlâ bir şeyler söylemesini beklerken önüme düşen birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırmayı ihmal etmedi. Bu hareketi nefesimi tutmama sebep oldu.

Oturduğumuz yer ağaçların arasında kaldığından birinin görmeyeceğine emindim. Onun rahatlığı da buradan geliyor olabilirdi ama ben yine de tedirgin olmadan edemiyordum.

Bir şeyler söylemeden bakışlarını saçlarımda gezdirirken bu kadar yakın olmasına karşı gelemeden güçlkle, “Şöyle?” diye sordum.

“Kalbin çok hızlı atıyor.” diye konuştu az önceki konudan tamamen bağımsız bir şekilde. “*Duyuyorum*. Sakinleş.”

Nefesi tenimde dans ederken sakın kalmamı bekliyordu. Bu haksızlıktı.

“Sakinim.” derken gözlerinden geçen ışıltılara şahit oldum. “Sen... Devam et.”

“Neye?”

Utku Deniz Has.

Benim ayarlarımla böylesine oynamaya hakkın yok.

Olmamalı.

Bu yakınlığı karşısında nefes alışverişlerim bozulmuş, kalbim bozuk nefeslerimi kesmek istercesine atmaya başlamış, Deniz ise yüzünden silmediği gülümsemesiyle yüzümün oldukça yakınında gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu.

Benim bu halime karşı hâlâ sürdürdüğü gülümsemesi sinirlerimi bozarken sol elim havalanarak tam kalbinin üzerine yerleşti. Bunu beklemediğini, yüzündeki gülüşün solarak yerini şaşkınlığa bırakması nedeniyle aralanan dudaklarından anlayabiliyordum. Kalbi aynı benim gibi atarken bu sefer yüzüne karşı dudakları iki yana kıvrılan ben oldum.

Kalbi en az benim kadar hızlı atıyordu. Halinin benimkinden farkı yoktu. Belki gizlemekte ustaydı ancak bakışlarının bana karşı her zaman dürüst olduğunu aklından çıkarmış olmalıydı.

“Kalbin çok hızlı atıyor.” diye konuştuğumda bu sefer sertçe yutkunan o olmuştu. “*Hissediyorum*. Sakinleş.”

Bakışları mırıldanarak söylediğim sözlerin ardından dudaklarım düştü.

Saçlarıma hapsettiği gözlerine alışmıştım belki ama bu duruma alışmam mümkün görünmüyordu.

Utku Deniz birkaç saniyelik de olsa dudaklarıma düşen bakışlarını hızla çekerek ayağa kalktı. Elini ensesine atarak benim dışında her yere bakmaya başlamasıyla ellerimi kucağımda birleştirerek gözlerimi kapadım. Ortam aniden değişirken o garipliği onun da hissettiğinin farkındaydım.

“Hava soğudu.” diye konuşmaya başladığında gözlerimi aralamıştım ancak o yine de bana bakmıyordu. Hava soğudu mu? Şu an soğumuşsa bile hiç hissetmediğimi bilseydi yine de bunu söyler miydi? “Sen istersen içeri geç.”

“Sen?” diye sordum inatla.

Ayağa kalkarak benden kaçırıldığı bakışlarının tam karşısına geçtim. Eğmiş olduğu başını hareket ettirmeden yalnızca gözlerini kaldırarak bana baktığında başparmağıyla dudağının kenarını kaşıdı. “Biraz hava alıp ben de geleceğim.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Şu an zaten dışarıdayız. Hava almıyor musun?”

Kimi kandırıyordu?

Beni mi yoksa kendini mi?

Üzerine gittiğimi fark etmesiyle *öyle mi* dercesine başını sol omzuna eğdi. “Aynı havadan bahsettiğimizi düşünmüyorum Güneş.”

Dilini altdudağında yavaş hareketlerle gezdirirken bu sefer ondan kaçan ben oldum. “Ben gideyim o zaman.” diyerek bir adım ileri attım. “Sen de hava al rahat rahat. Görüşürüz belki sonra.” Saçlarımı omzumdan sırtıma doğru atarak yanından geçtiğimde arkamdan derin bir nefes aldığını duydum.

Hızlı adımlarla otele doğru ilerlerken yaşadığımız dakikalar aklımdan çıkacak gibi durmuyordu. Hissettiğim duygular beni dehşete düşürse de kötü hissetmediğimi biliyordum. Tek bir sorun vardı: Henüz bana bu kadar iyi gelmesini atlatamıyorken bana her yaklaştığında bedenimin verdiği tepkileri nasıl yorumlamam gerektiğini bilmiyordum.

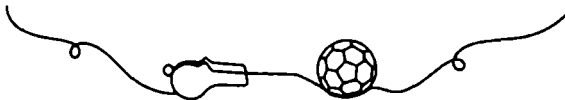
Çıkmaz bir sokakta hislerimle baş başa kalmıştım.

Üstelik konuştuğumuz konu da tamamen araya kaynamıştı. Bir ara onunla bu konuyu konuşmayı aklıma not ettim. Umarım *unutmazdım*. Neyden bahsettiğini anlamamak canımı sıkıyordu. Ne vardı dibime girmeden usulca anlatsaydı anlatacağını? Konuyu saptırdığı yetmiyormuş gibi birkaç dakika içinde bütün fabrika ayarlarımı da bozmuştu.

Otele girdikten sonra kimseye görünmeden asansöre bindiğimde yalnız olmamın verdiği rahatlıkla sırtımı aynaya yaslayarak elimi kalbimin üzerine götürdüm.

Tam olarak o andaydım.

O anda.

“Yine de beni oldukça kırmış olduğunu sana iletmem gerek Dilara. Demek yıllanmış şarap Muslera, demek dünya yıldızı Icardi, Profesör Mata... Yalnız bir de gariban Alperen’i unutmuşsun, haberin olsun. Bir şarap değiliz –ki çok şükür değiliz– bir dünya yıldızı da değiliz ama gönlü büyük, kalbi tek kişiye ait bir adamız.”

Aklıma kameraya üzgün üzgün bakan köpeğin gelmesine engel olamadım. Özür dilerim helal boy Alperen.

Dilara’ya hiç bakmadan tavrını sürdürürken parmaklarıyla masada ritim tutuyordu. Şu an masada muhteşem dörtlüyle oturuyor ve hepimiz susmuş Alperen’in Dilara’ya olan kırgınlığını dinliyorduk.

Dilara’nın Icardi’yle fotoğraf çekilmesi bardağı taşıran son nokta olmuştu.

Onunla empati yapınca bana da ağır gelmişti, o yüzden Alperen’e laf söyleyemiyordum. Zaten onun da tüm otele Günden Karaböcek’ten *Ben Olmalıydım* şarkısını dinletmesine az kalmıştı.

“Her gün dünya yıldızı görmüyorum Alperen.” dedi Dilara bıkkın bir şekilde. “Kaç kere söyleyeceğim daha? İstedğimle fotoğraf çekilirim ayrıca.”

“Çekil tabii.” diyen Alperen derin bir nefes almış, başını kaldırmadan yalnızca gözlerini Dilara’ya çevirmişti. “Garibanın yüzü gülmez zaten. Ah, ulan! Dünya yıldızı olmadık diye mi böyleyiz?”

O sevgi en başta onun hakkıydı...

“Kardeşim sen bizim gönlümüzün yıldızısın.” diyerek Alperen’in sırtını sıvazladı Deniz. “Bırak bundan mahrum kalarlar utansın.”

Dilara gözlerini kıstı. “Gollerini sahada atmaya çalış Utku, arkadaşlarına değil!”

“Seni bu parantezin içine dahil etmeden konuştum.” dedi Deniz kibar bir dille. “Hem sana laf atacak adam anasının kar-

nından doğmadı daha...” Gözucuyla yanında oturan Alperen’i işaret etmeyi ihmal etmedi. “Kardeşimi de yedirmem ama. Sadece biraz formdan düştü. Yoksa Kim Min-jae’ye rakip kardeşim benim.”

Aniden aşka gelen Alperen onun kafasını tutarak saçlarının üzerini öptü. “Sol ayağına kurban olurum Boşnak böreğim.”

“Ben de altını çizmek isterim ki son maçımızda abim destanlara konu olacak bir asist yaptı.” dedi Eymen. “Türkiye böyle bir yeteneğe sahip olduğu için çok şanslı.”

Şu an masanın tamamen “Alperen Kalgan övme konseyine” döndüğünü fark ederken Dilara’nın tek başına kaldığını fark ettim ve araya girdim. “Dilara da Alperen’i kötülemedi ki canım. Onu kendine yakın gördüğü için fotoğraf çekilmek istememiştir.”

“Kendine yakın gördüğü için mi?”

“Kendine yakın gördüğü için mi?”

Dilara ve Alperen’in aynı anda konuşmasıyla söylediğim şeyi fark ederek pot kırmış gibi sııttım. “Size biraz arkadaşlık bağları dersi versem iyi olacak. Arkadaşlar birbirlerini kendilerine yakın görürler.”

“Dilara ve bana arkadaş falan diyerek küfretmeni sana hiç yakıştıramadım Lara.”

Omuz silktim. “Sana da yaranılmıyor ama ya!”

“Alpingo tamam uzatma ya.” diye konuştu dakikalar sonra Atlas. Bir yanımda Deniz bir yanımda o oturuyordu ancak Atlas telefonu ile ilgileniyordu. “Sana kız mı yok be oğlum?”

“Tövbe estağfurullah.” derken ters ters ona baktı Alperen.

“Ne dedim şimdi? Aşk için acı çekmeye değer mi lan? Yalnızca aklımı kaybedenler âşık olurlar. Takıl Atlas’a hayatını yaşa.”

“Konuştu filozof.” dedi bu sefer de Alperen. Utku Deniz sessizliğini korurken kısa bir an ona baktım ancak o düşünceli gözlerle masaya bakıyordu. “Sen bir daha yorum yapma aga.”

“Daha önce hiç aşkolog olmayı düşündün mü Atlas?” diye soran Dilara yamuk bir şekilde gülümsemişti. “Bu tavsiyeler uzay boşluğunda kaybolup gitmemeli. Buna özel bir Instagram hesabı açalım sana.”

Atlas telefonunun ekranını kilitleyerek çayının yanına bırakırken oturduğu yerde kayarak iyice yayıldı. “Ben kendimi kurtarsam yeter.”

“Sen daha kulüplerde alkollü *story*ler at da bakalım nasıl kurtaracaksın kendini?” dedim önümdeki çaydan bir yudum alırken. Çay bardağını masaya bırakmak yerine avucumun içinde tutmaya devam ettim. O sıcaklığı hissetmek hoşuma gidiyordu.

“Aman Lara.” diyerek ofladı. “Oynuyorum da sonuçta.”

“İlk kötü oynayışında bunlar önüne serilecek.”

Cevap vermedi. Haklı olduğunu biliyordu çünkü...

“Neyse ki bizim Utku Deniz Has diye bir joker hakkımız var.” dedi Alperen. “Bizi her durumdan kurtarır Boşnak böreğim.”

Adı söylenince Utku Deniz sonunda başını kaldırdı. “Oğlum az varmış gibi neden üzerime yük bindiriyorsun sen şimdi?”

“Ne yaptım ki kardeşim? Taraftar da bunu söylüyor. İnandığın gibi yaşamıyorsan, yaşadığın gibi inanmaya başlarsın. O yüzden sen inandığın gibi yaşamaya devam et ve başarılarının altına imzanı at aslanım. Böylece evvel Allah bizi her durumdan kurtarır!”

Eymen onun sözlerini dikkatle dinledikten sonra, “Heykelini dikmemek için zor duruyorum abi.” dedi. Dördünün de üzerine aynı tişört vardı. Siyah bir tişörtün ortasında büyük bir Galatasaray amblemi bulunuyordu.

“Eyvallah marul kafam.” Elini göğsüne iki kere vurdu Alperen. “Bana beddua falan okudular, yoksa ben de jokeriniz olurum. Tabii bir de siz gençleri de üzmemek istemediğimden atılmıyorum ortaya.”

Alperen'in en belirgin özelliği mütevazı olmasıydı sanırım.

Utku Deniz, "Sen olmasan ne yapardık biz kardeşim benim." diyerek omzunu sıktı onun. "Hakkın ödenmez."

Yunus, Abdülkerim ve Barış Alper masanın yanından geçip giderken hepsi iyi akşamlar dilemişti ancak Barış Alper bana ayrı bir baş selamı vermişti. Barış Alper?

Ayıp olmaması adına baş selamına karşılık başımı eğerek cevap verdim. Yunus'la gülüşerek dinlenme salonundan çıktıklarında alnımı kaşıyarak sessizliğe bürünmüştüm ki Utku Deniz dakikalar sonra ilk kez konuştu. "Siz tanışıyor muydunuz?"

Sorusunun hedefinin ben olduğumu bildiğimden başımı ona çevirdim. "Ben tanıyorum. Yani, işim gereği normal olarak. Futbolcu olarak tanıyorum."

"O da seni tanıyor gibiydi." dedi bu sefer de. O, parmaklarının arasında telefonunu döndürürken ben de avucumdaki çay bardağını daha sıkı tuttum.

"Yemekten sonra senin peşinden çıkarken çarpışmıştık." Gözleri kısılırken başını salladı. "Neden sordun?"

"Hiç." Hiç de hiç değildi ve ikimiz de bunun farkındaydık. "Merak."

Dudaklarımı birbirine bastırdığımda onunla bakışmaya devam ediyorduk ki Eymen'in sorusu bu anı böldü. Telefonunu sertçe masaya bıraktı. "Abi ben bir bok yedim galiba." dedi. "Gittim sosyal medya fenomeni bir kızın mesaj isteğini kabul ettim. Abi ya beni de ifşalarlarsa? Vallahi iyi niyetle kabul ettim ama! Öyle bir şey olursa kim kurtaracak beni?"

"Seni kim nasıl kurtarsın kardeşim? Sen boklar ye, ye ondan sonra kurtarılmayı bekle. İstersen zahmet etme, onu da Muslara kurtarsın." diyerek ters bakışlarını Eymen'e yöneltti Alperen.

Eymen ciddiyetle konuştu. "Kurtarır mı gerçekten?"

“Tamam ligin en iyi kalecisi, en iyi kurtarıcısı falan dedik de sence şu an senin olayınla bunların alakası var mı kardeşim?” diye sorarak mantıklı bir konuya parmak basan Deniz oldu. “Sen Ali Abi’nin verdiği vitaminleri almıyor musun? Ondan mı bu şuursuz soruların?”

Eymen kıvrıcık saçlarına ellerini atıp sıkıştırdı. “Kırıcısın Utku’m.”

“Kime cevap verdin ki?” diye sordum. “Herkes ifşa edecek diye bir şey yok sonuçta.”

Futbolcuların asla akıllanmaması...

Az önce masaya fırlattığı telefonunu tekrar eline alırken kızla konuşmalarını açıp ekranı bana çevirdi. Mesajları üstün-körü okuduktan sonra, “Bir şey yok bunlarda.” diye konuştum. “Paylaşsa bile seni etkilemez Eymen. İstersen Dilara’ya da okut ama dediğim gibi normal bir soru-cevap gibi olmuş.”

“Bundan sonra da önüne gelene cevap vermezsin olur biter.” diyen Alperen oldu. “Akıllanın lan artık. Millet sizi ifşalayarak ünlü oluyor ama siz bir akıllanamadınız.”

“Çok haklısın. İlk defa Alperen Kalgan.” diyen Dilara panik atak geçirmek üzere olan Eymen’in bile gülmesini sağladı.

“İlk defa mı?” diye sordum imayla.

Kaşlarını çatarken önünde bulunan peçeteyi top yaparak üzerime fırlattı.

Konu bir şekilde dağılırken Alperen yerinden kalkıp usul usul yanıma çömeldi. “Aklıma bir şey takıldı.” diyerek gizlice konuşmaya başladığında aslında daha fazla dikkat çektiğinin farkında değildi ama sessiz kaldım. Üstelik fısıldasa bile Deniz de onu duyuyordu. “Sen beni Instagram hesabından takip ediyor musun?”

Kaşlarım yukarı kalktı. “Sporun Nabzı hesabından tabii...”

“Hayır kız.” diyerek kesti sözümü. “Kendi kişisel hesabın yok mu?”

“Var.”

“Var ve beni etmiyorsun öyle mi? Senin beni takip edip sonra üzerine hikâye atıp Dilara’nın gözüne sokman gerekirken yaptığına bak. Yakıştı mı kardeşim?”

Olayın birden nasıl bana patladığını anlamasam da cebimden telefonumu çıkardım. “Yazıklar olsun bana. Hemen şimdi takip ediyorum. Galatasaray’ın en iyi yerli stoperi de umarım beni affeder ve onunla fotoğraf çekilip paylaşmama izin verir.”

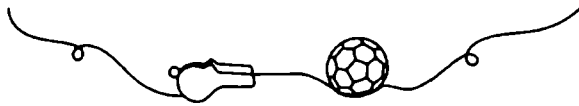
Sözlerimi beğenip böbürlenerek doğruldu. Kafasındaki şapkayı salına salma düzeltirken elini göğsüne iki kere vurdu. “Eyvallah Lara. Sen böyle güzel görüyorsun ama o asıl senin iç güzelliğinden kaynaklı. Var ol.”

Ben de elimi göğsüme iki kere vurarak gülümsedim. “Sen de var ol Alperen.”

Telefon ekranıma attığı sabırsız bakışlarının eşliğinde kişisel hesabıma girerek onu takip ettiğimde beklemeden hemen geri takip etti. Geri dönmesini beklemiyordum ancak hesabım gizliydi ve profil fotoğrafımda yüzüm görünmüyordu, o nedenle bir sorun olacağını düşünmüyordum.

Bu aralar tamamen *battı balık yan gider* moduna girmiştim. Sanırım artık bir şeyler olsa da söylenmeye hakkım yoktu. Dua ederek bir sorun çıkmamasını bekleyecektim.

Belki üç kere Utku Deniz de diyebilirdim.

Galatasaray’ın Giresunspor deplasmanı denildiğinde aklıma tek bir şey geliyordu.

Kerem ve Marcão kavgası.

Eminim çoğu Galatasaray taraftarı da benim gibi o anları silememişti aklından. Herkesi şoka uğratan olayı hafızadan silmek biraz zor oluyordu. Bu akşam yine bir Giresunspor deplasmanındaydık ve yine ortalık yangın yeri ydi. Maçın sekseninci

dakikasında 1-0 geride olan Galatasaray son on dakikadır ipleri eline alıp tek kale maç yapıyor olsa da Giresunspor tarafı da tamamen savunmaya geçmişti.

Galatasaray bastırdıkça tribünlerden ısıklık yükseliyor, sahaya su bardakları ve çakmaklar atılmaya devam ediyordu.

Maçın ikinci yarısı, rakip takımın oyun sonu kırmızı karta gidecek seviyede oynamaya başlamasıyla işler elbette kızışmıştı. Utku Deniz bugünkü maçta sessizdi. Birkaç top kaybının da ardından Okan Hoca hem onu riske atmamak için hem de yerine Barış Alper'i denemek için onu oyundan almıştı. Bu durumun onu düşürmemesini diledim ama zaten bunun olmayacağı biliyordum. Şu kısa sürede bile takım arkadaşlarıyla aile gibi olduklarından içlerinden herhangi biri oyundan çıkarken bozulmuyor, takım arkadaşına güler yüzle yerini bırakıyordu.

Bu maçta yaptığı hatalar olsa da Giresun'da Galatasaray taraftarı için ayrılmış olan tribün, onun maçtan alkışlarla çıkmasını sağlamıştı. Yedi numara tribünü futbolcusuna sahip çıkıyordu.

"Bu takıma bu gece ne oldu?" diyen Dilara maç başladığından beri ilk kez konuşuyordu. Bugün onun da morali bozuktu ancak konuşmak istemediğini belirttiği için bir şey soramıyordum. Sessizliğe bürünen bir diğer kişi de oydu. "Galatasaray, Galatasaray gibi oynamıyor. Yalnızca bu maçta yapılan hataları konuşsak saatler sürer. Okan Hoca'nın değişimlerine saygım var ama Utku'yu ve Atlas'ı oyundan çıkarması bana mantıklı gelmedi. Şu ana kadar sahada bir etkileri olmasa da takımın en formda olan iki oyuncusunu çıkardı. Son dakika bile ne yapacakları belli olmazdı."

"Vardır bir bildiği. Muhtemelen forma şansı bulamayan futbolcularına şans vererek gol şansı bulmayı hedefledi. Bazen hiç beklemediğin anda yedeklerden girip maçın seyrini tümünden değiştirenler oluyor. Belki şu an bu skordayken yanlış ama neden olmasın?"

Bilmem dercesine dudak büktü. Okan Hoca'nın bu gibi anlarda en büyük kozu Gomis'ti. Zaten oyuna girmesiyle Galatasaray tek kale oynamaya başlamıştı ancak çekilen şutlar isabetli olmuyordu. Giresunspor kalecisinin bu maçta devleştiğini de göz ardı etmek haksızlık olurdu tabii.

Maç öncesi Alperen'in, *Galatasaray'a karşı oynayan takımların kalecileri Neuer kesiliyor*, sözü kafamın içinde yankılandı.

Alperen geçen maçta yaptığı asistin etkisiyle bu maça ilk on birde başlamıştı. Kadrolar açıklandığında yan yanaydık ve yüzünde gördüğüm mutluluk az kalsın gözlerimin dolmasına sebep olacaktı. İçinin güzelliği dışına da vurmuş derlerdi ya hani, Alperen bana göre tam öyle bir insandı. Kızsa da söylense de tüm niyetlerinin iyi olduğunu farkındaydım.

Ayağına gelen topu güzel bir şekilde Oliveira'ya atan Alperen'in ardından, "Son dakikalarda bir gol gelebilir." dedim. "En azından puansız dönmezler. Sosyal medyaya bakıyorum da şimdiden ortalık yangın yerine dönmüş. Bazıları daha sezonun başındayız nazar boncuğu olsun derken bazıları, ipleri baştan sıkı tutmak lazım bu oyun bize yakışmadı diyerek ortalığı ayağa kaldırmış."

Dilara, "Fenerbahçe ve Beşiktaş taraftarı bu gece mutlu uyuyacak." dediğinde başımı aşağı yukarı salladım. Haftalardır üç takım da mağlubiyetsiz ilerliyordu. Fenerbahçe averaj farkıyla birinci sıradaydı ve bu hafta da yerini korumuştur. Haftanın son maçı Galatasaray'ındı.

Dakikalar sona ermiş ve maçtaki tek gol sesi Giresunspor'un maç başında attığı bir gol olmuştu. Galatasaray takımı mutsuz bir şekilde sahayı terk ederken rakip takım sahada sevincini yaşamaya başladı. Maç bitimi mailime gelen gönderinin altına, "Giresun'da 3 puan ev sahibinin oldu." yazarak paylaştım.

Taraftarın da yavaş yavaş azalmasıyla oturduğum yerden kalkarak içeri geçtim. Ekiple birlikte erkenden dönecektik,

onun için kimseyi görmeden kendimi havaalanında bulmuştum. Yanımızda getirdiğimiz valizi uçağa doğru taşıırken önümüzde tek başına ilerleyen Yarkın'ın aniden durmasıyla biz de durmak zorunda kaldık. "Siz geçin, ben de geliyorum birazdan."

Onu onaylayıp uçağa bindiğimizde yerime geçip gelen yorumları okumaya başladım. Galatasaray taraftarı kötü oynanan oyun sonrası beklendiği gibi kızgındı. Rakip takımların taraftarı da dalga geçercesine birkaç yorum bırakmıştı.

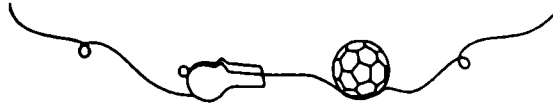
Bu gece hiç üşümediğim kadar üşüdüğüm için en kalın hırkalarımın birini giymiştim ama hâlâ ısınamıyordum. Hasta olacak gibi hissediyordum çünkü Giresun'un akşamları gerçekten çok soğuktu ya da bana öyle gelmişti bilmiyordum.

Uçağın kapılarının kapanmasına dakikalar kalmışken Yarkın paldır küldür uçağa bindi. Dilara'ya kısa bir bakış atmasının ardından hemen önümüze oturdu. "Bu neden bana böyle baktı şimdi?"

"Hiçbir fikrim yok." diye mırıldandım yalnızca onun duyabileceği şekilde. Yine ne icat ettin Yarkın?

"Çıkar yakında kokusu."

Kokusu çıkarken canımız da çıkmasındı da... Konu Yarkın olunca hiçbir şeyden emin olamıyordum.

Düşününce bile bütün vücudumu stres küpüne çeviren bir olayın tam olarak içerisindeydim.

Evet, korkulu rüyam olan yerdeydim: Futbol magazini sayfasında...

Şu an panikten kendimi yerlere atmamamın tek sebebi, fotoğrafta yüzümün görünmüyor oluşuydu. Ayrıca Giresun deplasmanı dönüşü nasıl bir soğuk aldıysam acısı iki gün sonra

çıkmişti. Önceki geceden sabaha kadar ateşimi zor düşürerek işe gelmiştim. Yine de burun akıntım ve öksürüğüm henüz etkisini koruyordu. Hani bir olay olunca her şeyin üst üste gelmesi doğanın bir kanunu değildi ama neden her zaman kötü olaylar birbirini kovalıyordu, anlamıyordum.

Deniz’le sahile gittiğimiz gece fotoğrafımız çekilmiş ve bol takipçili bir futbol sayfasına atılmıştı. Bankta benim arkam dönükken Deniz yanına gelen taraftarlarla konuşuyordu ve benim aksime onun yüzü görünüyordu.

Fotoğrafın caddede bulunan bir arabadan çekildiği belli oluyordu çünkü birkaç fotoğraf vardı ve yalnızca bir tanesi netti. Sayfaya bu fotoğrafları gönderen kişi, muhtemelen araç hareket halindeyken bizi görüp fotoğraflamıştı.

Sen beni yaktın...

Kendime engel olamayarak bir *fake* hesap açarak Deniz’le fotoğrafımızı paylaşan magazin sayfasına girdim. Gönderi olarak atılan fotoğrafın yorumlarına girdiğimde maalesef ki dehşete düşmüştüm.

Saçlarımın kötülüğüne laf edeninden tutun, yüzümün görünmemesine rağmen çok çirkin olduğum hakkındaki yorumlara kadar bir sürü şey yazılmıştı. İtiraf etmem gerekirse asıl şoku, *bir de aynı banka oturmuşlar kıskandım* yorumunu görünce yaşadım.

Arada mantıklı ve güzel yorumlar da vardı elbette. Mesele birisi, *yalnızca arkadaşı olabilir* yazmıştı. Çok haklıydı. Bu ihtimal neden kimsenin aklına gelmiyordu? Profiline Utku Deniz’in fotoğrafını koyan bir kullanıcının, *saçları çok güzel* yorumu istemsizce beni gülümsetmişti.

Birkaç kişi de Utku Deniz’in o gece fotoğraf çekildiği çocukları bulmaları gerektiğini yazmıştı. İşte... İşte asıl o zaman ortalık karıştırdı çünkü üçü de beni görmüştü.

Deniz’den yana pek bir problem olacağını düşünmüyordum. Asıl problem burada olacaktı. Sporun Nabzı’nda...

Dilara dakikalardır ekrana baktığım telefonumu kapatarak telefonunu elimden aldı. “Tamam yeter bu kadar.” diye konuştu sitemle. “Yüzün bile görünmüyor Lara. Saçımdan kimsenin seni tanıyacağını düşünmüyorum.”

“Herhangi bir yerde yanında görülürsem saçlarıma dikkat ederler.” dedim endişeyle. Sesim burun tıkanıklığım nedeniyle boğuk çıkıyordu. Evet, berbat haldeydim. Ayrıca Dilara gerçekten futbol tayfayı tanımıyor olabilir miydi? Erkekleri ayrı kadınları ayrı, özel yetiştirilmiş ajan gibilerdi. Beni asıl endişelendiren paylaşılan fotoğraflar değil, bu ajanların araştırma kapasitesiydi zaten. “Değil saçım, yalnızca kolum gözükseydi bile bulurlardı Dilara. Sen bu tayfayı çok hafife alıyorsun haberin olsun.”

“Yok artık.” Kaşları tedirginlikle çatılırken kısa bir an bakışlarını masanın üzerine çevirerek düşündü. “Ciddi mi?”

“Ciddi tabii!” Dirseklerimi masaya yaslayarak yüzümü avuç içlerime yerleştirdim. “Anlayacağın, bittim ben.”

“Sakin ol.” dedi ama benim düşünceli halim ona da geçmişti, farkındaydım. “Gecenin dördünde Galatasaray’ın popüler futbolcusuyla bankta görüldüysen ne olmuş yani?”

“Hiç canım? İki saate nikâhımızı bile kıydırırlar mağazinde. Şahsıma gelecek yorumları düşünemiyorum bile.” Ellerimi yüzümden çekerken derin nefesler almaya başladım. “Umarım ucu Deniz’e dokunmaz. Moralini bozacak bir şey olsun istemiyorum.”

Bakışlarım Dilara’ya döndüğünde gözlerini devirdiği gördüm. “Şu topçuları bu kadar düşünme. Burada önemli olan sensin. Hem Utku da kendini değil seni düşünür bu konumda. Özellikle şu halini yoldan geçen yabancı görse o bile seni düşünür Lara. Bu halde neden işe geldin? Gözlerin kıpkırmızı, sesinden bahsetme gereği duymuyorum bile.”

Utku Deniz beni düşünürdü, bu doğrudu.

“Hastayken evde yatmayı sevmiyorum.” diyerek başımı masaya yasladım. Üzerime öğlen vakti gelen kırgınlık tüm kemiklerimi ağrıtmaya başlasa da bugünü tamamen bitirip eve öyle gitmek istiyordum. “Hem babaannem beni böyle görürse çok üzülür. Çalışırsam biraz daha iyi olurum diye düşünmüştüm.”

“Sabah geldiğin halinden daha kötüsün şu an.”

“Çok dürüstsün, teşekkür ederim.”

“Kalk bir hastaneye gidelim, serum taksınlar bari.” dediğinde başımı iki yana salladım. “Lara sen keçi olabilir misin? Sinirlendirme beni. Bok gibisin şu an. İlla konuşturacaksın...”

Gözlerimi kapatırken burnumu çektim. “Oldukça kibarsın da ayrıca. Gerçekten o kadar kötü değilim. Eve gidince bir nane-limon içer kendime gelirim. Eğer daha kötü olursam da hastaneye giderim, söz.”

“Keçi.”

Hastaneleri sevmemem benim suçum değildi. Çok uzun zamandır fena hastalansam da beni hastaneye götürmelerine asla izin vermezdim. Babaannem bir tavuk çorbası bir de nane-limon yaparak bana en iyi şekilde bakar, beni iyileştirirdi. Şimdi tavuk suyuna çorba yapacak hali de yoktu. Zaten hasta hasta kalkıp bana bakmasına ben izin vermezdim. Kendi kendime çorba yapacak gücü bu halimle ben de kendimde bulamıyordum ama muhakkak nane-limon çayı içerdim.

Tüm bitki çaylarını içip iyileşeceğine inanan o kız benim, evet.

Kapının aniden tıklatılıp açılmasıyla irkilerek doğrulurken içeriye daha önce görmediğim sarışın, oldukça güzel bir kız girdi. “Merhaba.” İnce ve neşeli sesi kulaklarıma dolarken kapıyı ardından kapatarak odanın ortasına geldi. Pembe etek ve ceket takımı fiziğine çok güzel oturmuştu. Minicik burnu ve benimkilerin neredeyse üç katı olan dudaklarıyla oldukça gü-

zel bir kız itiraf olduğunu etmeliydim. “Ali Mahzun’un kızıyım. Beril Mahzun.”

Ali Mahzun. Sporun Nabzı’nın sahibi. Büyük patron.

Dilara ona tepkisiz bir şekilde bakmaya devam ederken ayağa kalkarak yanına yaklaştım ve elimi uzattım. “Lara ben. Sosyal medya editörlerinden biriyim. Memnun oldum Beril Hanım.”

“Hanım deme lütfen.” dedi kibar bir tonda. “Beril yeterli.”

Yüzümdeki gülümseme yerini korurken başımı aşağı yukarı salladım. Dilara da bakmaya son vermiş olacak ki ayağa kalkarak yanımıza geldi. “Dilara ben de. Lara’yla ekip arkadaşınız.”

Gözleri parlarken dudakları iki yana kıvrıldı. “Yaa! Ne kadar güzel. Sürekli birliktesiniz yani. Ben de artık burada çalışacağım. İnsan kaynakları bölümünde. Sık sık görüşürüz. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Daha önce buraya gelmediğim için şimdi herkesle tanışmaya çalışıyorum.”

Uzattığı eli tutup sıkarken, “Görüşürüz tabii. Memnun oldum ben de. Hayırlı olsun yeni işiniz.”

“Teşekkür ederim. Şimdi gitmem gerekiyor, öyle bir uğradım ama bir ara hep birlikte kahve içeriz, değil mi?”

“Elbette.” Dilara’yla da tekrar el sıkışıp odadan ayrıldı. Onu ilk kez burada görüyordum ama ilk izlenimime göre gayet tatlı biriydi. Arkadaş canlısı birisi olmasam da iyi anlaşabileceğimizi düşünüyordum. “Patronun böyle güzel bir kızı olduğundan haberim yoktu.” dedi Dilara yerine geçerken. “Aman futbolcular görmesin.”

“Senin futbolcularla ne derdin olduğunu bir çözebilsem benim dertlerimin bazıları çözülmüş olacak Dilara. Keşke anlatsan...”

“Anlatılacak bir şey yok.” derken bakışlarını benden kaçırarak bilgisayar ekranına kilitledi. “Çapkın olmalarına ve güvenilir olmayışlarına sinir oluyorum o kadar. Evet, genelleme yapıyorum ama bu da benim sorunum.”

“Pekâlâ.” Üstelemek istemedim. Dilara bu konu ne zaman açılrsa hiç olmadığı kadar katı birine dönüşüyordu. Anlatmak isteseydi anlatacağını bildiğimden üzerine gitmek istemiyordum. Her insan derdini pat diye anlatamazdı. “Bir gün konuşmak istersen burada olacağım.” Bakışlarını kaldırarak yüzüme baktığımda tebessüm ettiğini gördüm.

Benim için de bu konu her zaman oldukça zor olduğundan onunla empati yapabiliyordum.

Bir gün anlatmaya karar vereceğinin de farkındaydım. Yalnızca kendinde o cesareti bulmasını bekliyordum.

Gülerken de ağlarken de yanında olmak için elimden geleni yapmak istiyordum.

Çıkışıma yarım saat kala Yarkın’ın da gelip halimi görmesi ve söylenmesiyle artık daha da kötüleşmeye başladığım sırada ofisten ayrıldım. Bugün çıkan fotoğrafları Deniz’e göndermiştim ama mesajlarıma henüz dönmemişti. Giresun deplasmanından sonra hiç yüz yüze görüşememiştik. Telefonda bir kez iletişim kursak da çok kısa süren bir mesajlaşmadan ibaretti.

Takım, maçta berabere kalınca antrenmanları daha da sıkı tutmaya başlamıştı. Bu yüzdendir ki Atlas’ın bile bu süreçte dışarı çıkmadığını biliyordum. Deniz ise ev ve tesis arasında mekik dokuyor, atılan antrenman fotoğraflarında yüzü gülse de Eymen’in yakın arkadaşlarına attığı hikâyelerden yorgun olduğunu anlayabiliyordum. Beni takip etmese de yakın arkadaşlarına eklemişti, evet...

Alperen ve Eymen’in Deniz’in evinden çıktıkları söylene-
mezdi. “Bundan Deniz’in haberi var mıdır?” diye sormuştum Dilara’ya ancak *ciddi misin* diye soran bakışlarına maruz kalmıştım.

“Eymen göstermediyse haberinin olacağını sanmıyorum. Utku sosyal medya hesaplarında Galatasaray dışında hiçbir şey paylaşmıyor. Alperen desen görse bile sizin olduğunuzu anlamaz. Ee, Atlas dünyanın en umursamazı zaten. Utku da

muhtemelen mesajlara ve etiketlendiği gönderilere bakmıyor bile...” demişti.

Ben futbolcu olsaydım meraktan çatlardım.

İşte bu yüzden değildim. Birazcık da futbol oynamayı bilmediğimden tabii.

Ayrıca *Kardan Adam* şarkısıyla yapılan Utku Deniz Has editlerinden mahrum kaldığı için üzölmeliydi. Bir ara ona izletmeyi düşünmüyor değildim.

O video bir an önce benim kafamın içinden çıkmalıydı, yoksa dava etmek zorunda kalacaktım.

Hastalıktan dolayı neredeyse gözlerim kapalı bir şekilde zar zor evime doğru yürürken apartmanın hemen önünde kaldırıma oturmuş kişiyi görmemle gözlerim kocaman açıldı. Adımlarım hemen önünde son bulurken pürüzlü çıkan sesimle, “Deniz? Burada ne yapıyorsun?” dedim.

Sesimi duyduğu an eğdiği başını kaldırırken bakışlarını önce yüzümde gezdirdi, ardından kaşlarını çatı. “Neyin var senin?” Ayağa kalkmasıyla bu sefer ben başımı yukarı kaldırmak zorunda kaldım. Avucunu cevabımı beklemeden alnıma yerleştirdi.

Ani teması dumura uğratsa da, “İyiyim.” diye konuştum güçlölkle. Gözlerine yerleşen endişe tohumlarını fark ettim o an. Avucu bu sefer de alnımdan yanağıma indi. *Ateşim asıl şimdi yükseliyor olabilirdi.* “Giresun dönüşü üşötmüşüm sanırım. Şimdi bir ilaç içip yatarım, kendime gelirim.”

“İyisin ha?” Burnundan bir nefes vererek gülmüşü ancak bu tamamen mutluluktan uzak bir gülüşü. “Hastaneye gidiyoruz.”

Arabasına dönmüşü ki elimi kolunun üzerine koyarak tekrar önüne geçtim. “Hastaneye gitmek istemiyorum.” Yav-

ru kediye benzediğini düşündüğüm bakışlarımı alttan alttan ona gönderirken başını eğmiş bana bakmaya devam ediyordu. “Kendim için hastaneye gitmekten nefret ediyorum Deniz, lütfen.” Bakışlarını hızla kaçırırken tekrardan bakışlarını çevirdiği yere geçerek görüş açısına girdim. “Nane-limon, ıhlamur, ilaç ne varsa içeceğim ve iyi olacağım. Vallahi bak.”

Aniden, “Tamam.” diyerek kabullenmesi beklemediğim bir şeydi. Daha da ısrar eder sanmıştım ama beni uğraştırmadığı için de mutlu olmuştum. Halim yoktu çünkü. “Hadi.” Bir adım geri çekilirken şaşkınlıkla yüzüne baktım.

“Ne hadi?” diye sordum anlamayarak.

Altdudağını dişlerinin arasına alırken hemen arkamda bulunan arabasını kilitleyerek evimin bulunduğu tarafı gösterdi. “İyileştirelim seni.”

“İyileştirelim derken?” Boğazımın acımasıyla öksürürken sabırla beni bekledi. “Sen? Nasıl yani? Ayrıca biraz uzaklaş mısın Deniz? Zaten çok fena hasta olmuşum, bir de sana geçireceğim.”

Ona hasta olacaksın derken ben hasta olmuştum. Sanki ona uzaklaş dememişim gibi aynı yakınlıkta durmaya devam etti. “Evine gelmem sorun olur mu? Hatice Hanım da olduğu için rahatsız olacağını düşünmedim ama eğer...”

“Hayır, o yüzden demedim. Senden rahatsız olmam.”

“O zaman?”

Deniz benimle evime gelecek ve iyileşmem için bana bakacaktı. Ben doğru mu anlıyordum, yoksa havale geçirecek derecede ateşim çıkmıştı da artık halüsinasyon görmeye mi başlamıştım? Üzerimdeki ince hırkaya daha sıkı sarılarak başımla apartmanı işaret ettim. “Hadi, gel. Uzak dur ama. Seni hasta etmeye hiç niyetim yok.”

Ben önde, o arkamda apartmana girip evimin bulunduğu kata çıktık. Cebimden anahtarımı çıkarıp kapıyı araladığımda geri çekildim. Kapının önünde ayakkabılarımı çıkarmaya baş-

ladığımda Deniz'in benden önce çıkardığını ama beni beklediğini gördüm. Eve girdiğimizde ayakkabılarımızı benden önce alarak kapının hemen yanında bulunan ayakkabılığa bıraktı. "Teşekkür ederim." diyerek mırıldandığımda cevap vermeden göz kırptı.

Aysel Abla elinde mutfak beziyle mutfaktan çıktığında önce bana, ardımdan arkamda dev gibi dikilen Deniz'e bakıp duraksadı. "Hoş geldin Lara. Babaannen de az önce bir şeyler yiyip uyudu. Ben de mutfağı topluyordum."

"Hoş buldum Aysel abla." Sesimi duyunca onun da kaşları çatılırken gülümsedim. "İyiyim merak etme. Biraz üşütmüşüm yalnızca." Deniz'in arkamda homurdandığını duysam da ne dediğini anlayamamıştım. "Bugün erken geldim zaten, sen çık istersen."

Başta itiraz edecek olsa da en sonunda Deniz'in de yanımda olduğunu belirtmesiyle kabullenerek evden ayrıldı.

Deniz'in, "*Ben onun yanındayım.*" demesi...

Bu his.

"Lavabo ne tarafta?" diye sorunca salonun hemen yanındaki kapıyı gösterdim. Başını sallayarak o yöne ilerlerken ben de kendi odama geçerek hızlıca üzerimi değiştirdim. Aynada kısa bir an kendimle göz göze geldiğimde ağlamak istedim. Gözlerim kıpkırmızı olmuş baygın baygın bakarken yüzüm sapsarı bir hale bürünmüştü. Sürekli akan burnumsa bana şu durumda hiç yardımcı olmuyordu. Zaten hasta olduğumda sebepsiz yere ekstra duygusal oluyordum. Regl olmama az kalmış olmasının da bu ağlaklığımda etkisi olmalıydı.

Deniz'in beni bu halde görmesiye ağlama isteğimi daha da arttırdı.

Odamdan tekrar çıkıp babaanneme bakıp üzerini örttüm. Dudaklarımı saçlarının üzerine bastırmak istesem de zaten çok hasta olduğum için bundan vazgeçerek doğruldum. Odadan

çıkmaq için arkamı dönmüşüm ki kapının hemen dibinde bizi seyreden Deniz'i görünce duraksadım. "İyi mi?"

"İyi olacak." diyerek odadan çıkıp kapıyı ardımdan kapadığımda, "Ben bir nane-limon yapayım kendime. Sana da kahve ya da çay yapmamı ister misin?"

Cevap vermeden omzunun üzerinden mutfağa baktı. "Mutfak şurası, değil mi?"

Başımı sallayınca beni beklemeden oraya doğru ilerlemeye başladı. Pıtı pıtı adımlarla arkasından usulca ilerlediğimde, "Nane-limon ya da ıhlamuru sonra yaparız. Önce tavuk çorbası için malzemelerin yerini göster bana. Eğer eksik varsa da sipariş verelim."

Sözleri yavaş yavaş bana ulaşırken hareket dahi etmeden yüzüne bakmaya devam ettim. Sırtını tezgâha yaslamış, kollarım önünde birleştirmiş, hareket etmemi ve ona istediği şeylerin yerini göstermemi bekliyordu. "Güneş?"

"Deniz?"

"Halin yok biliyorum, yerlerini söylemen yeterli. Mutfağı karıştırmak istemiyorum."

Sağ elimi kaldırarak hemen yanımda duran masaya yasladım. Ayakta durmak saniyeler geçtikçe güçleşiyordu benim için. "Bana çorba mı yapacaksın?" diye sordum.

"Sana çorba yapacağım." diyerek onayladı beni. Yaslandığı yerden doğrularak yanıma geldi ve elini kolumun üzerine koyarak masanın hemen yanındaki sandalyeye oturmamı sağladı. "Şimdi sen bana malzemelerin yerini söylüyorsun ve gerisine karışmıyorsun."

"Ama yorgunsun." diye konuştum. "Yüzünden bile okunuyor yorgunluğun. Ben de seni yormak istemiyorum."

Oturduğum sandalyenin önünde diz çökerken elini elimin üzerine bırakarak gözlerimin içine güven verircesine bakmaya başladı. "Beni yormayacaksın." dedi çok net bir ses tonuyla. "Beni yormazsın."

Yutkunmak bile zor geliyordu artık. Tüm yaşananların verdiği etkiyle daha da duygusallaşırken gözlerimin dolmasına engel olamadım. “Teşekkür ederim.”

Dolan gözlerimi ondan kaçırmak için belki de geç kalmıştım, yine de bakışlarımı ellerimizin üzerine çevirdim. Belki saçmaydı, belki de abartıyordum ama kendime engel olamıyordum. Bana karşı davranışları, ince düşüncesi ağlama isteğini ortaya çıkarıyordu. Deniz’in hasta olduğum için bana çorba yapışı bile beni saatlerce ağlatabilirdi.

İçimdeki Güneş’in, kırık kalbinin parçalarını toplamaya çalışan küçük Güneş’in kalbine dokunuyordu.

Sol elini ellerimin üzerinden çekmeden sağ elini çeneme yaslayarak başımı kaldırdı. “Geç kalmaktan nefret ederim ve ben artık geç kalmayacağım Güneş. Senin için buradayım. Sen bunu nasıl anlamak istersen.”

“Ben...”

“Gözlerin kapanacak neredeyse.” deyip ayağa kalkarak benden uzaklaştı. “Malzemelerin yerini tarif et de bir an önce çorbanı yapayım. Sonra yine konuşuruz. Anlaştık mı?”

Başımı aşağı yukarı sallayarak malzemelerin yerini söyledim. Utku Deniz bana tavuk çorbası yapmak için tezgâhın önüne geçerken kolumu masaya, başımı da kolumun üzerine yaslayarak onu seyretmeye başladım.

“Mesajları geç gördüm.” derken tencereyi ocağın üzerine koymuştu. “Bugün çift antrenman vardı. Telefonumun nerede olduğunu bile unutmuşum. Kabul ediyorum, bu haberi ben de beklemiyordum ama en azından yüzün görünmemiş. Seni çok mu üzdü?”

Ne beni çok mu üzmüştü?

“Fotoğraflar.” dedi, bir cevap vermediğimi görünce. “Seni arıyorlarmış falan. Seni neden arıyorlar onu da anlamadım Güneş. FBI mı bunlar?”

Gülümsedim, “Hayır.” dedim hızlıca. “Üzülmedim. Biraz panik yapmış olabilirim ama sorun değil Deniz. Bunları göze alarak hareket ediyorum sonuçta, değil mi? Gecenin bir vakti gündemin tepelerinde gezinen bir futbolcuyla dışarı çıkıyordum bu tarz olaylarla karşılaştığımda üzülmemeliyim. Zaten üzülmem gereken bir konu da değil bence. Bir gün illaki yan yana görüneceğiz.”

Beni sessizce dinlerken gözlerim sırtındaydı. Sırtının tişörtten bile görünecek şekilde kaslı olduğunu söylemiş miydim?

“Pişman mısın?”

“Neden pişman mıyım?” diye sordum dalgınca. Omzunun üzerinden bana baktığında bakışlarımı hızlıca sırtından çekerek boğazımı temizledim. “Hastayım ya ben, ondan anlamıyorum.”

Altdudağını dişleri arasında alırken gülümsedi. “O gece ya da diğer anlarda yanımda bulunduğun için pişman mısın?”

“Hiçbir şeyden pişman değilim.” derken sesim net çıktı. Doğru olan buydu. Yaşamım boyunca gereken yerlerde mantığımı dinlesem de kalbimin sesini duymayı da ihmal etmemiştim. Mantığım birçok kez devreye girmişti ancak sonunu düşünmeden yalnızca kalbimin sesiyle ilerlediğim anlar da olmuştu. Şimdi de en başından beri bunu yapıyordum. *Deniz’in var olduğu bir anda kalbimin sesini erteleyemiyordum.* Elimde değildi. “O gece de bana ihtiyacın olduğun başka anlarda da... Yine olsa yine gelirim *senin için.*”

Aynı onun benim için geldiği gibi.

Söylediklerim ikimizi de suskunluğa iterken Deniz’in sertçe yutkunuşuyla ağzımdan çıkanların ne anlama geldiğinin farkında vardım. Kuruyan boğazım yutkunmamı zorlaştırırken sertçe çarpmaya başlayan kalbime engel olamadım.

Onunlayken hep böyle oluyordu. Onunlayken neden hep böyle oluyordu?

İçime dolan hislerin bir anlamı vardı. Onunla her anımız, içimde bir yerlerde anlam kazanıyordu ve ben bundan rahatsız

olduğumu söylersem kendimi kandırmış olurdum. Kalbimin sesine kulak verdiğim an, kalbim bana tek bir yol sunuyordu.

Suskundum çünkü ilk defa hissettiğim bu duyguları çözebilmem için zamana ihtiyacım vardı. Gözlerim hastalığın etkisiyle daha fazla dayanamayıp kapandı. Deniz'in hareket ettiğini duysam da gözlerimi bir anlığına bile olsa açamadım.

Adımın seslenilmesi kaşlarımı çatmama sebep olurken, “Bu kadar uykucu olduğumu bilmiyordum.” cümlesini duymamla gözlerimi araladım. “Dakikalardır seni uyandırmaya çalışıyorum Güneş.” O sırada Deniz'in nefes alsam bile uyanacağını düşündüm. Başımı yasladığım kolumun uyuştüğünü fark ettiğim için yüzüm buruşurken kafamı kaldırdım. “Hastayım ya,” dedim huysuzca, “o yüzden duymamışımdır.”

“Hastasın ama iyileşeceksin.” dedi yumuşacık bir sesle. “Hadi bakalım.

Bütün vücudum hem yanıyor hem de üşüyor gibi hissediyordum. “Çorbanı iç, sonra da bir duş al. Ateşin düşmezse artık hastaneye gidiyoruz, itiraz istemiyorum. Bu sefer beni o bakışlarınla ikna da edemezsin Güneş.”

İtiraz etmeden başımı salladım. Çorbayı bir kâseye koyarak önüme bıraktığında kaşığım olmadığını fark edip kalkmama izin vermeden çekmecedен bir kaşık alarak tabağın yanına koydu. Hemen yanma su dolu bardak bile koymuştu.

“Eline sağlık.” dedim kaşığı çorbaya daldırırken. Hemen yanımdaki sandalyeyi çekerek oturdu. “Sen içmeyecek misin?”

“Sen beni düşünme.” Kaşlarıyla önümdeki çorbaya işaret etti. “İç bakalım. O bitecek.”

Elimi kaldıracak halim olmasa da kendimi zorlayarak çorbayı içmeye başladım. Daha aldığım ilk kaşıқта elinin ne kadar lezzetli olduğunu fark etmiştim. Merakla bana bakarak beğenip beğenmediğimi anlamaya çalışırken tepki vermeden içmeye devam ettim. Yerinde kıpırdanmaya başlayınca dudaklarım ka-

şığın üzerinde hınzırca kıvrıldı. Başımı kaldırmadan gözlerimi ona çevirdim. “Sen iyi misin?”

Dirseğini masaya yaslayarak işaretparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi. Kısık bakışları üzerimde oyalanmaya devam ediyordu. Çorbayı işaret etti. “Gol mü?” diye sordu.

Onu daha fazla kıvrandırmamak adına, “Mmm.” dedim. “Hem de enfes bir gol. Bu kadarını beklemiyordum.”

Gülerek yüzünü eline yasladı. “Afiyet olsun.”

“Mutfakta iyi misindir?” diye sordum.

“İdare ediyorum diyelim. Genelde evde yemek yapmıyorum. Diyetisyenim gönderiyor öğünlerimi. Çorbayı annemden öğrendim.”

Burukça gülümsedim. “Ne güzel... Son maçtan beri daha sıkı çalışıyorsunuz. Çok yorucu oluyor, değil mi? En son Alperen kendini tesislerdeki kale direğine zincirleyeceğini söylemişti.” Çorbadan azıcık kalmışken içemeyeceğimes karar vererek kaşığı içine bıraktım. “Bu kadar yeter mi?”

Masumca sorduğum soru karşısında hiç yüzüme bakmadan bıraktığım kaşığı alarak kalan çorbaya daldırdı. “İki kaşık kalmış.” Kaşığa doldurduğu çorbayı dudaklarıma uzatarak dudaklarımı aralamamı bekledi. Sanki az önce yiyemeyeceğim için bırakan ben değilmişim gibi dudaklarımı araladım ve uzattığı kaşıktaki çorbayı içtim.

Senin nazın kime Lara Güneş Yazgan... Kendimle hesaplaşmam gereken bir konu doğmuştu.

Kalan son kaşık çorbayı da elleriyle bana içirdiğinde göz kırparak tebessüm etti.

Tabağımı ve kaşığımı bu sefer ona izin vermeden makineye yerleştirdim. Halim yoktu belki ama o bir şeyler yaparken oturmak da canımı sıkmıştı.

“Hepimiz hatalarımızın farkındayız. Bu hataların üzerine gidiyoruz. Özellikle press çalışıyoruz. Duran toplardan da gol önemli. Bunu geliştirmek için ekstra çaba harcıyoruz tabii. Yo-

rucu oluyor ama sonunda alınacak galibiyeti düşündükçe hiç ağır gelmiyor.”

“Instagram’a atılan gönderiyi gördüm.” diyerek tekrar yerime oturdum. Masanın üzerindeki ilaçlarımı hazırlarken, “Antrenmanda frikikten attığın golü paylaştılar, belki görmüşsündür.”

“Bir süredir frikik antrenmanına yoğunluk veriyorum.” dediğinde ilaçlarımı ağzıma atarak uzattığı suyu yudumladım. “Asıl önemli olan maç sırasında o frikik golünü atmak. Başarırsam ne mutlu.”

“Başaracağını ikimiz de biliyoruz.”

Derin bir nefes aldı. “Şimdi bunları konuşmayalım. İlaçlarını da içtiğine göre kısa bir duş al.” İşaretparmağıyla beni gösterdi. “Ilık suyla. Sonra nane-limon içip uyursun.” Avucu bir kez daha alnımı buldu. “Aslında bu böyle ölçülmez ama...” Babaannemin alnımı öperek ateşime baktığı anlar aklıma geldiğinde yutkunarak bakışlarımı kaçırdım. Neyden bahsettiğini ikimiz de bilsek de hızlıca konuşmaya devam etti. “Ateşin aynı duruyor ama ateş ölçer varsa onunla da bakalım.”

“Bir duş alayım.” diyerek ayağa kalktım. “Sonra bakarım, olur mu?”

Bakışlarını kaçırarak masaya sabitledi. “Sen duşunu al. Ben bekliyorum.”

Mutfaktan çıkarken telefonunun çaldığı duydum. “Efendim abi?” diyerek telefonu açan Utku Deniz, “Yok henüz avukat meselesini halletmedim, seni bekliyordum.” demişti.

Kiminle konuşuyordu bilmiyordum ancak odama girdiğim için sesini artık duyamıyordum. Hayatında zaten az derdi varmış gibi bir de benimle çıkan magazin fotoğrafıyla ve benim hastalığımla ilgileniyordu. Bunu yapmaya zorunlu olmadığı halde hem de.

Deniz’in beni iyileştirmek için yaptığı çorba bedenime iyi gelir miydi bilmiyordum ancak bu ilgisinin küçük Güneş’in kı-

rıklarına ilaç gibi geldiğini biliyordum. Eşyalarımı alıp odadan çıkacaktım ki masamın üzerindeki deftere kaydı bakışlarım.

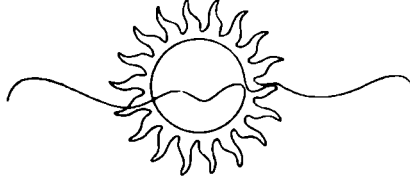
Çocukken kısa bir süreliğine de olsa günlük olarak kullandığım defterimdi.

Çok uzun süre bulmak için uğraşsam da defteri bulamamış ve sonrasında da aramayı bırakmıştım. Şimdiyse masamın üzerinde öylece duruyordu. Çocukken bir ara günlük tutmaya heveslendiğimi ve bir şeyler karaladığımı anımsıyordum ancak ne yazdığımı hiç hatırlamıyordum. Çocukluğumu bulmuş gibi gülümsedim.

Bunu babaanneme sormayı ve defteri incelemeyi sonraya bırakıp banyoya ilerledim. Utku Deniz hâlâ telefonda konuşuyordu.

Dertlerinin ortasına güneş gibi doğuyor muydum, yoksa doğan güneşini batırıyor muydum meçhuldü.

Düzenleme
Ny.ozlem

bölüm

DOKUZ

“*M*isafirimiz var.” dedim doğrulmasına yardımcı olurken. “Deniz geldi. Hani sana hastanedeyken çiçek...” “Biliyorum.” diyerek yarıda kesti cümlemi. “Hatırlıyorum Deniz çocuğu. Daha o kadar bunamadım Güneş’im.”

Gülümsedim. “O yüzden söylemediğimi biliyorsun.”

“İnat yapıp hastaneye gitmedin yine, değil mi? Ateşin var.”

“Daha yeni duş aldım, birazdan geçer.” İçinin rahatlaması için dinç durmaya çalışsam da zorlanıyordum. Burnum inanılmaz derecede yanıyor, kat kat giyinmeme rağmen donuyor gibi hissediyordum. Ondan uzaklaşarak öksürdüğümde dilini şaklatmaya başladı. “Gerçekten iyiyim babaanne. Hem bak Deniz benim için tavuk suyuna çorba yaptı. Onu da içtim. Birazdan bir nane-limon da yapacağım kendime. Oh, bir şeyciğim kalmayacak.”

Konuşmamın bitmesiyle babaannemin bakışları omzumun üzerinden arkama kaydığında ben de arkamı döndüm. Deniz elinde iki kupa bardakla içeri girerken birini bana doğru uzattı. “Nane-limonunuz hanımefendi.” diye açıklama yapıp beklemeden diğer bardağı da babaanneme doğru uzattı. “Sever misiniz bilmiyorum ama sizin için de yaptım. İyi gelir.”

Babaannem yüzünde memnun bir ifadeyle bana kısa bir bakış atarak Deniz'in uzattığı bardağı aldı. "Severim oğlum sağ olasin. Geç otur sen de. Bizim kız hasta ama ne susuyor ne de dinleniyor."

Deniz babaannemin karşısında bulunan ikili koltuğa otururken ben de hemen yanına geçtim. Bakışları kısa bir an babaannemin başucundaki vazoda bulunan kendisinin aldığı çiçeklere takılmıştı. Evet, babaannem hastane dönüşünde en sevdiği vazosuna Deniz'in aldığı çiçekleri koydurmuştu.

"Aşk olsun babaanne."

"Olsun Güneş'im."

Hemen yanımda oturan Deniz'den küçük bir kıkırdama gelirken kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Gül sen gül."

Gülüştünü silmeden mahcup bir ifadeyle babaanneme döndü. "Siz yeni uyandınız ama kalksam ayıp olur mu? Az önce bir arama geldi de, gitmem gerekiyor."

Babaannem onun bu kibar davranışına karşılık gülümsedi. "Ne ayıp olması oğlum? Düşünmüşsün, kalkıp gelmişsin o bile yeter. Yine bekleriz. Sık sık gel. Dikkat et kendine."

Deniz başını aşağı yukarı sallayarak ayağa kalktı. Babaannemin elini öpüp onunla vedalaşınca Deniz'i yolcu etmek için kapıya kadar geçirdim. Her ne kadar yatmamı ve onu geçirmememi söylese de dinlemeden peşinden ilerlemiştim. "Çayını içtikten sonra ilaçlarını da alıp biraz uyu." diye konuştu ayakkabılarını giyerken. "Kötü olursan da beni ara. Hastaneye gidelim." Dudaklarımı araladığım an doğrularak kaşlarını kaldırdı. "Ve hayır rahatsız olacağımı düşünmek yok. Acil bir durum olmasa gitmezdim." Omuzlarımı düşürdüm. Başımı açtığım kapıya yaslariken yerden çantasını almasını seyrettim. "Telefonum açık. Kaç olursa olsun arıyorsun. Anlaştığımızı düşünüyorum?"

Bana yumuşacık bir ifadeyle bakarken her hareketiyle kalbimi ısıtıyordu. "Anlaştık." dedim. "Dikkatli git."

“Gidince mesaj atayım mı?” diye sordu muzipçe.

Gülerek saçlarımı sol omzumda topladım. “İstersen?”

Gözlerim neredeyse kapanacaktı, vücudum hem üşüyor hem de ağrıyordu ama onunla şu kapının önünde saatlerce dursam gıkım çıkmazdı.

Ortaya yeni yeni çıkan ya da yeni yeni fark ettiğim duygularıma karşı koymak bir yana dursun onlara sahip çıkmak istiyordum. Kırğındım. Yaralarımın en büyüğünü oluşturan aileme, her yaşımda kendimi yük olarak hissettiren hayata, en mutlu anlarımda bile aklımın bir ucunda kendini hatırlatan geçmişime kırğındım. İlk defa bencil olmak istiyordum hayata karşı.

Onlarla yaşamayı öğrenmiştim. Onlarla savaşmayı da öğrenmiştim. Onları ilk kez iyileştirmek istiyordum. Bunu şu zamana kadar öğrenememişim çünkü buna hakkım yokmuş gibi bir his kara bulutlarını peşimde gezdiriyordu. Bir süredir o kara bulutlarla dolu hissin dağıldığına şahit oluyordum.

Üstelik bunun için hiçbir çaba sarf etmemiştim.

Deniz bir baş selamıyla merdivenlerden inerek gözden kaybolduğunda cama çıkarak arabasına binişini izledim. Ona son bir kez el salladığımda camı kapatarak içeri girmemi işaret etmiş, ardından arabayı çalıştırarak gözden kaybolmuştu.

Camı kapatıp tekrardan salona döndüğümde babaannem eliyle yanındaki koltuğa vurup beni çağırırsa da reddederek karşısına oturdum. Hastalık bulaştırmak istemiyordum. Masaya bıraktığım bardağıma uzandım. Sıcak da olsa art arda birkaç yudum aldım. Damağıma yayılan güzel tatla gözlerimi kapadım.

Babaannemin sesi tekrar gözlerimi aralamamı sağlarken bana her zamankinden daha farklı bakarak gülümsediğini fark ettim.

“İçtiğin çay çok güzel, değil mi?”

“Çok...” diye cevapladım.

“Çok güzeldir.” dedi. “Çayın tadından da değildir o güzelliği.”

Avucuma sıcaklığı veren bardakla birlikte öylece yüzüne bakakalmamla bu halime karşı yüzündeki gülümsemeyi daha da büyüttü.

“Odandaki defteri gördün mü?” diye sordu bu sefer de.

Çayımı bitirip bardağı tekrardan masamın üzerine bıraktım. “Hangi defteri?” diye sordum koltuğa uzanırken. Artık oturmak bile zor geliyordu, bir an önce uyumak istiyordum.

“Çocukken günlük istemiştin.” diye konuşmaya başladığında ona doğru dönerek ellerimi başımın altına yerleştirdim. “Bir şey istediğinde bir kere söyler, sonra da ne kadar istesen de hiç itiraz etmezdin. Küçük yaşında bile o kadar düşünceliydin ki...” Dolan gözlerini görünce boğazıma bir yumru oturdu. “O günlüğü sana aldığımdaki gülümsemen hâlâ aklımda. Bir defterin küçük bir kız çocuğunu öylesine mutlu edeceğini düşünmezdim. Yazı yazmayı sevmezdin. Bir süre sonra sıkılıp bırakacağını biliyordum ama seneler sonra ilk kez hevesle bir şey istemiştin benden. Nasıl almazdım?”

“Beni hiç üzmedin ki.” diye konuştum boğuk bir sesle. “Ben senin hakkını ne yapsam ödeyemem.”

“Güneş'im.” dedi tüm içtenliğiyle. “Asıl ben senin hakkını ödeyemem.” Burnumu çekerek devam etmesini bekledim. “O defteri ilk aldığında bir anını yazmıştın. Sonra da gelip bana okutmuştun. Hatırlıyor musun?”

Kaşlarım çatılırken bahsettiği anı hatırlamaya çalıştım ama herhangi bir şey canlanmamıştı aklımda. “Neydi ki?”

Gülümsedi. “İyileşince al ve oku.” dediğinde çoktan merak tohumları içime ekilmişti. “O zaman neden birden o defteri çıkadığımı, neden bu konuşmayı yaptığımı anlayacaksın.”

“Merak ettim.” dedim zor da olsa. “Ama şu an parmağımı bile kaldıracak halim yok babaanne. Söylesen ne olur sanki?”

“Sen gör.” dediğinde gözlerim yavaş yavaş kapandı. Sesi yavaş yavaş uzaklaşıyor gibiydi. “Gör. *Buldun çünkü.*”

“Sen serserisin, ben sana sersefil Dilara.”

“Eyvah eyvah.” Bu sefer ses Deniz’den yükseldi. “Alperen için Dilara’ya yürüme saati harbiden hiç fark etmiyormuş. Kardeşim sence sırası mı?”

Dilara sağ eliyle salladığı telefonunu sol avucuna vururken Alperen’in sözüyle bu hareketine son verdi. “Alperen.” diyerek derin bir nefes aldı. “Zaten sinirlerim tepemde. Gelmiş bana yok serseri yok sersefil diyerek cümleler kuruyorsun. Seni gerçekten sersefil edeceğim göreceksin.”

Alperen derin bir nefes alarak hayran hayran Dilara’yı seyretti. “Çoktan sersefil ettiğinden habersiz...”

“La havle ve la kuvvete.” diyerek sandalyesini iterek ayağa kalktı. “Ben biraz hava alacağım. Buradaki hava beni sakinleştirmek yerine sinir hücrelerime horon teptiriyor.”

Bir şey dememize müsaade etmeden ilerlemeye başladığında Atlas yumruğunu Alperen’in koluna vurdu. “Lan sen de bir dur. Dünya yanarken de Dilara’ya yürüyeceksin anasını satayım.”

“Ne yaptım, ne yaptım?” diyerek yükseldi Alperen. “Sevdiğimize sevdiğimizi söyledik diye suçlu mu oluyoruz? Ne yaptım hata mı yaptım? Gece kulüplerine gitmeyelim, barlara gitmeyelim, sevmiyorum, beğenmiyorum, aile gibi yaşayalım dedim. Aile gibi yaşayalım dedim, hata mı ettim?”

Deniz karşımda çenesini sıvazlarken ben gülmek için kendimi zor tutuyordum. “Ben seni anlıyorum Alperen ama sen de bizi anla. Sevgini azıcık içinde tutsan... En azında bunun gibi anlarda...” Alperen sevgisini içinde halledemeyenlerdi, anlıyordum.

“İyi.” diyerek telefonunu eline aldı. Bize trip atıyordu. Harika. Yüzü beş karış bir vaziyette telefonunda Instagram’a girdiğinde karşısına ilk olarak Dilara’nın Icardi’yle olan fotoğrafı çıktı. Bu onun daha da somurtmasına neden olurken telefon ekranını tekrardan kilitleyerek masanın üzerine fırlattı. “Hayat bana götüyle gülüyor.”

“Abi üzülme ya.” dedi Eymen onun bu haline dayanamamış olarak kafasının üzerini öperken. “Hem bak ilk zamanlar gibi değil hiçbir şey. Yavaş da olsa Dilara’yla adım atıyorsunuz.”

“Ne adımı atıyoruz kardeşim? Tesis kapısından dışarı çıkma adımı mı atıyoruz?”

Eymen bu cümlelerin üzerine bir süre düşündü. Verecek bir cevap bulamamış olacak ki pes ederek Alperen’den uzaklaştı. “Online eğitimle psikolog olsam böyle olurdu işte. Error verdim gördünüz mü?”

“Gördük kardeşim. Görüntün dondu, üzerinde de yükleniyor işaret çıktı hatta.” dedi Atlas.

“Ben bu anı bir yerden hatırlıyorum.” diyerek işaretparmaklarını şakaklarına dayadı Alperen. “Aynı olayı son maçta Atlas yaşadı.”

Atlas somurttu. “Oğlum sen neden benim üzerime oynuyorsun lan? Ne var adam ayağımdan topu çaldığında birkaç saniye hareket etmeden arkasından baktıysam. Hem ben neden öylece arkasından baktım, bir sor bana.”

“Neden kardeşim?”

“Benden topu çalacak götü var mı diye baktım.” Ona, *yalancısın* bakışlarımı attığımda çenesini kaldırarak dil çıkardı. “İnanmazsan inanma Lara.”

Gözlerimi devirdim. Aklımdaki soruyu unutmadan hemen Eymen’e döndüm. “Sen psikoloji kazanmıştın, değil mi?”

“Evet.” diyerek onayladı beni. “İlk seneyi okuyup dondurdum ama.”

Alperen ve Atlas'ın üniversiteye gitmediğini biliyordum, bu nedenle direkt olarak Deniz'e baktım. Bakışları zaten üzerimde olduğundan göz göze geldik. Kalbim bir an için hızlanırken ne soracağımı anlamış olmalı ki daha sormadan cevapladı. "Akdeniz Üniversitesi'nden mezunum." dedi. "Bilgisayar mühendisliği." Açıkçası etkilenmiştim, bunu beklemiyordum.

"Harbi mi?" diye sordu Alperen. "Ben bilmiyordum lan. Mesleğini yapıyor musun?" Hepimizin bakışları senkronize şekilde ona döndüğünde büyük bir sessizlik karşıladı onu. "Ne?"

"Sence yapıyor mu Alpingo?" dedi Atlas, *geri zekâlı mısın* der gibi bakarak.

Alperen başını aşağı yukarı sallarken Deniz'in omzunu sıktı. "Zeki kardeşim benim. On parmağında on marifet maşallah. Seni alan yaşadı Utku'm. Seni alan var ya bu dünyada cenneti yaşayacak."

Bakışlarımı ellerime çevirerek sohbetlerini dinlemeye devam ettim. "Kimin dünyada cenneti yaşayacağı tartışılır kardeşim." dedi Deniz derin bir ses tonuyla.

Hayatına alacağı kişinin dünyada cenneti yaşayacağı sözüne katılıyordum. *Utku Deniz gibi düşünceli bir adam öyle güzel severdi ki insanın kalbi çiçeklenirdi.*

Bir gün hayatına birini alacağı gerçeği yüzüme çarparken sertçe yutkundum. Bu düşüncenin beni rahatsız etmesinin sebebi neydi? Öyle bir durumda belki hayatından çıkabileceğim için mi, yoksa başka bir nedeni mi vardı?

"Güneş." dediğini duyduğumda sanki düşüncelerim kucağımdaymış da ona yakalanmışım gibi heyecanlanarak başımı kaldırdım. "Efendim?"

"Acıktın mı diye sormuştum?" Sorgular bakışları yüzümün her zerresinde gezinirken işaretparmağımla kaşımın üzerini kaşıyarak başımı iki yana salladım. "İhlamur getireyim o zaman sana. Daha yeni iyileştin, bir daha hastalanma."

“Zahmet etme.” diyerek ben de onunla ayağa kalktım. “Ben de geleyim. Beraber alırız.”

Başıyla, *gel* dercesine yanını işaret etti. Masanın etrafından dolanarak yanına ilerlerken Atlas’la göz göze geldik. Düz bakışları ikimizin arasına dolanıyordu. “Sen bir şey istiyor musun?” diye sordum bakışlarına karşılık.

“Soda.” dedi tekdüze bir sesle. “Sen al bana, limonlu.”

“Deniz’le alacağız işte.” dedim bu garip tavrına anlam veremeyerek. Hâlâ aralarındaki sorunu halledememiş olduklarını görebiliyordum ama yine de bu tavrı garipti.

“Al tabii.” dedi gözlerini kısarak. “Deniz’le.”

Deniz ona hiç bakmadan koluma dokundu. “Hadi.”

Birlikte yanlarından uzaklaşmaya başlamışken Alperen’in Atlas’a eğilerek bir şeyler söylemeye başladığını son anda görebilmiştim.

“Gördüğüm kadarıyla hâlâ kötüsünüz.”

Elleri eşofmanının ceplerinde, yürürken bana hiç bakmadan cevap verdi. “Kiminle?”

“Hah! Şimdi de bilmezlikten mi geliyorsun Deniz?”

“Bu konu hakkında konuşmayacağım Güneş.”

“İyi.” diye homurdandım. “Ben de merak ettiğin konuda sana ağzımı açmayayım da gör. Meraktan çatlasan bile konuşmayacağım. Görürsün.”

Benim kaşlarımı çatmış halime tezat, o bu halime gülümsemeye başladı. “Görelim bakalım.”

“Akşam geliyorum ben de.” dedim, Atlas’ın doğum gününü partisini kast ederek. En mantıklı karar konuyu değiştirmektir çünkü bu konu her açıldığında Deniz demirden bir duvara dönüşüyordu. “Ne yaptı etti ikna etti.”

“İyi yapmış.”

“Sen de geleceksin herhalde? O kadar kötü olmadığınızı düşünmek istiyorum?”

“Sorun yok, geleceğim.” dese de bunu hiçbir duygu barındırmadan söylemişti. “Aramızda kötü bir şey de yok Güneş. O moralini bozacak düşünceleri bir an önce kafanın içinden gönder. İyiyiz, tamam?”

Hiç inandırıcı gelmese de başımı salladım. Çok büyük bir şey olmasa da hâlâ düzelmedikleri çok belliydi. İlk zamanlardaki gibi değildi ikisi de.

Dışarıda sigara içen Dilara eliyle birazdan geleceğine dair bir işaret yapmıştı. Yumruğumu havaya kaldırarak başparmağımı gösterdim. Kasım ayında Dünya Kupası başlıyordu. Dilara görevli olmak için başvuru yapsa da daha bizim gidecek ekiplerin oluşturulduğundan haberimiz bile olmadan diğer ekipten Selen’in Katar’a gidecek ekibe alındığını öğrenmiş ve küçük çaplı bir sinir harbi yaşamıştı.

Benim gidip gitmeyeceğim ise henüz belli değildi. Bir yanım çok istese de diğer yanım babaannemi uzun süre bırakmaya gönülsüzdü. Eğer her şeyi ayarlayabilirsem o ortamı görmek ve deneyimlemek adına bir haftalığına da olsa gitmek istiyordum.

Henüz iki aya yakın bir süre olsa da gidip görecektir olma ihtimalim karşısında bile şimdiden heyecanlanıyordum. Yine de heyecanımı içimde tutarak hayal kurmamaya çalışıyordum.

Bir şeylerin kesin yaşanacağını düşünerek hayaller kurunca illaki bir sorun çıkıyordu. O nedenle yalnızca olumlu düşünüp fazla heveslenmeden devam edecektim. Alperen’in dediği gibi dua, Dilara’nın dediği gibi manifestle geçecekti günler.

Yedi, yedi, yedi.

Utku Deniz, Utku Deniz, Utku Deniz.

Atlas Uzunlar partileri, göz önünde olmayı ve yüksek sesi oldukça seven bir adamdı. Bugün yirmi dört yaşına basmıştı. Elbette gösterişli bir şekilde kutlayacaktı. Bu kadar zıt olup nasıl iyi anlaştığımızı bazen ciddi ciddi düşünüyordum.

Onun tam tersi olarak kalabalık ortamlardan ve yüksek ses-ten hoşlanmayan biriydim. Bu tarz ortamları sevmediğimden daha önceki senelerde doğum gününü ayrı bir şekilde birlikte kutlayarak telafi ederdim. Bu sefer, anlamadığım bir şekilde fazlasıyla ısrar etmiş ve en sonunda babaannemi de beni ikna etmesi adına araya katarak kabul etmemi sağlamıştı.

Dilara'nın evindeydik. Ben çoktan hazırlanmış telefonumla ilgileniyor ve Dilara'yı bekliyordum. Hâlâ konuşulan transfer haberleri vardı ancak ne kadarı doğrudu ya da ne kadarı gerçekleşirdi transferin son anına kadar belli olmazdı. Galatasaray'ın Nicolò Zaniolo ile ilgilendiğine dair bir haber okumuştum az önce. Birçok rakip taraftar bu haberle dalga geçse de Galatasaray taraftarı, *"İşin içerisinde Erden Timur varsa hiçbir transfer imkânsız değildir."* diyordu.

Bir Fenerbahçe taraftarı da ona yanıt olarak, *"Erden Timur Zaniolo'nun ancak formasını alır."* yazmıştı. Erden Timur bu sezon tuşlara öyle bir basıyordu ki beni bile Galatasaray'a transfer edebilirdi. Tabii yine de haberin yalan olma ihtimali vardı.

Haberlerden çıkarak keşfet sayfasına girdiğimde gözüme ilk çarpan videoya tıkladım. Bu aralar keşfet sayfamın bitki örtüsü bu tarz videolardı ve benim isyan bayraklarını kaldırma- ma az kalmıştı. Daha önceki videoyu atlatamayanlar olabilirdi. Saygı duyulmalıydı...

Merakıma yenik düşerek sesini açarak videoyu izlemeye başladım. İlk olarak Deniz'in gözlüklü bir videosu görünürken videodan şöyle bir ses yükseldi: *"O mesleğini icra ederken büyüyen anormal biri. Beethoven'ın piyanosu, Picasso'nun fırçası, Tolstoy'un kalemi... Hadi gelin biraz da sanattan bahse-*

delim.” Cümlelerin bitimiyle arka planda çalan şarkıyla birlikte Deniz’in görüntüleri akmaya başladı.

“Bu videolar bana karşı bir komplo mu?”

“Bana mı dedin?” İrkilerek hızlıca telefonunun ekranını kitlerken doğruldum, telefonumu göğsüme yasladım. Gözlerim hızla kapının dibinde dikilen Dilara’yı buldu. “İyi misin sen?”

Boğazımı temizledim. “Gayet iyiyim.” Konuyu değiştir Lara. “Hazır mısın?”

Gözlerini kısarak tereddütle bana baksa da herhangi bir şey anlamamış olacak ki başını aşağı yukarı salladı. Telefonumu çantamın içine atarken kısa bir an onu inceledim. Dantel detaylı siyah bir askılı büstiyer giymişti. Altında koyu gri kumaş bir pantolon vardı ve şık bir kemerle kombinini taçlandırmıştı. Güzel olmuştu. Zaten güzel bir fiziği vardı ve giydiği her kıyafeti layığıyla taşıdığından daha da güzel görünüyordu.

Onun aksine ben daha kısa ve zayıftım. Bu yüzden ki kendime yakıştırmadığımdan dar elbiseleri pek tercih etmiyordum ancak üstümdeki vücudumu saran elbise Dilara’nın bana hediyesiydi. Birkaç gün öncesinde Atlas doğum gününü büyük bir parti düzenleyerek kutlayacağını söylediğinde Dilara, “*İçimden geldi.*” diyerek bana bu elbiseyi hediye etmişti. Uzun kollu, düz siyah bir elbiseydi ancak sırt dekoltesi belime kadar iniyordu. Bu kadar açık kıyafetler içerisinde rahat etmesem de Dilara’yı kırmak istememiştim.

Düşündüğümün aksine aynada gördüğüm görüntü de hoşuma gitmişti.

“Çok güzel görünüyorsun.” diyerek ayağa kalkıp yanına doğru ilerledim. “Alperen baygınlık geçirmeden geceyi bitirebilir umarım.”

Gözlerini devirerek bana sırtını döndü. “Ayakkabılarını da giy de çıkalım Lara. Şu an konuşmak istediğim son konu bile değil Alperen.”

Gülümseyerek kapının dibindeki bilekten bağlamalı siyah topuklu ayakkabılarıma uzandım. Dilara topuklu giymiyordu ancak ben topukluyla bile onun boyunu geçememiştim. Dudaklarımı büzdüm. “Dünyadaki tek kısa benmişim gibi hissediyorum artık. Çevremdeki tek kısa boylu benim.”

Evden çıktığımızda kapıyı kilitlerken, “Çok tatlısın.” dedi. “Sana bakarken sürekli gülümseyesim geliyor Lara. Keşke ben de minyon olsaydım.”

“Memnunum ama bazen boy kompleksi yaşamıyor değilim.”

Birlikte merdivenleri inip kapının önüne çıktığımızda az önce çağırdığımız taksiye binerek gideceğimiz adresi söyledik. Atlas elbette şov yapma fırsatını kaçırmamıştı. Büyük bir kulübü tamamen doğum günü için kapattırmıştı. Trafikle birlikte yolumuz iyice uzarken geç kaldığımızın farkındaydım. Gerçi Atlas umursamazdı. Muhtemelen şu an orada olmadığımızın farkına bile varmamıştı.

Uzun bir sürenin ardından doğum günü partisinin bulunacağı mekânın önünde ücreti ödeyerek indik. “Vaov.” diyerek ilk konuşan Dilara oldu. “Bu kadarını da beklemiyordum.”

“İçeriye gör sen bir de.”

“Daha önce geldin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“O zaman içerisini nereden biliyorsun?”

“Yalnızca Atlas’ı tanıyorum.” İlerlemesi için koluna dokundum. “Ve Atlas asla sadelikten yana değildir.”

Kaşlarını *anladım* dercesine kaldırıp indirdi. Mekânın girişinde isimlerimizi söyleyerek içeri giriş yaptık. Tam olarak beklediğim gibiydi. Boğaz’ı gören büyük bir cam duvar vardı. Koltuklar mekânın köşelerine yerleştirilmişti. Etraf oldukça karanlıktı ancak yansıtılan kırmızı ve pembe ışıklar biraz da olsa etrafı görmemizi sağlıyordu. Kalabalıktı. Bu kadar insanı nasıl tanıyabiliyordu bilmiyordum. Tanımadığım pek çok yüzün yanında elbette futbolcu arkadaşları da mekânın yarısını dolduruyorlardı.

“Nasıl yani?” diyerek kulağıma eğildi Dilara. “Altay? Tayyip Talha? Berat? Atlas’ın her takımdan arkadaşı olmasına mı şaşırıyım yoksa ortamdakilerin alakasızlık seviyesine mi? Atlas’ın doğum günü değil, Süper Lig partisi sanki.”

Güldüm. Atlas herkesle anlaşabilen biri olduğundan her takımdan birilerini görmek beni şaşırtmamıştı. Hem eski takımlarından hem Milli Takım’dan hem de girdiği ortamlardan Süper Lig’deki birçok futbolcuyla tanışıyordu. Bakışlarımı etrafta gezdirerek bizimkileri aramaya başladığımızda en köşede, diğerlerine göre daha yüksekte bulunan büyük locada oturduklarını görmemle Dilara’yı o yöne çekistirmeye başladım. Benimle onlara doğru yürümeye başladığında gördüğüm ilk yüz Deniz oldu. Köşeli koltukta Icardi’nin hemen yanında oturuyor ve onunla gülerek bir şeyler konuşuyordu.

Icardi’nin lakabı yüzünden bu görüntü bir an için bünyeme tedirginlik yüklese de tedirginliğim birkaç saniye sürmüştü. Aralarında ona uymaya en yatkın kişi Atlas’tı. En azından ben öyle düşünüyordum.

Alperen hemen Deniz’in yanında, Eymen de Alperen’in yanında otururken Atlas ayakta Barış Alper’le konuşuyordu. Bana doğru dönük olduğu için onlara yaklaşmamızla beni gördü, sırtarak Barış Alper’in koluna dokunarak yanıma geldi. “Sonunda.” dedi isyan edercesine. “Gelmeseydiniz? Seksen yaşıma girdiğimde gelirdiniz.”

Mahcup bir gülümseme belirdi dudaklarımda. “Trafik fenaydı.” Bana doğru eğilince kollarımı boynuna sararak sıkıca sarıldım. “İyi ki doğdun. Yalnızca bugünlük dünyanın en iyi futbolcusu olduğunu kabul ediyorum.”

“Teşekkür ederim canım.” diyerek geri çekildi ve yanağımdan makas aldı. “Ben her gün dünyanın en iyi futbolcusuyum. Yalnızca sen kabul etmiyorsun.”

“Aynen.” diyerek gözlerimi devirdim. Kendini övmeye bayıldığı bir gerçektir. Benim ardından Dilara’ya döndüğünde

ben de masaya baktım. Utku Deniz’le göz göze geldiğimizde oturdukları kısma doğru hareket ettim. Kalbim pır pır atarken Icardi ona gülerek bir şeyler anlatmaya devam ediyordu ancak bizim bakışlarımız düğüm atılmış gibi birbirine bağlanmıştı.

Onlara iyice yaklaşmamla arkadaşına bir şeyler söylediğini gördüm, ardından ayağa kalktı. Yüzündeki çözemediğim ifadenin aksine gözleri çok şey söylüyor gibiydi. Beni gördüğü gibi ayağa kalksa da olduğu yerde dikilmeye devam etti. O gelmeyince basamakları tırmanarak yanına ilerlemiş, hemen karşılarındaki yerimi almıştı. Hemen karşımda durup beni baştan ayağa incelerken boğazımın kuruduğunu hissettim. Dilim dudaklarımın üzerinde gezinirken saniyelerin ardından Deniz’in elini ensesine atarak bakışlarını kaçırdığını gördüm.

Bakışlarım üzerimden çekmesinden cesaret alarak bu sefer de ben onu incelemeye koyuldum. Siyah kot bir pantolon üzerine beyaz gömlek giymişti. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar katlamış, üstten iki düğmesini de açık bırakmıştı. Kumral saçları diğer günlerin aksine dağınık değil de daha özenli yapılmış duruyordu.

Yakışıklı görünüyordu.

Bayağı yakışıklı.

Karşımda uzun boyuyla bir heykel gibi dikilmeye devam ederken bir an için ortamdaki yüksek müzik sesi boğuklaşmış, kalabalığın içindeki silüetler bir bir silinmeye başlamıştı. O an bir film sahnesinin içinde gibiydim.

Alperen’in sesiyle kendime gelirken bir an için ortamdan sıyrılmış olmamdan utanarak ona doğru döndüm. Saniyeler değil dakikalar geçmiş gibi gelmişti. Gözlerinden muzip pırıltılar geçse de az önceki bakışlarıma dair herhangi bir ima yapmadan elimi sıktı. “Harika görünüyorsun Lara bacım.” dedi, müzik sesini bastırmak istercesine bağırırken. “Ben de olmuş muyum? Dilara’ya özel yeşil gömlek giydim. Konsept: Sen benim bahar bahçemsin Dilara.”

“Süpersin.” diyerek yumruk yaptığım elimin başparmağını kaldırarak ona gösterdim. “Dilara yeşile bayılır. Konseptine zaten yorum yapacak hakkımız yok ama yapıyorsun bu işi.”

Elini göğsüne iki kere eyvallah dercesine vurdu. Alperen beni geçerek Dilara’ya doğru ilerlerken Eymen’le de selamlaşarak az önce beni ortamdan soyutlayan adama döndüm. Elleri ceplerinde, öylece beni izlemesini beklemediğim için tökezleyecek gibi olsam da böyle bir şey yaşanmamıştı. Çok şükür.

Yavaş adımlarla masanın etrafından yanına ulaşmamla bedenini tamamen bana döndürdü. Müzik sesi gitgide artarken birbirimizi duymamız güçleşince topuklu ayakkabılarıma rağmen kulağıma doğru eğilmesi gerekti. “Gelmeyeceğini düşünmüştüm.”

Buram buram Deniz kokusu burnuma dolarken gözlerimi kapatmamak için büyük bir savaş verdim. Başımı sol omzuma doğru eğerken sanki üzerimde hiçbir etkisi yokmuşçasına tebessüm ettim. “Atlas’ın yoğun ısrarlarını yok sayarak son anda vazgeçme hakkım bile yoktu bence.”

Başparmağıyla dudağının kenarını kaşırken gözlerini yavaşça kapatıp açtı. “Çok güzel görünüyorsun.” “Teşekkür ederim.” Karşılık vermem, bir şeyler söylemem gereken anlardaydık ama karşısında bildiğim tüm kelimeleri unutmuş gibi hissediyordum. “Sen de çok şıksın.” diye konuştuğumda hareketsiz duran dudakları iki yana kıvrıldı. Tebessümü, bakışlarını yüzümde gezdirdikçe sırtımaya dönerken eğlenen ifadesine karşı kaşlarımı çattım.

Kaşlarımı çatmamla daha da keyiflenirken aramızdaki anlam veremediğim havayı dağıtmak için arkamızda kalan koltukları işaret etti. “Oturalım mı?”

Başımı aşağı yukarı sallarken gösterdiği yere döndüm. Koltuğun en uç kısmına ilerleyeceğim sırada belimde –çıplak belimde– hafif dokunuşunu hissetmemle pır pır atan kalbim artık ağzımdan fırlamak üzereydi. En köşeye ilerlememiz için

birkaç kişinin önünden geçmemiz gerekiyordu. Beni yönlendirmek ve aynı zamanda rahatça geçmemi sağlamak için elini belime atmıştı.

Oturacağımız kısma gelmemizle parmak uçları belimden ayrılırken eteğime de dikkat ederek boş alana oturdum. Gözlerim dolu masanın etrafında gezindiğinde Icardi'nin az önce oturduğu yerden kalktığını gördüm. Bu gece bir, *Aşkın Olayım* konseri dönecek gibi hissediyordum. *Kardan Adam* olmadığı sürece benim için herhangi bir tehlike yoktu. Zira bu genç yaşında kalp doktoruna gitmek zorunda kalmak istemiyordum.

Deniz hemen ardımdan yanıma yerleşirken beni rahatsız etmemek adına bacaklarını fazla açmamıştı. Sağ kolunu koltuğun sırt kısmından arkama doğru uzatırken elinin saçlarıma değmesiyle birlikte aramızdaki mesafenin aslında çok da fazla olmadığını fark ettim. Yine de hatırı sayılır bir boşluk mevcuttu.

Oturduğumuz yer yüksekte kaldığından mekânın her köşesi rahatça görünüyordu. Elbette renkli ışıkların izin verdiği kadarıyla... Bir de şöyle bir durum vardı. Mekân buram buram Süper Lig kokuyordu.

“Atlas’ın Altay’la tanıştığını bilmiyordum.” diye konuştuğumda duyması için biraz ona yaklaşmak durumunda kaldım.

“Altay benim arkadaşım.” dediğinde şaşırarak kaşlarımı kaldırdım. “Atlas’la da o sayede tanıştılar.” Koltuğun sırt tarafına attığı koluna yüklenerek düz bir ifadeyle devam etti. “Neden özellikle onu sordun?”

“Daha öncesinde magazinde Atlas ve Altay’a dair dedikodular çıkmıştı. Ondan sonra Milli Takım’da da ikisini hiç yan yana görmeyince iletişimleri yok diye düşündüm. O yüzden yani.”

Dudaklarını birbirine bastırırken başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. “Öyle diyorsan.”

Bakışları usulca saçlarıma tırmanmıştı ancak bu gece saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapmıştım. “Topladım bu sefer.” diye

konuştum aniden. “Toplamayı genelde tercih etmediğim için çok rahat hissetmiyorum. Olmuş mu? Gidip açsam mı?”

Sırtıma doğru uzanan elini kaldırdı. Dirseği hâlâ koltuğun sırt kısmına yaslı dururken yanağını da eline yaslayarak cevapladı sorumu. “Olmuş.”

“Salmayayım mı saçlarımı?”

“Sal.” dedi ve hızlıca ekledi. “Şu an değil. Bu haliyle de güzel ama her zaman toplama sen yine de. Başın ağrımasın. Toplayınca sıkar...”

Gülmemek için savaş verdim. “Başım ağrımasın diye yani?”

“Öyle.”

“Hıhım. Haklısın.”

“Utku’ m!” Alperen oturduğumuz koltuğun dibinde Deniz ve benim önümde diz çökerken Dilara onun bu haline göz devirerek yanımdaki yerini aldı. “Buradan çıkışta ocakbaşına gidelim mi?”

“Siz futbolculara ocakbaşı sevdası otomatik olarak mı yükleniyor?” diye sordum.

Dilara bana katıldığını belli ederek başını sallarken Alperen omuz silkti. “Bu sorunun karşılığı bende yok Lara.”

“Atlas istemez.” dedi Deniz. “Onun zaten buradan çıkması sabahı bulur. Başka bir akşam yaparız kardeşim.”

Alperen yüzünü buruşturdu. Hâlâ önümüzde yere çömelmiş bir halde dururken tekrardan konuştu. “Anca alkol alsın. Sabah olsun da o akşamdan kalma kafasını kırayım.”

“Alkol mü alıyor?” diye dehşet içinde konuştum. Bakışlarım etrafı hızla tarayıp Atlas’ı bulduğunda elindeki alkol dolu bardağı gördüm. Hâlâ akıllanmamıştı. Acaba ne zaman bırakacaktı?

“Siz içiyor musunuz?” diyerek yanımdaki ikiliye döndüğümde Alperen kaşlarını çatıp bana, *sen ne diyorsun* dercesine baktı.

“Tövbe estağfurullah.”

Onun hemen ardından Deniz'e döndüğümde zaten bana bakıyor olduğunu fark ettim. "Alkol kullanmıyorum." dedi. "Böyle geceler de dahil."

"Utku'm benden sonra alkol kullanmayacak tek kişi." dedi Alperen gururla. Kaçamak bakışlarının hedefi Dilara'ydı. "Ne demiş Şems-i Tebrîzî? El âlem şarap içer sarhoş olur, biz aşk ehliyiz içmeden sarhoş olmuşuz."

Dilara üzerine hiç alınmadan Utku Deniz'in duyabileceği şekilde konuştu. "Âşık olduğunu bilmiyordum Utku? Kim sarhoş etti seni?"

Dilara'nın bu sorusunu asla beklemediğim kesindi. Sorusunun cevabını almak için beklentiyle Deniz'e bakmaya başladığında ben de öylece durmuş, ondan gelecek cevabı bekliyordum.

"Yalnız o sözü kendim ve senin için söyledim." dedi Alperen onun bir cevap vermesine müsaade etmeden. "Utku ve sarhoş olduğu kadın ne alaka Dilara? Ben varım burada."

Dilara derin bir nefes alarak garsonun servis ettiği bardağı aldı. Onun bir şeyler söylemeden çevreyi izlemeye başlamasıyla birlikte Alperen de ayağa kalkarak Deniz'in yanına oturdu. Kırılmış mıydı?

"Bu kadar kaba olmasan olmaz mı? İstemediğinin farkındayım ama üzülüyor." dedim Dilara'nın kulağına doğru.

Omuz silkti. "İstemediğimi söylüyorum Lara. Daha ne yapabilirim?"

"İstemediğini söylüyorsun ama tavrını hiç net bir şekilde ortaya koymuyorsun. Bence buna güvenerek devam ediyor Alperen de."

Bardağını dudaklarına götürerek bir yudum aldı. "Bir ara konuşacağım. Daha fazla uzamasına gerek yok."

"Nasıl istiyorsan." diyerek geri çekildim. Ya gerçekten istemiyordu ya da kendini istemediğine inandırmaya çalışıyordu. Bunu nasıl çözebilirdim bilmiyordum ancak ikisinin

de üzüleceği noktaya gelmeden bu konunun halledilmesini istiyordum.

“Siz ne konuşuyordunuz fısır fısır?” diyerek konuyu değiştirdi Alperen.

Parmağımla saç tutamını kavradım. “Saçlarımı.”

“Saçını mı?” Saçlarımı incelemeye başladığında tek kaşı yukarı kalkmıştı. “Ne varmış kız saçında?”

“Hep salık bırakıyordum ya, bu sefer topladım. Olmuş mu diye soruyordum.” diyerek açıkladım. “Sence olmuş mu?”

Gözleri kısıp büyük bir ciddiyetle yüzümü ve saçlarımı incelerken Deniz’in kolunu vurmasıyla başını aşağı yukarı salladı. “Mükemmel olmuş.”

“Çok düşündün?” Deniz aramızda kalmış, bir ona bir bana bakarken işaretparmağımla Alperen’e doğrulttum. “Yalan mı söylüyorsun bana? Olmamış değil mi?”

Avucunu dudaklarının üzerine kapattı. “Dilara’nın üzerine yemin ederim ki yalan söylemiyorum. Çok büyük yemin ettim bak.”

Parmağı geri indirirken saçımı sırtıma doğru savurdum. “Neyse ki çok büyük yemin ettiğinin farkındayım Alperen. Bu seferlik inandım.” Utku Deniz önce savurduğum saçıma şöyle bir bakmış, ardından bu halimize gülerek başını iki yana sallamıştı.

Başım daha yarım saat olmasına rağmen ağrımaya başlarken kalkmak için dakikaları sayıyorum desem yalan olmazdı. Atlas gelmem için bin farklı şekilde ısrar etse de geldiğimden beri yanıma uğramamıştı. Masa masa dolaşıyor olsa da genelde yanında ilk kez gördüğüm sarışın bir kızla dans ediyordu. Sanırım bir süredir bahsettiği flörtü bu kızdı. Eymen takım arkadaşıyla dans etmeyi bırakırken Alperen ve Deniz de bir ara yanımdan kalkmışlardı. Pasta kesildikten sonra takımca fotoğraf çekilmişlerdi. Tüm Galatasaray takımı Atlas’ın etrafına dizilmişken çektikleri karenin ardından bir karede de Torreira’nın

bir parça pastayı Atlas'a yedirdiği an fotoğraflanmıştı. Elbette Lucas yalnızca onunla kalmamış parmağıyla aldığı kremayı da Atlas'ın burnuna sürmüştü.

Pastayı yüzüne yedirmediğine şükretmeliydi bence. Fikrimce.

Atlas takım arkadaşlarının tebriklerini alırken Deniz ve Atlas'ın bir ara yan yana geldiklerini görmüştüm ama bu çok kısa sürmüştü çünkü Deniz onunla konuşmasının hemen ardından mekândan ayrılmıştı. Onun birden ortadan kaybolmasının nedenini anlamaya çalışsam da nafileydi. Fark etmeden omuzlarımı düşürdüm. Onları böyle bözük gördükçe içimdeki kötü hislerin ortaya çıkmasına engel olamıyordum. Zaten her şeyi hızlıca kötüye yormaya oldukça müsait biriydim.

Atlas'ın artık etrafının boşalmasıyla yanma ilerledim. “Yine yaptın şovunu.” diye konuştuğumda sırtımaya başladı.

“Atlas Uzunlar farkı Laracığım.” diyerek yanağımdan makas aldı. “Gel fotoğraf çekelim.” Başımı aşağı yukarı sallayarak yanına geçtiğimde kolunu omzuma attı. Bu gece için özel ayarladığı fotoğrafçı bizi çekerken özenle yaptığı saçlarını karıştırdım. “Kızım kaç saat uğraştım bu saçla, senin haberin var mı?”

Omuz silkerek gülümsedim. “Jöle banyosu yapmışsın alt tarafı. Abdülkerim ya da Yunus'la mı hazırlandın partine hayırdır?”

Yüzünü astı. “Çok yakışıklıyım, moralimi bozma.”

“Aman.”

Sırıttı. “Ayarlayayım mı sana birini buradan? Bak çok yakışıklı çocuklar var.”

Gözlerim kocaman açılırken koluna vurdum. “Kendin ne yapıyorsan yap ama beni rahat bırak.”

“Niye be kızım? Meslektaşına gelin alalım seni. Nikâh şahidin olurum bak.”

Elimi *istemem* dercesine kaldırdım. “Yeterli. Atlas.”

Tanımadığım bir arkadaşının yanına gelip onu çekiştirmeye başlamasıyla baş selamı vererek yerime döndüm. Mekân

kalabalık olsa da ferahtı. Birçok davetli pistte dans ederken bazılarıysa localarda oturarak sohbet ediyorlardı. Ortam hâlâ karanlıktı, renkli ışıklar hafiften başımı döndürecek gibi olsa da bakışlarım sürekli olarak enfes Boğaz manzarasına kaydığından kendimi daha iyi hissediyordum.

Bir süre sonra Deniz girişte belirmişti ancak bu sefer yalnız değildi. Yanında daha önce görmediğim esmer bir kız vardı. Birbirlerine gülerek içeri girdiklerinde bakışlarımı hızla onlardan çekerek karşılıklı dans edenlere çevirdim.

“Utku’nun yanındaki kim ya?” diye soran Dilara’ysa bana hiç yardımcı olmuyordu. Önümdeki sudan bir yudum alarak bilmiyorum anlamında dudaklarımı büzdüm. “Sevgilisi mi acaba?”

Dans edenlerin arasında dolaşan gözlerim hızla ona döndü. “Her yanımızda olan sevgilimiz mi oluyor yani?”

“Neden olmasın? Utku genç, yetenekli ve yakışıklı bir adam. Bu zamana kadar yanında birini görmememiz garip bence.”

Lara Güneş derin düşüncelere dalmış gibi...

“Doğrudur.” demekle yetindim.

Birkaç saniye yüzüme öylece bakıp ardından kahkaha atmaya başladı. “Keşke yüz ifadeni çerçeveleyebilseydim Lara.”

Kaşlarımı çattım. “Yalnızca öylesine bir soru sormuştum.”

“Ben de Alperen’e aşığım.”

Dudaklarım birkaç kez açıp kapandı. “Pes.”

“Hayır bir de kendinin bile farkında olduğun şeyleri bana karşı inkâr etmen de ayrı bir olay. Yan yana durduğunuzda her şey kabak gibi ortada olmasa inanacağım da neyse...”

Bir şey söylemedim. Ne diyebilirdim ki? Hissettiğim şeylerden kaçacak değildim. Belki küçük bir etkilenmeydi ama bir şeyler olduğu kesindi. Yani en azından benim tarafımdan olaylar böyle gelişmişti. Yine de ona söyleyebileceğim kadar büyük bir mesele değildi. Kaldı ki bana yalnızca arkadaşça duygular besleyen bir adam vardı karşımda. Kendimi denizin

ferah sularına mı bırakıyordum, yoksa bile bile ateşe mi yürüyordum, bilmiyordum.

Dakikalar birbirini kovalarken Deniz oturduğumuz masaya tek başına gelmiş, yanımdaki yerini almıştı. Ona hiç bakmadan Boğaz manzarasını seyrederken başını eğerek yüzümü görme-ye çalıştı. “Sıkıldın mı?”

Gözucuyla bana yaklaştırdığı yüzüne baktım. “Biraz. Zaten kalkarım çok geç olmadan.”

“Ben de seninle kalkarım.” dediğinde duraksadım. “Yarın maç var. Sabaha kadar durursam kötü etkiler.”

Bakışlarım az önce içeri beraber girdiği kızı ararken konuştum. “Yalnızca sen mi benimle kalkacaksın?”

“Alperen ve Eymen kalırlar gibi.” dedi o da benim ne aradığımı anlamak ister gibi bakışlarını etrafta gezdirirken. “Seni eve bırakır, oradan da evime geçerim. Dilara’yı da bırakalım mı?”

Aradığım kişiyi Eymen’in yanında buldum. “Bilmem.” Eymen’le dans ettiklerini görünce kaşlarımın havaya kalkmasına engel olamadım. Deniz de nereye baktığımı bulmuş olacak ki açıkladı. “Eymen’in kuzeni. Kapıda karşılaştık biz de.”

Dudaklarım iki yana kıvrıldı. “Öyle mi? Bilmiyordum. Tatlı birisine benziyor.”

Kıza tekrar bakmadan umursamazca omuz silkti. Bu ilgilenmiyorum mu demekti? Yoksa ben istediğim gibi mi yorum-luyordum bazı hareketlerini?

Gecenin ilerleyen saatlerinde yavaş yavaş mekân boşalırken yalnızca Galatasaray takımının kalmasıyla birlikte Atlas’ın isteğiyle mekânda *Aşkın Olayım* çalmaya başladı. Aklıma gelen detayla, “Sana sosyal medyada yapılan editleri görüyor musun?” diye sordum.

Gülerek takım arkadaşlarını izlerken soru sormamla birlikte ilgisini bana çevirdi. Muhtemelen neden birden bunu sordüğümü sorguluyordu. “Sosyal medyada uzun zamandır yalnızca

fotoğraf paylaşp çıkıyorum.” dedi. “Yapılanları da görmedim. Ne paylaşmışlar?”

“Icardi’yi Aşkın Olayım şarkısıyla paylaştıkları gibi seni de Kardan Adam şarkısıyla paylaşıyorlar. Hatta bir tanesi bayağı patladı.” Heyecanla olduğum yerde doğrulurken ekledim. “Sana da izleteyim mi bir ara?”

Renkli ışıkların yüzüne vurduğu anlarda kirpiklerimin altından yüzünü seyrediyordum. Yüzündeki düz ifade dağılırken gülüşünü hiç de saklama gereği duymadan başını aşağı yukarı salladı. “Olur.” diye konuştu yumuşacık bir ses tonuyla. “İzlet bana bir ara.”

Aramızdaki son konuşma bu olurken takım arkadaşları onu çağırınca yanlarına gitmiş, onlarla Aşkın Olayım şarkısına eşlik etmişti. Nakarat kısmı geldiğinde sol elini havaya kaldırarak, “Aşkın olayım.” diye bağırdı Utku Deniz. Saatler ilerledikçe, sıcaqlamasının da etkisiyle birkaç tutam saç alnına dökülmüştü. Uzun boyuyla takım arkadaşlarının bazılarının yanında kendini oldukça belli ederken basit bir gömleğin bile üzerine inanılmaz yakışması onu daha da öne çıkarıyordu.

Kendi aralarında eğlenmeye devam ederlerken başım iyiden iyiye ağrımaya başlayınca Atlas’la görüşüp artık gideceğimi söylemiştim. Bu tarz ortamların asla bana göre olmadığını bir kez daha anlamıştım. Yüksek ses başımı ağrıtırken, dans etmeyi sevmeyen biri olarak kesinlikle tercih edeceğim mekânlardan olamazdı kulüpler.

Dışarı çıkıp gecenin karanlığında derin nefesler almaya başladım. Dilara benimle çıksa da Deniz’in bırakmasına gerek olmadığını söylemiş ve bizden ayrılmıştı.

Şimdi Deniz’in arabasının hemen yan koltuğunda oturmuş akıp giden yolu seyrediyordum. Koltuğa iyice gömüldüm.

“Maçta olacaksın değil mi?”

“Evet.” diyerek onayladım onu. Sol kolunun dirseğini açtığı cama yaslamış, gece boyunca bunaldığından olacak ki arabaya

binince gömleğinin bir düğmesini daha açmıştı. “Sezona çok iyi başladığınızı düşünmüyorum.” dedim dan diye. “Fenerbahçe her maç üç ya da dört gol atıyor. Gol yemediğini de düşünürsek averaj konusunda avantajlı. Aslında iyi oynuyorsunuz ama o kadar kaçan gol oluyor ki maçlarınızda... Senden bahsetmiyorum tabii. Ayağına top geldiği an acımadan yolluyorsun ağlara.”

Altdudağını dişlerinin arasına alarak güldü. “Takıma hâlâ alışamayanlar var. Onun da etkisi oluyor tabii ama farkındayız her şeyin. Son dakika alınan maçlarla şampiyonluk gelmez. Her maç daha iyi olmak için çalışıyoruz, her antrenman üzerine daha fazla katarak ilerliyoruz. Şu direktan dönen top sorunu-muzu bir halletsek bahsettiğin problem ortadan kalkacak.”

“Halledeceğinizden şüphem yok. Yalnızca en kısa sürede toparlamalısınız. Yeni transfer var mı?” diye sordum ciddiyetten tamamen uzak bir şekilde. “Kimleri alacaksınız? Söz sır tutarım.” Şirince sırttım. “Bana güvenebilirsin.”

“Bir düşüneyim.” derken bakışlarını yoldan ayırmadı. “Bir Zaniolo transferi gerçekleşir gibi.”

“O haber gerçek mi ya?” diye sordum. “Kimse ciddiye almamış da.”

“Transfer edilmek istenildiği doğru ama şu an için gelmez. İlk yarı bitimine doğru olabilir. Kesin bir şey yok ortada.”

“Sana teklif var mı? Sezon sonu için bazen erkenden teklif yapıyor yabancı takımlar.”

“Var ama...” derken tek eliyle direksiyonu sola doğru çevirip devam etti. “İlgilenmiyorum.”

“Önce Galatasaray şampiyonluğu.” dedim röportajına atıf yaparak. “Birileri böyle söylemişti.”

“Birileri unutkan olmasına rağmen bazı detayları aklından çıkarmıyor.” dedi, sesinde imalı bir ton seziyordum. “Birileri keşke her konuda böyle olsa.”

Kaşlarımı çattım. “Bu da ne demek?”

“Yine hemen çatıldı o kaşlar.” dedi eğlenerek. Onun aksine ben hiç eğlenmiyor, merakla ima ettiği şeyi açıklamasını bekliyordum. “Söylemeyeceğim.”

Huysuzca yerimde kımıldadım. “Ne demek söylemeyeceğim? Yazık değil mi bana?”

Araba yavaşlayıp en sonunda evimin önünde durduğunda kemerini çıkararak bedenini bana döndürdü. “Genel olarak unutkan olduğundan bahsediyorum.” dedi. “Dahası yok.”

Kemerimi çıkararak kucağımdaki çantamı kavradım. “Hiç inandırıcı değilsin, bunu bil Deniz.”

“Bak ya.” diyerek güldü. “Yalan söyler miyim ben sana?”

“Bazılarının B12’si düşündüğünden eksik olabilir.” diye homurdandım. “Ne olmuş yani her şeyi unutuyorsam?”

“Her şeyi değil yalnız. Benim röportajda söylediğim bazı cümleler hâlâ...” derken işaretparmağını şakağına yasladı, “burada duruyormuş.”

“Öyle kalmış aklımda.” diyerek kapıya uzandım. “Bıraktığın için teşekkür ederim. Yarın maçta başarılar.” Kapıyı açıp dışarı çıktığımda tekrardan kapatmadan önce başımı sol omzuma doğru eğdim. “İyi olan kazansın.”

Dilini altdudağının üzerinde gezdirirken parmaklarıyla direksiyonun üzerinde ritim tutuyordu. “Utku Deniz’i olan kazanmasın mı?” diye sordu.

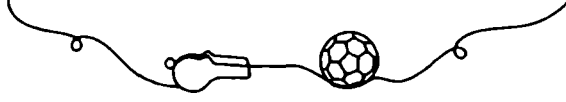
“Ben bilmem.” dedim son heceyi uzatırken. “Biliyorsun ki oldukça tarafsız biriyimdir.”

“Öyle olsun bakalım. Unutmam ama bunu?”

“Unutma bakalım.” dedim az önceki tavrına karşılık olarak. Kapıyı kapatacağım sırada baş selamı verdi. İyi geceler dileyerek arabanın kapısını kapatıp apartmandan içeri girdim. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak anahtarım ile eve girip sessizce kapıyı ardımdan kapadım. Deniz’in hâlâ beklediğini bildiğimden koşar adımlarla sokağı gören cama çıkarak el salladım. Bu halime karşı gülümserken el sallayarak karşılık verdikten

sonra arabasını hareket ettirdi. Gözden kaybolunca elimi kalbimin üzerine yaslayıp derin bir nefes aldım.

Hasar büyük, kalbim gidiyor elden...

“Sakatlandı mı?”

“Galiba.” diyerek daha iyi görebilmek için bir adım öne çıktı. Görevliler ve takım arkadaşları etrafını sardığından hiçbir şey göremiyorduk. Ciddi bir durum olmaması için dua ederken hüznün çoktan kapılarını aralamıştı. “Ambulans giriyor sahaya Lara.”

Dilara’nın endişeli sesiyle birlikte titreyen ellerimi birleştirirken ambulans sahanın içine doğru girdi. Görevliler sedyeyi Alperen’in yattığı yere götürürken birkaç takım arkadaşı bakamıyor olacak ki oradan uzaklaştı. O kadar mı kötüydü? Bakamayacak kadar mıydı?

Biz henüz ne olduğunu görememiştik çünkü çoktan takım arkadaşları ve sağlık ekibi etrafını kapatmışlardı. Stadyumda büyük bir uğultu hâkimken herkesin endişeyle sahayı izlediğini biliyordum. Televizyon ekranında taraflı tarafsız herkesin de bizimle aynı duyguları paylaştığının bilincindeydim çünkü sporcu sakatlığının şakası olmazdı.

Alperen sakatlanmıştı.

Hem de ambulansla maçtan acilen çıkarılacak kadar.

Etrafındakiler daha rahat hareket edilebilmesi için geri çekilirken Alperen görüş açımıza girdi. Sedyeye bindirilen Alperen’i ilk o an görürken yüzündeki ağlamaklı ifade ve gözünden akıp giden gözyaşıyla Dilara’ya kaydı bakışlarım.

Yüzünde mimik oynamasa da gözlerindeki endişe her şeyi açıklıyordu.

Deniz sedyeye bindirilen Alperen ile ambulansa doğru yürürken ona bir şeyler söylüyor, elini bir an olsun onun omzundan ayırmıyordu. Atlas da sedyenin diğer tarafında Alperen'le birlikte ilerlerken Eymen bir köşede, ellerini yüzüne kapamış bir vaziyette yere çömelmişti.

Ağlıyordu. Yüzünü görmemize gerek bile yoktu.

Hüzün her birimizin en derinine davetsiz misafir olarak giriş yaparken hepimizin şu an tek bir dileği vardı. O da Alperen'in sakatlığının futbol kariyerini uzun süre etkileyebilecek kadar ciddi olmamasıydı.

Ambulansa bindirilmeden hemen önce bakışlarım bir kez daha ona kaydı. Alperen yumruk yaptığı elini dudaklarına bastırırken daha sesli ağlamamak için mücadele veriyordu.

Bir saat öncesinde kendi evindeki maça ilk on bir başlayacağı için kahkahalar atan adam şimdi kızarmış gözleriyle ağlamamak için direniyordu.

Daha yeni form tutmuştu. Uzun bir süre yedek kalmış, maça yalnızca son dakikalarda girebilmişti. Bu onu daha da hırslandırırken dostlarının da desteğiyle daha fazla çalışmış, hem umudunu hem de azmini diri tutarak kendini ilk on bire yazdırmayı başarmıştı. Bunun mutluluğu henüz çok tazeyken rakip takımın yanlış bir hareketiyle büyük heveslerle başladığı o maçtan ambulansla ayrılıyordu.

Kocaman bir gülüşle adım atmıştı yeşil sahaya, durmak bilmeyen gözyaşlarıyla ayrılıyordu.

Ambulans sahanın içerisinden hızlıca çıkarken herkes bir köşeye dağılmıştı. Bakışlarım Deniz'de takılı kalırken yere çömelmiş, avucunu dudaklarına bastırmış bir halde ambulansın ardından bakakaldığını gördüm.

Kalbim üzüldü. Evet, kalbim üzülüyordu çünkü bu duyuların başka bir açıklaması yoktu.

Alperen öyle bir adamdı ki sizde bir yer edinmesi için birkaç gün yeter de artardı. En başından beri bana yaklaşımla

abimmiş gibi hissettirmişti. Şimdi onu bu halde görmek takım arkadaşlarını, hocasını, taraftarını ve bizi apayrı üzmüştü. Hele ki yükselişte olduğu dönemde bunu yaşaması herkesi kahre diyordu. Maç geçmek bilmeyen dakikaların ardından çalınan düdükle birlikte yeniden başladı. Henüz maçın bitmesine vardı. Galatasaray takımı Alperen'in ardından düşse de oyuncular oynamak zorundalardı. Her biri zor da olsa oyuna odaklanmaya çalışırken yeniden yerime oturarak Dilara'ya döndüm.

“Maç çıkışı hastaneye geçeceğim.” diyerek konuştum. “Sen de gelir...”

“Geleceğim.” diye sözümü kesti net bir tavırla. “Birlikte geçeriz.”

Başka bir şey söylemeden başımı salladım. Skor 2-0'dı. Gollerden birini Eymen atarken diğerini Alperen atmıştı.

Dakika kırk beşti. İlk yarının bitmesine yalnızca iki dakika kalmıştı ve Galatasaray köşe vuruşu kullanacaktı. Vuruşu kullanacak olan kişi Deniz'di. Topu alarak yerine geçmeden önce Alperen'in yanına ilerlemiş, kulağına bir şeyler söyleyerek yerine geçmişti. Herkesin hazır olmasının ardından Deniz düdükle birlikte topa sertçe vurdu. Top kalabalığa doğru, tam olarak Alperen'in ayaklarına düzgün bir şekilde uçarken Alperen bu fırsatı kaçırmadan zıplayarak kafa vuruşuyla topu ağlara gönderdi.

Alperen Kalkan müthiş bir kafa golüyle bu sezon kendi evinde ilk on birde çıktığı ilk maçta golle buluşmuştu.

Golü atmasıyla birlikte büyük bir coşkuyla taraftarına koştu, bir kolunu havaya kaldırırken havaya zıpladı. Deniz'in ona doğru geldiğini görmesiyle hafifçe eğilerek sırtına birkaç kez dokundu. Utku Deniz adımlarını hızlandırıp koşarak Alperen'in sırtına atlarken ellerini yumruk yaparak havaya kaldırdı.

Utku Deniz, en başından itibaren Alperen'in kariyeri için desteğini esirgemezken bu maçta da ona gol attırmak için uğraşmış ve başarmıştı. Gol sevinçlerinin ardından Alperen ta-

kım arkadaşlarına sarıldı ve sonra Deniz'i kendine çekerek kafasının üzerinden öptü teşekkür edercesine. Güzel bir dostlukları vardı. Bencillik olmayan, fedakârlıkla dolu...

Arkasını dönerek kameralara doğru sol elinin işaretparmağını kaldırdı, sağ eliyle ise C harfi yaparak sol elinin işaretparmağıyla birleştirdi.

D harfi yapmıştı.

Dudaklarımdan kıkırtı yükselirken Dilara'nın koluna dokundum. "Golün mimarı belli, golün sahibi belli, kime armağan edildiği de şimdi belli oldu."

Kulağının arkasına sıkıştırdığı saçlarına dokunurken önüne düşmelerini sağladı. "Bu adam gerçekten diyecek söz bırakmıyor."

Hocam ben bu cümleyi etkilendim olarak kabul ederdim ama.

"Adam stoper ama gol atıp sana armağan etti Dilara. Çok yakında attığı gollerin ardından stadyumda Dilara şarkısını çaldırmaya başlarsa ben şaşırmam. Sen de şaşıрма."

Başını iki yana sallarken avucunu alnına yasladı. "Ne yapacağımı da ne diyeceğimi de bilmiyorum, üzerime gelme."

Gülerek önüme döndüm. Alperen gerçekten tüm tuşlara basıyordu. Dilara'nın nereye kadar direneceğini merak ediyordum.

"Galatasaray'ımızın ikinci golü! Kırk numaralı formasıyla! Kalgan?"

Stadyumdaki herkes aynı anda bağırdı: "Al-pe-ren!"

Maç öncesi konuşmalarımız aklıma gelirken gururlu bir anne edasıyla alkışladım onu. Mailime gelen Alperen Kalgan editini sayfada paylaşarak altına, "Ben döndüm, dedi. Kafa golüyle takımına ikinci golünü kazandırdı. ALPEREN KALGAN" yazdım. Stadyumdaki atmosferi de birkaç videoyla takipçilerimizle paylaşmamın ardından yeniden akıp giden maça odaklandım.

Bu gece Alperen'in en mutlu gecesi olacak gibi duruyordu.

Yanılacağımı bilmeden büyük bir umutla düşünmüştüm bunu.

O anların aklıma bir bir düşmesiyle boğazıma büyük bir yumru otururken yutkunamadım. Bir insanın büyük hevesle başladığı işlerin hüsrarla bitmesinin nasıl can yaktığını çok iyi biliyordum. İnanın bilmek istemezdim.

Alperen hırslıydı ancak onu tanıdığımdan beri görmüştüm ki çabuk düşebilen biriydi. Bir futbolcu için sakatlık dönüm noktasıydı. Ya sakatlıktan sonra çok daha iyi bir şekilde geri dönerdi ya da o psikolojiyle bir daha eski formunu yakalayamaz ve önce yedeklere düşer, ardından başka takımlara transferi gerçekleşirdi.

Maç öncesinde bugünün kadroları açıklandığında yan yana değildik ama beni görüntülü aramıştı. Birden neden görüntülü aradığını anlamasam da aramayı kabul ettiğimde maçtan bir gün öncesinde yaptığımız konuşmadan dolayı aradığını anlamıştım. Henüz kadroları görmemiştim. Bir gün öncesinde Alperen umutsuz olsa da ona inandığım ve desteklediğim için kadrolar açıklandığında beni aramıştı. Ona inandığımızı söylememiz bile gözlerinin parlamasına sebep olmuştu.

Birini mutlu etmek bazen bu kadar kolay olabiliyordu.

Bana olan inancınızı boşa çıkarmadım, demişti aradığında.

Şimdi o hırsı gözlerinde bir daha göremeyecek olmamızın ihtimali bile hepimizi üzerdi.

Maçı bitiren düdük çaldığında stadyum ilk kez sakindi. Yalnızca takımını alkışlamışlardı. Galatasaray takımı maç çıkışına doğru hızla ilerlerken Dilara benden önce ayağa kalkmıştı. “Hadi, çıkalım biz de. Takım arkadaşları çıktığında gireriz yanma.”

Gözücüyla Deniz, Atlas ve Eymen'in koşarak içeri girdiklerini gördüm. Dilara'yı başımla onaylayarak ayağa kalktım ve stadyumun çıkışına doğru ilerledik. Bu gece yalnız iki-

mizdik, Yarkın yoktu. Stadyumdan çıkıp bir taksiye atlayarak Alperen'in götürüldüğü hastanenin adresini verdik. Başımı cama yaslayarak telefonumun mesaj kısmını açtım.

Lara Güneş: Biz hastaneye geliyoruz. Alperen müsait olduğunda haber verirsin olur mu? Dilara'yla birlikteyiz, biz de görmek istiyoruz.

Mesajı gönderip ekranı kilitleyerek Dilara'ya baktım. İfade-siz bir şekilde akıp giden yolu seyrediyordu. Hastaneye var-dığımızda bekleme odasına geçerek Deniz'den gelecek mesajı beklemeye başladık. "Ciddi midir?" diye sordu Dilara uzun süren sessizliğin ardından. Bakışlarım üzerine döndüğünde de-
vam etti. "Sakatlığı ciddi midir?"

"Öyle görünüyor." dedim uzatma gereği duymadan. Ger-çekleri dolandırmadan konuşmayı tercih ediyordum. "Umut-suz olmak istemiyorum tabii. Yukarı çıkınca öğreneceğiz zaten ama sezonu kapatmış bile olabilir."

"Çok mutluydu. Maça çıkarken, gol attığında... Seni gö-rüntülü aradığında sesini duydum. Küçük bir çocuğun neşesi vardı sesinde. Şimdi... Belki de son zamanlarda sürekli gö-rüştüğümüzden ama... Üzüldüm. Bayağı bir hem de. Kim olsa üzüldüm."

Kim olsa bu kadar üzülmeydi bana göre ama bunu ona söy-lemedim. Üzerine gitmek istemiyordum. Dilara yaşadığı bir-çok hissi kabul etmeyen ve reddeden biriydi. Üzerine gitmek onu boğmaktan başka bir işe yaramazdı, bu yüzden sessiz kal-mayı tercih ettim.

Telefonuma gelen aramayla ikimiz de doğrulduk. Ekranda gördüğüm isimle aramayı bekletmeden açtım. "Selam." dedi sesinden bile üzgün olduğu anlaşılan Deniz. "Herkes gitti. Biz bizyiz."

"Selam." dedim sakince. "Birkaç dakikaya geliyoruz."

"Tamamdır." dedi, bir soluk bıraktı. "Görüşürüz."

Asansördeyken Alperen'in odasının bulunduğu kata basarak sırtımı aynaya yasladım. "Canımızı sıkmayalım." dedim. "Alperen'den bahsediyoruz. Bu sakatlığı da bir an önce atlatacaktır."

"Canımı sıkmıyorum." dedi Dilara bana hiç bakmadan. "Üzüldüm yalnızca."

"Peki."

Boş koridorda 205 numaralı odanın önünde durduğumuzda kapıyı tıklatıp ilk olarak ben içeri girdim. Gördüğüm ilk yüz Atlas'ınki oldu. Tekli koltukta o otururken koltuğun kolunda Eymen oturuyordu. Yatakta ayağı sarılı bir şekilde uzanan Alperen ve hemen yanındaki sandalyede oturan Utku Deniz'i görüp tebessüm ettim. Bana epey yorgun bir halde karşılık verdiğinde asıl nasıl olduğunu merak ettiğim yüze döndüm.

Alperen'in gözleri kızarmış ve şişmişti. Durgun bakışlarını kaçıtırırken yanına giderek yatağının kenarına oturdum. "Selam. Nasılsın ligin en iyi yerli stoperlerinin bir numarası?"

Dudakları her şeye rağmen mutlulukla kıvrılırken gözücüyle Deniz'e baktım. Göz kırparak gülümsedi. Doğru yoldaydım. Alperen Kalkan'ın kalbine giden yolu keşfetmiştik.

"Nasıl olayım?" Eliyle bacağına gösterdi. "Hayatım bitti."

"Hayatın falan bitmedi kardeşim." dedi Utku Deniz. "Küçük bir aksilik. Halledeceğiz."

Alperen ona hiç bakmadan alayla güldü. "Sol diz ön çapraz bağım zedelendi ve dış menüsküsümde yırtık var Utku. Sabah ameliyat olacağım. Sezonu daha ilk aydan kapattım sayıyorlardır belki de kim bilir. Neyi nasıl hallediyormuşuz kardeşim?"

"Dünyanın sonu değil ya Alperen." diyerek araya girdim. "Takımın sezonu kapatmaman ve erkenden dönebilmen için her şeyi yapacaktır. Şu an duygularını anlayamayız biliyorum ama kendini yiyip bitirme. Biz de yanındayız."

"Eyvallah kardeşim." diyerek tebessüm etti zor da olsa.

Bakışları omzumun üzerine kayarken asıl görmek istediği kişinin sonunda odaya girdiğini anladım. Ben olduğum yerden kenara çekildiğimde Dilara omzunda bulunan çantasının askısını sıkıca tutarak yatağa doğru ilerledi. “Geçmiş olsun Alperen.”

Alperen yine bakışlarını kaçırırken başını aşağı yukarı salladı. “Eyvallah.”

Dilara yutkunurken bir an ne diyeceğini bilemeden durdu. “Ben... Gerçekten çok üzuldüm. Bir ihtiyacın var mı?”

“Yok.” dedi başını kaldırmadan yalnızca gözleriyle ona bakarak. “Sen de düşünüp geldin, zahmet ettin sağ olasin.”

“Ne zahmeti? Tabii ki gelecektim.” Hafifçe boğazını temizledi. “Nasılsın?”

“Nasıl olunursa öyleyim.”

Bir süre sessiz kaldılar. Hepimiz durmuş film izler gibi ikisini seyrediyorduk. “Lara söylediklerinde haklı. Şimdi böyle bir durumda seni anlayamayız belki ama hepimiz yanındayız. Ben de buradayım.” Alperen birkaç saniye bir şey demeden öylece ona baktı. “Hem daha herkese ligin en iyi stoperiyim dedirtecektin, değil mi?” Bugün onunla konuşmalarımızı duymuştu. “Dedirtmen için önünde uzun bir zaman var. Vaz mı geçiyorsun yoksa? Ben de görmek için sabırsızlandığımı söylemiştim Lara’ya ama...”

“Vazgeçmiyorum.” dedi Alperen aniden yüksek sesle. Gülmemek için işaretparmağını dudaklarına bastırdım. “Elbette vazgeçmiyorum Dilara. Bizim sözlüğümüzde öyle bir kelime yok. Utku’nun da dediği gibi halledeceğiz.”

Az önce Deniz’e *neyi hallediyormuşuz* diye kızan adama da bakın...

Dilara ilk kez bu kadar içten gülümsedi. “Bunu duyduğuma sevindim.” Alperen’in diğer tarafındaki boş sandalyeye oturdu.

“Ben de geldiğine.” dedi ve odada bizim olduğumuzu yeni fark ediyor olacak ki ekledi. “Hepinizin geldiğine yani... Lara bacım hoş geldin vallahi.”

“Hoş buldum vallahi Alperen.” dedim gülerek. “Bir an görünmezliği buldum sanıp çok korktum.”

“Ayıp ediyorsun ama.” dedi. “Bakın zaten fiziksel olarak sakatım, bir de ruhsal olarak sakatlamayın beni.”

Utku Deniz hemen yanında duran masadan bir bardak su alarak ona uzattı. “Al su iç kardeşim. Kimsenin sana ruhsal saldırı yaptığı yok. Onu daha çok sen yapıyormuşsun gibi görünüyor.”

“Sağ ol Boşnak böreğim.” diyerek bardağı aldı. “Asistine kurban olduğum.”

“Siz nasılsınız?” diyerek diğerlerine döndüm.

Atlas tekli koltukta biraz daha yayılarak uzanır vaziyete geçti. “Yorgun. Doğum günü hediyem olarak bana sakatlığını vermen hiç hoş olmadı Alpingo. Dün bir yaş almıştım zaten, bugün on yaş daha aldım.”

“Yarın ameliyata gireceğim diyorum, adamın dediğine bakın.” diyerek tip tip ona baktı. “Kusura bakmayın paşam. Doğum gününden sonraki gün sakatlandığım için özür dilerim.”

Atlas, “Önemli değil.” dedi sırf onu gıcık etmek için. “Bu seferlik böyle oldu ama bir daha olmasın canım.”

“Canına tüküreyim.”

“Abi valla ben hâlâ ağlamamak için zor duruyorum.” diyerek parmaklarını gözlerine bastırdı Eymen. “Bu sakatlık beni de ruhen sakatladı galiba.”

“Oğlum buradakinin moralini düzeltiyoruz, bu sefer de oradan sen başlıyorsun.” dedi Deniz ayağa kalkıp onun yanına ilerlerken. “Güneş sen geç otur benim yerime.”

Bana hiç bakmadan söylediği sözün üzerine itiraz etmeden yatağın etrafından dolanarak kalktığı yere oturdum. Deniz, Eymen’in yanına giderek kıvrıcık saçlarını karıştırdı ve başını göğsüne yaslamasını sağladı. “Alperen en kısa sürede sahaya çıkmak için savaş verirken biz de o sahada onun için daha hırslı

oynayacağız kardeşim. Tamam mı? Böyle ağlayıp durmayın harbiden sinirleniyorum.”

“Gel buraya gel.” diyerek onu yanına çağırdı Alperen. “Kıvırcık salatam benim. Gel sarılayım sana bir. Boşnak böreğini sinirlendirme, sonra hiç çekilmiyor suratı.”

Eymen dolu gözleriyle onun yanına gelirken Deniz de bu fırsattan istifade çay alacağını söyleyerek odadan ayrıldı. Arkasından gitmek için ayaklanacağım sırada Atlas benden önce davranarak Deniz’le gideceğini söylemiş ve hızlı adımlarla odadan ayrılmıştı. Arkasından öylece bakakaldığımda Dilara da lava-boya gitmek için odadan çıkmıştı. Eymen Alperen’in kafasının üzerinden öperek geri çekildi. “Keşke doktor olsaydım abi.”

“Hayırdır kardeşim ülkedeki doktorlara ne oldu? Sen futbolculuktan devam et, başımızı derde sokma.”

Eymen başını salladı. “Seni ellere emanet etmek durumundayım bu seferlik.”

“El mi? Yener Abi de girecek ameliyatıma. Aman duymasın.”

“Yener Abi?” diye sordum. “Kulüp doktorunuzdu değil mi?”

Alperen, “Evet.” diyerek onayladı beni. “Valla Dilara var diye söylemedim ama çok pis korkuyorum Lara. Allah çarpsın ağlayacağım, kendimi zor tutuyorum.”

“Valla ben de en son bu kadar üzüldüğümde Neymar sakatlanmıştı Alperen.” dedim hüznle.

Eymen şok içinde bana döndü. “Sen Neymarcı mısın yoksa? Ato duymasın.”

Ellerimi teslim olurcasına kaldırdım. “Ben kimseci değilim de Atlas ne alaka?”

Alperen ofladı. “Ato ve tripleri işte. Kendini Neymar’la kıyaslıyor paşam. Şöyle ağız dolusu bir söverdim de sen varsın diye susuyorum Lara. Zaten bundan sonra yalnızca dua edeceğim. Önceden de ediyordum ama artık küfre de tövbeliyim.”

Limonlu kekimiz Icardi’den sonra, ortama imanlı kek olarak giriyordu Alperen.

Kıkırdadım. “Ben de senin için ederim.”

“Eyvallah.” dedi. “Cuma namazına da gidemeyeceğim bu ayakla.”

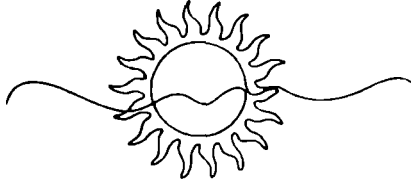
“Abi ben ne yapar eder sana camide o cuma namazını kıldırırım, sen dert etme.”

“Gözünden akan yaşa ortak olacak kaç kişi var ki kardeşten başka? İyi ki varsın Eymen’im.”

Ellerimin arasındaki telefonumun titremesiyle birlikte gördüğüm isim gülümsememe sebep olsa da mesajın içeriği o gülümsemeyi saniyeler içinde soldurmaya yetti.

Mesaj babaannemdendi.

Mesajın içeriği ise Allah’ın belası amcam ve oğluydu.

bölüm ON

*K*aranlık, kapılarımı izinsizce aralayarak gitgide daha da yaklaşıyordu. Beterin beteri gerçekten hep bir anı bulmak zorunda mıydı, yoksa yalnızca her defasında bana mı denk geliyordu?

Karşımda biraz olsun üzülebileceğim biri yoktu. Karşımda yüzsüzce dikilen iki kişinin birbirinden farkı da yoktu. Biri neyse, diğeri de en az onun kadar beterd. Yılların hüznünü bana aşıl原因an ikili değillerdi belki ama en az başlatan kadar suçlulardı onlar da. Düşene bir de biz vuralım misali hayatımın tepetaklak olmasında büyük etkileri vardı.

Amcam ve onun oğlu.

Adını anmayı sevmezdim, angut yeterli bir hitap şekliydi onun için.

İndiğim taksinin yanımdan uzaklaşmasıyla birlikte onlara doğru adımladım. “Ne işiniz var burada?”

Apartmanın hemen önünde arabalarına yaslanmış bir halde dikiliyorlardı. Babaannemin kapıyı açmaması üzerine sokakta kalmışlardı. Kraliçemsin Hatoş’um! Bu beni biraz olsun keyiflendirse de hiçbir mimik göstermeden karşılarına geçtim. “Amcanı böyle mi karşılıyorsun Lara?”

En son babaannemi hastaneye kaldırdığımız gün onu aradığımda duymuştum sesini. Benim ağlamaktan boğuk çıkan sesime karşı, onun aldığı habere rağmen hayat dolu sesi karşı karşıya kalmıştı o gün. Bir kez daha göstermişti ne kadar merhametsiz bir adam olduğunu.

Yılların bana öğrettiklerine rağmen yine de ruhunda merhamet kırıntıları barındırabileceğini düşünen benim aptallığım olsundu bu da.

“Kırmızı halı mı bekliyorsun?” diye sordum. Sinir bozan gülümsemesini yüzüne yerleştirdi *angut*. “Tekrar mı sormam gerekiyor? Neden buradasınız?”

Amcam yaslandığı yerden doğruldu. “Annemi görmeye geldim.”

Güldüm, tamamen alay dolu bir gülüştü bu ve bunu fark etmesi onun olduğu yerde dikleşmesine sebep olmuştu. “Hangi anneni?” Sorduğum soru bu kez kaşlarının çatılmasına neden olurken bir kez daha güldüm. “Kanser olduğunu öğrendiğinde de hastaneye kaldırıldığında da telefonda kuru bir geçmiş olsun dilediğin anneni mi? Yoksa yıllarca işin düşmedikçe arayıp sormadığın anneni mi?”

“Bunları konuşmaya gelmedim.” derken sesi sertleşmişti. Umurumda mıydı? Asla. “Annemle konuşmam gerekenler var. Kapıyı açmıyor.”

İçimde yanan ateş onları yok etmek istiyordu. “Hiç düşündün mü?” Sesimi normal düzeyde tutmaya çalışıyordum. Çünkü biliyordum. Yine olurdu. Kendimi tutamaz ve kriz geçirirsem senelerce uğraştığım anların hiçbir kıymeti kalmazdı.

“Annem neden kanser oldu diye. Ya da dur. Hiç annem acaba bizim yüzümüzden mi kanser oldu diye düşündün mü diye sormalıyım. Muhtemelen düşünmedin. Zaten düşünceli biri olsaydın bu durumda olmazdık, değil mi amca?” Derin bir nefes aldım. “Babaannemle konuşacağın hiçbir şey yok. Ne senin ne de kardeşinin. Başka bir şey yoksa... Araban arkanda.”

“Kardeşin dediğin insan senin baban...”

O. Kelimeyi. Söyleme.

Duyduğum kelimenin etkisiyle öfkeli bir tonda sözünü kestim. “Benim babam yok.” diye konuşurken tırnaklarımı avucuma bastırdım. Ellerimin titremesini fark etmemelerini diliyordum. “Annem de yok. Seninle hâlâ durup burada konuşuyorsam o da bizi rahat bırakman için. Tekrar tekrar aynı şeyleri söylemek istemiyorum. Buradan...” Bakışlarımı ondan oğluna çevirdim. “Gidin.”

“Annemle konuşmadan buradan gitmeyeceğim.” derken kararlı görünüyordu ya da öyle görünmeye çalışıyordu. “Madem bizi görmeye tahammülün yok o zaman direkt odana geçersin Lara. Annemle görüşmeme engel olamazsın. Söylediğim gibi, görüşene kadar buradan ayrılmam.”

“Sana iyi beklemeler o zaman. Konuşamayacaksın çünkü.” Seslerini duymaya, yüzlerine bakmaya daha fazla dayanamayacağımı anladığımda dönüp gidecektim ki sarf ettiği cümleyle olduğum yere çakılıp kaldım. Hayır.

Yıllar sonra yeniden aynı şeyler olmayacaktı.

Ellerimdeki titreme dizlerime doğru inerken yutkunamadım.

“Baban aradı. Oturduğunuz evdeki hakkını istiyor. Eğer ben halledemezsem onunla görüşmek zorunda kalırsın Lara. Bunu istemezsin değil mi?”

“Babam yok.” diye konuşurken iki kelime de güçlkle çıktı dudaklarımdan. Öfkenin yanındaki duygu her neyse içimde zirveye oturmaya çalışıyordu. O duygu korku muydu? Olmalıydı. “Bir daha sakın tekrarlama o kelimeyi.” İşaretparmagımı ona doğru döndürdüm. “Babaannem daha yaşıyor! Ne hakkından bahsediyormuş? Ne evlatlık yaptı ne de babalık. Bir de utanmadan seni arayıp oturduğumuz evin parasını mı istiyor? Ne olmuş? Yine kumarda mı kaybetmiş, yoksa kadınlara mı yedirmiş?”

Amcam iki adım atarak bana doğru yaklaştı. “Bilmiyorum Lara.” dedi ciddi bir ifadeyle. “Ben çok mu memnunum sanıyorsun baban tarafından rahatsız edilmekten? Diyorum ki... Siz evden çıkın. Satalım, parasını da verelim bir daha beni aramas...”

Sözünü kestim. “O adamın seni rahatsız etmesi benim ne kadar umurumda?”

Gerçekten onaylayacağımı mı düşünüyordu bilmiyordum ancak bu cümlele aramızda sessizlik oluştu. Dudakları birkaç kez açıp kapanırken sinirden titremesi daha da artan ellerimi görmesinler diye hırkamın ceplerine yerleştirdim. “Bizi artık rahat bırakın. Babaannem de ben de sizin ne paranızı istiyoruz ne de sevginizi. Yalnızca uzak durun, huzurumuzu kaçırmayın, o yeter. Kardeşini de ne yapıp edip susturmaya bak, babaannem yaşadığı müddetçe biz bu evden çıkmayacağız.”

“Yanlış yapıyorsun.” Umursamadım. Tekrardan arkamı dönerek apartman kapısına ilerledim. “Baban istediğini benden alamazsa sana gelecek.”

“İstiyorsa gelsin.” dedim omzumun üzerinden ona dönerek. Karşıma tekrar çıkacağı düşüncesi, içimdeki eski duyguları belki yeniden filizlendirmişti ama bunu onlara göstermeye hiç niyetim yoktu. “Geldiğinde karşısında istediğini yaptırmak için şiddet gösterdiği, oradan oraya savurduğu küçük çocuğu bulmayı bekliyorsa çok yanılıyor. Lütfen gelsin ama tamam mı? Bunları ona yetiştirirken, geldiğine pişman olacağını da eklemeyi unutma. Ben artık *yalnız* ya da savunmasız değilim.”

Dakikalar gibi geçen saniyelerin ardından gözleri kısıldı, usulca başını salladı. “Büyümüşsün.”

“Yıllar önce.” diye cevapladım. “Sayenizde hiç çocuk olmadım.”

Kilidini açtığım apartman kapısını açarak içeri girerken bu sefer de o angutun sesini duydum. “Ne zamandır bu kadar cersursun?”

Her ne kadar onun hakkında konuşmak, kaçtığım diğer duyguyu öne çıkarmış gibi görünse de öfke bu ikilinin yanında her şeyi geride bırakıyordu. Bedenimde hâkimiyet kuran ateşle gözlerimi yumdum. Onlara istediklerini vermek istemiyordum. Birinin amacı yalnızca kendi başındaki belaları def etmekken diğerinin amacı benim kötü hissetmemi sağlamaktı. Bunu zaten senelerce yapmışlardı. Buna uzunca bir süre istemeden de olsa izin vermişken artık dur demek zorundaydım. Yumduğum gözlerimi usulca aralarken zihnimi ele geçiren tüm olumsuz duygulara rağmen inatla gülümsedim.

Ağladığım zaman zafer kazanmış gibi mutlu olduklarından, daha çok gülümsedim.

“Tek başıma ayaklarımın üzerinde durmaya başladığımdan beri.” diye konuşurken o kadar sakin çıkmıştı ki kelimeler dudaklarımdan, o bile şaşırmıştı. Her ne kadar bunu belli etmeye çalışsa da şaşkınlığı ortadaydı. Bilmediği bir şey varsa o da en az kendisi kadar onu tanıdığım. “Babanın eteğinden ellerini çekebilme gücünü bir gün kendinde bulursan sana da öneririm. Hiç sanmıyorum ama belki bir gün.”

Öne doğru atılarak üstüme yürüyeceği sırada amcam bakışlarını bir an üzerimden ayırmadan kolunu oğlunun önüne uzatarak onu durdurdu. “Yerinde dur.”

Az önceki söylediklerimin ispatı niteliğinde yaptığı hareketle bir kez daha gülümseyerek başımla amcamın göğsüne doğru uzattığı kolunu işaret ettim. “Bak.” dedim. “Sen böyle devam ettiğin sürece hep o kolun arkasında, ben ise karşısında kalacağım. Bizim aramızdaki fark ne ders notlarıydı ne okullar ne de çalıştığımız yerdeki seviyemiz. Bizim aramızdaki fark bu işte.”

Bir adım geriye atarak elimle tuttuğum apartman kapısını bırakarak yüzlerine doğru kapanmasını sağladım. Yüzümde onlara inat tuttuğum gülümseme saniyeler içerisinde silinirken dolu gözlerle, güçlkle sırtımı duvara yasladım. Ellerim ve dizlerim zangır zangır titrerken ayaklarımın üzerine daha fazla

basamayacağımı anlayarak yaslandığım duvardan usulca kayıp yere oturdum. Aynı küçücük halimle bağırma seslerinden kaçışım gibi dizlerimi kendime doğru çektim, alnımı dizlerime yaslayarak gözlerimi kapattım.

Ben o saçlar kesilecek dediysem kesilecek! Bir kez daha uzattığını görürsem bu sefer erkek tıraşına hazır olsun.

Zihnimde dönüp duran sesler biraz olsun dinince dakikalar sonra yanaklarımdaki ıslaklığı fark ettim. Saçlarımı iki yanımdan önüme alırken gözlerimi daha sıkı kapattım.

Acıyor baba, diye bağırışına rağmen hiçbir duygu barındırmayan babası bir kez daha küçük kızın saçlarını çekiştirerek elindeki makası o sırma saçlarına değdirdi. Babasının çekiştirdiği saç diplerinin acısına, bir de çok sevdiği uzun saçlarının makas darbeleriyle yerlere düşüşünü görmesi eklendi.

Ölene dek bunlarla uğraşacakmış gibi hissediyordum.

Ölene dek mutlu olduğum zamanların ardından hep bir sorunla karşılaşacakmışım gibi geliyordu. Saçlarına âşık Lara'nın o çok sevdiği saçları artık çöpteydi. Gözleri ağlamaktan kızarmışken iç çeke çeke aynadan kulaklarının altına kadar kısalan saçlarına baktı. Saç dipleri sızlıyordu. Sızlıyordu ama küçücük kalbinin ortasındaki yangının acısı kadar değildi.

Yıllar sonra yine ortaya çıkmıştı. Yıllar sonra yine yalnızca para istemek için ortaya çıkmıştı. Gözlerimi daha sıkı kapatırken bir avucuma hırkamı, bir avucuma saçlarımı toplayıp sıkıca kendime sarıldım. Söylediğim kadar cesur değildim. Karşıma çıktığında bana zarar vermesine izin vermezdim ancak içimde yaraladığı çocuğun kâbuslarını tekrardan ortaya çıkarmasını engelleyecek cesaretim yoktu. Gücüm de...

Kısacık ve yamuk kesilmiş saç uçlarını minicik elleriyle sıkıca tuttu Lara. Küçüktü ama o an büyümüştü. Nefret ediyordu. O andan itibaren saçlarından o da nefret etmeye başlamıştı. Saçları çirkindi çünkü. Saçları çirkin olmasa babası neden ona bunu yaşatsındı ki?

Beni sonsuza dek tutsak ettiği o anlardan yıllar sonra saçlarımı uzatarak çıkma cesareti göstermişken şimdi karanlığını yeniden bana bulaştırmasından, içimde zor da olsa yaşattığım küçük Lara Güneş'i öldürmesinden deli gibi korkuyordum.

“Yalnız değilim.” diye mırıldandım kendi kendime. “Yalnız da değilim, küçük bir kız çocuğu kadar savunmasız da...”

Hislerim belki aynıydı ama o zamandan bu zamana değişen çok şey vardı.

Merhametsizliği en dibine kadar yaşatan geçmişim beni yeniden esir alamazdı ancak ben özgürlüğümü avuçlarımın içinde sıkıca tutarak bir gün doğuşunda yaşadıklarımı maziye gömebilirdim. Korkuyu içimden söküp atamasam da gücümü onun önüne geçirebilmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Florya'da sabah dokuz sularında takım antrenmanı başlamıştı. Utku Deniz Has için bugünkü antrenman sağ ayağını geliştirmeye yönelikti. Sol ayağı kadar olmasa da sağ ayağı da güçlüydü ve bu durum onu bir adım öne çıkarıyordu. Bunu kısa sürede fark eden takım hocası bu konunun üzerine düşmelerine karar vermiş, bugün için ona bireysel antrenman hazırlayarak sağ ayak çalışmalarına başlatmıştı.

“Şimdi!” Gelen talimatla Utku Deniz önüne atılan topa sağ ayağıyla sertçe vurdu. Top küçük bir farkla kale direğinin kenarından dışarı çıkarken nefes nefese yere çömelerek başını kaldırıp hocasına baktı. “Çok iyi.” diyerek ellerini birbirine vurdu Okan Hoca. “Daha yeni başladık Utku. Düşündüğümün aksine sağ ayağını rahatlıkla kullanabiliyorsun. Yalnızca güç eksikliğinin var. O da bireysel antrenmanlarla halledilemeyecek bir konu değil.”

“Trabzonspor maçında sol kanat yerine sağ kanatta oynamayı deneyebiliriz.” diye konuştu Okan Hoca’nın yardımcısı Utku Deniz’in yanına çömelirken. “Sağ ayağını geliştirene kadar sağ kanatta sol ayağını görmüş oluruz. Solak olup sağ kanatta daha güzel işler çıkarma şansı var. Ben bir deneyelim derim hocam.”

Utku Deniz gelecek cevabı merakla beklerken hocasına döndüğünde Okan Hoca düşüneceğini söyleyerek yanlarından ayrıldı. Bunu ekibiyle konuşacağı belliydi. Utku Deniz güne erken başlamıştı. İki saat önceden tesislere gelerek bireysel antrenmanlarına başlarken takım arkadaşları daha geç gelmişlerdi. Onlar çalışmaya başlarken o gölge bir alanda nefes nefese bir halde kendini yere bırakarak gözlerini kapattı.

Alperen ameliyat olmuş, eve geçeli iki gün olmuştu. Maç akşamından beri antrenmanların hemen ardından soluğu yanında alıyordu. Alperen dışarıya karşı olumlu bir hava çizmeye çalışsa bile içindeki yangınların herkes farkındaydı. Bir sporcunun en korktuğu şeylerden biri başına gelmişti. Bundan sonraki süreçte önce iyileşecek, ardından hızlıca bireysel antrenmanlarına başlayarak sakatlıktan önceki formunu geri kazanmaya çabalayacaktı.

Utku Deniz her ne kadar ona moral vermeye çalışsa da kendi cephesinde de işler yolunda değildi. Dava henüz sonuçlanmamıştı ve kariyerinin devamı bir nevi o davanın sonucuna bağlıydı. Lisansı iptal edilirse nasıl bir yol izleyeceğini, nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Bunca yıl her zorlukla savaşmıştı ancak bu konu onun savaşabileceği ya da halledebileceği bir mesele olmaktan çoktan çıkmıştı.

Az kalmıştı.

Ya her şey yolunda gidecek ve futbol hayatına aynı şekilde devam edecekti ya da işler rayından çıkacak, o düşünmekten bile korktuğu anları yaşayacaktı.

Tüm bunları düşünürken performansına odaklanmak da zor geliyordu. O çimlere adım attığı an tüm sorunları geride bırakan biriydi. İlk defa bunu yaparken zorlanıyordu.

Yine de Güneş onunlaydı. Hem de bu sefer yalnızca ışıyla değil, tamamıyla.

Lara Güneş vardı ama o gece hastaneden apar topar ayrıldıktan sonra ortallardan kaybolmuştu. İki kere Alperen'e nasıl olduğuna dair mesaj attığını biliyordu Deniz ancak onun dışında onu o geceden beri onu hiç görememişti. Bir sıkıntı olduğu belliydi. Lara Güneş ise bu sıkıntı her neyse kendini herkesten soyutlayarak atlatmaya çalışıyordu. *Her zaman yaptığı gibi,* diye geçirdi içinden.

“Uyudun mu bro?” Eymen'in sesini duyunca gözlerini aralarken sağ kolunun üzerine yüklenerek doğruldu. “Çok kötüyüm Utku'm.”

Eymen yere çömeldiğinde Deniz, *hayırdır* dercesine başını salladı. “Ne oldu kardeşim?”

“Alperen Kalgan olmadan yapılan antrenmanın tadı tuzu yokmuş meğer. Nefes alamıyorum galiba.”

“Harbi öyleymiş.” diyerek kendini sırtüstü yere bıraktı yeniden Utku Deniz. “Ortalarda Boşnak böreğim diye gezen biri olmayınca ben de eksik hissettim.”

Eymen alnının kenarını kaşıdı. “Canım Boşnak böreği çekti.”

“Git ye kardeşim.”

“Ama annenin yaptığından Utku'm...”

“Sen de maşallah Alperen'i aratmıyorsun Eymen.”

Eymen omuz silkti. “Çıkışta gideceğiz değil mi?”

Başını sallayarak onayladı Deniz. “Bugün de gidelim. Yarın çift antrenman olacağından zor olur.”

“Lara gelecek mi?”

Utku Deniz duyduğu isim sebebiyle bir süre sessiz kaldı. “Bilmem.”

“Konuşmadınız mı daha?”

Bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. “Hayır. Antrenman, Alperen derken evine de gidemedim.”

“Ben sizi yakıştırıyorum.” dedi dan diye Eymen. Utku Deniz cevap vermeyince devam etti. “Şöyle bir düşünüyorum da yan yana da güzel duruyorsunuz.”

“Bunları sakın Güneş’in yanında söyleme.” dedi Utku Deniz. Gülümsediği sesinden bile belli oluyordu. “Utanıp yanımdan kaçır.”

“Kim? Lara mı? Hiç sanmıyorum. O biraz sert duruyor. Arada beni ürkütmüyor değil.”

Utku Deniz tanıdığı Güneş ile Eymen’in bahsettiği Lara’nın bir alakası olmadığı düşündü. “Ne serti oğlum? Aynı kişiden mi bahsediyoruz?”

Eymen su şişesinden eline biraz su döktükten sonra Deniz’in üzerine fırlattı. “Tabii sen daha iyi tanıdığından anlamıyorsundur benim dediklerimi.”

Yüzüne gelen birkaç damla suyu üzerindeki antrenman tişörtünün ucunu yüzüne değdirerek sildi. “Alperen’e de yapıyor musun böyle imalar?”

“Alperen Abime yapılacak ima mı var Utku’m? Zaten birini gördüğü an Dilara diye konuşmaya başlıyor. Hastaneden beri Dilara’yı görmedi diye *sabahlar sensiz olmaz Dilara* diyerek yatıyor. Allah çarpsın Dilara alerjisi başlatacak bizde.”

“O son cümleyi sakın Alperen’in yanında kurma.” dedi büyük bir ciddiyetle Utku Deniz.

Eymen de aynı ciddiyetle cevapladı. “Asla.”

Düdük sesleriyle birlikte verdikleri kısa mola sona ererken Eymen takım çalışması için arkadaşlarının yanına ilerdi. Utku Deniz ise birkaç yudum su içtikten sonra ayağa kalktı. Ayaklarını açmak için yerinde birkaç kez zıplarken tek başına antrenman yaptığı köşeye geri döndü. Sağ ayağıyla dokunduğu topu

art arda sektirmeye başladı. Sol ayağıyla yaptığı kadar düzgün ve seri olmasa da fena sayılmazdı.

Bunun en büyük etkeniyse babasıydı. Daha çocukken babası sayesinde sağ ayağıyla topu kontrol edebilmeyi de öğrenmişti. Utku Deniz'in en büyük 'iyi ki'lerinden biriydi babası. Ona çok şey borçlu olduğunu, ne yapsa hakkını ödeyemeyeceğinin farkındaydı. Ailesini, arkadaşlarını, takımını ve taraftarlarını gururlandırmak istediği doğrudu ama en çok babasının gözlerinde ona bakarken oluşacak gurur parıltılarını görmek istiyordu.

O duyguyu pek çok kez yaşasa da en yoğunu Galatasaray'a transfer olduğunu öğrendikleri gündü. Bunun farkında olmak takıma daha sıkı sarılmasını sağlıyordu.

Ayaklarını benim için de kullanıyorsun, demişti babası.

Bu cümleyi duymak onun için her şeye bedeldi.

Bazı babalar vardı, çocukları "baba" kelimesini duyduğunda neşe saçardı; bazı babaların çocuklarınıninsa o bir kelimeye karşı ömür boyu kalpleri sızlardı.

Utku Deniz Has bu konuda kalbi gülümseyenlerdendi.

Top sektirmeye bir son vererek kaleye atış çalışmalarına başladı Utku Deniz. Öğleden sonraki antrenmanda takım içinde ikiye ayrılarak maç yapacaklardı. Antrenman çıkışı yine Alperen'in yanına geçecekti ancak önce ailesiyle konuşması gerekiyordu. Kısa bir süre sonra İstanbul'a gelmek istiyorlardı, bu nedenle bir an önce plan yapmaları lazımdı. En çok küçük yeğenini görmek için sabırsızlanıyordu. Her gün, *seni çok özledim* amca diyerek görüntülü arasa da bunun yetmediğini fark etmişti.

"Yolla topu." Belki de bugün kendisiyle konuşmasını en son beklediği kişi karşısına geçti. "Topu benden almaya çalışırken görelim sağ ayağını."

Atlas.

Utku Deniz topu Atlas'a doğru yollarken konuştu. "Hayırdır?"

“Konuşmaları duydum.” diyerek topu ayağında birkaç kez sektirdi Atlas. “Yardımcı olacağım. Ne kadar antrenman o kadar hızlı gelişme.”

“Ondan bahsetmiyorum.”

“Neyden bahsettiğinin farkındayım ama işime gelmiyor Utku.”

Utku Deniz derin bir nefes alarak çenesini sağa sola doğru oynattı. Adım atacak kişi kendisi değildi. Birilerine kin güdecek biri değildi, kardeşim dediği insanlarla aralarındaki meseleyi uzatacak biri de. Ancak bu mevzu farklıydı. Burada adım atması gereken kişi kendisi değil, karşısındakiydi. Sorunların pek çoğu iletişimsizlikten doğardı ve ikisi de adım atmadıkça aralarındaki sıkıntı daha da uzuyordu. Utku Deniz’e kalsa çoktan halletmişlerdi ancak bu sefer bir şeyler için uğraşması gereken Atlas’tı.

Bu yüzden Utku Deniz kendini geri çekiyordu. İlk defa.

Birkaç adımda yanına ulaşarak topu ayağından almaya çalıştı Deniz. Sol ayağıyla olsa çok daha kısa sürecek bu an onun için zorlaşmıştı. “Yaptığımız antrenmanların hepsinde başlarda zorlansak da bir süre sonra içgüdülerle vücudumuz o harekete alıştı. En zoru bile zamanla çerez gibi geldi.” Deniz topa dokunacağı sırada Atlas topuğuyla geriye doğru ittirdi. “İmkânı yok sol ayağımla oynayamam ama sen solak olduğun halde sağ ayağın daha ilk antrenmanlarda birçok sağ ayağını kullanan futbolcuyla aynı.” Pekâlâ, bunu beklemiyordu. Durdu, ellerini beline yaslayarak Atlas’ı dikkatlice dinlemeye devam etti. “Şu an güç eksikliğinden zorlansan da bir süre sonra aynı önceden yaşadıklarımız gibi farkında olmadan oyunda sağ ayağını kullanacaksın. Kim bilir belki de Fenerbahçe derbisinde senden bir sağ ayak golü gelir.”

Utku Deniz anlamıyordu. Haftalardır yüzüne zorla bakan, ortam içerisinde zorla konuşan Atlas karşısına geçmiş onu cesaretlendirmeye çalışıyordu.

“Bana öyle bakıp durma.” diyerek topa sertçe vurarak boş kaleye yolladı Atlas. “Âşık mısın lan bana hayırdır?”

Utku Deniz dümdüz konuştu. “Hiçbir şey olmamış gibi devam etmeye mi karar verdin yoksa kendinin bile inanamayacağın şekilde adım mı atıyorsun?”

Gözücüyla baktı. “Adım falan atmıyorum birader.”

Utku Deniz topa doğru ilerledi. “Güzel, iletişimimiz burada son buluyor o zaman.”

“Lara bana bir şey demiyorken senin bu triplerin ne?” diyerek yanına yürümeye başladı. “Ne bu gerginlik Utku?”

Utku Deniz, “Lara üzülse de kırılrsa da kimseye bir şey demez.” dedi sertçe. “Bunca yıl bunu da mı anlamadın?” Atlas sessiz kaldı. “Sana bunu anlatmaya çalıştıkça anlamamak için direniyorsun Atlas. En yakın arkadaşım dediğin kız sıkıntılarla boğuşuyor ve sen ne görüyorsun ne de soruyorsun. O da sana yük olacağını düşündüğünden ağzını bile açamıyor. Sana anlatılan sıkıntıları küçük görüp umursamadığın için böyle düşünmekte haksız da sayılmaz.”

“Ben böyleyim. Lara bunu yeni mi öğreniyor?”

Utku Deniz kaşlarını çatı. Kolay kolay sinirlenen biri değildi ama Atlas o sınırı bile aşacak gibi duruyordu. “Lara’nın bir şey öğrendiği yok.” dedi. “Kıza kendini nasıl aşıladıysan hakkında tek bir kötü söz söylemedi. Bunlar benim gördüklerim.”

Atlas cevap vereceği sırada Okan Hoca seslendi. “Sonra konuşacağız.” dediğinde Utku Deniz ona bakmadan ilerlemeye başladı.

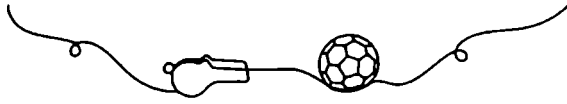
“Bir şeylerin farkına varıp o yıkılmaz egonu önünden çekmediğin sürece konuşacak bir şey yok.”

Atlas arkasını dönüp giden arkadaşının arkasından bir süre hareket etmeden durdu. Umursamazdı, adım atmaz, pek çok şeyi dalgaya vururdu. En başından bu meselenin bu kadar uzayacağını tahmin etmemiştir. Kendi tavırları da bu sürecin uza-

masına sebep olmuştu ama bunun böyle olduğunu kabul etmek istemiyordu.

Ona göre kendisinde suç yoktu. Yanlış yaptığı hiçbir şey yoktu. Herkes aynı olmak zorunda değil, diyordu hep kendi kendine. Beni de böyle kabul etmeliler, diye düşünüyordu. Oysa kendisinin hep karşı taraftan adım beklediğinin, hatalı olsa dahi kendini geri çektiğinin farkında değildi.

O an fark etmişti ki bu sefer karşı taraftan bekledikleri önüne serilmeyecekti. Bu sefer kendi adım atmazsa belki de ipler tamamen kopacaktı.

Cumartesi, 13.47

Günler sonra evden iş dışında çıkmayı başarabildiğim için kendimi kutluyordum.

O günden sonra sosyal hayatımı bir süreliğine bitirmiştım. Alperen'e bile ameliyatından beri ilk kez gelebiliyordum. Tabii yalnız değildim. Dilara dışında hepimiz buradaydık. Sevdiği şu an aramızda olmasa da Alperen her zamanki gibi formundaydı.

“Bazen yeri geldiğinde fişi çekmeniz gereken yerlerde çekemezseniz sizin fişinizi çekerler.”

Kahvemden bir yudum daha alarak gülmeden durmayı başarabildim. “Birine beddua edecekseniz Allah seni sakat etsin deyin, demişler. Bana beddua okuyarak fişimi çeken o kişiyle ciddi problemlerim var şu saatten itibaren. Diğer maçta en az üç gol atmazsanız size de yazıklar olsun beyler.”

“Söz veriyorum atacağız kardeşim.” dedi Deniz. Ona baktığımda başını koltuğa yaslayarak gözlerini kapattığını gördüm. Her antrenman sonrası buraya geldiğini biliyordum. Onu da günler sonra ilk kez burada görmüştüm. Sanırım onunla da ha-

berleşmediğim için bana kızmıştı çünkü ne konuşuyordu ne de gülüyordu bugün. “Sen yeter ki kafanda kurup durma. İyileşmene bak, gerisi bizde.”

Alperen uysalca başını salladı. “Dilara şarkısını açar mısın Lara?” diyerek bana hitaben konuştuğunda kahve bardağını masanın üzerine bıraktım. “Sacha Boey versiyonu olsun.”

Saz çalan Boey gerçek olamaz.

Galatasaray forma tanıtım videosunda Sacha Boey’ye saz çaldırmaları benim de beklemediğim bir durumdu. Bir de öyle bir havaya girmişti ki taraftar Dilara şarkısıyla videoyu bütünleştirmişti.

Galatasaray’ın tezenesi.

O tanıtımda Utku Deniz ve Atlas da vardı. Boey önde saz çalarken, Oliveira DJ’lik yapıyordu. Utku Deniz, Atlas, Barış Alper ve Eymen de arka tarafta oynuyorlardı. Videosu olmasa söyleseler inanmam derdim ama gerçekten yaşanmıştı.

“Siyah deplasman formasına bayıldım.” diye konuştum formalar aklıma gelmişken. Gerçekten deseni ve duruşu o kadar asil duruyordu ki kesinlikle favorim olmuştu.

“Onda imzalarımız gözükmey ama.” dedi Atlas.

“Ben forma giymediğime göre sorun yok Ato.” diyerek güldüm.

Yüzünü buruşturdu. “İyi.”

Geleli bir saat olmuştu. Eymen hepimiz için sandviç hazırlamış ve Atlas’ın *açım* yakarışlarının bir son bulmasını sağlamıştı. Gerçekten aç olunca Atlas Atlas olmuyordu. Hepimize bir saatte illallah ettirmeyi başarmıştı.

Hasta ziyaretinin kısası makbuldür lafına katılıyordum. Her ne kadar Alperen kalmamı söylese de reddettim. Ayrıca geldiğimden beri Utku Deniz’in yüzünün asık olduğunu görmek ve benimle pek muhatap olmadığını fark etmek moralimi daha da bozmuştu. Belki benimle alakalı değildi bilmiyordum ancak bir şeyler döndüğü kesindi.

Sorunların bir sonu gelmiyordu ki ikimiz de gün yüzü görebilelim.

“Dilara neden gelmedi?” diye yaklaşık yirminci kez soran Alperen’e karşı ben oflarken diğerleri gözlerini devirdi. Gerçekten mi?

“Alperen dedim ya ailesi ile görüşmeye gitti diye.”

“Ben de ailesi değil miyim Lara?”

Ne diyeceğimi bilemeyerek Deniz’e baksam da başını iki yana sallamakla yetindi. “Yani buna ne denir bilemiyorum Alperen.”

“Peki ailesine benden bahseder mi?” diye sordu bu sefer de. Bu adamın soruları gerçekten ahiret soruları gibi oluyordu.

Benden önce cevap veren Atlas oldu. “Dilara kendine bile senden bahsetmez Alpingo.”

Alperen kendini benden gelecek olan olumlu bir cevaba hazırlamış olacak ki Atlas’ın söylediğine fazlasıyla bozuldu. Her zaman olduğu gibi kaşlarını çatarak onu tersledi. “Çok kırıcı konuşuyorsun Ato, bana küfrettirme.”

“Bir kere et bakayım nasıl küfrediyormuşsun.” diyerek dalga geçti Atlas. “Oğlum zorlama işte. Bak ben sana benim kızın arkadaşını ayarlayayım da yaşa hayatını. Ne bu Küçük Emrah hallerin? Yakışıyor mu sana?”

“Tek bir kız için çaba sarf ediyor diye neden Küçük Emrah olsun Atlas?” diye konuştuğumda dördünün de bakışlarının odağı oldum.

Sözlerimle birlikte Atlas’ın kaşları havaya kalktı. “Tek bir kız için çabaladığından değil de kız onu istemediği halde onu istiyor oluşundan öyle Laracığım. Aşk yalnızca aptalların işidir. Kendini birine adamaksa aptallıktan çok daha ötesi.”

“Abartma abi sen de.” dedi Eymen. “Sen tek bir kişiye ait olmak istemiyorsun diye neden düzgün ilişki yaşayanları aptal kefesine koyuyorsun ki? Bak çok büyük konuşuyorsun. Bir gün âşık olacaksın, o zaman burada Alperen Abimin omzunda ağlarsan çok pis dalga geçerim.”

“Hiç sanmıyorum.” dedim. “Bu tarz düşünce yapısına sahip birinin bir gün âşık olabileceğini de sanmıyorum. Çok önyargılısın Atlas. Aşk aptallık değildir. Bir ilişki içerisinde seni aşağılayan, itip kakan, ruhsal hasarlar bırakan birinin peşinden hâlâ seviyorum diye koşmak belki dediğin gibi olabilir ama...”

Bakışlarım o an beni dikkatle dinleyen Deniz’le kesişti. “Seni senden daha iyi tanıyan, bir bakışından her duygunu anlayabilecek, saygı, sevgi ve güveni başına taç ettiğin ilişki asla aptallık olarak nitelendirilemez.”

“Lara ne güzel konuştun öyle. Ağzın bal yesin inşallah. Bu kazma Ato anlamaz ama olsun, ben duygulandım.”

Derin bir nefes alarak bakışlarımı ellerime indirdim. “Bir gün gerçekten âşık olduğunda ben dalga geçmeyeceğim.” diyerek uzun süre sonra ilk kez konuştu Deniz. Hatırı sayılır bir süredir birbirleriyle gerekmedikçe muhatap olmayan Deniz ve Atlas birbirlerine baktılar. İkisinin de yüzünde duvar gibi bir ifade vardı. “Bazı duygulara anlama evresine geçtiğin için mutlu olacağımdan şüphen olmasın *kardeşim*.”

“Abartmayın bu kadar.” dedi Atlas onu umursamadan masanın üzerindeki oyun koluna uzanırken. “Alpingo al diğer kolu da bir maç atalım seninle.”

“Ben de artık gideyim.” diyerek ayağa kalktım. Alperen’in itirazlarına engel olarak hepsiyle vedalaştıktan sonra, Utku Deniz de işi olduğunu söyleyerek benimle birlikte çıktı. Alperen oldukça yüksek katlı bir rezidansın on dokuzuncu katında oturuyordu. Düğmeye bastığımda aramızdaki sessizlik canımı daha fazla sıkmaya başladı.

Asansör boşta olduğundan hızlıca olduğumuz kata geldiğinde önce ben bindim, ardından da Deniz. İşaretparmağımla giriş kat düğmesine basarak sırtımı duvara yasladım. “Bir sorun mu var?” diye sordum en sonunda aramızdaki can sıkıcı sessizliğin bozulmasına adına.

Daireden çıktığımızdan beri bakışları telefon ekranındaydı. Şimdi ise karşımda mesaj yazarken sorumla birlikte ekranındaki parmakları duraksadı. “Ne gibi?”

“Pek konuşmuyorsun bugün.”

Birkaç saniyede yazdığı mesajı bitirip ekranını kilitleyerek bana döndü. “Avukat mevzusu için bir abimle görüşeceğim bugün.” dediğinde tahmin ettiğim gibi bir sıkıntı olduğunu anlamıştım. “Eşi avukat. Şimdi oraya geçeceğim hatta.”

“O yüzden mi sabahtan beri sessizsin?” diye sordum.

Alnının kenarını kaşıdı. “Kendimi hepinizden soyutlayabildim de.”

“Yapma Deniz.” diyerek derin bir nefes aldım. Kollarımı birbirine sıkıca sararken aşağı indikçe sayısı değişen göstergelere bakmaya başladım. “Bu yüzden mi yüzüme hiç bakmadın?”

Tekrardan gözlerine bakmaya başladım. “Öyle bir şey yapmadım. Sabahtan beri kafam dağınık.”

“Dava sürecinde bir gelişme mi var?”

Başını iki yana salladı. “Henüz yok. Bir an önce kişisel bir avukat ayarlayarak bu sürece hazırlanmam gerek.” Durdu. “Sen de gelmek ister misin?”

“Bilmem ki...”

Başını sol omzuna doğru eğerken gözlerini kıstı. “Yoksa yine kendi kabuğuna çekilerek benden uzaklaşmayı mı seçiyorsun?”

Omuzlarım düştü.

Kızmakta haklıydı.

“İyi hissetmiyordum.” diye itiraf ettim. Asansör giriş katında durup kapısı açıldığında Deniz benden önde olsa da geçmem için geri çekilerek eliyle işaret etti. Yine önde ben arkamda o olacak şekilde ilerlediğimizde adımlarımı yavaşlatarak yan yana kalmamızı sağladım. Bana dikkatle bakmayı sürdürüyordu. “İyi hissetmediğim zamanlarda kimseyle görüşemiyorum. Babaannemle bile neredeyse hiç konuşmadım ki, istersen so-

rabilirsin. Bazı insanlar böyledir Deniz. Sen ne kadar o sorunlardan rahatsız olmayacağını söyleyen de onların alıştırdıkları düzenden kurtulmaları çok zor oluyor.”

“Ben seni anlıyorum.” diye konuştu Deniz. Binadan çıkmadan önce dışarıdan görünmeyecek şekilde boş bir duvarın hemen önünde durduk. Kimse yoktu. Sessizlik devam ederken bakışlarım üzerinde gezindi. Normal gündelik hayatında sık sık eşofmanları tercih etse de bugün kot bir pantolon ve siyah bir gömlek giymişti. Forma ya da eşofmanların da yeri ayrıydı tabii ama gömleklerin ona ayrı bir hava kattığını reddedemezdim. “Ama sen beni hiç anlamıyorsun Güneş.”

Ellerimi birleştirerek başımı eğdim. “Haklısın.”

Ne diyebilirdim ki? En başından beri yanımdaydı ve ben yine en kötü hissettiğim anlardan birinde onu kendimden uzaklaştırmıştım. Bunu her ne kadar yapmak istemesem de hayatımda o kadar problem üzerine problem çıkıyordu ki bir süre sonra ona yük olacağım diye ödüm kopuyordu. Böyle düşünmeme de engel olamıyordum.

Sol kolumun üzerinde hissettiğim eliyle başımı yeniden kaldırarak ona baktığımda gözlerinin içinde gördüğüm sıcacık ifadeyle sarsıldım. Sol kolumdaki elini çekmeden boştaki eliyle önüme düşen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Saçlarıma dokunurken öyle narin davranıyordu ki dokunuşunu varla yok arası hissediyordum.

Saçlarıma dokunmaya kıyamıyordu sanki.

“Üzülmen için söylemiyorum.” diye mırıldandığında başını biraz daha eğerek yüzüme yaklaştı. “Haklı olduğumu duymak için de. Ben her şeyin farkındayım, senin ise yalnızca fark ettiklerini kabullenmen gerekiyor. Laf olsun diye söylemiyorum Güneş. Gerçekten hissettiğim için söylüyorum. Ve inan bana, sen her ne kadar kendini benden soyutlamaya çalışsan da karşıma geçip gözlerimin içine baktığın an tüm o çabaların boşa gidiyor.” Elini saçlarımdan çekmedi. “Bir bakışınla...”

“Bir bakışımla?”

Kolumun üzerindeki elinin başparmağıyla kolumu yavaşça okşadı. “Evet.”

Dolan gözlerime engel olamadığımda içimden o an gelen şeyi yaptım. Bana doğru eğilmesi de kolaylık sağlarken parmak uçlarımda yükselerek kollarımı boynuna sardım. Son sürat çarpan kalbimi, ona sımsıkı sarılmamdan dolayı hissedebildiğini biliyordum. Kolları beni bekletmeden belimi bulurken yüzünü saçlarımin arasına yasladığını hissettim. İç çektim. Kalbim ona sarılırken öyle deli atıyordu ki göğüs kafesimden kurtulup fırlayacak gibi hissediyordum.

Deniz kokusunun insanı rahatlattığını okumuştum bir keresinde. Deniz kokusunu rahatlatır mı bilmiyordum ancak *Deniz’in* kokusunun Güneş’e hiç olmadığı kadar iyi geldiğine emindim.

Burnuma dolan güzel kokusuyla gözlerimi istemsizce kapatarak derin bir nefes aldım. “Teşekkür ederim.” diye mırıldandığımda sesim fısıltı şeklinde çıkmıştı. *Beni her zaman anladığın için teşekkür ederim. Konuşmama dahi gerek kalmadan bir bakışımla kötü hissettiğimi ilk kez anlayan kişi sen olduğun için teşekkür ederim. Başındaki bir sürü dertle uğraşmana rağmen yanımda olduğun için teşekkür ederim.*

İyi ki sen varsın, demek istesem de durdum. Henüz bunu söyleyecek kadar toplayamamıştım cesaretimi.

Belki bir gün söylerdim.

Ya da Deniz yine bir bakışımla anlardı.

Parmak uçlarımin acıdığını hissetmemle kollarımı yavaşça çözdüm. Ona öyle sıkı sarılmıştım ki yüzüne bakamadan geri çekildim. İçimdeki kara bulutlar günler sonra ilk kez dağılırken üzerimdeki etkisinin bu kadar yoğun olması nedeniyle afalladım.

Ona bakmamamdan keyif aldığını belli eden neşeli bir gülüş sesi doldu kulağıma. “Gidelim mi?” diye sordu imalı gülüşünün üzerine hiç konuşmadan.

Başımı *gidelim* anlamında salladım. “Cevap vermedin. Benimle gelmek ister misin? Senin de tanışmanı istiyorum.” Binadan yan yana çıktığımızda arabasını gösterdi. “Tabii senin sorunların bana yük olur diye düşünürsen gelmek zorunda değilsin.” İğnelemekten geri durmadığı cümlesiyle ona hiç bakmadan arabasına ilerlemeye başladım. “Demek ki neymiş,” diye seslendi arkamdan, “bazen bazı şeyler hiç de düşündüğümüz gibi olmuyormuş.”

Haklıydı.

Arabasında artık alışmaya başladığım sağ koltuğa oturarak kemerimi taktım. “Benim gelmem doğru olur mu bilemedim Deniz.” Tereddütlü konuşmama karşılık olarak güven vermek istercesine gülümsedi. Arabayı çalıştırırken benim gözlerim üzerindeydi. Kirpikleri normal bir insana göre daha uzun ve kıvrımlıydı. Saçları yeni kestirdiğinden alnına dökülmüyordu bu sefer. Dudakları hafif aralık dururken başparmağıyla dudaklarının kenarını kaşıdı. “Şimdi beni tanımıyorlar ya, belki özel konuşurdunuz. Senin özel hayatın sonuçta.”

Deniz derin bir nefes alırken kendi tarafındaki camı biraz daha araladı. “Rahatsız olacak olsam en başından teklif etmezdim değil mi Güneş?”

“Orası öyle de...”

“Öyle.” dedi net bir tavırla. “Özel hayatımın konuşulacak olduğu doğru. Şu dava meselesini konuşmaya gidiyoruz zaten. Senin fark edemediğin noktaysa bunları senden gizlemek istemediğim.”

Dudaklarımda bir kıvrım meydana geldi. Deniz şu son cümlesinin bile bana ne kadar iyi hissettirdiğinden haberdar mıydı? Yoksa ben başkalarının dümdüz bir cümle deyip geçeceği şeyleri kendi içimde çok mu abartıyordum? Sanırım öyleyse bile bu durumu abartmaya devam edecektim.

“Senden rahatsız olacağım bir mevzu yok.” diye konuşmaya devam etti benden bir cevap alamayınca. Kendi içimde mutluluk seanslarına başlamasaydım bir cevap vermeyi düşün-

müştüm tabii. “Bu konuda da anlaştık mı? Yoksa daha devam edebilirim. Ha, ayrıca günlerdir kendini hepimizden soyutla-man mevzusuna da sonra geri döneceğiz. Bu sefer öyle iki ba-kışla kurtulacağını düşünüyorsan...”

“Düşünüyorsam?”

“Doğru düşünüyor olabilirsin ama halledeceğiz.”

Kıkırdadım.

“Gül tabii. Yaptıklarını konuşurken de ben gülerim ama.”

İşaretparmağımla kendimi gösterdim. “Ben mi yapmışım?”

Direksiyondan çektiği sağ elinin işaretparmağıyla aynı be-nim gibi o da parmağını bana yöneltti. “Sen yaptın Güneş.”

Pekâlâ, Alperen’e mesaj atarak kendimi gösterdiğimi ve bunu fark etmeyeceklerini düşünmüştüm.

Tabii yine de Utku Deniz Has’ın gözünden kaçmamıştı.

“Hiç de alakası yok da bu arada...”

Gülüş sesi kulaklarıma dolduğunda gözücuyla ona bakmak zorunda kaldım. Evet, zorunda kaldım. “Çok da alakası var da bu arada... Neyse.”

“Seni futbol magazin sayfasına atayım da gör.” diyerek kol-larımı önümde bağladım. “Bittin sen.”

“Bak sen ya...” Dudaklarının üzerine hayali bir fermuar çekti. “Ben susuyorum yoksa bitecekmişim.”

Ben bilmem dercesine kaşlarımı kaldırdım. “Zaten az önce-ki sarılmamızı bile çekmiş olabilirler diye diken üzerindeyim. Her gittiğin yerde fotoğrafının çekilmesi nasıl bir duygu? Özel hayatın kalmıyor resmen.”

Omuz silkti. “Çok fazla sosyal biri olmadığımından fotoğrafı-mın çekildiği anlar da sınırlı. Hem fotoğrafımız çekilip atılırsa babaannenle ben konuşurum endişelenme. Bu sefer papatya da alırım diye düşünüyorum yanına giderken.”

“Hastaneye getirdiğin papatyalara çok sevinmişti babaan-nem.” dedim. “Ben de çok severim. Babaannemin de sevdiğini vazoda gördüğünde anlamışsındır.”

Sessiz kaldı. Kiminle buluşacağımızı bilmiyordum. Merak edip sorsam da birkaç tahmin yürütmemi istemiş, bilemediğimdeyse gidince göreceğimi söylemişti.

Restorana varmadan yol üzerinde kâğıthelvacı görünce arabayı kenara çekmiş ve bana yine kâğıthelva almıştı. Aynı öncekiler gibi sevmese dahi onun için kopardığım bir parçayı yemiş, bense geri kalanını büyük bir mutlulukla yemeye devam etmiştim.

Boğaz'a nazır lüks bir restorana geldiğimizde cam kenarındaki masaya yan yana oturduk. Rezervasyonun çoktan yapıldığını o an öğrenmiştim. "Eşiyle gelecekler öyle mi?" diye sordum. "Ben tanıyor muyum? O kadar avukat ismi saydım ama bilemedim."

Sandalyesinde yan dönerek bedenini bana çevirdi. "Sosyal medyadan muhakkak tanıyorsundur ama birebir tanıştığınızı sanmıyorum." Ben kim olduğunu düşünmeye başlamışken, "Geldiler bile." diyerek sandalyesini arkaya kaydırıp ayağa kalktı. Onunla birlikte ben de kalkarken omzumun üzerinden gelen çifte döndüm.

Birebir tanışma şansım olmasa da karşımda gördüğüm isimler Deniz'in de dediği gibi sosyal medyada sıkça gördüğüm iki isimdi:

Merdan Efe Yüceer ve avukat eşi İzgi Yüceer.

Merdan Efe'nin fanatik Galatasaraylı olduğunu biliyordum.

Onlarla birlikte küçük bir misafirimiz daha var gibi görünüyordu: Merdan Efe Yüceer'in kucağında taşıdığı bebekleri Aslan Ege. Birkaç kez fotoğraflarına denk gelmişim ve o tatlılığından neredeyse ekranı ısıracaktım. Şimdiyse ağzındaki emzikle babasının omzuna yaslanmış, bize doğru bakıyordu. Emziği bordo tonlarındaydı. Üzerinde 1905 yazan kırmızı bir atlet ve armalı kırmızı eşofman altı vardı. Evet, Merdan Efe Yüceer'in oğlu olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Adına yaraşır sarı lüleleriyle Aslan Ege, geleceğin fanatik Galatasa-

raylısı olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu. Merdan Efe direkt olarak Deniz'e yaklaşıp, "Kardeşim!" diyerek sarıldı. Deniz ona samimiyetle karşılık verirken geri çekilmeden Aslan Ege'nin saçlarından öptü.

Onlara daldığımı yanıma çoktan gelmiş olan İzgi sayesinde fark ettim. Dudaklarımda mahcup bir gülümseme meydana gelirken, "Merhaba." dedim. Az önceki dalgınlığımı fark etmemiş gibi yaparak samimiyetle gülümsedi. "Merhaba canım." Kahverengi saçları, üzerindeki krem rengi takımı ve sanki eşinin kucağındaki dünyalar tatlısı bebeği o doğurmuş gibi mükemmel fiziğiyle kendine hayran bırakıyordu. "İzgi Yüceer ben."

"Lara." dedim. İzgi'nin hemen ardından Merdan Efe'yle karşı karşıya kaldığımızda o da elini uzattı.

"Merdan Efe ben de." diyerek sııttı. "İzgi hem eşim hem de avukatım olur."

İzgi onun sözlerine karşılık gülümserken başını iki yana sallayarak cam kenarındaki sandalyeye geçti. Aslan Ege'nin başını kaldırıp bizi incelemeye başlamasıyla oğlunu daha sıkı sardı. "Oğlum Aslan Ege. Utku Abini kurtarmaya gidiyoruz dedim anında uyandı. Her daim göreve hazırız."

Hepimiz yerlerimize yerleşirken onun bu sözleriyle bir kez daha gülüştük. "Abi hızır gibi yetiştin valla. Ne yapacağımı bilmiyorum. Çıkmaz sokakta kalakaldım."

"Oğlum ne demek bilmiyorum?" Merdan Efe kaşlarını çatı. "Biz boşuna mı varız? Halledeceğiz."

"Konuştu Galatasaray'ın avukatı." dedi İzgi.

"Güzelim, avukatlık senden sorulur."

İzgi kaşlarını kaldırarak ona baktı. "O yüzden mi şu an iş toplantımdasın Merdan?"

"Ne yani Galatasaray'ımın futbolcusuyla görüşeceksin ve ben olmayacak mıydım?"

İzgi başını iki yana sallayarak bize döndü. “Hiç etik değil.”

“Aslında benim de burada olmamam gerekiyordu ama işte Deniz...” diyerek başımla onu işaret ettim. “Yine de rahatsız olursanız eğer başka masaya geçebilirim. Sorun olmaz.”

İzgi gülümserken başını iki yana salladı. “Utku rahatsız değilse bize laf etmek düşmez.”

“Bunu Güneş’e anlatmak biraz zor ama bunu da ben halledeceğim.” dediğinde kaşlarımı çatıttım. “Mesela şu an sinirlendi ama onu da hallederim bir şekilde.”

Deniz’le bakışlarımız birleştğinde o bana eğlenerek bakarken ben ona kaşlarımı çatmış bir vaziyette bakıyordum.

“Siz sevgili misiniz?”

İkimizin de bakışları seri şekilde sesin geldiği yöne, Merdan Efe’ye döndü. Sorusuna karşılık Deniz kendi isteğiyle sessiz kalırken ben soruyu beklemediğimden bir an ne diyeceğimi bilemeyerek bocaladım. Kızarmadığımı bilsem de yanaklarımın ısındığını hissediyordum. Bunu fark eden İzgi, eşinin koluna dokundu. “Bizi ilgilendirmez hayatım.”

Aslan Ege, annesinin elini babasının koluna koymasıyla minik elini hemen annesinin elinin üzerine koydu. Bu hareketine gülümseyen İzgi eğilerek oğlunun elinden öptü.

“Ne dedim ki İzgi’m?” diyerek oğlunu sol dizine güzelce oturttu.

Birbirlerine bakışlarından bile aşkları öyle belli oluyordu ki onlara imrenmeden edemedim.

Çok güzel görünüyorlardı.

“Neyse, biz Utku’yla sonra konuşuruz artık.”

Ne konuşacaklarını şu an hiç anlamamıştık gerçekten.

İzgi konuyu dağıtmak adına, “Biz de ailecek geldik zaten Lara. Senin dert edeceğin bir şey yok, rahat olabilirsin. Şimdilik yalnızca sohbet edeceğiz, öyle düşün.”

“Oğluma imzalı forma getirdin mi abisi?”

Deniz gülümseyerek Aslan Ege'ye baktı. "Tüm takımdan imzalı forma getirdim ama kendi formamı da ayrı getirdim aslan parçasına."

"Kardeşim benim." dedi Merdan Efe gururla. "Süper Lig'in en iyi kanadı, aslanım benim."

Utku Deniz utanarak başını eğdi, alnının kenarında parmağını gezdirdi. Tam o an Aslan Ege'nin sessizce ona bakışıyla tekrardan doğruldu. "Trabzonspor maçında seremoniye benimle çıkmak ister mi küçük aslan?"

Aslan Ege hepimizin ilgisinin onda toplandığını fark edince utanmış olacak ki babasının tişörtüne sıkıca tutundu.

İzgi, "Daha doğmadan ses geçirmez kulaklığını bu günler için aldı babası ona. Değil seremoniye, maç sırasında sahanın ortasına bile çıkar diye düşünüyorum Utku." derken Aslan Ege'nin kollarını annesine uzatmasıyla oğlunu kucağına aldı.

"Çok tatlı maşallah." dedim kendimi daha fazla tutamaya-
rak. "Birkaç kere sosyal medyada görmüştüm. Kaç aylık?"

"Dokuz." diye cevapladı İzgi. Aslan Ege annesinin göğsüne yaslanarak ceketinin düğmesiyle uğraşmaya başladı. "Hangi ara bu kadar büyüdü anlamadık bile."

"Çok sakın." dedi Deniz de. "Ben de küçükken öyleymişim ama abim hiç durmazmış."

İzgi gözlerini kocaman açtı. "Sen bir de babası Galatasaray marşı açtığında gör. Küçük aslan tam bir Merdan Efe Yüceer kopyası oldu."

Merdan Efe gururla arkasına yaslandı. "Aslanın oğlu da aslandır."

Siparişlerimizi verdikten sonra Merdan Efe ve benim sessiz kalmamızla İzgi ve Deniz açılan dava hakkında konuşmaya daldılar. İzgi gerekli bilgileri ondan alıp Deniz'i bilgilendirirken ilk iş olarak takımın avukatıyla görüşmesi gerektiğini söylemişti. Ardından Deniz'le nasıl bir yol izleyeceklerine karar vereceklerdi. Olası bir lisans kaybı durumuna karşı da lisansını

en kısa sürede geri almak adına tüm yolları izleyeceklerini öğrenmiştim.

Tabii lisansı geri almak da uzun bir süreç demektir.

Olayın bu kadar ciddileşmesi beni daha da germeye başlamıştı. Galatasaray yönetiminin Deniz'in lisansını kaybetmesi adına her şeyi yaptıklarını öğrenmiştim ancak ortada sürmekte olan bir dava olduğundan şu an onların da yapacakları bir şey yok gibi görünüyordu. Utku Deniz her ne kadar gergin görünmemeye çalışsa da hareketlerinden aslında onun ne kadar gergin olduğunu fark edebiliyordum.

Gerginken konuşması ve bakışları bile değişiyordu. O bunun farkında olmasa bile böyleydi.

Daha rahat konuşabilmeleri adına anne ve babasının izniyle Aslan Ege'yi kucağıma aldım. Emziğini çoktan çıkarmış, masanın üzerindeki kahveye odaklanmıştı. Olanca gücüyle kahve fincanına uzanmaya çalışıyordu. Bebek kokulu saçlarına minik bir öpücük bıraktığımda utanmak yerine başını geriye atarak gülümsedi.

"Ben seni bir yerden tanıyorum ya." Merdan Efe'nin seslenmesiyle Aslan Ege'ye kenetlediğim bakışlarımı ona döndürdüm. Babasının sesini duyunca elbette o da heyecanla babasına çevirdi bakışlarını. Bu hareketi dördümüzün de yüzünde tatlı bir tebessüm oluşturdu.

"Sporun Nabzı'nda çalışıyorum. Sosyal medya editörü olarak. Maçlarda görmüş olabilirsiniz."

"Kesin orada görmüşsündür hayatım." dedi İzgi. "Malum sen de deplasman fark etmeksizin her maçtasın."

Merdan Efe hatırlamış olacak ki başını aşağı yukarı salladı. "Doğru." Muzipçe gülümserken gözlerinin kısıldığını fark ettim. "Galatasaraylısın yani?"

Kaşlarımı kaldırdım. Bu da nereden çıkmıştı? "Hayır." diye cevaplarırken Aslan Ege'nin kucağımda kıpırdamasıyla onu hafifçe sallamaya başladım. "Yalnızca Galatasaray takımıyla ilgilenen ekipteyim. Takım tutmuyorum."

Bir süre sessiz kaldı. “Galatasaraylısın yani.”

“Yok, değilim.”

“Öylesin öylesin.”

İzgi’nin bir soluk bıraktığını duydum. “Boşuna uğraşma Lara.” demişti. “İkna edebileceğin bir konu değil bu.”

“İkna edileceğim bir konu yok zaten sevgili karıcığım. O kadar büyük bir spor şirketinde anlı şanlı Galatasaray’ımızın olduğu ekibi seçmiş. Elbette Galatasaraylı olacak.”

Dikkatli bakarsanız Galatasaraylı olduğunu görebilirsiniz.

İzgi bileğindeki saatle oynarken dudaklarını birbirine bastırdı. “Kesinlikle hayatım.”

“Galatasaraylı değilim dediğine bakma abi.” diye konuştu Deniz konuya dahil olurken. Devamında gelecek cümleyi merakla bekledim. “Öyle dese de yedi numara tribünü olur Güneş.”

“Güneş?”

“İkinci ismim.” diyerek açıklama yaptım. “Deniz öyle sesleniyor da.”

İzgi, “Anladığım kadarıyla sen de ona *öyle* sesleniyorsun.” dediğinde Deniz bir kere daha güldü.

Merdan Efe kaşlarını kaldırıp indirirken Deniz’e göz kırptı. Deniz’in hesabı kabarıyordu, acaba bunun farkında mıydı?

İzgi yine kadın dayanışması yapmış ve utandığının farkına vararak konuyu değiştirerek beni kurtarmıştı. Bu süreçte Deniz elbette kötü bakışlarımdan nasibini almıştı. Altdudağını dişlerinin arasına alarak bana masum bakışlarını sunmaya çalışsa da yememiştim. Belki biraz yemiş olabilirim ancak konumuz bu değildi.

Aslan Ege’nin bir şeyler mırıldanarak başını boynuma doğru yaslamasıyla Deniz’in bakışları yüzümden saçlarıma, oradan da boynuma doğru düştü. İşaretparmağını uzattığında Aslan Ege minik eliyle Deniz’in parmağını sıkıca tuttu.

“Aslan parçası.” diyerek parmağını tutan minik eli öptü Deniz.

Lara Güneş Yazgan'a karşı yapılan komplolar devam ediyordu.

Bu görüntü...

Yargılanmalıydı.

"Seremoniye birlikte çıkacağız Aslan'ım." Aslan Ege anlıyormuş gibi gülerek bir şeyler mırıldandı. "Yaa evet, seninle ben. Ayaklarını derbilerde çime değdirelim de benden daha iyisi ol ileride."

Herkesten önce, "İnşallah." diyen elbette Merdan Efe oldu. "Ali Sami Yen'in çimiyle yıkayacağım Aslan'ımı."

Alnına düşen sarı lülelerini geriye doğru attım. "Sezon sonu kupaya Aslan Ege'yi koyar mıyız abi?" diye soran Utku Deniz olurken İzgi'yle bakışlarımız kesişti ve aynı duyguları hissettiğimizi anladım. "Gerçi kupa değişecek diyorlar ama bir şekilde hallederiz."

"Tabii ki aslanım. Kutlamalara hangi şarkıyla çıkacağını şimdiden kararlaştır. Tarihe Şampiyon Galatarasay yazdıracağız."

Kardan Adam!

"İnşallah." dedi Deniz. "Bunun için elimizden geleni yapıyoruz. Taraftarımızın da desteğiyle sezon sonunu hayal ettiğimiz gibi kapatacağız."

"Alperen nasıl? Hastaneden çıktığından beri görmeye gidemedim kardeşimi." Deniz'in cevap vermesine izin vermeden kahvesini içerek sessizce onları dinleyen eşini döndü. "Alperen'i sakatlayanları dava edemez miyiz İzgi'm?" İzgi başını sol omzuna doğru eğdiğinde cevap vermesine gerek bile kalmadan başını sallayarak tekrardan önüne döndü. "Edemezmişiz."

Bayağı bayağı bakışarak anlaşıyorlardı.

Gerçi Deniz de benim bakışlarımdan her şeyi anlıyordu ama yine konumuz bu değildi. Onlar evlilerdi bir kere.

Deniz, Alperen'in konusunun açılmasıyla sol avucunun arasına aldığı çay bardağını yeniden masanın üzerine bıraktı.

“Nasıl olsun abi? İyi desem değil, kötü desem o da değil. Ruh hali değişip duruyor. Tam formda olduğu zamanda böyle bir sakatlık yaşaması kötü oldu. Bedenen düzelecek ama psikolojik açıdan iyileşmesi biraz zaman alacak gibi duruyor.”

Merdan Efe sırtını oturduğu yere yaslayarak üzgün bir ifadeyle konuştu. “Ben ona gerekirse ülkedeki tüm psikologları ayarlarım aslanım, merak etme. Unutmayın ki sizin arkanızda Merdan Efe Yüceer var. Aslolan Galatasaray!”

“Birazdan marş söylemeyeceksin değil mi?”

İzgi’ye sırttı. “Söz veremem.”

Öyle bir an yaşanırsa ben de şaşırmayacak gibi duruyordum. Gerçekten internette söylendiği kadar vardı fanatıklığı. Bir daha Galatasaraylı değilim demeye cesaret edememiştim.

“Fenerbahçe derbisine senden en az iki gol bekliyorum Utku.” dedi hemen ardından. “Hadi bir gol, bir asist olsun. Ona da kabulüm. Maç Kadıköy’de olduğuna göre en az iki atarız.”

“Fenerbahçe derbisine daha çok yok mu?” diye sordum.

Ellerini iki yana kaldırdı. “Ben şimdiden söylüyorum.”

“Lütfen kazanın.” dedi İzgi. “Galatasaray kaybedince acilik olan insanlar olabilir.” Bunu derken eşine baktı. “Üstelik artık bir değil iki kişiler. Biri henüz anlamıyor demeden o bebeğin Merdan Efe’nin oğlu olduğunu hatırlayın lütfen.”

Aslan Ege boynumdaki kolyelerle oynuyor olsa da bizi de dinleyip anlıyor gibi bazı anlarda tepkiler veriyordu. “Aslan’ım için kazanacağız.” dedi Utku Deniz. “Siz merak etmeyin. Yüceer ailesi rahat bir nefes alabilir.”

“Galatasaraylı olduğum için her an rahat bir nefes alıyorum zaten.” dedi Merdan Efe. “Çok şükür.”

Utku Deniz de ona katıldığını belli edercesine başını aşağı yukarı salladı. “Çok şükür.”

İkili önümüzdeki Galatasaray-Trabzonspor maçı için muhabbete dalarken İzgi, “Rahatsız ediyorsa alabilirim?” diyerek Aslan Ege’yi işaret etti. Rahatsız olmadığım için başımı iki

yana sallayacağım sırada İzgi'den önce davranan Deniz kucağımdaki bebeğe uzandı. Minicikti, çok güzel kokuyordu ve sapsarı saçlarıyla benim için dünyanın en güzel bebeği olmuştu bile. O hafif tombul yanaklarını ısırarak için kendimle büyük bir savaş veriyordum.

Şimdiyse o dünya tatlısı bebek Deniz'in kollarının arasındaydı. O kalıplı kolların arasında Aslan Ege neredeyse kaybolmuştu. Deniz'in sarıya dönük kumralları ve Aslan Ege'nin sarı saçları büyük bir uyum yakalarken bakışlarım karşımdaki görüntüde takılı kaldı. Kucağındaki bebeği öyle narin tutuyordu ki ona bir zarar gelmesinin imkânı yok denecek kadar azdı.

Bunu neden düşünmüştüm bilmiyordum ancak kucağına bebek gerçekten çok yakışmıştı. Aslan Ege, minik avuçlarını Deniz'in iki yanağına doğru yaslarken Deniz'in burnunu onun boynuna doğru sürmesiyle kahkahalara boğulmuştu. *Kendine gel Lara*. Benim az önce ısırarak için zor durduğum yanakları Deniz kocaman öpücüklere boğuyordu. *Bakışlarını çek artık Lara*. Öpücüklerden rahatsız olmayıp aksine keyifli mırıltılar çıkaran Aslan Ege en sonunda Deniz'in durmasıyla bu sefer de ellerini onun bileğindeki ip bilekliklere uzatmıştı.

“Lara!”

Bakışlarımı en sonunda hızlıca onlardan çekerek İzgi'ye döndürdüm. “Efendim?”

Yüzünde samimi bir gülümseme oluştu. “Trabzonspor maçında biz de stadyumda olacağız demiştik. Eğer müsait bir anın olursa görüşürüz yine, değil mi?”

“Tabii ki.” dedim gülümseyerek. Hem kendisi hem de eşi düşündüğümünden daha samimilerdi. Sosyetenin tam içinden olsalar da ikisi de egolarından öyle arınmışlardı ki yanlarında kendimi kasmamış, oldukça rahat davranabilmişim. İzgi tekrar, Deniz'in takım avukatıyla görüşmesinin ardından net bir yol çizebileceklerini söylemiş ve Aslan Ege'nin huysuzlanmasıyla kalkmaya karar vermiştik. Geldiklerinden beri sakın

kalan Aslan Ege, Deniz'den ayrılırken daha da huysuzlaşmış ve küçük bir ağlama nöbeti geçirmişti ama babası onun ilgisini başka yöne çekerek krizi sakinlikle yönetmeyi başarmıştı.

Kapıdan çıktığımız sırada İzgi'nin Deniz'e çarpmasıyla Merdan Efe gözlerini sıkıca kapadı. "İzgi'm yavaş." Oysa öyle yavaş bir çarpışmaydı ki Deniz'in hissettiğini bile düşünmüyordum. "O adam kaç milyon euro haberin var mı?"

İzgi teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. "Yemin ederim yalnızca dokundum." dedi İzgi kıkırdayarak. "Utku lütfen konuşur musun? Galatasaraylı Merdan Efe'den daha tehlikeli bir şey varsa futbolcusu zarar görmüş Galatasaraylı Merdan Efe'dir."

"Hissetmedim bile." dedi Deniz de sırtırken.

İzgi kaşlarını çatarak eşine döndü. "Gördün mü?" Aslan Ege kızarmış gözleri ve sarkıttığı dudaklarıyla bir kez daha ağlamaya başlayınca bu sefer tam anlamıyla vedalaştık ve ayrıldık. İzgi yanımdan, benimle tanıştığına çok memnun olduğunu ve diğer görüşmemizi beklediğini söyleyerek ayrılmıştı. Çok tatlıydı. Merdan Efe de ayrılmadan Deniz'in kulağına bir şeyler söylemiş ve gülüşmüşlerdi.

Arabasına doğru ilerlerken Deniz'in ailesinin geldiğini öğrenmiştim. Her ne kadar beni bırakmak için ısrar etse de bu sefer kesinlikle kabul etmemiştim. Ailesi Çanakkale'den geliyordu ve elbette ailesi daha öncelikli olmalıydı. Vakit kaybetmesini istemiyordum.

"Beni bıraktıktan sonra Alperen'in yanına mı geçeceksin yine? Yoksa ailen çoktan geldi de almaya mı gidiyorsun?"

"Annemler yoldalar." dediğinde duraksadım. Kolundaki akıllı saate bakarak devam etti. "İnmelerine az kaldı. Onları almaya gideceğim direkt." Gözucuyla bana baktı. "Bu sefer Boşnak böreğini kimseye koklatmadan direkt sana getireceğim."

"Ya... Kadını uğraştırma hiç."

“Ben istemesem de yapmadan gitmez o.” dediğinde arabasına ilerlemek yerine benimle taksi beklemeye başladı. “Hem önceki getirdiklerimi bizimkilerin hemen bitirdiği söyledim. Şimdi tepsi tepsi yapar.”

“Daha önce hiç yemedim.” diye konuştum. “Merak ettim bayağı açıkçası.”

“Boşnak böreği ayrı, Boşnak mantısı ayrı ha, karıştırma. İkisini de seveceğine nedense çok eminim. O nedenle ikisinden de getireceğim sana.” derken bir taksi önümüzde durdu. Deniz benden önce davranarak kapımı açtı. “Sakin Alperen’e bahsetme.”

“Bilemiyorum artık.” diye güldüm. “İçeride yaptıklarını unutmadım.”

Öyle mi dercesine dudak büzdü. “Eyvallah...”

“Sana da eyvallah.” Ona son bir bakış atarak taksiye bindim. “Görüşürüz.”

Gözlerini kapatıp açtı. “Görüşelim.”

Kapımı kapatırken ona son kez el salladım. Ellerini ceplerine yerleştirirken başını hafifçe salladı. Taksiciye ev adresimi vererek telefonumda gezintiye çıktım. Eve varmam akşam trafiği sebebiyle bir tık uzun sürse de yine de geç olmadan gelebilmişim.

Deniz’e isteği üzerine eve girdiğime dair bir mesaj attım. Sürekli bıraktığı için, iyiden iyiye şoförüm gibi olmuştu. Bu sefer evime bırakmamış olması içimi rahatlatmıştı. Ailesinden kim geliyordu bilmiyordum, yalnızca annesinin geldiğinden emindim.

Benim için annesine Boşnak böreği yaptıracakını söylemişti. Benim için.

Annesine benim için olduğunu söyleyip söylemeyeceğini düşündükçe vücuduma ısı bombardımanı atılmış gibi hissetmememe engel olamıyordum. Eğer söylerse karşı karşıya geldiğimizde daha çok utanacağımdan eminim. Yine de benim için, beni düşünerek bunu yapması her şeyin önüne geçiyordu.

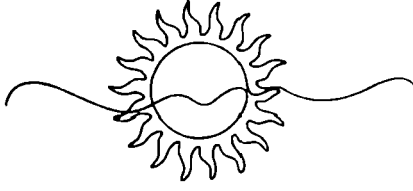
Eve girdiğimde içeriden babaannemle Aysel Abla'nın seslerini duydum. Önce banyodaki işlerimi halledip üzerimi değiştirmek için odama geçtim. Siyah bir eşofman altı ve kahve tonlarında bir tişörtü hızlıca üzerime geçirmemin ardından odadan çıkacakken masamın üzerindeki defter gözüme çarptı.

Çocukken kısa süre de olsa yazdığım günlüktü.

Hâlâ babaannemin bıraktığı yerde duruyordu çünkü bir türlü alıp okuma fırsatı bulamamıştım. Hastalıktan kırıldığım o akşam, babaannemin günlük hakkında sıraladığı ve anlamadığım cümleleri zihnimde yankılanırken odadan çıkmak yerine adımlarımı masaya yönelttim.

Bana günlüğümün ilk sayfasından bahsetmişti, yıllar sonra bu günlüğü ortaya çıkarıp koymasının bir sebebi olduğu belliydi.

Sebebini, bana ısrarla okutmaya çalıştığı çocukluk günlüğümü okuyarak öğrenecektim.

bölüm

ON BİR

“*T*akımın geneline de baktığımızda en genç oyuncularından biri olmasına rağmen gösterdiği performansıyla gündemden düşmeyen bir oyuncu Utku Deniz Has. Şöyle bir geçmiş senelerdeki takımlarına ve performanslarına bakıyorum, her basamakta daha iyi takımlara transfer olmasına rağmen kendine hep bir şeyler katan bir oyuncu. Şu istatistiklere bak. Galatasaray’da ilk ayları olmasına rağmen takımın en güvendiği oyunculardan oldu. İlk 11 formasını kaptığı gibi vermeye niyeti olmadığı da belli.”

Taraftarın da en güvendiği oyunculardan biri olduğunun altını çizmek isterdim.

Bu dediğimi Deniz duysa yine yedi numara tribünü olduğumu ima ederdi ancak dediğim her şey doğrudu. Bir futbolcu takımı için ne veriyorsa taraftarı da futbolcu için onu verirdi.

Evet, çok meşguldüm. Yine de toplantı arasında oturmuş ünlü bir spor programında Utku Deniz için neler konuşulduğunu izliyordum. Muhtemelen hakkında konuşulanlara dair kendisinden daha fazla bilgim vardı artık.

“Kerem’den sonra Galatasaray’ın 7 numara pozisyonu zor dolar diye düşünülse de aynı bizi gururlandıran milli oyun-cumuz Kerem gibi Utku Deniz de güzel işler başaracak gibi duruyor. Zaten Milli Takımımızın yeni teknik direktörü tüm oyuncularımızı yakından takip etmeye başladı. Utku Deniz bu sezonun ilk milli maçlarında çağırılacak isimlerin başında geliyor. Gelişime açık, öğrenmeye açık, iyi ama ben zaten iyiyim diyerek rahatlamak yerine daha iyi olacağım diyerek yoluna bakıyor. Bunlar genç oyuncularımızın hepsinde görmek istediğimiz tavırlar.”

Erhan Bey’in konuşması bittiğinde hemen karşısında oturan Ümit Bey sözü aldı. “Geçen sene çağırılmaması çok büyük hataydı.” diye başladı konuşmaya. Bir elinde tuttuğu tüken-mezkalemi oynatırken gözleri büyük ekranda gösterilen Utku Deniz’in istatistik tablosunun üzerindeydi. “Hocaların işine karışılmaz elbet ama önceki hocanın bu konuda oldukça fazla tepki almasına rağmen inatla Milli Takım’a almaması entere-sandı. Düşünsene ligin en gollü yerli oyuncularından birisisin ve Milli Takım’a çağırılmıyorsun. Bir başkası olsa bu duruma takıp sıkıntıya girerek performansını düşürebilirdi. Açıkçası bu konuda Utku’ya haksızlık yapıldığını düşünüyorum ne yalan söyleyeyim.”

“Bu konuda ben de sana katılıyorum.” demişti Erhan Bey. “Bizim çocukların maçlar sırasında yaptığı hatalar olsa da her biri ayrı cevher. Utku da onlara eklendiğinde çok büyük iş-ler başarılabilirdi ancak geçmişi değiştiremeyiz değil mi? Az önce de dediğim gibi bu sezonki Milli Takım’a çağırılacak-ların başında gelen isim. Bir de Türk bayrağımızı göğsünde taşıyan Utku Deniz Has’ın neler yapacağını görelim, değil mi? O armanın ağırlığı o kadar büyük ki çok daha kusursuz şeyler çıkaracağını düşünüyorum.”

Ümit Bey ona katıldığını belirtmek istercesine başını aşağı yukarı salladı. “Galatasaray bu sezon Abdülkerim, Utku

ve Barış'ı kesin gönderecek gibi duruyor. Üç ayrı yetenek.” Önündeki kupadan bir yudum alırken büyük ekranda istatistik yerine Utku Deniz'in bir süredir uğraştığı problemlerle ilgili bir haber sayfası çıktı. “Biz çağırılır diyoruz ama bakalım dava nasıl sonuçlanacak Erhan. Sonuçlanması biraz daha zaman alacak gibi duruyor ama Galatasaray'ın aleyhine bir karar çıkması halinde en çok zarar gören Utku olacak.”

Videoyu durdurarak önümdeki sudan büyük bir yudum aldım. Bu gergin bekleyiş benim de canımı fazlasıyla sıkmaya başlamıştı. Olayların bu raddeye gelmesini beklemediğim için her geçen gün daha da şaşıırıyordum. Üstelik son günlerde herkes sonucun Deniz'in aleyhine olacağı yönünde konuşuyordu.

Her ne kadar en kötü senaryoyu düşünmek istemesem de Ümit Bey haklıydı. Böyle bir durumda Utku Deniz çok fazla zarar görecekti.

Olay Utku Deniz'in aldığı teklifi değerlendirerek Galatasaray'a transfer olmak istemesiyle başlamıştı. Takım istemişti, oyuncu istemişti ve transfer gerçekleşmişti ancak eski takımı alacağı paraya bakmayarak oyuncuyu göndermek istemediğinden ortalık kızıışmıştı. Ortalıkta bu konuyla ilgili o kadar çok iddia dönüyordu ki olay tamamen yılan hikâyesine dönmüştü.

Bire bir öğrendiğim bilgiler olmasa bu kadar çok haberin yarattığı fikir ayrılıkları kafamı karıştırabilirdi. Tıpkı taraftarların yaşadığı kafa karışıklığı gibi... Bu konuyla ilgili her kafadan ayrı ses çıkıyordu. Olayın aslıysa hiç de bahsedildiği gibi değildi. Galatasaray'a oyuncu çaldığı yönünde ithamlar da dahi bulunulmuştu. Hiçbiri doğru değildi. Olanları birebir Utku Deniz'den öğrendiğim için bu önü alınamaz dedikodulara karşı endişem arttıkça artıyordu.

Konuşulan her şeye göz yummak çok zordu.

Tüm mesele, eski takımının Utku Deniz'i asla başka takıma göndermek istemediği için oyuncudan habersiz sözleşme uzatmasıyla başlamıştı. Sezonu oldukça iyi bitiren Utku Deniz'e

gelen tekliflerse çığ gibi büyümüştü. Galatasaray hayalini kaçırmak istemeyen Deniz ise sözleşmeyi kabul etmeyerek transfer olmak istediğini yöneticilere bildirmişti. Bunu anlatırken bir an olsun başka takımı düşünmediğini ve hayalini tercih ettiğini de eklemişti.

Sonunda sözleşmeyi feshederek yaz transferi döneminde Galatasaray'a transfer olmuştu ancak eski takımı transferini kabul etmeyerek şikâyetle bulunmuştu. Sebepleriye usulsüz transfer olduğunu iddia etmeleri idi. Şimdi o şikâyet üzerine açılmış olan davayla uğraşıyordu. Bu dava Utku Deniz'in aleyhine sonlanırsa lisansı alınacak, verilecek ceza karşılığında belirlenen sayıda maçlara çıkamayacaktı. Ek olarak bir para cezası da olacağı kesindi.

Utku Deniz'in eski takımıyla orta yolu bulmak için konuştuğunu biliyordum. Galatasaray tarafından dayatılan hiçbir şey olmadığını, her şeyin kendi iradesiyle gerçekleştiğini ve asıl sorunun kendisine bilgi verilmeden sözleşmesinin uzatılması olduğunu söylese de işe yaramamıştı. Zaten o günden sonra eski kulübüyle bağları tamamen kopmuştu. Şu an her ne kadar çıkacak sonuç için endişelense de yaptıkları konusunda içi rahattı. Takımı da taraftarı da bunun farkındaydı. Belki de bu nedenle daha fazla sahip çıkıyorlardı ona.

İzgi dava devam ettiği için henüz bir şey yapamayacaklarını söylemişti. Zaten kulübün avukatlarıyla da iletişim halindeydi sürekli. Her şey sonuçlandığında ne yapılabileceği konusunda netleşeceklerdi.

Öğreneceğimiz sonucun Deniz'de kalıcı hasarlar bırakmasından korkuyordum.

Hem de deliller gibi.

Belki ne hissettiğini hiçbir zaman tam anlamıyla anlayamayacaktım. Böyle bir deneyimi yaşayamazdım, en az onun kadar üzüleceğimi biliyordum. Sonuç her ne olursa olsun yanında olup ona destek olacağımı bildiğim gibi...

Yarın Galatasaray -Trabzonspor derbisi vardı. Takım öyle sıkı çalışıyordu ki bizimkilerden kimseyle yüz yüze görüşememiştim. Alperen hariç tabii ki. Canı sıkıldıkça görüntülü arıyordu. Bu aramalar elbette ben işyerindeyken oluyordu çünkü anlaşıldığı üzere asıl amacı Dilara'yı görmektir.

Lara'yı aramak bahane, Dilara şahaneydi.

Durdurduğum videoyu yeniden oynattım. "Valla Ümit elbette çok fazla seçenek olacak ama olay her zaman oyuncunun kendisinde biter. Diyelim ki sonuç aleyhine oldu. E, bunun bir de geri dönüşü olacak değil mi? İşte asıl Utku Deniz Has devri ya o zaman başlayacak ya da tamamen geçmiş gitmiş olacak. Bunu kendi belirleyecek. Sorunlar yaşadım diye kendini salar da eski formunu kaybederse geçmiş olsun. Hem ona hem de bize. Genç yeteneklerimizi kaybetmek beni her zaman üzer."

"Genç yeteneklerimizi kaybetmemek adına herkes çabalasa, onların önüne böyle engeller çıkarmak yerine destek olsa, şu an çok farklı şeyler konuşuyor olurduk. Bu ülkede kaç sporcu genç onların elinden tutmak yerine düşürmeye çalışanlar olduğu için ellerimizden kayıp gitti. Asıl mesele bu ve çok uzun zamandır insanlarımız asıl meselelere karşı üç maymunu oynuyor."

O kadar haklı konuşuyordu ki kendisiyle tanışmak istedim. Alan fark etmeksizin genç yeteneklerin harcanması yıllardır süregelen bir meseleydi. Maalesef önüne geçmek de çok zordu. Daha hiç keşfedilmemiş ve belki de keşfedilemeyecek yetenekler, kendini gösterebilmiş olsa da önüne taş koyulanlar ve daha nice...

"Ay yok." diye konuştum kendi kendime. Videoyu kapattım ama bakışlarım hâlâ dondurduğum ekrandaydı. "Deniz onlar gibi yitip gitmeyecek, hayır. Saçmalama. Kötüyü düşünmek yok. Olumsuzluğu çekmek hiç yok. Her şey yoluna girecek."

Utku Deniz, Utku Deniz, Utku Deniz.

"Kendi kendine mi konuşuyorsun, yoksa ben mi yanlış duyuyorum?" Dilara'nın aniden yanımdaki sandalyeyi çekerek

oturmasıyla irkilerek doğruldum. “Sen iyi misin? Bembeyaz kesilmişsin!”

Benim daha bir şeyler yaşanmadan olayları kafamın içinde kurup panik olma seviyem her geçen gün artıyordu.

“İyiym ya.” Suyumdan art arda birkaç yudum aldım. Bakışları telefon ekranıma düşse de çoktan kapandığı için ne izlediğimi görememişti. “Hiç, öyle yorumcuları dinliyordum.”

“Devre arasında Zaniolo çekiyormuş Galatasaray.” diyerek sırtıttı. “İnşallah doğrudur. O kadar maç izlemeye gidiyoruz.”

Gözlerimi kısarak işaretparmağımı yüzüne doğru salladım. “Kusura bakma ama Alperen’e ihanet edemem.”

Gözleri baygın bir hal alırken önüne döndü. “Alakasız iki kişi Lara. Ne diye onu sokuyorsun konuya şimdi? Yabancı oyuncularını izleme şansı elde ettiğime seviniyorum yalnızca.”

“Yine de bu konuşmayı Alperen duysa acillik olabilir.”

Gözücüyla bana baktığında onun aksine bakışlarımı yüzünden çekmiyordum. Sakatlık olayından sonra Alperen’e karşı daha fazla yumuşamış gibi görünüyordu. “O nasıl?”

“Neden arayıp kendin sormuyorsun?”

Telefonunu masaya bırakarak ters ters bana bakmaya başladığında güldüm. “Söyle işte.”

“Ameliyattan beri daha iyi.” dedim. “Sana bu kadar bilgi yeter. Çok detaylı merak ediyorsan da...” Masaya bıraktığı telefonunu işaret ettim. “Arayıp sorarsın.”

Dudaklarıma hayali bir fermuar çekerek önüme döndüğümde ağzının içinden homurdanmaya başladı. Nedense içimden bir ses eninde sonunda Dilara’nın Alperen’i arayacağını söylüyordu.

İçimdeki seslere kulak vermeyi seviyordum.

“Yarın maça gelir mi?” diye sorduğunda omuz silktim. “Gerçekten ağzın kilitlenmedi Lara, biliyorsun değil mi?” Bir kez daha sessiz kaldığımda ofladı. “Hayır, gelecekse orada konuşurum belki. Sen de olursun yanımızda. Hatta ekip olarak gidebiliriz.”

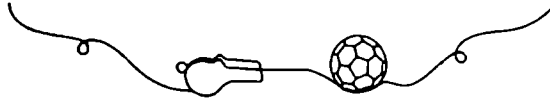
“Ben yarın izinliyim.”

“Ne yani, maça gelmiyor musun?”

Cevap vereceğim sırada müdürümüzün odaya girmesiyle birlikte dudaklarımı yeniden kapattım. Toplantıya devam edecektik. Dilara cevap için kolumu dürtüp dursa da ona hiç bakmadan Buse Hanım’a döndüm.

Yarın önemli bir gündü.

Her anlamda.

Bugün birkaç ay önceki Lara Güneş’e anlatsak kendime inanamayacağım şeyler yapıyordum.

Birkaç saat sonra maç başlayacaktı ancak soluğu tesislerde almıştım. Çünkü artık dayanamıyordum.

Deniz benim adımla güvenlik görevlisine not aldırıldığı için – hangi ara yapmıştı bilmiyordum– sorgulanmadan içeri alındım. Aceleci adımlarla binaya girerek Deniz’i sorduğumda beni yönlendirmeleriyle birlikte oyuncuların özel odalarının bulunduğu kata çıktım. Etraf sakindi. Maça çok az bir süre kaldığı için oyuncular kendi hallerine bırakılmışlardı, diye düşünüyordum.

Merdivenlerden çıkarken bakışlarım duvarda yan yana dizilmiş, Galatasaray tarihine ışık tutan fotoğraflarda geziniyordu. Bir üst kata ulaşıp kapılarda yazan isimleri okuyarak odasını bulmaya çalışacağım sırada adımlarım çıkan seslerle durdu.

Bir kapı kapanışı sesinin ardından görünen uzun boylu kumral bir adam.

Utku Deniz’di.

Onu görmemle kalbimin ritminin bozulup gümbür gümbür atmaya başlaması bir oldu.

Uzun boyu ben buradayım dercesine bağırırken onu fark etmemem tabii ki imkânsızdı. Sırtı bana dönük olduğu için beni

göremezdi. Tam benim olduğum yönün tersine doğru ilerleyecekti ki, “Deniz!” diye seslendim. Durup omzunun üzerinden bana doğru döndü. Beni görmeyi beklemediğini aramızdaki mesafeden bile görebildiğim şaşkın yüz ifadesinden anlıyordum. Evet, ben de şu an burada kendimi görmeyi beklemiyordum, o yüzden ne kadar şaşırsa haklıydı.

Hatta az sonra o şaşkınlık bin katma çıkacaktı.

Aramızdaki mesafeye rağmen kaldırdığı kaşlarını ve sorgular bakışlarını gördüğümde bedenini tamamen bana doğru döndürmüştü. “Güneş?”

İsmimin dudaklarından dökülüp koridorda yankı yapmasıyla birlikte adımlarımı hızlandırdım. Koridorun diğer ucundaydım.

Deniz ona doğru ilerlemeye başlamamla birlikte benim aksime yavaş adımlar atarak bana yaklaşmak için harekete geçti. Yüzünde hâlâ sorgular bir ifade vardı. Onun ifadesinin aksine ben kocaman gülümserken adımlarım koşarcasına hızlandı.

O şaşkın ifadesiyle birlikte kaşları bu sefer derinden çatılırken belki de kötü bir şey olduğunu sanıyordu ancak tam tersi çok güzel bir şey oluyordu.

Biraz bile yavaşlamadan ona yaklaştım, onun da bana doğru adımlamasıyla birlikte koridorun tam ortasında buluştuk ve o an hiçbir şey düşünmeden üzerine atlarcasına boynuna sımsıkı sarıldım. Hızımdan dolayı bir iki adım geriye doğru sendelerken elleri birkaç saniyelik afallamanın ardından vakit kaybetmeden belimi buldu.

“Seni buldum.” sözleri döküldü dudaklarımdan.

Onu bulmuştum.

Çocukken kâğıthelvamı paylaştığım futbolcu çocuğu bulmuştum.

Günlüğümü okuduğumdan beri içimde tutmak, onun karşısına çıkmamak o kadar zor gelmişti ki sonunda o anın içindeydim.

Kollarımı mümkünmüş gibi daha da sıkı sardım boynuna. Yoğun kokusunu buram buram solurken gözlerimi kapadım. Ona bu kadar rahat sarılabiliyor olmam boynuna atladığım an benim için eğilmiş olmasından kaynaklanıyordu. Kollarımın sıkılaşmasıyla birlikte belimdeki eliyle beni biraz daha kendine çekerek aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdi. “Geç kaldım ama buldum.”

Cevap vermese de bana sımsıkı sarılmaya devam etti. Sanki ona koşarak sarılacağımı anlamış gibi bana doğru eğilmişti. Benim ona sarıldığım kadar sıkıca sarıyordu beni. Kolları bedenimi sıkı sıkı sararken burnu saçlarımın üzerine yaslıydı. Daha önce de olduğu gibi... *Sanki Deniz'in dönüp dolaşıp geleceği tek yer saçlarımmış gibi.*

Sorgulaması gerekiyordu. Şu an neden burada olduğumu, aniden ona neden böyle sarıldığımı, neden buldum dediğimi sorgulaması gerekiyordu ama yapmadı. *Neden?*

Sarılışımızla birlikte sessizliğimiz de sürerken beni hatırlamıyor olma ihtimali kalbimi acıttı.

Çok uzun süre onu aramıştım. Yıllar sonra da olsa bulmuşum ve eğer beni hatırlamazsa çok üzülürdüm. Çocukluk arkadaşım değildi. Çocukluk arkadaşım diyebileceğim kadar vakit geçirmemiştik ama o yaşta futbola ilgi duyan bir kız çocuğu olarak sokakta yaşananlar kalbime kazınmıştı sanki. Fazlaca alaycı tavırlara maruz kalan bir çocuk olduğum için belki de onun yaşadıklarıyla empati kurabilmişim ve yine bu sebeple onu bulmayı böylesine çok istemişim. Bilmiyordum.

Belki de o an yaşadıklarını, kendi yaşadıklarına benzettiğim için onu bulmayı bu kadar çok istemişim. Benim gibi yalnız kalmasını istemediğim için...

O zamanlar bulamamış ve sonrasında da umudu kesmiştim belki ama şimdi, Deniz'in o çocuk olduğunu öğrenmek yılların ardından hasret kalman bir eve giriş yapmak gibiydi benim için.

O beni hiç aramış mıydı?

Şimdi her şeyi anlattığımda hatırlar mıydı peki beni?

Bu soruların cevaplarına karşı duyduğum merak her şeyden ağır basarken dakikalar sonra kollarımı gevşettim. Ona ne kadar sıkı sarıldığımı şu an fark ediyordum. Resmen koala gibi yapışmıştım ve bundan hiç de şikâyetçi gibi görünmüyordu.

Kollarımı gevşetmemle birlikte o da belimdeki ellerini çözerken birbirimizden koptuk. Parıldayan gözleri merak duygusuyla beni seyrediyordu. Şimdi karşı karşıyaydık ve ben heyecanla parmak uçlarımda yükseldim. Tam dudaklarımı aralamış ona çocukken ilk karşılaştığımız anı hatırlatacaktım ki, “Demek sonunda hatırladın.” demesi şok halinde donakalmama sebep oldu.

Dudaklarım birkaç kez açılıp kapanırken o bu halimden zevk alırcasına sırtıttı. Sonunda hatırladım mı? Neyden bahsettiğimi biliyor muydu ki? Başımı sol omzuma doğru eğerken gözlerimi art arda kırptırdım. “Deniz?”

Doğru mu duymuştum? Ya da şöyle sormalıydim. Doğru mu anlamıştım?

Beni hatırlıyordu.

Beni ben söylemeden çoktan hatırlamış mıydı?

Aynı benim gibi başını sağ omzuna eğerken gülümsedi. Bu öyle güzel bir gülümseme idi ki doğduğunu her zaman söylediği güneş sanki o an gerçekten doğmuştu. “Güneş?”

“Hatırlıyorsun!” Sesim şaşkınlığı bir kenara atarak yeniden heyecanlı çıkarken ellerimi birleştirdim. “Beni hatırlıyorsun yani?”

“Sen beni hatırlıyorsun.” diyerek bir adım attı bana doğru. Önüme düşen saçlarıma usulca dokunarak kulağımın arkasına sıkıştırdığında bakışları gözlerimden koptu. Derin bir nefes alırken saçlarımı seyretti. “Ben seni hiç unutmadım.”

Ben seni hiç unutmadım.

O dört kelime kalbimin dört odacığına yerleşti.

Beni hiç unutmamıştı.

Beni hiç unutmamıştı ama ben onu günlüğüm olmasa belki de hatırlamayacaktım bile.

Bu ihtimali düşününce yüzümdeki gülüş yavaş yavaş soldu. Onun beni hatırlamayacağını düşünmek bile kalbimi kırarken bu durumu ona yaşatmış olduğum gerçeği canımı acıttı.

“Deniz...” Sesim incecik çıkarken gözlerimin dolmasına engel olamadım. “Özür dilerim.” Kendi ellerimi birbirinden ayırırken ona uzanıp sol elini tuttum. Elini tutmamla elimi sıkıca sardı. “Yemin ederim seni çok aradım ama hiç bulamadım. O günden sonra amcamlara da hiç gitmedik.” Elini daha sıkı tuttum. “Sonra da çocuk aklıyla umudumu kestim işte.” Bakışlarım yüzünün her yanında dolaşırken devam ettim. “Sen... Biraz değişmişsin. Benim hafızam da biraz şeydir...”

Güldü. “Evet biliyorum.” dedi başını sallarken. “Hafızan biraz şeymiş... Olsun, ne yapalım?”

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim. “Beni nasıl hatırladın? Ne zaman hatırladın? Neden söylemedin?”

Art arda nefes almadan sıraladığım sorulara karşılık, tuttuğum eli sayesinde beni kendine çekti. Az önce çıktığı odanın kapısına tekrar vardığımızda üzerindeki Utku Deniz Has yazısını fark ettim. Burası onun tesislerdeki odasıydı. Elimi bırakmadan boştaki eliyle cebinden anahtarını çıkararak kapıyı açtı. Önden o girerken arkasından içeri girdiğimde odanın içinde gezdirdim bakışlarımı. Beyaz ve kahve tonlarında dekore edilmiş bir odaydı. Oldukça sadeydi. Bir yatak, dolap, ayna ve koltuk vardı. Duvar da yedi numaralı forması asılıydı ve hemen yanıdaysa takım arkadaşlarıyla olan bir fotoğrafı vardı.

“Neden buraya geldik?” diye sorduğumda oturmam için ikili koltuğu gösterdi.

Odayı incelemeyi bitirmeden ona döndüm. “Koridorun ortasında mı konuşmak isterdin?” dediğinde ona hak vererek ellerimizi ayırdım ve gösterdiği koltuğa oturdum. O da yanıma

otururken sağ bacağımı kıvrırarak bedenimi koltuğun üzerinde ona doğru çevirdim.

“Anlatayım mı?” diye muzipçe sorduğunda hızlıca başımı aşağı yukarı salladım. Şu an karşısında küçük Güneş’i görüyor olabilirdi çünkü ben de şu an o günkü Güneş olduğumu hissediyordum.

Ben çocukluğumdan da çocuk olmaktan da nefret ederdim ama şu an neden böyle hissetmekten çok keyif alıyordum?

Cevabı basitti. Karşımdaki Deniz olduğu içindi...

“Ne zaman hatırladın?” diye sordum bu sefer de bir cevap alamadığımda. “Ay Deniz! Anlatır mısın lütfen artık.”

Sol kolunu koltuğun sırtından arkama doğru uzatırken parmak uçları saçlarıma değdi. “İlk an.”

Gülümsemem yüzümde dondu. “Ne demek ilk an? Nasıl ilk an?”

“Bahçede bana kâğıthelvanı uzattığın o ilk an tanıdım.” dediğinde şaşkınlıktan küçükdilimi yutacağımı sandım. Ciddi miydi? “Tıpkı seneler önce küçük Deniz’e en çok ihtiyaç duyduğu anlardan birinde kâğıthelvanı uzatıp ışığını bıraktığın gibi, seneler sonra koca adam olmuş Deniz’e de aynısını yaptın.”

Bakışları artık alışkanlık haline getirdiği üzere saçlarımı buldu. “Bir de saçların...”

“Ne olmuş saçlarıma?” diye konuşurken sesimin fısıldar gibi çıkmasına engel olamadım.

“Saçların işte...” diyerek sustu. Parmak uçlarının değdiği saçlarımı okşadığını hissettim. “Çok güzeller.”

Yutkundum. “Söylemiştin.”

“Hep söylerim.” dedi.

Başını eğerek bakışlarını benden kopardığında bu sefer ben onun saçlarına bakakaldım. “Kâğıthelvanı uzattığında anımsadım, saçlarını gördüğümde emin oldum.”

“Beni... Saçlarımdan mı tanıdın?” Saçlarımı iki yanımdan önüme aldım. “Yani, nasıl?”

“Öyle.” dedi bana hiç bakmadan. “Tanıdım işte.”

“Neden bana söylemedin bunca zaman? Seni o kadar çok aradım ama seneler sonra bulduğumda tanıyamadım.” Yüzüm asıldı. “Aptalım gerçekten.”

“Şş.” Kafama vurmamla birlikte vurduğum elimi tutarak kendine çekti. “Yalnızca hafızan biraz şey. Olur öyle şeyler.”

“Olmamalıydı ama.”

“Ne demişler, olmuşla ölmüşe çare yok.” diye konuşurken kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarım uğulduyordu. “Artık önümüze bakacağız. Hem de bu sefer *kopartılmadan*.”

Biliyordu. Birbirimizi bulamamamızın en büyük sebebinin amcam olduğunu biliyordu. Yalnızca babaannemin numarasını bile verse o zamanlarda Deniz bana ulaşabilirdi. O gün babaannemle büyük bir kavga koparıp eşinin bizi kovmasına izin vermeseydi tekrar gittiğimde de ben bulurdum Deniz’i. İkisi de olmamıştı ve şimdi, sonunda biz buradaydık. Yan yanaydık.

Bu kadar geç olsa da mutluydum.

Yutkunarak yüzünde ve saçlarında gezdirdim bakışlarımı. O kadar derin bakıyordum ki konuşurken duraksamasına sebep olmuşum.

“Söylemedim çünkü senin hatırlamanı bekledim.” diye devam etti. “Gerçi biraz daha hatırlamasaydın söylemek zorunda kalacaktım çünkü artık sabrım kalmamıştı.” Elimi bıraktı ama ellerimiz yan yana, parmaklarımız birbirine değecek kadar yakın duruyordu. “Nasıl hatırladın? Durup dururken hatırlamaya-
cağını bilecek kadar seni tanıyorum.”

Utanarak alnımı kaşıdım. “Çocukken yazdığım günlüğümü okudum.”

“Çocukken günlüğüne beni mi yazmışsın?” diye sordu sesinden şaşkınlık kırıntıları dökülürken.

Başımı aşağı yukarı salladım. “Ben böyle yazı çizi işlerinden çok sıkılırım. Zaten günlüğün tamamını da doldurmamışım ama yazdığım sayfalarda senden bahsetmişim. Tüm yap-

boz parçalarını birleştirdi de sen olduğunu anladım.” Aklıma gelen bir detayla devam ettim, “Bir de babaannem sayesinde tabii. O seni benden önce tanımış inanabiliyor musun? Hiç de söylemedi.”

“Demek o yüzden bana öyle bakıyordu.” dediğinde kaşlarımı çatıttım. “Hatice Hanım sana çorba yaptığım gün bir farklı bakmıştı. Nedenini şimdi anlıyorum. Meğer beni unutan tek kişi senmişsin.”

Kaşlarım daha fazla çatıldı. “Ben seni unutmadım Deniz!”

“Emin misin?” diye sordu ama tamamen benimle uğraşmak için olduğunu yüzündeki muziplik dolu gülümsemeden anlıyordum.

Bana ne kızmış ne de kırılmıştı. Oysa durum tam tersi olsa kahrolacağıma dair yemin edebilirdim.

“Unutmadım işte.” dedim küskün bir tavırla. “Üstüme gelmesene Deniz!”

Ellerini teslim olurcasına iki yana kaldırırken sesli bir şekilde güldü. “Tamam, unutmadın.”

Kollarımı önümde bağladım. “Hafızası balıktan bile beter olan insanlar da vardır.”

“Vardır tabii.” dedi eğlenen bir tonda. “Birini çok yakından tanıyorum hatta.”

Bakışlarım masasının üzerindeki fotoğraf çerçevesine kaydığında ona bir cevap veremedim. Fotoğraf Deniz’in çocukluğuna aitti. Tüm ailesiyle birlikte olduğu toplu bir fotoğraftı bu. Üzerinde Galatasaray forması, ayaklarında krampon vardı. Ailesinin tam ortasında durmuş, sağ ayağının altında topu tutarken kollarını önünde bağlamış, kameraya bakıyordu. Anne ve babası olduğunu düşündüğüm iki kişi ellerini oğullarının omzuna koymuş hemen yanında dikiliyorlardı ve onların da hemen yanında bir genç bir kız ve bir erkek vardı.

Kollarımı çözdüm. Ayağa kalkarak masasının üzerindeki fotoğrafa uzandım ve daha yakından inceledim. Çocukluk hal-

ni yarım yamalak hatırlıyorken bu fotoğrafla daha fazla oturdu kafama. Fotoğraftaki hali o halinden çok da uzak değildi. Yalnızca daha uzundu. Hepsinin yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı.

Değişmiş olsa da şimdi fark ediyordum ki bunlar öyle çok büyük değişiklikler değildi. Hele bakışları... O zaten hiç değişmemişti ve ben buna rağmen onu hatırlayamamıştım.

Önümüzdeki kırk sene kendime kızacağım konu belli olmuştu.

Neyse ki Deniz, konu ne olursa olsun uzatıp kafama kaka-cak biri değildi. Ben kendimi yiyip bitirerek kendi kendime hallediyordum zaten.

Tüm düşünceleri bir kenara bırakarak, “Başardın.” diye konuştum sessizce beni izleyen adama karşı. Elimdeki çerçeveyi daha sıkı tutarken bakışlarımı hayali futbolcu olmak olan küçüklüğünden çekerek o hayalini gerçekleştiren Deniz’e çevirdim. “Başaracağını biliyordum.”

Dudaklarında küçücük bir tebessüm vardı ama ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini çözemiyordum. Sözlerim sertçe yutkunmasına sebep olurken çerçeveyi bırakmadan tekrar yanına oturdum. “Sana...” Bir an için gözlerinin içinde daha önce görmediğim duyguların geçtiğine şahit oldum. “Bir gün futbolcu olduğunda seni o zaman televizyondan izleyeceğimi söylemiştim.” Öylece durmuş beni dinlerken kalbimin son sürat atışları devam ediyordu. “Çocukken insan çoğu şeyi anlamaz derlerdi ama ben o zaman hem anladım hem de hep inandım. Bir gün futbolcu olacağını biliyordum. Oldun da. Şimdi seni yalnızca televizyondan değil, hayal ettiğin takımda oynarken o takımın stadyumunda en ön koltuktan izliyorum.”

Yüzümde gurur dolu bir ifade oluştuğunu biliyordum. Onunla gurur duyuyordum ve bunu görebildiğinin farkındaydım. Bunu, Deniz’in o ifadeyi anlayıp gözlerinin biraz da olsa dolmasından anlayabiliyordum. “Çok mutluyum. Küçük

Güneş'i hayatında ilk defa bu kadar gurur dolu gördüğüm için ama en çok da... Küçük ya da büyük fark etmez hayatımızın her anında önümüze taş koymak isteyenlere inat hayallerinin peşinden giden Deniz için mutluyum."

"Sen..."

"Pes etmediğin, kimsenin söylediklerine kulak asmadan hayaline kavuştuğun için çok mutluyum." Gözlerimi kapayıp açtım. "Tüm kalbimle..."

"Seni aradım." dediğinde kalbim kasıldı. "Babama günlerce dil döktüm. Seni o kaldırımda bekledim. Amcana bile gittik ama bize yardımcı olmadı. Tek arayan sen değildin Güneş. Ben yalnızca ismini ve bir gün seni yine görüp futbolcu olduğumu söyleyeceğimi biliyordum. Umudu hiç kesmedim. Bak, şimdi buradayız. Yıllar sonra yeniden, o iki çocuk gibi."

"Senin gördüğün *çocuk* Güneş'in de, o çok güzel bulduğun saçlarının da o gün son günüydü."

Kaşları derinden çatıldı, dolan gözlerime inat gülümsedim.

Çocukluğumda hatırlamak istediğim tek anının başrolü sensin, diyemedim.

"Bazı şeyler anlatılmaz." dedim kaşlarını çattığını görünce. "Ama belki bir gün..."

Sesimin de titremesiyle uzanıp beni kollarının arasına çekti. Başımı göğsüne yasladığımda kollarıyla beni, bir daha kimse bana zarar veremezmiş gibi sarmaladı. O bana sarılırken ben ellerimle mutlu aile tablosunun olduğu fotoğraf çerçevesine sarıldım.

Aile buydu.

Kiminin unutmak istediği, kimininse çerçeveletip başucuna koyduğu...

Gözyaşlarımın tişörtünü ıslatmaya başlamasıyla geri çekelecektim ki izin vermeyip beni daha sıkı sardı. "Bazı şeyleri anlatmak zorunda değilsin." diyerek çenesini saçlarımın üzerine yasladı. "Yalnızca gözlerimin için bak. *Ben anlarım.*"

“Anlarsın.” diyerek gözyaşlarımın arasında gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

“Ben teşekkür ederim.” dedi. Neden teşekkür ettiğini bilmiyordum ama sormadım.

Bir süre bana sımsıkı sarılı kollarının arasında sessizce kaldım. Konuşmadım, o da ben konuşmadığım için sessizce iç çekişlerimi dinledi.

“İki saat sonra maçın var.” dedim burnumu çekerek. “Durmuş burada beni teselli ediyorsun. Gideyim mi ben artık? Maç sonrasında yine görüşür müyüz?” Aklıma o an geldi. “Ay, ailen buradaydı değil mi? Onlarla olursun. O zaman daha sonra...”

“Maçtan sonra görüşürüz.” dediğinde geri çekilerek yüzüne baktım. “Seni tanıştırmak istediğim biri var. Hem seni çok merak ediyor.”

“Ben merak eden biri mi var?”

Başını sallayarak göz kırptı. “Bir kâğıthelva canavarımız daha var. İyi anlaşıcağınızdan şüphem yok.”

Benden başkasına da mı kâğıthelva alıyordu yani?

Yüzümün düşeceğini anlayarak bakışlarımı kaçırdım. “Küçük bir canavar.” Başını eğerek yüzümü görmeye çalıştı. “Sevimli bir canavar o, yeğenimden bahsediyorum.”

Gözucuyla ona baktığımda gülümsediğini gördüm. Evet, yakalanmıştım. Her zamanki gibi... Deniz’den hiçbir şeyin kaçmamasına nasıl adapte olacaktım, bilmiyordum.

“Merakla bekliyorum.” dedim konuyu değiştirmek için. “Ben artık gideyim. Sen de zaten bir yere gidiyordun.”

“Maç öncesi toplantısı.” dediğinde geç kaldığını düşünerek gözlerimi kocaman açtım. “Stadyuma geçmeden küçük bir toplaşma. Zaten erken çıkmıştım sorun yok.” Bileğindeki akıllı saatinin ekranını aydınlatarak saate baktı. “Şimdi çıkarsam rahat rahat yetişirim.”

Ondan önce ayağa kalktığımda önce hâlâ elimde tuttuğum çerçeveyi aldığım yere, aynı şekilde bıraktım. Bakışlarım son

kez küçük Utku Deniz'in üzerinde dolaştı. Değişmeyen bir şeyin daha farkına varmışım. Gülüşü. Hâlâ aynıydı.

Deniz'le odadan çıktığımızda koridorda aynı yöne doğru ilerlemeye başladık.

"Bu akşam." diye başladım konuşmaya. "En ön sıradan izleyeceğim maçı."

Altdudağını dişlerinin arasına alarak gülümsedi. "Gol gönderimin açıklamasına '*yedi numara tribünüyüm*' yazacak mısınız?"

Başımı sol omzuma doğru eğdim. "Bugün için izin aldım." Bakışlarım tepkilerini kaçırmamak için bir saniye bile yüzünden ayrılmazken kaşlarını çatarak bana döndü. "Bugün maça ekibimle, iş yapmak için gelmek istemedim. Bu zamana kadar hep böyle oldu. İşim gereği her maçta bulunuyordum ama bu sefer farklı." Yutkundum. "Kendim için bilet aldım. Bu akşam maçta *senin için* orada olacağım."

Adımlarını durdurmasıyla birlikte ben de durmak zorunda kaldım. Bir şeyler söylemesi için karşısında durmuş öylece ona bakarken iki adımda aramızdaki boşluğu kapattı. Boy farkımız bir kez daha kendini belli ederken başını eğdi, dudaklarını aralayarak bir soluk bıraktı. "Bana yedi numara tribünü diyordun ya..." diye devam ettim konuşmayacağını fark ettiğimde. Yakınlığı başımı döndürecek gibi oluyordu. "Bu akşam stadyumda gerçekten yedi numara tribünü olarak yerimi alacağım."

Sakin ol Güneş. Hayır, bir de düşüp bayılmayacaksın.

Bana böyle yakın olduğu her an, yanında ne kadar küçük kaldığımı fark ediyordum. O benim gözlerimi görmek için başını eğiyorken ben onun gözlerini görmek için başımı kaldırmak zorunda kalıyordum. Omuzlarının genişliğini ise ona uzun uzun sarıldığımda daha iyi fark etmişim. Sporculara has kaslı vücudu onu benim yanımda daha da kalıplı gösteriyordu. Dışarıdan bakıldığında elbette abartı görünmüyordu, aksine oldukça güzel bir fiziğe sahipti. Boyu uzundu. Belki de bu yüzden kasları onda abartı durmuyordu.

Hiç dövmesi yoktu. En azından benim görebildiğim kadarıyla... Saçları çok hızlı uzuyordu ama düzenli olarak kısalttırmayı ihmal etmiyordu. Her saç şekli ona yakışsa da alnına düşen tutamları ona ayrı bir hava katıyordu.

Koridorun bir köşesinden uzaktan da olsa sesler gelmeye başladığında ondan uzaklaşmak için harekete geçmiştim ancak avucunu ince belime koyarak buna engel oldu. Bakışları en yakınımnda, saçlarımın üzerinde dolanırken kulağıma doğru eğildi. Bu hareketi burnunun saçlarıma değmesini sağlarken gözlerimi kapatmamak için büyük savaş verdim. Bugün çok fazla aldığım Utku Deniz Has dozundan dolayı kalp krizi geçirmezsem şükredecektim. Yanına geldiğim andan beri kalbimin atışları normale dönmüyordu.

Ayarlarımı bozmuştu.

“Bu sezon çıktığım en önemli maçın eski takımıma karşı olan maç olacağımı düşünüyordum.” diye mırıldanırken nefesi tenimi okşuyordu. Tam şu an büyü, hiçbir zaman sona ermesini istemeyeceğim bir masalın içindeymişiz gibi hissediyordum. Yirmi üç yaşımdaydım ancak bu zamana kadar böylesine iyi hissettiğim an olmamıştı. “Yanılmışım.”

Başım geriye çekerek tekrar yüz yüze gelmemizi sağladığında aramızdaki mesafenin kısalığı sebebiyle nefesi nefesime çarptı. Bakışları gözlerimden koparak dudaklarıma indiğinde tüm bedenimin cayır cayır yandığını hissettim. Gözleri dudaklarıma öyle bir bakıyordu ki dilim damağım kurumuş bir halde dudaklarıma çarpan nefesini hissetmeye devam ettim.

Yenildim.

Aynı onun gibi, gözlerim dolgun dudaklarına kaydığında yüzlerimizin arasındaki mesafe azalmaya başladı. Belime sarıldığı elinin başparmağıyla belimi okşadığında sağ elimi kalbinin tam üzerine yaslardım. Benimki gibi çıldırırcasına çarpıyordu.

Başını bana doğru eğdiğinde istemsizce başımı kaldırıncaya dudakları dudaklarımın dibinde bitti. Yüzünü biraz daha

yaklaştırsa dudakları dudaklarımı bularak yangınımı körükleyecekti. Bunu yapmak istediğini belli edencesine başını sola doğru hafifçe eğerek yüzünü usulca yaklaştırdı. Gözlerim o an hiçbir şeyi umursamadan kapandığında gelecek olan dokunuşu bekledim.

Kalbim duracaktı. Kalbim duracaksa da o dokunuştan sonra durmalıydı.

Burnuma güzel kokusu dolarken parmakları belimi daha sıkı kavradı, sağ elim kalbinin üzerine iyice yerleşti.

Dudakları dudaklarıma tam değeceği sırada kopan gürültüyle birlikte irkilerek gözlerimi araladım. Korkudan ona daha fazla yaklaştığımda beni daha sıkı tuttu, ikimizin de bakışları sesin geldiği yöne döndü ama görünürde kimse yoktu. Yalnızca yüksek sesler doluyordu kulaklarımıza.

Gerçekten mi?

Şu an gerçekten sırası mıydı?

Peki ya gürültü kopmasaydı? Derin nefesler almaya başladığımda sesler bize doğru daha da yaklaşmaya başlamıştı. Mecburen ellerini üzerimden çekerek geri çekilmişti. Az önce yaşanacak olan anın heyecanı hâlâ üzerimdeydi ancak utanmıyordum. Yaşanmış olsaydı da utanmayacağımı ya da kaçmayacağımı biliyordum. Koridorun ucunda gözüken arkadaşlarını görünce uzaklaşmak zorunda olmamız nedeniyle yüzünde memnuniyetsiz bir ifade oluşmuştu.

Belki de yüzümüzde aynı ifade vardı, emin değildim.

Az önce yaşanacakları düşününce bedenim alev alıyor, bu sefer gerçekten aklımı kaybedecekmişim gibi hissediyordum.

Ağzının içinde bir şeyler homurdanırken, “Ben artık gideyim.” diye konuştum aceleyle. “Bu arada en önemli maç konusunda dediklerin... Bunu neye yormalıyım?” diye sordum aslında ne demek istediğini tamamen anlasam da.

Az önce dudakları dudaklarıma değmeyecekmiş, beni öpmeyecekmiş gibi normal bir konu açmama kaç puan verirdik peki?

Oyunumu anlayarak yüzündeki o memnuniyetsiz ifadeyi dağıttı, bana karşı hep olduğu gibi yumuşacık bir ifade takındı. “Sen...” Hafifçe eğildi. “Ne söylemek istediğimi çok iyi anladın.” Aniden eğilmesi sebebiyle tekrardan bana yaklaşmış oldu. Bakışları bir an için tekrardan dudaklarıma indiğinde boğazımı temizleyerek geri çekildim.

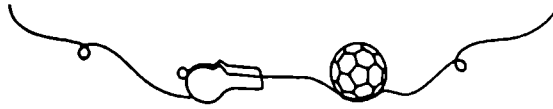
Artık gitmesi gerekiyordu. “Bekleyeceğim.” dedim, anladığımı kabul ederek.

İşaret ve ortaparmağını birleştirerek alına değdirip uzaklaştırdı. “Futbolcu çocuk da ona hep inanan, içinde yaşattığın küçük kız çocuğu için gollerini atacak.”

Bana son bir tebessüm sunduktan sonra yanımdan uzaklaştı. Ben arkasından öylece leyla olmuş gibi bakarken bir süre hareket edemedim. Az önce yaşananlar gerçek miydi?

Deniz’i tanıdığımdan beri her şey çok daha farklı ilerlemeye başlamıştı. Deniz’in çocukken hep bulmak istediğim o çocuk olduğunu öğrenmem ise kabul etsem de etmesem de benim dönüm noktam olmuştu.

O dönüm noktasını sımsıkı tutarak göğüs kafesimin içine sakladım. Bu sefer kaybetmeye hiç niyetim yoktu.

Abdüş’ün herkesi yer sofrasına davet etme ısrarlarından kaçmayı başararak tribünde en öndeki yerimi almıştım. Stadyuma giriş yaptığımda Deniz’in ailesiyle birlikte olduğunu öğrenmiştim. Bu yüzden onları rahatsız etmemek adına direkt tribündeki yerime geçecektim ki Atlas’la karşılaşmıştım. Zaten neredeyse herkesle tanıştığı için Trabzonspor’dan da birçok arkadaşı vardı. Abdüş yani Abdülkadir de onlardan biriydi. Atlas’la bizi yan yana gördükten sonra aramızda kısa bir soh-

bet dönmüştü. Yer sofrası konusu da buradan ortaya çıkmıştı. Atlas da ne yemek yerdı ya yer sofrasında...

Daha iki gün önce sanki bu hafta derbi yokmuşçasına kulüplerde geziyordu.

Bir süre onlarla vakit geçirip kaçarak yerime gelmiştim. Atmosfer güzeldi. Yerime geçmeden bizim ekibin yanına uğrayamamıştım çünkü Yarkın buradaydı. Şu an hiç onun saçma sapan sorgulamasını çekecek havamda değildim. Keyfimi kaçırmamasına müsaade edemezdım.

“Lara!”

Bakışlarım sesin kaynağına döndüğünde İzgi’yle karşılaştım. Onlar ya ultrAslan tribününde ya da locada oluyorlardı ancak maç öncesi İzgi’ye mesaj atarak yerimi belirtince yanıma gelmeyi tercih etmişlerdi. İzgi üzerindeki Galatasaray forması ve siyah pantolonuyla yanıma gelirken gülümseyerek ayağa kalktım. Hemen arkasında etrafa baka baka söylenen dövmeli bir adam vardı.

Daha önce görmediğim biriydi. Üzerinde kot pantolon ve bordo bir tişört vardı. İzgi’nin ve buradakilerin aksine buraya ait değilmiş gibi duruyordu. Üstelik vücudunda o kadar çok dövme vardı ki şaşırımtım. “Seremoniye çıkacaklarmış birazdan. Merdan Efe de Aslan Ege’yi Utku’ya götürmeye gitti.” diyerek kollarını etrafıma sardığında karşılık verdim. “O yüzden geç kaldık biraz.”

“Evet geçen gün konuştuğunuz için anladım neden geç kaldığınızı.”

Sahada Deniz ve Aslan Ege’yi birlikte görmek... Aklıma ve kalbime iyi gelmeyecekler listesinde başı çekiyordu.

İzgi’nin sol tarafıma geçmesiyle arkada bulunan dövmeli adam tam karşımda durarak elini uzattı. “Selamlar hanımefendi. Gökdeniz ben ama hamsi derler. Bu gece burada fırtına seyretmeye geldim.”

Kaşlarımı kaldırırken uzattığı elini tuttum. Parmakları bile dövmeliydi. “Ben de Lara. Memnun oldum.”

Gülümseyerek, “Ben de.” dedi.

O sırada Merdan Efe yanımıza gelmişti bile. “Fırtına izleyecek tabii kardeşim.” diyerek arkamızdan yüksek sesle konuştu. “Hamsilere burada aslan fırtınasının şovunu izlettireceğiz.”

“Aslanım sence de biraz abartmıyor musun?”

“Maç sonu hamsi koydum tavaya şarkısını dinlerken de söyle aynı sözleri kardeşim.” Merdan Efe karısının yanına oturmadan hemen önce başına dudaklarını bastırmıştı. “Oğlumuz emin ellerde güzelim. Bakışlarını sahadan ayırma.”

Emin eller yani Utku Deniz’in kolları...

Doğru bir anlatımdı. Gökdeniz, “Sizi bilmem ama bizim Ali Sami Yen’de bir horon oynayacağımız doğrudur.” diyerek Merdan Efe’den makas aldığı anda gözlerimi kocaman açtım. Canına mı susamıştı?

Kolumun üzerindeki temasla bakışlarımı Gökdeniz ve Merdan Efe’den çektim. “Onlar hep böyle.” İzgi’yle yan yana oturduğumuzda Gökdeniz de Merdan Efe’nin yanına geçmişti. “Galatasaray-Trabzonspor maçlarında böyle zıvanadan çıkıyorlar. Maç sonu düzelirler.”

“Ya iki taraftan biri yenilirse?” diye tereddütle sordum.

Merdan Efe ve Gökdeniz kendi aralarında hâlâ tartışırken İzgi gerçekten bakışlarını sahadan ayırmıyordu çünkü her an oyuncular sahaya çıkabilirdi. “Fark etmez. Onların didişmesi maç boyunca devam eder, sonuç ne olursa olsun birbirlerini kırmadan da günü bitirirler.”

“Ne güzel.” Böyle bir dostluğa sahip olmayı hep çok istesem de öyle biri hayatıma hiç girmemişti.

“İzgiciğim inşallah beni kötülemiyorsundur.” diyerek Merdan Efe’nin üzerinden bize doğru başını uzattı Gökdeniz. “Malum aslanın eşi de aslandır cümlesini fazla benimsediğin için artık sen de herkes gibisin. Ben bu akşam burada vatan savunur gibi Trabzonspor’umu savunacağım.”

İzgi gözlerini devirdi. “Seni neden kötüleyeyim Gökdeniz?”
“Kumam olduğun için?”

Sesli bir şekilde güldüğümde Merdan Efe onun ensesine yavaşça vurdu. “Karıma bir daha kuma derssen seni ultrAslan tribününün ortasına atarım.”

“Yalan mı? Kuma değil mi? O yokken ben vardım aslanım ama artık o da sana aslanım diyor. Bunun için benden özür dileyeceğine laflarına bak.”

“Ulan sen de oğluma benden habersiz Trabzonspor marşı açıyorsun?”

“Kim?” Gökdeniz geri çekilerek bakışlarını umursamazca tribünlerde gezdirdi. “Ben öyle şeyler yapmam.”

Merdan Efe gözlerini kapatarak derin nefes aldı. “Daha fazla konuşma kardeşim. Sus ve bu akşamki gollerimizi canlı izlemenin keyfini çıkar. İcardi ve Utku Deniz ikilisi seni ağlatırsa gözünün yaşına bakmam.”

Sahadan yükselen seslerle birlikte oyuncular sahaya çıkmaya başladılar. En ön sıralarda Utku Deniz kucağına aldığı Aslan Ege’yle takım arkadaşlarının arkasından yürürken dudaklarım iki yana kıvrıldı. Yan yana dizildiklerinde bize doğru dönmüşlerdi. En önde oturduğumuz için ikiliyi çok net görebiliyorduk. Aslan Ege meraklı bakışlarla etrafı incelerken Deniz elini kaldırarak onun sarı saçlarını düzeltti. İkisinin de üzerinde Galatasaray forması vardı ve Aslan Ege’nin forma numarası da 7 numaraydı.

Fotoğrafçılar göreve.

Bu manzara kaçmaz.

Asla telefonuma kaydetmek için değil.

İstiklal Marşı başlamadan önce Deniz, Aslan Ege’nin kulağına doğru bir şeyler söyleyerek onun gülmesini sağlamıştı. İzgi sevgi dolu gözlerle oğlunu incelerken Deniz’in Aslan Ege’ye bizim tarafı göstermesiyle birlikte, “Annem.” diyerek oğluna öpücük attı.

“Aslan parçam.” demişti Merdan Efe de ayağa kalkıp oğlunun onu görmesi için elini sallarken. “Görüyor musun İzgi? Oğlumuz tam anlamıyla buraya ait. Mekânın sahibi.”

“Mekân?” diye sordu İzgi. “Ben tahtını devrettin sanmıştım hayatım.”

Omuz silkerek sırttı. “Hiç fark etmez.”

“Eğleniyor gibi duruyorlar.” dedi İzgi oğluna gülümseyerek bakmaya devam ederken. “Tabii sol tarafımdaki daha fazla eğleniyor.” İkimizin de bakışları aynı anda Merdan Efe’ye döndüğünde hâlâ ayakta, gururlu bir ifadeyle oğluna ve Deniz’e baktığını gördük. İzgi derin bir nefes alarak başını iki yana salladı. “Şu an dünyanın en mutlu insanı.”

“Fark ediliyor.” dedim onu onaylayarak. “Gerçekten Florya’nın suyundan içirecek mi Aslan Ege’ye?”

Sesli bir şekilde güldüğünde Merdan Efe’nin de bakışları ona dönmüş, göz kırpmıştı. “İçirir.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. Hepimizin ayağa kalkarak İstiklal Marşı’mızı okumamızın ardından Merdan Efe oğlunu almak için yeniden yanımızdan ayrılmıştı. Düdikle birlikte maç başlarken bu sefer çok heyecanlıydım. En başından beri onu izliyordum ama bugün artık ben de biliyordum aslında kimi izlediğimi. Yalnızca onun için buradaydım.

Merdan Efe oğluyla birlikte yeniden yanımıza döndüğünde Aslan Ege direkt olarak annesine giderek başını omzuna yasladı. İşaretparmağını ona doğru uzattığımda gülerek sıkıca kavradı. Tribünde en ön sırada Deniz’i desteklemek için buradaydım. Heyecan kapılarımı çoktan aralamış, ardından da kilidi takmıştı. Kalbimin bugün devamlı olarak bu kadar hızlı atmasının başka bir sebebi olamazdı.

Üstelik bugün neredeyse dudaklarıma değecek olan dudakları aklımdan çıkmıyordu. Nasıl atlatacaktım bilmiyordum.

Maç esnasında bile aklıma o an geliyordu.

Maç düdüğünün hemen ardından saniyeler içinde yapılan hata nedeniyle kötü bir başlangıç yaşandı. Trabzonsporlu oyuncu, topu Galatasaray kalesinin hemen önünde ayağına alıp yanındaki arkadaşına pas verdiğinde top ağlarla buluştu. Daha taraftarın maç başlangıcı tezahüratları bitmeden on ikinci saniyede gelen gol hepimizi şok ederken sol tarafıma bakmaya korktum.

“Lan!” diye bağırarak bir adım öne çıktı Merdan Efe.

“Ben boşa konuşmam.” Gökdeniz keyifle arkasına yaslanırken kollarını önünde bağladı. “Trabzonspor’um bu sene şampiyon. Artık maçlara başlar başlamaz gol atmaya başladık. Bu büyüklük gerçek mi?”

İzgi onu dürttü. “Sus artık.”

Merdan Efe kaşlarını çatmış, morali bozuk bir halde ayakta durmaya devam ederken Gökdeniz onları hiç umursamadan konuşmaya devam etti. “Ben susayım da takımım sahada konuşuyor İzgiciğim, onu ne yapacağız?”

“Gökdeniz!”

Bakışlarımın tek hedefi Deniz’di. Olayın nasıl yaşandığını anlamamış gibi bir ifadeyle kaşlarını çatarak yere bakıyordu. Boşnak böreğimiz üzgün...

Alperen’in de televizyon karşısında kendini yediğine yemin edebilirdim.

Attıkları golün ardından Trabzonspor’un keyfi yerine gelirken birkaç kez daha gol şansı yakalasa da başarılı olamamıştı.. İlk yarının sonlarına doğru Galatasaray hareketlenirken top Trabzonspor kalesini yoklayıp duruyordu. Deniz bugün sağ kanatta oynuyordu.

“Bu hiç iyi olmadı.” diyerek alnımın kenarını kaşıdım. “Fenerbahçe mağlubiyetsiz ilerliyor. Galatasaray bu maçı da alamazsa aradaki fark büyür.”

“Büyüsün.” dedi Merdan Efe. “Sekiz de kapanır, on sekiz de. Biz şampiyonluk kutlamalarını ekimde değil, mayısta yaparız.” Gözucuyla keyiften dört köşe olan arkadaşına baktı.

“Yine de bu maçı sırf şu hamsi kafalı mutlu olmasın diye almak zorundayız.”

“Duyamıyorum.” diye bağırdı Gökdeniz. “Trabzon’umun sert dalgalarını Ali Sami Yen’e getirmişiz, sesin gelmiyor aslanım.”

Tam o sırada topu ayağına alan Icardi son sürat kaleye doğru gitse de önünün doluluğundan dolayı topu Deniz’e şık bir hareketle pas verdi.

Gol için inanılmaz bir fırsattı. Top öyle düzgün gitmişti ki, her ne kadar sağ ayağı için çalışmaları sürse de Deniz riske atmak istememiş olacak ki sol ayağını kaldırıp sertçe şut çekti. Kendimi tutamadan ayağa kalktığımda top ağlarla buluştu. “Gooooo!”

Merdan Efe, “Gol ulan, gol be!” diyerek bağırdığında Aslan Ege de babasına bakarak ellerini birbirine çarpmaya başlamıştı. “Sizin sert dalgalarınız Galatasaray’ın Deniz’iyle karşılaşana kadar!”

Vaov. Bu bayağı iyiydi.

Dakika otuz yediydi.

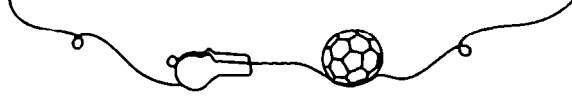
Utku Deniz takımının bu akşamki ilk golünü atarak beraberliği sağlamıştı. Üstelik gol sevincinde bir elini kalbinin üzerine koyarken diğerinin işaretparmağıyla gökyüzünü göstermişti. Bakışlarını gökyüzüne kaldırmasının ardından tribünlere dönerek saniyelik de olsa olduğum kısma baktı.

Hayır, kamera beni çekmeyecekti.

Gol sevinci sırasında kamera yalnızca Deniz ve arkadaşlarının üzerinde olurdu, ardından da taraftarların arasında karışık bir şekilde gezinirdi. Yalnızca Deniz’in tribünlere baktığını herkes bilecek ve konuşacaktı.

Neyse ki yalnız değildim, yanımda Yüceer ailesi vardı. Deniz’in Aslan Ege’yle seremoniye çıktığı göz önüne alınırsa herkes Aslan Ege’ye baktığını düşünebilirdi. Oysa ikimizin de bildiği tek bir gerçek vardı: Bakışlarını tribünlere çevirdiği an göz göze geldiğimiz gerçeği.

Stadyumda. “Galatasaray’ımızın birinci golü! Has?” anonsu duyulurken içimde bir yerlerde hâlâ yaşamaya çalışan küçük Güneş o sokakta ayağa kalkarak ellerini iki yandan havaya kaldırdı ve bağırdı: “Utku Deniz!”

Hakem maçın bittiğini belli eden düdüğü çaldığında Deniz ve Icardi birbirlerine sarıldılar. Beraberliği getiren golü Deniz atmışken öne geçmelerini sağlayan golü Icardi atmıştı. Birbirlerinden ayrılmalarından hemen sonra Deniz taraftarına dönerek ellerini iki yana açtı, bu gece bir kez daha gökyüzüne baktı.

Güneş doğdu, diyen sesi sanki o an kulaklarımda yankılandı.

Düdüğün ardından takım arkadaşları da ona doğru koşarken Eymen hızla Deniz’in sırtına atladığında aklıma tek bir kişi geldi.

Şimdi Utku Deniz yine... Orada kim var? Orada genelde Alperen olurdu işte. Oralarda Alperen olurdu işte. Hayalini kurdu Utku Deniz. Yok, Alperen yok.

Bu gece biraz da Alperen için üzülecektim. Şu an evinde televizyon karşısında bu görüntüyü gördüğü için muhtemelen içi içini yiyordu. Hatta maç sonrası açacağı şarkıyı tahmin etmek zor değildi.

Ben olmalıydım, ben olmalıydım...

Biricik sevdiğin ben olmalıydım...

“Aslanım benim!” diye bağırdı Merdan Efe hemen yanımda ayağa kalkarak. Tüm tribünlerle birlikte aynı anda yerinde zıplayarak bağırmaya devam etti. “Utku! Utku! Utku Deniz! Cimbomun çocuğu Utku Deniz!”

“Aslanım bana sarılmayacak mısın?” diyerek ayağa kalktı Gökdeniz. “Beni teselli etmen lazım. Biz biriz.”

Merdan Efe kolunu Gökdeniz'in omzuna attı. "Hadi yine iyisin. Sana Icardi ve Utku şovunu canlı izlettik. Herkese nasip olmaz hamsim."

Kucağımdaki Aslan Ege'yi bırakmadan ayağa kalktım. Tüm stadyumda Utku Deniz tezahüratları yükselirken yüzümdeki kocaman gülümsemeyle onu alkışlamaya başladım. Deniz sahanın ortasında arkadaşlarıyla sevincini yaşarken kısa bir an durdu, olduğum tribüne dönen bakışları bu gece ikinci kez direkt olarak beni buldu. Bakışlarımızın birbirini bulmasıyla yüzümdeki gülümseme mümkünmüş gibi daha da büyürken gözlerimi kapatıp açtım.

Bu gece attığı o gol yalnızca benim içindi.

Takım arkadaşının onu çekiştirmesiyle bakışlarımız birbirinden koparken hemen karşı tribünde açılan pankart çekti dikkatimi. Maçın başından beri görmediğim pankart şu an parlıyordu sanki. Bir pankart açılmıştı. Üzerinde ise şöyle yazıyordu:

HAS'ar büyük kalbimiz gidiyor elden, aşığız yani.

UDH7

Gülümsedim. Yakında gerçekten Utku Deniz Has gollerinin ardından stadyumda *Kardan Adam* şarkısı çalınacak gibi duruyordu.

Deniz içeri girmeden hemen önce bana dönüp içeriyi işaret etmişti, bu nedenle tribünlerden ayrıldığım gibi soyunma odasının önünde beklemeye başladım. Ona geldiğime dair mesaj atıp sırtımı duvara yaslamıştım ki kısa süre içerisinde kapıyı araladı. Görüş alanıma girmesiyle birlikte, "Gel." dedi direkt olarak.

"İçerisi müsait mi?" diye sorduğumda gözlerini kıstı. Sorduğum soruya bakın ama... Aynen beni onlarca erkeğin olduğu soyunma odasına müsait olmadan çağıracaktı zaten.

"Olmasa seni çağırır mıyım sence?"

"Haklısın." Geçmem için kapıyı biraz daha araladığında içeri adımladım. Bakışlarım ilk olarak futbolcuların yan yana

dizilmiş isimlerinde gezindi. Utku'nun sağında Alperen solunda ise Eymen vardı.

Odada yalnız değildik.

Deniz'in arkamızdan kapıyı kapatmasıyla birlikte merakla bana bakan yüzlere döndüm. Gri tonlarında bir başörtü takmış, tombul yanaklarıyla bana gülümseyerek bakan kadını gördüm ilk önce. Bu Deniz'in annesiydi. Bugün fotoğrafta gördüğüm kadındı. Onun hemen sağında Deniz'e benzemese de annesine benzeyen kahverengi saçlara sahip genç bir adam, kucağında küçük bir kızla duruyordu. En önde tekerlekli sandalyede oturan, saçları hafif beyazlamış adam ise yine bugün fotoğrafta gördüğüm adamdı.

Babasıydı.

Bir an için ne diyeceğimi bilemeyerek onlara bakakaldığımda Deniz imdadıma yetişerek elini hafifçe belime yasladı. "Ailem." diye açıklama yaptığında sesindeki mutluluğu hepimiz fark ettik. "Eksiklikler var tabii şu an ama... Annem Leyla, babam Yavuz, abim Uras ve küçük kâğıthelva canavarı yeğenim Çisil." Onun tek tek tanıtmasıyla birlikte her birine bakarak gülümserken en sonunda yüzünü bana çevirdiğini hissettim.

Şu an gerçekten beni ailesiyle mi tanıştırtıyordu? Öyle bir andı ki kendimi tribünde uyuyakalmış da rüya görüyormuşum gibi hissediyordum.

Konuşmam gerektiğini fark ettiğimde tüm utangaçlığımı kenara atarak, "Ben de Lara." dedim Deniz beni tanıtmadan önce. "Lara Güneş."

Bakışlarım her birinin üzerinde dolaşırken önce babasına doğru ilerleyerek elimi uzattım. O an Deniz'in babasına oldukça benzediğini fark ettim. Karşımda sanki onun yıllar sonraki hali duruyor gibi hissetmiştim. Uzattığım elimin üzerine elini koyduğunda öperek alnıma koydum. "Memnun oldum kızım." diyerek elimin üzerine dokundu. "El öpenlerin çok olsun."

Yüzümdeki tebessümü koruyarak hemen yanında bulunan annesinin elini de öptüğümde yanaklarımı öperek kocaman gülümsedi. Bakışları yüzümün her yanında dolaşırken kolumu sıvazladı. “Ne güzelmişsin, gerçekten güneş gibi. Maşallah.”

Bayılmama ramak kaldığını arkamızda durup bizi keyifle izleyen Deniz fark ediyor muydu acaba? İnsan en azından içerde ailesinin olduğunu haber verirdi. “Teşekkür ederim.” diyerek Deniz’in abisi olan Uras’la da el sıkışıp tanıştıktan sonra babasının kucağında bulunan Çisil, yere inerek karşıma geçti. Hafifçe ona doğru eğildim.

“Senin ismini öğrenebilir miyim peki?”

Az önce Deniz söylemiş olsa da onun ağzından da duymak istemiştim. Bakışları omzumun üzerinden amcasına döndüğünde onay almış olacak ki küçük bir baş sallamasıyla adını söyledi. “Çisil benim adım. Ben seni tanıyorum biliyor musun?” Saçları sarıya çalıyordu. Gözleri kocaman ve masmaviydi. Babasına pek benzemiyordu, o nedenle annesine benziyor diye tahmin ediyordum. Hafif tombul yanaklarıyla o kadar tatlı duruyordu ki cıvıl cıvıl konuşması tatlılığını daha da artırıyordu.

Deniz’in beni tanıştırmak istediği kâğıthelva canavarı, işte bu güzellikti.

“Öyle mi?” Bu sefer omzumun üzerinden Deniz’e bakan ben olduğumda düşüncelerimde ne kadar haklı olduğumu gördüm. Ellerini ceplerine koymuş, yüzündeki gülümsemeyle bizi seyrediyordu. Bugün daha ne kadar ayarlarımla oynayabilirdi?

“Ben de seni tanıyorum.” dedim tekrardan Çisil’e döndüğümde. “Amcan senden hep bahsetti. Duyduğuma göre tam bir kâğıthelva âşığymışsın.”

Heyecanla doğruldu yerinden. “Evet! Babam yememe çok izin vermiyor ama amcam bana ne zaman istesem alıyor. Sen de çok mu seviyorsun?”

“Çok seviyorum ya.” diyerek gülümsediğimde bakışları saçlarıma kaydı.

Ellerini uzatarak önüme dökülen saçlarıma dokundu. “Saçların çok güzelmiş. Hem de çok uzunlar. Prenses gibi.”

Çisil’in saçların henüz omzuna geliyordu ama o kadar narin ve parlak görünüyorlardı ki ben de aynı onun yaptığı gibi saçlarına dokundum. “Senin saçların da çok güzeller. Ben olsam asıl seninkilerin prenses saçı olduğunu söylerdim.” Bu sözlerime karşı otuz iki diş sırttı.

“Ben de senin gibi uzatacağım.” dedi. Şu an odadaki herkes bizim saç muhabbetimizi dinliyordu ama Çisil o kadar tatlıydı ki geri çekilemiyordum. “Upuzun prenses saçlarım olacak senin gibi.”

“Olacak tabii.” diye onayladım onu. “Hatta daha da güzel olacaklar.”

Sözlerim onun hoşuna giderken gülümsemesini daha da büyüterek amcasına doğru adımladı. “Amcam bize kâğıthelva alsın, değil mi?”

Bize mi?

Deniz’in annesinin bakışlarını üzerimde hissettiğimde alnımın kenarını kaşıyarak başımı eğdim.

“Amcacığım bize kâğıthelva alır mısın?” Deniz önüne gelen yeğenini eğilerek kucağına aldığı anda alnının kenarını öptü. “İkimize de ama tamam mı? Babamı dinleme sakın.”

Babasının kahkahasını duyduğunda avucunu dudaklarına bastırdı. “Öyle olsun kızım.”

Deniz gözücuyla bana bakarken, “Alırım güzelim.” dedi. “İkinize de.”

“Hadi, hadi, hadi! Hemen alalım.” Çisil’in bakışları bana döndü. “Yersin değil mi Güneş Abla? Senin de baban kızmaz değil mi?”

Duraksadım.

Saniyeler içerisinde tüylerim diken diken olurken ellerimi önümde birleştirerek sımsıkı tuttum. Bir şey belli etmemek

adına gülümsemeye çalışsam da dışarıdan nasıl göründüğümü bilmiyordum.

Bir cevap vermeme gerek kalmadan Deniz araya girdiğinde ona bir kez daha teşekkür etmek istedim. “Amcacığım.” dedi. “Kimsenin kimseye kızdığı yok tamam mı? Hadi gidelim de size kâğıthelva alalım. Sabırsız seni. Bana birini hatırlatıyorsa bu heyecanıyla.”

Beni.

Hafifçe boğazımı temizledim. “Ben de mi geleceğim?”

“Geç mi oldu?” diye sordu bir kez daha saate bakarken. “Eğer babaannen açısından sorun olacaksa...”

“Geç oldu tabii oğlum.” dedi annesi. “Kızı zor durumda bırakmayalım şimdi. Öyle emrivaki yapılır mı hiç?”

“Yok sorun olmaz.” diyerek Leyla Hanım’a döndüm. “Babaannem yalnız değil.”

Çisil’in ellerini birbirine çarptığını gördüm. “Yaşasın! Hadi amca gidelim de alalım. Hem zaten çok acıktım.”

Utku Deniz kaşlarını kaldırdı. “Açken kâğıthelva mı yenir güzelim?”

Çisil ile aynı anda cevapladık: “Eveet.”

Çisil mi çocuktu yoksa ben mi çocuktum, oturup bunu tartışacağımız dakikalara gireceğiz diye çok korkuyordum.

“Peki madem.” diyerek yanıma geldi Leyla Hanım. “Sorun olmayacaksa bizimle gelmene çok seviniriz kızım. Daha geç olmadan Deniz’im evine kadar bırakır seni.”

Sanırım beni tek tanıyan Çisil değildi. Çocukken benim babaanneme onu anlattığım gibi Deniz de seneler sonra beni tanıdığı ilk an ailesine söylemiş olabilirdi. Hepsi tüm samimiyetleri ve güler yüzleriyle karşımdaydı. Sanki senelerdir tanışıyormuşuz gibi...

Deniz yeğenini daha sıkı tutarak yanıma geldiğinde ailesi bizden önce çıktı odadan. “Deniz kenarına gideriz.” dedi bana açıklama yapmak için. “Size kâğıthelva aldıktan sonra biraz

vakit geçirir, döneriz. Gerçekten sorun olmaz değil mi? Eğer ailem için...”

“Sorun yok.” diyerek sözünü kestim. “Gerçekten. Hem sonrasında eve bırakmana da gerek yok. Sen doya doya ailenle vakit geçir, ben taksiyle de dönerim.”

Gözücüyla bakıp güldü. “Aynen aynen.”

“Amcam seni eve bırakır Güneş Abla.” diyen Çisil’e bakmak için bakışlarımızı birbirinden çektik. “Bizi de eve hep o bırakıyor. Ben onu çok özlüyorum biliyor musun?” Kollarını amcasının boynuna sıkı sıkı sararak başını omzuna yasladı.

Önce Aslan Ege şimdi de Çisil...

Deniz de onu daha sıkı sardığında bugün yaşadığımız anların gözümün önüne gelmesine engel olamadım. Bundan sonraki süreçte kolay kolay aklımdan çıkarabileceğimi düşünmüyordum.

Biz neredeyse öpüşüyorduk ve bundan sonra ona aynı şekilde bakmam mümkün değildi. Asıl merak ettiğimse onun da o anları düşünüp düşünmediği idi. Benim aklımdan çıkacak gibi durmuyordu, peki ya onun?

Hiçbir şey olmamış gibi davranmak her geçen gün beni zorlayacak gibi duruyordu. Hiçbir şey olmamıştı aslında. Daha doğrusu engeller yüzünden olmamıştı ancak az kalsın olacağı gerçeğini değiştirmiyordu.

Çisil’in bıcır bıcır konuşmaları eşliğinde minibüs tarzında bir arabayla yakınlardaki bir deniz kenarına geldik. Üçümüz annesi, babası ve abisinden ayrılarak köşedeki kâğıthelvacıya yürürken Çisil ikimizin ortasına geçerek ellerimizi tutmuştu. Yol boyunca devam eden sohbetlerinden, ailesinin ona yaklaşımından Deniz’in onlara neden bu kadar bağlı olduğunu anlayabilmiştim. Her biri öylesine gözlerinin içine bakıyorlardı ki çerçeveletip başucuna koyulacak bir sevgi olduğuna emin olmuşum.

Yavuz Bey beni yarın onlarla kahvaltı etmeye davet etmişti. Çok konuşkan değildi. Yol boyunca dönen sohbetlere ara sıra

katılıyor olsa da genel olarak oğlunu dinliyordu. Ona gururla bakıyor, yüzündeki gülümsemeyi bir an olsun kesmiyordu.

Babaydı.

Gerçek bir baba.

Tekerlekli sandalyesini kendi ilerletebildiği için kimsenin yardımına ihtiyaç duymuyordu ama babasının ona bakmadığı zamanlarda Deniz'in bakışlarını fark etmiştim. Gözlerinin içindeki kederi görüyordum. Çocukluk fotoğrafında yanında dimdik duran babası şu an tekerlekli sandalyedeydi ve bu onu her gördüğünde bakışlarının içine hüznün geliverip yerleşmesine sebep oluyordu.

Leyla Hanım dünya tatlısıydı. Çok sıcakkanlıydı ve oğluna olan özlemine rağmen kendimi dışlanmış hissetmemem için yol boyunca benimle konuşmuştu. Okulumu, bölümümü, işimi... Deniz, abisine dış görünüş açısından benzemediği gibi kişilik olarak da çok fazla benzemiyordu. Abisi daha mesafeli ve soğuk duruyordu. Bir de ablası vardı ancak onun işi dolayısıyla gelemediğini öğrenmiştim.

“Biraz daha hızlı yürür müsün amca?” Çisil sitemiyle birlikte elimizi bırakır bırakmaz birkaç adımlık mesafedeki kâğıthelvacının yanında aldı soluğu. “Ben bu sefer pembe istiyorum. Prenses olacağım.”

Kâğıthelva satıcısı çilekli olanlardan birini Çisil'e uzattı. Deniz bana dönerken, “Sen?” diye sorduğunda sade olanlardan birini işaret ettim.

“Ben sadelikten yanayım her zaman.”

Adam bana da sadelerden bir tanesini uzattığında Çisil bizi beklemeden babasının yanına koşmaya başladı. “Beklemedi bile.” dedi Deniz ücreti öderken. “Cadı.”

“Duymasın.” derken kâğıthelvamın paketini açtım. “Prenses demelisin.”

Satıcı yanımdan uzaklaşırken açtığım kâğıthelvadan bir ısırık alarak gözlerimi kapadım. “Özlemişim.” Bana sessizli-

giyle cevap verdiğinde gözlerimi araladım, kısık gözlerini üzerimden hızlıca kaçırdı. Hafifçe boğazımı temizleyerek, “Teşekkür ederim.” dedim. “Kâğıthelva için yani.”

Düşünmeden cevapladı. “Her zaman.”

“Attığın golden sonra bana baktın.” Kâğıthelvamı sıkıca tuttum. “Benim için... Çok özeldi. Her anlamda.”

Başını eğerek kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Öyle.”

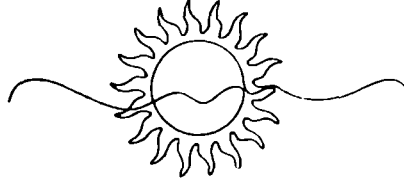
“Sizinle yaptığımız röportajda bana bir soru sorulmuştu.” diye söze başladığında devamında ne söyleyeceğini merakla beklemeye başladım. “Başardığımı ilk ne zaman anladığıma dair. Bu soruyu her düşündüğümde aklıma tek bir an gelirdi. Birinin gurur kaynağı olmak, başardığını hissettiğin en büyüğü andır Güneş. Birden fazla kişinin gurur kaynağı olmanın duygularını henüz kelimelere dökemem ama o an anlıyorsun başardığını. Yıllar sonra yeniden bu akşam bir kez daha başardığımı anladım.”

Dudakları iki yana hareket ederken, “Her anlamda.” diye ekledi. “Bundan sonraki hayatımda o soruya vereceğim cevap için artık tek bir an olmayacak aklımda.”

Ona verebileceğim bir cevabım vardı. Birbirimizin gözlerinin içine bakarken o cevabı bir köşeye iterek az önce bir parçasını aldığım kâğıthelvayı aramızda kaldırdım ve ona doğru uzattım. Bu kez üzgün değildi. Bu kez umutsuz değildi. Bu kez gözleri üzüntüden değil, mutluluktan parlıyordu.

Yıllar sonra yeniden o iki çocuk olarak karşı karşıyaydık, büyümüştük ama hayattaki her şey değişse de biz o sokaktaki Deniz ve Güneş’tik.

“Kâğıthelva?”

bölüm

ON İKİ

Dilara Altındal

Düşüncesinin bile endişe küplerine binmeme sebebiyet verdiği o yerdeyim. Alperen'in evinin kapısında.

Bugün hangi kafayla uyanmıştım, buraya hangi kafayla gelmeye karar vermiştim kendim bile bilmiyordum. Tek bildiğim kendime düşünme izni bile vermeden sabahın köründe soluğu burada aldığımdı.

Üstelik bunun için işten birkaç saatliğine izin bile almıştım.

Sonrasında kendime çok kızacağımı bilerek zili çaldım ve beklemeye başladım. İçimden bari Lara'yı da yanımda getirseydim, diye düşünsem de onun Utku ve ailesiyle birlikte olduğunu anımsadım. Kapı saniyeler içerisinde açılırken orta yaşlarda, kahverengi saçlı bir kadının kapıyı aralamasıyla duraksadım. "Buyurun?" diyerek gülümsediğinde bir süre ne diyeceğimi bilmeden yüzüne bakmaya başladım.

Omzuma astığım çantamın askısına daha sıkı tutunurken gülümsemeye çalıştım. "Ben Alperen'e bakmıştım?"

“Ah.” diyerek kapıyı daha da araladı. “Buyurun lütfen. Hoş geldiniz. Alperen içeride.”

Başımı aşağı yukarı sallayarak içeri girdim. “Hoş buldum.” Kapının dibinde ayakkabılarımı çıkardığımda kadın parmağıyla koridorun sonundaki odayı gösterdi. Kapıyı kapattıktan hemen sonra mutfak olduğunu açık kapıdan gördüğüm odaya girdi. Garipti ama ne kadar gergin olsam da ayaklarım geri geri gitmiyordu. Pekâlâ, bana karşı olan hislerini bir kenara koyduğumda onunla en azından arkadaş olabilirdim.

Kapısı açık olan odaya girdiğimde üçlü koltukta sargılı ayağını uzatmış sert bir ifadeyle televizyon izleyen Alperen’i gördüm. Yüzündeki bu ifadeyi ilk kez görüyordum. Genelde hep sırttır, eğlenceli ve anlamadığım şekilde değişik sözler ederken görürdüm onu. *Bazen gizli gizli tır şoförlüğü yaptığından şüpheleniyordum.*

Bakışlarım ondan ayrılıp televizyon ekranına döndüğünde Trabzonspor derbisinin tekrarını izlediğini gördüm. Sakatlanmasaydı o maça ilk on bir olarak çıkacaktı. Sakatlanmadan önce çıktığı maçta attığı golle adını ilk on bire yazdırmaya başarmıştı ancak yaşadığı talihsiz sakatlık yüzünden sahalara ne zaman döneceği bile belli değildi.

Döndüğünde tekrar ilk on bir için forma şansı yakalayacak mıydı bu da belli olmayan konulardan biriydi. Alperen’in yüzündeki ifadeden biraz da bu bilinmezliğin acısı okunuyordu. Bakışları televizyondan bacağına yönelirken derin bir soluk bıraktı.

Onu ilk kez böyle görmemden midir bilinmez ancak kaşlarım benden bağımsız hareket ederek çatıldı. Kendime hep çatık kaşlı olduğumu hatırlatsam da şu an işler biraz farklıydı. Zaten buraya gelmek bile çok yanlış gelirken bir de bu tarz düşüncelerle başa çıkmaya çalışmak sinirlerimi geriyordu. Daha fazla burada dikilmek istemediğimden boğazımı temizledim.

Bacağına kilitlediği bakışları hızla bana dönerken şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Biliyordum. Burada görmeyi beklediği en son kişi bendim. Biliyorum çünkü benim de burada olmasını beklediğim en son kişi kendimdim.

“Dilara?” Adımın dudaklarından dökülmesiyle mimiksiz bir halde ilerleyerek hemen karşısındaki tekli koltuğa oturdum. Bir kez daha, “Dilara?” dediğinde gözlerimi devirdim.

“Evet, adım Dilara. Tanıştığımıza memnun oldum.” diye homurdandım. “Nasılsın?”

Gözlerini birkaç kez daha kırıştıtırıp gerçekliğimi sorgulamaya başladığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Neyse ki başarılı olmuştum. “İyiyim?” Kekeleyecek gibi olsa da son anda toparlamıştı. “Sen nasılsın? Burada ne yapıyorsun? Beni görmeye mi geldin?”

“Rahatsız etmedim değil mi?”

Histerik denecek kadar tuhaf bir şekilde güldü. “Beni rahatsız edecek son kişi bile olmadığını farkındasındır umarım.”

“Peki.” demekle yetindim.

Yüzündeki şaşkınlık yerini keyifli bir ifadeye bırakırken bakışlarımı kaçırarak televizyon ekranına çevirdim. Bu sırada yanında duran kumandayla aceleci bir tavırla televizyonun sesini kapattı. “Ben de öyle... Maç izliyordum.” Gülmeye çalıştı. “Bilirsin evde oturmak bir sporcu için oldukça sıkıcı. Eh, özlem gidiyorum.”

Tek kaşımı kaldırarak tekrardan ona baktım. “Özlem gidermek için açıldı yani?”

Bu sefer bakışlarını kaçırın o oldu. “Evet.” Aramızda anlamsız bir sessizlik oluşurken bu fırsatı elbette kaçırmadı. “Benim için mi geldin?”

“Yok.” dediğimde gözlerini kıstı. “Senin evinde olduğuma göre takım arkadaşlarını görmeye gelmiş olmalıyım Alperen.”

Üzerinde beyaz, marka amblemi olan düz bir tişört altındaysa mavi bir şort vardı. Yalnızca sarılı ayağı koltuğun üze-

rindeydi. “Demek beni merak ettin.” diyerek sırtıtmaya başladı. “Zaten bu sakatlık da sensiz geçmiyordu be Dilara.” “Senin de bana gönlün var gibi gibi he, Dilara’m. Ne diyon?”

Dişlerimin arasından konuştum. “Beni geldiğime pişman etme.”

Omuz silkti. “Sonuç olarak geldin. Bunun bile kırk yıl hatırı var.”

Gözlerimi kocaman açarken çantamı yere bırakarak doğruldum. “Zaten bu sakatlık da sensiz geçmiyordu be Dilara.” Sırtışı samimi bir gülümseye döndü. “İyi ki geldin.”

Sertçe yutkundum. Hiçbir hareketimi kaçırmak istemez gibi üzerime diktiği gözleri her şeyi daha da zorlaştırıyordu. “Nasıl oldun?” diye konuştum son söylediklerini es geçerek. “Dizin... İyi mi?”

Bilmiyorum dercesine dudak büktü. “Ameliyattan sonra daha iyi gibi.” dedi. “En az üç ay sahalardan uzak duracak gibiyim. Bir süre sonra bireysel antrenmanlara başlayacağım. Şu an yalnızca ağrım var.”

“Çok mu?”

Gözlerini kapayıp açtı. “Ne çok mu?”

“Çok mu ağrıyor işte?” diye bir kez daha homurdandım. Ne çok olacaktı Alperen?

“Hee.” dediğinde baygın gözlerle ona bakmaya başladım. “Valla bazen çok. Özellikle geçen gece hiç uyutmadı.”

Sol kolumun dirseğini tekli koltuğun koluna yaslarken parmaklarımla alnımı masaj yapar gibi sıktım. “Ben...” diyerek sustum. Birkaç saniyelik boşluktan sonra, “Üzüldüm.” dedim. “Sakatlığın için. Arayacaktım. Hatta...” Boğazımı ovaladım. “Maça gelseydin eğer konuşmak istiyordum ama gelmedin. Haklısın tabii, sen de gelemedin muhtemelen.” Derin bir nefes alarak doğruldum. “Üzüldüm yani işte. Bir an önce sahaya dönmen için dua edeceğim.”

Gerçekten işleri daha da zorlaştırdığının farkında mıydı?

Beni öyle bir dinliyordu ki sanki tüm dünyada yalnız ikimiz kalmışız gibi hissetmeme neden oluyordu. Dünyada kendisinden başka hayatta olan tek insan benmişim gibi bakıyor, anlamsızca en ufak hareketimle bile mutlu oluyordu.

Yüzündeki tebessüm gitgide kocaman bir gülümsemeye döndü. “Hayatta olabileceğin en güzel yer, bir duanın içinde yer almaktır.”

Evet, olur olmadık her an araya sıkıştırdığı kamyon arkası sözler de geldiyse... Her gece bunlara mı çalışıyordu acaba? Instagram gönderilerinin altında bile bu sözlerden vardı. Hayır, onu stalklamamıştım. İşim gereği, her sporcunun profiline şöyle gelişigüzel bakıyordum işte. “Dualarında bana yer açtığın için eyvallah. Benim de duam belli, duyan belli *Dilara'm*.”

Her fırsatta bana yürümesi de onun ayrı bir yeteneği gibi görünüyordu.

“Allah en kısa zamanda sahalara geri dönme dualarını kabul eder inşallah Alperen.” dedim anlamamış gibi yaparak. Bu, kaçmak için bulduğum en etkili yöntemdi.

“O da kabul olur inşallah da ben senli dualarımın kabul olmasını istiyorum.” dediğinde nefesimi tuttum. Yargılanması gerektiğini düşünüyordum. Bu tarz şeylere alışık değildim ve gerçekten ne diyeceğimi bilemiyor, kaçıp gitmek istiyordum.

“Böyle şeyler söyleme.” dediğimde sesimin sert çıkmaması için uğraştım. “Ben hasta ziyaretine geldim ama senin laflarına bak Alperen.”

“Peki.” dedi. “Hasta ziyaretine geldiğine göre bana çorba yapıp ellerinle içirecek misin?”

Yüzümü iğrenircesine buruşturdum. “Asla kimseye çorba içermem. Annen miyim?”

Alperen somurtarak başını pencereye çevirdi. “Utku’dan ders alman gereken konular var Dilara’m.”

“Ne alaka şimdi Utku?”

“Boşnak böreğim diye demiyorum ama Utku’m hem cencilden hem kibar hem yetenekli hem de oldukça ince düşüncelidir. Lara hasta olduğunda ona çorba yaptı. Üstelik annesi de değil diye biliyorum.” Son duyduğum şeyler öylece ona bakıp kalmama sebep olurken gözücuyla bana baktı. “N’oldu?”

“Ne demek Utku gidip Lara’ya çorba yaptı? Sen nereden biliyorsun ki bunu?”

Buradan çıkışta Lara’yla görüşmem gerekiyordu. Önce Utku’nun ailesiyle yemeğe gitmeler, şimdi Utku’nun ona çorba yaptığını öğrenmem... Sevgili mi olmuşlardı bunlar benden gizli gizli?

“Ben Utku’mun her şeyini biliyorum.” diyerek kaşlarını kaldırıp indirdi. “Ayrıca o ikisinin birbirinden hoşlandığını gerçekten fark etmedin mi Dilara? Gerçekten seninle çok yol kat etmemiz gerekiyor. Konu aşk olunca biraz eksikliğin var ama neyse ki ben varım.”

Yalandan gülümsedim. “Hadi ya? Eksik olma.”

“Sen iste yeter ki. Olmam.”

Gözlerimi devirdim. “Yakın olduklarını biliyordum da bu kadar olduğunu tahmin etmemiştim.”

“Boş ver.” dedi. “Onları değil beni konuşalım. Ben sakatım burada farkındaysan. Bu yüzden de ilgi açlığı yaşıyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bunun beni ilgilendiren tarafı nedir?”

“Gösterebilirim?” dediğinde gözlerimi kısarak devam etmesini bekledim. “Seninle ilgili olan tarafını yani.”

“Kalsın.” Tam o sırada kurtarıcım olarak bana kapıyı açan kadın, elinde tepsiyle içeri girdi ve tepsiyi bana doğru uzattı. Tepside iki limonata vardı. Birini alırken, “Ne zahmet ettiniz? Teşekkür ederim.” dedim.

“Afiyet olsun.” derken diğerini de Alperen’e uzattı. “Teşekkür ederim Banu Sultan. Çok kral kadınsın Allah çarpsın.”

Adının Banu olduğunu öğrendiğim kadın, “*Deli çocuk.*” diyerek tekrardan odadan ayrıldı ve bizi yeniden baş başa bıraktı. Soğuk limonatadan hemen bir yudum aldığımda omuzlarım düştü. Gerçekten içim yanmıştı.

“Afiyet bal şeker olsun Dilara’m.”

Dilimi şaklattım. “Hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun gördüğüm kadarıyla Alperen. Ayrıca bana Dilara’m demesen?”

Anlamayarak kaşlarını çatı. “Ee ne diyeceğim ki başka?”

Umarım herkes futbolcuların IQ sorunu yaşadığı konusunda benimle hemfikirdir.

Bu sektöre girdiğimden beri bu düşüncemin ne kadar doğru olduğunu her geçen gün daha iyi anlıyordum.

“Yalnızca Dilara?”

Yüzünü buruşturdu. “Sanmıyorum.”

“Ya sabır.”

“Ne demişler? Sabır her kula nasip olmayan gizli bir hazinedir. Sana nasip olsun inşallah.”

Kendimi tutamadan güldüğümde sırtıttı. “Rica ediyorum sus artık.”

“Ne konuşmak istersin?” Limonatasını bir dikişte bitirdiğinde şaşkınlıkla duraksadım. Çünkü bardakları gerçekten devasaydı. “Bana en sevdiğin Süper Lig yerli stoperini söylemenle başlayabiliriz.”

Buna Alperen Kalgan mı demem gerekiyordu şimdi?

“Hiç gerek yok.” derken onun aksine limonatamı yavaşça içiyordum. Yine de elinde tutmaması adına ayağa kalkarak elindeki bardağı aldım ve masanın üzerine bıraktım. “Sizinkiler yok mu?”

Dilini şaklattı. “Yoklar.” Gülümsedi. “Sen varsın.”

“Çok durmayacağım.” dedim. “Hatta birazdan kalksam iyi olacak.” Yüzünün düştüğünü gördüm. “Ben bugün de çalışıyorum, o yüzden.”

Başını salladı. “Sen...” diyerek konuşmaya başladı. “Kendin istediğin için mi buraya geldin?”

Kaşlarını çatıldı. “Ne demek oluyor bu?”

Elini ensesine attı. “Belki Lara ısrar...”

“Kimsenin zoruyla iş yapmam.” diyerek böldüm lafını. “Gelmek istedim ve geldim. Bu kadar.”

Ona neden ispatlamaya çalıştığımı bile bilmiyordum.

“İyi yaptın.” dedi keyifle. “Çok mutlu ettin beni. Hep böyle şeyler istersin inşallah Dilara’m.”

Derin bir nefes aldım. “Eve kapatma kendini. Daha da bunalacaksın.”

“Bu bacakla ne yapayım?” diye sordu. “Gel bütün gün bizim şirkette benim odamda otur diyorsan kabul.”

Elimi alnıma vurdum. “Kafan nasıl çalışıyor Alperen senin ya?”

“Benim kafam sadece senin için çalışıyor.” dedi. “Ciddi bir cevap istiyorsan ağrılarımla yüzünden evden çıkmıyorum. Belki ileride olabilir.” Göz kırptı. “Şirket ziyaretini düşüneceğim.”

“Bunu düşünmeyi derhal bırakıyorsun.” diye konuştum sertçe. “Millete ne diyeceğim?”

“Evliyiz demeni tercih ederdim ama ‘daha bir adım bile atmadığım’ diyerek açıklayabilirsin.”

Evlilik?

Dalga mı geçiyordu? Evlilik kim ben kim! Uzun ilişki insanıydım, evet. Daha önce de iki yıllık bir ilişkim olmuştu ancak evlilik aklımın ucundan bile geçmiyordu.

“Çok komiksin.”

Yine beni sinir krizine sokacak bir şeyler söyleyeceği sırada masanın üzerindeki telefonu çalmaya başlamış ve ekranda Bengü yazısı belirmişti. Kalkıp alamayacağı için tekrar ayağa kalkarak masadan aldığım telefonunu ona doğru uzattım. Sessizce bakışları önce ekrana kaydı, ardından telefonu sessize

alarak koltuğun üzerinde ekranı koltuğa denk gelecek şekilde bıraktı.

“Ben artık kalkayım.” dedikten sonra sanki az önce içimden ona laf etmemişim gibi limonatayı bir seferde içerek ayağa kalktım.

“Ne? Neden?”

Yerinden doğrulmaya çalıştığında hızlı birkaç adımda yanında biterek elimi omzuna koydum. Bu hareketim kaskatı kesilmesini sağlarken kaşlarımı çatarak ona bakmaya başladım. “Ne yapıyorsun? Ayağa mı kalkacaktın cidden?”

Sorumu duymazdan geldi. “Daha yeni geldin. Neden bu kadar çabuk?”

“İşe gitmem gerekiyor.” Gerçekten mi? Neden sesim içime kaçmıştı hiçbir fikrim yoktu ancak bir an önce buradan ayrılıp kendime gelmem gerekiyordu. “Yalnızca bir ya da iki saat geç kalacağımı haber vermiştim. Şimdi çıksam İstanbul trafiği sağ olsun ancak yetişirim.”

Omzundaki elimi hâlâ çekmediğimi fark ettiğimde sanki elime kızgın demir değmiş gibi hızlıca geri çektim. “Sen kalkma yerinden. Ben çıkarım.” Omuzları düştüğünde sırtını yeniden koltuğa yasladı. Pes etmiş bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladığında, “Görüşürüz o zaman.” dedim. “Kendine iyi bak. Bacağını da zorlayıp durma.”

Başını uslu bir çocuk gibi aşağı yukarı salladığında bir kez daha gülümseyecek oldum. Yapmadım. “Görüşürüz.” dedi hoşnutsuz bir tonda. “Yine görmeye gelecek misin? Mesela yarın daha kötü olabilirim. Birkaç gün sonra ağrıdan duramayabilirim de.”

“Lara’yla konuşurum. Geleceği bir gün onunla birlikte gelebilirim elbette.”

Cevabım hoşuna gitmemişti. “Bugünkü gibi gelmeden bahsediyorum.”

“Bilmiyorum.” derken derin bir nefes alarak geri çekildim. “Tekrar görüşürüz.” Bir şey demesine müsaade etmeden kapıya doğru yürümeye başladığımda bakışlarının ok gibi sırtıma saplandığını hissediyordum. Son anda kendime küfürler savurmadan önce yeniden omzumun üzerinden ona döndüm. Salona ilk girdiğim anki yüz ifadesi gelmişti aklıma.

“Canını sıkma.” dedim dümdüz bir sesle. Yüzümde her ne kadar mimik oynamasa da içimde dalgalanan duygulardan haberi yoktu. “Hayat bu. Sporcuların çoğunun yaşayacağı bir an yaşadın ama dünyanın sonu değil. Döndüğünde yeniden eski performansını yakalayacağını düşünüyorum.” Küçük bir tebessüm kondurdum dudaklarıma. “Her şey sende bitiyor Alperen. Bir şeylere takılı kalarak hayata devam edemeyiz. Bunu aklından çıkarma.” Gözlerini yavaşça kapayıp açarken dudaklarını araladı. “Neyse, hoşça kal.”

Cevap vermesine müsaade etmeden odadan çıktım. Saniyeler içerisinde ayakkabımı giyip evden ayrıldığım an asansöre doğru koştum. Asansör olduğum kata gelip kapısı açıldığında hızlıca binerek ellerimi kenardaki demire yasladım.

Buraya belki de hiç gelmemeliydim.

Bana olan duygularını bilmeme rağmen buraya gelmem bencillikti belki ama Lara’nın sözlerinden güç alarak hareket etmiştim. Ona karşı bencillik etmek istemiyordum. Amacım onu kırmak, üzme ya da ona umut vermek değildi ama şu an ne yaptığımdan emin değildim.

Belki de arkadaş olurduk, diye düşünüyor; hemen sonrasında bunun tam bir saçmalık olduğunu fark ediyordum. Alperen’in hisleri ortadayken arkadaş falan olamazdık. Böyle devam edersem yalnızca onu üzecek kişi olacaktım. Hislerine karşılık veremezdim.

Yapabileceğim en mantıklı şey artık ondan tamamen uzak durmak olacaktı. Toplu buluşmalara bile katılmamalıyım. İnsanlar bencildi. Her konuda olmasa da herkesin bencillik edeceği bir

konu bulunurdu. En pamuk kalpli insanın dahi... Hiçbir zaman melek olmamıştım. Dünyanın en iyi insanı da değildim ama yine de kötü biri diyemezdim kendime. Benim de bencil olduğum, hatalar yaptığım konular vardı. Bu onlardan biri olmamalıydı.

Onun hikâyesindeki kötü kız olmak istemiyordum ancak biz isimleri aynı cümlede geçecek o iki kişi değildik.

“Yalnızca bugün mü izinlisiniz?”

Çisil’in saçlarını örerken cevapladı. “İki gün. Yarın gece zaten annemler dönüyor.”

Başımı salladım. Bakışlarım hipnoz olmuşçasına Çisil’in saçlarını ören ellerindeydi. Kesinlikle benden daha iyi örüyordu. *Ve elleri çok güzeldi.* “Ben biraz erken kalksam sorun olur mu?” diye sordum.

Az sonra ailesiyle birlikte kahvaltı edecektik. Sabah nasıl kalkıp hazırlandığımı hatırlamıyordum bile. Her ne kadar babaanneme de gelmesi için ısrar etsem de halsiz olduğundan kabul etmemişti. Ağrıları da olduğu için ben de gelmemeyi düşünsem de ondan güzel bir azar yiyerek evden ayrılmak durumunda kalmıştım.

“Sorman hata.” Çisil’in ördüğü saçının ucuna lastik tokayı geçirerek alnının kenarını öptü. “İstediğin zaman kalkabilirsin Güneş. Sırf davet ettiğimiz için gelmek zorunda da değildin. Babaannenin durumu belli. Sana asla kızmam.”

“Teşekkür ederim amcacığım.” diyerek o da Deniz’in yanğını öptü ve koşarak saçını babasına göstermeye gitti. Arkasından ikimiz de gülümseyerek bakıyorduk.

“Ağrıları çoğaldı bu aralar.” dedim son dediğine karşılık olarak. “Doktora götürdüm ama hiç faydasını görmüyoruz. Onu böyle acı çekerken görmek... İnsanın ruhu gerçekten ağırırmış.”

Derin bir nefes aldı. “Sana babaannenin iyi olacağına dair bir söz veremem Güneş ama elimizden geleni yapacağız. Bunun için söz veriyorum. Kişisel doktorumla görüştüm. Takımımızın sponsoru olan hastaneyle de bu hafta içi görüşeceğim.”

Bu kadar duygusal olmaktan nefret etsem de gözlerim dolu dolu ama en çok da minnet duygumla gülümsedim. “İyi ki sen varsın.”

Konu babaannem olmasaydı ona kafasını yormamasını ve uğraşmamasını söyledim ama öyle çok korkuyordum ki hayatındaki en değerli insanı kaybetmekten, bu yardımı geri çevirecek gücüm yoktu.

“Çocuklar.” diye bağırdı annesi. “Kahvaltı hazır.”

Ben dışarıda kahvaltı edeceğimizi düşünsem de öyle olmamıştı. Deniz’in evine değil, ailesinin burada bulunan evine gelmiştik. Ve sanırım burnuma dolan bu güzel koku meşhur Boşnak böreğinden yükseliyordu.

Üstelik Leyla Hanım yardım etmeme bile izin vermemiş ve beni Deniz’le bahçeye göndermişti. İçeri girip masaya geldiğimizde Deniz ılık öttürdü. “İyi ki abartma demişiz annem.” dediğinde annesi onu eliyle ittirerek yanıma geldi.

“Gel kızım, sen şöyle benim yanıma otur.” diyerek dikdörtgen şeklindeki masanın ortasını gösterdi. “Hem kıymalı Boşnak mantısı hem de ıspanaklı Boşnak böreği var. Sevmediğin bir şey yoksa ikisinden de koyayım tabağına.”

“Olur.” diyerek başımı aşağı yukarı salladım. Samimi hali yüzümde küçük bir tebessümün asılı kalmasını sağlarken bana gösterdiği yere oturdum. Et tüketmeyi pek sevmesem de kıyma şeklinde yediğimde seviyor ve rahatsız olmuyordum. “Elinize sağlık. Kokusundan bile ne kadar lezzetli olduğu belli oluyor.”

Deniz de hemen karşıma geçerken babasının başındaki yerini almıştı. Abisi ve kucağındaki Çisil de aramıza katıldıklarında Deniz’in hemen yanına oturmuşlardı. Çisil dedesinin hemen karşısındaki başköşede oturarak bıcır bıcır konuşmaya

devam ediyordu. “Ben ıspanaklı istiyorum babaanne.” diyerek işaretparmağıyla tepsiyi gösterdi.

Leyla Hanım önce ıspanaklı böreği onun tabağına bıraktıktan sonra her ikisinden de benim tabağıma bolca doldurmuştu. Çok olduğunu ve bitiremeyeceğimi söylesem de dinlememiş ve bol bol yememi tembihlemişti. Boşnak mantısı dedikleri küçük kare şeklinde kesilmiş, kıymalı olanlardı; Boşnak böreğiysen ıspanaklı ve uzun borular halinde kesilmişti.

Deniz’in abisi, “Mantı yoğurtla da güzel oluyor.” diyerek önümde bulunan yoğurt kâsesini işaret etti. Bildiğimiz mantı değil, börekti bahsedilen Boşnak mantısı. “Bizim Utku hiç sevmez yoğurtla yemeyi ama biz bayılıyoruz. Öyle de dene-melisin.”

Onu da başımı sallayarak onayladığımda bakışlarım kısa bir an Utku Deniz’e kaydı. Zaten üzerimde olan bakışlarıyla gözlerimiz birleştiğinde göz kırptı.

Gözlerimi kocaman açarak ailesinden biri gördü mü diye bakışlarımı onlara çevirdiğimde herkesin kendi önündeki tabakla ilgilendiğini gördüm. Bir kişi dışında... Çisil önce bana, ardından amcasına bakmış, avucunu dudaklarına götürerek sessizce gülmeye başlamıştı. Bu hareketiyle Deniz de sırtırken ona da göz kırparak beni gösterdi.

Utku Deniz Has derhal kendine gelmeliydi yoksa ben yanığımdaki ısı bombardımanıyla burada eriyip gidecektim.

Hafifçe boğazımı temizledikten sonra önce Boşnak mantısını sade bir şekilde yedim. Damağıma yayılan tatla birlikte gözlerim kocaman açıldığında Deniz’in kıkırtısını duydum. “Bayıldı.” dediğinde annesi heyecanla bana döndü.

“Gerçekten bayıldım.” dediğimde kesinlikle abartmıyordum. “Elinize sağlık.”

Annesinin gülüşü daha da büyürken elini sol koluma koyarak sıvazladı. “Afiyet olsun güzel kızım. Burada yaşasaydık sık sık yapardım size.”

Bize?

“Olsun annem. Bir dahakine *biz* geliriz.”

Biz?

“Çok güzel olur.” diyerek şakıdı Leyla Hanım. “Gelirsiniz değil mi Laracığım? Çok memnun oluruz.”

Yemeğe oturduğumuzdan beri babası ilk defa başını kaldırıp konuştu. “Bekleriz kızım.” dedi eşiyle aynı samimiyette. “Çok mutlu oluruz. Sana da uyan bir zamanda kapımız her zaman açık.”

Birkaç saniye ne diyeceğimi bilemeden sessiz kalsam da en sonunda bir dilim olduğunu hatırladım. “Tabii, ben de çok isterim gelmeyi. İnşallah, bir gün diyelim.”

Deniz, babası ve abisiyle birlikte takım hakkında konuşmaya başladığında bu sefer de ıspanaklı böreği denedim. Onun da lezzeti daha önce yediğim hiçbir böreğe benzemezken bir an lezzeti yüzünden çığlık atacağımı sandım. Hayır, yapmadım. Bunun yerine sanki günlerce aç kalmış gibi börekleri yemeye devam ettim. Annesine doldururken çok olduğunu söylesem de kahvaltı sonunda tabağımı silip süpürmüştüm.

Harika...

Annesi tabağımdakileri bitirmemden ve övgü dolu sözlerimden dolayı oldukça memnun olurken gülümseyip durmuştu. “Size az antrenman yaptırıyorlar belli.” diyerek muzipçe konuştu abisi. “Sen Yavuz Has antrenmanlarını özlemişsin kardeşim. Şöyle güneşin altında yere yapışıp kaldığın hani.”

Utku Deniz’in dudaklarında buruk bir gülümseme oluşurken babasında da aynı hüznü dolu gülümseme mevcuttu. Elleri tekerlekli sandalyesinin kollarını sımsıkı tutuyordu. “Özlemez miyim?” diye sordu Deniz aniden oluşan sessizlikten rahatsız olmuşçasına. Annesinin de bakışlarını kaçırdığını fark etmiştim. “İlk hocamın yerini kimse dolduramaz. Güneşin altında yorgunluktan yere yapışıp kaldığım zamanlar olsa da...”

Babası aynı zamanda onun ilk hocasıydı. İlk antrenörü ve ilk idolü...

Yavuz Bey elini oğlunun masanın üzerindeki elinin üzerine koydu. “Beni böyle gururlandırdığın için o günlerden hiç de pişman değilim Deniz’im.”

“Hey.” diyerek ayağa kalktı ve ikisinin arasına girdi abisi Uras. “En çok kim gurur duyuyor tartışmak istemiyorum baba ama yine de bizi unutma. Beni değil, bizi.”

Evet evet. Bizi demesi gerekiyordu. İçinde ben de vardım hata. Evet, kendimi şu an bizzat ben eklemiştim.

Utku Deniz Has’la gurur duyanlar derneği bile oluşturabilirdik tam şu anda.

Deniz abisine karşı gülerken uzanıp yanağından makas aldı. “Eyvallah abisi.”

“Ulan!” Uzanıp Deniz’in kumrallarını karıştırırken anne ve babaları onları gülerken izliyor, Çisil ise sandalyesinde ayağa kalkmış ellerini birbirine vurarak kıkırdıyordu. “Büyümüş de abisi diye konuşuyor. Sen yokken ben vardım oğlum.”

“Başladık yine.” diyerek ofladı Deniz. Saçlarını abisinden kurtarmayı başardığında merakla onları izleyen yeğenine döndü. Çisil sandalyenin üzerinde o kadar hareketliydi ki gördüğüm andan beri elimle sandalyeyi tutuyordum. “Seninle değil, kızınla uğraşacağım abi.”

Çisil çığlık attığı an Deniz onu kucaklayıp havaya kaldırdı. “Amca hayır!”

“Evet.” diyerek o da gülmeye başladığında Deniz sanki eliyle sanki ağırlık kaldırıyormuş gibi Çisil’i havaya kaldırıp indiriyordu. Sporcu adam sevgisini böyle gösteriyorsa demek ki...Yanımda derin bir nefes alındığını işittim. “Deli çocuklar.” dedi Leyla Hanım. “Bir araya gelince ortalığı ya sevgi seli götürüyor ya da kahkahalar...”

Yanaklarımın ağrısını hissedince dakikalardır yüzümdeki gülümsemeye onları izlediğimi yeni fark ediyordum. “Aranız-

daki bağ çok güzel.” dediğimde bana döndü. “Çok şanslısınız, her biriniz.”

Gözlerinde gördüğüm ifadeye karşı gülümsemem yüzümde dondu. Anne gibi bakıyordu.

“O zaman sen de bu bağ güzel aileye hoş geldin kızım. Senin için masaya bir tabak daha koyarım sen istediğin sürece.”

Çok değerliydi söyledikleri.

Söylediği iki cümlemin de bende ne kadar özel bir yeri olduğunu keşke ona gösterebilseydim. Anne sevgisi nedir bilmeyen biri için söylediği her bir kelime hazine değerindeydi.

Baba kadar yaralayıcı olmasa da anne demek de bir o kadar zordu benim için. Şimdi oğlu ayrı, ailesi ayrı kalbime öyle bir dokunuyorlardı ki hayatımın tam orta yerine bahar gelmiş gibiydi. Güneş sanırım bu sefer benim için de doğuyordu.

İnanmak zor gelse de.

“Kardeşim dur.” diye bağırdı abisi Deniz’e. “Kusturacaksın şimdi kızımı.”

“Bir şey olmaz benim güzelime.” Deniz yine de abisini dinleyerek Çisil’i yerine geri bıraktı. Leyla Hanım masayı toplamaya başlayınca Deniz’le birlikte ona yardım etmeye koyulduk. Yavuz Bey, Çisil ve Uras bahçeye çıktıklarında mutfağa girip tam tezgâha tabakları bırakmışım ki yanımdan uzanan kolla arkamı dönmeden durdum. “Seni eve bırakmamı ister misin?”

Ona doğru döndüğümde hemen dibimdeki bittiğini görünce sırtımı tezgâha yasladım. “Hiç gerek yok.” diye gülümsedim.

“Tahmin ettiğim gibi.” diyerek güldü. “Yine de bırakacağım. Buradan evin uzak.”

“Deniz.”

“Güneş.” Kollarını iki yanımdan uzatıp ellerini tezgâha yaslamasıyla bakışlarım kısa bir an kapıya doğru kayd. Gelen giden görünmüyordu. Tekrar ona döndüm. “Ne yapacağız biz seninle?”

“Yalnızca ailen buradayken benimle uğraşmanı istemiyorum. Onlarla vakit geçirmelisin. Özellikle Çisil’e vakit ayırmalısın.”

Başını biraz daha eğmesiyle aramızdaki mesafe tekrar azalırken iki kolunun arasında hapsoldum. Her an annesi içeri gelebilirdi ama bunu umursuyor gibi durmuyordu. Heyecanlı bir nefes aldığımda bakışları dudaklarıma düştü.

İkimizin de aklına o anın geldiğine emindim.

Koridorda bir gürültü kopmasaydı gerçekleşecek olan o anın...

Onun aksine dudaklarına bakmamak için büyük bir savaş veriyordum. Özellikle o andan sonra aramızdaki çekim daha farklıydı. Bunu bir tek ben mi hissediyordum bilmiyordum ancak çekimimiz nefesimi kesecek raddeye ulaşmıştı.

“Ailemle ilgileniyorum zaten.” diye mırıldanırken bakışlarını dudaklarımdan çekmeden elini kaldırdı ve önüme dökülen saçlarını omzumdan arkaya attı.

Gözlerini bu sefer dudaklarımdan saçlarıma çevirirken o bakışları resmetmek istedim. Bir insan, bir insanın saçlarına böyle bakamazdı. Ama Deniz benimkilere bakıyordu.

Yutkunarak ellerimi kollarının üzerine koydum. “Annen gelecek.”

“Gelsin.”

“Ne demek gelsin?” diye sordum. “Çekilsene üzerimden!”

Sırıttı. “Üzerinden?”

“Hoşuna gidiyor, değil mi?” diye sordum yüzündeki gülümsemeyi seyrederken.

Başını sol omzuna doğru eğdi. “Çok.”

Kaşlarımı *öyle mi* dercesine kaldırıp indirdiğimde kollarının üzerindeki ellerimden destek alarak parmak ucumda yükseldim ve ona bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi iyice azalttım. Bu hareketimi beklemediğinden gülüşü donarken aynı onun gibi başımı sol omzuma doğru eğdim. “Önümden çekilmelisin.”

Altdudağını dişlerinin arasına alıp bakışlarını yüzümün her köşesinde gezdirmeye başladı. “Bence de çekilmeliyim.”

Çekilmedi. Çekilmek bir yana dursun, yüzü sanki yüzüme daha da yaklaşmak istiyor gibiydi.

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdiği gibi verdiğim savaşı kaybederek dudaklarına baktım. Ailesi içerideydi, her an biri gelip bizi böyle basabilirdi ve benim artık gitmem gerekiyordu ama umursayan kimdi?

İkimiz de şu an burada değil gibiydik. Deniz’le Güneş birbirine karışıp uzay boşluğunda süzülmeğe istiyordu.

Her ne kadar ondan uzaklaşmanın zor olduğunu kabul etsem de annesinin her an gelebilecek olması oldukça umurumdaydı. Bu yüzden parmak uçlarımdan inerek kolunun altından hızlıca çıktım. Boyumun elbette bazı avantajları olacaktı. Gerçi şu anki durumumuz bana avantaj mı oldu yoksa dezavantaj mı, karar veremiyordum.

“Sen!” İşaretparmağımı ona doğru sallayarak sinirli bir ifade takındım. Sırtını az önce benim yaptığım gibi tezgâha yaslayarak kollarını önünde bağladı ve yüzündeki keyifli bir ifadeyle diyeceklerimi beklemeye başladı. “Çok fena bir adam olmaya başladın. Ya annen gelseydi? Dibime dibime girdin, bir de bırakmıyorsun.”

Ellerini teslim olur gibi kaldırdı. “Ben masumum.”

Gel de suçla... “Ben gidiyorum.” diyerek kaşlarımı çattım. İşaretparmağım hâlâ ona dönükken indirdim. “Sen gelmiyorsun.”

“Ama...”

“Aması yok Deniz.” dedim. “Burada ailenle kalıyorsun ve ben eve vardığımda sana mesaj atıyorum. Tamam mı?”

Bu durum hoşuna gitmese de başını aşağı yukarı salladı. “Tamam. Bari kapıya kadar yolcu edeyim. Ona iznim var mı?”

“Var.” diyerek saçlarımı tek omzumda topladım. “Gel benimle.”

Kumral saçları başını sallayınca alnına dökülürken hafifçe öksürerek ondan biraz daha uzaklaştım. Birlikte içeri geçtiğimizde Leyla Hanım'ı televizyon izlemeye dalmış halde bulduk. Boşuna stres yapmıştım.

Bu kadar erken gittiğim ve çok fazla sohbet etme şansı bulamadığımız için üzülse de ona durumu anlatınca anlayışla karşılayarak ısrar etmemişti. Bir sonraki gelişlerinde ya da bizim gidişimizde daha fazla vakit geçireceğimize dair sözleştik. Ailenin diğer fertleriyle de vedalaştığımda Çisil her ne kadar kalmam için ısrar etse de amcası bir şekilde onu ikna etmişti. Deniz beni geçirmek için kapıya kadar geldiğinde ayakkabılarımı giyerek el salladım. “Görüşürüz.”

“Görüşürüz.” dedi ve ekledi. “Eve gittiğinde mesaj atmayı unutma.”

“Unutmam.” diyerek el salladım.

Arkamdan, “Dikkatli git.” diye seslendi.

Bu haline sırtırken, “Anlaşıldı.” diyerek cevap verdim.

En son duyduğum şey şen kahkahası olmuştu.

“Alpingo bir kere daha aşk dersin diğer dizini de ben sakatlarım şakam yok birader.”

Atlas formundaydı.

Sabah Deniz'lerden erkenden ayrıldıktan sonra eve geçmiştim. Babaannem bugün düne göre daha iyiydi ama yine de önümüzdeki hafta tamamen izin alarak hastaneye onunla gitmeyi planlıyordum. Gerçi izinlerim de iyiden iyiye azalmıştı. İleride önemli bir durum olması halinde izin alamamaktan da korkuyordum. Akşamüzeri ise çocuklar bize gelmişlerdi. Alperen'i o bacağıyla nasıl getirmişlerdi hiçbir fikrim yoktu ama onu ge-

tirmedikleri sürece diğerlerinin de gelmesine izin vermediğini öğrenmiştim.

Hepsini toplayıp moralim düzelsin diye buraya getirenin Deniz olduğunun farkındaydım. Anne ve babasının erken yat-tığını, abisi ve Çisil'in de birlikte parka gittiklerini açıklayarak söylenmemi engellemişti. Ben ona daha ne diyebilirdim ki? Onu düşündüğüm için söylensem de o da benim onu düşündüğümünden daha fazla beni düşünerek bir şekilde soluğu hemen yanımda alıyordu.

Yalnızca onu düşündüğümünden söyleniyordum, yoksa ben halimden oldukça memnundum. En kötü anlarımda da en eğ-lenceli anlarımda da yanımda onu bulmayı *seviyordum*.

Beni fanatik bir yedi numara tribünü yapmak için de ayrıca uğraşıyordu.

Direnmek zor olacaktı.

Direnmek isteyen varmış gibi...

Alperen ise tam bir abiydi. Geldiğinden beri bir ihtiyacım olup olmadığını soruyordu. Eymen o kadar komikti ki sürekli babaannemi güldürüp duruyordu, Atlas ise her zamanki Atlastı.

Babaannem Atlas'ı azarlar gibi, "Sus sen!" diye çıkışmıştı. "Aşktan anlamazsın, sevgiden anlamazsın ama maşallah dilin de pabuç gibi Atlas Efendi."

Kafamın içinde tek bir ses yankılandı. *Allah belanızı versin. Siz ne sevmeyi bilirsiniz ne sevilmeyi bilirsiniz. Şerefsizler.*

"Konuş be Hatice Sultan'ım." diye bağırdı aniden Alperen. "Bir sen hakkından gelirsın bunun."

Atlas, Alperen'in dediklerini hiç umursamadan babaanne-me döndü. "Ama sultanım..."

"Bak hâlâ konuşuyor." dedi babaannem çatık kaşlarıyla. "Bu kadar konuşacağına getir aşkını karşımıza Atlas Efendi."

Atlas kusarmış gibi hareketler yapmaya başladı. "Alakam yok o işlerle sultanım. Beni bulaştırma."

“Oğlum senin en son sevgilin yok muydu?” diye sordu Alperen.

Eymen de, “Harbiden.” diyerek merakla konuşan taraf oldu. “Ona ne oldu? Ayrıldınız mı?”

“Yoo.” Atlas koltukta daha da yayıldı. “Duruyor.”

Bazen Atlas’ın bu konularda Gerard Piqué ile yarıştığını düşünüyordum. Gerçi Atlas öyle bir şey yaptığı durumda bir daha asla beni yanında göremezdi.

Bu konuda Shakiracı’ydık çok şükür.

“Duruyor ne a...” Alperen son anda toparladı. “Amcamın oğlu. Duruyor ne? Ayakkabı aldın da dolapta mı duruyor kardeşim?”

Atlas ofladı. “Ayrılmadık işte.”

“Bana bak bakayım sen.” dedi babaannem. “Sen sevmiyorsun, bir de kızı kandırıyor musun?”

“Hayda...” diyerek doğruldu Atlas. Babaannem ile konuşurken gevşek gevşek oturamıyordu. “O beni kandırıyor belki, ne belli?” Hepimiz alay edercesine güldüğümüzde somurttu. “Kandırma falan yok millet. Her şey karşılıklı bu ilişkide. Çok detaylı sorgulamayın. Sultanım burada, sansürsüz konuşamam.”

Alperen ve babaannem aynı anda yüz buruşturduklarında konuşan Alperen olmuştu. “Rezil herif.”

“Bireysel antrenmanlarına daha fazla ağırlık ver.” dedim konudan bağımsız. “Son maçtaki top kaybını hatırlatmamı ister misin Ato?”

“Başladı mesai.”

“Başlatacağım ben sana mesaiyi.” diye konuşurken yanımdaki minderini ona doğru fırlattım. “1. lig takımına gittiğinde ağlama sonra.”

“Kim? Ben mi? Mümkünatı yok. Benim yerim Avrupa.”

Bu bana birisini hatırlatmıştı.

Atlas da her an takımdan Avrupa’ya gideceğim diyerek ayrılıp Trabzonspor’a transfer olabilirdi. Belki de oradan da

Adana Demirspor'a...“Trabzonspor hayırlı olsun kardeşime.” diyerek düşüncelerimi dile getirdi Alperen. Bu adamla gerçekten abi-kardeş olmayı isterdim. “Taze taze hamsiler yollarsın artık bize.”

“Balık sevmem.” diyerek yüzünü buruşturdu. “Hem ne Trabzon’u oğlum? Avrupa’dan el sallarım size.”

“Avrupa da sana bir yerlerini sallamaz inşallah.” dedi Eymen sırtarak. “Alkolleri götüre götüre sonun bu gibi görünüyor Ato’m. Dost acı söyler.”

Atlas omuz silkti, cevap vermedi. İşine gelmediğinde her zaman bunu yapıyordu ama farkında değildi. Özellikle son zamanlarda alkolü daha da artırmıştı. İki gece dışında sürekli kulüplerdeydi ve nasıl yapıyorsa magazine düşmemeyi başarıyordu. Taraftar bir öğrense aslanlara çiğ çiğ yem olacaktı ama Atlas’ın haberi dahi yoktu.

Bir futbolcunun en büyük düşmanlarından biri alkol, diğeri de yanlış aşktı. Bu gözler sevdiği kadın yüzünden kariyerini bitiren kaç oyuncu görmüştü.

Dakikalardır konuşmaya katılmayan Deniz araya girdi. Telefonunun ekranına bakıyordu. “Pazartesi sabahı yapılacak olan antrenman iptal.”

Eymen sordu. “Akşam antrenmanı?”

Deniz başını aşağı yukarı salladı. “WhatsApp grubunuz var değil mi takımca?” diye sorduğumda başlarını salladılar.

“Resmi ama orası.” dedi Eymen. “Bizim dördümüzün ayrı var. Sen oradaki sohbeti gör bir de Lara.”

Kaşlarını kaldırıp indirirken yapmacık bir şekilde gülümsedim. “Yok ben almayayım. Olmaktan korktuğum yerlerin başında geliyor.”

“Ya Lara bacım grupta Utku varken o grup ne kadar kötü olabilir ki?”

Haklıydı.

“Deniz.” diyerek dikkatini üzerime çektim. Telefondaki bakışları hızla bana döndü. “Hafta içi müsait bir gününü bana ayırabilir misin?” Diğerlerinin de bakışlarını üzerimde hissedince duraksadım. “Bize yani. Sporun Nabzı’na. Şu sana geçen bahsettiğim içeriği çekmek için... Tesislerde çekersek daha güzel olur.”

“Ayırırım.” dedi düşünmeden. “Sana hangi gün uyarsa o gün çekeriz.” Ardından ekledi. “Size yani.”

Ben memnuniyetle gülümserken Atlas, “Hangi içerikmiş bu?” diye sordu. Yine Deniz’le konuştuğumuz an, o buz gibi surat ifadesini takınmıştı. Bir an önce Atlas’la bu konuyu bizzat benim konuşmam gerekiyordu. Kesin olarak konuşmayı reddedeceğini bilsem de konuşmak zorundaydı. Bu durumu çözecektim.

“Instagram hesabımız için bir reel serisi hazırlıyoruz. Konsept ‘en’ler şeklinde olacak. En sevdiği yemek, en sevdiği müzik gibi kategorilere ayrılacak. Bir diğer videoda da takımındaki enlerini soracağız. En eğlenceli bulduğu, kendine en yakın bulduğu takım arkadaşı gibi kategoriler olacak onda da. Bunu takımında herkese yapmayı düşünüyoruz. Deniz’den sonraki kişi sen olmak ister misin Ato?”

Başını salladı. “İlla tesislerde mi çekmek zorundayız Lara? Antrenman sonrası ölü gibi oluyorum.”

“Antrenman çıkışı bir duş alıp kulübe giden sen mi söylüyorsun bunu?” diye sordum. “İstemiyorsan istemediğini söyleyebilirsin Atlas. Bahaneye gerek yok.”

“Kızım ne alakası var ya? Son mağlubiyetten beri çok sıkı oluyor antrenmanlar biliyorsun. Ondan dedim. Tamam, çeker-siniz diğer hafta da benimle.”

“Hele şuna bak.” dedi babaannem. “İncileri dökülüyor sanki. Top peşinde koşup dünyayı cebine atmayı biliyorsun eşek sıpası. Herhalde sıkı tutacaklar sizi. Yok öyle yan gelip yat-

mak.” Bana döndü. “Kimmiş bunun hocası? Ben bir konuşayım da zorlasın şu keratayı.”

Babaannemin Okan Hoca’yla konuşmak istemesi...

“Babaanne.” diyerek güldüm. “Ne yapayım şimdi seni Atlas’ın velisi gibi Galatasaray’ın hocasıyla mı konuşturayım?”

“İste şimdi arayayım Okan Hoca’mı.” diyen Deniz’e şaşkınlıkla döndüm. “Ne? Hatice Sultan istiyorsa ararım.”

Evet, Hatice Sultan sonunda hanımdan sultana terfi etmişti çünkü Deniz bir kez daha hanım dediğinde babaannemden paparayı yemişti.

“Kimse hocayı aramıyor.” dedim. “Babaanne sen de sakın ol yoksa bu dörtlü seni her an Galatasaray’a ikinci başkan vekili olarak atayabilir.”

Alperen konuştu. “Mantıklı he...”

Eymen, “Ben kabulüm valla. Tesislerde bir sultanımız eksik. O da tamamlanır işte.”

Babaannem onların sözleriyle kahkahalara boğulurken mutlulukla onu izledim. Gerçekten morali birkaç saatliğine de olsa düzelmişti. Normal bir zamanda sürekli hastalığını düşündüğünden aklını bir türlü boşaltamazdık ama bizim çocuklar geldiklerinden beri onu mutlu etmeyi başarmışlardı. Her birine ne kadar teşekkür etsem az kalırdı.

“Lara bacım yalnız benimle de röportaj yapacaksınız değil mi? Bizzat Dilara bana soracak soruları değil mi? Evet de kurban olayım.”

“Valla bu kez soruları ben soracaktım ama sana özel Dilara’yla bir konuşurum Alperen.” diyerek göz kırptığımda elini *eyvallah* dercesine kalbine koyup başını eğdi.

“Yine dört ayak üstüne düştün Alpingo.” dedi Atlas.

“Dizim sakat birader.”

Babaannem onu ilk gördüğünde şok olmuştu. Hasta haliyle kalkıp Alperen’e tavuk suyuna çorba ve ıhlamur bile yapmak

istemmişti. Sakatlığın bile bir çorba ve çayla geçeceğine inanan o kişi Hatice Sultan'dı.

“Bakınca da sakat olduğunu görebiliyorum.” dedi Atlas. “Elli kere söyleme kardeşim.”

Alperen nasıl hayırlı bir insansa ve nasıl bir dua etmişse Dilara tüm inadını kırarak onu evinde ziyaret etmeye gitmişti. Dilara bana bundan bahsetmezken Alperen o evden ayrıldığı an beni arayarak anlatmıştı. Başta inanmamıştım tabii ama sonrasında ciddi olduğunu anlayınca ufak çaplı bir şok geçirmiştim. Gelişme vardı ama bu hikâyenin nasıl ilerleyeceğini kestiremiyordum.

Alperen'in sevgisini gözlerinden bile okuyabiliyordum. Dilara içini bana açsa belki ona yardımcı olabilirdim ama kapalı bir kutuydu ve ona yardımcı olabilecek tek kişi yine kendiydi. İçimden bir ses bu ikilinin belirsizlikte kalmayacağını söylüyordu. İyi mi olacaktı yoksa kötü mü bunu tabii ki bilemezdim ama ikisinin de çok seven taraf olmalarını ve en mutlu olacakları şekilde sonuçlanmasını diliyordum.

Çocuklara çay ve kek ikram etmemin ardından sohbete daldık. Genel olarak Eymen, Alperen ve Atlas konuşup babaanne mi güldürüyorlardı. Deniz ise daha çok sessiz kalıp babaanne mi gözlemliyor, babaannem onun sessiz kaldığını gördüğü her an bir şeyler sorarak sohbete dahil ediyordu.

Akıp giden sohbet ve kahkahaların arasında gözlerimiz birkaç kez birbirine takıldı. Bakışlarımız iki gülümsemeyi doğurdu.

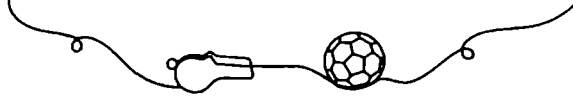
Tek tek her birine baktım. Şimdi birine sarılsam ağlayacağım farkındaydım. Bunu fark ettiklerinde bu sefer de benimle uğraşmaya başlamışlardı. Bu sefer yüzündeki tebessümle izleme sırası babaanneme geçmişti.

Hayatımda ilk kez böyle bir arkadaş grubunun içerisindeydim ve babaannem de bunu görüyordu. Belki de sık sık gülümüyor olmasının sebebi biraz da buydu.

Hep böyle kalalım, diye geçirdim içimden. Hep böyle olalım, babaannem de yüzündeki gülümsemeyle hep bizi böyle izlesin.

Gerçekleşmeyecekti.

Tüm kalbimle umut etsem de olmayacaktı.

Ona ihtiyacım vardı.

Bu zamana dek kimseye, babaanneme bile ihtiyaç duymadan, tek başıma üstesinden gelmiştim her şeyin ama o hayatıma tekrar girdiğinden beri değişen bir şeyler vardı. Yine her şeyi tek başıma atlabileceğimi bildiğim halde ona ihtiyaç duyuyordum.

Yanımda olduğunu gördüğümde, kollarım etrafıma sardığında her şey o an geçecekmiş gibi geliyordu. Geçmese bile geçmiş gibi hissediyordum.

Bu duyguların tek bir çıkış yolu vardı ve ben çoktan o yolda gözlerim kapalı ilerliyordum.

Kolay bir çocukluk ve ilk gençlik geçirmemiştim ama bir şekilde hayatın bana sunduklarını kabullenerek yaşamayı öğrenmiştim. Yine de yaşanan olumsuz her durumdan sonra düzlüğe çıkmak yerine, yeniden başka bir taşlı yola sapmak artık dayanma gücümü elimden alıyor gibi hissediyordum. Yorulmuşum. Bedenen halledebilirdim ama ruhsal yorgunluğumla başa çıkamayacak kadar yorgundum.

Hastanedeydik.

Çoğu akşam olduğu gibi oturmuş birlikte televizyon izlerken aldığımız haber yüzünden babaannem fenalaşmıştı. Öyle bir andı ki onu sakinleştirmeye çalışmak hiç bu kadar zor olmamıştı çünkü hayatımda ilk kez onu öyle görüyordum. Nefesi kesilmişti.

Bir daha alamayacak sanmıştım.

O panik seviyesiyle o an ambulansı aramam bile mucizeydi. Yaşadığım en korku dolu anlardan biriydi ama üzerinden saatler geçmişti ve babaannem normale dönmüştü. *Şimdilik*. Tedavisi ilerleme kaydetmiyordu. Aynı zamanda çalışmam gerektiği için her sabah onu hastaneye götüremesem de haftanın üç günü her sabah onunla hastanedeydim. Yine de yeterli gelmiyordu bana. Sanki son zamanlarımızmış gibi hissediyordum artık. Bu düşünce kendimden nefret etmeme sebep oluyordu.

Yine de hayatın tozpembe bulutlarla çevrili olmadığını küçük yaşta öğrenenler için gerçekleri kabul etmek daha kolaydı. Her ne kadar kabul etmek istemeyip herkese karşı tam tersini savunsam da gerçek tokat gibi çarpıyordu suratıma. Babaannem yaşlıydı ve hastalığı zaten zorken yaşı her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Umutluydum. Babaannemde benim umudumun çeyreği olmasa bile bir şekilde umudumu söndürmemeye devam ediyordum. Hem umutlu olup hem de bazı gerçekleri göz ardı edememek işkence gibiydi.

Amcam trafik kazası geçirmişti.

Bana kalsa babaanneme söylemezdim ancak Buğra'nın aramasını gören babaannem daha aramanın başında hoparlöre aldırıldığı için her şeyi direkt olarak duymuştu. Amcamın tüm vefasızlığına rağmen babaannemin evladına karşı öyle büyük bir sevgisi vardı ki haberi duyması hastanelik olmasına yetmişti.

Annesinin kanser olduğunu ve durumunun ileri derece olduğunu öğrenip bir *geçmiş olsun*la geçiştiren amcam yüzünden babaannemi neredeyse kaybediyordum.

Her annenin anne, her babanın da baba olamadığı gibi her evlat da evlat olamıyordu. Yaşanan her şeye rağmen babaannemin evladına karşı olan sevgisi bir kez daha yüzüme çarpmıştı. Tüm kırgınlıklarına rağmen, sanki oğulları yüzünden kansere yakalanmamışçasına amcamın kaza haberini duyduğu an üzüntüsünden fenalaşmıştı. Anne olmadığım için onu anla-

yamıyordum. Açık konuşmak gerekirse anlamak da istemiyordum çünkü bana yaşatılanları geçsem dahi önüme babaanneme yaşatılanlar geliyordu.

Belki çok yanlış düşüncelerdi, belki de gerçekten ileride bir evlat sahibi olursam anlayacaktım onu ama şu an ellerimin arasında duran, kırıkmış tombul elleri tutarken hastanede yapayalnız oluşumuz anne-evlat ilişkisini anlamak için uğraş vermekten uzaklaştırıyordu beni. Anlamayacak ve kabullenmeyecektim. En azından şu an için.

Hep böyle olmuştu. Babaannem ve ben. Evde, hastanede ya da sokakta... Yalnızca birbirimize sahiptik ve ben isimlerini bile duymaya tahammül edemediğim insanlar yüzünden bir kez daha onu kaybetmenin eşiğine gelmiştim.

“Seni hak etmiyorlar.” diye konuştum kapalı gözlerini izlerken. “Ne sevgini ne şefkatini ne de anneliğini... Yine de buradaysak onun yüzünden.” Elini daha sıkı tuttum. “Sana bunu uyanıkken söylesem bana kızmayacaksın çünkü bana da neler yaşattıklarını çok iyi biliyorsun babaanne ama yine de sana bu söyleyeceğim şeyleri uyandığında söylemem. Söyleyemem. Çünkü ne yaşamış olursak olalım, bana kızmayacak olsan dahi söylediklerime içten içe üzüleceğini biliyorum. Bencillikleri yüzünden seni düşünmeden üzen evlatların var zaten, ben bunu yapamam. Onlar gibi olamam.”

Derin bir nefes aldım. “Hiç üzgün değilim onun için. Ne eşi ne çocuğu ne de kendisi için. Haberi öğrendiğimden beri içimde tek bir hüznün kırıntısı belirmedi, biliyor musun? Bu beni vicdansız biri mi yapar?”

Düzenli soluklar alıp vererek uyumaya devam ederken bir süre sessiz kaldım. “Eğer öyleyse vicdansız olmayı kabul ediyorum. Eğer yoğun bakımdan çıkamaz ve ölürse de üzülmem. Ama sen üzülürsün. Dayanamazsın da biliyorum. Bu yüzden yaşasın istiyorum.” Burnumu çekerek dolan gözlerimi kırptırdığımda bir damla gözyaşı usulca yanağımdan kaymaya baş-

ladı. “Bir gün ölesiye nefret ettiğim insan için bunu diyeceğimi düşünmezdim ama beni kimsesiz bırakmayan tek insan için yaşasın istiyorum.”

Güldüm. “Yine de uyanırsa umarım büyük bir kafa travması yaşamış olur da pişman olup senden özür dilemeye gelir babaanne. Hiçbir şey hak etmeyen pisliğin teki olsa da bunu istiyorum. Yıllardır yapamadığı evlatlığı en azından hastalığının en ağır dönemlerinde yapsın.”

Bugün babaannemin doktoruyla konuşmuş ve eve gitmeden önce saatlerce ağlamıştım. Olumlu tek bir haber yoktu. Bundan sonra da olamayacak gibi konuşmuştu. Boştaki elimle yanaklarımı silsem de gözyaşlarımın ardı arkası kesilmediği için yenileri ekleniyordu. İki gündür yalnızca gözyaşı akıtıyordum.

Onu kaybediyordum.

Umudumu yitirmesem de doktorun üstü kapalı bir şekilde bundan bahsettiğini biliyordum. Kabul etmemek aptallık olurdu ya da *yıkımına* sebep olurdu. Ağrıları iki gündür çok daha fazla çoğalmıştı. Bana belli etmemeye çalışsa da görüyordum. Belki de onunla son günlerimdi. Bilmiyordum.

Bilmek ayrı, bilmemek ayrı yakıyordu içimi.

Kalbim cayır cayır yanıyordu ve elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Onun için her şeyi yapmaya hazırdım ama sağlığını yerine getiremiyordum. Sonuçlarını birkaç ayrı doktora gönderip görüşme sağlasam da umut vadeden tek bir haber yoktu. “Acı çektiğini biliyorum. Zorlandığını ve artık devam etmek istemediğini de biliyorum. Bencillik etmek istemiyorum.” dediğimde alnımı elinin üzerine yasladım. “*Ama ne olur beni kimsesiz bırakma.*”

Hıçkırıklarımı onu uyandırmamak adına tutmaya çalışsam da nafileydi. Avucumu dudaklarıma bastırıp elimi elinden çektiğimde hızlı adımlarla odadan çıkarak kapıyı ardımdan kapattım. Boş koridor beni karşılarken kapının hemen yanında-

ki duvara sırtımı yaslayarak yere oturdum. Sanki içim dışıma çıkıyormuş gibi ağlamaya başladığımda bacaklarımı kendime doğru çekerek alnımı dizlerime yasladım.

Dakikalar birbirini kovalarken ağlamam iç çekişlere döndü. Hırkamin cebindeki telefon durmaksızın titremeye devam ederken ekranda ismini gördüm.

Deniz arıyordu.

Birkaç saniye ekrana bakmamın ardından aramayı cevaplamaktan vazgeçtim. Konuşacak durumda değildim. Üstelik ne kadar zor günlerden geçtiğini bilirken bir de üzerine kendi derdimi eklemek istemedim. Sabahın köründe antrenmana gidiyordu. Gecenin bir saatinde benim için hastane köşelerine gelmesini istemiyordum. Durumu öğrendiği gibi soluğu yanımda alacağını ve ona çok ihtiyacım olduğunu bilsem de yapmadım.

Telefon bir kez daha titremeye başlayıp ekranda ismi göründüğünde telefonu kucağıma bırakarak tekrardan alnımı dizlerime yasladım. Bu hayatta bencillik edemeyeceğim bir diğer kişi Deniz'di.

Yarım saat sonra hemşirenin kontrol için geleceğini biliyordum. Yine de dakikalarca olduğum yerde kımıldaman durmaya devam ederken hızla atılan adım seslerini duydum. Hemşirenin odaları gezdiğini düşündüğümünden başımı kaldırmayacaktım ki üzerime düşen beyaz hastane ışıklarını kesen gölgeye bakmak için başımı hızla kaldırdım.

“Deniz?” Ağlamaktan boğuk çıkan sesimle adı dudaklarımdan firar ederken o dizlerinin üzerine çökerek görüş açılarımızı eşitledi. Evde giydiklerini değiştirmeden çıkmış gibi görünüyordu. Gözlerim kızarmış ve şişmiş, saçlarım dağılmıştı. Berbat görüldüğümün farkındaydım ancak şu an bunu bile göz ardı edebilirdim. O buradaydı. Benim uzak tutma çabalarımaya rağmen yine ve yeniden benim için buradaydı.

“Telefonlarım neden açılmıyor?” Bağırmamıştı, sesi sert bile değildi ancak yüzü mahkeme duvarından halliceydi. El-

leri dizlerimin üzerindeki ellerimi bulduğunda yutkunarak ona bakmaya devam ettim. “Tahmin edeyim.” dedi. “Yine kendini en zor anında yalnızlığa hapsedmeyi seçtin.”

“Ben...” Gözlerim bir kez daha dolduğunda sertçe yutkunduğunu gördüm. “Biliyorsun işte.”

Dudaklarından dışarı derin bir soluk bırakırken başımı eğdim, yüzümü görmek için o da eğildi. “Bilirim.” Elimin üzerindeki elinin başparmağıyla tenimi okşadı. “Sana da öğreteceğim. Hakkımdaki hiçbir şeyin düşündüğün gibi olmadığını bilmelisin.” Üstüne basa basa devam etti. “Yalnız kalmak zorunda olmadığını...”

Elini sıkıca tuttum. “Üzgünüm.”

Bir cevap vermedi. Önce narin dokunuşlarıyla gözyaşlarını sildi. Çömeldiği yerden hemen yanıma oturarak tıpkı benim gibi sırtını duvara yasladı. Saniyeler içerisinde beni kollarının arasına çekerken sımsıkı sarılarak çenesini saçlarımın üzerine yasladı. Hiçbir itirazda bulunmadan -ki öyle bir niyetim de yoktu- başımı göğsüne yaslayarak kollarımı beline sardım.

“Nasıl oldu?” diye sorarken parmakları saçlarımın üzerinde yavaşça hareket etmeye başladı. Bizi nasıl bulduğunu merak ediyordum.

Avucumla tişörtünün ucunu sıkıca tuttum. “Amcam trafik kazası geçirmiş.” diyerek anlatmaya başladım. “Durumu ağır-mış. Babaannem bunu duyunca fenalaştığı için hastaneye geldik. Saatlerdir buradayız.”

“Ve?”

“Sabah da doktoruyla konuştum. Hiç iç açıcı şeyler söylemedi hastalığının gidişatıyla ilgili. Hatta üstü kapalı bir şekilde...” Devamını getiremedim. Kollarını bana daha sıkı sarmasıyla anladığını anladım ve devam etmedim. “İki gündür de ağırları her zamankinden daha fazla. Dün sol eliyle kavradığı bardağı taşıyamadı ve düşürdü. Çok yorgunum Deniz. O kadar yorgunum ki... Nasıl dayanacağımı, nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.”

“Çıkacağımı değil.” derken fısıldıyordu. “Çıkacağımızı. Birlikte başa çıkacağız.”

Başımı göğsünden kaldırarak yüzüne çevirdiğimde aramızdaki mesafenin kısalığından dolayı duraksadım. “Sen nereden öğrendin? Burada olduğumuzu...”

“Evine gittiğimde komşulardan öğrendim.” diyerek açıkladı. “En yakın hastane de buradaydı. Kaçınıcı katta olduğunu öğrenmek için aradım ama telefonlarım açılmadı.”

“Peki kaçınıcı katta olduğumu nasıl buldun? Herkese söylemiyorlar.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Beni tanıdılar.”

Ağlamaktan dolayı gözlerimi zar zor açsam da o an kocaman açıldıklarından emindim. “Profesyonel futbolcu kimliğini kullandın yani, öyle mi?”

Omuz silkti. “Böyle anlarda düşünmeden kullanırım. Hem ben söylemeden tanıdılar zaten Güneş.”

“Ya futbol magazin sayfasına ‘Utku Deniz şu an şu hastanede şu hasta için geldi’ diye yazarlarsa... Hiç endişelenmiyor musun?”

“Benim endişelendiğim konular çok başka.”

Bir şeyler söylemek için dudaklarımı araladığımda ayak sesleriyle kollarının arasından çıkmak zorunda kaldım. Hemşire bize doğru yürürken yüzünde yorgun ama samimi bir gülümseme vardı. Ayağa kalkmamın ardından Deniz de benimle kalkarken odaya geçtik. Hemşire kontrollerini yapıp şu an için bir sıkıntı olmadığını söyleyerek odadan ayrıldığında Deniz’in elini koluma koymasıyla irkildim. “Ayakta durma.” diyerek beni ikili koltuğa yönlendirdi.

Uzanmamı söylese de dinlemeyip oturdum. Hemen yanıma da onun oturmasını sağladığımda ikimizin de bakışları babaannemin üzerindeydi. Sessizlik bu gece aramızdaki en büyük sohbet olmuştu.

Bunca yıl sessizliğimden beni anlayacak birine ihtiyacım olduğunu Deniz'i tekrardan bulduğumda fark etmiştim.

Ağlamaktan şişmiş gözlerim daha fazla dayanamayarak usulca kapandığında başım hemen yanı başımdaki omzuna doğru düştü. O olmasaydı bu gece asla uyumazdım ama bedenim bile ona o kadar güveniyordu ki gözlerimi açık tutamayıp uykuya daldım.

Çok yorgundum ve bu yorgunluğu bir kenara atabileceğim tek an onun yanımda olduğu anlardı.

Sabah Deniz'in omzunda uyandım. Boynum ağrıyarak uyansam da bütün gece güzel kokusunu soluyarak uyumak başka hissettirmişti. Onun hiç uyumadığı gözlerinden belli olurken yüzümde mahcup bir ifade oluşmuştu ancak kızar gibi olduğunu görünce bir şey diyememiştim. Babaannem uyanmıştı. Düne göre daha iyi olsa da pek fazla konuşmuyordu. Çünkü amcamın durumunu hâlâ öğrenememiştik.

Deniz telefonu çalınca cevaplamak için odadan ayrıldığında babaannemin gözleri bana çevrilmişti. "Deniz çocuk yine gelmiş." diye konuştu güçlkle. "Yine yanında."

Tebessüm ettim. "Yanımızda."

Gözlerini araladığında Deniz'i görmek onu şaşırtmamıştı. "Güneş'im benim." diyerek elimin üzerini öptüğünde yatağının kenarına onu rahatsız etmeyecek şekilde oturdum. "Artık gözüm arkada kalmayacak."

Kaşlarımı çattım. "Babaanne?"

"Daha önce konuştuklarımızı hatırlıyorsun, değil mi Güneş'im? Hastane odasında konuştuklarımızı, sana söylediğim şeyleri..."

"Hatırlıyorum." dedim. "Hepsini hatırlıyorum."

Her şeyi çabucak unutan bir insandım ancak o hastane odasındaki konuşmalarımızın tek kelimesi bile aklımdan çıkmıyordu.

Gülümsemeye zorladı kendini. “Sakın unutma.” dedi. “Hep aklının bir köşesinde olsun. Benden sonra da... Kendini bırakırsan, hayatını bu sefer gerçek bir genç gibi yaşamaya devam etmezsen gözüm arkada kalır. Sen yalnız değilsin güzel kızım.” Elimin üzerini bir kez daha öptü. “Artık değilsin.”

“Yapma.” dedim beni bırakacağını reddederek. “Ben başka doktorlarla da görüşeceğim. Hiçbir şey bitmedi.”

“Ama bitecek.” dediğinde gözlerimi kapattım. “Dün bitmedi, bugün ya da yarın belli değil. Ben biliyorum. Doktorla ben de görüştüm. Hep seni nasıl ardımda bırakacağımı düşünürdüm ama artık başka.”

“Dediğin gibi olsun.” dedim titreyen sesimle. “Belki bir gün bitecek ama... O güne dek elimden geleni yapmaya devam edeceğim.”

Fısıldadı. “Biliyorum. Biliyorum benim güzel kızım. Söylediklerimi dinleyeceğini de biliyorum. Seni kimsenin üzmesine izin vermeyecek biri va...”

Kapının aniden tıklatılmasıyla babaannemin söyleyecekleri yarıda kesildi. Kapının yavaşça açılmasının ardından Deniz başını uzattı. “Özel bir konuya daha sonra gelebilirim.”

“Gel oğlum.” dedi babaannem benden önce. Sözünü tamamlamadı. Deniz elinde papatya buketiyle içeri girdikten sonra kapıyı kapattı. Sadece telefonla konuşmaya gitmişti. Papatya buketi de nereden çıkmıştı? “Diğerleri solmaya başlamıştır.” diyerek papatya buketini babaannemin başucuna bırakırken gülümsüyordu.

“Güneş.” dedi babaannem aniden. “Hadi, sen bir kantine gidip karnını doyur kızım.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Daha sonra...”

“Hadi.” dedi babaannem. “En son dün akşam bir şeyler yedin. Midene bir şeyler girsin. Uzun süre aç kalınca tansiyonun düşüyor, biliyorsun.”

Haklı olduğu için başımı sallayarak Deniz'e döndüğümde sessizce bizi seyrettiğini gördüm. "Deniz sen de..."

"Deniz oğlum benimle kalsın." diyen babaannem bir kez daha şaşırttı beni. "Doktor falan gelirse sana haber eder."

Babaanneme ne dersem diyeyim kabul etmeyeceği için Deniz'e dönmüştüm ki babaannemin üzerindeki bakışlarını bana çevirerek güven verircesine gözlerini kapayıp açtı. "Sen karnını doyur." dedi. "Ben burada babaannenle kalacağım."

"Peki." diyerek kabul ettim. "Dönerken sana da bir şeyler alır getiririm o zaman."

Deniz gülümsedi. Babaanneme son bir bakış atarak odadan ayrıldığımda asansöre doğru adımlamaya başladım. Deniz'in yanında kalmasını özellikle istediğinin farkındaydım.

Onunla bir şeyler konuşacağının da... Ama konuşmanın içeriğini ne yazık ki şu an öğrenemeyecektim.

Kantine inip kendime bir tost yaptırırken karşıdan bana doğru gelen kişiyi görünce yüksek gerilim hattı gibi gerildim. "Selam kuzen." diyerek tam karşımda durduğunda ona bir cevap vermeden sırtımı döndüm. "Kırıcı olma bu kadar."

"Git başımdan." Tekdüze bir sesle konuştum.

"Amcanı merak etmiyor musun?"

"Hayır?"

Tekrar onu görebileceğim şekilde önüme geçti. "Uyandı." Bir kez daha sessizliğimle yüzleştğinde devam etti. "Ve seni görmek istiyor."

Yüzümde alaycı bir gülümseme meydana gelirken ona, *cid-di misin* dercesine baktım. "Kameralar ne tarafta?"

Sırıttı. "Maalesef şakası yok."

"Babam görmeye falan gelmeyeceğim." dedim. "Şimdi başımdan git."

"Geleceksin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Pardon?"

“Babam seni görmek istiyor Lara. Nedendir bilmem ama görmek istiyorsa gelmek zorundasın.”

“Ben hiçbir şeye zorunda değilim.” dedikten sonra hazır olan tostumu ve çayımı alarak ondan uzaklaştım ve kafeteryanın en uzak köşesine ilerledim. Gerçekten aptalın tekiydi. Babasının kaza geçirmesinin umurumda bile olmadığını farkında mıydı? Bir de onu görmeye gidecektim öyle mi? Komik çocuktu doğrusu. Masaya oturduğum an karşımdaki sandalye gürültülü bir şekilde çekildi. Öfkeyle başımı kaldırdığımda, “Beni zorluyorsun.” dedi.

“Ya sabır.”

“İlla inat edeceksin değil mi? Beni buna sen zorluyorsun Lara.”

Telefonunu çıkarıp ekranda bir şeyler yapmaya başladığında kaşlarımı çattım. Saniyeler içerisinde açtığı şey her neyse ekranı çevirdiğinde dişlerimi birbirine bastırdım.

Deniz ve beni çektiği fotoğrafları gösteriyordu. Hastanede çekilmiş bir fotoğrafımızdı ve birbirimize bakarak gülümsüyorduk. Ekranı kaydırduğunda bir diğer fotoğrafa geçti. Orada da birbirimize sarılıyorduk. Burada benim yüzüm görünmüyordu. Deniz ise gözlerini kapamış, burnunu saçlarımla arasına yaslamıştı.

“Çok güzel çıkmışız.” diyerek gülümsedim. Yüzünde bu cevabı beklemediğini gösteren bir ifade oluşurken devam ettim. “Fotoğrafçı olmaya mı karar verdin? Bir ara fotoğrafları bana da gönderirsen sevinirim.”

Dudaklarını sağa sola oynatırken öfkeyle güldü. “Bu fotoğrafları Sporun Nabzı’nın müdürü ve çalışanları görürse ne olur biliyorsun değil mi Lara? Hadi magazini umursamıyorsun. Nasıl olsa Utku yakışıklı adam, alışıkta kızlarla görünmeye. Ya işin ne olacak?”

Utku yakışıklı adam, alışıkta kızlarla görünmeye.

İçimde anlamlandıramadığım, belki de anlamlandırmak istemediğim bir ateş kıvılcımlandı. “Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Tehdit demeyelim de...” diyerek telefonunun ekranını kitleyip cebine attı. “Biricik kuzenim olduğun için küçük bir uyarı. Hem değerimi bilmen gerekmiyor mu? Sana hiç uyarıda bulunmadan direkt yayımlaması için magazine de verebilirdim değil mi?”

“Ya...” dedim, ellerimi çenemin altında birleştirerek. “İyilik meleği. Sen olmasan ne yapardım?”

Sırtını sandalyeye yasladı. “Ee, geliyor musun babamı görmeye?”

“Hayır?”

“Ha, işten kovulmak umurumda değil diyorsun yani?”

Korktuğum şey başıma gelmişti. En başından itibaren te-dirgin olduğum tek konu buydu. Galatasaraylı futbolcularla olan samimiyetimin iş hayatımı etkilemesi. Aslında kötü bir şey yaptığımı yoktu. Kimsenin arkadaşlıklarına karışmaya da hakkı yoktu ama ne yazık ki işler böyle ilerlemiyordu.

“Neden bunu yapıyorsun?”

Omuz silkti. “Babam için.”

“Yalan söyleme.” diye konuştum öfkeyle. “Şimdi kabul edip babanı görmeye gelsem başka bir zaman yine aynı fotoğ-rafları önüme koyarak başka bir şey isteyeceksin. Gerçekten yaptıklarınız yetmedi mi?”

Tek kaşını kaldırdı. “Sana kimse git futbolcularla böyle bir samimiyet kur demedi Lara. Objektif bir spor şirketinde çalışıp tek bir takımın oyuncularıyla bu tarzda bir samimiyet kurarsan insanlar ne der, bunu baştan düşünecektin. İstedğin kadar arkadaşlarımı kayırmıyorum de yine de fayda etmeyecek. Spor ve fanatizm dünyası böyledir.”

“İnsanlara göre yaşayacağım diye neden kendimi kısıtlayacakmışım? Ben sırf bir spor şirketinde çalışıyorum diye neden kendimi kısıtlamak zorundayım Buğra? Hiçbir şey olmasa da insanlar konuşacaktı. Bak ortada hiçbir görüntü ve bilgi olamamasına rağmen daha geçen yorumlarda Sporun Nabzı sayfası-

nın Fenerbahçeli olduğu söylenmişti. Neden? Son günlerde iyi gittiklerinden dolayı bir iki paylaşım fazla olduğu için. Senin şu an yaptığın tek şey beni tehdit etmek. Üzerimde hâkimiyet kurmak istiyorsun çünkü. Babanın sana yaptığını sen bir başkasına yapmak istiyorsun. Gücünün bana yeteceğini sanıyorsan eğer çok yanılıyorsun.”

Gözleri bir süre üzerimde öylece dolandı. Az önceki alaycı parıltılar gözlerinden silinip giderken kolunu masanın üzerine yasladı. “Özür dilerim.”

Ne?

“Lara bak.” derken sıkıntılı bir nefes aldı. “Ne dersem diyeyim ikna olmayacağını bildiğim için fotoğraflarla geldim sana.”

“Yanlıı. O fotoğrafları çekeli uzun bir süre oldu ve sendeler. Bu olay da bahanen oldu. Baban kaza geçirmeseydi o fotoğrafları başka bir tehdit için yine kullanacaktın. Kime ne anlatıyorsun Buğra? Senin ne özüne ne de samimiyetine inacak biri var karşında. Tekrar söylüyorum, git artık.”

“Gidemem. Bizim için hiçbir şey yapmayacağını da farkındayım. İşin bile umurunda olmadı konu babam olduğunda. Yine de hemen başından savma. Gel ve babamı gör. Ne zaman seni çağırıp konuşmak istedi ki Lara? Ya babaannem hakkında önemli bir durumsa? Onun durumunun kötü olduğunu biliyorum.”

“Hah, bildiğin halde umursamamaya devam ediyorsun yani?”

Duraksadı. “Bizden gerçekten nefret ediyorsun.”

“Bunu yeni fark ediyor olmana üzölmeli miyim?”

“Lara...”

“Buğra. Ciddiyim git artık. Babanı görmeye gelmeyeceğim. Benimle her ne konuşmak istiyorsa yalnızca istemekle kalacak. Babaannemin kanser olduğunu duyduğunda kuru bir geçmiş olsunla geçiştirmişti ancak ben ona geçmiş olsun bile demeyeceğim.”

“Babaannemle ilgili olabilir.” dedi son kozunu oynayarak. “Babam gelmeyi kabul etmeyeceğini söylemişti. Babaannem ve hastalığıyla ilgili olduğunu söylememi istedi. Kaza haberrinden sonra hastanede olduğunuzu biliyor. Yalnızca bir kere kabul et. Pişman olmayacaksın.”

Başka bir an olsaydı asla kabul etmezdim ama onun yüzünden hastane olduğumuzu düşündüğümde babaanneme bu bencilliği yapamayacağımı fark ediyordum. Belki de geç de olsa annesiyle ilgilenmeye başlayacaktı. Her ne kadar bu düşünce imkânsız gibi gelse de bunu babaannemin elinden alamazdım.

Buna hakkım yoktu.

“Düşüneceğim.” dediğimde tebessüm etti. “Şu an gelemem zaten. Eğer gelmeye karar verirsem de bana ne zaman uyarsa o zaman gelirim. Şimdi sana gitme yolu gözüktü Buğra. Senin yüzünden tostumu soğuttum.” diyerek yüzümü buruşturdum.

Başını aşağı yukarı sallayarak ayağa kalktı. “Teşekkür ederim.” dediğinde umursamadan önüme döndüm. Asıl kazayı bu angut yapmış olabilir miydi?

Masadan uzaklaşmaya başlamasıyla önümdeki soğumuş tostla bakiştım. Yemekleri her zaman sıcak severdim. Hele ki tost soğuduğunda aşırı yavan bir tadı oluyordu ve bu yüzden de yiyelim gelmiyordu. Yine de ziyan olmaması adına zorla da olsa yiyecektim. Tostumun yanında bulunan çayına uzandığımda onun da ılıdığını hissedince gözlerimi devirdim.

Buğra ve ailesi her bakımdan zarardı.

Çayı bırakıp tekrar tosta uzanacağım sırada masaya konulan yeni bir tost tabağıyla duraksadım. Tostun hemen yanına üzerinden buharlar çıkan sıcacık bir çay bardağı da bırakıldı.

Başımı kaldırıp masama bırakan kişiye bakmamla bugünün en büyük şokunu yaşadım. “Afiyet olsun.” diye konuştu Buğra. “Benim yüzümden soğutmuştun. Sen sevmezsin soğuk.”

Bir şey dememe müsaade etmeden arkasını dönerek çıkışa ilerlemeye başlamıştı ancak beklese de dudaklarımı aralayarak

ona bir şey söyleyebileceğimi düşünmüyordum. Ne oluyordu? Buğra'nın konuşmaları da davranışları da hiç ona ait değil gibiydi. Bu zamana kadar benden bir şey isteyecek bile olsa asla benim için bir şeyler yapmazdı.

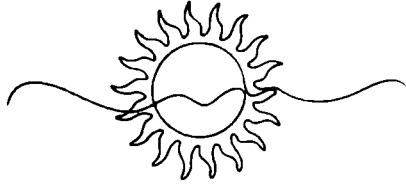
Asla.

Üstelik çocukken soğuk tost yemediğimi görmüş olsa da seneler sonra hatırlayacağını asla düşünmezdim. Değil bana sırf yiyemiyorum diye tost almak, aksine o sevmediğim şeyi yiyeceğim diye sevinecek biriydi. Samimiyetine asla inanmıyor ve bu hareketlerinin altından bir şey çıkacağını düşünüyordum.

Yine de beni büyük bir şaşkınlığa sürükleyerek kısa bir an çocukluğumuzda kalan, hiçbir şeyin bozulmadığı o anları getirmişti aklıma. Tek kuzenimdi ve ben daha küçücük, henüz hayatla tanışmamış bir çocukken onu çok seviyordum.

Ondan bu kadar nefret etmemin en büyük sebebi de buydu.

Ondan nefret ediyordum çünkü bir zamanlar küçük Güneş'in tek abisi oydu ve onu çok seviyordu.

bölüm

ON ÜÇ

*K*ötü izler bırakanlara hayatının merkezindeki insan için müsamaha göstermek de kendi içinde bir yerlerin sızlamasına neden oluyordu.

Bana her zaman merhametli olmayı öğreten babaannem için bile karşımdakilere o duyguyu hissedemiyordum. Yine de buradaydım.

Amcamın yattığı hastane odasının hemen önündeydim. Buğra hemen arkamda duruyorken elimi kulpa götürerek istemedenden de olsa kapıyı araladım. Yalnızdı. İçeri girmek işkence gibi geliyor olsa da daha fazla uzatmadan kapıyı iyice araladım. İçeri girip Buğra'nın gelmesine müsaade etmeden kapıyı ardından kapatarak hastane odasının tam ortasındaki yatakta yatan amcamla göz göze geldik.

“Geldin.” diye konuşurken yüzünde anlamsız bir gülümseme oluşmuştu.

“Umarım söyleyeceklerin gerçekten önemlidir. Babaannem hakkında olmasa burada olmazdım, biliyorsun değil mi?”

Başını aşağı yukarı sallayarak yatağının yanında bulunan tekli koltuğu işaret etti. “Önce otur.” dedi ve ekledi. “Lütfen.”

Derin bir nefes alarak gösterdiği yere oturduğumda bakışlarım kısa bir an üzerinde gezindi. Kafasında bir sargı vardı. Dudağı patlamıştı ve sol kolu alçıdaydı. “Çok vaktim yok.”

“Özür dilerim.”

Duyduğum şeyden emin olamayarak kaşlarımı kaldırdım. “Anlamadım?”

“Özür dilerim.” Yerinde biraz daha doğrulmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. “Bu zamana kadar her şeyi üzerine yıktığımız için...”

“Geç kaldın.” diye konuştum düz bir ses tonuyla. “Gecikmiş özrünü umursamıyorum. Bu muydu konuşacağın şey?”

“Bana kızmakta haklısın.” dedi. “Affetmemekte de. Daha küçük yaşında babaannene kalman yetmiyormuş gibi bir de senelerdir tek başına ona bakmaya çalışıyorsun.”

Alaycı bir tavırla gülümsedim. “Ve sen senelerce bunları görmene rağmen kılını bile kıpırdatmadın.” Dudakları aralanırken başımı iki yana salladım. “Biliyor musun amca? Tüm her şeyin üzerime kalması umurumda bile değil. Babaanneme yine olsun yine büyük bir mutlulukla bakarım çünkü o benim ailem. Ailesi insana yük olmaz. Onu hiçbir zaman yük olarak görmedim, o da beni. Sizin aksinize. Senden beni istemediğin için mi nefret ediyorum sanıyorsun? Yanlış. Senden anneni senelerce görmediğin, ona ikinci kez evlat acısı çektirdiğin ve ihtiyacı olduğu anlarda onu yalnız bıraktığın için nefret ediyorum. Ve evet, seni asla affetmeyeceğim.”

Her bir cümlede gözlerini kapayıp açarken sağlam koluyla yatağının çarşafını tuttuğunu gördüm. “Ne desen hakkındır. Geç kalmış bir özrün hiçbir şey ifade etmeyeceğini de biliyorum. Annemin durumunu biliyorum Lara. İzin ver bu zamana kadar yapamadığım evlatlığı ona yapayım. Ben... Çok pişmanım. Belki de bu kazaydı aklımı tam olarak yerine getiren ama bir süredir düşünüyordum. En azından bundan sonra onu mutlu etmek istiyorum. Pişmanım.”

Pişmanmış... Ne kadar kolaydı. Birilerinin hayatını senelerce mahvedip günün birinde pişmanım diyerek özür dilemek ne kadar da kolaydı.

“Pişmansın.” Alay dolu bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. “Annen ölüme yaklaştığında mı bir kalbin olduğunu hatırladın? O kadın senelerce senin sesini iki saniye duysa günlerce mutlu gezdi. Senin o çok sevgili eşin onu istemediğinde bile ona tek bir söz söyletmedi. Sen ne yaptın? Sen ne yaptın amca? Vicdanın yok ve sırf ölüm korkusunu bir kez tattığın için şimdi karşıma çıkmış, varmış gibi davranıyorsun. Onu...” Söylemeye hazırlandığım kelimeler kalbimi delip geçti. “Babaannemi kaybettikten sonra en azından son günlerinde benimleydi diyerek güya hayırlı evlat rolünü oynamak için.”

“Lara annem ölüyor.”

Yutkunmak o kadar zor gelmişti ki... Bunu doktor dışında bir başka ağızdan duymak... “Babaannem savaşıyor.” Kararlı bir tonda konuştum. “Savaşmaya da devam edecek. Sen yokken de olduğu gibi.”

“İzin ver bu savaşta yanında olayım. Beni yanında isteyeceğini biliyorsun.”

“O zaman neden benden izin alıyorsun?”

“Sen izin vermezsen benim özlemimden hastalığı daha kötüleşse bile o eve girmemi kabul etmez.” dedi. “Onun gözbebeği de gerçek evladı da sensin Lara. Ama biliyorum. Benden ölesiye nefret etsen de onun için izin vereceksin. Ne kadar mutlu olacağını biliyorsun.”

Maalesef ki haklıydı. Babaannem oğlu onu görmeye gittiğinde ya da onunla ilgilenmeye başladığında dünya mutlusu bir insan olacaktı ve ben bunu onun elinden alamazdım.

“Sana güvenmiyorum. Babaannemle görüşmeye başlayacaksan bile asla ama asla eşin de oğlun da yanında olmayacak. Tek gelip tek gideceksin. Evin içine yalnızca sen girebilirsin ve eğer babaannemi üzecek bir şey yaparsan...”

“Asla.” diyerek böldü konuşmamı. “Bundan sonra asla öyle bir şey yapmam Lara. Bundan sonra yalnızca gerçek bir evlat gibi davranacağım. Sana yemin ederim.”

“Bana yemin falan etme.” diyerek tersledim onu. “Sen yalnızca bunlara kendini inandır. Tekrar söylüyorum. Sana güvenmeyeceğim, seni sevmeyeceğim ve seni asla istemeyeceğim. Babaannem seni istediği sürece onu göreceksin ve asla baş başa bırakmayacağım sizi.”

Son cümlem ağır gelmiş olacak ki, “Gerçekten gözünde öyle bir adam mıyım?” diye sordu.

“Daha kötüsüsün.” diye cevapladım. “Kaza geçirdiğin için en hafif şekilde konuşuyorum.”

Derin nefesler aldı. “Tamam. Sen ne dersen o olacak. Şimdilik yalnızca onu görmeye geleceğim ancak biraz da olsun iyileştiğimde hastaneye de götürüp getiririm. Sürekli izin alıp işyerinle bozuşma.”

Güldüm. “Ne kadar iyi bir insansın ya, gözlerim yaşardı.”

“Lara...”

“Ben senden hiçbir şey beklemiyorum, hiçbir şey de istemiyorum. Yalnızca babaannemin yanında ol. Ona gerçekten evladı olduğunu, onu gerçekten sevdiğini hissettir. Bir yerlere götürmene gerek yok. Sen yokken nasılsa bundan sonra da öyle olacak. Tek istediğim onu üzme.”

“Üzmeyeceğim. Üzdüğüm an sana kalmadan ben çekip gideceğim.”

Her zaman yaptığın gibi.

“Babaannem kabul ettiği sürece görüşebilirsiniz onunla.” dedim. “Onunla konuşacağım. Haber veririm.” Oturduğum yerden ayağa kalkarak kapıya doğru adımladım. “Başka konuşulacak bir şey kalmadığını düşünüyorum. Babaannem onay verdiğinde, müsait bir zamanda gelirsin. Yardımcımız var, ben yokken o olacak yanınızda.”

Başını salladı. “Teşekkür ederim. Annem iyi mi?”

“Görüşmeyi kabul ederse kendi gözlerinle görüp sorarsın.” derken kapı kolunu tuttum. “Tabii yine tüm bunlardan vazgeçmezsen.”

“Asla.”

“Göreceğiz.” Daha fazla konuşmak istemediğimden odadan çıkarak kapıyı ardımdan kapattım. Hemen karşı duvara yaslanmış Buğra’yla göz göze geldiğimde yaslandığı yerden doğrulmuştu ki görmemiş gibi yaparak ilerlemeye başladım.

“Beklesene.” diye seslendi arkamdan. “Bir şey diyeceğim.”

Ofladım. “Babanla görüştüm ve gidiyorum Buğra. Konuşacak başka bir şey kalmadı.”

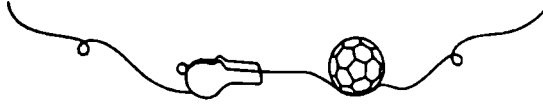
“Biraz kapıyı dinledim.” Şaşırmadım. “Babaannemle neden görüşemiyormuşum?”

Bana yetişip yanımda yürümeye başladı. “Soruyor musun bir de? Daha fazla konuşmak istemiyorum. Babana sor.”

Bu sefer oflayan oydu. “Bu kadar zor olmak zorunda değilsin.”

Cevap vermedim. Gelen asansöre binerek düğmeye bastığımda karşımda durmaya devam etti. Asansör yavaş yavaş kapanmaya başlayıp onu görüş alanımdan çıkarırken son anda başını iki yana salladığını gördüm.

Asansörün kapılarını iki yandan kapatarak onu görüş alanımdan çıkardığı gibi hayatımdan da çıkmalarını diliyordum.

“Hoş geldin.” diyerek belime koyduğu eline doğru üzerime eğildi ve dudaklarını yanağıma bastırdı. Dudaklarının teması yanaklarımın ısınısını artırırken geri çekildiğinde dudaklarımı iki yana kıvrırmaya uğraştım. “Seni daha erken bekliyordum.”

Beklemediğim teması yüzünden sesimi zor buldum. “Son anda bir şeyler çıktı.” diyerek az önce öptüğü yeri istemsizce

kaşıldım. Bakışları o kısma kayarken gülümsemesini büyüttü. *Hain*. “Hemen başlayalım mı?”

“Tabii.” diyerek geri çekilerek eliyle tesis binasını işaret etti. “Buyurun Güneş Hanım.”

Binanın içine yan yana girdiğimizde sessizlik dikkatimi çekti. “Kimse yok mu?”

“Yarım saat önce dağıldı herkes.” diyerek açıklama yaptı. “Birkaç kişi dışında tesis boş. Rahat rahat çekebiliriz istediğin videoları.”

“Tüh.” dedim. “Barış Alper’e de soracaktım aslında müsait bir zamanını.”

Gözucuyla ona baktığımda başını eğdiğini gördüm. “Sorar-sın bir ara.”

“Evet, acelesi yok.”

“Çok istiyorsan çağırabilirim.” diye konuştu bu sefer de düz bir ses tonuyla. “Hani acelesi varsa benimle değil de onunla başla.”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Önce onunla röportaj yapmak istesem ilk sana sormazdım, değil mi Deniz?”

En sonunda kendimi tutamayarak gülmeye başladığımda o huysuz bakışlarının hedefi pek tabii ben oldum. “Çok tatlı-sın.” İltifatımı duyunca çatılan kaşları düzeldi. “Özellikle son zamanlarda futbol magazini çok ön planda olduğu için bir tık öne çıkan oyuncular olabiliyor. Şirket de aslında buna göre bir program hazırlıyor. Ben onu özel olarak araştırıp da sormuyorum yani...”

“Konu bir başkasıysa özellikle araştırabilirsin yani?” diye sorduğunda az önceki hali tamamen silindi. “Mesela konu Galatasaray’ın yedi numarası olduğunda...”

Bilemem dercesine dudaklarımı büzdüğümde röportajımı yapacağımız alanın kapısını açarak girdik. Tesisin antrenman sahasını gören odasındaydık. “Bu bir sır.”

“Şimdilik sır...”

Biz yerimize yerleşirken Ferhat odaya giriş yaptı. Kamera-sını ayarladığında soracağım soruları tabletin ekranından açarak Deniz'e döndüm. "Hazırsan başlayalım mı? Kesip tekrardan başlamamız sıkıntı olmayacaktır zaten."

Üzerinde Galatasaray arması bulunan sarı, kalın askılı bir tişört vardı. Kol kasları tişörtün modelinin de etkisiyle ben buradayım diye bağırırken saçları her zamankinden daha özenli duruyordu. "Başlayabiliriz."

Ferhat'ın da onayıyla "Quiz" adı altında paylaşacağımız reel videosu için ilk sorumu sordum. "En sevdiğin şarkı?"

Deniz kısa bir an düşünüp ardından imalı bir gülüşü yüzüne yerleştirerek gözlerimin tam içine bakarak yanıtladı. "Kahraman Deniz, Deniz ve Güneş."

Yemin ederim bir an kamerayı da umursamadan bocalayacağımı düşündüm. Benim kalbimle zoru neydi bilmiyordum ancak kesinlikle son zamanlarda gollerini kaleye değil de kalbimin tam ortasına atmayı istiyormuşçasına davranıyordu.

Başarıyordu da.

Kesilirdi sıkıntı değildi ancak kesilmeden hemen önceki ham hali şirket tarafından izleniyordu. Öyle bir anı nasıl açıklardım bilmiyordum. Yine de başarılı bir şekilde, içimden otuz iki diş sıırıtsam da çaktırmadan, küçük bir tebessüm eşliğinde diğer soruya geçtim. "En sevdiğin yemek?"

Tereddüt etmedi. "Boşnak böreği."

"En sevdiğin renk?"

"Sarı."

Güneşin rengi.

Sesimin titrememesine özen göstererek hemen altındaki soruyu okudum. "En çok bulunmak istediğin yer?"

Kısa bir an durdu, bakışları yüzümün her anını dikkatle izlerken dilini altdudağının üzerinde gezdirdi. Ben ona kilitlenmiş cevabını beklerken dudaklarında muzip bir gülümseme oluşup gitgide yüzüne yayıldı.

“Şampiyonlar Ligi.” dediğinde nefesimi tuttuğumu o an fark ettim. Nedense asıl düşündüğü cevap bu değil gibi gelmişti. Yüzündeki sırıtışa bakılırsa o da bu düşüncemi doğruluyordu.

“Gördüğün en ateşli taraftar?”

Göğsü gururla kabardı. “Galatasaray taraftarı.”

“En sevdiğin dizi?”

“Prison Break.”

“En çok beslemek istediğin hayvan?”

İşaretparmağım dudağının altında gezdirirken kısa bir an düşündü. “Köpek.”

“En sevdiğin ve çocukluğunda sokakta oynarken adını söylediğin futbolcu?”

İkimizin aklına o an gelirken burukça gülümsedi. “Ronaldo.”

“Bitti.” diyerek Ferhat’a döndüm. “Biraz sonra takımın enleri videosunu da çekeriz.”

Ferhat başını sallayarak Deniz’e döndü. “Güzel oldu ama siz bakarsınız, olmayan bir yer varsa tekrar çekebiliriz.”

Deniz sırtını yasladığı sandalyeden doğruldu. “Tamamdır.”

Ferhat bir telefon görüşmesi için odadan ayrılırken yine baş başa kalmıştık. Tabletimin ekranından diğer soruları açarken konuştum. “Soruları neden bana imalı imalı bakarak yanıtlıyorsun?”

Gülüşünü duymamla kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım. “Alakasız bile yok. Öyle mi yapmışım?”

“Deniz!”

Dirseklerini bacaklarına yaslayarak bana doğru eğildi. “Güneş?”

“Videoyu izlediklerinde ben görünmeyeceğim ama senin o bakışların ve gülüşlerin görünecek ve bunların hakkında konuşulacak biliyorsun değil mi? Batshuayi’ye bakan spiker kız gibi gündeme düşeceğiz vallahi.”

“Nasıl bakıyorum ki?” Dizlerimiz birbirine değecek kadar yaklaştı. “Bir anlatırsan... Öğrenmiş olurum.”

“Sen hiç olmadık anlarda böyle dibime dibime giriyorsun ya bak.” diye telaşla konuştum. “Ferhat gelecek.”

“Baş başa olduğumuz anlarda yaklaşırsam sıkıntı yok o zaman?”

Hayretler içerisinde dudaklarım aralandı. “Söylediklerim işine gelmediği zaman anlamadığın gibi aynı zamanda istediğin tarafa da çekiyorsun. Pes, Deniz. Pes. Rica ediyorum bu ataklarını yeşil sahalarda yap.”

Dilini şaklattı. “Ricanı ilk kez reddetmek durumundayım Güneş. Ben orada yeteri kadar atağa çıkıyorum da.” Salık bıraktığım saçlarımı omzumun üzerinde sırtıma doğru atarken bakışlarını da saçlarımdan çekmedi. “Şu sıralar saha dışında da atak yapmak çok işime geliyor.” Sırıttı. “Burada biraz ofsayta düşünüyorum ama pes eden bir yapım yoktur.” Derin bir nefes aldığımda ekledi. “Bilirsin.”

Tabletimin ekranı siyaha bürünürken, “Bilirim.” diyerek az önce arkama doğru attığı saçlarımı yeniden ön tarafıma aldım. “Sen de bilirsin.” dedim.

“Neyi?”

“Ofsayt bayrağını kaldıranın ben olmadığımı.”

Bir nevi itiraftı.

Hatta içerisinde birçok şeyi barındıran bir itiraftı benim açımdan. Deniz üstü kapalı bir şekilde ima ettiklerimi anlayarak kaşlarını kaldırdığında başparmağıyla dudağının köşesini kaşdı. Şu hareketi beni kendine çekiyordu. Sanki normalde yaptığı herhangi bir hareketi çekmiyormuş gibi...

Ferhat, “Geldim.” diyerek aniden kapıyı açınca Deniz öyle güzel bir refleks göstermişti ki daha Ferhat içeri girmeden benden uzaklaşmayı başarmıştı. Zaten başaramasaydı günlerce sürecektir bir söylenme maratonuna hazırlıklı olması gerektiğini biliyor olmalıydı. “Hazırsanız diğer videoyu çekmeye başlaya-

lım. Bu arada, İhsan Bey aradı Lara. İşimizi bitirdikten sonra şirkete dönmemize gerek olmadığını söyledi. Gün içinde başka işin varsa halledebilirsin.”

Başımı aşağı yukarı sallamakla yetindim. Saniyelik de olsa bizi dip dibe görebilecek olmasının düşüncesi bile kalbimin göğüs kafesimi zorlamasına sebep olurken titremeye başlayan ellerimle yeniden tabletin ekranını aydınlattım.

“Hazırsanız başlayalım.” dedim Deniz’e karşı. Benim bu yalandan sizli bizli konuşmalarımı Alperen görse muhtemelen gülme krizine girerdi. Nitekim Deniz de her *siz* dediğimde gülmemek için dudaklarını birbirine bastırsa da bunu fark etmek imkânsızdı.

Haklıydı gerçi. Sabah tesise geldiğimde yanağımı öpen adama şu an siz diyordum.

Deniz’in de onay vermesiyle benim için en eğlenceli soruların olduğu kısmı açtım. “Takımda en iyi anlaştığın kişi?”

Bu cevabı hepimiz çok iyi biliyorduk.

“Alperen.” dedi. “Alperen Kalgan. Kardeşim benim.”

“Takımın en eğlencelisi?”

“Yine Alperen diyeceğim.” diyerek güldü.

“Takımın en şık giyineni?”

Kaşlarını kaldırarak *çok iyi* dercesine dudaklarını büzdü. “Eymen.”

“Takımın en çalışkanı?”

Burada mütevazılığı bir kenara bırakıp kendisini söylemesi gerekiyordu. Bence, fikrimce. Gülümsedi ancak bu sefer bakışlarını ellerine indirdi. “Buna kendimi söyleyeceğim sanırım.”

Aferin Utku Deniz!

“Takımın en uykucusu?”

“Atlas.”

“En bakımlısı?”

“Abdülkerim.” Benden daha güzel saçlara sahip olduğu gerçeğini göz ardı edemezdik.

“En dakik takım arkadaşın?”

“Torreira.” dedi ve sırtıttı. “Bazen birkaç dakika geç kaldığımızda fırçayı yiyoruz.”

“En sinirlisi?”

Bu soruya bir süre düşündü. “Üçüncü olacak ama bu da Alperen...”

Bingo! Utku Deniz’in Alpingo bağımlılığı bambaşka seviyeydi.

“Takımda maç sırasında en çok güvendiğin kişi?”

Utku Deniz’in bu soruyu uzunca düşünmesini beklesem de aksine en hızlı verdiği cevaplardan birisi olmuştu. “Nando. Ben bir kanat oyuncusuyum. Biz sahanın ortasında aktif oynayanlar olarak bir top kaybımızda ya da yaptığımız herhangi bir hatada panik olmuyoruz. En azından kendi adıma konuşmam gerekirse bu böyle. Çünkü dönüp arkama baktığımda orada Muslara var. Koşarak gol atmaya ilerlediğiniz sırada hemen arkanızda dağ gibi duran bir Muslara’nın olduğunu bilmek, o sahada adımları daha kuvvetli atmanızı sağlıyor.”

Sorular bitince, “Teşekkür ederiz.” dedim.

Başını sallayıp, “Ben teşekkür ederim.” dediğinde kayıt durduruldu.

“Süper oldu.” diye konuştu Ferhat. “Düzenlenince daha iyi duracak.”

Utku Deniz’le vedalaştı ve eşyalarını toplamaya başladı. Sessiz bir şekilde onu beklerken Deniz’in kaş göz işareti yaptığını gördüm. Neyden bahsettiğini zerre anlamamam dışında problem yoktu.

Ferhat’ın yanımızdan ayrılmasıyla birlikte ben de artık gideceğimi söyleyecektim ki Deniz’in bir planı olduğu, gözlerinin içindeki haylaz pırıltılardan kendini belli etmeye başladı. “Ne?” diye sordum tedirginlikle. “O gülüş ve bakıştan tam şu an ne anlamalıyım?”

Ellerini şortunun cebine atarken ağırlığını sol bacağına doğru verdi. “Bir düşünelim.” Dudağının köşesini başparmağıyla kaşırken düşünür gibi yapıp gözlerini kıstı. “Sana bir sözüm vardı. Futbol öğretmek gibi...”

Gözlerimi kıstım. “Evet?”

“Tesisler boş.” diyerek sırttı.

“Gerçekten mi? Bana bir şeyler öğreteceğini söylerken bunu ülkenin en iyi takımlardan birinin tesislerinde yapacağını söylememiştin Deniz.”

Omuz silkerek rahat bir tavırla, “Şu an söylüyorum.” dedi. “Buradan daha iyi bir yer bulamazdık.”

İşaretparmağımla üzerimi gösterdim. “Bu kıyafetlerle mi peki?”

“Onu düşündüm.” dediğinde bunu beklemediğim için şaşırdım. “Odamda sana uygun kıyafetler olabilir?”

“Sen ciddisin?”

Oldukça ciddi bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladı. “Fazlasıyla. Odamın yerini biliyorsun.” Anahtarlarını çıkararak üzerime doğru attığında son anda yakaladım. “Dolabın içinde sol tarafta duruyorlar. Sen giyin, ben de sahayı hazırlayayım. Geç kalma.”

“Topu hiç olmadık yere atıp Florya’nın herhangi bir yerindeki camını kırarsam suçu üsteleneceğine Galatasaray üzerine yemin ediyor musun?”

Kahkahası koridorda yankılanırken kaşlarımı çatıp ellerimi belime yaslayarak cevap vermesini beklemeye başladım. Gü-lüşü çok güzel olabilirdi ancak şu an ortada hiç de gülünecek bir şey göremiyordum! “Galatasaray üzerine yemin ediyor, Güneş için söz veriyorum. Yeterli midir?”

Başımı kararlılıkla aşağı yukarı salladım. “Anlaştık. Bekle beni, geliyorum.”

Onun tersi yöne ilerleyerek bildiğim yollardan odasına çıktım. Gerçekten tesisler şu anda o kadar boştu ki bir anda

karşıma bir güvenlik çıksa ve burada ne yaptığımı sorsa suçlu olmasam bile suçlu gibi davranabilirdim.

Bana tereddüt etmeden odasının anahtarını veren Deniz yine güneşin olanca sıcaklığını kalbime depolamıştı. Odasının kilidini açarak içeri girdiğimde ardımdan kapıyı kapatıp giyineceğim için içeriden kilitledim. Dolabının kapaklarını araladığımda genel olarak Galatasaray ürünlerinin ağırlıklı olduğunu gördüm. Formalar, antrenman kıyafetleri, şapkalar... Dolabın sol tarafında ise benim için ayrılan bir tayt ve beyaz tişört bulunuyordu.

Siyah tayt üzerime tam otururken beyaz tişört kalçama kadar uzanıyordu. Tişörtün geniş ve uzun olması spor yapacağımız için benim için daha iyi ve rahat olacaktı. Dolabın üzerindeki aynadan son kez kendime bakarak saçlarımı parmaklarımla tadaradım ve eşyalarımı burada bırakıp yalnızca anahtarları alarak odadan ayrıldım. Odadan çıkmadan son kez Deniz'in küçüklük fotoğrafıyla göz göze gelmiş, gülümsemiştim.

Zıplaya zıplaya Galatasaray tarihi kokan merdivenlerden indim. Buradan bu zamana kadar kim bilir kaç dünya yıldızı geçmişti... Şimdi de ben geçiyordum işte, şu işe bakın...

Antrenman sahasına çıkan kapıdan adım attığımda Deniz'in topu sağ ayağıyla sektirmeye çalıştığını gördüm. En son sağ ayağı için çalışmalara başlamışlardı ve şu an canlı gözle gördüğüme göre ilerlemeye kaydetmişti bile. "Geldim." diye şakıyarak yanına koşar adımlarla gittiğimde tam önüne doğru zıpladım. "Baştan söylüyorum, ağlayacaksan oynamam."

Kaşları *öyle mi* dercesine havaya kalktı. "En son gördüğüm-den beri oldukça iddialı olmuşsunuz Güneş Hanım."

Ayağımı uzatarak ayaklarının dibinde duran topu kendime doğru çektim. "İddialıyım tabii, ne olmuş yani Süper Lig'in en iyi kanat oyuncusuyla kapışacaksam? Hiç."

Altdudağını dişlerinin arasına aldı. "Demek Süper Lig'in en iyi kanat oyuncusu olduğumu düşünüyorsun." Başını sol om-

zuna doğru eğerken bakışlarını baştan aşağı üzerimde gezdirdi. “Bunu bildiğim iyi oldu.”

“Eminim bunu bir tek ben düşünmüyorumdur.” diyerek gü-lümsediğimde iki adımda dibime girerek topun hâkimiyetini yeniden aldı.

“Senin düşünmen önemli.”

Kalbimin hasarı artık toparlanamayacak hale gelmişti, sa-yesinde.

Sıcaktan değil de onun sözlerinden yere yapışıp kalmamak adına konuyu değiştirmeye karar verdim. “Hey!” Topu on-dan almaya çalıştığımda sesli bir gülüşle topu benden kaçırdı. “Ama daha başlamamıştık ve konuşuyorduk. Haksızlık.”

Sol ayağıyla topa vurarak tam ayağımın önüne attı. “Başla bakalım.”

O kadar iddialı konuştuktan sonra bir süre ayağımdaki topa ardından da biraz uzağımdaki boş kaleye bakakaldım. Topu kaleye doğru sürmeye başladığım sırada Deniz bir adım atıp ayağını uzattığı gibi topu ayaklarımdan uzağa doğru attı. Kaş-larımı çattım.

“İzin verirsen kaleye gideceğim Deniz.”

“Ayrı iki takım olduğumuzun farkındasın, değil mi?”

Omuz silktim. “Olabilir. Centilmenlik yapsan ölür müsün?”

“Bak ya.” diyerek güldü. “Topu benden almayı başarırsan kaleye gitmene izin veririm.”

Çocuk oyuncağı der gibi tek omzumu silktim. “Seyret ve gör o zaman.”

Mesela şu an neyime güveniyordum?

Ona doğru koşarak topu almaya çalıştığımda önce sol aya-ğıyla topu sağ ayağına çekmiş, ardından ben sağ tarafına yönel-diğimde topu sol tarafına geçirmişti. Huysuzca birkaç homur-tu çıkarmam onu kahkahalara boğarken topu almayı denedim ancak bu sefer de şık bir çalım atarak topu tamamen benden kaçıracak uzaklaştırdı.

“Ama böyle olmaz!”

“Sanki biraz mızıkçılık mı seziyorum?”

İki saniye içerisinde yorulduğum için nefes nefese kalarak ayağının altında tuttuğu topu işaret ettim. “Bir dokunabilsem kaleye gideceğim ama şu an onunla uzak mesafe ilişkisi yaşıyor gibi hissediyorum. Burada ama dokunamıyorum, çok saçma.”

Benim aksime hiçbir yorgunluk belirtisi göstermiyordu. Nefesi bile benim normal halimden daha düzenliydi. E bir zahmetti zaten. Normalde maçlarda doksan dakika artı uzatmalarla birlikte sürekli koştuğunu varsayarsak ben bugün bu tesislerden nefesim kesilerek çıkarken o normal bir şekilde çıkacaktı.

“Yalnızca topa odaklanıyorsun.” dediğinde onu dikkatle dinlemeye başladım. “Benim hareketlerime odaklan. Ben topu nereye çekersem oraya atılıyorsun. Aksine beni takip edip nereye çekeceğimi tahmin etmen ve hareketlerini önceden tahmin etmeme izin vermemen gerekiyor. Cidden yalnızca izleyici olduğuna inanamıyorum.”

Yüzümü buruşturdum. “Ben spor yapmıyorum ki! Kaldı ki futbol oynayacağım...”

“Hadi.” diyerek ellerini birbirine çarptı. Güneşin altında kumralları daha da sarıya dönüyor, her bir teli birer yıldız gibi parlıyordu. “Kap bakalım topu. Seni bizim takıma aldıracağım daha.”

“Geç dalganı geç.” diye söylendim. Tekrar ona doğru koşarak topu almaya çalışıyordum ama nafile. Ayağımı her uzatışında onun geri çekmesiyle birkaç tur etrafımızda döndük. Gülüş sesleri kulağıma dolarken karnına vurdum. *Karın kası alarmı!* “Faul yalnız.”

“Faul falan yok devam.” derken dikkatinin dağılmasından fırsat bularak topu kaptım.

Onu ardımda bırakıp kaleye doğru koşmaya başladığımda hem hızının hem de boyunun avantajıyla önümü keserek topu

bir kez daha kaptı. Kalenin hemen yakınına gelmişken topu kaptırdığım için omuzlarım düşerken ona nasıl baktım bilmiyordum ancak yüzünde bir ifade kırıldı, gol atabilmem için topu ayağımın önüne pasladı.

Yüzümdeki mutsuz ifade yok olup çiçeklenirken önüme kadar gelen topu ağırlara vurarak golümü attım. Olduğum yerde kendimi alkışlardan ellerini ceplerine sıkıştırarak bu halime gülümsedi. “Nasıldım?”

Omzunu kale direğine yasladı, bakışları gözlerimi delip geçmek ister gibiydi. “Çok güzel.”

“Sana demiştim ama.” dediğimde beni bozmadığı için daha çok gülümsedim. Sanki önüme topu o bırakmamış da ben kendim gol atmışım gibi konuşmaya devam ettim. “Bir yedi numara olamasam da altı buçuk olurum gibi.”

Topu kalenin içinden alırken, “Benden daha iyiydin.” dediğini duydum. Kesinlikle objektif bir adam olduğunu belliydi. “Ciddiyim.”

Salık saçlarım ağırlık yapmaya başladığında bileğimdeki tokayla gevşek bir atkuyruğu yapmaya başladım. Deniz’in bakışlarının hedefi saniyesinde saçlarım olurken gözlerini bile kırpmadığını fark etmemle dudaklarımı birbirine bastırdım. Saçlarımla gerçekten ayrı bir bağı var gibi duruyordu.

Bunun oldukça fazla hoşuma gittiği gerçeğiyle yüzleştim.

“Saçlarımı topladım ama sıkıntı olmaz herhalde?” diye muzipçe konuştuğumda oyunuma katıldı.

“Bu seferlik olmaz.”

“Devam edelim o zaman.” dedim gaza gelerek. “Bu sefer bana yardımcı olmak yok.” Bir an duraksayıp düşündüm. “Ama profesyonel futbolcu gibi oynamak da yok.”

Kaşları titredi. “Pekâlâ.”

Topu bu sefer ayağında tutarak ondan kaçırarak kişi ben olacaktım. Yaslandığı yerden doğrularak koca cüssesiyle üzerime yürüdüğünü görünce bir an topu almaya çalışmasına ge-

rek kalmadan ona vereceğimi düşünsem de kendime geldim. Ayağımla topu geriye doğru çekip sürmeye başladığımda ufak adımlarla benimle koşa da topu almaya çalışmıyordu. “E hadisene!”

Bu tavırlarıma karşı keyiflenirken iki koşusuyla topu benden kapmayı başardı. *Al sana hadisene.* “E hadisene.” diyen taraf o oldu bu sefer de.

“Sana profesyonel futbolcu gibi oynama demiştim.” diyerek homurdandım. “Hiç adaletin yok mu senin? Madem öyle, ben de kendi kurallarına göre oynayacağım Utku Deniz Has.”

Ne yapacağımı görmek için merakla beklerken aynı zamanda herhangi bir atağıma karşı tedbirliydi. Bunu topu ayağında dikkatlice tutup bir sağa bir sola oynatmasından da görebiliyordum. İsteddiği kadar tedbirli olsundu çünkü hiç de beklediği gibi oynamayacaktım.

Bir süre hareket etmeden kafamda tüm analizleri yaparken kendimi Okan Buruk gibi hissetmeme engel olamadım. Muhtemelen bu oyunla kendimi onun gibi hissettiğimi öğrense beni tesisten attırırdı.

Bacaklarıma komut vererek aniden üzerine koşmaya başladığımda dudaklarının aralandığını gördüm ancak çok geçti. Topu almak için var gücümle onu ittirdiğimde normalde hareket dahi ettiremeyeceğim bedeni, bu hamleyi beklemediği için bir iki adım geri savruldu. Bununla birlikte top boşta kalırken hemen alarak kaleye uzakta da olsam sertçe vurdum ve zaten önüm bomboş olduğu için top ağlarla buluştu. “Gol!” Utanmadan kendimi alkışlamaya başladım. “Altı yetmiş beş oldum.”

Deniz’in hayret dolu nidaları arkamdan yükselirken omuzumun üzerinden ona döndüm. Ellerini beline yaslamış ve yüzünde *pes* dercesine bir ifade belirmişti. “Yalnız bu fauldü biliyor-sun değil mi? Sarı kart çıkarır hakem.”

Ellerimi *anlamıyorum* dercesine kaldırdım. “Anlamadım Deniz. Tam olarak nerede faul yaptım ki?”

Gözlerini kıstı. “Sen var ya, çok tehlikelisin.”

“Ağlayacaksan oynamayalım demiştim başta hatırlarsan. Gollerimi kabul etmemeye daha ikincisinden başladın. Üstelik yeniliyorsun farkında mısın? Kardan Adam editleri bana yapılmalı asıl.”

Başını iki yana sallarken aynı zamanda üzerime doğru yürümeye başladı. Tamam, birazcık abartmış olabilirdim. Tamam, araya azıcık hile karıştırmış olabilirdim ama o profesyonel kimliğini kullanıyorsa benim de bir şeyler yapmam gerekiyor, değil mi?

“Tam şu an neden üzerime üzerime yürüyorsun?” O bana adımladıkça ben de geriye doğru adımlamaya başladım. Her dibime girdiğinde ona bakacağım diye boyun fıtığı olmaktan korkmaya başlamıştım. Cidden boyu kaçtı? Bir doksanı buluyor muydu acaba? “Tamam, Kardan Adam editlerin senin olsun Deniz, istemiyorum.”

Sırtım kale direğine değmek üzereyken yönümü değiştirerek geri geri kaçmaya devam ettim. Deniz daha fazla uzatmak istememiş olacak ki adımlarını daha da hızlandırarak ben daha koşmaya bile vakit bulamadan bana ulaşarak belime doladığı sağ koluyla beni kucakladı.

Az önce gevşekçe saçımı bağladığım toka bana ihanet edencesine sıyrılıp yere düşerken hızlıca kaldırılmamın etkisiyle saçlarım yüzünün iki yanına savruldu. Saçlarımın yüzüne çarpmasıyla derin bir nefes aldığını gördüm. Gözleri kısılmış, her an kapanacak gibi olmuştu. Ellerimi iki yanından kaslı omuzlarına yasladığımda yüzüm, yüzüne bir kez daha bu kadar yakın olmasıyla yanmaya başladı. Bu kaçıncıydı sahi?

Bakışlarımın dudaklarına düşmemesi adına büyük bir mücadeleye verirken Metin Oktay Tesisleri’nin antrenman sahasının tam ortasında onun kucağında böyle bir pozisyonda olduğum kafama dank etti. “Ne yapıyorsun?” diye aniden konuştum. “Hemen beni indirmen gerekiyor. Tam şu an beni indirmelisin.

Neden her an birilerinin yanımıza gelebileceği ortamlarda böyle yapıyorsun ya sen? Hoşuna mı gidiyor adrenalin?”

“Hoşuma gittiğini söylemiştim.” dediğinde yüzüne değen saçlarımdan bir kısmını sağ kulağımın arkasına kıstırdım. Bu hareketimin hoşuna gitmediğini kaşlarını çatmasından anlamıştım. “Bu gitmedi ama.”

“Saçlarımdan uzak dur.” diye muzipçe konuştum. “Sen benim gollerimi saymadığın için o hakkı kaybettin.”

“Ha bir de...” dedi hayretle. “Faulü falan geçtim, bir de ben suçlu oldum yine.”

“Öylesin zaten.”

Saçlarım bana inat ufak bir rüzgârla yeniden onun yüzüne çarparken, “Öyle diyorsan öyledir.” diye mırıldandı.

“Ben futbolcu olmaktan vazgeçtim.” dedim aklıma gelen dahiyane bir fikirle. “Teknik direktör olacağım. Sen de antrenman yapacaksın. Kabul mü? Madem beni buraya getirdin biraz da benim kurallarına uyacaksın.”

“Başından beri senin kurallarına uymam dışında bir problem göremiyorum.”

Omzuna vurdum. “Bırak beni, aşağı indir.”

Cıkladı. “Bırakamam seni.”

“Ya biz rakibiz rakip, ne bu samimiyet!”

Gülmeye başladığında ayaklarımın üzerine yavaşça bıraktı beni. Mis gibi koktuğu gerçeğini başının boynuma değmesiyle ertelemeyi bıraktım. “Biz rakip değiliz.” diye fısıldadı yüzüme doğru. “*En başından* beri aynı takımdayız, yalnızca ikimiz.”

Bu cümlede bahsedilen *en başından* yalnızca bugünü mü içeriyordu?

Kesinlikle hayır.

“Biz ikimiz tek, tüm piyasaya denk mi diyorsun yani bana?” Büyülü alanından çıkmak adına bir adım geriye çekildim. “Bu oldukça romantik bir cümle.” Söylediğim şeyin sonradan farkına vardığımda altdudağımı dişledim. “Bir futbolcunun bir

futbolcuya böyle bir cümle kurması romantik anlamında yani. Sonuçta oldukça güzel bir cümle. Birine herkese karşı bir olduğunu söylüyorsun, az mı? Değil. Bir futbolcunun bir futbolcuya derken kendime futbolcu dediğimi fark ettin mi? Yalnızca bugünlük. Saçmalıyorum değil mi şu an?”

Benim saçmaladığımı düşünmemin aksine onun yüzünde de gözlerinin içinde de bambaşka bir duygunun parıltıları vardı: Hayranlık.

Daha önce kimse beni onun dinlediği gibi dinlememişti. Bunu saçmaladığım anların ardından bile bana hayran dolu bakışlarla baktığında daha iyi anlıyordum. En mantıksız cümlemi bile dikkatle dinliyor, dünyanın en komik olmayan konuşmasına bile sırf ben anlatıyorum diye gülümsüyordu.

Sevgili kalbim; sakın ol, sakın ol, sakın ol.

Dudaklarını araladı, gözlerini yavaşça kapayıp açtı. “Tam olarak öyle diyorum.” dedi, yalnızca ilk sorduğum soruya cevap vererek. Zaten geriye kalan sorularımın cevabını gözlerinden alabilmişim. Birbirimizin gözlerine bakarak birbirimizi anlama özelliğimiz vardı.

Ellerimi birbirine çarparak konuyu değiştirmek adına dudaklarımı araladım. “Hadi, geç bakalım şu ağırlıkların oraya.”

“Gececeğim ama önce son kez gol atmaya çalışacağız.” diyerek az ilerimizde duran topa ilerledi. “Üç olan kazanır.”

“Yandın sen.” dedim. “Bir sayım kaldı benim. Yenilgiye hazır ol Deniz.”

Bir şey dememesi dikkatimi çekse de asıl dikkatimi çeken, söylediğim şeylere katılırcasına başını aşağı yukarı sallaması oldu.

Topu bana doğru attı. “Başla bakalım.”

“Sen başla istersen. Sonra gol atınca hakkımda atıp tutuyorsun.”

Gülümseyerek topu işaret etti. “Başla hadi başla.”

Omuz silktim. Topu alarak kaleye doğru ilerlemeye başladığımda bana yaklaşıp hemen dibimde durdu. Bu sefer maçtaki hareketleri aklıma gelirken ona sırtımı dönerek topu önüme aldım ve ondan saklamaya çalıştım. Bu hareketimle topa ulaşmak için bir adım daha atarak bana yaklaştığında sırtım geniş göğsüne yaslandı.

Başını eğişiyle nefesi boynuma değerken odaklanmaya çalışsam da çok zordu. “Böyle olmaz ama.” diye konuştum zorlukla. “Sen rakiplerden topu böyle mi alıyorsun ya?”

Gülerek ellerini iki yanımdan uzattı. “Seni tutmuyorum?” Top ayağımın altında öylece dururken Deniz her ne kadar göğsünü sırtıma yaslasa da henüz topu almak için bir hareketlilik göstermemişti. “Hem... Olmayan şey ne Güneş? Burada oyun oynuyoruz.”

Sen benimle oyun oynuyorsun!

Dirseğimi acıtmayacak şekilde karnına vuracakken çevik bir hareketle kolumu tuttu. “Bu sefer faulünü sayarım.” diye mırıldandı kulağıma doğru. “Ya bacaklarımın arasından topu geriye atarak geçireceksin ya da hemen sağ tarafıma beklemediğim bir anda çıkararak kaleye koşacaksın. Sağ tarafıma atmalısın çünkü şu an o taraftan güçsüzüm. Topu benden uzaklaştırdığında direkt koşturmayı başla.”

“Şu an ne yapacağımı biliyorsun ama?”

“Bilmiyormuş gibi yaparım.” dediği an topu sağ tarafından geçirerek arkama bile bakmadan kaleye koşturmayı başladım. Sırtım göğsünden ayrıldığında sıcaklığını terk ettiği için ürperse de odağımı bozmadan topu kaleye göndererek üçüncü golümü de attım.

“Ben kazandım!”

Zıplayarak arkamı döndüğümde onu hemen arkamda bulmayı beklemiyordum. “Galibiyet senin.” diyerek beni tebrik etti. “*Hep öyleydi.*”

“Hep öyleydi?”

Gülümsedi. “Başladığımızdan beri.”

Hangi başlangıçtan bahsediyordu peki?

Sorgulamadım. “O zaman artık sahne senin. Sen antrenman yapacaksın ben de hocan olacağım. Görelim bakalım bir Utku Deniz Has normal bir antrenman gününde neler yapıyormuş.” Duraksadım. “Bundan çok güzel içerik çıkar yalnız.” Tekrar bir duraksama yaşadım. “Ya da olmaz. Bu sefer diğer spor şirketleri de bu fikri çalar ve seninle bir antrenman gününü geçirmek isterler. Olmaz yani, vazgeçtim.”

Antrenmanda kullandıkları ağırlıkların olduğu kısma geldikimizde birini eline alarak yönünü bana çevirdi. “Bir tek seninle yapabilirim yani?”

“Ben öyle bir şey demedim.” dedim gözlerimi kaçırarak. “İstiyorsan yap tabii. İstiyor gibi duruyorsun. Zaten sırf arkadaşınım diye bana öncelik vermeni ya da beni ayırmanı istemem. Bu iş etiğine de ters düşer.”

“Arkadaş mı?” diyerek ağzının içinde homurdana homurdana antrenmanına başladı. “İstediğimi nereden çıkardın ayrıca?”

Omuz silkerek kenardaki buz kovalasının üzerine oturdum ve onu izlemeye başladım. “Haftaya Ayla Hanım’la röportajım var.” dediğinde gözlerimi kıstım ancak bunu görmedi.

“O kim ki?”

“Spor Yirmi’nin spikeri.” derken ağzından derin bir nefes bırakıp ağırlıkla birlikte çömelip kalkmaya devam etti. “Ayla Tekin. Tanıyorsundur.”

Tanıyordum.

Benimle yaşıtı ve şirketlerimiz sıkı bir rekabet içindeydi. Sık sık karşı karşıya kalmıştık. Çok güzel, yetenekli ve alımlı biriydi.

“Onunla röportaj mı yapacaksın?” diye sorduğumda içimden geçen, daha öncesinde aşına olmadığım bir his kapılarını araladı.

Beni başıyla onayladı. “Öyle görünüyor.”

Araladığı kapıdan içeri sızan o his beni fena afallattı. Bunun bir adı vardı.

“Güzel kız.” demekle yetindim.

Kaşları kalktı. “Öyle mi? Bunun konumuzla bir ilgisi olmadığı için fark etmemiştim. Aynı şekilde beni ilgilendiren bir konu olduğunu da düşünmüyorum.”

“Süper.”

“Onlar şu anlık yalnızca benimle yapacaklar.” diye homurdandı. “Ayla Hanım, Barış Alper’i sormadı.”

Ofladım. Dün ona yarın kimlerin tesiste olacağını sorarken Barış Alper’i ayrıca sorduğum için laf çarpıtıyordu. “Ne alaka şimdi Barış Alper? Hem onunla röportajı ben yapmayacağım, Dilara yapacak. Sırf seninle yapıyoruz diye ben geldim, haberin var mı acaba?”

“Hadi ya?” Bir an için çömelmeye son verirken hafif düzensizleşmiş nefeslerle yüzümü inceledi. “Benim için geldin yani. Bana özel...”

Omuz silkerek bacaklarımı öne doğru uzattım. “Hiç de sana özel değil. Annenin Boşnak böreğinin hatırına geldim bir kere.”

“Bak bak.” diyerek ağırlığı bir köşeye bırakarak önümde diz çöktü. Ona bakmadığımdan dolayı başparmağıyla çenemi tuttu. “Demek öyle?”

“Öyle.” diyerek çenemi kurtarmaya çalışsam da müsaade etmedi. Yumuşacık tutuyordu ancak bir o kadar da sıkıydı. “Bırakır mısın beni?”

Cıkladı. “Bırakamazmışım.”

“Küsüz.”

Güldü. “Sebep?”

“Sebebi yok.”

“Sen bana acaba başka röportajlar yapacağım için trip atıyor olabilir misin şu an?”

Gözlerimi kocaman açtım. “Alakası bile yok! Şu anda gündemde en çok yer alan beş oyuncudan birisi sensin. Elbette her

yer seninle röportaj yapmak isteyecek. Buna ben karışamam Deniz.”

Bir süre sessiz kalıp gözlerimin içine derince baktı. “Öyle diyorsan öyledir.”

Başımı salladım. “Kesinlikle öyle ama sen yine de bize cevapladığın her soruyu cevaplama bence. Bilmiyorum dersin.”

Sırıttı. “Kendim hakkındaki bir soruya bilmiyorum diye cevap mı vereceğim?”

“Kararsız bir insan olabilirsin Deniz.” diye konuştum. “Böyle insanlar vardır.”

“Ha, sizdeki röportaj yayımlanınca göremeyecekler yani?”

“Şş.” diyerek işaretparmağımı dudaklarımın üzerine yasladım. “Bu yalnızca aramızda kalacak. Biri sorarsa o an biliyordum dersin.”

“Peki.” diyerek tekrardan ayağa kalktı. “Ben antrenmana devam ediyorum o zaman hocam. İzninizle.”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Ben de izleyeceğim.”

“İzle bakalım.”

Deniz bir süre ağırlıkla uğraşırken benim gözlerim üzerindeydi. Hiçbir hareketini kaçırmak istemezcesine bakışlarımı bir an olsun kaçırmadım. Antrenman sırasında hiç olmadığı kadar ciddiye ve yaptığı işe inanılmaz derecede odaklanıyordu. Bakışları ara sıra üzerime uğrayıp bana göz kırparak kalbimi hızlandırırsa da genel olarak odağını kaybetmedi. Bir süre sonra oturmama dayanamayıp beni de yanına çekmiş, ağırlıklardan en hafifini elime bırakarak onun gibi hareket etmemi söylemişti.

Elimdeki ağırlıkla hafifçe eğilip kalkarken bacaklarımın bir süre sonra titremeye başlamasıyla pes ettim. “Ben şu pilates topunun üzerinde seni izlemeye devam etsem olur mu?” Ona burada pilates topu demediklerine emindim. “Futbol öğrenmeyi biraz daha erteleyebiliriz diye düşünüyorum artık. Hatta öğrenmeme gerek bile yok. Sen benim yerime de oynarsın. Nasıl?”

“Öğrenmezsen beraber ayak tenisi oynayamayız.” deyince dudaklarımı büzdüm.

“Nerede ayak tenisi oynayacağız?” dediğimde burada onun için de bir alan olduğunu anımsadım. “Gerçi o da var burada. Ama sor bakalım bende bacak kaldı mı?”

“Onu burada oynamayacağız.” dedi. “Benim evimde oynayacağız.”

“Anlamadım. Evinde ayak tenisini nasıl oynayacağız? Sakın bana evine ayak tenisi filesi yaptırdığını söyleme.”

“İstemiyorsan söylemeyeyim tabii.”

Şok içinde ona bakmayı sürdürdüm. “İnanamıyorum sana.”

“Balkonum gereksiz büyük.” diyerek açıklamaya başladığında ağırlığı elinden bırakıp bacaklarını kendine çekerek olduğu yerde zıplamaya başladı. “Öyle değerlendirdim. Yakında görürsün.”

Yakın zamanda evine davet edeceğini mi ima ediyordu?

Her zıplayışında saçlarının alnına dökülüp kalması beni mest ederken söylediği şeye bir cevap vermeden ona bakmayı sürdürdüm. Gerçekten yakışıklı bir adamdı ve bu benim açımdan işleri daha da çıkmaza sokuyordu. Ona direnmek, daha doğrusu direnmeye çalışmak zordu. Zaten artık direnmeye dair bir atağım olamazdı çünkü kalbimin çoktan elden gittiğini biliyordum. Kalem kumdan olmasa da karşımda Utku Deniz’in dalgaları vardı. Ona direnmek *imkânsızdı*.

Üstelik kalbimin bu hale dönüşmesindeki en büyük etken bana olan tavırlarıydı. Herkese karşı böyle olmadığını farkındaydım. Onun için özel biri olup olmadığımı bilmiyordum ancak yine de farklı bir konumda olduğumu bana en güzel şekilde hissettirmeyi başarmıştı. Dönüp baktığımda arkamda, yanımda ya da önümde onu bulabileceğimin bilincindeydim. Ve bu duygu şu ana kadar yaşadığım en güzel duygulardan biriydi. Bir insanın her zaman yanında olacağına inanmak, ona gözü kapalı güvenmek...

Kalbinin güzelliğinin yüzüne de yansıdığına düşünüyordum. Bir insanın kusursuz olmasının imkânı yoktu ancak Utku Deniz Has'ı herkesten ayrı tutmak istiyordum. Benim için öyleydi.

“Sen beni dinlemiyor musun?”

Aniden daldığım düşüncelerden sıyrıldım. “Dinliyorum tabii ki.”

“Yok.” diyerek itiraz etti muzipçe. “Dalmışsın sen. Ne düşünüyordun?”

Seni.

“Öyle, havadan sudan.” dedim.

İnanmış gibi durmuyordu. Zaten neden inansındı ki? Eminim az önce onu düşünürken eriyip giden bakışlarımı da görmüştü. Utanarak başımı yeşil çimlere indirdim. “Çok kaydardın bugün.” dedi halimi anlarken. “Güya sana öğretmeye geldik ama olan bana oldu.”

“Olsun olsun.” diyerek sııttım. “Derbiler yakın, iyice çalış. Sayemde gol atarsan bana yazar, senin de haberin olsun.”

“Teşekkür ederim bana da haber verdiğin için.” Nefes nefese durdu. “Şimdi dinlenebilir miyim? Sabah da saatlerce antrenman yaptım.”

Bu ayrıntıyı unuttuğumu fark edince gözlerim kocaman açıldı. “Bana gerçekten yazıklar olsun.” Yanına giderek elini tuttum ve gölgelik alana doğru onu peşimden sürüklemeye başladım. “Sana çıkışta kâğıthelva alırsam bu yorgunluğu telafi edebilir miyim?”

Kendini yere atarak ellerini geriye doğru yasladı ve başını kaldırarak ayakta ona bakan bana baktı. “Benim kâğıthelva sevmediğimin farkındasın değil mi?”

“Tamam, ben kendime alırım, bir parçasını da kırarak sana veririm. Anlaştık mı?”

Sağ elini kaldırıp bileğiyle saçlarını geriye atarken konuştu. “Anlaştık.”

“Tamam, o zaman bugünlük yeterli mi? Senin antrenmanın olmadığı bir gün daha çok çalışırız. Bugün çok yoruldun.”

İmalı bir bakış fırlattı. “Seni yormayı planlıyordum bugün aslında.”

“İşe bak, yorulan sen oldun.” diyerek şirin olduğunu düşündüğüm bir gülümseme gönderdim.

“Ödül olarak kâğıthelvanı ben alacaktım çıkışta.” dediğinde omuzlarım düştü. “Şansını kaybettin.”

“Ama...”

“Ama?”

“Ama bunu söylememiştin.” diyerek huysuzlandım. “Bunu bilseydim daha hırslı olabilirdim. Gerçi iki golüm var. Daha ne olsun?”

Yerde ellerini iki yana yaslamışken ayaklarını da uzatarak iki yana açtı. Bacaklarının arasındaki boşlukta adım atarak ona temas etmeden hemen önünde çömeldim. “Bir şey demeyecek misin?”

Bakışları gözlerimden koparak bacaklarının arasındaki bedenime çevrildi. Ona temas etmesem de oldukça yakındım. “Haklısın.”

“Ne konuda haklıyım?”

Bakışları hâlâ üzerimde gezinirken cevapladı. “Her konuda.”

Ellerimi birbirine çarptığımda irkilerek yüzüme baktı. “Süper o zaman. Kâğıthelvamı da sana kilitlediğime göre gidebiliriz.”

Aslında kendim alabilirdim ama... Onun aldığı kâğıthelvanın tadı her zaman daha başka geliyordu.

Bana kâğıthelva almasını seviyordum.

Bacaklarının arasından kalkarak geriye doğru adımladım. “Gidelim o zaman yedi numara.”

Çimlere yasladığı ellerinden destek alarak ayağa kalktı. “Gidelim bakalım altı yetmiş beş.”

Bana uyum sağlaması öyle hoşuma gitti ki neşeli bir kahkaha patlattım.

Keyifle binanın içerisine girdiğimiz an karşıdan gelen kişiyi gördüğümde adımlarım yavaşladı. “Ayla Hanım?” diyen Deniz’in sesinden de onu burada beklemediği belli oluyordu. “İyi günler.”

Ayla Hanım hemen karşımızda durarak güleç bir ifadeyle elini Deniz’e uzattı. “İyi günler.” dedi. Deniz’in hemen ardından bana dönerek başını sallamakla yetindi. Duvar gibi duran yüzüme küçük bir tebessüm yerleştirdim. “Bugün Sporun Nabızı ekibinin burada olacağını bilmiyordum.” Bilmesi gerekiyormuş gibi... “Ben de birkaç konu hakkında Erden Bey’le görüşmeye gelmiştim. Sizi de gördüğüm iyi oldu.” Bakışları Deniz’den bana kayarken yavaş yavaş kıyafetlerimi incelemeye başladı. “Sanırım çalışmıyordunuz ama...”

“Erden Abi en üst katta.” diyerek son söylediklerini es geçti Deniz. Sesinde ciddiyet vardı. “Ben şimdi Ahmet Abi’ye söylerim size odaya kadar eşlik eder Ayla Hanım.”

“Aslında sizinle de konuşmak istediğim bir şey var.” dedi. Deniz’in ona karşı düz tavrıyla yüzündeki geniş gülümseme küçülmüştü. “Özel olarak.”

Derin bir nefes aldım. “Ben gideyim artık.” diyerek ona dönmüştüm ki elini belime koyarken bakışlarını Ayla Hanım’dan ayırmadı.

“Aciliyeti yoksa daha sonra konuşsak olur mu?” diye sorarken oldukça kibar bir dil kullanması da dikkatimi çekmişti. Karşısındaki kimseyi kırmak istemese de hayır demeyi bilen birisiydi. “Tam çıkmak üzereydik. Vaktim kısıtlı.”

Ayla Hanım dolgun dudaklarını birbirine bastırarak başını aşağı yukarı salladı. Deniz’i öyle bir inceliyordu ki bunu Deniz’in de fark edip etmediğini merak ettim. İçime huzursuz bir his yerleşirken bir an önce yanlarından ayrılmak istedim. “Tabii ki. Zaten önemli bir mesele değildi.”

Deniz küçük bir tebessüm gönderirken belime koyduğu eliyle beni yönlendirerek yürümemi sağladı. Ayla Hanım’ı ar-

kamızda bırakarak üst kata çıkan merdivenlere yöneldiğimizde bakışlarının hâlâ sırtımızda olduğunu farkındaydım. “Neden konuşmadın?”

“Çıkıyorduk dedim ya.” dedi bana hiç bakmadan.

“Ben çıkıyorum Deniz.” dedim. “Ben çıkıyorum diye mi yaptın?”

Derin bir soluk aldı. “Düşündüğün gibi senin *yüzünden* öyle konuşmadım Güneş. Yine bunu düşünerek kendine dert edineceksen hemen vazgeçiyorsun. Çıkıyorum çünkü Yener Abi’nin yanına gideceğim.” Yener Abi dediği kişi kulübün doktoruydu. “Hatice Sultan için konuşacağım.”

Koridorun hemen başında durarak ona döndüğümde ellerimi birleştirerek çenemin altına yasladım. “Yaa...” nidası dö-küldü dudaklarımdan. “Deniiz!”

Çocuksu tavrım ciddiyetini sonlandırırken gülerek başını eğdi. “Hem zaten ben hiç de kendimi suçlamamıştım ki. İstediğin gibi konuşsaydın.” Koridordan ondan önce ilerlemeye başladığımda odasına yaklaşmıştım ki ima dolu sesime engel olamadım. “*Özel olarak.*”

“Sonra konuşurum.” dediğinde ona öyle bir hızla bakmıştım ki elleri ceplerinde, başını geriye doğru atarak kahkaha atmaya başladı. Âdemelması gün yüzüne çıkıp bana selam verdiğinde öylece donup kaldım.

Kitaplarımı okurken değil altını çizmek, yanlışlıkla sayfa-nın bir kısmı kıvrılır diye bile korkan bir insandım ancak onun adı bir kitapta geçseydi altını çizmekten geri durmayacağım tek yer Utku Deniz Has olurdu. Gülüşü yüzünde asılı kalırken ona nasıl bakıyordum bilmiyordum ancak usulca yanıma yaklaşarak avucunu yeniden belime yasladı. “Biz en iyisi hazırlanıp çıkalım.” diye mırıldandı. “Yoksa geçen gün tam burada yarım kalan o an tamamlanacak.”

Yutkunarak odaya girdiğimde Deniz terli olduğunu söyleyerek duş almak için banyoya girdi. Ben çok az hareket ettiğim

ve burada rahat olamayacağımı bildiğim için üzerimi değiştirmeden, eşyalarımı toparlayıp onu bekledim. İşleri bittiğinde Metin Oktay Tesisleri'nden beraber ayrıldık. O babaannem için kulübün doktoruyla konuşmak için yanımdan ayrılırken ben de eve gitmek üzere taksiye bindim. Kâğıthelva sözünü daha sonra tutacaktı.

Babaannem yalnız değildi.

Yanında amcam vardı.

Evet, her ne kadar hiç istemiyor olsam da babaannemin kabul etmesiyle onun eve girmesine izin vermiştim. Elbette karısı ve oğlu hâlâ giremezlerdi. Yalnızca onun gireceğine dair söz aldıktan sonra evimize adım atabilmişti. Kaza sırasında kafasına iyi darbe aldığına emindim. Kazadan bu yana sergilediği bu davranışlarının başka bir açıklaması yoktu.

Babaanneme yıllardır davranmadığı kadar iyi davranıyordu. Altından bir şey çıkacak mı diye korkmuyor değildim ancak babaannem o kadar mutluydu ki buna engel olamayacak kadar ellerimi bağlıyordu mutluluğu. Bugün evimize ikinci geliyordu. İlk geldiğinde onları bir an bile yalnız bırakmamıştım ve amcamın enteresan davranışlarını gözlemleme fırsatı bulmuştum. Mesela annesine bir evlat gibi davranıyordu.

Garipti ancak gerçektir.

Elbette bugün de yalnız değillerdi, Aysel Abla da onlarla birlikte evdeydi. Ona babaannemi onunla yalnız bırakacak kadar güvenmiyordum. Zaten kendisinin değiştiği yetmez gibi oğlu da bir değişik davranıyordu. Gören de babasıyla birlikte o da kaza yapmış sanırdı. Mesela onu eve sokmayacağımı söylediğimde sessiz kalmayı tercih etmişti. Babalı oğullu bir şeyler karıştırıyorlar gibi hissediyordum ancak bunun kokusunu nasıl çıkarabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Şu an odaklandığım tek nokta babaannemi mutlu etmeleliydi. İki günlük süreçte bile bunu başardığından bir şey demiyor ve yalnızca gözlemliyordum. Eve yalnızca babaannem için

geldiğini ona en az yüz defa söylemiştim, bu yüzden zorunda kalmadıkça benimle muhatap olmuyordu. O, karısı ya da oğlu benimle konuşmaya kalkarsa muhtemelen sinir krizi geçirecek noktaya gelebilirdim. Onlara karşı olan tahammülüm hâlâ eksilerdeydi.

Eve vardığımda onu ve babaannemi eski albümlere bakarken buldum. Gençliğinde ya da yetişkin halinde çok evlatlık yapmış gibi eski hallerine babaannemle birlikte duygulanıyordu. Bence o albümde yer aldığı için ağlamalıydı öncelikle. Bana kalsa elbette orada yeri yoktu ama Hatice Sultan işte...

Abisi yoktu mesela.

Bu konuda babaannemle hemfikirdik.

“Ah, Güneş’im gelmişsin.” diyen babaannemin sesi üzerine onun da bakışları üzerime dönmüştü. Ona hiç bakmadan babaanneme sarılarak tombul yanaklarını öptüm. “Nasıl geçti günün kızım?”

“Çok güzeldi.” diyerek elini sıkıca tuttum. “Deniz çok selam söyledi. Sen ne yaptın? İyisin değil mi? Herhangi bir sorun varsa...”

“Bir sorun olsaydı seni arardım.” diyen amcamı hiç umursamadan, sanki hiç konuşmamış gibi davranarak babaanneme bakmaya devam ettim.

“Deniz çocuk.” diyerek güldü ve elinin üzerinde duran elimi iki kere vurdu. “Ben iyiyim güzel kızım. Hiçbir sorun yok.”

“İyi olacaksın tabii.” dedim. “Daha seninle Deniz çocuğun maçına gideceğiz. O güne kadar turp gibi olmanı istiyoruz. Anlaştık mı?”

Babaannem başını sallayarak onayladı. “Öyle olsun bakalım.”

“Ben artık gideyim.” diyerek albüm kapağını kapatıp masanın hemen üzerine bıraktı amcam. “Yarın yine gelirim anne.”

Babaannem telaşla ona döndü. Amcamın sağ kolu alçıda olduğu gibi kafasındaki sargı da hâlâ duruyordu. “Oğlum.” dedi yılların acısını çıkarmak istercesine. “Yemeğe kalsaydın.”

Huzursuzca yerimde doğrulduğumda amcamın gözucuyla bana baktığını gördüm. “Bilmem ki şimdi olur mu?”

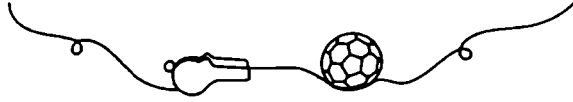
“Kal.” dedim düz bir sesle. “Ben zaten yemek yedim. Babaannemle siz yersiniz.”

“Acıkırsın o zamana kadar.” diyen babaanneme başımı salladım.

“Çok yoruldum bugün. Şimdi uyurum, uyandıktan sonra da zaten yiyemem biliyorsun babaanne. Hem oğlunla vakit geçir biraz da.”

Babaannemin içine sinmese de ona bir gülümseme gönderek yanlarından ayrıldım. Amcam kalktığı yere geri oturduktan sonra birlikte albümlere bakmaya devam ettiklerini gördüm. Önce kısa bir duş almış, ardından odama geçerek kendimi yatağıma bırakmıştım. Yemek yediğim falan yoktu ancak onunla aynı masada bulunmak istemiyordum. İçeriden gelen gülüşme sesleriyle gözlerimi kapatıp sırtımı kapıya döndüm.

Babaannemin kahkahasını duymayalı uzun zaman olmuştu.

“Ya abi nasıl bizden gizli evlenir, üzerine bir de bize torun getirir hâlâ inanamıyorum.” diyerek bir saattir yüzüncü kez aynı noktaya parmak bastı Eymen. “Boşnak böreğim sen sakın öyle bir şey yapma tamam mı? En azından nikâha çağır.”

“Nikâhına beni çağır sevgilim.” diyerek şarkı söylemeye başladı Alperen. “İstersen şahidin olurum senin. Utku’ m? Şahidin ben olacağım, değil mi?”

Eymen, “Yoo.” diyerek onun yerine cevap verdi. Utku Deniz konuşamayacak kadar uykuluydu ve buna rağmen yanımdaydı. Evet, o kadar yorgunken bile babaannemi görmek için bize gelmişti. “Ben olacağım Alpingo.”

“Hadi oradan.” diye yükseldi Alperen. Görüntülü konuştukları için sesi arada kesiliyordu. “Ben varken sen ne oluyorsun kıvırcık? Geride dur, büyüğünü izle.”

“Ama abi.” diye isyan ederken yüzünü resmen kameraya soktu Eymen. “Önce küçükler demişler.”

“Konu Boşnak böreğimse kimse benden önce gidemez.” diyerek Deniz’e karşı aşkını bir kez daha ilan etti Alperen. “Herkes orada bir duracak.”

Bakışlarım telefon ekranından Deniz’e kaydı. Ben kamera açısında değilim. Deniz hemen yanımda, koltuğun üzerinde hafif uzanır vaziyette dururken başını da koltuğa yaslamış zorla tuttuğu telefona uykuyla gözlerle bakıyordu.

Babaannemle uzun uzun sohbet etmişlerdi. Mesajlaşırken ona durumu anlattığımda her ne kadar yorgun olsa da antrenmandan çıktığı gibi soluğu bizde almıştı. Üstelik yemek yemediğimi söylememiştim ancak babaannem ve amcamın beraber yediğinden bahsetmiştim. Nasıl anlamıştı bilmiyordum ama bize geldiğinde elinde bir poşet vardı. İçinde iki tane yarım ekmek kokoreç ve iki ayran olan bir poşet.

Birçok kişinin aksine kokoreci çok severdim ve Deniz’in de sevmesine mutlu olmuşum. Babaannemle sohbet etmeden hemen önce kokoreçlerimizi karşılıklı yemiş, ardından babaannemle sohbet etmesi için salona geçmiştik. Amcamla gerekmedikçe muhatap olmamaya çalışsa da amcamın sorularına tüm kibarlığıyla cevap vermek durumunda kalmıştı. Bu duruma ben katlanamadığım için bir süre sonra onları salonda bırakarak odama geçeceğimizi söylemiştim. Yatağımın hemen karşısındaki iki kişilik koltuğa yan yana oturduğumuz sıradaysa Alperen hissetmiş gibi toplu bir görüntülü arama başlatmıştı. Şimdiki konularıysa Deniz’in nikâh şahidiydi...

“Utku’m bir şey desene.” diye bağırdı Alperen.

“Olmayan nikâhıma şahit seçiyorsunuz.” diye homurdandı Deniz. “Ne diyeyim Alpingo?”

“Şahidim sen olacaksın de.”

“Sen olacaksın tabii ki kardeşim.”

Deniz? Ne zaman evleniyordu da şahit seçmeye başlamıştı?

Eymen kaşlarını çatı. “Ben?”

“Sen de olacaksın kardeşim.”

“Aa doğru.” dedi Eymen. “Artık on kişi bile şahit olabiliyor. Neyse... Benim artık gözüm şahitlikte değil. Yeter ki bizden gizli evlenme Utku’m. Bizden gizleyen abimle ayrı görüşeceğim.”

“Sana ne oğlum milletin özel hayatından?” diyen Alperen’e sessizce güldüm. Bir saattir sanki kendi de bu konuyla ilgili konuşmamış gibi davranıyordu. “Ben Dilara’mle evlenince tüm dünya duyacak merak etme.”

“Dilara’nın bundan haberi var mı?”

Alperen telefonu karşısına sabitlerken alnını kaşıdı. “Olur elbet be oğlum. Gelinsiz düğün mü olur?”

Utku Deniz gülmeye başladığında bakışlarını telefon ekranından hızla ona döndü. “Bu gidişle senin düğün öyle olacak gibi duruyor kardeşim.”

“Ayıp ediyorsunuz valla.” dedi yalandan bozulmuş sesiyle. “Kalp kırmanın günahından haberiniz var mı?”

“Özür dilerim kardeşim.” dedi Deniz gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmış bir halde. Üzerinde gezinen bakışlarımı fark etmesiyle bana bakmıştı ki Alperen de elbette hemen fark etti.

“Kiminle aldatıyorsun beni?”

Deniz telefonu ben dur bile diyemeden bana döndürdüğünde başta ona kaşlarımı çatmış, ardından telefona doğru gülümseyerek elimi sallamıştım. “Selamlar. Asla konuşmalarınızı dinlemiyordum, bilginiz olsun.”

“Lara bacım nasılsın?” diye sordu Alperen samimiyetle. “Şu Utku’mun yüzüne su falan çarpabilir misin sana zahmet. Böyle uykulu uykulu baktıkça içim sıkıldı.”

“Oğlum sabahtan beri antrenmandayız.” diyerek telefonu kendisine çevirdi Deniz. “Acı biraz Boşnak böreğine.”

“İyi.” dedi Alperen. “Kapatıyorum. Bize gelince yorgunsun ama bakıyorum da o yorgunlukla başka yerlerdesin. Lara bacım selamlar, sevgiler ve de saygılar.”

Deniz’e yaklaşarak kadraja girdiğimde alnımın kenarı yumuşak tutamlarına değdi. “Sana da selamlar Alperen ama bu isyanın hesabı sorulur.”

“İyi akşamlar, iyi akşamlar, iyi akşamlar.” diyerek Fatih Terim edasıyla sohbetten çıktı.

“Ben de uyumaya kaçıyorum.” derken Eymen’in olduğu yerden ayağa kalktığı, sallanan ekranından anlaşılıyordu. “Yarın sabah antrenmanda görüşürüz kardeşim. İyi akşamlar Lara.”

Deniz’le aynı anda, “İyi akşamlar.” dilediğimizde arama sonlandı. Deniz derin bir nefes alırken telefonun ekranını kapatarak koltuğun kenarına bıraktı. Telefonunun ekranında aslan fotoğrafı vardı.

Odama girdiğimiz an görüntülü konuşmaya başladıkları için odamı inceleme fırsatını henüz bulmuştu. Odamın her köşesinde gezinen bakışları en son olarak yatağımın kenarında duran küçük kahverengi tavşan figüründe durdu. “Tavşan?”

Baktığı yere baktığımda gülümsedim. “Küçükken bir ara bir çizgi film yüzünden tavşanlara takmıştım. O da sürpriz yumurtadan çıkmıştı şans eseri. Çok sevindiğim bir an olmuştu. Yıllardır da saklıyorum.”

“Hangisiymiş o?”

“Uzun Kulak Ailesi.” derken yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım. “Çocukken o başladığında ekrana kilitlenirdim. Dışarısı buz gibi olurdu, babaannemin verdiği battaniyeye sıkıca sarılarak gözümü bile kırpmazdım. Bazı günler babaannem sıcak çikolata getirirdi.” Derin bir nefes aldım. “O anki sıcak çikolatanın tadı bile bir başka olurdu.”

“Birlikte izleyelim.”

Dalgın bakışlarım yok olurken ona döndüm. “Benimle çizgi film mi izlemek istiyorsun?” Yalnızca başını sallamakla yetindi. “Olur.”

“Müsait olduğumuz ilk an o zaman?” diye sorduğunda başımı salladım.

“En kısa zamanda.” Ortamdaki havayı dağıtmak adına onu işaret ettim. “Yalnız şimdi senin için uyku vakti. Gözlerin kan çanağına döndü.”

“Eve gideyim.” dedikten sonra ayağa kalkacaktı ki onu durdurdum.

“Çok yorgunsun, bir de yol çekme.” Devamında gelecek cümleleri merakla beklerken gözleri kısıldı. “Yatağım rahattır.”

Kaşlarını kaldırırken bendeki bakışlarını tek kişilik yatağıma çevirdi. “Burada mı uyuyayım?”

“Eğer istersen tabii.”

Bir süre ısrar etmem gerekeceğini düşünsem de hiç de öyle olmadı. “Olur.”

“O zaman ben çarşafı değiştiririm.” diyerek ayağa kalkmıştım ki bileğimi tutarak beni durdurdu. Tenime değen elleri o kısmı yakarken beni neden durdurduğunu anlamak için ona baktım. Bileğimi bırakmadan ayağa kalktığında bu sefer eğik başımı kaldırmak zorunda kaldım. “Ne oldu?”

“Değiştirme çarşafı.” dediğinde şaşırdım. “Gerek yok.”

“Ama...”

Bileğimdeki elini çekerek yatağıma ilerledi ve bana hiçbir itiraz hakkı tanımadan örtüsünü kaldırarak yatağıma uzandı. Başını benim günlerdir yattığım yastığıma koyarak yan döndü. Böylece yüzünün bir kısmı yastığa gömüldü.

“Hiç laf dinleme, tamam mı?” diyerek yatağa yaklaştım. İsyan eden sözlerime tezat bir tebessüm yayıldı yüzüme. Ayakucuna doğru açtığı örtünün ucunu kavrayarak üzerini örttüğümde tek gözünü açarak yüzüme baktı. “Bir de tatlı tatlı bakıyor ya.” diyerek ağzımın içinde mırıldandım. “İyi uykular.”

“*Bayağı.*” diyerek yüzünü iyice yastığıma gömdü. “İyi uy-kular.”

Hava hafiften kararmıştı ancak sokak lambasının ışığı içe-riyi aydınlatacağından odamın ışığını kapattım. Bana büyük gelen yatağıma şimdi de Utku Deniz büyük gelmişti. Dakika-lar birbirini kovalarken odadan bir türlü ayrılamadım. Bir süre sonra düzenli nefes alışverişini duymamla koltuktan yeniden kalkarak yatağın kenarına gittim ve hemen başucuna, yüzünü görebileceğim şekilde çömeldim.

Yüzü hep masum dururdu bana göre ama uyurken çok daha ayrıydı. Dudakları kapalı uyuyordu. Şu an yüzünde öyle hu-zurlu bir ifade vardı ki uyumasına rağmen dudaklarında küçük bir tebessüm mevcuttu. Yüzünün yarısı yastığa gömülü olsa da öylesine masum duruyordu ki... Bir bebek gibi uyuyordu.

En ufak hareketin bile onu uyandıracağını biliyordum, bu nedenle yüzüne dökülen saçlarına dokunamadım. Hafifçe hare-ketlendiğinde uyanacağını düşünerek kalkacaktım ki uyanmak yerine bir elini kaldırarak yastığıma sımsıkı sarıldı ve huzur-lu uykusuna devam etti. Yastığıma sarılınca ortaya çıkan kol kasları gözümün önünde dururken bakışlarımı kaçırarak ayağa kalktım. Tam şu anki halini fotoğraflamak istesem de bunun asla doğru olmayacağını bildiğimden yapmadım.

Bunun yerine hemen yatağımın karşısındaki koltuğa geç-tim ve başımı koltuğun koluna yaslayarak uyuyan yüzünü sey-retmeye devam ettim. Yatağımın üzerinde yastığıma sımsıkı sarılarak uyuyan Utku Deniz gerçekte ve benim hayalini bile kurmaktan çekineceğim kadar güzeldi. Bir anı resmedecek ol-sam bu, o an olurdu.

Büyük bir sorun vardı.

Sorun öyle büyüktü ki kalbim sıkışıyor.

Dilara mesaj attığından beri gerginlik vücudumu ele geçirmişti çünkü en sonunda korktuğum başıma gelmişti.

Deniz ve benim olduğum iki fotoğraf artık magazindeydi.

Üstelik bu fotoğraflar o gün hastanedeyken Buğra'nın bana gösterdiği fotoğraflardı. Babasıyla görüştüğüm halde fotoğrafları yayımlatmıştı.

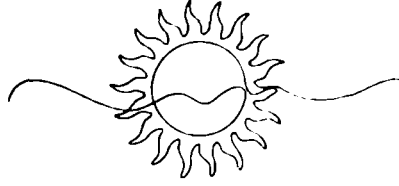
Benim için sorun yoktu ancak şimdi tüm spor magazini yapan sayfalar bu fotoğrafları konuşuyorlardı. Kim olduğum çoktan öğrenilmiş, sosyal medya hesaplarım fotoğrafların altına etiketlenmeye başlamıştı bile. Kimileri güzel şeyler yazarken kimileri ağza alınmayacak laflar ediyorlardı. Bunların hiçbiri önemli değildi. Asıl sorun, benim kim olduğumu gerçekten öğrenmeleri ve her yere yazmış olmalarıydı.

Sporun Nabızı'nda çalıştığımı da herkes öğrenmişti elbette.

Sayfaya yüzlerce yorum geliyordu. Öyle ki bir süre sonra takip edememeye başlamıştım. Düşünmekten korktuğum ne varsa gerçekleşiyordu. Diğer takımların fanatikleri benim paylaşım yaparken objektif olmadığımı, Galatasaray'ı ve Deniz'i kayırdığımı iddia ediyorlardı.

Şimdi müdürümün kapısının önünde bekliyordum. Fotoğraflar yayımlanır yayımlanmaz görüşmeye çağırılmıştım.

En çok neyden korkarsan onun başına geldiği doğrudur. An itibarıyla çok sevdiğim işimi kaybetmekle karşı karşıyaydım.

bölüm

ON DÖRT

*S*u an yaşadığım olayı iki kelimeyle anlatabilirim.
Sürgün edildim.

Evet, bayağı bayağı sürgün edilmişim. Her ne kadar öyle olmadığı söylense de...

Galatasaray ekibinden alınmışım. Hatta artırıyorum, direkt olarak futbol bölümünde çalışmayacaktım.

Bu gece Galatasaray'ın deplasman maçı için Gaziantep'e uçacaktık. Otel ve biletler çoktan ayarlanmıştı. Elbette yerime geçecek bir başkası da olabilirdi ancak ricamı kırmamışlardı. Ekibimle son kez Galatasaray maçında bulunacaktım.

Sonrasında ise şirketteki voleybol ekibine, yani Efeler Ligi'ne geçiş yapacaktım. Ziraat Bankası erkek voleybol ekibine...

En azından kovulmamışım, bu da bir şeydi. Biraz da bardağın dolu tarafından bakmam gerekiyordu. Yine de sanki yaptığım şey bir suçmuş gibi ekibimden uzaklaştırıldığımda göğsümün üzerine büyük bir ağırlık çökmüştü. Onlara da hak vermem gerekiyordu. Utku Deniz son zamanlarda gündemi meşgul eden bir futbolcuydu. Şimdi aşk hayatıyla ilgili ilk defa

bir haber çıkınca elbette çok fazla dedikodu dönecekti. Sporun Nabzı çıkan haberler yüzünden epey takipçi kaybetmişti.

“Saçmalık.” diyen Dilara’yı duydum. “İş başka, aşk başka, arkadaşlık başka. Bugüne bugün bir kez ayrımcılık yaptığını görmedim ancak sırf tepkiler yüzünden departmanını değiştirdiler. Haksızlık. Hem de çok büyük haksızlık.”

Bilgisayar ekranımı kapatarak arkama yaslandım. Kötü yorumları okumaktan midem ağrımaya başlamıştı ancak kendime engel olamıyordum.

“Yapacak bir şey yok.” Papatya çayından bir yudum aldım. “Böyle olması gerekiyormuş. Ben Deniz’le görüşmeye devam edeceğimi, sırf bu yüzden saklanamayacağımı ya da mesafe koyamayacağımı söyledim. Onlar da böyle bir çare buldular.” Ne çareydi ama... “Deniz’le aramızda adı konulmuş bir ilişki yok ama herkes böyle sanıyor. Sanmaya da devam edecekler gibi duruyor. Bu yüzden de benim objektif olmayacağımı söyleyeceklerini falan filan... Bunları konuştuk sadece.”

Karnımdaki sızı tekrardan baş gösterirken başımı masaya yasladım. Bir de regl olmuşum. Regl dönemim o kadar sancılı geçiyordu ki çoğu zaman hastaneye gitmek durumunda kalıyordum. “Tekrar ediyorum, saçmalık.”

“Belki öyle ama bu sonucu değiştirmez. Olan oldu artık. Şu an olmasa, ileride bir gün elbet olacaktı.”

Dilara her an, maç sonu soyunma odasında küfürler yağdıran futbolculardan birine dönüşecek gibi duruyordu. “Bu sektör seninleyken daha katlanılır oluyordu.” dediğinde tüm stresime rağmen tebessüm ettim. “Şimdi ben Alperen’le tek başıma mı uğraşacağım?”

İmalı bir tavırla konuştum. “Çok da uğraşmak istemiyor gibi durmuyorsun ama yine de sen bilirsin tabii.”

“İyi ki bir ziyarete gittim. Zaten farkındaysan artık ben de riskli bölgedeyim. Alperen’in bana söyledikleri biri tarafından duyulursa Sporun Nabzı kapanıp gider herhalde.”

Bu ayrıntıyı hiç düşünmemiştim.

“Öyle bir durumda, yani sana zarar gelmesi halinde Alperen tozu dumana katar biliyorsun değil mi? Onun gazabından korkarlar diye düşünüyorum. Üstelik Alperen’in duaları yeter sizi korumaya.”

“Aynı şeyi Utku da yapar diye düşünüyorum ama haberi yok. Sayende olmayacak da.”

“Yalnızca bir süre...”

Telefonumun zil sesiyle başımı güçlükle kaldırdım. Karnımın ağrısı her geçen saniye kötüleşirken arayan kişinin adını görmemle telefonu sıkıca tuttum. Utku Deniz arıyordu. Haber çıktığında beri ilk konuşmamız olacaktı çünkü ben direkt olarak işyerinden çağırıldığım için vakit bulamamıştık.

“Efendim?” diyerek aramayı cevapladığımda birkaç hışırtı duyuldu. “Deniz?”

“Güneş.” diyen sesini duyduğumda saatlerdir sıkıldığım bedenimin gevşediğini hissettim. “Aşağıdayım.”

Gözlerim hızla açıldı. “Aşağıda mısın?”

“Evet. Yukarı gelecektim ama işleri daha da berbat etmekten korkuyorum. Aşağı gelir misin? Seni görmem gerekiyor.”

“Ben...” Karnımın dayanılmaz ağrısına rağmen hızlıca ayağa kalktım. “Hemen geliyorum. Bekle beni.”

Gülümsediğini ele veren sesiyle, “Bekliyorum seni.” dedi.

Telefonu kapatıp odanın çıkışına ilerlerken Dilara’nın arkamdan, “Karın ağrısından hareket edemeyen kıza bakın.” diyerek güldüğünü duydum.

Regl ağrısının mideme kadar vurması vardı bir de. Her an kusacak gibi hissediyordum. Tabii bunda stresli saatler geçirmemin de etkisi vardı. Asansörün önüne geldiğimde kapıları iki yana kayarak açıldı. Yarkın yüzünde düz bir ifadeyle asansörden indiğinde baş selamı vererek boşalan asansöre binecektim ki konuşmaya başlayınca yeniden durmak zorunda kaldım. “Demek ekip değişikliği.”

Kollarımı önümde bağlarken başımı salladım. Gerçekten bu konuşmayı şu an yapmak istemiyordum ancak Yarkın susacak gibi değildi. “Öyle. Artık ekip arkadaşı değiliz.” Başımı eğip kaldırdım. “Gaziantep deplasmanından sonra tabii. Bir maç daha beni görmek zorundasınız anlayacağın.”

“Zorundalık?” Kaşlarını kaldırırken tebessüm etti. “En son baktığımda hiçbir ekip arkadaşımın zorunda olduğum için çalışmıyordum. Değişmiş mi? Bana da haber verseydin keşke.”

“Kusura bakma, öyle görünüyordu yalnızca. Ciddi değilim. Pek iyi hissetmiyorum. Bu konuşmayı daha sonra yapsak olur mu?”

Bir süre sessiz kalsa da beni onayladığında derin bir nefes verdim. “Yaşadığın haksızlık için ben de yöneticilerimizle konuşacağım. Durduk yere ekibimden olmak istemediğim için. Canını sıkma, kısa bir ayrılık olacağına emin olabilirsin.”

“Yarkın gerçekten gerek yok.” dediğimde beni onaylayan mırıltılar çıkardı.

“Gerek var Lara. Ben giderken Ferhat ve Dilara da gelecek benimle. Utku Deniz Has’la aranızda bir şeyler olduğunu sizi gördüğüm ilk anda anladım. Seni uyaracaktım ama...”

“Ama uyarmadın? Çünkü?”

“Çünkü uyarılacak bir konu yok. Yaşadığımız herhangi bir ilişki, iş hayatımızı etkilemediği sürece kimseyi ilgilendirmez. Seninki de etkilemedi. Etkilemiş olsaydı ilk önce ben girerdim araya. Şu an seni başka bir ekibe geçirmelerimin tek sebebi, sosyal medyadaki taraftar yorumları ve ben bu yapıları asla tasvip etmiyorum.” Koluma iki kere dokunarak ilerlemeye başladı. “Utku Deniz Has sokağın başında bekliyor.”

Arkasında, hayretle bakmaya devam edecek kadar şaşkın bir Lara Güneş bıraktığının farkında mıydı bilmiyorum ama bir iki dakika öylece kalakaldım. Böyle bir konuşma beklemediğim kessindi. Hele ki Yarkın’dan hiç beklemediğime yemin edebilirdim.

Öylece durmaya son verip asansöre bindiğimde katlarda binenlerin meraklı yüzleri bana doğru dönüyordu. Tamam ar-

kadaşlar, anladık. En çok benim bir futbolcuyla adım çıktı, tamam.

Dışarı çıkıp sokağın sonunda bekleyen tanıdık arabaya ilerlerken yüzümün buruşmasına engel olamadım. Elim karnımı bulurken arabaya ulaşıp kapıyı açtım ve hızlıca içeri girerek arkama yaslandım. Gözucuyla ona baktığımda bedenini bana döndürdüğünü, yüzünde anlamlandıramadığım bir ifadeyle beni seyrettiğini gördüm. “Selam.” diyerek gülümsedim.

Bakışlarımın yüzünden saçlarına kaymasına engel olamadım. Sanki saçları son gördüğümünden daha da kısaydı. Artık alnına dökülmüyorlardı mesela.

Dünya yanarken Güneş’in derdi Deniz’in saçları olurmuş...

Bakışları önce yüzümde, ardından karnımın üzerindeki elimde gezindi. “Sorun ne?” diye sordu kuşkuyla.

“Karnım ağrıyor.” dememle sancının şiddetlenmesi bir olurken öne doğru eğilmek zorunda kaldım. “Regl oldum. Her ay bu acıyı çekiyorum, o yüzden sorun yok. Ağrı kesici içtim ama fayda etmiyor.”

“Hastaneye gidelim.” dediğinde sesi epey telaşlı çıktı.

Arabayı çalıştıracak sırada elinin üzerine elimi koyarak onu durdurdum. “En etkili ağrı kesicilerden birini kullanıyorum. Tam anlamıyla geçirmese de zaman ilerledikçe azalıyor. Hastanelik bir durum yok.” Tereddüt ettiğini gördüğümde gülümsedim. “Güven bana. Hem şu an dert edeceğim son konu karnımın ağrısı.”

Derin bir soluk bırakırken elinin üzerindeki elimi sıkıca tuttu. “Magazine düşmüşüz. Seni aradım ama...”

“Ben açamadım.” diyerek böldüm cümlesini. “Magazin haberini öğrenmemle işyerine çağırılmam bir oldu Deniz. İnan kimseyle konuşacak vakit bulamadım.”

“Sen... İyi misin?”

“İyiyim. Gündem olmaktan yalnızca işim dolayısıyla korkuyordum. Onun dışında problem değil. Ne olmuş yani?” diyerek güldüm. “Alt tarafı dillere düştük seninle.”

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirmesinin ardından rahat tavrıyla en sonunda dudaklarındaki kıvrılmayı görebildim. Endişeli ifadesi biraz da olsa dağılmıştı. “Benim açımdan bir sıkıntı yok.” diye konuştu. “Dillere düştüğüm kişi *sen* olduğun için.”

Bir elim hâlâ elindeyken diğerini pantolonumun üzerine sürttüm. “Oldu bir kere.” dedim. “Sen istersen açıklama yap. Magazin sayfaları sevgilin olduğumu söylüyorlar ya o yüzden. Hani rahatsız olmaman açısından. Hayran hesaplarından bazıları da bayağı sinirlenmişler. Neden anlamadım. Biraz kırıcı yorumları vardı, üzüldüm. Hem açıklama yaparsan sen de zan altında kalmazsın. Sonuçta bekâr bir adamsın.”

“Bitti mi?”

Tekrardan ona baktım. “Ne bitti mi?”

“Benim adıma endişe küpü olmuş düşüncelerin.” dedi. “Rahatsız olduğum bir durum yok. Zan altında da değilim. Kim neyi isterse onu düşünebilir. Ancak seni kıran yorumlarla yakından ilgileneceğime emin olabilirsin. İzgi’yle gelmeden konuştum.”

“Fotoğrafları kaldırttınız mı?”

“Yoo.” diyerek umursamazca omuz silkti. “Güzel çıkmışsınız.”

Deniz ve benim fotoğrafımdı.

Hastanede çekilmiş bir fotoğrafımızdı ve birbirimize bakarak gülümsüyorduk. Ekranı kaydırduğında bir diğer fotoğrafa geçti. Orada da birbirimize sarılıyorduk. Burada benim yüzüm görünmüyordu. Deniz ise gözlerini kapamış, burnunu saçlarının arasına yaslamıştı.

“Çok güzel çıkmışsınız.” diyerek gülümsedim.

Fotoğrafları ilk gördüğümde Buğra’ya verdiğim tepki aklıma gelirken altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Ruh eşim olabilirdi. Bizim umursamazlık seviyemiz de takdire şayandı.

“İş konusunda sıkıntı oldu mu?” diye sordu ben yanıt vermeyince. İşte asıl sıkıntı buradaydı. Deniz’e sırf bu fotoğraflar yüzünden ekibimi değiştirdiklerini nasıl söyleyecektim? Öğ-

rendikten sonra arabanın içinde bile tutamazdım onu çünkü direkt olarak konuşmaya giderdi. Bu yaşansın istemiyordum. Üstelik birkaç güne önemli bir maçı vardı. Kafasındaki dertlere bir de benim iş konumun eklenmesini istemiyordum. Elbette söyleyecektim ancak şu an değildi.

“Kovulmadım.” diyerek omuz silktilim. “Konuştular tabii bayağı bir.”

“Ne konuştular?”

“Objektiflik falan...”

Bakışları yüzümün her santimini taradı. “Bir sıkıntı çıkmadı yani, öyle mi?”

“Diyorum ya, kovulmadım. Hâlâ Sporun Nabzı çalışanıyım.”

Yalnızca artık senin bildiğin ekipte değilim...“Yarın Gazi-antep maçına geliyorsun öyleyse?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Geliyorum.” *Son kez.*

“O zaman düşündüğün kadar felaketle sonuçlanmadı bu durum. Ne dersin?”

“Bir şey daha var.” dediğimde duraksadı. “Dünya Kupası için Katar’a giden ekipte Dilara vardı.” Alnımm kenarını kaşıdım. “Beni de eklediler. Yani, bir süre sonra zaten Galatasaray ekibiyle birlikte maçlarınıza gelemeyecekmişim.”

Kaşları derinden çatıldı. “Bu haber çıkmasaydı böyle bir durum olmayacaktı yani?”

“Bilemeyiz... Hem daha kasım ayına çok var. O zamana magazin çoktan durulmuş olur.”

Düşünceli gözleri, elinin arasındaki elime kayarken boştaki elinin işaretparmağını avuç içimde gezdirmeye başladı. “Sen gerçekten bir sorun olmadığına emin misin Güneş? Neden bana konuştuğun kadar rahat değilmişsin gibi geliyor?”

Başımı sol omzuma doğru eğerken katlanılmaz acıyla gözlerimi kapattım. “Dediğim gibi kovulmadım. Bu yüzden de bir sıkıntı yok. Sen de dert etme tamam mı? Hem şu an hastayım. Üzerime gelmemelisin.”

“Ne zaman çıkacaksın işten bugün?”

“Konuşmamızın bitiminden sonra bugünlük izin verdiler. Dilara’yla konuşmak için şirketteydim.”

“Süper.” dedikten sonra elimi bırakarak arabayı çalıştırdığında yaslandığım yerden doğruldum. “Gidiyoruz.”

“Nereye?”

“Hastaneye.”

Kolunu tuttum. “Hayır. Lütfen hastaneye gitmeyelim.”

Reddederek arabayı sürmeye başladı. “Karşımda acıdan kıvranmanı seyretmeyeceğim Güneş.”

“İyi.” diyerek kollarımı önümde bağladım. “Seyretme. Sana seyret mi dedim zaten? Evime bırak beni. Ben kendi kendime acı içinde kıvranmaya devam ederim.”

Bakışlarını yoldan ayırdığını gözücuyla gördüm. “Öyle mi demek istedim ben? Sen nasıl dayanıyorsun bilmem ama canının acımasına ben dayanamıyorum.”

İçimdeki hisler aniden sönerken sırnaşan bir kedi gibi ona döndüm. “Ya...”

Regl zamanı yüklenen gereksiz sinir ve alınganlıktan nefret ediyordum. Resmen başka birine dönüşüyordum.

“Ya...” diyerek başını salladı. “Yine azarımı yedim.”

“Azar değildi ki.” diye konuştum yumuşacık ses tonumla. Hâlâ tatlı bir kedi gibi olduğuna inandığım yüz ifademle ona bakmaya devam etsem de bakışlarını yoldan ayırmamıştı. “Nereye gidiyoruz?”

“Evime.”

“Harika.” dedim. “Bir de evinin önünde magazine düşelim diye mi Deniz?”

Yüzünü buruşturdu. “Onlar yüzünden seninle arama mesafe koyacağımı sana düşündürten ne Güneş?”

Gerçekten ruh eşim bu adam.

Sorusuna cevap vermemeyi seçtim. “Bu halde ne yapacağım ki senin evinde?”

“Gittiğimizde görürsün.” diyerek gizemli konuştu. “Babannem yalnız mı?”

“Amcam yanında.” diye homurdandım. “Bir de Aysel Abla tabii.”

Başını salladı. Tesislere yakın bir konumda bulunan siteye giriş yapmış, ardından otoparkta arabadan inmiştik. Yanıma gelerek koluna girmemi sağladığında her ne kadar buna gerek olmadığını söylesem de dinlememişti. Otoparkın içerisindeki asansöre bindiğimizde en üst katın düğmesine bastı. İlk defa evine gireceğim için içim kıpır kıpır olurken bakışlarım hangi katta olduğumuzu gösteren elektronik ekrandaydı.

Kaç dakika kaldı, kaç dakika kaldı, kaç dakika kaldı...

Bakışlarını üzerimden ayırmazken asansörün kapıları iki yana açıldı. Oldukça ferah, beyaz bir koridor bizi karşılarken bu katta yalnızca iki daire olduğunu gördüm. Sol tarafa doğru ilerlemeye başladığında arkasından onu takip ettim. Kapı numarası bile yedi numaraydı.

Kapının hemen yanındaki ekrana kartını okutup şifreyi girdiğinde dudaklarım aralandı. Anahtarla da girilmiyordu evine. Kapıyı aralayıp içeri girdikten sonra ayakkabılarını çıkararak kenara koydu. “Gel.” demesiyle orada durmaya bir son vererek içeri girdim. Ben de ayakkabılarımı çıkararak hemen kapının yanındaki ayakkabılığa koyduğumda bakışlarım hızlıca evin içerisine döndü.

Çok güzeldi.

Kısa bir koridorun ardından ilk olarak devasa bir salonla karşılaştım. Öyle güzel tasarlanmıştı ki çenem yere düşecek sandım. Kocaman odanın sol köşesinde büyük bir televizyon vardı. Televizyonun hemen yanında aslanlı bir tablo varken sol tarafında ailesiyle olan fotoğrafları asılıydı. Karşısında koyu kahverengi bir köşe koltuğu bulunuyordu. Koltuğun hemen arka tarafındaysa büyük bir kitaplığı vardı. Salonla birleşik balkonun olduğu duvar boydan boya olmasa da büyük bir camla kaplıydı. Evin tavanı öyle yüksekti ki... Tavandan sarkan

devasa avize bile göz alıcıydı. Salon genel anlamıyla kahve, gri ve bej tonlarında döşenmişti.

“Çok güzelmiş.” diye konuştum etrafı incelemeye devam ederken. Büyük camların ardındaki balkon rahatlıkla görünüyordu. Birkaç spor aletinin yanında bir de ayak tenisi için filesi vardı. Topun balkondan başka bir yere fırlamaması için etrafı da güzel bir şekilde kapatılmıştı. Salonun sağ köşesinde yukarı doğru çıkan merdivenler vardı. “Sen mi dekore ettin bütün evi?”

Yanımdaki yerini alırken elini belime yaslayarak koltuklara ilerlemem için hafifçe baskı uyguladı. “Hepsi benim fikrimdi. Zamanımın çoğu evimde geçtiği için fazlasıyla özenli davrandım. Beğendin mi?”

Başımı aşağı yukarı sallarken onun da yönlendirmesiyle köşe koltuğun tam köşesine oturdum. Karnımdaki sızı biraz olsun azalmış olsa da ara ara öyle bastırıyordu ki iki büklüm olmaktan korkuyordum. “Çok beğendim hem de.”

“Karnının ağrısı geçsin yukarı katı da incelersin.” dedi. Salonun sol tarafında iki kapı bulunuyordu. Birinin mutfak, diğerinin banyo olduğunu düşünüyordum. Ben koltuğa uzanır gibi oturup evi incelemeye devam ederken yanımdan bir şey demeden ayrıldı.

Dakikalar sonra, “Gerçekten her konuda en iyisi...” diye mırıldandım kendi kendime. Arkamdan gelen gülme sesiyle gözlerimi kapadım. “Duymadım de, n’olur!”

Tek gözümü açtığımda hemen tepemde bir kupa ve battaniyeyle dikildiğini gördüm. “Duymamış olmamı istiyorsan duymadım.” Diğer gözümü de açarken gülümseyerek uzattığı buharı tüten bardağı aldım. “Evde yalnızca ıhlamur kalmış ama az önce telefonda bir şeyler daha sipariş ettim.”

“Gerek yoktu.” desem de umursamadı. Doğrulmama izin vermeden battaniyeyi açarak karnımı ve ayaklarımı sıkıca saracak şekilde örttü. İçimde yeşeren hislerle gözlerim dolacak gibi olsa da derin nefesler aldım. Ağlamamam gerekiyordu.

Reglken aşırı duygusal olup her şeye zırlama kabiliyeti olan tek kişi ben olamazdım, değil mi?

Hemen yanıma oturup bedenini bana doğru çevirirken sıcak ıhlamurumdan bir yudum aldım. “Özellikle iyi gelen bir şeyler var mı?” diye sordu aramızdaki sessizliği bozarken. Kendimi bir dizi sahnesinde gibi hissediyordum. Şu an tek eksik hemen karşımızda bir şömine olmamasıydı. “Ablam da bu dönemi ağır geçirir. Her ay hastaneye götürürüz ama senin anlam veremediğim bir hastane fobin var Güneş. Bunu aşmamız gerekecek.”

Yüzümü buruşturdum. “Bunu aşmamız da eksik kalsın lütfen.” Homurdanmasına karşı güldüm. Aklıma gelen şeyle heyecanla ona döndüğümde birden ortaya çıkan bu anlamsız heyecanıma anlam verememişti elbette. “Bana biraz ailenden ya da geçmişinden bahseder misin?” Boştaki elimi karnımın üzerinde gezdirmeye başladım. Böyle anlarda masaj yapmak iyi geliyordu. “En iyi kiminle anlaşıyorsun mesela? Çocukken yapmayı en sevdiğin şey neydi? En iyi arkadaşların, okul hayatın...”

Karnımdaki elimi tutarak yanıma bıraktı. Elimin yerini onun eli alırken avuç içini nazikçe karnımın üzerinde gezdirmeye başladı. Tüylerim diken diken olurken sertçe yutkundum. Bana hissettirdiği şeylerden haberi yoktu. Şu an içimi sıcacık yapan şey içtiğim ıhlamur değil, onun karnımın üzerinde gezinen eli idi.

Onun tek bir dokunuşundan bile her geçen gün daha fazla etkilenmem normal miydi, bilmiyordum.

“Tabii istemezsen başka bir şey hakkında konuşuruz.” dedim erimiş bir halde. “Anlatmak zorunda değilsin. Öyle bir merak ettim.”

“Bütün hayatım futbolla geçti.” diyerek anlatmaya başladı elini bir an bile durdurmadan. Boştaki kolunu koltuğun sırtına yaslayarak başını da eline doğru yatırdı. “Sabah kalkar futbol konuşurdum, akşam yine futbolla yatardım. Anlatabileceğim anılar biriktiremedim. Büyürken hep akademilerdeydim, tamamen spora odaklanmıştım.”

Aslında bunu tahmin etmem zor değildi. Deniz şu an bile bulduğu her fırsatta bireysel antrenman yapıyordu.

“Tabii okul derslerimi de ihmal etmiyordum yoksa şu an mühendislik mezunu olamazdım. Gerçek dostum diyebileceğim kişiler hep alt yapıdan olmuştu.” Güldü. “Sokaktaki çocuklarla hiçbir zaman anlaşılamadım.”

Acınacak halime güldüm. “Ben de. Aslında bakarsan arkadaş konusunda hiçbir zaman şanslı olmadım. Senin ve Alperen’in dostluğunu bu nedenle ayrı bir seviyorum.”

“Alperen seni de kardeşi gibi görüyor.” dedi. Onu abim gibi görüp seviyordum, bu duyguların karşılıklı olmasına bu kadar sevineceğimi tahmin edemezdim. “İstediğin zaman bir abi, istediğin zaman bir dost. Sen yük olurum diyerek onunla da konuşmazsın ama bunu aklından çıkarma. Yine de her konuda en yakınında beni görüp, bana anlatmanı tercih ederim.”

Deniz’den öncesi, Deniz’i kaybettiğim o yıllar ve Deniz’den sonrası... Lara Güneş Yazgan’ın hayatı üçe ayrılıyordu. Kendi güneşime kavuşabildiğim tek vakitler onu bulduğum andan sonrasına aitti.

Bu sefer teşekkür etmedim. Yalnızca gülümsemekle yetindim ve o da *yalnızca bu yeterli* dercesine gülümsedi.

“Seninle ilk karşılaştığımız o sokakta seni çok beklemiştim.” diyerek anlatmaya devam etmesiyle merak duygum yeniden ortaya çıktı. Çünkü yüzünde büyük çaplı bir duygu değişimi olmuştu. “Bir süre sonra amcanların taşındığını öğrenince de umudum hepten yok olmuştu. Sokaktaki çocuklarla aram iyi değildi. Ya abimle ya da babamla futbol oynardık hep.” Sertçe yutkundü. “Bir gün yine o sokakta bir şey oldu. O yaşanan şeyle tüm hayatım yeniden değişti.”

Bakışlarını benden kaçırmasıyla yarısını içtiğim ıhlamurumu hemen yanıma dökülmeyecek şekilde bırakıp tamamen ona döndüm. “Ne oldu?”

“O sokakta iki kere dönüm noktam oldu Güneş. Biri sendin, biriye babam.”

Onun dönüm noktalarından biriydim.

“Babam ailemizin en iyi anlaştığım ferdiydi. Hepimiz birbirimizle iyi anlaşırız ama işte o farklıydı. Bana futbol konusunda bile ilk inanan kişi, bu konuma gelmemde en büyük parmağı olan kişi babamdı. Küçük Deniz’in en iyi arkadaşı... Bir gün o sokakta yine benim ısrar etmemle futbol oynuyorduk. Kendimi o kadar kaptırmışım ki sokağın başından hızla gelen arabayı fark edemedim.” Altdudağını dişlerinin arasına alıp gözlerini kapatarak başını eğdi. “Ben bir çizik bile almadım çünkü babam beni kurtardı Güneş. Babam o gün beni kurtardı ama bacaklarını kaybetti. Benim kahramanım, idolüm, futbol oynayıp hayranlıkla seyrettiğim babam o gün benim için bacaklarını feda etti. Eğer o gün beni kurtarmak için önüme atlayıp beni kenara ittirmeseydi bacaklarını kaybeden ben olacaktım.”

Avucumu yanağına yasladığımda güzel gözlerinden akan bir damla gözyaşını hissettim. “Deniz...”

“Şimdi hâlâ tekerlekli sandalyede çünkü kaza bir daha yürüyemeyeceği kadar feciydi. Benim yüzümden bir tekerlekli sandalyeye mahkûm kaldı. Futbolcu değildi ama benim futbol sevgim onun sevgisinden gelirdi. Oynamayı severdi. Bir daha oynayamadı. İşin kötüsü eğer kendini önüme atmasaydı ben oynamayacaktım. Oğlu için kendini feda etti. Şu an bu konumdaysam onun sayesinde ve ben onun hakkını ne yaparsam yapayım ödeyemeyeceğim. İşte bu nedenle pes etmek gibi bir seçeneğim yok. Ben yerin dibine de girsem çıkmak zorundayım. Benim için bacaklarını feda eden babama bunu borçluyum.”

Babası o gün, o sokakta Deniz için arabanın önüne atlayıp onu kenara itmeseydi Galatasaray’ın yedi numarası Utku Deniz Has’ı kimse tanıyamayacaktı.

“O gün seninle o konuşmayı yapmasaydım birkaç çocuk yüzünden özgüvenim kırıldığı için futbol hayalimden kendi seçimimle vazgeçecektim. Bu bir seçimdi. Ve yine babam o arabanın önüne atlamasaydı bu sefer futbol hayallerimden mecburen vazgeçecektim. Bu bir seçim değil, zorundalık olacaktı.”

Hayatına böylesine dokunabilmiş olmak nefesimi kesti.

“Ben her maç o sahaya babam için çıkıyorum. İyisiyle kötüsüyle benimle gurur duyduğunu biliyorum ama her defasında daha iyisi olmaya çalışıyorum. Hiç unutmam, bir daha yürüme-yeceğini öğrendiğinde yalnızca gülümsedi. Ne üzüldü ne ağladı ne de isyan etti. Yalnızca gülümsedi. Yaşım küçük olmasına rağmen ben kendimi suçlarken o bana bacaklarının artık benim bacaklarımda güç bulacağını söyledi. Artık onun için de koşacağımı, gollerimi onun için de atacağımı söyledi.”

Babasının da bacakları olan çocuk, Utku Deniz Has. Ona sıkıca sarılıp tam göğüs kafesimin içine saklamak istiyordum.

Sesinin titremesinin artması, gözyaşlarının çoğalmasıyla kalbim sıkışırken başını omzuma doğru çekerek ona sımsıkı sarıldım. “Seninle gurur duyuyor.” diye mırıldandım titreyen sesimle. “Sen harika bir evlat, çok yetenekli bir futbolcusun. Bu günlere gelmek kolay olmadı ama bak artık en iyilerden biri sensin Deniz. Ülkenin dört büyüğünden biri olan takımın yedi numarası, her maçın ilk on birine adını yazdırmış, taraftarının koşulsuz güvendiği ve ailesinin gururu olan Utku Deniz Has.” Başparmağımı hareket ettirerek yanağını okşadım. “Lara Güneş’in güvenmekten korkmadığı tek limanı.”

Korkmayacağım tek yerdi, *Deniz*.

Boğuk sesiyle, “Sen...” demişti ki konuşmasına müsaade etmedim.

“Ben... Seninle gurur duyuyorum. Hep de duymaya devam edeceğim. Sen hep daha iyisi olacaksın ve ben bu sefer en yakınından bunlara şahit olacağım. Seni tekrar kaybetmeden, tek başına savaşmana izin vermeden... Artık yalnız değilsin.”

Kollarını bana sımsıkı sararken küçük bir erkek çocuğu gibi kollarımın arasına yerleşti. “Yedi numara tribünümün en özel köşesini sana ayırdım.”

“O tribünde benim için ayırdığın köşede daimi olarak yerimi alacağım.” Gözyaşlarımla arasında gülümsedim. “Yine de bunu baban duymasın.”

“Emin ol aksini söyleseydim bana kızardı.”

“Baban hep az mı konuşur?” diye mırıldandım. Buraya geldiklerinde fazlasıyla dikkatimi çekmişti.

Başını salladı. “Kazadan sonra oldu. Genelde sessiz kalır, bizi dinler. Kazadan sonra mahallemizden taşındık. Çanakkale’ye yerleştik. Bu annemin fikriydi. Babam da bizim gibi orada doğup büyüdüğü için taşınmak istemese de annem için bu şehirde nefes bile almak zordu. Benim hayatım zaten hep yatılı spor akademilerinde geçti. Kaza olmadan önceki babam olsaydı her maçımı tribünden seyrederdi ama... Ama işte.”

“Olsun.” diyerek parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. “Her maç televizyonun karşısında oğlu için ekrana kilitlendiğini bilmem için onu görmeme gerek yok. Her golünde çok sevindiğini, gururuna gurur kattığını çok iyi biliyorum. Evet, çok büyük bir olay yaşandı ama emin ol baban mutsuz değil Deniz. Bunu seni teselli etmek için söylemiyorum. Baban mutlu çünkü oğlu hem kendinin hem de babasının hayallerini gerçekleştirdi. Gerçekleştirmeye de devam edecek. Yine olsa yine o arabanın önüne atlardı. Bacaklarını kaybedeceğini önceden bilse bile.”

Çünkü gerçek babalar evlatlarına acı vermez, onlar hayallerine kavuşsunlar diye tüm acıları kendileri çekmeye razı olurlardı.

Bunun farkına varmak kalbimi kırıyordu.

Çalan kapının sesi aramıza bomba gibi düşerken oflayarak geri çekildi. Kızaran gözleriyle yüzüme bakmadan ayağa kalkıp kapıya gittiğinde ellerimi kucağımda birleştirerek art arda yutkundum. Böyle bir hikâye aklıma dahi gelmezdi. İçim sanki bin parçaya ayrılmış da o parçalar kalbime batıyor gibi hissediyordum. Çok zordu.

Birkaç saniyenin ardından elinde poşetlerle içeri girdiğinde poşetleri kaldırarak başıyla mutfığı işaret etti. “Sıcak su torbasını hazırlayıp geliyorum. O ıhlamur da artık soğumuştur.”

Konuyu aniden kapatmasına saygı duydum. “Demek bana sıcak su torbası aldın.”

Tebessüm ederek bana doğru yaklaştı. Üzerime eğildiğinde duraksayıp hemen yakınımdaki yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Bakışlarımı gözlerinden başka bir yere çevirmemeye çalışırken yutkunduğumda tebessümünü büyütüp aniden geri çekildi ve bardağı havaya kaldırdı. “İhlamur.” diye fısıldadı. “Soğumuştur.”

Arkasında gözlerini kısarak ona bakan bir Güneş bırakarak mutfağa girdi. Karın ağrım ilk geldiğimiz ana göre daha iyiydi. Battaniyeye daha sıkı sarılarak başımı koltuğa yasladım. Deniz sevgi dolu bir ailede büyümüştü benim aksime. Onun yara aldığı konular çok daha başkaydı. Yaşadığı bütün zorlu süreçlerde yanında olmayı, onunla büyümeyi çok isterdim ama olsun, hayat bizi yıllar sonra bir araya getirmişti.

Böyle olması gerekiyormuş, diyerek kabullenmeye çalışsam da küçük Deniz’in halini düşündükçe işim zorlaşıyordu.

“Senin yanına gelirken kâğıthelva alacaktım.” diye bağırdığımda mutfaktan kafasını uzattı. “Bir dahakine sözüm olsun.” İşaretparmağımı kaldırdım. “Ben sevmiyorum falan deme yoksa evini terk etmek durumunda kalabilirim.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Bana kâğıthelva alman beni çok mutlu eder. Bir parçasını bana verip kalanını sen yiyecek olsan da...”

“Ben öyle mi yapıyorum?”

“Bir parçasını kendime alıp kalanını sana vermeyi tercih ediyorum.” dediğinde dudaklarım titredi. “Hatalı cümleydi. Yorgunluğuma ver.”

Tekrar mutfağa girip dakikalar sonra yanımdaki yerini aldı. Benim için regl çayı sipariş etmişti. Onu hazırlayıp uzatırken kendine de ıhlamur yaptığını gördüm. Sıcak su torbasını da battaniyeyi kaldırarak ayaklarımın altına koydu. Böyle her şeyi onun yapmasıyla kendimi bir an için zahmet veriyor gibi hissetsem de Deniz’in asla böyle şeyler düşünmeyeceğini ve ona asla zahmet vermeyeceğimi hatırladım.

“Bir şeyler izlemek ister misin?” diye sordum. Birkaç saat içinde eve dönmek zorunda olsam da bu sıcak ortamda onunla biraz daha vakit geçirmek istiyordum. Daha fazla konuşmak istemediğinin farkındaydım ve onu zorlamak istemiyordum. “Sevdiğin dizi ya da film varsa seyredebiliriz.”

Bana güvenerek hayatının en önemli dönüm noktasını anlatmıştı. Bu çok değerliydi. Deniz tamamıyla benim için çok değerliydi. Ve ben onunla yol arkadaşı olduğumuzu hissediyordum. Bizim onunla yol arkadaşlığımız küçücük yaşımda başlamıştı. Ayrı kalmıştık, senelerce birbirimizi bile görmemiştik ama kader bizi yeniden buluşturmuştu.

Sanki *artık iyileş* dercesine Deniz’i yeniden hayatıma sokmuştu.

Hemen yanıma uzandığında üzerimdeki örtüyü açarak üzerine biraz da olsa örtmeye çalıştım. Aramızda mesafe yoktu. Başı hemen dibimde koltuğa yaslıyken televizyonu açtı. Televizyonundan interneti açarak arama kısmına izleyeceğimiz şeyin adını yazmaya başladı. O saniyelerde onu izlediğim için ne yazdığını görmemiştim.

İlk bölüme tıklayarak bölümü oynattı. “Uzun Kulak Ailesi.” derken sesimin heyecanlı çıkmasına engel olamadım. “Birlikte mi izleyeceğiz?”

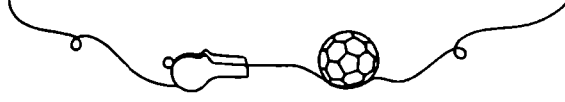
“Hiçbir şey için geç kalmadık.” dediğinde ona karşı oluşan ve gün geçtikçe çoğalan hislerimin hiç de basit olmadıklarının farkına vardım. “Bir sonraki izleyişimizde sıcak çikolatamız da olacak. Şimdilik o çayı bitiriyorsun.”

Başımı heyecanla sallarken açtığı bölüme odaklandım.

Benimle saatlerce çocukken en sevdiğim çizgi filmi izledi.

Hislerimin önüne geçmek, onları ertelemek ya da onlardan kaçmak istemiyordum. Artık tüm bunların küçük bir hoşlantı olmadığının da Deniz’in yalnızca arkadaşım olmadığının da farkındaydım.

Hasar büyüktü ve kalbim artık elden gitmişti. Deniz’e doğru. Ve evet dile getiremesem de devamı da doğrudu.

“İnsanların çıkarları uğruna ne kadar hareket edersen seni o kadar severler, ne zaman ki karşı gelirsın bir o kadar nefret ederler.” Çayından büyük bir yudum alırken önemli nasihatlerini dikkatle dinleyen bana çevirdi bakışlarını. “Diyeceğim o ki, kimse seni yıldırmasın Lara bacım. İnsanların ağzı torba değil ki büzesin. Bırak seni kaybedenler üzülsünler.”

“Çok teşekkür ederim.” diye konuştum ciddiyetle. “Ama beni kaybeden yok Alperen. Kovulmadım.”

Kaşları çatıldı. “Neden baştan söylemiyorsun?”

“E sormadın ki.” diyerek güldüm. “Beni gördüğün andan beri nasihat veriyorsun, farkında mısın acaba?”

“Harbi ne kafa açtın ama Alpingo.” dedi Atlas. “Kızı bir sal.”

“Sana ne oğlum? Lara bacım rahatsız değil benden.” Onu onaylamam için bana baktı. “Değil mi?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Kesinlikle. Sen aramıza girme Ato.” Bakışlarım ikisinin arasında gezindi. “Deniz yok mu?”

Atlas sessiz kalıp telefonu ile ilgilenmeye devam ederken, “Hocayla konuşuyordu.” dedi Alperen. “Gelir on dakikaya.”

Gaziantep deplasmanındaydık.

Otelimiz Galatasaray takımının oteliyle aynıydı ve buraya vardığımızda lobide Alperen’i görmek büyük bir şok yaşamama neden olmuştu. “Sahi sen neden geldin ki Alperen? Bacağını zorlamıyorsun değil mi?”

“Takımımı desteklemeye geldim.” derken sesi pek inandırıcı değildi.

“Sallama.” dedi Atlas alaycı bir tavırla. “Bilmiyoruz sanki kebablar, baklavalar için geldiğini. Sabahtan beri maçtan sonra sıra gecesine gidelim diye tutturuyor Lara.”

“O sıra geceleri senin kafa şişiren gece kulüplerine bin basar Ato.” derken sesi öfkeli çıktı. “Hem buradan Urfa da yakın. Gider geliriz ne var? Utku’m beni kırmaz. Benim ayağım sakat birader, ne istersem yapmak zorundasınız.”

“Bunu sana kim söyledi?”

“Neyi?”

“Sakatsın diye her dediğini yapacağımızı?”

Alperen bozuldu. “Utku’m gelsin, bununla konuşmak istemiyorum.”

“Şimdi *bu* mu olduk Alpingo?”

Alperen omuz silktiğinde gülmeden edemedim. İkisinin atışmaları komik geliyordu. Atlas ne kadar umursamazsa Alperen de o kadar umursuyordu ve ortaya her konuşmada küçük tatlı bir atışma çıkıyordu. “Gideriz değil mi Lara? Gideriz değil mi?”

Son deplasman maçımın en eğlenceli şekilde bitmesini isterdim.

“Bana uyar.” dediğimde gözlerini kocaman açarak gülümsedi. “Deniz ve Eymen de kabul ederse gidelim. Dilara da gelir hem.”

Dilara’nın ismini duymasıyla gözleri daha da parladı. “Sahi Dilara’m nerede?”

“Odada küçük bir işi olduğunu söylemişti. Gelir ama birazdan o da. Yemek yiyeceğiz zaten.”

Tam o sırada asansörden yan yana inip yanımıza yaklaşan Dilara ve Deniz ikilisini gördüm. Dilara her ne dediyse Deniz’in kaşları çatıktı. Endişeyle oturduğum yerden doğrulurken ona herhangi bir şey söylememiş olması için dua ettim.

Yanımıza ulaştıklarında Dilara tekli koltuğa, Alperen’in karşısına geçerken Deniz de hemen yanıma oturmuştu. “Bir sorun mu var?” diye tedirgince sorduğumda ifadesiz bir halde başını iki yana salladı.

“Utku’m sıra gecesine gideceğiz değil mi? Bak Lara da onayladı. Gitmek istiyor yani haberin olsun.”

“Gideriz.” dedi Utku Deniz dalgınca. “Şu maçı üç puan alarak bir atlatalım da.”

Onun bu hali içime bir kurt düşürürken Dilara'yla göz göze geldim. Bana bir şey bilmediğine dair dudak büzerken sorununun ben olmadığımı anladım. "Sen iyi misin?"

Ona doğru eğildiğim için bakışlarını üzerime çevirerek yüzümü inceledi. "İyiyim." dedi. "İzgi'yle konuştuk buraya gelmeden. Dava kısa süre içinde sonuçlanırmış."

Elimi kolunun üzerine yaslayarak başparmağımla kolunu okşadım. "Güzel olacak. Ben inanıyorum." Kendi içimde bazı hisleri kabullendiğimden beri yanında daha fazla heyecanlanmaya başlamıştım.

Derin bir nefes alırken başını geriye doğru yasladı. "İnşallah."

"Sen şimdi bununla moralini bozma. Yarın akşamki maça odaklan tamam mı? O maçtan üç puan almalısınız ki biz de şu meşhur sıra gecesine gidelim."

"Ha sen bayağı bayağı istiyorsun yani?"

Omuz silkerek elimi kolunun üzerinden çektiğimde huzursuzca kaşlarını çattı. "İstiyorum tabii. Eğlenceli olacak ben-
ce. Hem kafamız dağılır. Gaziantep'ten de baklava yemeden dönmeyelim tabii. Daha babaanneme alıp götüreceğim. Söz verdim."

Babaannemden bahsetmemle dudakları yorgun bir ifadeyle iki yana kıvrıldı. "Alırız."

Omzunun üzerinden gelenleri görmemle altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Barış Alper, Abdülkerim ve Icardi'ydi. Deniz baktığım yere dönüp gelenleri gördüğünde boğazını temizleyerek doğruldu. "Selam gençler." diyerek kendini Atlas'ın yanına attı Barış Alper.

"Siz sevgili misiniz gerçekten?" diyerek dan diye sorduğunda tükürüğümde boğulacağımı sandım. Bu takımdaki herkes açık konuşmayı seviyordu herhalde. Merih Demiral sen nasıl sakladın çocuğu da yengeyi de azıcık ders versen iyi olurdu. "Ben o fotoğrafları her zamanki gibi magazin uydurması sanmıştım. Hayırlı olsun Utku'm."

Bir cevap vermesini bekleyerek Deniz'e baktığımda Barış Alper'e yalnızca gülümsemekle yetindi.

Ne?

Alperen, "Mauro." diye bağırdığında irkildim. Adam zaten yanımdaydı ancak nedense bağırmayı tercih etmişti. İkili koltukta sargılı bacağını uzatmış bir halde otururken ellerini iki yanından kulaklarına yasladı. "Aşkın olayım."

Icardi onun bu haline sırtırken yanma ilerleyerek omuzlarını sıktı ve Türkçe, "Kardeşim." dedi.

Alperen, Dilara'ya dönerek onu işaret etti. "Aslında Aşkın Olayım'a layık olan sensin Dilara ama çaktırma şimdi."

Icardi onları anlamaya çalışır gibi bir ifadeyle bakışlarını üzerlerinde gezdirirken güldüm. "Allah çarpsın mükemmel bir adam ya." diyerek Icardi'yi övmeye devam etse de onun pek anladığını düşünmüyordum. "Bizim taraftarlar gibi Aşkın Olayım şarkısını duydukça Icardi duruşuna geçiyorum. Ne yaptın bize be adam? İlk defa böyle oluyoruz."

Deniz de onun bu hallerine gülüyor olsa da Alperen yine kendince kafasında kurup, "Senin yerin ayrı tabii Utku'm benim. Kardan Adam şarkısını artık stadyumumuzda çaldıracağız. Hatta kabul ederlerse direkt şarkıyı anons ederken söyleyeyim. Sol ayağına kurban olurum."

"Sen önce bir rahat durup iyileş." diye konuştu Dilara. "Ne yerinde duruyorsun ne de ağzın duruyor Alperen."

Alperen kaşlarıyla Dilara'yı işaret ederken âşık âşık sırıttı. "Bayılıyor bana. Hiç kıyamıyor."

Barış Alper'e ikinci bir şok geldi. "Siz de mi? Oğlum siz neden haber vermiyorsunuz hiç? Sporun Nabzı'na ziyarete giderdik."

"Herkes ekmeğinde." diye konuştu Eymen. "Ama Alpingo'mun aşkı tek taraflı sarışın."

Icardi hâlâ anlamak istercesine yüzümüze bakarken kalkıp bir fotoğraf çekilesim gelmedi değildi. Atlas durumu fark etmiş olacak ki, "Oğlum konuşurken çeviri yapın lan. Abim anlamıyor."

“Yakında anlar.” dedi Alperen. “Ben ona her şeyi öğreteceğim.”

“Yakında İcardi’yi cuma namazlarında görürüz.” diyen Barış Alper hepimizi güldürdü.

“Mertens’i de alacağım. Ciro bebek şimdiden alışsın Mehmet olmaya.”

“Abi sen direkt takımı al götür istiyorsan.” dedi Eymen ayağa kalkıp. Ona doğru adımlarken İcardi’nin yanında durup kolunu omzuna attı. “İcardi Abimin de bize öğreteceği şeyler var ayrıca.”

Tövbe estağfurullah.

“Hanımcılıktan bahsediyorum, yanlış anlaşılmasın.”

Aynen, inandık.

Sabah antrenmanının ardından yola çıkmışlardı. Şimdi her ne kadar saat geç olsa da hâlâ enerjik görünüyorlardı. Onların yaptıklarını ben yapsaydım muhtemelen yorgunluktan günlerce uyurdum.

Abdülkerim sohbet dönse de geldiğinden beri sessizce telefonunda biriyle mesajlaşıyordu. Türk duvarının yüzü de duvar gibiydi bugün.

Yemek için çağrıldığımızda hep birlikte ilerlemeye başladık, en arkada Deniz’le yavaşça yürüyorduk. “Takımdakiler beraber içeri girdiğimizi gördüklerinde sevgili olduğumuza dair çıkan haberlerin doğru olduğuna inanacaklar, biliyorsun değil mi?”

Etrafı incelerken eşofmanın ceplerine soktuğu ellerini çıkarmadan omuz silkti. “Problem nedir?”

“Yani bu konuya tabii ki problem demiyorum yanlış anlama ama Barış Alper her an dönüp bana yenge diyecek gibi Deniz. Güven vermedi.”

Başını eğip saçlarını karıştırırken sırtıyordu. “Takımda en sevdiğim kardeşlerimden birinin Barış Alper olduğunu sana daha önce söylemiş miydim?”

“Söylememiştin de ne alaka şimdi?” Yemek yiyeceğimiz alana geldiğimizde eliyle önden girmem için işaret verdi. Ye-

min ediyorum hiçbir şey umurunda değildi. Hemen ardından içeri girdiğinde elbette tahmin ettiğim gibi meraklı bakışları üzerimize çektik. İçeride yalnızca bizim ekip ve Galatasaray takımı yoktu. Farklı medya şirketlerinin çalışanlarıyla Okan Hoca ve ekibi de buradaydı. Ayrıca o bize bakarak sırttan Muslera mıydı yoksa ben hayal görmeye mi başlamıştım?

Masalarımız elbette ayrıydı. “Bizim takımla yemek ister misin?”

“Tabii tabii.” dedim büyük bir ciddiyetle. “Hatta istersen ben direkt hocanın yanına geçip oturayım, ne dersin? Çıkan magazin haberlerini konuşur, ardından da oğlundan birkaç transfer haberi koparırım.”

Dudaklarına fermuar çekme işaret yaparak tıptı tıptı masadaki yerine ilerlemeye başladı. Sinirli bakışlarıma bir son vererek ben de bizim masada Yarkın ve Dilara’nın arasına oturdum. “Sen yine de ortalık yerde Utku’yla bu kadar görünme.” dedi Yarkın başını yemeğinden kaldırmadan. “Diğer medya şirketlerinin bu konuyu başka yerlere çektiğini duydum yemekten önce. Utku’yla yaptığımız röportaj videolarına kadar gelmiş konu. Sanırım Utku daha önce bir medya şirketinin yapmak istediği röportajı reddetmiş. Konu uzayacak gibi Lara. Dikkatli olmanı isterim.”

“Ben diyorum da Deniz anlıyor mu acaba.” diyerek ağzımın içinden konuştum. Yarkın duymadığı için gözücuyla bana baksa da tekrar etmeden tebessüm ettim. “Dikkatli olmam gereken bir konu kalmadı gibi Yarkın. Birlikte son maçımız. Yarından itibaren voleybol maçlarında olacağım zaten. Endişelenme. Konu size gelmediği sürece sorun yok.”

Dilara, “Konunun bize gelmesinden korkmuyoruz.” dediğinde Yarkın da onu onayladı. Yarkın’ın da başına taş düştüğümü düşünmeye başlamıştım. “Konunun uzamasıyla seni tekrardan bizim ekibe almamızın zorlaşmasından korkuyoruz. Ayrıca sen bir futbolseversin Lara. İçin içini yiyor da bize söylemiyorsun.”

Doğruydu.

İçimde büyük bir yangın vardı ancak düşünmemeye çalışıyordum. Yoksa ağlardım.

Üstelik Deniz'e hâlâ ve hâlâ söylememiştim. Artık yarın Ziraat'ın voleybol takımıyla fotoğraf çekip ona atardım, öyle öğrenirdi. Aralarında yok olacaktım bir de. Beni görmeleri zor olacak gibi duruyordu. Hepsinin boylarını düşünürsek...

Sıkıntıyla nefes verirken bakışlarım karşımdaki masada oturan adama kaydı. Sessizce yemeğini yiyordu. Takım keyifliydi. Bu keyif geldikleri gibi Antep baklavası ikram edildiği için de olabilirdi tabii, emin olamıyordum. Futbolcuların ne kadar ballı olduklarını bir kez daha konuşmaya gerek duymuyordum. Deniz üzerindeki bakışlarımı hissederek başını kaldırdığında dudaklarını iki yana kıvrırdı. Ben de gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdim.

Yemeğin hemen ardından takım toplantıya giderken biz de yol yorgunluğumuzu atmak için odamıza geçtik. Üzerime pijama takımlarımı giyerek kendimi yatağa attığımda Dilara'nın çoktan uyuduğunu gördüm. Başını yastığa koyar koymaz uyuyan insanlar gerçekmiş. Kışkandım.

Şimdi benim bin türlü düşünceyi saatlerce kafamda döndürüp en sonunda uyuyakalma şovumu seyredin bir de...

Bu işkenceyi artırmak istercesine karanlığı telefonumun ekranıyla aydınlattım. En popüler futbol magazini sayfasının bizim fotoğraflarını paylaştığı gönderiye tıklayarak yorumlara girdim. "Kafayı yormam, sonuna bakmam, ben adam olmam." diyen Serdar Ortaç... Seni çok iyi anladığım dakikalardayım.

İlk yorum elbette şaşırtmamıştı: *Şuraya yazıyorum bu ilişki uzun sürmez. Kızın işi de belli zaten. Utku'muzu kafesleyerek yükselmeye çalışacak aklınca. Yemezler ablam.*

Yemesinler ablam.

Bunlardan şeyin haberi var mıydı?

Benim.

Likelamıyorum ve anlayış göstereceğinizi düşünüyorum. Mide özsuyum ağzıma gelmedi diyemem. Utku'm gerçekten mi?

Bir mide bulandırmadığımız kalmıştı, o da olmuştu, çok şükür. Alt tarafı sarılıyoruz yahu senin miden neden şimdi ortama giriş yaptı ki?

Yakışmadı Utku, kalbime hançer saplandı, Utku'muzu da kaybettik, olmamışlar gibi yorumları kaydırarak bizim için bir temennisi olan yorumda durdum.

Yeni tanıştıkları belli oluyo. İki ay bile sürmez, atın fava bekleyin. Çocukluğumuzdan beri birbirimizi aradığımızı duysa muhtemelen çat diye bayılacaktı.

Üstelik sevgili değildik ve böyle kötü temennilere takılmıyordum. Beddua sahibine aittir, diyerek ağlamaya başlamazsam eğer sorun değildi. Hiç tanımadığım insanlardan, hiç tanımamalarına rağmen hakkımda böyle kötü yorumlar almak beni incitiyordu. Midem her yorumun başında düğüm düğüm olurken telefonun ekranını kapatarak dizlerimi kendime doğru çektim.

Göz önünde olmak kesinlikle bana göre değildi. Yalnızca işimi yapmak istiyordum. Ancak bundan sonra bu mümkün değildi. Ekibim değişmeseydi bile maç esnasında tribünlerde olduğumda konuşulacaktım. Yarınki maçta tribünlerdeki fotoğraflarımın da *yenge maçta* diyerek paylaşılacağını biliyordum.

Kapıdan gelen tıkırtılarla irkilerek doğrulduğumda Dilara'ya baktım. Mışıl mışıl uyumaya devam ediyordu. Birkaç tıkırtı daha duymamla telefonumu elime alarak ayağa kalktım. Sırf Utku Deniz'le haberlerim çıktı diye ondan uzak durmam için beni kaçırmaya gelmiş olamazlardı, değil mi?

Yüzümü buruşturdum. Salak mısın Lara? Saçma sapan yorumlar yüzünden düşündüğün şeye bak. Telefon rehberimden Deniz'i bulup her an arama tuşuna basabilmek için telefonu açık bırakırken kapıya doğru yaklaştım. Sesler azalmaya başladığı için hafiften rahatlamıştım. Ayrıca bir çığlığımla da herkesi buraya toplardım. Bu yüzden kapıyı hızla açtığımda

telefonumu tutan elimi havaya kaldırmış bir vaziyette kalakaldım. Deniz hemen karşımda mahcup bir ifadeyle elinde de bir bardak buharı tüten çayla duruyordu. “Deniz?” diye fısıldayarak ona yaklaştım. Kapıyı kapatmadım ancak aralık bırakacak şekilde örttüm. Dilara uyanmasın diye sessizce konuşmaya devam ettim. “Ne işin var burada, bu saatte?”

Boştaki eliyle ensesini kaşdı. “Kuşlar bana midenin hâlâ geçmediğini fısıldadı.” diyerek elindeki bardağı uzattı. “Şunu getireyim dedim ama elime yüzüme bulaştırıyordum. Yanlış kapıya gitmişim. Telefonumu da odada bırakmışım. Alperen de o bacakla getiremeyeceğine göre...”

Elimle dudaklarımı kapatıp haline gülmeye başladığımda tebessüm ederek başını eğdi. Utanmıştı. Yanaklarını sıkı sıkı sevmeye isteğimin önüne geçemiyordum. “Bana çay getirmek için gece gece bu kadar uğraştığın için teşekkür ederim.” diyerek uzattığı bardağı aldım. “Hissediyor musun bilmiyorum ama en çok ihtiyacımın olduğu anlarda soluğu yanımda alıyorsun.”

Kaşları derinden çatıldı. “Bir şey mi oldu?”

Başımı iki yana sallarken çayın sıcaklığı avuç içimi sarıyordu. Onun bu düşünceli hareketlerinin sıcaklığının kalbimi sarıdığı gibi... “Aslında olmadı ama sanırım ben kendime işkence çektirmeyi seviyorum. Gidip yorumlara baktım. Yine herkes ağzına geleni saymış. İki aya ayrılıyoruz haberin olsun.”

Anlamadığı için güldü. “Ne?”

“Öyle.” diyerek sol omzumu silktim. “Ya iki ay bile sürmezmişiz aslında ama başkaları da iki ay sürmesin diye dua falan ediyorlarmış. Ayrılıyoruz iki aya anlayacağın. Mecbur iki ay daha katlanacaksın bana.”

“Desene az kalmış.” diyerek aynı benim gibi şakaya vurdu. “Tüh, ne yapalım artık? Tam tarih var mıydı bu arada?”

Sırıttım. “Tam tarih veren henüz çıkmamış.”

Çayımdan bir yudum aldığımda dilim yansa da sorun etmedim. “Senin durup dururken şu yorumlara bakmanı durdurma-

mız lazım Güneş. Böyle olmaz biliyorsun değil mi? Bak insanlar konuşur. İnsanlar yalnızca konuşmayı ve hadleri olmayan konular hakkında fikirlerini belirtmeyi bilirler. Karşısındakini üzecek mi üzmeyecek mi diye bakmadan, yazdıklarının o kişiye nasıl etki edeceğini düşünmeden konuşmaya devam ederler. Çünkü artık böyle bir dünyada yaşıyoruz. Önüne gelenin açtığı sosyal medya hesabından onu hiç ilgilendirmeyen şeyler hakkında hakarete ulaşacak kadar sert yorumlar yaptıkları bir dünyadayız. Buna alışmak zorundayız demek istemezdim ama sonu gelmeyeceği için mecburuz.”

“Hayatımda hiçbir vasfı olmayan veya olmayacak insanların hayatım hakkında atıp tutmalarına dayanmak zor. Seni kullanarak yükselmeye çalışacağımı bile söylemişler Deniz, inanabiliyor musun?”

“Eski takımımnda zamanında tek bir pas hatası yüzünden hayatıma, aileme, anneme ne kadar ağır küfürler edildiğini gördüm Güneş. İnanırım. Sana yazılanları durdurmak, böyle hissettirmelerine engel olmak isterdim. Üzgünüm.”

“Üzgün olacak kişiler biz değiliz.” diyerek tebessüm ettim. “Bakma sen bana. Alışkın değilim, ilk defa yaşıyorum ya öyle bakıp bakıp kendimi üzüyorum. Artık yapmayacağım ama. Kim ne diyorsa desin. Beni sen biliyorsun ya, o bana yeter.”

“Seni ben biliyorum.” diye mırıldandı. “Hadi, içeri gir. Çayını iç, sonra da telefona bakmadan uyu. Anlaştık mı?”

Başımı usulca salladım. “Anlaştık.”

“Güzel.” diyerek gülümsedi. Bakışları yeni fark ediyormuş gibi üzerimdeki tavşanlı pijamada gezindi. “Tarzın beklediğimden de güzelmiş. Tavşanlar falan...”

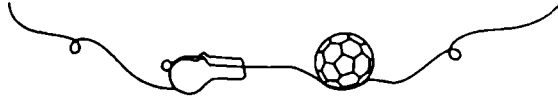
“Civcivlisi de var.” dediğimde altdudağını dişlerinin arasına alarak gülümsedi.

Koridorda sağına ve soluna bakmasının hemen ardından bana bir adım yaklaştı. Kolunu hemen yanımdaki duvara yaslayıp üzerime eğilmesinin ardından yanağımda dudaklarının

baskısını hissettim. Gözlerim bu temasla kapanacak kadar kısılırken derin bir nefes aldım. “Sen kafana hiçbir şeyi takma. Ben senin için her şeyi halledeceğim.”

Dudaklarının teması yanağımda tatlı bir sıcaklık bırakarak uzaklaşırken son bir kez yüzüme bakarak arkamda kalan kapıyı işaret etti. İçeri girince sırtımı kapattığım kapıya yasladım. Kalbim az önce sıkıntıdan kasılırken şimdi heyecandan pır pır atıyordu.

Gizli saklı buluşmalar...

“Şimdi senin bizimle son maçın öyle mi? Üstelik Utku bilmiyor bile. Bilmek hakkı değil mi Lara?”

Dilara’nın dakikalardır tekrar ettiği cümle karşısında derin bir nefes aldım. “Söyleyeceğim. Yalnızca maçtan sonra. Başında yeterince dert var Dilara ve bir de buna üzülecek. Üstelik adım kadar eminim ki gidip konuşmak isteyecek. Bunun olmasını istemiyorum.”

Gözlerini devirdi. “Ne güzel işte. Gitsin konuşsun da seni haksız yere başka bir ekibe göndermelerine engel olsun. Özel hayatma karışamazlar Lara. Üç beş kişi sırf bu yüzden takibi bırakıyorsa da bıraksın. Bu durumu kabul etmene gerçekten sinirleniyorum.”

Oflayarak düşük omuzlarımla sahadaki maçı takip etmeye başladım. İlk yarı çoktan bitmişti ve hâlâ gol atılmamıştı. Deniz’in bana kızacağı düşüncesi canımı her geçen dakika daha fazla sıkıyordu. Üstelik angut Buğra’yla da hâlâ konuşmamıştım. Bir de onunla görülecek hesabımız vardı.

Hem bir şeyleri kabullendiğim yoktu. En az bir saat dil döksem de gelen tepkiler yüzünden kabul ettirememiştim. Elimden daha ne gelirdi ki?

İki gün sonra voleybol antrenmanına gidiyordum. Ekibi-me ve bir düzene oturttuğum hayatıma o kadar alışmıştım ki şimdi bu değişikliğe adapte olmam zor olacaktı. Ayrıca spor magazini sayfalarının hâlâ fotoğrafları konuşması da işimi hiç kolaylaştırmıyordu. Deniz’le sevgili bile olmamamıza rağmen yorumlarda bizi kırk kere ayırmışlardı.

Deniz üzerinden konumumu yükseltmeye çalıştığım iddiaları yetmemiş, sayfaya takipçi kasmak istediğim bile söylenmişti. Her geçen gün yorumlar daha da artıyordu ve bunun bir sonu gelmeyecekti.

İşyerimdeki tepkiler ayrı, yediğim anlamsız linçler ayrı canımı sıkırsa da bunu kimseye yansıtmamaya çalışıyordum. Sırf Deniz’in yanında görüldüğüm için hemcinslerim tarafından saçımın teline kadar eleştirilmeyi hazmetmek zordu. Bazı fan sayfalarının, hesabı açtıkları kişiye karşı fazlasıyla anormal davranışları olduğunu düşünüyordum. Özellikle o kişinin yanında gördükleri herhangi bir dişi sineğe bile...

Hiç normal değildi.

“Utku bu maç formda değil, farkında mısın?”

Sahanın solunda ellerini dizlerine koymuş bir şekilde bekleyen adama döndürdüm bakışlarımı. Dilara’nın da dediği gibi bu maçta pek iyi değildi. Birkaç pas hatasının ardından topla pek bulaşamamıştı. Muhtemelen birazdan oyuncu değişikliğiyle oyundan alınacaktı. Yaşadığı süreci oyununa yansıtmamaya çabalasa da bir yerden sonra olmuyordu. “Farkındayım.”

Gaziantep taraftarının topun Galatasaraylı oyuncunun ayağına gelmesiyle uğuldamaları başlarken küçük bir köşede onlar için ayrılmış olan tribündeki Galatasaray taraftarının sesi de onların uğultularına karışıyordu.

“Valla seninle tribünden Galatasaray’ımın maçını izlemenin keyfi de başkaymış Dilara’m. Ne yapsam? Ben futbolculuğu bırakıp sizin ekibe mi katılsam? Şu üçlü çok güçlü olur yemin ederim.”

“Rica ediyorum iyileş ve sahalara geri dön Alperen.” dedi Dilara maçı dikkatle takip ederken. Alperen’in ona attığı hül-yalı bakışlardan bihaberdi. “Herkes kendi işine baksın.”

Alperen, “Haaa...” diyerek sırtıtmaya başladı. “Sahaya bir an önce dön de buradan seni izlemenin keyfimi çıkarayım diyorsun yani bana. Haklısın. İyileşme sürecimi hızlandırıyorum.”

“Tam olarak nasıl bir hızlandırma bu?” diye sorduğumda Dilara’nın aramızda kollarını dizlerine yaslayarak eğilmesiyle göz göze geldik.

Elini göğsüne vurdu. “O iş bende.”

“Gol geliyor.” diyen Dilara’yla ikimizin de kafası aynı anda sahaya döndü. Eymen ayağındaki topu güzel bir şekilde kontrol ederek kaleye doğru son sürat koşarken hemen çaprazındaki Atlas’a pas verdi. Atlas önündeki iki rakip oyuncunun tam arasından sertçe şut çektiğinde top ağlarla buluştu.

“Gol be!” diye bağırarak ellerini iki yana kaldırdı Alperen. Galatasaray tribünü de aynı onun gibi coşarken takım Atlas’a doğru koştu. Gol sevincinin hemen ardından, diğerlerinden daha geride kalan Deniz tebrik etmek için onun yanına gittiğinde Atlas da geri çevirmeden elini tutarak onun omzuna iki kere vurdu. Bu görüntüyü uzun zaman sonra görmek dudaklarımın iki yana kıvrılmasına neden oldu.

Telefonumdan sosyal medya hesabımızı açarak bana gönderilen gönderiyi paylaşmış, ardından yorumlara hiç bakmadan çıkış yapmıştım. Tahmin ettiğim gibi golden birkaç dakika sonra Deniz kenara alınmıştı. Yedek kulübesine giderken başını eğmiş olmasına içim giderken taraftarlardan gelen alkışın bozuk moraline biraz olsun iyi geldiğini düşünüyordum.

Yedi numara tribünü üzgün...

Maç Atlas’ın tek golüyle sonlanmıştı. Utku Deniz her ne kadar morali bozuk olsa da takım arkadaşlarıyla birlikte taraftarını selamlaya katılmış, ardından içeri giren ilk isim olmuştu.

Bu yaptığım doğru olmayacaktı ancak bu sefer gizli saklı bir şekilde onu görmek için ben de içeri girdim.

Birkaç Galatasaraylı oyuncu röportaj verirken görünmeden arkadan geçtikten sonra bakışlarımla etrafı kolaçan ettim. Soyunma odalarının olduğu koridora girdiğimde sırada Deniz'i görmemle adımlarımı hızlandırdım. Sırtını duvara yaslamış bir halde tek başına yeri seyreliyordu. "Arada olur böyle düşüşler." diyerek yanındaki yerimi aldığımda eğik başını hızlıca kaldırdı.

"Olmamalıydı ama." diyerek başını geriye doğru attı. "Berbat bir oyun sergiledim."

"Her zaman iyi olacaksın diye bir kural yok ki. İnişler de olacak çıkışlar da. Bu hayatın kanunudur bir kere. Hem şu ana kadar her maçında o kadar iyi oynadın ki tek hatanda sana kızacaklarını düşünmüyorum. Bu yüzden sen de kendine kızmamalısın."

Duvara yasladığı başını kaldırmadan bana döndürdüğünde ellerimi arkamda bağlayarak parmak ucumda yükselip indim. "Şu konuşmalarını bir de kendin uygulasan hiçbir sıkıntımız kalmayacak."

Dudak büzdüm. "Hiç de alakası yok da bu arada. Uyguluyorum gayet."

Bir nefes vererek güldü. "Yanıma geldiğinde sıkkın olan canımın neden sıkkın olduğunu bile unutuyorum."

İtirafı karşısında nutkum tutulurken gülümseyerek başımı eğdim. Ne diyeceğimi düşündüğüm sırada aniden doğrularak elimi tuttu ve beni hemen yanımızda bulunan kapıyı açarak soyunma odasına doktu. "Deniz." diyerek etrafa bakındığımda kimsenin olmadığını gördüm. Kalbim küt küt atıyordu. "Ne oluyor?"

Gözlerim kocaman açılmış bir halde ona bakarken kollarını belime sararak beni kendine çekti. Göğsüm göğsüne çarparken ellerimle omuzlarına tutundum. Çoktan bana sımsıkı sarılmış, yüzünü saçlarıma yaslamıştı. "Buna ihtiyacım vardı."

Buna benim de ihtiyacım vardı.

Ellerimi omuzlarında tutmaya bir son vererek boynuna sıkıca sardım. Parmak uçlarımda yükseldiğimde sarılışı sıkılaştı. Yeni duş aldığıının habercisi olan taze kokusu burnuma dolar-ken gülümseyerek gözlerimi kapadım. “Buna ihtiyacım vardı.” diyerek tekrar ettim.

“İçeri biri girerse ve yakalanırsak şeklinde birkaç cümle söylersin diye bekliyordum.” dediğinde gülerek başımı omzuna yasladım. “Bir de gülmeye başladın, öyle mi?”

“Zaten dillerdeyiz.” diye mırıldandım. “Her yerde hakkımızda konuşuyorlar. Bayağı bayağı dillere düştük. Takım arkadaşlarından mı çekineceğim sanki? Eminim hocan bile beni görse şaşırmaz artık.”

“Sosyal medyada açıklama yapmamı ister misin gerçekten? Senin için konuşabilirim.” Burnunu alnımın kenarına sürterken ne sorduğunu algılayamadım. “Hım?”

Hafifçe geri çekilerek gözlerine baktığımda aramızdaki yakınlık karşısında yutkundum. “Ne dedin?”

Halime gülümserken, “Sosyal medyada diyorum, açıklama yapmamı ister misin? Ben yapmayı düşünmüyordum ancak bunu sana sormam gerekiyordu daha en başta.” diye konuştu.

“Gerek yok.” diyerek omuz silktim ve parmak uçlarımda geri indim. “Sen istiyorsan başka tabii.”

“Gerek yok.” dedi aynı benim gibi. “Benlik bir sıkıntı yok.”

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. “Aslında benim sana bir şey söylemem gerekiyor.”

Kaşları merakla kalktığında hâlâ kollarının arasında duruyordum. Tam dudaklarımı aralamıştım ki içeri takım arkadaşının dalmasıyla irkilerek kollarının arasında çıktım. Takım arkadaşı formasını çıkarıp omzuna atmış ve üstü çıplak şekilde soyunma odasına dalmıştı. Bakışları bizim üzerimizde gezinirken Deniz önüme geçti. “Kusura bakma kardeşim.” dediğini duydum içeri giren kişinin. Hemen ardından bir gülme sesi duymamla yanaklarım ısındı. “Boş sanıyordum.”

“Çıkıyorduk zaten.” diyen Deniz birkaç saniye sonrasında sağ elini arkaya -yani bana- uzatarak parmaklarını oynattı. Uzun boyundan dolayı arkadaşını göremiyorken parmak uçlarını tuttum. Parmaklarımız sayesinde beni önüne çektiğinde yine onu görmedim ve odadan ayrıldık. “Bir daha seni soyunma odasına çekmeyeceğim.” diye homurdandığını duydum. “En azından maç sonraları...”

Kıkırdadığımda kısık gözleri üzerime döndü. “Gülmeyeyim mi?” Hem beni maç çıkışı soyunma odasına çekmişti hem de başkaları içeri girdi diye onlara sinirleniyordu.

“Gül.” diyerek parmaklarımı bırakmadan koridorda ilerlemeye devam etti. “Şimdi sen elimi tutarken ikimizi de kameraların önüne atayım, ben de güleceğim.”

Elimi çekeceğim sırada daha sıkı tutmasıyla, “Deniz!” diye cırladım. “Bak senin bu atakların anca sahada rakip takım oyuncularına söker ona göre.”

“Allah Allah.”

“Evet.” dedim kendimden emin bir tonda. “Hemen elimi bırakır mısın lütfen?”

“Bırakamam.”

Koridorun tam başında durduğumuzda ne olursa olsun diyerek, “Ben senden bir şeyi gizledim.” dedim. Kaşları çatılırken devam ettim. “Evet, işten kovulmadım ama...”

“Ama?” diyerek devam etmemi bekledi. İçerideki gürültü kulaklarımıza doluyordu. “Devam et Güneş. Ama?”

Uzatmaya gerek yoktu. “Ama ekibim değişti.”

“Nasıl?”

Alnımın kenarını kaşıdım. “Yani artık voleybol ekibindeyim. Süper Lig ve Galatasaray maçları yerine Efeler Ligi’nde olacağım. Ziraat Bankası takımının...”

Tedirgin bir halde bir tepki vermesini beklemeye başladım. Kaşları önce çatılmış, ardından kalkmış ve tekrar çatılmıştı. Söylediklerimi hazmetmeye çalışırken çok tatlı duruyordu an-

cak bunun şu anki konumuz olmadığını farkındaydım. “Bir şey demeyecek misin Deniz? Bak sana söyleyecektim. Yemin ederim sana söyleyecektim. Yalnızca maçınızın geçmesini bekledim. Moralini bozan insanlardan biri olmak istemiyorum çünkü. Bana kızdın değil mi? Resmen sana yalan söylemiş gibi oldum ama yalan değildi ki. Yalnızca çok kısa bir süre gizledim. Çok mu kızdın? Kendimi affettirebilirim.”

“Bundan sonra erkek voleybol takımı maçlarına gideceksin öyle mi?”

Takıldığı nokta benim düşündüğümünden çok başka olurken birkaç saniye cevap veremedim. “Evet?”

“Bayağı...” diye konuşurken sesi şaşkın çıkmıştı. “Artık hiçbir maçında olmayacaksınız. Erkek voleybol takımının her maçında olacak ve onlarla röportaj yapacaksınız.” Erkek voleybolu olduğunu neden özellikle bastırarak söylüyordu ki? “Bayağı bayağı artık tribünde seni göremeyeceğim. Doğru mu anladım?”

“Şey...” diyerek yüzümü buruşturdum. “Böyle söyleyince biraz garip oluyor ama evet artık maçlarınızda tribünde olmayacağım. Ben de çok üzüldüm ama yapacak bir şey yok. Hem iş bu. Ne verirlerse yapmalıyım, değil mi? Ha futbol ha voleybol ha basketbol...”

Kaşları öyle mi dercesine yukarı kalktı. “Sorun değil yani?”

Yanlış anlaşılma alarmı.

“Elbette sorun.” dedim omuzlarımı düşürerek. “Yalnızca benim için gidip de müdürümle konuşmaman için uğraşıyorum. Bak bu konuyu ben halledeceğim, tamam mı? Şu an çok fazla tepki alıyor ve takipçi kaybediyoruz. Bu da şirketimi olumsuz yönde etkiliyor. Sular biraz durulduktan sonra eski pozisyonuma geri döneceğimi düşünüyorum. Bu süre zarfında da voleybolda olacağım işte.”

Başını iki yana salladı. “Bunu kabul edeceğimi düşündün mü gerçekten Güneş? Ne olduysa benimle magazine düşmeden dolayı oldu. Elbette gidip onlarla konuşacağım. Sen futbo-

lu seviyorsun ve sevdiğin yerden ayrılmaya göz yummayacağım. Unut bunu.”

“Asıl sen bunu unut. Konuşmak falan yok. Ben halledeceğim.”

Kollarını önünde bağladı. “Nasıl halledeceksin? Lütfen anlat, merakla bekliyorum.”

Oflayarak sağa sola bakındım. “İşte... Bir şekilde? Yani...”

“Reddedildi.”

“Daha bir şey söylemedim bile!”

“Ne söylersen söyle reddedeceğim zaten.” dediğinde kaşlarımı çattım. “İki fotoğraf, üç beş insan yüzünden sana bunu yapmalarına izin vermeyeceğim. İstedğin kadar engel ol, bir şekilde ulaşırım. Bu benim işim, sen uğraşma falan diyeceksen eğer dinlerim ancak uygulamam. Ben çoktan senin işine dahil oldum Güneş.” Yüzünü yüzüme doğru eğdi. “Kabul etsen de etmesen de birbirimizin hayatlarının her alanına girdik. Ve sana bir haberim var. Buradan çıkış yok.”

Utku Deniz’in hayatının her alanına giriş yapmak...

Bunu ondan duymanın duygusu daha da başkaydı.

“Peki.” diyerek inadımı bir kenara bıraktım. “Ama böyle de velisine şikâyet etmiş çocuk gibi olacağım. Ya işler daha kötüleşirse?” Sessiz kaldı. “En azından bir süre istedikleri şekilde devam edelim. Ortalık da durulmuş olur. Sonra kiminle ne istiyorsan konuşursun olur mu?” İtiraz edecek gibi olunca başımı sol omzuma eğerek ellerimi birleştirip çenemin altına yasladım. “Lütfen.”

Bakışları yüzümde ve çeneme yasladığım ellerimde gezinirken bakışlarını kaçırdı. “İki haftadan fazla beklemem, haberin olsun.”

“Tamam.” diyerek başımı heyecanla salladım. “Belki ben hallederim bile o zamana.”

“Yalnızca iki hafta.”

“Tamam.” dedim son heceyi uzatarak. “Üstelik Katar’a gideceğim ve ekipten uzaklaşacağım her türlü.”

“O mevzu başka.” diyerek bakışlarını tavana çevirip sabır diledi. “Eğer bu konu yüzünden değilse ona karışma hakkım yok. Sen yine en iyisini bilirsin.”

Sırtımı duvara yasladım. “Yani, güzel bir deneyim olabilir- di ama babaannemi bırakıp da gitmek zor. Henüz netleşmedi.”

Başını omzuna doğru eğdi. “Yani şimdi erkek voleybo- lunda olacaksın sürekli, öyle mi?” diyerek tekrar sorduğunda başımı sallayarak onayladım. Ben neyin derdindeydim, o hâlâ neredeydi...

“Ziraat mı demiştin?” Tekrar başımı salladığımda sesi yine homurdanır gibi çıkmıştı. “Galatasaray daha iyiydi zaten onlardan.”

Geçen sezonun ikincisine bunu demesi...“Efeler Ligi’ni takip mi ediyorsun?” diye sordum ancak etmediğini, söyledik- lerinden de gayet iyi anlamıştım. Ellerini ceplerine atarak iler- lemeye başladığında peşine takıldım. “Bundan sonra edeceğim gibi görünüyor.”

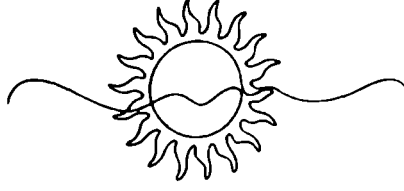
Huysuzlanmıştı ve bunu belli etmekten çekinmiyordu.

Bundan sonraki sürecin ikimiz için de zor olacağının far- kında olsam da yol arkadaşım o olduğundan içimde en ufak bir korku kırıntısı dahi yoktu.

Ona her şeyi söylemek içimi fazlasıyla rahatlamıştı. Fark etmesem de ondan bir şeyler gizliyor olmak canımı aşırı sık- mıştı. Deniz her ne kadar kızmadım dese de ondan gizlediğim için bozulduğunun farkındaydım. Yine de gönlünü almamın nedense kolay olacağını düşünüyordum.

Bundan sonra benim için yeni bir serüven, yeni bir yol baş- lıyordu.

Hem de en engebelisinden.

bölüm

ON BEŞ

“*Ö*ğlum harbi mi?”
Utku Deniz gözlerini devirirken ofladı. “Yok şaka yapıyorum Alpingo.”

“Yalnız abi.” diyerek dakikalar sonra ilk kez konuştu Eymen. “Voleybolcu erkeklere de kızlar bir ayrı âşıkmiş diye duydum. Ee, Lara’nın gittiği takımın kadro da belli...”

Alperen kolunun altında bulunan yastığı sertçe Eymen’in kafasına fırlattı. “Lan niye yangına körükle gidiyorsun? Ayrıca sen nereden biliyorsun Ziraat’ın erkeklerini falan? Dilara’m bilmiyordur inşallah.”

“Biraz sosyal medyada gezinirsen sen de öğrenebilirsin abi. Hani dijital çağda yaşıyoruz ya. Dilara’nın da haberi vardır. Malum spor medyası şirketi hani.”

Alperen düşünceli bir tonda konuştu. “Harbi mi lan?”

“Burada endişe etmesi gereken sen değilsin, korkma. Lara’yı Ankara’ya yolluyoruz. Birebir içlerine yani. Sağdan soldan iki metre erkekler fişkıracak.”

Utku Deniz zaten farkında olduğu ve öğrendiğinden beri sürekli olarak kafasında döndürdüğü konuyu arkadaşından duy-

duğunda bozularak kaşlarını çattı. “Öyleyse ne olmuş?” Sesi huysuzlanmış bir çocuk gibi çıkarken Alperen ve Eymen gülmek için dudaklarını birbirine bastırdılar.

“Ne olacak abi? Öyle söyleyesim geldi. Sonuçta Lara’yla aranızda bir şey yok diye biliyoruz. Bir sıkıntı olmaz o yüzden...”

“Utku’m sadece arkadaşız modundan çıkalı çok oldu kardeşim.” dedi Alperen keyifle. “Lara bacıma direkt olarak yenge demiyorsam hâlâ birbirlerine karşı bir şeyleri itiraf edememiş olmalarından dolayı. Yoksa Boşnak böreğime baksak yarın nikâh şahidi olarak düğünlerine giderim.”

Eymen gülüşünü bu sefer tutamazken ima dolu bir sırıtmayla hemen yanında oturan Utku’nun sol omzunu sıktı. “Yakışır Boşnak böreğime. On numara yenge valla helal olsun Utku’m. Lara’dan iyisini mi bulacaktın zaten?”

“Herhalde.” dedi Alperen büyük bir ciddiyetle. “Kardeşim diye demiyorum ama Lara on numara kadındır evvel Allah. Dilara’mdan sonra tabii ki. Artık çift buluşmalarına çıkarız Utku’m. Duam belli, duyan belli.”

“Bir tarafta sevdiği kadından yüz bulamayan umutsuz âşık var ki bu sen oluyorsun. Diğer tarafta yüz bulsa da hâlâ birbirlerine karşı bir şeyleri itiraf edememiş bir çift var ki bu Utku’yla Lara oluyor. Ve sen dörtlü buluşmadan söz ediyorsun abi. Gerçekten mi? Uyan, geldik.”

“Birader sen şimdi neden en önemli pozisyonun ortasında kaldırılan ofsayt bayrağı gibi parazit yapıyorsun?”

Eymen ellerini teslim olur gibi iki yana kaldırdı. “Ben yalnızca gerçekleri söyledim. Yalan mı Utku’m sen söyle.”

Onlar kendi aralarında bir laf dalaşına girseler de Utku Deniz’in konuşulanları dinlediği söylenemezdi. Dirseğini koltuğun kenarına yaslamış parmaklarıyla çenesini kaşırken düşünceli gözleri yerdeydi. Yaklaşık on beş dakika sonra Alperen’in ısrarıyla sıra gecesi yapılan bir restorana gideceklerdi. Takım çoktan dönüş uçağına binerek İstanbul’a gitmek

üzere yola çıkmıştı. Ona kalsa dönerdi ancak Lara Güneş'in gözlerinde gerçekten istediğini gördüğünde bu fikri tamamen yok olmuştu bile.

Maçtaki performansı nedeniyle bozuk olan morali, Lara'nın iş mevzuusuyla daha da bozulmuştu. Kendisinin yüzünden haksız yere farklı bir ekibe gönderilmesini kabullenemiyordu. Artık maç esnasında tribüne baktığında onu orada göremeyecek olması da elbette olanlara karşı nefretini artırıyordu.

Alışmıştı.

Yeşil sahaya adım attığı andan itibaren onun tribünlerde kendisini izliyor oluşuna, iyi de oynasa kötü de oynasa gurur dolu gözlerinin kendisine odaklandığını görmeye alışmıştı. Artık dönüp bakmayı alışkanlık haline getirdiği tribünün o koltuğu ya boş olacaktı ya da yerinde başkası oturacaktı. Farkında değildi ancak Güneş'ten beri Utku Deniz'in sahalara adım attığında bakışları ilk olarak onun olduğu tribüne çevriliyordu.

“Utku'm sen şimdi Lara fotoğraflar yüzünden sevdiği işinden oldu diye mi üzülüyorsun, yoksa voleybolcu erkekler yüzünden mi? Hani söyle de şekilli cümlelerimizi ona göre kuralım kardeşim.”

Utku Deniz bir cevap vermediğinde bu sefer konuşması adına onu kışkırtan Eymen oldu. “Yalnız Lara artık sürekli onların maçlarında ve antrenmanlarında olacak. Belki bizimle olduğu gibi onlarla da iyi anlaşır. Ankara gecelerine akarlar hep birlikte. Kim bilir? Lara bilir. Röportajları katmıyorum bile.”

Yerdeki bakışları sertleşirken ters ters Eymen'e baktı Utku Deniz. “Oğlum siz kardeş misiniz düşman mı?”

“Sen de konuş o zaman kardeşim.” dedi Alperen son hecesini uzatarak. “Kendine itiraf ettiğin o hisleri artık Lara'ya da itiraf etmen için uğraşıyoruz. Bak kız gidiyor. Hem de Ankara'ya... Hop bir bakmışsın uçtu yani Utku'm.”

“Temelli gitmiyor ya.” diye homurdandı kendi kendine. “Sürekli Ankara'da da olmayacak. Ara sıra gider. Babaannesi

hasta hem. Güneş onu günlerce görmemezlik yapamaz. Saçma sapan konuşuyorsunuz başımda. Kızın işi bu.”

“Biz de aksini söylemedik ki kardeşim. Yalnızca işinin çok yakışıklı olacağından bahsettik.”

Utku Deniz bir kez daha oflarken çenesini sıvazladı. “Bize ne oğlum bundan?”

“Lara’ya da mı ne acaba? Yoksa sadece bize mi?”

“Eymen.”

Eymen dudaklarına hayali bir fermuarı çeker gibi yaptı. “Ben demiyorum Utku’m. Sosyal medya diyor.”

“Kardeşim bizi sosyal medya yaktı zaten.” Utku dirseklerini bacaklarına yaslayarak başını eğdi. “Yok, bu böyle olmaz. İki haftanın bittiği günün akşamı Sporun Nabızı’nın kapısındaayım. Böyle iş mi olur? Ankara bir de...” Utku Deniz kendi kendine konuşmaya devam ederken kendisine sırtıtarak bakan ikiliden habersizdi. “Ankara soğuk olur.”

“Sporcuları sıcak diyorlar.”

Utku Deniz başını aniden kaldırırken çenesini oynattı. “Sıcaklatacağım seni ben.” Açık teni öfkeden kızardı. “Biz aynı takımdayız Eymen. Üzerime üzerime atak yapma kardeşim.”

Eymen ellerini iki yanından havaya kaldırdı. “Bu konuda yengemin tarafında olmayı tercih ediyorum. Ne yani, Lara kankim Ankara’da dunsun da sıcak voleybol erkekleri tarafından üşümesi geçirilmesin mi? Bu durumu hiç etik buluyor musunuz?”

“Tamam lan.” diyerek susturdu Alperen onu. “Görmüyor musun Boşnak böreğim öfkesinden kıymalıdan domatesliye döndü. Gitme adamın üzerine bu kadar. Ayrıca siz Lara bacıma bir güvensenize. Bir güvenin. Sevmez o öyle voleybol falan.”

“Antrenman yaparak sevebilir ama.” dedi Eymen. “Artık antrenmanları kiminle yapar bilemem de.”

“Lan.” diye bağırdı Alperen hâlâ inatla Utku’yu kızdırmaya çalışan Eymen’e işaretparmağını sallarken. “Bu adamı Ankara’ya transfer ettireceksin şimdi.”

“Abartma abi.” Alayla gülse de tedirginlikle Utku Deniz’i inceledi. “Yapmazsın değil mi?”

“Saçmalamayın.” Utku Deniz sıcakladığını hissederek tişörtünün yakasını çekiştirdi. “Güneş’in yanında da böyle saçma sapan konuşmayın sakın.”

“Asla.” dedi Eymen. “Lara’nın nedense Ankara’yı çok seveceğini hissettim. Hiç, öyle genel.”

“Ulan Eymen.” dedi Alperen son heceyi uzatıp bağırırken. “Senin içinden ne biçim yılan çıktı kıvırcık. Korktum Allah çarpsın.”

Utku Deniz dişlerinin arasından, “İlk deplasman maçında takım otobüsü seni unutursa şaşırma kardeşim.” dediğinde Eymen ona uzaktan bir öpücük attı.

Alperen, diğer ikisi atışmaya devam ederken telefonundan Eymen’in dediği gibi sosyal medyaya giriş yaptı. Çok aktif olan ya da hesaplarında gezinen bir adam değildi. Twitter’a girerek sayfayı kaydırmaya devam ederken karşısına çıkan tweet ile önce duraksadı, ardından kahkaha atmaya başladı. “Bu ne lan?”

“Abi sosyal medyaya gir dedim ama şimdi senin yaştan falan da belli... Vine’a girmedim umarım. O eskide kaldı artık. TikTok’a giriş yapsaydın.”

Alperen ona en kötücül bakışlarını fırlattı. “Sana buradan bir uçarım kırk yaş yaşlanırsın.” Telefon ekranındaki fotoğrafı iki arkadaşına çevirdiğinde Utku Deniz daha uzakta olduğundan masanın üzerinden eğilerek fotoğrafa baktı. “Ne var bunda Alpingo?”

Utku Deniz’in bir fotoğrafıydı. Yüzü kameraya dönüktü ancak bakışları hemen karşısında oturan Abdülkerim’in üzerindeydi ve sırtıyordu. Abdülkerim ise saçları açık, arkası dönük duruyordu.

“Fotoğrafta bir şey yok.” dedi Alperen kahkahasına devam ederken. Fotoğraftan çıkarak üzerine yazılan yazıyı gösterdi. “Fotoğrafla birlikte yazılan yazıya bakın.”

Utku Deniz'in karşısında oturan kızın kim olduğunu bilen var mı? Deniz nasıl da güzel bakıyor görüyor musunuz? Bakmasın kimseye, ağlayacağım.

“Bu gece de senin için yakıyoruz Abdü’ m.” dedi Eymen de sesli bir şekilde gülerken.

Utku Deniz de başını iki yana sallayarak oturduğu yerde geriye yaslandı. “Lara da sanabilirlerdi o açıdan düşünelim.”

“Şimdi Allah var. Lara bacımın saçlarıyla Abdü’ mün saçları yarışır.”

Utku Deniz aklına düşen saçlarla derin bir nefes alırken konuştu. “Kıyaslanamaz bile.”

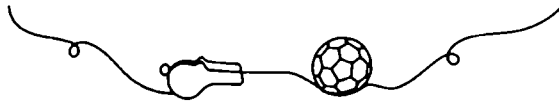
“Utku evin yanıyor.”

Utku Deniz, “Ben ikinizi yakacağım az sonra.” dedi yeniden dişlerini sıkarken. Bu gece arkadaşları hiç olmadığı kadar onunla uğraşıyordu. Lara Güneş’in iş olayına zaten sinirliiyken bir de aklına soktukları saçma sapan fikirlerle içinde bir ateşin harlandığını hissediyordu.

Tam o sırada içeri Lara’nın girmesiyle üçü de suspus olurken Lara konuşulnlardan habersiz yanlarına geldi. “Siz iyi misiniz?”

Utku Deniz arkadaşlarına uyarırcasına bakıp naif sesin sahibine döndü. Dakikaların ardından ilk kez içtenlikle gülümsedi. “Hiç olmadığımız kadar.”

Öfkeden dolayı kızarmış yüzünden elbette haberi yoktu.

Deniz’i otelde kıpkırmızı görmem panikletse de defalarca kez iyi olduğunu söyleyince rahatlamıştım. Onu ilk kez o kadar kızarmış ve gergin görmüştüm. Sorunun ne olduğunu sorsam da söylememişti, bu yüzden ısrar etmeyi bırakmıştım.

Arkadaşlarına karşı olan gerginliği de oldukça belliydi.

“Yerde mi oturacağız?”

“Sıra gecesinde yüksek bar tabureleri mi bekliyordun Ato?”

Alperen’in cevabıyla birlikte yüzü buruşan Atlas el mahkûm yere oturduğunda hepimiz bizim için hazırlanmış olan yer masasının etrafına dizildik. Deniz’in yanına oturup bağdaş kurduğumda Atlas’ın aksine oldukça mutlu hissetmeye başladım. Samimi bir ortam mevcuttu. Çalışanlar elbette bizim profesyonelleri tanıdığı için en güzel yeri bize ayırıp geldiğimiz andan itibaren etrafımızı kuşatmışlardı. Masaya başta içliköfte olmak üzere ana yemekten önce yiyeceklerimiz gelirken dudaklarımı yalayarak içliköfteye uzandım.

Acıkmıştım.

Yanımdan küçük bir gülüş sesinin yükseldiğini duymamla içliköfteyi tabağıma bırakıp ona döndüm. Bu halime gülen Deniz’di. “Acıktım ne yapayım?” derken tatlı bir şekilde gü-lümsedim. “Sen de ister misin?”

Bir parçasını kesip ağızma attığım içliköfteleme uzandı. “İsterim.”

“İstanbul’da böyle bir mekân bulmam lazım.” diyen Alperen ondan bakışlarımı kaçırmamı sağladı. “Her gece sıra gecesine gideceğim. Şu ortama bakın...” Nemrudun Kızı’nın nakarat kısmı geldiğinde Dilara’ya baktı. “Ocağım söndü, nasıl beladır.” Dilara etrafta gezdirdiği bakışlarının ardından gözü-cuyla ona baktı. “Bıraktı gitti bu ne devrandır?”

Alperen gözlerini kapatıp elini de havaya kaldırarak türkü-ye yüksek sesle eşlik etmeye başladığında Dilara’nın dudakla-rında saniyelik bir tebessüm yakaladım.

Alperen’den köşe bucak kaçan kız, onun için söylediği tür-küye mi tebessüm etmişti, yoksa ben yorgunluktan artık halü-sinasyon mu görmeye başlıyordum?

Masa dakikalar içerisinde tamamen donatılırken elbette herkesin gözdesi kebab olmuştu. Deniz hem konuşup hem de benim için bir dürüm hazırlarken annesini bekleyen küçük bir

çocuk gibi durup öylece bana yemeğimi hazırlamasını bekle-dim. “Bizimkini zor tutarız bu gece.” diye konuştu kulağıma doğru. “Gaza geldi. O bacağıyla kalkıp davulun üzerine çıkmaz inşallah.” Evet, ilgisi o kadar hoşuma gidiyordu ki mutluluktan midemdeki kıpırdanmaları hissediyordum. Hazırladığı dürümü önüme bırakıp bakışlarını üzerime çevirdi. “Başla bakalım.”

“Öyle bir şey yaparsa Alperen’i Galatasaray taraftarının ga-zabından kimse koruyamaz.”

Teşekkür ederek bana hazırladığı dürümü yemeye baş-ladığımda şans eseri bakışlarım Atlas’la kesişti. Etrafa attığı değişik ve rahatsız olmuş bakışları, bu kez ben ve Deniz’in üzerindeydi. Lokma ağzımda büyürken dürümü tabağıma geri bırakarak telefonumu elime aldım.

Lara Güneş: Siz dönmeden konuşmamız gerekiyor.

Baş başa ve önemli Atlas.

Mesajları yollayıp tekrar ona baktığımda telefonunu işaret ettim. Masanın üzerindeki telefonunu açıp attığım iki mesajı okumasının ardından bana dönerek başını salladı. Onunla artık Deniz konusunu detaylı konuşmamın zamanı gelmişti. Derdi neydi? Benim Deniz’le yakın olmam onu neden rahatsız edi-yordu? Çok saçmaydı ve bu saçmalığın bir an önce sonlanması gerekiyordu.

Bakır bardaktaki ayrandan bir yudum alarak ağzımdaki lok-mayı yuttum. Türküler ve önümüze getirilen onlarca porsiyon kebab, şüphesiz en çok Alperen’i mutlu etmişti. Eymen halin-den memnun bir şekilde kebabını yerken Atlas her ne kadar somurtsa da acıkmış olmalı ki sessizce önündekileri yemeye başlamıştı.

Benim için bir dürüm hazırlamış olsa da kendi için herhangi bir harekette bulunmayan Deniz’e döndüm. “Yesene.” Morali hâlâ bozuktu. Canın sıkkın olduğunda iştahının kesildiğini fark etmiştim geçtiğimiz süreçte. “Gerçekten iyi hissetmiyorsan otele dönebiliriz Deniz. Kendini burada kalmaya zorlama.”

“İyiyim.” dedi Deniz bu gece belki de yüzüncü kez. Defalarca iyi olduğunu söylese de olmadığı her halinden belliydi. Yalnızca öyleymiş gibi görünüyordu. Oldukça aşına olduğum bir durumdu. “Daha çiğköfte şovu başlamadı. Nereye gidiyoruz?”

Eymen’in ona seslenmesiyle birlikte yalnızca gülümsemekle yetindim. Ciddi bir ifadeyle arkadaşını dinlerken bakışlarım profilinde takılı kaldı. Belirgin elmacıkkemikleri ve çenesi... Dolgun dudakları iki yana kıvrıldığında yutkundum. Bir manzaradan habersiz duruşun...

Yedi numara tribünü ayağa.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Alperen’in en eğlendiği an geldi. Söylenen türküyle birlikte yanımızda çiğköfte yapılırken adam uzanıp elleriyle yaptığı çiğköftesini Alperen’e yedirdi. Başta memnuniyetle ağzındaki çiğköfteyi çiğneyen Alperen gülümsüyor olsa da acıyı hissettiği an gülüşü soldu. Dilara’ya kısa bir bakış atıp her şey yolunda imajı verse de öksürmemek için direniyordu. Dilara onun için bir bardak ayrıntı uzatırken, “Gerek yoktu ama ellerinle uzattığın için içeceğim.” diyerek ayrıntı aldı Alperen.

Sözlerinin aksine bir bardak ayrıntı kafasına dikerken Dilara gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. “İyi misin sen?”

“Gayet iyiyim.” Hafifçe boğazını temizledi. “Neden kötü olayım? Yananı görür Allah. Benim için acı değildi elbette ama siz yine de dikkat edin.”

“Ben de istiyorum.” diye seslendim. “Acı yemeyi severim.”

Masamıza her birimiz için az önce yapılan çiğköfteler servis edildiğinde Deniz yine benden önce davranarak bir marula çiğköfte sardı ve dudaklarıma uzattı. Masadaki bakışların üzerimize döndüğünü hissetsem de uzattığı çiğköfteyi ısırdım. Deniz geri kalanını ağzına atmıştı.

“Vay arkadaş, romantikliğe bak.” diyen Eymen’e Deniz öyle bir baktı ki Eymen ayağa kalkarak halay çekenlerin yanına doğru ilerlemeye başladı.

Ağzıma yayılan acı tada odaklanmışken onun ne dediğini pek duyamamıştım açıkçası. Alperen haklıydı. Öyle bir acısı vardı ki ayranıma uzandım. “Acı yemeyi severim.” diyerek beni taklit eden Deniz’e kötü kötü baktığımda sııttı. Onun yüzü çiğköfteyi yese de sabitti.

“Sen çiğnemedin daha ondan acı gelmiyor.” diye homurdandım. “Acı öyle bir acı ki sıcak bastı bütün vücuduma.”

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirerek önce saçlarımı ardından yüzümü inceledi. “Geçirebilirim.” diye mırıldandı. “Sıcaklamayı yani.”

Ağzımın içindeki acı tat bir an için yok olurken bu sefer vücudumu sarmıştı tuhaf bir sıcaklık. Sertçe yutkundüğümde kaşlarımı kaldırdım. “Nasıl olacakmış o?”

Bakışlarına daha önce görmediğim bir ifade yerleşti. İkimiz arasındaki hava bir anda değişirken sertçe yutkunan bu sefer o oldu. Bakışları usulca dudaklarıma düştüğünde dudaklarımı istemsizce yaladım.

Sorum aramızda buhar olup uçarken aslında neyden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Yalnızca dile getirmek zordu. Üstelik... İma ettiği şey gerçekleştiğinde gerçekten serinleyeceğimizi falan mı düşünüyordu?

Cevabı tam aksiydi oysaki.

Bakışlarını dudaklarımdan çekmeden küçük ama anlam dolu bir gülümseme yerleştirdi dudaklarına. Tam cevap vermek için dudaklarını araladığı sırada Alperen’in hemen yakınımda olması ve bağırarak Urfa türküsü çığırmaya başlaması, aramızdaki elektriklenmeyi saniyesinde kesti. Alperen kapatılman için kampanya başlatmaya zorluyorsun beni. Galatasaray takımı oyuncularının bana karşı bir garazleri olduğunu düşünecektim artık.

“Gönlümün gözü çıksın.” derken yeniden Dilara’ya bakarak söylemeye devam ediyordu. “Sevmeseydim ezelden, vay.”

“Ulan Alpingo ben senin gönlünü çıkaracağım yerinden.” diyen bir homurdanma duydum hemen yanımdan.

“Çiğköfte yiyeyim ben.” dedim az önce aramızda kıvılcımlanan elektriği kenara atmaya çalışarak. “Yiyeyim evet. Acı acı.”

Büyük bir parçayı ağzıma atarak üzerimde tuttuğu bakışlarını görmemeye çalıştım. Tüm ayarlarımı bozuyordu. Bir şeyleri kabul ettiğimden beri ondan etkileniyor olduğumu saklamak daha zor geliyordu. Ve Deniz bu konuda bana hiç de yardımcı olmuyordu.

Dakikalar sonra Atlas’la konuşmak için mekândan ayrıldığımızda Deniz bir şey söylememişti ancak bakışlarını derin bir ifadeyle yüzümde gezdirmişti. Bu, ihtiyacın olduğunda burada olacağım demekti. Belki değildi ancak ben öyle kabul etmiştim.

“Sorun ne?” derken sırtını duvara yasladı. Asıl sorunun kendisinde olduğunu fark etmemesine üzölmeli miydim? “Şu türkülerden kafam şişti Lara. Bir an önce otele dönmek istiyorum.”

Ellerimi Deniz’in verdiği hırkanın cebine sokarak tam karşısında dikilmeye devam ettim. Hırkasına sinen kokusuyla mayışmamak için direndim. “Bu soruyu benim sormam gerekiyor Atlas. Sorun ne?”

Kaşlarını kaldırdı. “Bir sorunum yok.”

“O yüzden mi uzun bir süredir Deniz’le gerekmedikçe konuşmuyorsunuz? Ben ne zaman onunla yakınlaştısam ters bakışlarını üzerimize yöneltmen var bir de tabii. Gerçekten sorun yokmuş gibi davranmaya devam mı edeceksin?”

Umursamazca omuz silkmesi sinirlerimi tepeme çıkardı. “Bu onunla benim aramda.”

“O zaman bana yansıtmamalısın.” derken sakın olmaya çalıştım. Karşısında küçük bir çocuk varmış gibi davranması sinirlerimi bozmaya başladı. “Sen benim arkadaşısın Atlas

ve neden böyle davrandığını bilmek istiyorum. Onunla aranda olan bir mesele olabilir ancak o mesele beni de içeriyor.”

Bir süre sessiz kaldığında sabırla konuşmasını bekledim. “Utku’yla sevgili misiniz?”

Pekâlâ, bir şeyler açıklar diye bekliyordum ancak o tüm sorularımı es geçerek alakasız bir soru sordu. “Hayır.” dedim net bir şekilde. “Ama öyle de olabilirdi.” diye ekledim.

“Öyle de olabilir mi yoksa olabiliriz mi Lara?”

“Her ikisi de.” diyerek ilk olarak ona itiraf ettim. “Ondan hoşlanıyorum.” İtirafım ikimizin arasına bomba gibi düşerken her ne kadar kısık sesle konuşuyor olsam da sanki sesim koca sokakta bile yankı bulmuş gibi hissediyordum. “Belki de daha ilerisi.”

“Bunun zaten farkındaydım ama duymam gerekiyordu.”

“Senden bir şey gizlemiyorum Atlas. Bana en başında sor-saydın böyle bir cevap alamazdın çünkü ben daha kendime bile itiraf edemediğim hislerle savaşıyordum. Şu an kendi içimde kabullendiğim gibi sana da söyledim çünkü tekrar söylüyorum senden gizlediğim bir şey yok. Ancak senin var. Deniz’le neden aran kötü? Neden bizi gördüğünde bozuluyorsun? Bunların cevaplarına ihtiyacım var yoksa...”

“Yoksa ne?” diyerek doğruldu. Kaşları öfkeyle çatılırken sesi az öncekine nazaran yükseldi. “İkimizin arasında kalırsın ve onu seçersin. Bunu mu demek istiyorsun?”

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. “Elbette hayır! Ben öyle biri miyim Atlas?” Omuzlarım hayal kırıklığıyla düştü. “Ne yani? Deniz’den hoşlanıyorum ve aranız da kötü diye seni geri plana atacağıma ya da hayatımdan çıkaracağıma mı inandın? Dostluğumuzun bu kadar basit olmadığını düşünüyordum.” “Bir şey düşündüğüm yok.” derken kaşlarını çatarak elini ensesine bastırdı. “Yoksa dedin.”

“Yoksa Deniz’i de çağıracağımı ve bir şeyler hallolana kadar durmayacağımı söyleyecektim Atlas. Benim yüzümden

aranızın bozulduğunun farkındayım. Benimle alakası olmasa bile ikiniz arasında orta yolu bulmaya çalışırdım çünkü sen benim dostumsun. O ise hoşlandığım adam.” Başımı iki yana sallarken gelen ağlama isteğimi bastırdım. “Beni hayal kırıklığına uğrattın. Pek çok kez senin tarafından böyle hissettirilsem de bu en üzücü olanıydı. Deniz asla senin hakkında bana kötü bir imada bulunmadı. O da bir taraf seçmemi istemezdi.”

“Pek çok kez benim tarafımdan hayal kırıklığına mı uğradın?”

Tebessüm ettim. “En çok ihtiyacımın olduğu zamanlarda dostum dediğim insana ulaşamadığım ya da ulaşısam da umursanmadığım anlarda evet. Sorun değil. Bunlar için sana kızgın ya da kırgın değilim. Kimsenin beni ya da derterimi yük edinmesini istemiyorum. Yalnızca bir kez olsun nasıl olduğumu sormanı isterdim.”

“Lara...”

Artık farkındaydım. Her zaman kimsenin benimle ilgilenme ya da yaşadığım kötü dönemlerde yanımda olma zorunluluğu olmadığını düşünsem de bir kişiye dost diyorsam bu durumlar onun için zorunluluk olmamalıydı. İçinden gelmeliydi. Gelmiyorsa da dostum dememeliydim. Çok uzun zamandır bana bir nasılsın demeyi çok gören insanları alttan alıyor, kalbim kırılmasına rağmen hep geri plana attığım kişi yine kendim oluyordum.

Henüz fark ettiğim ve kalbimi kıran o cümleyi dudaklarımdan serbest bıraktım. “Sana dostumsun diyorum ama belli ki bu hep tek taraflıydı.”

Yüzündeki ifade sarsılırken bunu reddetmek adına dudaklarına araladı ancak dolan gözlerimle başımı iki yana salladım. “Sorun Deniz mi? Sorun neden o peki Atlas? Tanıştığım andan itibaren hep yanımda olduğu için mi? Ben ağzımı bile açmadan beni anladığı, çok önemli işleri olsa bile soluğu yanımda aldığı için mi? Yoksa biraz olsun iyi hissetmem için elinden gelen her

şeyi yaptığı için mi? Deniz benim için bunları yapan bir adam olduğu için mi onu bir sorun olarak görüyorsun?”

“Hayır.” derken ellerini yumruk haline getirmişti.

“Evet.” dedim. “Ben benim için bunları yapan bir adamla aranı bozmana, ikimizi yan yana gördüğünde ters ters bakmana anlam veremiyorum. Ne olsa mutlu olacaktın? Nasıl olduğumu umursamadığında, ihtiyacım varken onu aradığımda telefonlarımı açmayıp ertesi gün rahat bir şekilde meşgul olduğunu söylediğinde mi senin için iyi olacaktı?”

“Düşündüğün gibi değil.” diye fısıldadı. “Utku hakkı olmadan seninle dostluğumuzu sorguladı Lara. Benim gerçek bir dost olmadığımı, seni umursamadığımı söyledi. Sen ise onu haklı çıkarmak istercesine birlikte olduğumuz ortamlarda yalnızca onun yanındasın.”

“Çünkü bana iyi geliyor.” diyerek sesimi yükselttim. “Berbat hissediyorum Atlas.” dememin ardından üzerine basa basa tekrar ettim. “Berbat hissediyorum. İyi değilim, iyi hissetmiyorum. Babaannem ölüyor! O benim bu hayattaki tek ailem ve ben onu kaybediyorum. Yanında olmam gereken zamanlarda sürekli yanında olamıyorum. Çünkü aynı zamanda çalışmam ve psikolojimi sağlam tutmam gerekiyor. Şimdi bir de Ankara’ya gideceğim için onu daha az göreceğim ve bir gün onu son kez görüşüm olacak. Düşündükçe nefes alamıyorum çünkü benim başka kimsem yok. Annem yok, babam yok. Hiçbir zaman olmadılar. Küçük bir çocuk anne ve babası onu istemeyip terk ederken başkalarının onu sevebileceğine inanmaz. İnanamaz çünkü buna onu mecbur ederler.”

Tutamadığım gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. “Babaannem bir kez olsun öyle bir şey hissettirmese bile ben ona hep yük olduğumu hissettim. Beni terk ettiklerinde bana bakmak zorunda kaldı çünkü başka kimsem yoktu. Biz birbirimize aile olsak da kendimi hep yük gibi hissettim anlıyor musun? Böyle yaşamak nasıl zor biliyor musun? Hayatımda ilk defa birisi-

nin bana gerçekten değer verdiğini gördüm ve bu ne zorunluktandı ne de kan bağımız olduğu içindi. Gerçekten istediği, gerçekten öyle hissettiği içindi. Sen yoktun ama o hep vardı.”

“Ben...”

“Sen sırf sana o sözleri söyledi diye ikimize de mesafe koydun. Sürekli olarak ters bakışlarını gözüme soktun. Belki de bir dosta en ihtiyaç duyduğum zamandayım ama sen saçma sapan bir soğuklukla beni kendinden uzaklaştırdın. Ne hissedeceğimi düşünmedin bile. Ben çok yorgunum.” Sesim kısılırken hıçkırdım. “Birileri için çabalamaktan çok yoruldum.”

“Özür dilerim.” dediğinde hırkanın cebindeki ellerimi sıktım. “Bu kadar boktan bir insan olduğumu bilmiyordum.”

Başımı iki yana salladım. “Hâlâ çok başka yerlerde takılı kalıyorsun.” Altdudağıma dişlerimi kanatacak kadar bastırdım. “Senden özür beklemiyorum. Senden sürekli yanımda olmanı da beklemiyorum. Gerçekten. Yalnızca onunla aranı bozma. Onunla benim yüzümden aranızı bozma. Haksızlık yapıyorsun. Düşündüğünün aksine sana her şeye rağmen değer veriyorum. Senin yerin bende ayrı. Deniz’in yeri ayrı. Ortada sıkıntı olacak bir mesele olmamalı. Bu bizim aramızdaki mesele diyor-sun ancak bunu bana da yansıtıyorsun.”

“Gelip bana da sorunlarını anlatsaydın yanında olurdum.”

Gülümsedim. “Ben Deniz’e sorunlarımı hiç anlatmadım ama beni hep en çok anlayan insan o oldu. Kimsenin ben anlatmadan bir şeyleri fark etmesini beklemiyorum ancak samimiyetle bir kere nasılsın deseydin belki de çok farklı şeyler konuşuyor olurduk Atlas. Benim ittirmemle değil, gerçekten umursadığın için bir gün sorarsan seninle de paylaşırım.”

Sessiz kaldı.

“Belli ki gerçekten derdini açık açık söylemeyeceksin. Söyleme ama buna bir son ver. Deniz’le aranızı düzelt. Senden yalnızca bunu istiyorum. Arada kalıyor muyum? O ters bakışlarını üzerimizde hissettiğim her an kalıyorum. Bunu yapma. Ben ye-

terince kötü hissettim ve artık yalnızca iyiye odaklanmak istiyorum Atlas. Bu söylediklerimi bile umursayıp umursamayacağından emin değilim ama bana biraz olsun değer veriyorsan lütfen onunla konuş ve sorunu hallet.”

“Onunla sevgili olduğunda beni umursamayacaksın.” dediğinde gözlerimi kocaman açtım. “Benimle vakit geçirmiyorsun Lara. Onun dostluğumuz hakkındaki sözlerine hak veriyormuş gibi davranıyorsun.”

“Ne zaman birlikte vakit geçirelim mi diye sordun da seni Deniz yüzünden reddettim Atlas? Bana bir teklifte bulunduğunu hatırlıyor musun? Ben hatırlamıyorum çünkü öyle bir şey olmadı. Ve tekrar ediyorum. Sana ne söyledi bilmiyorum ancak bana gelip de seni hiçbir zaman kötülemedi. Deniz öyle bir adam değil. Kendi düşüncelerim var. Birilerine karşı nasıl davranacağım hakkında kimsenin etkisi altında kalmadan karar verebiliyorum.”

“Onunla konuşacağım.” dediğinde içimin rahatladığını hissettim. “Her şeyi. Seni buna bulaştırmadan.” Bir şey söylemeden gözyaşlarımı hırkanın kollarına sildim. “Gerçekten hâlâ sevgili değil misiniz?”

“Sana ondan hoşlandığımı söyledim Atlas.” diye homurdandım. “Onun hislerini nereden bilebilirim ki?”

Bana, *sen ciddi misin* der gibi baktı. “Bir alnına yazmadığı kaldı Lara. İstersen sahanın ortasına ateşle seni seviyorum yazsın. Sen anca o şekilde buna inanacak gibi duruyorsun.”

“Ne alakası var ya?” Saçımı kulağımın arkasına ittirdiğimde yanaklarım ısındı. “Ben yalnızca...”

“Sen yalnızca birilerinin seni koşulsuz şartsız sevebileceğine hâlâ inanmıyorsun.”

“Ben...” Sessiz kaldım. “Demek ki söylemeden anlamak o kadar da zor değilmiş.”

Sessiz kalırken yerdeki taşla oynadı. “Muhtemelen içeride içi içini yiyordur.”

“Ne için?”

“Seni üzüyor muyum diye.” dedi bu sefer de.

Başımı iki yana salladım. Bir problem daha çıksın istemiyordum. “Seninle akalası yok, yalnızca üzülmemi istemiyor hiçbir şey için.”

“İnanamadığım konunun cevabını kendin verdin.”

Duraksadım. Kaşlarım derinden çatılırken Atlas uzun zaman sonra ilk kez içtenlikle gülümsedi. “Ben mükemmel bir insan değilim Lara. Hiçbir zaman olmadım. Bu gece anladım ki mükemmellik şöyle dursun, iyi bir dost olmanın yanından bile geçememişim. Umursamazım, bencilim. Bunların farkında olup hiçbir şey yapmıyor oluşum bile beni hatalı yapıyor. Sana değer veriyorum. Bir kız kardeş olarak görüyorum seni ama bunu belli etmek benim için zor. Bu gece bana temas etmeden tokat nasıl atılır onu gösterdiğin için teşekkür ederim. Atlas Uzunlar hiçbir zaman değişmez ama dostluğuna artık daha fazla değer göstereceğine dair söz veriyorum.”

“Sevindim.”

“Hatice Sultan... İyi olacak. Son ana kadar umut tükenmez Lara. Hep birlikte başaracağız.”

Gülümsemeye çalışsam da dudaklarım zorlandı. “İnşallah.”

Hırkama daha sıkı sarılırken gelen adım seslerini işittik. “Çok bile dayandı.”

Deniz sokağın başında görünürken Atlas yanağımdan makas aldı. “Siz konuşun, ben daha sonra konuşacağım onunla.”

Başımı aşağı yukarı salladığımda Atlas onun yanından ışık hızıyla geçerek uzaklaştı. Deniz ona anlam veremeyen bir ifadeyle bakıp hemen yanıma geldiğinde avuç içini yanağıma yasladı. “Üşümüştün.”

“Bayağı soğudu.” dediğimde hırkasının kapüşonunu başımın üzerine çekti. “Sen de üşüyeceksin. İçeri girelim mi? Zaten birazdan kalkarız.”

Yutkundu. Gecenin karanlığına inat ay ışığı yüzünün her bir kıvrımını gözlerimin önüne sererken gözlerinin içindeki yumuşacık ifadeyle derin bir nefesi içime çektim. Bir süre sessiz kalıp gözlerimizin içine baktığımızda yalnızca bunun bile bana ne kadar huzur verdiğini fark ettim. Yanağımdaki elinin başparmağıyla yüzümü okşadı. “İyisin değil mi?”

“Çok daha iyiyim.” diyerek yanağımdaki elinin üzerine elimi yasladım. Öyle dikkatli bakıyordu ki neler olduğunu merak ettiğini ama sormadığını fark ettim. “Konuşulması gerekenler vardı. Erteleyip duruyordum ancak artık ertelenecek durum da kalmamıştı.”

“Ağlamışsın.” dedi, tüm söylediklerimi es geçerek. “Gözlerin kızarmış. Seni kıracak şeyler mi söyledi?”

Başımı iki yana salladım. “Aslında daha çok ben konuştum. Biraz iç dökme gibi oldu. Gerçekler bazen farkında olsan da dile getirdiğin an çok acı veriyor.”

“Peki.” dedi ama ne konuştuğumuzu sormadı. “Benim senin için yapabileceğim bir şey var mı?” Yanağımdaki elini indirirken başımı aşağı yukarı salladım. “Yapabileceğin bir şey var.” Ve bunu bana kâğıthelva almasından bile daha çok istiyordum.

Gözleri kısılrken devam etmemi bekledi ancak konuşmaktansa parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarım yeni tıraş olmuş yanağını bulurken kalbim çok hızlı atmaya başladı. Bu gece ilk kez dile getirdiğim hislerimi ona söylemek için can atsam da bir süre daha içimde kilitli tutmaya karar verdim. Eli belimi bulup beni kendine doğru çekerken dudaklarımı yanağından ayırsam da dayanamayarak bir kez daha öptüm. Derin bir nefes aldığını işittiğimde eğilmesiyle kollarımı sıkıca boynuna sardım.

Kokusunu derin derin soluyup gözlerimi kapattığımda başımın üzerinden düşen şapkayla birlikte burnunu saçlarımla arasında hissettim. Sol eli saçlarımı bulurken yine kırmaktan

korkarcasına usulca okşadı onları. “Bu isteğini her an yerine getirebilirim.” diye mırıldandı.

“Bunu duyduğuma sevindim.” diye konuştum mayışmış bir halde. “Çünkü sürekli ihtiyacım olacak gibi duruyor.” Bir nefes alışa ihtiyacım olduğu kadar.

Dudaklarını saçlarımın üzerinde hissetmemle yutkundum. “Senin için hep burada olacağım. Ne zaman, nerede, nasıl istersen.”

“Biliyorum.” diyerek kokusunu içime çektim. “Şüphe bile etmiyorum.”

“Etmemelisin.” Sırtımı hafif dokunuşlarla okşadı.

“Sen ediyorsun ama.” dediğimde kollarının arasında çıkmadan yüzünü görmek için geri çekildim. “Maçtan beri moralin bozuk ama iyiym deyip duruyorsun.”

Başını eğerek gözlerimin içine baktı. “İyiym çünkü.” diye fısıldadı. “İyi hissettiğim yerdeyim.”

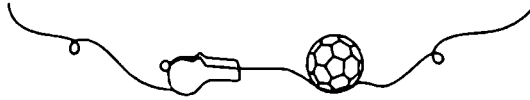
“Deniz...” “Her şey üst üste geliyor.” Bir elini belimden çekerek önüme düşen saç tutamımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Bir şeyi halledemeden bir diğeri çıkıyor.”

“Ama halledeceğiz.”

“Halledeceğiz.” dedi aynı benim gibi.

Utku Deniz Has.

Her bir zerresini, her bir noktama işlemeye yemin etmiş gibi beni sarıp sarmalıyordu.

Efeler Ligi’nin maçları iki hafta sonra başlıyordu.

Üstelik ilk maçları Galatasaray’la olacaktı.

Kaderin bana cilvesi inanılmaz bir hal almaya başlamıştı.

Ankara’ya geleli iki saat oluyordu. Yeni ekibimle sabah kısa bir tanışmanın ardından Ankara uçuşumuz için yola çıkmıştık.

Üçüyle de daha şimdiden iyi anlaşmamıza mutlu olmuştum çünkü bir Yarkın vakası daha çekesim yoktu. Geldiğimiz andan beri inanılmaz güzel karşılanmamız da ayrı motive etmişti.

Ankara çok güzeldi. Ben sıcakta bile ara sıra üşüyen biri olarak burada titremeye başlamıştım. Şansımıza hava kış mevsimindeymişiz gibi kapalıydı.

“Tesisleri çok güzelmiş.” diyerek bakışlarımı bahçenin bir köşesindeki plaj voleybolu havası verilen kumlarla dolu sahadan çektim. Az önce tesisleri fotoğraflayarak sosyal medya hesabımızdaki ilk paylaşımı yapmıştım. Şimdiyse takımla tanışmaya gidiyorduk. Hem heyecanlı hem de gergindim. Değişimlerden çok fazla hoşlanmayan biri olarak bambaşka bir şehirde, bambaşka bir spor dalında çalışacak olmak midemin ağrmasına sebep olmuştu. Hatta hafiften bir bulantı da baş göstermişti.

Tesis binasından giriş yapmamızla bizi ilk olarak kazanan kupalar karşılamıştı. Yönlendirilmemizle birlikte koridorda ilerlemeye başladığımızda geniş kapıdan içeri girdik. Antrenman salonunda ısınan iki katım kadar olan adamları görmemle birlikte adımlarım yavaşlarken alnımın kenarını kaşıdım. İçeri girmemizle birkaç yüz bize döndüğünde takımın kaptanı Arslan yüzündeki gülümsemeyle yanımıza geldi. Neredeyse iki metre olan boyuna karşı başımı kaldırarak ona baktığımda elini uzattı.

“Merhaba.” diyerek uzattığı elini tuttum. “Lara ben. Sporun Nabzı’nın sosyal medya editörüyüm.”

Gülümseyerek, “Biliyorum.” demesini beklemediğimden duraksadım. “Yani, sosyal medyadan... Son zamanlarda görmüştüm. Futbol ekibinden geçiş yapmıştın değil mi?”

Gülümsemeye çalıştım. “Öyle oldu.”

Bu kadar dillere düştüğümüzün Deniz farkında mıydı?

Efeler Ligi’nin en iyi takımlarından birinin kaptanının dili- ne bile düşecek kadar mesela...

Benim duraksadığımı o da fark etmiş olacak ki son bir kez samimiyetle gülümseyerek ekibin geri kalanıyla görüşmeye başladı. Kafamın dağılması adına tamamen sosyal medyada yapacağım paylaşımlara yöneldiğim yarım saatin ardından antrenmanları bitmişti. Diğerleriyle görüşecek miydik bilmiyordum ancak birkaçının bize doğru ilerlediğini gördüm. Tam o sırada kameranın açık olduğu telefonumun ekranımda görüntülü bir arama belirdi.

Deniz arıyor...

Bedirhan, Oğulcan ve Berkay tam önümüzde durduklarında aramayı hızlıca reddetmek durumunda kaldım. Bunların boyu kaçtı Allah aşkına? En kısalarının boyu bile benim iki katımmış gibi duruyordu. En az iki metre olan adamlara başımı kaldırarak bakmaya başladığımda üçüyle de el sıkıştım. Deniz bir kez daha görüntülü ararken tekrar reddetmek durumunda kaldım. Aralarından biri gülerek telefonumu işaret etti. “Aç istersen.”

“Sorun yok.” diyerek gülümsedim. “Birazdan bakacağım.”

Başını peki dercesine sol omzuna doğru eğip kaldırdı, ardından elini uzattı. “Bedirhan.”

“Lara.” diyerek uzattığı elini sıkmamın ardından Oğuz ve Burak ile görüştüm. Gerçekten uzun boylarıyla daha da dikkat çekiyorlardı. Sosyal medyada fazlasıyla fanları vardı. Buraya gelmeden Eymen’in bana dediği gibi... *Yakışıklılardan uzak dur yoksa seni bu sefer bazı kişileri acilden çıkaramayız Lara kankim.* Yakın olmak isteyen yoktu zaten. Asıl yakın olmak istediğimle aramda artık kilometreler vardı.

Huysuz suratı aklıma gelince gülümsemeden edemedim. Buraya geleceğimi haber verdiğimde beni yolcu etmek için havaalanına gelmek istemişti fakat antrenmanı vardı ve izin alamamıştı. Tabii ki ben de kabul etmemiştim.

Birazdan antrenmanlarına başlayacaklarını öğrendiğimde Deniz bir kez daha arayınca özür dileyerek yanlarından ayrıldım.

Salonun sessiz bir köşesine geçerek gelen görüntülü aramayı yanıtladım. Telefonu yüzümü görecektir şekilde karşımda tuttuğumda açılan ekranda beliren yüzle birlikte bir an için ne diyeceğimi unuttum. Deniz üzerine tişört giymemiş haliyle ekranımda belirirken dağınık kumral saçlarını dağıtarak yüzüne o eşsiz gülümsemesini kondurdu. “Ankara’da telefonlar mı çekmiyor?”

Onun ekrandaki görüntüsüne o kadar dalmıştım ki ne dediğini bir an için anlayamadım. “Hım?”

“Sürekli ret yedikten sonra aramalarımın hiç umursanmamasıyla telefonunun çekmediğini düşündüm.” derken sesi ilk defa böylesine sitem dolu çıkıyordu. Yüzüne yerleştirdiği huyusuz ifadeye gülümsedim. “Ankara’ya gidince unutulduk. Ne yapalım? Fikstürü değiştirip bu hafta Ankara’ya deplasman maçı mı koyalım Güneş?”

TFF’den öyle bir şey istedi ki...

Telefonla birlikte yürümeye başladığında saniyeler içerisinde kendisini koltuğa atarak telefonu yüzüne doğru sabitledi. “Tam takımdakiler yanımıza geldiğinde aradığın için açamadım.” diyerek açıklama yaptım. Açıklama yapmama rağmen yüzünün düşmesi onun aksine benim o kadar hoşuma gitmişti ki gülmemek için kendimi zor tuttum. “Tanışma faslı, etrafı tanıma falan derken ancak müsait olabildim. Yoksa unutulma falan yok. Mümkün mü?”

“Bir zamanlar mümkün olmuştu.”

Yıllar sonra onu hatırlamamdan bahsediyordu. Haklıydı ancak yüzümün düşmesine engel olamadım. “Artık değil.”

Yüzümün düşmesiyle toparlamaya çalıştı. “Ciddi değilim.” diyerek gülümsedi. “Beni unutmana izin vermem zaten.” İzin verse mümkünmüş gibi... “Ee ilk günün nasıl geçiyor? Ne zaman dönüyorsun?”

Omuz silktim. “Normal. Biraz gerginim ama geçiyor zaman ilerledikçe. İki ya da üç gün burada kalmam gerekiyor. Sonrasında döneceğim. Çok mu özledin?”

Daha bir gün olmadan özlemiştir kesin Lara, aynen.

Derin bir nefes aldığını işittim. “Özledim.”

Boğazıma küçük bir yumru oturdu. “Sahiden mi?”

“Evet.” derken yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı. “Ve daha maça çıkmadık. Tribünde seni görmediğimde gelen üzüntü, performansımı etkilerse bunun hesabını Sporun Nabzı nasıl verecek Güneş?”

Dünyanın en tatlı adamı olduğuna her geçen daha fazla emin oluyordum. Aynı zamanda en sempatik, yakışıklı, kibar ve ince düşünceli... Tüm güzel sıfatların bendeki karşılığı Utku Deniz'di.

“Sanırım dava etmeye hazırlanmalısın.” dedim aynı ciddiyetle. “Çalıştığım şirket olabilir ancak böyle bir vebale girmek istediğimi sanmıyorum.”

“Bana dava deme hiç.” diyerek yüzünü buruşturdu. Yüzünü şekilden şekle soktuğunda bile nasıl bu kadar yakışıklı olduğu araştırılmalıydı. “Hâlâ sonuçlanmadı. Bu süreçte on yaş yaşlanmış olabilirim.”

Ekip arkadaşım Büşra'nın beni çağırmasıyla, “Gitmem gerekiyor.” dedim. “Çıkışta seni arayacağım, bu konuyu etraflıca konuşalım olur mu? Şimdi top antrenmanı yapacakları için orada olup görüntü almam gerekiyor. Voleybol tayfa bizi bekler.”

Başparmağını dudağının kenarında gezdirdi. “Git bakalım. Bizim antrenman da bir saat önce bitti. Paylaştıklarını izlerim artık.”

“İzle bari.” dedim gülümseyerek.

“Şeyle tanıştın mı? Adı neydi?” Düşünür gibi yaptı. “B ile başlıyordu. Berkan mıydı? Orta oyuncu mu neymiş...”

“Bilal'den bahsediyorsun sanırım.” dedim. “Bülent de var ama o libero.”

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. “Bilal, aynen.”

“İşte aramalarını açamadığım sırada onunla tanışıyordum.”

“İyi.” dedi düz bir ifadeyle. “Güzel.”

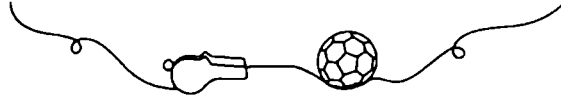
Dudaklarımı birbirine bastırdığım sırada tekrar bana seslendiler. “Artık gitmem gerekiyor. Çıkışta seni mutlaka arayacağım.” Kameraya doğru el sallayarak aramayı sonlandırdım.

Kendisi bunun farkında mıydı bilmiyordum ancak ben onun beni kıskandığının bayağı bir farkındaydım.

Direkt olarak söyleyemeyip alttan alttan sorular sorması, her ne kadar belli etmemek için uğraşsa da yüzünde saklamadığı o huysuz ifadeleri o kadar tatlıydı ki onu yanaklarını sık sık sevmek istiyordum.

Kıskanç Utku Deniz’le tanışacağımı düşünmediğim gibi bu hallerini çok seveceğimi de elbette düşünmemiştim.

Antrenman başlarken kenardaki koltuklardan birine geçerek seyretmeye başladım. Günlük enerji dozumu az önce almış gibi hissediyordum.

“İlk düdük, mücadele başlıyor. Mücadeleye Galatasaray başlıyor, iyi seyirler.”

Bu maçları bir zamanlar nereden izlerdim, şimdi nereden... Dayanabilirsen dayan Lara Cabbar.

Isınmak için sahaya çıktıklarında Deniz’in gözlerinin istemsizce önceki maçlarda oturduğum yere kaydığını fark etmiştim. Üzerime dönen bakışlarla buluşmak yerine bir televizyon ekranından onu görmekle yetiniyordum. Üstelik Gaziantep maçı sonrası hep birlikte sıra gecesine gidip İstanbul’a dönmemizin ardından bir daha hiç görüşmemiştik çünkü Ankara’dan henüz yarım saat önce dönebilmiştim.

“İlk atak Galatasaray’dan.” Torreira ayağına gelen topu Barış Alper’e atmıştı ki rakip oyuncunun yerde kalmasıyla daha ilk saniyelerden düdük çaldı. “Serbest vuruş.”

Utku Deniz bugün sağ kanatta yer alıyordu. Son maçtaki düşük performansı nedeniyle morali fazlasıyla bozulmuşken belirli bir kesim tarafından ağır eleştiriler alması, bu maçtaki performansını da etkiler diye korkuyordum. Hoca o bir kesimin aksine futbolcusuna güvendiğini basın açıklamasında tekrar tekrar söylemiş ve yine bu maçta Deniz'i ilk on bir oynatarak sözünün arkasında durduğunu göstermişti.

Gaziantep'teki oyununu bana bağlayan bir kesim de olmuştu elbette.

Futbol tayfayı anlamak zordu. İyi oynadığında zirveye çıkarırken tek bir kötü maçta yerin dibine gömüyorlardı. Profesyonel futbolcu olsalar da her maç her futbolcuya uygun olamıyordu. Tabii ki olmaması gerekirdi, kimse dört dörtlük değildi sonuçta. Messi'nin bile gününde olmadığı maçları oluyordu, ne yapılabilirdi ki?

“Sérgio araya girdi, topu aldı. Barış Alper'le oynadı. Icardi hareketlendi.” Spikerin heyecanlı sesiyle düşüncelerimi bir kenara iterek televizyon ekranına odaklandım. Icardi aldığı topu son hızla kaleye ilerletirken ceza sahasına girdiğinde hemen sağ tarafında Deniz yerini aldı. Fatih Karagümrük'ün iki oyuncusu Icardi'den topu almaya çalışsa da Icardi şık bir hareketle topu ayağında tutmayı başardı. Vursa gol atacakken topu hemen sağ tarafındaki Deniz'e pasladı. Deniz önüne sunulan topa sol ayağıyla sertçe vurup kalenin köşesine yollarken top ağlarla buluştu. “GOOOOOL! Utku Deniz! Dakika on bir, Ali Sami Yen'de Galatasaray 1-0 önde.”

Yüzümde geniş bir gülümseme oluşurken heyecanla ayağa fırladığımı sonradan fark etmiştim. Golün hemen ardından taraftarına doğru koşan Utku Deniz'i kameralar yakın açıdan çekiyorlardı. Takım arkadaşlarının üzerine atlamasının ardından Icardi onun yanına ayrı olarak gittiğinde Deniz kollarını onun boynuna sardı. Icardi, Deniz'in kulağına bir şeyler söylerken

burnu boynuna değiyordu. Şu an kıskanmam gerekiyor muydu acaba? Çünkü her an arkadan İrem Derici çıkıp *Kalbimin Tek Sahibine* söyleyecek gibi duruyordu bu manzara karşısında.

Şu görüntüyü sosyal medyaya atıp üzerine yazılacakları şimdiden hayal edebiliyordum.

“Evden izlemenin faydaları da varmış.” dedim kendi kendime. “Stadyumda olsam böyle ayağa kalkıp da gole sevinemezdim mesela.” Olaylara bir de bardağın dolu tarafından bakalım dersek...

Futbolcular yerlerine geçerken Deniz sağ elini kalbinin hemen üzerine yaslayarak sol elinin işaretparmağıyla gökyüzünü işaret etti.

Güneş doğdu.

Elimi aynı onun gibi kalbimin üzerine yaslarken derin bir nefes aldım. Kimse bilmesede bu hareketi benim için yaptığını biliyordum. Sanki gökyüzünü değil de tribünlerin arasında onu heyecanla izleyen beni işaret ediyormuş gibiydi.

Stadyumda Deniz için gol anonsu ve tezahüratlar yapılırken bir şarkı çalmaya başladı.

Gülşen'den Kardan Adam.

Galatasaray taraftarı açılan şarkıyla birlikte onun için şarkıya eşlik ederken Deniz'in utangaç bir gülümsemeye tribünlere baktığını gördüm.

Sonunda dilediğim oldu. Teşekkürler Galatasaray yönetimi, teşekkürler.

Maç tekrardan hareketlendiğinde ilk yarının sonlarına doğru Fatih Karagümrük gol atarak skoru eşitlemişti. İlk yarıda gol attıktan sonra bir tık oyundan düşen bir Galatasaray seyretmek taraftarı düşürmemiş, aksine daha da coşmalarına sebep olmuştu. Sosyal medya için aynı şeyi söyleyemezdim tabii. İlk yarı bitiminin sonunda yapılan yorumları okuyordum. Utku Deniz'e özel gönderi atılmıştı Sporun Nabızı sayfasında.

O sevgi en başta benim hakkımdı...

Gönderiye yapılan yorumlar oldukça güzeldi. Sanki bir maç öncesinde Deniz'i topa tutmamış gibi hakaret edenler yeniden onun âşığı kesilmişti. Farklı takımların taraftarlarından birkaçının da kova emojisi attığını gördüm. O kadar da değil hocam... O kadar da değil...

Babaannemin salona girmesiyle telefonumu koltuğun üzerine bıraktım. Her zamanki koltuğuna geçtiğinde hemen yanına oturarak kollarımı beline sardım. "Babannem." diyerek yanğını art arda öptüğümde sesli bir şekilde gülmeye başladı. "Nasılmış benim Hatoş'um? Özlemiş mi beni?"

Anne edasıyla saçlarımı okşarken başımı omzuna yaslayarak gözlerimi kapadım. "Özlemiş tabii. Özlemez olur mu? Bu işyerine bir azar çekeceğim Güneş'im. Böyle iş mi olurmuş?"

"Değil mi ya?" diyerek kıkırdadım. "Gidelim de sen bir haşla bu işyerini."

"Kuzum benim." diyerek başımın üzerini öptü. Televizyonda ikinci yarı için spikerin sesi duyuldu. "Yine mi şu oğlanları izliyorsun?"

"Denizlerin maçı babaanne. Bizim oğlanlar yani." diyerek kollarının arasında doğruldum. Yumuşacık yanğını sıkarken yalandan rahatsız oluyormuş gibi yaparak geri çekilmeye çalıştı. "Hem bak maça tek gol var. Onu da Utku Deniz attı."

Babaannemin gözlerinde gururlu bir ifade oluşurken başını aşağı yukarı salladı. "Aferin Deniz çocuğa."

"Seni maçlara götürecektik ama artık ben de gidemiyorum." diyerek güldüm. "Deniz'i birazcık tanıyorsam seni kesin götürür ama haberin olsun. Kaçarın yok yani. Mecbur, iki saat top peşinde koşan adamları seyredeceksin babaanne."

Burnunu kırıştırsa da bu durumun hoşuna gittiğini biliyordum. "O hayırsız Atlas oynayacaksa gelmem."

Elini tuttum. "Atlas bunu duymasın valla."

“Duyarsa duysun.” dedi. Spikerin sesi odada bir kez daha duyulurken ikinci yarı başladı. Bu sefer babaannemle izliyorduk. “Hangisi senin Deniz?”

İşaretparmağımla ekranın sağ tarafını gösterdim. “Bak, şuradaki yedi numara.”

Babaannem yeniden başını salladı. “Uzun boyundan hemen belli ediyor kendini.”

Faulle birlikte yere düşen Atlas’ı kamera yakın çekime aldı. “Senin hayırsız da burada bak.” diyerek güldüm. “Özlemiştir babaanne.”

“Sakatlandı mı?” diyerek gözlüklerinin üzerinden ekrana baktı. “Hem hayırsız hem de sakar. Gelsin bana onu bir okuyup üfleyeyim. Hatta söyle diğerleri de gelsin. Nazar değmesin çocuklara.”

“Formalarının altına nazar boncuğu da takalım mı?” Bakışları üzerime dönerken dalga geçtiğim için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Takalım kesinlikle Hatoş’um. Haklısın.”

“Kazandı topu Mertens, verdi pasını Utku Deniz’e. Utku Deniz bekledi. Çaprazda, Utku Deniiiiiz ve GOOOOL! Yerden çok düzgün, çok sert, tam köşe! Utku Deniz!”

“Gol!” Babaannemin kulağımın dibinde var gücüyle bağırmasıyla oturduğum yerde şaşkınlıkla ona döndüm. Deniz’in bir gol daha atmasının sevinci bile şaşkınlığımın önüne geçemedi. “Aferin sana Deniz çocuk.”

“Babaanne?”

Gözlüklerinin üzerinden bu sefer bana baktı. “Güneş’im?”

“Sen az önce gol diye mi bağırdın?”

“Bağırdım tabii.” diyerek onayladı beni sanki her hafta maç izliyormuş da gol sevinci yaşıyormuş gibi. “O da benim torunum sayılır.”

Deniz onun bu dediklerini duysa öyle mutlu olurdu ki... O eşsiz gülümsemesi dakikalarca yüzünden silinmezdi.

Buna ondan daha çok mutlu olabilecek biri varsa o da ben-
dim elbette. Babaannemin onu benim kadar sevip torunu ola-
rak görmesi farklı bir mutluluk veriyordu. Onun ailesi de beni
sevdiyse eğer, bu durum da aynı benim gibi Deniz'i mutlu edi-
yor muydu acaba?

Maçı izlemeye geri döndüğümde Fatih Karagümrük takımı
ne kadar uğraşsa da dakika altmış yedide, ceza sahası içinde
Icardi'yi yere düşürmeleri üzerine Galatasaray'a penaltı veril-
mişti. Eşitlik sağlamaya çalışırken farkın ikiye çıkması el-
bette morallerinin bozulmasına yol açacaktı. Tabii Galatasaray
penaltıyı atabilirse.

Icardi ve Utku Deniz'in aralarında bir şeyler konuşmaları-
nın ardından topun başına Deniz geçti. Önce golü atacakken
Deniz'e attırmıştı, şimdi de penaltıyı ona kullandırtıyordu. Bu-
nun bir önceki maçtan sonra Deniz'e gelen tepkilerden dolayı
olduğunu düşünüyordum.

Spikerin de şaşkın sesi kulaklarıma dolarken Deniz penaltı
için topun başına geçti. Koltukta öne doğru kayıp heyecanla
beklemeye başladım. Deniz bunu da atarsa bu maçta *hat-trick*
yapmış olacaktı.

Beklediğim gibi olmadı.

Düdüğün çalmasıyla birlikte Utku Deniz harekete geçti an-
cak topu kaleye atmadı. Hemen sol tarafına küçük bir pasla
topu bırakırken Icardi arkadan koşarak topa vurdu ancak top
çok az bir farkla kalenin dışına gitti.

“Yani, hem Deniz *hat-trick* yapamadı hem de penaltı boşa
gitti. Yapılacak iş miydi bu şimdi? Karagümrük bir gol atsa üç
puandan olacaklar.”

Babaannem hiçbir şey anlamamış olacak ki sessizce duru-
yordu. Tam o sırada rakip takımdan Levent, Deniz'in üzerine
yürüyerek omzundan ittirdi. Deniz beklemediği bu hareket kar-
şısında bir adım gerilerken ondan önce takım arkadaşı yanına
koşarak rakip oyuncunun üzerine yürüdü.

Deniz genel olarak hep sakin bir yapıdaydı. Tanıştığımızdan beri sinirlendiğini görmediğim gibi maç esnasında da kavgadan kaynaklı sarı ya da kırmızı kart yediği hiç olmamıştı. Zor sinirlenen biriydi ancak bu sefer de rakip oyuncularından bir diğerinin ortamı sakinleştirmeye çalışan Atlas'ı sertçe yere düşürmesiyle birkaç adımda soluğu onun yanında aldı.

Yüzü dakikalardır koştugu için hafifçe kızarmıştı. Kaşlarını iyice çatmış, nefes nefese bir halde karşısındakiyle konuşuyordu. Rakip oyuncu bir şeyler söylediğinde öfkeli bir ifadeyle dilini, araladığı dudaklarının üzerinde gezdirdi. Elinin tersiyle alnını silerken bir adım daha attı.

Karşısındaki oyuncu Atlas'ı düşürdükten sonra her ne dediyse Utku Deniz daha da sinirlenmişti. Kolay kolay sinirlenmeyen bir adamı bu hale getirmek o kadar basit değildi. Mertens elini Utku Deniz'in göğsüne koyarken Eymen'le birlikte onu uzaklaştırmaya başladılar.

Karışıklık bir müddet daha maçın durmasına sebep olurken Deniz köşede bir yerde burun kemerini sıkarak sakinleşmeye çalışıyordu.

Öfkeli hali...

Kendine gel Güneş.

Onunla konuşmak için maçın geri kalan dakikalarını adeta tcker teker saymaya başladım. Ayağa kalkıp televizyon önünde birkaç adım atıp dururken babaannemin garip bakışlarıyla karşılaşmış, ardından sakince yerime oturmuştum. Doksan dakika ve verilen sekiz dakikalık uzatma en sonunda sonlandı. Takımın taraftarıyla kutlama yapıp içeri girmesiyle ekranda spor yorumcuları görüldü. Babaannem için meşhur yarışma programını açarak telefonumu alıp odama geçtim.

Bu sefer ben onu direkt görüntülü aradım ancak cevaplamadı. Dakikalar birbirini kovalarken yirmi dakikanın ardından aramama geri döndüğünde beklemeden cevapladım. Muhte-

melen sinirliydi, belki konuşmak bile istemeyecekti ancak birkaç dakika da olsa sesini duymak istiyordum.

“Deniz!” Sesimdeki endişeye engel olamazken ekrana düşen görüntüsünü dikkatle inceledim. Bir sorun yok gibi görünüyordu. “Sen iyi misin? Ortalık bayağı karıştı, çok detaylı da göremedim televizyondan.”

Hâlâ stadyumda ve soyunma odasına olduğunu durduğu yerden anlayabildim. Muhtemelen maç sonu sıkıntıların devam etmesiyle stadyumdan çıkış yapamamışlardı. “Ben iyiyim.” diyen sesini duymamla derin bir nefes bırakarak rahatlardım. Maç esnasında rakip futbolcunun Deniz’i ittirmesinin üzerine olay büyümüştü. Üzerine, devamında sanki kasıtlı olarak sakatlamak istercesine yine aynı oyuncunun Deniz’in bacağına ters hareket yapmasıyla aklım gitmişti. “Sorun yok.”

Sesi beklediğimin aksine oldukça sakindi. “Neler oldu öyle? Televizyonun karşısında olmama rağmen ben bile gerildim. Hele maç esnasında yere düşüşün... Sahiden bir şeyin yok değil mi?”

“Sahiden iyiyim.” Başını arkasındaki duvara yaslayarak tebessüm etti. “Ama içim rahat etmez diyorsan canlı görüp bir kontrol edebilirsin.”

Bu bir buluşma teklifi miydi?

Balıklama atlardım.

“Edebilirim sanki.” dediğimde sesimin cilveli bir tonda çıkmasını ben de beklemiyordum. Yanaklarıma ani bir ısı yükselişi hükmederken Utku Deniz’in gülerek altdudağını dişlerinin arasına aldığı gördüm. “Bir kontrol fena olmazdı. Yalnızca iyi olduğundan emin olmak için.”

“Bekle.” diyerek oturduğu yerden ayağa kalktı. “Ortalık biraz daha sakinleşsin, geliyorum. Ankara maceralarını dinlemek için de sabırsızlanıyorum.”

Burnumun üzerini kırıttırdım. “Eğlenceli değiller.”

“Hadi ya?”

“Hıhım. Sen gel de anlatırım.” Günlerdir onu görmediğim için bu kadar özlemle dolup taşacağımı beklemezdim. “Bekliyorum o zaman.”

Saçlarını karıştırarak kameraya kısa bir bakış attı. “Bekle o zaman.”

Görüntülü aramayı sonlandırdığımızda telefonumu kalbime doğru yasladım. Birkaç gün İstanbul’da olacak, ardından tekrardan Ankara’ya gidecektim. Yarın ilk iş olarak Buğra’yla yüzleşmeye gidecektim. Suçlu olduğu gibi sesi soluğu da çıkmıyordu uzun süredir. Tabii tek başıma olmayacaktım.

Bu sefer benimle gelmesi için Deniz’e teklifte bulunacaktım.

Hayatım boyunca her şeyi tek başıma halletmeye alışsam da ilk kez yalnız olmak istemiyordum. Müsait olur muydu ya da gelmek ister miydi bilmiyordum ancak yine de soracaktım.

Artık bir şeyleri yalnız halletmek zorunda değildim çünkü hayatımda koşulsuz bir şekilde sırtımı ona yaslamama izin verecek bir adam vardı.

bölüm

ON ALTI

*K*im ne derse desin en ikonik, en eğlenceli ligin kesinlikle Süper Lig olduğunu düşünüyordum. Bu ligin verdiği tat başka yerde alınmıyordu.

Düzenli olarak gündeme gelen olaylar hâlâ nasıl bu kadar eğlendirebilirdi aklım almıyordu.

“Hamına da mamına da...”

Dakikalardır tekrar tekrar izlediğim röportajı bir kez daha baştan başlattığımda bir kez daha kahkaha attım. Ligin eğlenceli olması yetmiyormuş gibi bir de küfretmeden küfretmek icat edilmişti.

Premier, La Liga, Bundesliga; kalkın, büyüünüz geldi.

Videoyu Dilara’yı göndererek sonunda başka bir videoya geçtim. Deniz’i beklerken spor haberlerini -özellikle de birkaç gündür kaçırdığım futbol haberlerini- izlemem doğru bir tercih olmuştu. Eğlendiriyorlardı.

Ekranda Deniz’in aramasının görünmesiyle şarjımın bitip telefonunun kapanması bir olurken omuzlarım çöktü. Aramıza girmeyen bir telefon şarjı kalmıştı ve artık o da tamamdı.

Dortmund, Fenerbahçe ve Arsenal şanssızlığına benzer bir şanssızlığım vardı. Artık buna emindim. Kaybedenler kulübüne bir kişi daha ekliyordum. Lara Güneş Yazgan.

Çalan zille birlikte ayağa fırladığımda anlamsız heyecanıma karşı hemen karşımda oturan babaannem gözlerini kıstı. Ona şirince gülümseyip koşarak kapıya gittim.

Deniz gelmişti.

Muhtemelen az önce de bunun için aramıştı. Kapıyı açıp yukarı çıkmasını beklerken ellerimi arkamda bağlayıp parmak ucumda kalkıp iniyordum. Sanki yıllardır görüşmüyorduk. Merdivenin başında uzun boyuyla belirdiğinde dudaklarım iki yana kıvrıldı. Maç yorgunu olduğu halde çıktığı gibi yanıma gelmesi gerçeği kalbimi pır pır ettiriyordu.

Başını kaldırıp gözlerini gözlerimle buluşturduğunda yüzümdeki gülümsemenin aynısı yüzünde belirdi. Üzerinde Galatasaraylı eşofman takımı ve elinde bir poşetle hemen karşımda durdu. “Hoş geldin.” derken geçmesi için kapıyı iyice araladım. “Tam aradığında şarjım bitti.”

Ayakkabılarını çıkarıp vestiyere koyarken, “Hoş buldum.” dedi. “Tahmin ettim.” Kapıyı hemen ardından kapatıp tekrardan ona döndüğümde başımı kaldırarak yüzüne baktım. Birkaç saniye boyunca birbirimizin yüzüne bakarken en sonunda ilk adımı atarak elini belime koydu ve beni kendine doğru çekerek sımsıkı sarıldı. Özledim, diyen sesi kafamın içinde yankılandı.

Özlenmek güzeldi. Onun tarafından özleniyor olduğunu bilmekse güzel kelimesine sığamayacak kadar büyük duygular içeriyordu.

Kollarım bunu bekliyormuş gibi -ki bekliyordu- saniyesinde boynuna sıkıca dolanırken yüzünü saçlarımın arasına gömerek derin bir nefes aldığını duydum. Onu özlemiştim. İş vasıtasıyla onu sürekli görebildiğim zamanları aramıyor değildim. Artık biraz iş bahane, Deniz şahane gibi olmuştu ama ne yapabilirdim ki? Ona doğru kaybolalı çok oluyordu.

“Yorgunsun değil mi?” Kollarım ondan istemeden de olsa ayrıldığında başını iki yana salladı. “Yorgunsun işte.” Buraya gelmeden önce duş aldığını belli eden saçlarına baktım. Kumral saçları buram buram şampuan kokuyordu. Teninden yükselen onun kokusu ilk saniyeden başımı döndürmeye yetmişti. Evet, fazlasıyla özlemiştim, belli oluyordu. “Yarın mı görüşseydik acaba?”

“Değilim.” diyerek bu sefer de sözlü olarak reddetti. “Şu merdivenlerden çıktığım an uçtu gitti o yorgunluk.” Dilini dudaklarının üzerinde gezdirip elindeki poşeti uzattı. “Size aldım. Hatice Sultan şeftali suyu seviyordu, değil mi?”

Şaşırdım. Bunu geçenlerde öylesine laf arasında Atlas’a söylemiştim ve o da duymuştu ancak hatırlayacağını hiç düşünmemiştim. Başımı aşağı yukarı sallayarak poşeti açtığımda iki meyve suyunun yanında aynı zamanda birkaç paket kâğıthelva aldığını da gördüm.

“Teşekkür ederiz.” dedim kâğıthelvalardan birine uzanırken. “Ben de senin için üzümlü kek yaptım. Seversin değil mi?”

Gözünü kırpmadan cevapladı. “Bayılırım.”

Ona kocaman bir gülümseme gönderdim. Elimdekileri mutfağa bırakırken o çoktan salona geçmişti bile. Hemen ardından koşarak içeri girdim. Babaannem onu görünce bana imalı bir bakış attı. O imalı bakışın altında az önce koşarak kapıya gitmem yatıyordu elbette. Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi kaçırđım. Bu kadından bir şeyleri saklamak imkânsızdı.

“Hoş geldin oğlum.” diyen babaannem Deniz’e sınısıkı sarıldı. “Ne güzel oynadın maçta, maşallah sana.”

Utandı.

Kıkırdamamla ikisinin de bakışları üzerime döndüğünde, *siz devam edin* dercesine elimi salladım. “Teşekkür ederim.” dedi kibarca. “Sen nasıl oldun? Bir ihtiyacın varsa...”

“Hastaneyi de doktoru da sen ayarlamışsın.” dedi babaannem. “Daha ne isteyeyim ben? Allah razı olsun senden oğlum.”

Deniz, babaannemin elini tuttu. Gözlerim doldu. “Hepimizden. Yine de bir ihtiyacın olursa buradayım. Sen yalnızca iyi olmaya bak Hatice Sultan.”

Babaannem gözücuyla bana bakarak başını salladı. Onları sohbet etmeleri için baş başa bırakıp mutfağa geçtim. Geleceğini söyledikten hemen sonra demlediğim çayı bardaklara koyup kekleri de yanına servis ettim ve tepsiye bir tane de kâğıthelva koyarak tekrardan salona döndüm. “Kıraydın kafasını.” dediğini duydum babaannemin. “Kırmızı kart falan anlamam ben.”

“Oyundan atılırdım.” dedi Deniz onun söylediklerine gülmemeye çalışırken.

“Ha...” dedi babaannem. “O zaman sen sakın kal Deniz çocuk.”

“Babaanne nasıl tavsiyeler veriyorsun öyle Allah aşkına? Kıraydın kafasını ne?”

Uzattığım çayı alırken burun kıvırdı. “Sporcu diye sinirlenmeyecek mi bu çocuk Güneş’im?”

“Yani, sinirlenir de karşısındakinin kafasını kırmasına gerek yok bence.”

Sinirlenince daha fazla yakışıklı oluyor düşüncelerini kafamdan atmam gerekiyordu.

“O kavga neydi sahi?” diye sordum heyecanla. “Bir ara kamera sizi çekmedi. Sana vurmadılar değil mi?”

Yok artık dercesine baktı. “Yok. Rakip de olsak maç biter, hepimiz arkadaş olarak devam ederiz. O tarz ağır konuşmak çok yanlış geliyor sadece. Birden duyunca, üzerine Atlas’ı da ittiğinde tepem attı.”

“Yaa...” derken gülümsedim. “Tepen mi attı? Çok tatlısın.”

Deniz babaanneme kısa bir bakış atarken *bak sen* dercesine kaşlarını kaldırıp gülümsedi. “Öyle mi?”

Dudaklarımdan çıkanları o an fark edip hafifçe boğazımı temizledim. Babaanneme bir kez olsun bakmadan halıyı incelemeye başladım. “İlk defa sinirli gördüm seni.” diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım. “Rakiplere korku saldın resmen Utku Deniz. Yapılacak editler şimdiden gözlerimin önünde.”

Utku Deniz Has & Racon.

“Editler mi?” diye sordu. Gerçekten sosyal medyadan bi-haberdi.

Başımı salladım. “Evet. Sana yapılan editlerden daha önce de bahsetmiştim. Ayrıca ben varken bir kere bile çalınmayıp ben yokken gol attığında Kardan Adam şarkısını çalmalarına çok kırıldım Deniz.”

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Sen oradayken çalsalardı sen de söyleyecek miydin?”

“Çalsalardı öğrenirdin.” diye homurdandım. “Ama çalmadılar. Ben yokken çaldılar. Bu yüzden de öğrenemeyeceksin.”

Güldü. “Önümüzdeki maç da bizim sahada. Diyorum ki... Hatice Sultan ve sen, benim özel misafirlerim olarak stadyum-da izlemeye gelir misiniz?”

Teklifini beklemediğim için yüzüne bakakalırken vereceğim cevabı heyecanla beklediğini fark ettim. “Geliriz.” dedim hızlıca. “Hem de çok büyük bir mutlulukla.”

“Geliriz tabii.” dedi babaannem de benim gibi aynı heyecanla. “Sen çağırırsın da biz seni yalnız bırakır mıyız?”

Deniz’in yüzünde büyük bir gülümseme oluşurken gözlerinin içine yerleşen o ifadeyi artık tanıyordum.

“Zaten bu akşam maçını beraber izledik, biliyor musun?” dedim. “Sen gol attığında babaannem de stadyumla birlikte gol diye bağırdı. Ve inan bana babaannem futbol sevmez Deniz.”

Duyduklarıyla öylesine mutlu oldu ki karşımda yıllar önce kaldırım taşına çökmüş o çocuk vardı sanki. Bu sefer üzgün değil, en mutlu haliyle yanımdaydı. “Çok mutlu olurum.” dediğinde gözlerim dolacaktı neredeyse. “Golümü attıktan sonra Kardan Adam’ı söylemeni heyecanla bekleyeceğim.”

Onu her gördüğümde kafamın içinde Kardan Adam çaldığını bilmesede olurdu.

“Bakarız.” dedim muzipçe. “Sen golünü bir at da.”

Babaannem, “Kardan Adam mı?” diye sorduğunda bunu bekliyormuş gibi telefonumu çıkardım ve hızlıca şarkıyı bulup açtım.

“Bu şarkıyı Deniz için söylüyorlar stadyumda babaanne.” dedim.

Sözlerini dikkatlice dinlemesinin hemen ardından, “Ben sana bir nazar duası okuyayım.” dedi. “Yakışıklı, boylu boslusun maşallah. Bu şarkılarla nazar değdirecekler sana.”

Babaanneme artı bir de bendendi.

Bir süre daha konuşmamızın ardından saatin iyice ilerlemesiyle babaannemin uykusu bastırınca yanımızdan ayrıldı. Deniz baş başa kaldığımız gibi hemen yanıma oturup, “Ee.” dedi. “Anlat bakalım. Nasıldı Ankara?”

Omuz silktim. “İyiydi. Ekibimle güzel anlaşıyoruz. Henüz maçlar başlamadığı için şu an takımla antrenmanlarda bir araya geliyoruz. Zaten hepsiyle de tanıştım. Güzel bir ortam var.”

“Nasıl güzel bir ortam mesela?” diye sorarken kolunu koltuğun sırt kısmından arkama doğru uzattı. “Hangi açıdan?”

“Eğlenceli geçiyor antrenmanlar.” dediğimde, *öyle mi* dercesine kaşlarını kaldırdı. “Onlar oynuyorlar tabii.”

Başparmağıyla dudağının kenarını kaşdı. “Sen zaten sevmesin spor falan.” dediğinde başımı salladım. “Öyle antrenman yapmayı falan da sevmesin.” Tekrardan başımı salladım. “Ama yapacak olsan da futbol antrenmanı yapardın, değil mi?”

Bunu cevabı evet olmasa bile onaylama ihtiyacı hissettim.

“Galiba.” dedim tek gözümü kısıp. “Futbola daha yakınım.”

“Voleybola hiç yakın değilsin bence.” dedi bu sefer de. “Senin spor dalın futbol Güneş.”

“Öyle mi dersin?” diye sordum ciddiyetle.

Beklemeden cevapladı. “Kesinlikle.”

“Zaten ben voleybol oynayamam ki.” Kendimi işaret ettim. “Malum boyum... Hayır, bir de bu erkek voleybol takımını görsen, hepsi en az iki metre Deniz. Beni görmeleri için onlara büyüteç hediye etmeyi düşünüyorum.”

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirirken arkama doğru attığı elinin parmağına saçımın bir tutamını dolayarak oynamaya başladı. “Anladım.”

“Senin boyun da çok uzun.” dedim hızlıca. “Kaçsın sen sahi? İki var mısın?”

“Bir doksan.” dedi ve ekledi. “İki yokuz ama bizim de boyumuz uzun.”

Yanaklarını sıkı sıkı sevecektim şimdi, az kalmıştı.

“Zaten ben iki metre sevmem.” dedim. “En sevdiğim boy uzunluğu bir doksandır.”

En sevdiğim boy Utku Deniz Has’ın boyu demeyelim de bir doksan diyelim.

Sırıttı. “Bak sen.”

“Hıhım.”

Aklına her ne geldiyse yüzünden heyecan okunuyordu. “Milli Takım maçlarına az kaldı.” dediğinde o heyecanın neyden kaynaklandığını anladım. “Eğer çağırılırsam...”

Sözünü istemeden de olsa kestim çünkü emin olması gereken bir konuydu. “Çağırılacaksın.”

“İlk milli maçım olacak.” diyerek tamamladı az önce kestiğim cümlesini. “İlk kez o şanlı formayı giyeceğim. Performansımı sıkı tutarsam ilk on bir bile başlayabilirim.”

“İlk on bir başlayacağından şüphem yok.” derken öyle emin konuşuyordum ki onunla nasıl gurur duyduğumu kilometrelerce uzaktaki biri bile fark ederdi. “O forma senin hakkın Deniz. Bu zamana kadar çok çabaladın, belki vazgeçecek duruma kadar geldin ama artık buradasın. Hak ettiğin yerde. Bu senin başarın.”

Kucağında hareketsizce duran elini kaldırarak yanağıma yasladığında gözlerimi kapatmamak için savaş verdim. Elinin sıcak ısısı yanağımı kapladı. “Bu sefer başarırken yanımda sen de olacaksın.”

Hevesle başımı salladım. “Ben de olacağım ve en önden tüm başarılarına şahit olacağım. Şanslı olabildiğim birkaç konudan biri de bu.” Zaten şanslı olduğum konuların neredeyse hepsi onunla alakalıydı. “Seni milli formayla sahada gördüğümde ağlarsam gülmek yok.”

Gülerek söylediğim sözler hoşuna gitti. “Kameralar varken bu tarz hareketler yaparsan biz daha çok dillere düşeriz. Benlik sıkıntı yok da diyemiyorum çünkü en son dillere düştüğümüzde seni Ankara’ya yolculadım.”

“Benim ekip değişikliğime benden çok sen üzölmüş olabilir misin acaba? Sanki?”

Dudaklarını büzdü. Dünyanın en tatlı anıydı. “Depresyona girdim, performansımı etkileyecek diyorum Güneş. Bak çok ciddi meseleler bunlar.”

“Ben yokken o golleri sen attın yalnız. Acaba tam tersi olabilir mi ya?”

Gözlerini kıstı. “Amacın ne?”

Şirince gülümsedim. “Hiçbir amacım olmadığını bilmeni isterim Deniz. Yalnızca her an Sporun Nabzı’nın binasını basacakmışın gibi davranman beni tedirgin ediyor.”

“Etmeli de zaten çünkü yapacağım.” dedi ciddiyetle.

“Şaka?”

“Hiç bu kadar ciddi olmamıştım.” dedi aynı ciddi ifadesini sürdürürken. Korkmalı mıydım? “Şu ciddiyeti derbi maçlarında bile bulamazsın sana o kadar diyorum.”

Kesinlikle korkmalıyım.

“Öncelikle sakın olalım.” diyerek yanağımdan çektiğı elini tuttum. “Bu olaylar geçtikten sonra tekrardan eski ekibime dönmek istediğimi söyleyeceğim ama biliyorsun sen de... Yorumlar.”

“O yorumlar sen o ekte olsan da olmasan da gelmeye devam edecek Güneş.” derken çatılan kaşlarına işaretparmağımla dokunarak düzelmelerini sağladım. “Göz önünde olan her işin arka planında, o işi baltalamaya çalışan insanlar vardır her zaman. Onlara ayak uydurursak zaten olduğumuz yerden bir adım ileri gidemeyiz. Ben şirketinin senin arkanda olması gerekirken sanki o yorumlar doğruymuş da sen bizi kayırıyormuşsun gibi seni başka bir ekibe göndererek cezalandırmalarını kabullenemiyorum. Sen de kabullenemesen de sıkıntı çıkmaması adına

sessiz kalıyorsun, biliyorum. Ama bu sefer konuşmak zorunda değilsin çünkü artık ben varım. Ben senin için de konuşurum.”

Ben senin için de konuşurum.

Yalnızlığı bilen, yalnızlığı iliklerine kadar hissederek büyüyen biri olduğunda bazı şeylere inanmak çok zor geliyordu. Yola çıkarken yalnız olduğumu, sırtımı yaslamak için yalnızca soğuk beton duvarları bulacağımı kabullenmek zor olmuştu. Çocukluğumu da gençliğimi de birilerine ihtiyaç duymadan geçirebilecek kadar güçlü hissetsem de yorulduğum çok fazla an olmuştu. Yanında onlarca insan varken içinde o yalnızlığı hissetmekse içindeki umut kırıntılarını birer birer yok ederken tek bir mesaj veriyordu: Herkes gider.

Ben de bir insandım. Daha küçük yaşında çok sevdiğim saçlarım babam tarafından acımasızca kesilirken ya da şiddetle yine küçük yaşında tanışırken güçlü olmayı öğrenmeye çalışmak hayatın acımasızlığıydı.

O yaşlarda aşılana güven problemi beraberinde yalnızlığı da getirmişti belki de. Gerçek bir ailenin uğramadığı hayatıma gerçek bir dost da uğramamıştı. Okulda aldığım pekiyi notlarını paylaşabileceğim biri bile yoktu. Bana bakabilmesi için sabahın erken saatlerinden gecenin geç saatlerine kadar çalışan babaannemi şanslıysam görür ve onunla paylaşırdım.

Yine de içimde buruk bir sevinç kalırdı.

Babaannem gözlerinden bile okunan yorgunluğuyla sıcak çikolatamı o pekiyi için önüme bırakır, ardından uyuyakalırdı. Onu suçlayamazdım.

Şimdi yaşadığım tüm bu anlar hayatımı değiştiriyordu. Biri vardı. Yıllarca bilmeden hayatına dokunduğum o çocuk, yıllar sonra benim hayatıma dokunuyordu. Bu öyle bir dokunuştı ki sihirli değnek onun elindeydi ve o değneğini yalnızca benim için kullanıyordu. Beni doğan güneşi olarak görüp hayatına dokunduğumu söylüyordu ama güneşin ışığını asıl kendisinden aldığıнын farkında değildi.

Yalnız değildim.

Yıllar sonra buna ilk kez inanıyordum. Onun sayesinde. Artık yorulduğumda sırtımı yaslayabileceğim biri vardı. Her şeyi düşünmek zorunda değildim çünkü artık bunu da benim için yapabilecek biri vardı. Düştüğümde elini uzatacak, yorulduğumda benimle dinlenecek, ağladığımda gözyaşlarımı silecek bir adam vardı hayatımda.

Utku Deniz Has.

Üç kelimeydi. Lara Güneş Yazgan için koskoca dünyaya bedeldi.

“Sana yalnız olmadığını, bir şeyleri artık tek başına halletmek zorunda olmadığını bin kez hatırlatmam gerekiyorsa bin birinci kez de yaparım.”

Her bir kelimesi dudaklarından süzülüp göğüs kafesimin tam ortasına yerleşti. Oturduğum yerde ona doğru kayıp kollarımı boynuna sardım. Başım omzu ve boynu arasındaki o yere yerleşirken kolları beni bekletmeden belimi buldu. Bir eliyle saçlarımı, diğer eliyle belimi okşadı. Saçlarımı seviyordu. Babamın nefret ettiğinden çok daha fazla seviyordu.

“Teşekkür ederim.” derken dolan gözlerimden akan yaşlar tişörtünü ıslatmaya başladı. Bundan rahatsız olmazdı. Biliyordum. “Çocukken birbirimizi kaybettiğimiz için daha az üzülüyorum artık. Çünkü sen şu an bile *ona* dokunabiliyorsun.”

“Yine de o kaldırımda oturup seni beklemek yerine amcanın camlarına taş atıp kırmadığım için çok pişmanım.”

Ağladığım için beni güldürmeye çalışıyordu ve başarıyordu da. Gözyaşlarımın arasından son söylediğine sesli bir şekilde gülerken belimdeki kollarını sıkılaştırdı. “İstersen şimdi yapabiliriz.”

Ciddiyetimi görmek adına geri çekilmeye çalışsa da izin vermedim. “Sen ciddi misin?”

“Tabii ertesi gün haberlerde ‘Galatasaray’ın profesyonel futbolcusu bir vatandaşın evinin camlarını kırdı! İşte o görüntüler!’ diye çıkmak istiyorsan.”

“Böyle söyleyince kulağa pek de hoş gelmedi.” dediğinde bir kez daha güldüm. “Ama bu seni mutlu edecekse razıyım.”

Ağlamam bir kez daha şiddetlendi. Ben rahatlayana kadar ağlarken o sesini bile çıkarmadı. Kollarını her hıçkırığında biraz daha sıkı sardı, saçlarımı kırmaktan korkarcasına sevdi.

Dakikalar sonra kızarmış gözlerimle geri çekildiğimde hemen dibimdeki yüzüne baktım. Belimdeki elini çekerek göz yaşlarımı usulca sevdi. “Rahatladın mı?”

“Çok.” diyerek burnumu çektiğimde bakışlarına şefkat yerleşti. Uzandı, paketini açmadığım kâğıthelvamı aldı. Paketi açıp bir parçasını kırıp kendi ağzına atarken kalanını yemem için dudaklarıma uzattı.

Onun benim için aldığı kâğıthelvaların tadının çok daha lezzetli olması gibi, onunla yediğim kâğıthelvaların lezzeti de çok daha başkaydı.

Çünkü mesele kâğıthelva değildi.

Ertesi gün sabahın erken saatlerinde Deniz beni evimin önünden almıştı. Soluğu Buğra’nın yaşadığı evin önünde almıştık. Zile basıp kapıyı açmasını beklerken içimde köpüren öfkeye engel olamıyordum. Durduğum yerde ayağımı yere vururken saçlarımin üzerindeki dokunuşla duraksadım. “Sakinleş.” diye mırıldanan Deniz, hafifçe eğilerek yüzüme baktı. “Sadece konuşacağız.”

Küçük civciv terör estirdi, der gibi bakıyordu bana.

“Sakin olamıyorum.” dedim huysuzca. “Gerçekten bu sefer üzerine atlayacağım. Şiddete karşı olduğumu yine de bilmeni isterim Deniz. Bu angut artık gerçekten çok olmaya başladı.

Angut dememle dudakları titredi.

“Ben seni tutarım.” derken sakinliği karşılığında beni şaşkınlığa çeviriyordu. “Halledeceğiz, merak etme. Bu olayın başı

kime bağlanıyorsa bizzat ben uğraşacağım. Sayesinde Ankara denildikçe tetiklenmeye başladım.”

Olayları döndürüp dolaştırıp bir şekilde Ankara’ya bağlaması...

“İzin gününe denk gelirse bir gün benimle Ankara’ya gel bence Deniz. İçin başka türlü rahat etmeyecek gibi duruyor.”

Somurttu. “Oraya gelmeme gerek kalmadan bu işi çözeceğim.”

Saniyeler sonra kapı açılırken Buğra şaşkınlıkla bize baktı. “Lara?” İsmim dudaklarından döküldüğünde yüzümü buruşturdum. “Bu ziyareti neye borçluyum?”

“Bir de soruyor musun?” Kaşlarım mümkünmüş gibi daha fazla çatıldı. “Sana güvenmemem gerektiğini biliyordum ama yine de bir an, baban için şerefsizliğini bir kenara bıraktığını düşünmüştüm.”

Yüzünde söylediklerimi anlamaya çalışır gibi bir ifade oluştu. “Anlamıyorum Lara. Neyden bahsediyorsun? Bir şey mi oldu, yoksa geleneksel Buğra’dan nefret etme gününde misin?”

Benimle dalga mı geçiyordu?

Ona bir adım atacağım sırada Deniz’in elini belimde hissettim. Yalnızca sağ eliyle beni kendine doğru çekerek bedenimi bedenine yasladı. İçimdeki sinir biraz olsun dinerken az öncekine nazaran daha sakin bir sesle konuştum. “O fotoğrafları magazine vermenden bahsediyorum. Yapmayacağını sanmıştım.”

“Zaten yapmadım.” dedi kaşları çatılırken. “O fotoğrafları magazine benim verdiğimi mi sanıyorsun? Senden bir istekte bulundum ve onu yaptın. Neden böyle bir şey yapayım?”

“Tabii ki işimde sorun yaşamam için.” dedim sesim yükselirken. “Amacın hep bu değil miydi zaten? Eline fırsat geçti ve kullandın. Artık mutlu musun?”

Omzunu kapıya yaslariken rahat bir tavırla konuştu. “Tekrar etmem gerekiyor sanırım. Ben yapmadım. Evet, fotoğraflar bende vardı ve sana gösteren de bendim ancak magazine gönderen ben değildim. Çok yanlış kişiden hesap soruyorsun. Sen benim isteğimi yaptın, ben de fotoğrafları sildim. Bu kadar.”

Gözlerimi devirdim. “Bir kez daha sana inanacağımı düşün-men umarım gerçek değildir.”

“İster inan ister inanma.” dedi tane tane. Başıyla hemen ya-nımdaki adamı işaret etti. “Ünlü futbolcu. Eli kolu istediği yere uzanır. Haberi yapanı bulun ve kaynağını öğrenin. Ben değilim diyorsam değilim. Ayrıca amacım eğer o fotoğrafları paylaştı-rıp seni işinden etmek olsaydı bunu yapardım ve karşına geçip o zaferin tadım da çıkarırdım. Yalan söylemezdim.”

“Senin için bu zafer olurdu, öyle mi?”

Kısa bir an düşündü. “Bir süre önceye kadar belki ama artık değil. Ben yaptıklarımın arkasında dururum Lara. Yaptıysam yapmadım demem.”

Öyle rahat ve ciddi tavırla konuşuyordu ki büyük bir durak-sama yaşadım. O fotoğrafları sosyal medyada gördüğümünden beri yalnızca Buğra’nın yaptığını düşünüyordum ve bundan emindim. Ya çok iyi bir yalancıydı ya da gerçekten doğruyu söylüyordu.

Ancak onun bana gösterdiği fotoğrafları başka kim maga-zine verirdi ki?

“Sadece sende olan fotoğraflardı ama, o ne iş?” dedim yeniden. “Direkt olarak sen gösterdin. Senden başka kim ulaşabilir ki?”

Dudak büktü. “Bilemem? Ayrıca voleybol ekibine geçiş yaptırılmanı kınadığımı söylemeliyim Lara. İnsanlar âşık da mı olmasınlar? Çok üzüldüm.”

Bedenim kaskatı kesilirken Deniz belimi usulca okşadı. Bedenim yalnızca bu harekete muhtaçmış gibi saniyesinde çö-züldü. “Konumuz fotoğraflar.” dedi Deniz düz bir ses tonuyla. “Diyelim ki sen yaptırmadın. Yaptırabilecek birileri aklına ge-liyor mu? Senin elindeki fotoğraflarla üstelik.”

“Belki de fanlarındır Utku.” dedi oflayarak. “Tanınan biri-sin. Eninde sonunda sizi biri yakalayacaktı.”

Angut.

“Şansa bak. Yakalandık ve yakalandığımız fotoğraflar bir süre önce senin bana gösterdiklerin! Ne tesadüf ama.”

“Çattık ya.” diyerek doğrulduğunda sesi yükselmişti. “Kızım ben yapmadım diyorum.”

“Yavaş.” dedi Deniz sesindeki aynı sakinlikle. Tüm sakinliğinin aksine tek bir kelimesi öylesine sertti ki Buğra ensesini kaşıyarak sesini alçalttı.

“Kızın değilim ben senin.” diyerek homurdandım. “Ayrıca tekrar ediyorum, hak verirsin ki tek bir sözüne dahi inanmam artık Buğra.”

“Bakın. Okların beni gösterdiğinin farkındayım ama o fotoğrafları Lara’ya gösterdikten sonra sildim. Alın telefonumu arayın desem bu sefer de magazine verip silmişsinizdir diyeceksiniz ve yine aynı çıkmaza gireceğiz. Aynı şirkette de çalışmıyoruz Lara. Artık hangi departmanda olduğun umurumda değil. Fotoğrafları çeken de ben değildim ayrıca.”

Deniz, “Fotoğrafları kimden aldın?” diye sordu. “Belki de onunla alakalıdır. Güvendiğin biri miydi?”

“Evet.”

“Demek ki değilmiş.”

“Güvenilir.” dedi dişlerinin arasından. “Sizin fotoğraflarınızı birilerine vererek hiçbir şey elde edemez.”

“Nereden belli?”

“Güvenilir diyorum.”

“Kendin için de aynı şeyi söylediğini duydum bir yerlerde.” dedi Deniz. Sesinde az da olsa alay kırıntıları vardı. Başımı eğerek gülümsedim. “Ama ne olduğunu biliyoruz. Sözünün pek de bir önemi yok. Bize o kişinin numarasını ver.”

Buğra omuz silkti. “Olmaz.”

“Sebep?”

“Sebebi benim daha sonrasında sıkıntı yaşayacak olmam.” diye açıkladı. “Kendi işinizi kendiniz çözün. O fotoğraflar benden ya da benim fotoğrafları aldığım kişiden yayılmadı.”

“Biz sıkıntı yaşadığımıza göre senin de yaşamanda bir sıkıntı göremiyorum.” dedim alayla. “Seni bu zamana kadar

umursamadım ama bu çok fazlaydı Buğra. Ayrıca ne bu gizemli konuşmalar? Mafya mısın sen?”

Gözlerini devirdi. “Yalnızca özel hayatıma dahil olmanızı engelliyorum.”

Deniz tek kaşını kaldırdı. “Fotoğrafların kaynağı senin özel hayatın mı?”

O an Buğra’nın bocaladığını gördüm. Dudaklarımda kendinden emin bir zafer sırıtışı oluşurken Deniz’in kolunu tuttum. “Bence cevabı aldık. Gidelim mi?”

“Gidelim.” dedi ama bakışlarını Buğra’dan çekmedi. “Özel hayatına dahil olmamızı engellemeye çalışıyorsun ama bizim özel hayatımızı kullanarak isteklerini yerine getirmeye çalışıyorsun. Bir kez oldu ama bir daha olmasına izin vermem Buğra. Denemeye kalkarsan ben de senin özel hayatına istemeden müdahil olurum.”

Buğra kapının kolunu sıkıca kavrarken başını aşağı yukarı salladı. “Yaşananlarla bir ilgim yok. Lara’yla geçmişimizin pek de güzel olmadığını farkındayım ama artık bir sıkıntı olmayacağına dair söz verebilirim. İnanmak ya da inanmamak size kalmış.”

Arkamı döndüğüm sırada ismimi seslendi. “Senin adına sevindim.”

Neyden bahsettiğini anlamayarak omzumun üzerinden ona dönsem de kapıyı kapattı. Birden böyle değişmesi ona inanmamı daha da güçleştiriyordu. Eline geçen her fırsatta benimle uğraşan bir insandan bahsediyorduk. Şimdi ne değişmişti?

Arabaya bindiğimizde kemerimi bağlamadan ona döndüm. “Sence dediği gibi o yapmamış olabilir mi?”

Hâlâ bunu düşündüğüme inanamıyordum ancak onu da tanıyordum. Tavırları hiç de suçlu bir Buğra gibi değildi.

“O değil.” dedi Deniz düşünceli bir ses tonuyla. “Bayağı belli. Normal bir fotoğraf olsa herhangi biri tanıyıp çekti derim Güneş ama Buğra’nın gösterdiği fotoğraf olması ve magazine onun vermemiş olması anlamsız geliyor. O değilse aynı fotoğrafları kim paylaşacak?”

Oflarken başımı omzuna yasladım. “Onun olduğundan çok emindim. Demek ki benden Sherlock olmazmış Deniz.”

Burnunu saçlarıma üzerinde gezdirirken derin bir nefes aldığına duydum. “Olur bence. Çok iyiydin.”

Güldü. “Ne?”

Gülerek arabayı çalıştırırken kemerimi taktım. Yüzünü okutarak kilidini açtığı telefonunu istediğim müziği açmam için bana uzattı. Telefonu elinden alarak şarkı listesine girdiğimde Kahraman Deniz'in, Deniz ve Güneş şarkısını açarak ekranı yeniden kilitledim.

Sesini duymama gerek yok

Yaptığımız röportajda en sevdiği şarkının bu olduğunu söylemişti. Gerçekten de listesindeki bir numaralı şarkı buydu. O da her dinlediğinde beni mi düşünüyordu?

Kaybolurum, büyür içimde bu keşmekeş

İnsana dert dökmeye hiç gücüm kalmadı

Müziğin sesini kıstı. “Bana öyle bakma.”

“Trafığın ortasında ikimizi de çıkmaza sokacak şekilde.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Sana öyle gelmiş olmalı.”

Ağzının içinden bir şeyler mırıldanırken özellikle duymam için çaba sarf etti. “Bu meseleyi ben halledeceğim.” dedi hemen ardından. “Bizimkiler bulurlar. Şu Buğra’nın fotoğrafları ona atanı söylememesi garip. Oradan bir şeyler çıkabilir.”

“Öyle biri var mı ondan bile emin değilim. O çekmiştir belki de.” dedim. “Üç sözünden dördü yalan olan bir adamdan bahsediyoruz.”

“Doğru.” diyerek güldü. “Bir an çakma Serdar Tezcan’dan bahsettiğimizi aklımdan çıkarmış olmalıyım.”

“Ya Deniz!”

Yol yavaş yavaş akmaya başladığında az önce açtığım şarkının kısık sesi kulaklarıma dolmaya devam ediyordu. “Bizim maça kadar kesin olarak Ankara’dan dönmüş oluyorsun, değil mi?”

“Evet.” dedim. “Babaannemle seni izlemeye geleceğiz. Kaçırır mıyım?”

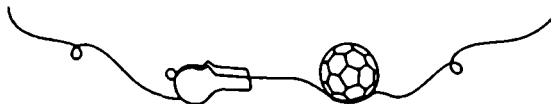
Başparmağıyla dudağının köşesini kaşırken, “Güzel.” dedi. “Seni bıraktıktan sonra tesislere geçeceğim. Bu sefer antrenmanları ekstra sıkı tutmam gerekiyor.” Gözucuyla bana baktı. “Hayatımın maçına çıkacağım.”

Bakışlarım ön camdan tepemizdeki güneşle buluştuğunda onun gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu biliyordum. “Yedi numara tribünü o maçı heyecanla bekliyor.”

Telefonuma gelen mesajın ardından beni şirkete bırakarak tesislerin yolunu tuttu.

Kafamda dönen yüzlerce düşünceyle içeri girdim. İçimdeki anlamsız sıkıntı o yanımdan ayrıldığında yine beni bulmuştu.

Yersiz olmasını diledim.

Günün şarkısı olarak Serdar Ortaç'tan Ben Adam Olmam'ı seçmiştim.

Öğle molasında soluğu Metin Oktay Tesisleri'nde aldım. Dilara ve Ferhat'ın gideceğini duyduğum gibi peşlerine düşmüştüm. Onlar iş için gelseler de benim neden geldiğimi açıklamak istemiyordum. Artık ekipte olmadığım için öğle molam bittiği gibi şirkete geri dönecek olsam da biraz da olsa bizimkilerle görüşmek istemiştim. En son Ankara'ya gitmeden gördüğüm ortamı kısa sürede bu kadar özleyeceğimi tahmin etmemiştim. Onlara bu kadar çok alışmış olmam beni de hayrete sürüklemişti.

İçeri girdiğimizde suratı asık bir halde yemeğini yiyen Deniz'in beni gördüğü gibi yumuşayan yüzüyle bugün için depolanan moralim olmuştu.

Tesislerde öğle yemeklerini elbette diyetlerine uygun olarak yiyorlardı. Bize ise itirazlarımıza rağmen hamburger menüsü söylenmişti. Alperen bu fikre karşı somurtup dursa da Dilara'nın yanında olmasıyla yakındığı şeyi bile dakikalar içerisinde unutmuştu.

Alperen'in hâlâ süren sakatlığı nedeniyle hiçbir şey yapamamasına rağmen antrenmanları izlemek için bile tesislere gelmesi ayrı bir şekilde takdir edilmeliydi. Tabii bugün Sporun Nabzı ekibinin geleceğini erkenden öğrenip Dilara için gelmediyse...

"Lara bacım." diye bağırان Alperen'in gür sesini duymayı beklemediğim için irkilerek başparmağımı üst dişime yaslayıp çenemi geriye doğru ittirdim. Bir gün şu ani tepkileri yüzünden asıl defansı bana yapması gerekebilirdi. "Ekibe geri mi döndün? Çok özlemişiz vallahi billahi. E söyleseydin pasta keserdik. Böyle kuru kuru olmaz."

"Sakin ol." dedi Dilara onun bağırmasına karşı yüzünü buruştururken. "Ekibe dönmedi. Bizimle gelmek istedi yalnızca."

Alperen kendisine sevdiği kadının cevap vermesi üzerine aptal âşık gibi sırtırken bana göz kırparak kenarda oturan Deniz'i işaret etmeyi de unutmadı. "Hasretinle yandı gönlüm diyorsun yani Lara. Anladık biz."

Dişlerimin arasından konuştum. Milletin içinde yapılacak imalar mıydı bunlar? “Ben hiçbir şey demiyorum Alperen.”

“Alperen senin ne işin var burada?” diye sordu Dilara. “Sakatken bari sal şu insanları.”

“Senin geleceğini öğrenince uçtum geldim.” dedi çayından bir yudum alıp. “Çay var içersen...”

“Yeterli.”

“Kardeşim her koşulda Dilara’ya yürümeyi nasıl başarabiliyorsun? Bir dur, nefes al.”

“Ben Dilara sınırları dışında nefes bile alamıyorum.”

Derin bir nefes aldım. Bizimkilerin dışında takımdan birkaç kişi de buradaydı. Onlara kısa bir baş selamı vererek asıl görmek ve konuşmak istediğim adamın yanına doğru adımladım. Elbette Icardi’nin tekrar sarıya boyadığı saçlarına son bir bakış daha atmayı ihmal etmemiştim. Ülkedeki tüm erkekleri sarı saçlı yapmaya yemin etmiş benziyordu.

“Selam.” diyerek yanına yaklaştığım Deniz içeri girdiğim andan beri bakışlarını üzerimden çekmemişti. Antrenmanın yorucu geçtiği her halinden belli olurken o yorgun haline üzülüm. Bu aralar daha sıkı ve sert antrenmanlar yaptıklarını duymuştum ama Deniz o kadar yorgun görünüyordu ki tahmin ettiğimden daha fazlasını yaptıklarını anlamıştım.

“Hoş geldin.” diyerek kalkacağı sırada kalkmasına izin vermedim. Eğilip yanağını öptüğümde dudaklarıma yüklenen ısı dalgasıyla yanıp kül olacağımı sandım. Dudaklarımı yanağında saatlerce bekletmişim gibi bir etkiyle geri çekilip yüzüne bakmadan yanına oturduğumda, “Diğer taraf?” demesini hiç ama hiç beklemiyordum.

“Diğer taraf?” diyerek sorarcasına konuştum aynı onun gibi. Cevap vermek yerine az önce öpmediğim yanağını bana doğru çevirdi. Etrafa kısa bir bakış atıp kimsenin bizimle ilgilenmediğini görünce uzanıp o yanağına da dudaklarımı bastırdım. Alttan alttan flört ettiğimizin o da farkında mıydı?

Pek alttan alttan da değildi gerçi.

“Küserdi.” diye açıkladı geri çekildiğimde. “Yanağımın küsmesini istemezsin, değil mi?”

Yanında hep olduğu gibi yine kıvrılan dudaklarıma engel olmadım. “Kesinlikle. Böyle bir felaketin başımıza gelmesini istemem.” Önündeki yemeğini işaret ettim. “Sen devam et lütfen.”

“Sen?”

“Az önce girişte itiraz etsek de hamburger siparişi verildi bize.” dedim. “Sanırım birazdan gelir.” Başını sallayarak onayladı. “Yine çok yorgun görünüyorsun.”

Çenesini kaşdı. “Yorucu bir sabahtı diyelim. Buraya gelmeni beklemiyordum.”

“Hazır moladayken bizimkilerin peşine takıldım. Öyle bir selam vereyim dedim eski çalışma arkadaşlarıma.” Çevir kazı yanmasın. “Ondan yani.” Yüzünde inandığına dair tek bir kırıntı dahi belirmese de onaylayan birkaç mırıltı çıkardı. “Akşam Ankara’ya uçuyorum yine. Lig başlayana kadar hazırlık maçları olacak. Yine de bu sefer çok kalmayı düşünmüyorum. Bu aralar babaannemin yanında olsam iyi olacak.”

“Sen yokken ben uğrarım.” dedi tüm samimiyetiyle. “Endişelenme. İyi anlaşıyoruz.”

Güldüm. “İyi anlaştığınıza çok eminim zaten Deniz. Sizi seviyor. Maç izlemeyen kadın maç izlemeye başladı. Ya önümüzdeki maç seni locadan izledikten sonra ultrAslan’a başvurursa?”

“Sen yokken en iyi olduğum maçları da açıp izletirsem beni daha çok sever mi?” diye sordu düşünceli bir ses tonuyla.

“Seni zaten seviyor ki.”

Dilini bir kez daha şaklattı. “Daha çok sevsin isterim.”

“Allah Allah.” derken eğlendiğim sesimden bile oluyordu. “Sana olan sevgimizin sınır tanımamasını mı istiyorsun acaba sen?”

Sözlerimin farkında değildim, dudaklarımdan çıktıktan sonra farkına vardım. Benim aksime duraksamadan ve düşün-

meden konuştu. “Evet.” derken öyle bir baktı ki aldığım nefesi veremedim. “Bana olan *sevginizin* sınır tanımamasını isterim. Tıpkı benimki gibi...”

“Yemekler geldi!”

Teşekkür ederim Tesisyemek.

Bir saniye bile geç kalsaydı çok başka şeyler konuşuyor olacaktık.

Titreyen ellerimi saklamak adına bacaklarımın altına yerleştirdim. “Ee, öğleden sonra da antrenmanınız var mı?”

“İsmail Hoca’yla bireysel antrenmanım var.” dedi. “Takım bir saate dağılır. Hoca bu sabah hiçbirimize acımadı. En son Eymen’in ağlayarak Fernando’dan hocayla konuşmaya gitmesini istediğini hatırlıyorum.”

“Derbilere de az kaldı sonuçta, normaldir bu tempo.”

Daha en az iki ay vardı ancak konumuz bu değildi.

“Normal.” diyerek onayladı. “Çok yoruluyorum ama ağzımı açmam bu konuda Güneş. Bu formayı almak için çok uğraştım. Şimdi yakınırsam o günlerdeki Utku Deniz’e dönüp hesap veremem.”

“O günlerdeki Utku Deniz’e hesap vermen gereken hiçbir konu olmadığına emin olabilirsin. O formanın hakkını sonuna kadar verdin, veriyorsun ve vereceksin.”

Ona olan inancımda hiçbir konuda olmadığı kadar samimiydim. Bunu hissettiğini bana yalnızca bakarak bile gösterebiliyordu. Kalbim onun bu hallerini gördükçe mutluluğa öyle bir bulanıyordu ki yalnızca onun mutluluğuyla bile içimdeki tüm sıkıntıyı sineye çekebiliyordum.

Bedenimin ona karşı verdiği tepkiler normal değildi.

Kalbim yanındayken hatta yanımda olmasa da onu düşünürken delicesine atıyordu. Daha önce kimsenin yanında olmadığı ve bundan sonra ondan başka kimsenin yanında da olmayacağı gibi.

Birbirimize kelimelere ihtiyaç duymadan hissettiklerimizi aktarmayı seviyordum. Onunla aramda başka türlü bir bağ var-

miş gibi hissettiriyordu. Başka kimseyle olmayacak, yalnızca ikimize özel bir bağ...

Mertens'in yardımcısı odaya Ciro'yla girdiğinde dünyanın en tatlı bebeğini görmüş gibi hissettim. "Emre." diye seslendi Atlas onu görür görmez. "Akşam halı saha yapacağız. Gel sen de kardeşim.

"Çok isterdim kanka ama ben koşmayı bıraktım. Kalbe zarar verdiği yakında bilimsel olarak açıklanacak. Yürümeyi tercih ediyorum."

Ndombele'nin Okan Buruk'a yaptığı açıklama mıydı bu?Önümdeki koca hamburgere bakarken aklıma gelen tek bir isim olmuştu elbette. Antrenmanlarda diyet yapıp akşam otel odasına *fast food* söyleyen o futbolcu, evet...

"Kardeşim saçma sapan konuşma." dedi Alperen ona. "Ben ayağım sakat olduğu halde gideceğim. Halı saha kaçır mı?"

"Ayağın sakatken nasıl oynayacaksın, merak ettim." derken hamburgerimden bir parça ısırıldım. Sağlıklı yemekler yiyen futbolcuların arasında *fast food* gömen tek kişiydim şu anda.

"Yener abi en fazla iki aya antrenmanlara, üç aya da sahalar çıkacağımı söyledi." dedi heyecanla. "Oğlum çok az kaldı lan. Heyecandan yerimde duramıyorum."

"Yener Abi, Falcao'dan sonra seviye atladığı için sakatları dakikalar içinde iyileştirme formülünü bulmuş olabilir mi?"

Atlas sırtıttı. "Bence de öyle bro. Takımda kimse sakatlanmıyor. Sakatlanan da en fazla birkaç ay içinde geri dönüyor. Yener Abi kim bilir ne icat etti yine."

"Yener Abi sağlık sisteminin açığını bulmuş olabilir." dedi Deniz de. "Falcao'ya selamlar."

Patates kızartmamı barbekü sosa batırarak hemen yanımda, kolunu oturduğum sandalyenin arkasına uzatan Deniz'in dudaklarına uzattım. Yalnızca diyetine uygun öğünler yemesine ve kızartma tüketmemesine rağmen uzattığım patatesi itiraz etmeden dudaklarını aralayarak ağzına attı. "Sen yine de halı saha falan diyerek

o ayağını zorlama ki Yener Bey'in seni sahalara hızlı döndürme planları suya düşmesin Alperen.” derken bu sefer de hamburgerimin yanındaki *nuggeti* mayoneze batırarak Deniz'in dudaklarına uzattım. Yine sorgusuz ısırırken kalan parçayı da kendi ağzıma attım. “Ne kadar erken dönersen o kadar hızlı form tutarsın.”

Alperen büyük bir ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı. “Haklısın Lara bacım. Halı saha iptal beyler.”

“Çok şükür.” derken Ciro'yu babasının kucağına bıraktı Emre. “Bugün de kalp sağlığımdan olmayacağım.”

“Aynen kardeşim katılıyorum.” dedi Alperen alakasız bir şekilde. “Ben de sakatım zaten. Bu zamanda böyle saçma sapan planlar yapıp benim asabımı bozmayın.”

“Abi zaten sen oynamayacaktın ki.” diye yakındı Eymen. “Gelip izlerdin yine. Aman sensiz nefes falan almamıza izin verme abi.”

Hamburgerimi de dudaklarına uzattığımda zaten üzerimde olan bakışlarıyla önce göz kırpmış, ardından hamburgerimden bir ısırık almıştı. “Dilara nerede ya?” diye sordum Alperen'e. Deniz'e o kadar odaklanmıştım ki Dilara'nın hangi ara gittiğini bile görememiştim. “En son senin yanındaydı sanki.”

Alperen kapıya doğru bir bakış attı. “Yemeğine bakmaya gitmişti. Aç kaldı Dilara'm.”

“Sen o yüzden mi yemeğini yemiyorsun?” diye sordum gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken.

“Yok.” dedi yüzünü asıp. “Bu yemekler sağlıklı.”

Bense karşısında hamburger yiyordum.

Bir ısırık daha aldım. “Ne güzel işte. Tam sporcu yemeği.”

“Gözümün önünde kebaplar ve hamburgerler uçuşurken bu yemekleri yemek ne kadar zor haberin var mı Lara?”

“Sağlıklı beslenmek insanı genç tutar Alpingo.” dedi Deniz. “Sporcu adamsın oğlum be, ne hamburgeri?”

“Az önce ağzına attıklarını saymamı ister misin Boşnak böreğim?”

Suçlu bir çocuk gibi gözücuyla Deniz'e baktım ama o güldü. "Onlar sayılmaz."

"İşine nasıl gelirse yani Utku'm."

Deniz gözlerini kısarak işaretparmağını ona doğru salladı. "Sen çok değiştin Alpingo."

"Kırıldıkça içimize kapandık, buna sen değiştin dediler..."

"Yine alakaya maydanoz." diyerek ofladı Eymen.

"Maydanoz deme yoksa az önce yediklerimi kusarım." dedi Alperen. "Bir daha kimse bana yeşillik yedirmesin."

"Kendin yedin ya."

Alperen ters ters bakıp tam dudaklarını araladı ki kapı açıldı ve içeri Dilara girdi. Yüzde yüz küfür olduğuna inandığım cümleleri yutup kedi gibi Dilara'nın yanımıza gelişini seyretmeye başladı. "Hoş geldin Dilara'm." Dilara'nın da hamburger aldığını görünce ağlamaklı bir ifade oluştu yüzünde. "Afiyet bal şeker olsun inşallah. Benim yerime de ye."

"Olur." dedi Dilara onun hemen yanındaki koltuğa otururken. "Yerim Alperen. İsmime biraz daha iyelik eki eklersen seni de aslanlara yem ederim, onlara da afiyet olur Alperen."

"Başım gözüm üstüne."

Dilara gözlerini devirerek yemeklerini çıkarırken ben de patates kızartmalarımı yiyordum. Ortamda kısa süreli bir sessizlik oluştu. O sessizliğin ardından Alperen yine bir özlü söz patlatacak diye düşünürken beklediğime yakın bir şey gerçekleşti.

"Sen gel o kadar takım varken benim oynadığım takımla ilgilenen ekipte çalış." derken bakışları halıdaydı Alperen'in. Dudaklarındaysa anlamsız bir sırıtma mevcuttu. "Anlamadık sanki."

Alperen, "Hasbinallah." diyen Dilara'ya artık daha büyük bir aşkla bakmaya başladı. "Fenerbahçe ekibine geçeyim de gör sen Alperen. Kadıköy'den el sallarım artık."

Alperen ciddileşip yerinde doğruldu. "Şaka yapıyorum de."

"Hayır, gerçek."

"Aşk yüzünden prime dönemi biten futbolcular kervanına mı katılayım istiyorsun Dilara?" Dilara bir şey söylemeden ye-

meğini yemeye devam ettiğinde gülerek Deniz'e baktım. Bir dilim patates kızartmasını daha dudaklarına uzattığımda yine itiraz etmeden kabul etti. "Dilara? Sakatım ben. Bana böyle ciddiyetini sorguladığım şakalar yapma yalvarırım."

"Sen de öyle konuşma." dedi. "Anlamışmış. Her defasında sakatlığını de öne sürme ayrıca. Turp gibisin."

"Tamam." diyerek kabul etti Alperen. "Fenerbahçe ekibine geçmeyeceksin, değil mi?"

Dilara elindeki hamburgeri masaya bırakırken gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. "Geçmeyeceğim Alperen."

"Çok şükür rabbime."

Yanımda kısık sesli bir homurdanma duydum. "Adam daha düşüncesiyle kalp krizi geçiriyordu. Ben ne yapayım?"

"Bana mı dedin?" diye sordum muzipçe. "Tam duyamadım sanki."

Dilini şaklattı. "Kendi kendime konuşuyorum bu aralar." Yanımdan kalkıp aniden ayaklandığında onu gidişini seyrettim. Köşedeki üçlü koltukta oturan Mertens'in yanına ulaştığında sapsarı saçlarıyla gerçekten dünyanın en tatlı bebeklerinden olan Ciro'yu kucakladı. Göğüs kafesimin tam ortasına bir his gelip oturdu.

Çocukları sevdiğini Çisil'le olan ilişkisinden çok iyi anlamıştım. Belli ki takım arkadaşlarının çocuklarıyla da arası çok iyiydi çünkü Ciro hiç yabancılık çekmeden onu kucağına alan Deniz'in boynuna atılmıştı. Deniz dudaklarını onun sarı saçlarına art arda bastırdı. "Kanka." demesiyle Ciro ağzındaki emziği çıkararak güldü. "Özledin mi beni?"

"Özledi özledi." dedi Mertens bozuk Türkçesiyle. Ailecek çok tatlılardı. Dries parmağıyla oğluna Deniz'i işaret etti. "Abi."

Deniz kucağındaki Ciro'yu öperek sevmeye başladığında dirseğimi masaya, elimi de çeneme yaslayarak onları seyretmeye başladım. Deniz onu kucağından indirdiğinde Ciro küçük adımlarla masaya ilerleyip masanın üzerindeki spagettiye uzandı. Avuçladığı spagettileri birden ağzına atarken ona gülen Deniz'e eşlik ederek kahkaha attı.

“Makarna reis.” diye konuştu Eymen de onun yanına gidip diz çökerken. “Abim futbolu bıraktıktan sonra makarnacı açar mı acaba bizim ülkede?”

“Eminim gelecek planları arasında bir numaradadır kardeşim.” dedi Atlas.

“Gece kulübü açmasını mı isterdin Ato?”

“Yani, tercihim o yönde olurdu. Hazır yenge de DJ iken.”

Konuşmaların arasından sıyrılıp yanıma gelen Deniz oturmak yerine elimi tutarak beni ayağa kaldırdı. Tesislerin ortasında takım arkadaşları dışında kimse yoktu. Deniz onların görüp görmemesini de umursuyor gibi görünmüyordu.

Beni peşinden sürükleyerek önce bulunduğum odadan çıkardı. Merdivenlere yöneldiğimizde tesislerdeki odasına doğru ilerlemeye başladığımızı anladım. Hiçbir şey söylememesi içimdeki merakı körüklerken odasından içeri girdik. Daha önce geldiğimde nasılsa yine öyleydi odası. Burayı ve evini gördükten sonra düzenli biri olduğunu fark etmiştim. Kapıyı ardımızdan kapatıp elimi bırakırken rotası odasının içerisindeki dolap oldu.

Merakım gitgide artarken hareketlerini büyük bir ilgiyle takip ediyordum. Dolaptan göremediğim bir şeyi alıp tekrar yanıma geldi. Tam karşımda durduğunda herhangi bir şey söylemeden elindeki kutuyu ikimizin arasında kaldırarak kapağını açtı. Gördüğüm şey karşısında nefesim teklerken güzel sesi kulaklarıma doldu. “Gördüğümde aklıma sen geldin.”

Bir güneş kolyesiydi. Sarı güneşin tam ortası masmaviydi. Öyle bir kolyeydi ki sanki Güneş’in merkezinde Deniz var, der gibiydi.

O kadar güzeldi ki bir süre dilim tutulmuş vaziyette kutunun içerisindeki kolyeyi seyrettim.

Bana kolye almıştı. Görünce aklına geldiğim için bana bir kolye almıştı ve kolye ikimizi yansıtıyordu. “Biz.” dedim kısa bir sessizliğin ardından. Parmağımı güneşin tam ortasındaki mavilikte gezdirdim. “Güneş ve onun merkezindeki Deniz.”

“Güneş ve onun merkezindeki Deniz.” diyerek tekrar etti beni. “Kolyeyi kabul eder misin?”

Derin bir nefesi içime çektim. Odası buram buram onun kokusuyla doluydu. Saçlarımı bir araya toplayıp önüme alırken arkamı döndüm. Mesajımı alıp kolyenin soğukluğunu boynuma bırakması saniyelerini aldı. Kolyeyi taktıktan sonra tam ona dönecektim ki nefesini ensemde hissettim. Sertçe yutkunduğumda dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdı. Gözlerim istemsizce kapanırken boştaki elimle kolyemin ucunu tuttum.

Kolyemin ucunu bırakmadan ona döndüğümde aramızdaki mesafe sifıra indi. Hemen dibimde, başını eğmiş öylece bana bakarken bakışları dudaklarıma düştü. Yine tesislerdeydik ancak bu sefer odasındaydık. Bizi görebilecek kimse yoktu. Bakışlarının merkezine yerleşen tutkuyla bütün bedenim alevler içinde kaldı. Yüzü yüzüme giderek yaklaşırken nefesini nefesimde hissetmemle kirpiklerim titredi. Bakışları her defasında kaydığı saçlarıma bir kez daha ulaşırken önce uzanıp saçlarımı koklaya koklaya öptü. Ardından önüme düşen saçlarımı sırtıma doğru atarken avucuyla sağ yanağımı kavradı. Bakışlarımı dudaklarına indirip derin bir nefes aldığım da dudakları iki yana kıvrıldı.

Beni öpmek istediğini biliyordum.

Onu öpmek istediğimi biliyordu.

Yüzü her saniye biraz daha yüzüme yaklaşırken iyice kısılan gözlerimle beni mahvedecek olan o dokunuşu bekledim. Nefesi ve küçük teması hafifçe hissedebileceğim bir yerde kaldığında dudaklarım onun için aralandı. Başını biraz daha yaklaştırsa beni öpecekti ancak öylece durmuştu. Nefesini yalnızca yüzümde değil, tüm bedenimde hissediyordum.

Yanağımı okşadıktan sonra başını sol omzuna doğru eğerek beklediğimiz o anı yaşattı.

Dudakları dudaklarıma kavuştu.

Güneş Deniz' ile buluştu.

Serin sularının bile söndürmesinin mümkün olmadığı bir yangının başlangıcıydı bu.

Kalbim daha önce hiç atmadığı kadar hızlı atarken gözlerim usulca kapandı. Sıcak dokunuşu vücudumun her bir zerresini

yoklarken her şeyi bir kenara iterek kollarımı boynuna sardım. Dudaklarımın üzerinden ayrılmadan gülümserken bana doğru biraz daha eğilerek önce üstdudağımla başlayıp ardından altdudağımla ilgilenmeye koyuldu. Zaten kaçmayı bıraktığım o hisler artık en belirgin haliyle bendeydi ve ben ona öyle bir tutuklu kalmıştım ki artık ondan başka gidebileceğim hiçbir yer yok gibi hissediyordum.

Kollarımla onu sıkıca kavrayıp kendime çekerken dudaklarını benden kısa bir an için ayırdı. Bakışlarımız birbirine tutunurken yalnızca birkaç saniye içinde gözlerindeki o tutkunun daha da büyüdüğünü gördüm. Daha fazla beklemeden aynı hızla dudaklarımızı bir kez daha birleştirdi. Parmak uçlarımda kalkıp boynunu daha sıkı sararken beni hem naif hem de parçalara ayrılabilceğim kadar büyük bir arzuyla öptü.

İlk defa hissettiğim hislerle bacaklarımın titrediğini hissettim. O da hissetmiş olacak ki bir eliyle belimi sıkıca tutarak bedenimi bedenine yasladı. Boştaki eli usulca saçlarımın arasında gezinirken sanki tek muhtaç olduğu şey beni öpmekmiş gibi dudaklarını hareket ettirdi. Öyle bir öpüyordu ki beni, onun da duygularını kalbimde hissediyordum. Boynuna sardığım kollarımdan birini ondan ayırıp kalbinin tam üzerine götürdüğümde kalbinin delicesine çarptığını hissettim. Ona karşılık vermeye başladığımda aramızdaki tutku harlandı.

Nefesimiz tükenene kadar dudaklarımız birbiriyle dans etti. En sonunda biraz olsun geri çekildiğinde hafifçe gözlerimi araladım. Yanaklarım anın verdiği heyecanla daha fazla ısınırken başparmağıyla altdudağımlı okşadı. Dudakları usulca yanağıma kayarken öpücükleri taşarak boynuma ilerledi. Boynumun iç kısmında duraksayıp derin bir nefes aldıktan sonra oraya sulu bir öpücük bırakırken dudaklarımdan gürültülü bir nefes koptu.

Yüzünü geri çekerek göz göze gelmemizi sağladı. Yanağımlı bir kez daha okşarken gözlerinden gözlerime ulaşan o sevgi ışığını görmem, dudaklarımın iki yana kıvrılmasını sağladı.

Ona bakarak gülümsemem hoşuna gitmiş olacak ki yüzünü bir kez daha yüzüme yaklaştırdı dudaklarıma küçük ama yakıcı bir öpücük daha bıraktı. Bir kere daha ve bir kere daha...

“Güneşim doğdu demeyeceğim.” diye fısıldadı dudaklarımla üzerine doğru. Dudaklarım sızlıyordu. “Çünkü çok uzun süredir benim için hiç batmadı.”

İşaretparmağımı çenesine, oradan dudaklarına, oradan da elmacıkkemiğine çıkardım. “Senin için.” diye onaylarken dudaklarını dudaklarıma sürttü. “Senin için doğdu ve yine senin için ışığını hiç kaybetmeyecek.”

Burnunu burnuma sürttü. “Benim Güneş’im diyorsun yani.”

Kıkırdadım. “Senin Güneş’in diyorum yani.”

Gözlerimiz birbirini bulduğunda tutkuya bulanmış bakışlarıyla önce gözlerimi, ardından öpülmekten şişmiş dudaklarımı seyretti. Bundan utanacak değildim. Yalnızca ilk kez yaşadığımız bu an üzerimde öyle bir etki bırakmıştı ki başımı boyun girintisine yasladım. İsteğimi anlayarak kollarını sıkıca etrafıma sarıp bana sarıldı. Buram buram yükselen kokusunun etkisiyle gözlerimi kaparken ona sıkıca sarıldım. Yüzünün rotası elbette ki saçlarımla arasındaydı.

İkimiz için de artık her şeyin daha farklı olacağını biliyordum.

Çalan telefonunu başta umursamamaya çalışsam da tekrar tekrar çalmasıyla yüzümü buruşturdum. “Deniz.” dediğimde birkaç mırıltı çıkarsa da cevap vermedi. “Deniz!”

Yüzünü saçlarımla arasından çekerek yüzüme baktı. “Umarım çok önemlidir.”

Bakışlarımla dudaklarına kaymaması için büyük savaş verdim. “Sen bir bak.”

Başını sallayıp masanın üzerindeki telefonunu almaya giderken koltuğun koluna yaslanarak onu seyrettim. Bedenini her incelediğimde bir manzarayı seyrediyor gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Beni öpmekten kızaran dudakları, ellerimin üzerinde gezmesinden dolayı dağılıp alnına düşen saç tutamları...

Benden birkaç adım uzaklaşıp cebinden çıkardığı telefonunu cevapladı.

Ben hâlâ hızlı hızlı çarpan kalbim ve düzenleyemediğim nefesimle cebelleşirken aynı zamanda onu seyretmeye devam ettim. Telefonu açtığı andan itibaren her saniye değişen yüz ifadesiyle kaşlarım çatıldı. Bir sorun vardı. Az önce aramıza koyduğu mesafeyi kapatıp hemen dibinde durduğumda yüzünün saniyeler içerisinde sapsarı kesildiğini gördüm. Elimi uzatıp boştaki elini sıkıca tuttuğumda sertçe yutkundu.

“Sonuç...” derken sesinin titrediğini şahit oldum. Bu... Sanırım düşündüğüm o an gelmişti. Deniz’in de uzun süredir beklediği o an.

Dibinde durduğum için telefonun öbür ucundakinin sesi rahatlıkla kulaklarıma kadar ulaştı.

“Sonuç şu... Dava aleyhimize sonuçlandı Utku. Bunun sonuçlarını sen de biliyorsun. Lisansın iptal ediliyor. Asıl savaşımız bundan sonra başlayacak.”

Utku Deniz’in hayatının maçı, asıl şu dakikadan itibaren başlıyordu.

Devam Edecek...

